

Hữu duyên thiên niên tương hội II

Contents

Hữu duyên thiên niên tương hội II	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	12
4. Chương 04	17
5. Chương 05	21
6. Chương 06	25
7. Chương 07	29
8. Chương 08	34
9. Chương 09	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11	47
12. Chương 12	52
13. Chương 13	57
14. Chương 14	62
15. Chương 15	67
16. Chương 16	71
17. Chương 17	76
18. Chương 18	81
19. Chương 19	86
20. Chương 20	92
21. Chương 21	98
22. Chương 22	105
23. Chương 23	111
24. Chương 24	117
25. Chương 25	122
26. Chương 26	128
27. Chương 27	134
28. Chương 28	140
29. Chương 29	145
30. Chương 30	150
31. Chương 31	155
32. Chương 32	160
33. Chương 33	165
34. Chương 34	171
35. Chương 35	175
36. Chương 36	181
37. Chương 37	186
38. Chương 38	191
39. Chương 39	197
40. Chương 40	202
41. Chương 41	208

42. Chương 42	213
43. Chương 43	219
44. Chương 44	225
45. Chương 45	231
46. Chương 46	237
47. Chương 47	242
48. Chương 48	248
49. Chương 49	255
50. Chương 50	261
51. Chương 51	267
52. Chương 52	272
53. Chương 53	278
54. Chương 54	283
55. Chương 55	289
56. Chương 56	295
57. Chương 57	300
58. Chương 58	304
59. Kết Thúc	311

Hữu duyên thiên niên tương hội II

Giới thiệu

Văn Án Năm 2006 Bắc Kinh – Trường An, sau một vụ tai nạn giao thông khiến một đôi nam nữ là T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-duyen-thien-nien-tuong-hoi-ii>

1. Chương 01

Chương 1

Năm Khai Nguyên thứ mười sáu.

Tháng hai đầu xuân, đường lớn, kinh đô Trường An.

Diêu Kế Tông đi một mình trên ngã tư đường của thành Trường An, tâm tình phi thường vui vẻ. Bởi vì thời tiết đã tốt lên, cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông đã trôi qua. Gió lạnh, tuyết rơi đều đã sớm cuốn gói lên đường. Sáng sớm, bên khung cửa sổ tràn đầy ánh nắng, lương gian có đôi chim yến nỉ non, hoa đào trước cửa cũng đã nở, cánh hoa bay bay tuyệt đẹp trong gió. Trong không khí có mùi hương thoang thoảng của cỏ cây, mùa xuân đã đến thật rồi.

Mùa xuân là mùa của trăm hoa đua nở, trên đường cái Trường An có rất nhiều cô nương bán hoa, mang giỏ đầy hoa khoe màu đua sắc, cảnh xuân tấp nập. Cô nào cô nấy đều như nhím vẽ đẹp của hoa, ai ai

cũng xinh đẹp như những đóa hoa mới chớm nở. Sắc đẹp trước mặt, Diêu Kế Tông cũng không phải thánh nhân, đương nhiên phải thưởng thức thật kĩ. Hắn đem ngã tư đường lớn Trường An trở thành một cuộc thi sắc đẹp, chấp tay sau lưng vừa đi vừa ngắm. Hết ngó trái rồi lại nghiêng phải, không hề bỏ sót một ai.

Hắn vội vàng xem mỹ nữ, lại không biết sau lưng đang có người nhìn. Vừa vặn có chiếc xe màu đỏ đi qua người hắn, một cô gái y phục nhẹ nhàng mặt mày như hoa, nhìn hắn qua tấm màn che, nói với người bên cạnh.

- Đó chính là kẻ trêu chọc ta ở Ngưng Hương Đường lần trước. Người xem bộ dáng mê đắm khi nhìn chăm chăm mấy cô nương bán hoa kia, khẳng định lại có ý tưởng biến thái gì đó!

Nếu ghét một ai đó thì nhìn vào đâu cũng thấy ghét. Đơn giản biến thành keo kiệt, tự tin biến thành kiêu ngạo, đây chính là ví dụ chứng minh không thể nào tốt hơn. Diêu Kế Tông quang minh chính đại thưởng thức mỹ nữ, thái độ cũng không có nửa điểm đáng khinh. Nhưng ở trong mắt người có dã có thành kiến thì lại thành “tên biến thái.”

Người nọ vén lên màn xe liếc mắt nhìn Diêu Kế Tông, cái nhìn như muốn đem hình ảnh người kia in ở trong mắt.

- Được rồi, Sương Sơ muội, ta giúp muội hả giận.

Khi Diêu Kế Tông đang “cưỡi ngựa xem hoa” trên đường cái, đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau. Vừa nghe được loại âm thanh này, hắn nhảy ngay đến lề đường mà chẳng hề ngoái đầu lại. Xe ngựa không có mắt, nếu bị đâm thì chẳng phải là quá oan uổng sao. Ai ngờ hắn còn chưa tới lề đường, ngựa đã vọt qua, hơn nữa roi ngựa đã vung lên, đánh mạnh vào hắn. Nếu không phải ngày xuân vẫn còn se lạnh nên hắn còn mặc một chiếc áo bông, thì lần này chỉ sợ đã da tróc thịt bong rồi. Nhưng dù như thế cũng đã làm cho hắn đau đớn không chịu nổi.

- Ui, sao người đánh ta? ta trêu chọc gì người sao? – Diêu Kế Tông vừa đau vừa tức, hô to với một người một ngựa vừa rồi.

Trên lưng ngựa là một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi ngồi ngay ngắn, mặt mày tuấn vũ vô song, thần sắc chính khí nghiêm nghị, cũng không giống như một kẻ không biết phải trái. Nhưng hắn vô duyên vô cớ đánh Diêu Kế Tông một roi còn không tính, sau đó cư nhiên còn thúc ngựa quay lại, quất tiếp một roi nữa. Hắn nhìn từ cao xuống, chiếm lấy ưu thế về vị trí, hơn nữa ra tay nhanh nhẹn chuẩn xác, làm cho Diêu Kế Tông có muốn tránh cũng không được, đành phải cắn răng chịu thêm một roi nữa, đau đến mức muốn học máu.

- Ta nói lão đệ a, vì sao cứ nhằm ta mà đánh? Rốt cuộc ta với người có thù giết cha hay cướp vợ a!

Thiếu niên kia không hề đáp lại, vẫn tiếp tục giục ngựa lại đây, bộ dáng như muốn đuổi tận giết tuyệt Diêu Kế Tông vậy. Người đi đường hai bên đều dạt vào lề đường, e sợ bị ngộ thương. Cũng có người đứng ra khuyên can:

- Ôi, vị tiểu ca này, có gì thì từ từ nói, không nên hành hung giữa đường giữa chợ như vậy.

Lập tức, thiếu niên cưỡi ngựa nghiêm túc mở miệng nói:

- Tên này là một kẻ hạ lưu xấu xa, chuyên môn sàm sỡ con gái nhà lành. Em gái ta từng bị hắn mưu đồ gây rối, cho nên ta thấy hắn một lần đánh một lần, đến khi cái mặt hắn hết hạ lưu mới thôi.”

Nếu chuyện có nguyên nhân thì cũng không ai đứng ra ngăn cản nữa, ngược lại còn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn. Lúc này Diêu Kế Tông mới hiểu được, đúng là thay chủ cũ của thân xác này nài lưng chịu oan. Oan uổng, rất oan uổng, hắn thấy mình còn oan hơn cả Đậu Nga. Đậu Nga oan còn có thể kêu đến được trời đất, hắn lại chỉ có thể im lặng ngậm bồ hòn. Hắn cũng chẳng phải loại người chỉ biết yên lặng chịu thiệt, nhưng trong tình huống này “hắn” hoàn toàn đuối lý, không thể không ôm đầu để người ta đánh vài roi cho hả giận.

Khi nói, thiếu niên kia lại giơ roi quất hắn thêm vài cái, đánh đến mức chiếc áo khoác gấm của hắn rách toác ra mới chịu thu tay, sau đó vẫn cầm gậy chỉ vào hắn nói:

- Nhớ cho kỹ, về sau gặp người lần nào đánh lần đấy. Nếu người thông minh thì nên trốn kỹ trong nhà, đừng bao giờ ra đường nữa.

Sau khi nói xong, thiếu niên nghênh ngang rời đi, rẽ vào góc đường, chiếc xe ngựa màu đỏ chờ ở đó. Hắn nhảy xuống ngựa, đem nó giao cho xa phu. Còn mình thì lập tức chui vào xe, tươi cười với cô gái bên trong:

- Thế nào? Sương Sương, người đều thấy chứ, hết giận chưa?

- Đương nhiên là hết giận, mấy roi đó đánh thật đã tay. Không nghĩ tới... Sở gia tứ lang lại có thân thủ cao như vậy, thật không hổ là con cháu nhà tướng. – Cô gái trong xe mỉm cười duyên dáng, đáp.

- Lãng tiểu thư, ta là con nhà tướng, có phải vừa hay rất xứng đôi với ngự sử thiên kim như cô không?

Thiếu niên cười híp mắt, bày ra một bộ dáng chân thành tha thiết với cô gái tên Lãng Sương Sương này.

Mặt nàng đỏ lên, khẽ nhắc ngọc thủ ấn một cái vào trán hắn, nói:

- Người đó, thật xấu xa... – Lời chưa nói hết đã bật cười khúc khích.

Xe ngựa lại bắt đầu lăn bánh, trong xe có tiếng cười thanh thúy vang lên, theo xe đi xa mà từ từ nhỏ đi...

Thiếu niên kia nghênh ngang giục ngựa đi, để lại Diêu Kế Tông chật vật không chịu nổi, cả người đau đớn, rồi còn phải chịu sự khinh bỉ của mọi người xung quanh. Hắn vừa thẹn vừa giận, vừa đau vừa tức, che mặt trốn về Diêu phủ.

Vừa vào cửa đã gặp đại ca Diêu Kế Tổ, đó là một người nho nhã phu tử khí mười phần. Nhìn thấy bộ dáng thảm thương của Diêu Kế Tông, lập tức bật thốt lên:

- Nhị đệ, đệ lại bị bắt gian tại trận?

Nghe thế, Diêu Kế Tông suýt ngất. Bị người bắt gian! Mà còn “lại” nữa!!! Xem ra Diêu Kế Tông tiền nhiệm này, cũng không phải loại tốt lành gì. Chẳng những sàm sỡ con gái nhà lành, còn đi thông đồng gian dú. Bị chồng nhà người ta bắt được đánh cho vài trận cũng không phải một hai lần, nếu không Diêu Kế Tổ sao có thể bật thốt ra như vậy.

Trong lòng phiền não, Diêu Kế Tông chẳng muốn đáp lấy nửa lời, nhưng Diêu Kế Tổ vẫn còn lấy một bụng chữ muốn nói với hắn.

- Nhị đệ, giờ đệ cũng lớn rồi. Đừng như lũ mèo hoang ngoài đường, suốt ngày đi ăn vụng. Không bằng bây giờ đứng đắn cưới vợ, thu tâm mà sống cho đàng hoàng. Đệ nhìn đệ xem, sau lần bị chết ngất kia, cũng thành thật được một thời gian. Ta còn tưởng đệ đã lớn, biết suy nghĩ hơn rồi, ai ngờ hôm nay lại chật vật trở về, cũng không biết trêu chọc nương tử nhà ai. Để mẹ nhìn thấy thì không biết bà sẽ đau lòng đến thế nào, còn cha thì chắc chắn sẽ rất tức giận. Đệ cứ như vậy thì...

- Đủ rồi, đủ rồi. Đại ca, huynh đừng dạy dỗ đệ nữa, đầu đệ sắp nổ rồi...

Diêu Kế Tông càng nghe càng muốn khóc rống lên. Thay người khác chịu tiếng xấu, thay người nghe cái lương, còn gì đen tối hơn không?

Khi hai huynh đệ họ nói chuyện, Diêu phu nhân dắt theo con dâu cả của mình bước ra từ trong phòng. Vừa liếc mắt đã nhìn thấy Diêu Kế Tông chật vật đứng trong hành lang. Bà lập tức hô to gọi nhỏ:

- Kế Tông, con sao vậy? Ai đánh con ra nông nổi này?

Diêu phu nhân vừa nói vừa chạy tới, đại thiếu phu nhân Phó Nhã Lan cũng không theo lại đây, chỉ đứng nhìn từ xa, hiển nhiên nàng cũng không thích cậu em rể này. Diêu phu nhân kéo cậu quý tử lại cẩn thận xem xét, càng nhìn lại càng đau lòng.

- Là ai làm? Là ai đánh con?

- Không biết, con cũng không quen. Đang yên đang lành, hắn đột nhiên phi ngựa tới, giờ mã tiên lên đánh con - Diêu Kế Tông ăn ngay nói thật.

- Nếu không quen, sao hắn lại vô duyên đánh con? Lại còn đánh nặng như vậy nữa, thật không có vương pháp. – Diêu phu nhân tức giận thở phì phì mắng.

- Hấn nói con trêu chọc em gái hấn, cho nên dùng roi ngựa đánh con một trận. – Khi nói đến ba chữ “con trêu chọc”, Diêu Kế Tông cực kỳ khó chịu.

Diêu phu nhân ngạc nhiên một lát, mới lại hỏi:

- Vậy có phải con trêu chọc em gái hấn không?

- Con không biết! Ai mà biết được em gái hấn là ai.

Diêu Kế Tông nói mà không cần nghĩ ngợi, nhưng khi vào trong tai người nghe lại làm họ hít sâu một hơi. Diêu Kế Tổ thở dài:

- Nhị đệ, đệ cứ thế này thì sao cả nhà có thể yên tâm được! Rốt cuộc đệ đã từng trêu chọc bao nhiêu nữ nhân rồi? Ngay cả mình trêu người nào cũng không nhớ rõ.

Diêu Kế Tông nghe vậy liền giật nảy mình, lúc này mới từ từ khôi phục lại tinh thần, câu vừa nói kia quả thật rất không rõ ràng, có thể làm cho người khác hiểu lầm ý hấn. Đang muốn giải thích, Diêu phu nhân đã bày ra một bộ dạng nghiêm túc dạy dỗ:

- Kế Tông, thằng nhóc này, cả ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, mẹ thật sợ sau này sẽ có người lấy mất cái mạng nhỏ của con. Con không thể tiếp tục như vậy, nửa năm nay, cha con bận bịu công việc bên chi nhánh ở Lạc Dương. Ở đây chỉ có một mình đại ca con chèo chống. Con thu xếp mọi việc giúp đỡ cả nhà một chút đi. Sản nghiệp của Diêu gia về sau còn cần hai huynh đệ con tiếp nhận, không thể bỏ mặc tất cả suốt ngày phong lưu như vậy được.

A! Nghe vậy, Diêu Kế Tông ngẩn người. Không phải chứ, hấn là người nối nghiệp của ông bố giàu sụ khi còn ở thế kỷ hai mốt, dù có muốn hay không cũng phải quản lý tập đoàn. Không thể tưởng được, lúc trở về thời Đường cũng vẫn bị ép trở thành người nối nghiệp. Con nối nghiệp cha thật đúng là quy củ ngàn năm không thay đổi.

- Tốt, vừa hay gần đây con rất nhiều việc, có nhị đệ đến giúp là tốt rồi. – Diêu Kế Tổ nói.

- Cứ quyết định vậy đi. Kế Tổ, con tính xem cửa hàng nào dễ quản lý thì giao cho Kế Tông, để nó làm quen dần trước đã. Con ngựa hoang này không thể không thuần phục. – Diêu phu nhân bày ra khí thế chủ mẫu một nhà, một lời nói định giang sơn, không thể sửa đổi.

Diêu Kế Tông biết không thể thoát được, chỉ đành túm lấy đại ca mình, nói nhỏ:

- Đại ca, tha cho đệ đi, tìm cửa hàng nào đó dễ quản lý một chút. Khách hàng không cần nhiều lắm, sinh ý không cần tốt lắm, nhưng cũng phải có vài phần lợi nhuận, nếu không đệ cũng khó ăn nói với mẹ. Có cửa hàng nào như vậy không?

- Có! – Diêu Kế Tổ đáp rất thống khoái – Vậy cho đệ đi quản lý hiệu cầm đồ là tốt nhất.

Ngày tiếp theo, Diêu Kế Tông đi đến hiệu cầm đồ Diêu Ký nhậm chức.

Hiệu cầm đồ cũng là một kiểu buôn bán. Nếu không có vốn liếng hùng hậu, mặt bằng rộng lớn, thì cũng không thể mở nổi. Phòng mở hiệu cầm đồ đều phải cửa cao tường chắc, giống như một chiêu bài quảng cáo vậy. Cửa hàng Diêu gia mở ở mặt tiền, có hai khu trong ngoài, lại trang bị hàng rào gỗ chắc chắn phòng trộm phòng cướp.

Nơi mở hàng cầm đồ nhìn rất giống quán ăn, nhưng đi vào trong lại chẳng thấy đồ ăn gì, chỉ thấy phòng cao, quây lớn, giống như một bức tường ngăn khách hàng ở bên ngoài.

Quây cầm đồ độ cao chừng năm thước. Người nào hơi thấp thì phải kiễng chân mới nhìn thấy bên trong. Sau khi đặt đồ lên quây, quản quây sẽ xem xét vật thể chấp rồi hỏi “Cầm bao nhiêu?”. Nếu đưa ra giá quá cao, thì có khi cũng lười quan tâm mà trả đồ lại. Còn nếu hai bên đồng ý thỏa thuận, thì sẽ nhận đồ, viết biên lai, rồi trả tiền và biên lai cho khách. Vụ làm ăn coi như hoàn thành. Nếu gặp vật có giá trị lớn, cầm đối với số lượng ngân lượng lớn, quản quây không thể quyết định được, sẽ có người dẫn khách ra phía sau gặp quản gia, còn có thể có trà nước tiếp đón. Nơi nào cũng đều phân ba, bảy loại, hiệu cầm đồ cũng không ngoại lệ.

Khác với quán ăn, bên trong hiệu cầm đồ chủ yếu là phòng chứa các loại vật phẩm. Trong phòng phải có phòng ẩm, phòng lạnh... để bảo quản các loại đồ vật. Đây cũng không phải một chuyện đơn giản. Hơn nữa, quần áo là thứ tồn kho nhiều nhất, và giữ cũng khó nhất, phải để long nảo vào rồi còn phải thường xuyên lấy ra để thông gió, phơi nắng. Đại quản gia Vương lão tiên sinh dẫn Diêu Kế Tông đi thăm quan kho chứa một vòng, hẳn liền thấy khó chịu vì bị những mùi lạ hỗn hợp trong phòng làm cho choáng váng đầu óc.

Hiệu cầm đồ quả thật là vừa không ế ẩm, vừa không náo nhiệt, luôn luôn có khách mới. Diêu Kế Tông thập phần tò mò ghé vào một bên xem náo nhiệt. Một ông cụ mang theo một chiếc áo da, ra giá 22 lượng, chương quây chỉ ra giá 12. Hai bên cuối cùng cũng thành giao. Sau đó chương quây liền hô với quây thanh toán:

- Một chiếc áo da dê, mỗi ăn chuột gặm, hàng thô không lông, thanh toán 12 lượng.

Quây thanh toán lập tức viết biên lai cầm đồ theo lời hắn, chi tiền, tiểu nhị đưa tới, rồi thu áo da đánh số nhập kho bảo tồn. Diêu Kế Tông nhìn một chiếc áo da tốt, nhin không được hỏi vương quản gia bên cạnh:

- Đây không phải là một chiếc áo da tốt sao? Sao lại bị các người nói thành mỗi ăn chuột gặm, hàng thô không lông?

Wương quản gia vuốt chòm râu dài bạc trắng nói:

- Nhị công tử, người không biết rồi. Hiệu cầm đồ luôn luôn nói thế, vật phẩm thế chấp tất thêm biếm ngữ*, hàng da tất viết 'mỗi ăn chuột gặm, hàng thô không lông', quần áo tất viết 'đồ đã cũ, tay áo rách nát', đồ bằng kim loại tất viết 'Rỉ sét'.....".

*Biếm ngữ: Lời nói mang mục đích hạ thấp, chê bai một thứ gì đó

Diêu Kế Tông nghe xong liền giật mình, lại còn có loại luật lệ như vậy. Nghĩ lại cũng không khó hiểu, hạ thấp giá trị của đồ vật để dễ ép giá hơn.

Khi bọn họ đang nói chuyện, lại có một đứa bé trai khoảng mười tuổi vội vàng vào tiệm, giơ một cái vòng mã não trong tay, liều mạng kiễng chân đặt lên quây, nói giọng bức thiết:

- Chương quây, ta muốn cầm 2 lượng bạc.

Chu quản gia như ngồi công đường xử án tiếp nhận vòng tay, quan sát tỉ mỉ, nói:

- Tỉ lệ không cân đối, không thể cầm nổi 2 lượng, nhiều lắm cho người 1 lượng 2.

Đứa bé nài nỉ cầu xin:

- Không được a, không thể chỉ có 1 lượng 2. Chương quây, cầu xin ngài cho thêm một chút đi.

Chu quản gia làm việc đã lâu, còn gương mặt cầu xin nào mà chưa từng thấy? Lão sớm đã rèn luyện đến mức tâm như thiết thạch*, nếu không cầm, thì đơn giản là trả lại hàng, không quan tâm.

lòng như sắt đá.

Đứa nhỏ kia cầm lại vòng tay bị trả về, nước mắt lưng tròng, nói giọng nức nở:

- Van cầu ngài, chương quây. Ta muốn cầm 2 lượng bạc, mua thuốc cứu mạng mẹ ta, ngài coi như bố thí cho ta đi.

Chu quản gia trên quây vẫn không chút thay đổi, mà Diêu Kế Tông đứng một bên nhìn cũng nhin không được mà tâm sinh đồng tình. Vì thế bày ra bộ mặt ông chủ nhỏ kéo chương quây nói chuyện.

- Chu quản gia, cầm chiếc vòng tay này 2 lượng bạc cho vị tiểu huynh đệ kia đi.

Ông chủ nhỏ đã lên tiếng, Chu quản gia đương nhiên phải phụng mệnh làm việc. Vì thế lại đọc giá, làm phiếu, chi tiền, 2 bên thỏa thuận xong tiền, hàng. 2 lượng bạc đến tay đứa bé, nó vô cùng cảm kích nói với Diêu Kế Tông:

- Đa tạ công tử.

- Không có gì, không có gì, nhanh đi mua thuốc đi.

Chỉ nói vào một câu, Diêu Kế Tông cảm thấy cũng không có gì, nhưng đứa nhỏ này hiển nhiên không nghĩ như vậy. Nó gặp phải cảnh khổn khổ, có người giúp đỡ một chút, giống như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, làm cho nó cảm kích từ tận đáy lòng.

2. Chương 02

Chương 2

Diêu Kế Tông ở hiệu cầm đồ được vài ngày, bất luận sau đó nói thế nào cũng không tới. Dùng một từ để hình dung cảm nhận của hắn với công việc là - buồn chán.

Trên đời này quả thực không có chỗ nào buồn chán hơn so với tiệm cầm đồ. Bất luận buôn bán gì, đều chú ý “hòa khí phát tài”, đối với khách hàng phải khách khí lễ độ, cùng chú trọng đến quảng cáo để hút khách. Duy chỉ có hiệu cầm đồ là khác, tiểu nhị cũng như quản gia, đối với khách tới cửa đều hờ hững, bày ra bộ dạng cao cao tại thượng. Mà những khách đến cầm đồ, hơn phân nửa là đang gặp khó khăn, hay gia cảnh nghèo khó không xoay sở ở đâu được, hoặc đang cần tiền mặt gấp..... Tóm lại không ai cười vui mà tới. Nhìn toàn những người có bộ dạng thảm hại, gương mặt u ám, trong lòng Diêu Kế Tông phiền muộn không thôi

Hắn không chịu trở lại hiệu cầm đồ, Diêu Kế Tông chỉ còn cách an bài cho hắn việc khác, cho hắn tới tửu quán Hạnh Hoa Xuân thuộc Diêu ký.

Tửu quán Hạnh Hoa Xuân là tửu lâu có danh tiếng ở thành Trường An, có vài món ăn đặc biệt mới lạ ai cũng thích, nổi tiếng có nhiều thực khách tới. Ngoài thức ăn ngon, thái độ phục vụ tốt, làm cho thực khách có cảm giác như ở nhà. Diêu Kế Tông đến quầy ngồi xuống, nhìn Tiền chương quỹ làm việc ở đây đã 15 năm, mau lẹ chào hỏi tiếp đón khách nhân.

- A, Trình lão gia, hôm nay ngài tới vừa khéo. Mới có cá Lư tươi, ta phân phó phòng bếp làm món hấp mà ngài ưa thích.

- Phùng đại nhân ngài đã tới, mời ngài lên tầng hai ngồi, gian ‘Thủy Tiên Các’ kia ta vẫn giành chờ người.

- Vương công tử, nghe nói ngài mới từ Dương Châu trở về. Trước đó ngài muốn có rượu ‘Trúc Diệp Thanh’ ủ 50 năm, ta đã thay ngài đi mọi nơi tìm mua về, chỉ chờ ngài tới thưởng thức rượu nha.

.....

Diêu Kế Tông nhìn đến gần người, bồi phục Tiền chương quỹ mười phần, có thể nhớ rõ sở thích của khách hàng như trong lòng bàn tay mà tiếp đón chu đáo. Đối lại là hắn, chắc hắn không có kiên nhẫn cùng cẩn thận như vậy, ở trong này một thời gian ngắn. Trong khi hắn đang bồi phục Tiền chương quỹ, Vương công tử bên kia liếc mắt một cái thấy hắn. Lập tức đi về phía hắn, cười đến híp mắt nói:

- Kia chẳng phải Diêu nhị công tử sao? Nửa năm không thấy, sao hôm nay lại nhìn thấy người ngồi ở quầy, chẳng lẽ người tới quản cửa hàng.

Nghe cách nói chuyện này, chắc là người có quen biết hắn, Diêu Kế Tông cẩn thận trả lời:

- Đúng vậy, đúng vậy, mẫu thân ta có lệnh, để ta đi chăm nom việc mua bán, không thể không tuân mệnh nha!

Wang công tử ha ha cười lớn. – Ha hả? Diêu Kế Tông, bắt đầu từ khi nào người học được vẻ nho nhã như vậy? Ta không cách nào nhận ra người.

Cùng cười nói thân thiện như vậy, xem ra là bạn cũ của chính chủ, nhưng Diêu Kế Tông căn bản không nhận ra được vị bằng hữu này cả. Đang suy nghĩ làm cách nào thoát khỏi hấn mới tốt, Vương công tử tiến tới lên tiếng trước.

- Ra đây Kế Tông, khó được dịp ta vừa về Trường An liền gặp người, ca và ta phải làm mấy chén mới tốt được. Mau ra đây, mau ra đây.

Diêu Kế Tông 120 lần không muốn ứng phó vị “bạn cũ “này, lại không thể tìm ra cách nào từ chối. đành không tình nguyện đi ra, giống như bị bắt đi lính vậy, để cho Vương công tử kéo đến cái bàn giữa tửu điểm ngồi xuống, gọi người mang một bàn thức ăn lên cùng uống rượu.

Sắp tới giữa trưa, khách vào cửa dùng cơm không ít. Phòng ăn có hồ cơ nữ tử mỹ mạo xinh đẹp, ở trong tiệm ăn hát hay múa giỏi, trợ rượu hứng. Cái gọi là “hồ cơ” chính là con gái của nước phía tây. Lúc ấy trong thành Trường An hồ cơ nữ tử lấy ca múa thị rượu* số lượng không ít. thứ nhất bằng vẻ đẹp người ngoại quốc, thứ hai bằng tài ca múa trác tuyệt, độc chiếm một thời đứng nhất. Quán rượu trong Trường An thành nếu không có một hai cái hồ cơ trình diễn thị rượu, quả thực là sẽ không muốn lẫn lộn trong ngành ăn uống. giống như mở câu lạc bộ đêm mà không có mấy cô “tiểu thư” sẽ không thành câu lạc bộ đêm.

*giúp vui cho người uống rượu.

Cặp mắt của Vương công tử kia, mới đúng là một đôi sắc mắt*. Mê đắm đem vị hồ cơ vừa múa vừa hát kia nhìn từ đầu đến chân, nhìn tới tròng mắt cơ hồ rớt ra. Một mặt xem một mặt chặc chặc nói với Diêu Kế Tông: “Những nữ tử hồ cơ này thật đúng là có phong vị mới lạ. Mắt xanh tóc vàng, dáng người xinh xắn. Ta ở Dương Châu suốt nửa năm, Địa phương này nữ tử mặc dù xinh đẹp. Nhưng nhìn thân hình làm sao có hứng thú so với hồ cơ lả lướt hoạt bát, ao là ao đến đột là đột**, thực hận không thể sở một phen mới tốt.” Nói xong lộ ra dáng điệu thèm nhỏ dãi.

*chữ “sắc” trong sắc dục.

**lôm ra lôm, lòi ra lòi.

Diêu Kế Tông nghe hấn nói, lại nhìn người của hấn, trong lòng liền biết người này không phải thứ gì tốt. Long giao long, phượng giao phượng, con chuột kết giao bằng hữu thì sẽ đào thành động. Diêu Kế Tông tiền nhiệm cùng với người như thế xưng huynh gọi đệ, hấn liền có thể nghĩ ra là người như thế nào. Đáng thương hấn Lưu Đức Hoa là một người thanh thanh bạch bạch a, cư nhiên dính vào cái thân thể như thế này. Còn phải thay hấn trả nợ, vô duyên vô cớ thay hấn chịu một trận roi da. Càng nghĩ càng bức bối, lại có khổ mà nói không nên lời. Chỉ có thể uống rượu giải sầu, ngẩng cổ liền một chén rượu lại đổ vào bụng.

Hấn uống rượu nhanh, Vương công tử uống càng nhanh hơn. Trước mắt có sắc có thức ăn, càng thêm bạn rượu, Diêu Kế Tông uống một chén bằng 3 chén. rượu chính là cái dẫn mối đưa đường, họ Vương từ lâu vốn là một tên sắc đảm*, huống chi giờ phút này trong bụng có mấy chén “Trần Trúc Diệp” 50 năm, lại càng không có kiêng dè. Cư nhiên thừa dịp hồ cơ đang múa, một cái xoay vòng vừa vận chuyển tới trước người hấn, hấn thành thật không khách khí vươn “vuốt sói”, ở trước ngực người ta miết một phen.

*vì sắc cái gì cũng dám làm.

A! Hồ Cơ kia cả kinh kêu một tiếng, không múa tiếp. Cầm giận nhìn Vương công tử, đang hé ra khuôn mặt cười đến đỏ bừng. “Người.....”.

Vương công tử kia lại trơ mặt nói: “Tiểu nương tử, đừng nhảy, lại đây ngồi bên cạnh công tử ta. Hảo hảo hầu hạ ta uống vài chén, ta sẽ trả gấp đôi thù lao của người”.

Những hồ cơ nữ tử tuy rằng xuất đầu lộ diện mưu sinh, nhưng hơn phân nửa là bán nghệ không bán thân. Chỉ lấy ca múa thị rượu, không thể lấy tư sắc thị rượu. Nhìn ra người trước mắt đã muốn say chuẩn choáng, trong lòng biết kẻ say xin khó chơi, hồ cơ này không muốn tiếp tục cùng hấn dây dưa, liền xoay người đi, Vương công tử lại không cho nàng đi. Một phen túm lấy cánh tay tuyết trắng, toả mùi rượu nồng nặc nói “Mỹ nhân, chớ đi nha! bởi công tử uống một chén hãy đi”. Đúng là ví nàng như kỹ nữ mua vui. Hồ cơ kia trách hấn không được, còn bị hấn nhân cơ hội giở trò, tức giận đến một đôi bích thanh* nước mắt loè loè.

*mắt xanh trong suốt

Lần này thật quá mức chịu đựng, làm không ít khách hàng liếc nhìn . Nhất là khách nữ, đầy mặt khiến trách. Diêu Kế Tông liền đứng lên khuyên bảo: “Vương huynh, cô nương người ta nếu không muốn, người đừng miễn cưỡng? Mau buông tay, mau buông tay, trước mặt nhiều người, níu kéo không phải là tốt khó coi.”

Vương công tử kia lại nghề mắt nhìn qua, cười tà tà nói: “Kế Tông, chứ không phải người cũng coi trọng nàng? Chúng ta là huynh đệ lâu nay, nếu người thích, ta nhường cho người cũng không sao. Cái quả phụ phong lưu lần trước ở phường Bình Khang, người cũng nhường cho ta đó thôi. Mọi người có qua có lại mới là hảo huynh đệ phải không?”.

Nói này giờ Diêu Kế Tông nghe được vừa sợ vừa giận, tên Diêu Kế Tông tiền nhiệm này rốt cục đã làm bao nhiêu chuyện bẩn thỉu a! Hắn hận không thể đeo cái mặt nạ quỷ, hoặc có thể lột cái tầng da mặt này xuống mới tốt. Mà cái hồ cơ kia, đôi mắt vốn đang cảm kích nhìn Diêu Kế Tông, nhưng nghe Vương công tử nói như vậy, cảm kích biến thành xem thường . Rõ ràng, là thành cá mè một lứa . Lòng nghi ngờ hắn khuyên can là có mưu đồ khác.

Hồ cơ liễu mạng muốn tránh khỏi tay của Vương công tử, Vương công tử lại liễu mạng muốn đem nàng kéo vào trong lòng . Một nam một nữ giằng co, hiển nhiên nữ tử khí lực yếu hơn nam tử. Mắt thấy nàng bị Vương công tử tóm lấy . Diêu Kế Tông xem tình huống này, hiển nhiên thể vàng* không có hiệu quả, chỉ có phạt hắn thể đỏ mới được. Vì thế khế cần môi, chuẩn bị biện pháp cứng rắn . Dù sao họ Vương này là phường hại bạn, xé rách thể diện của hắn một chút cũng không sao.

*ai có xem bóng đá không?

Nhưng Diêu Kế Tông vẫn chưa kịp thi triển quyền cước, nhà toà trên lầu 2 đã có một thân ảnh bay vút xuống, cùng với thanh âm trường kiếm* rút ra khỏi vỏ. Ngay sau đó có một cổ gió bắc lạnh thấu xương đánh tới, thẳng hướng Vương công tử mặc dù kiếm không chạm tới, nhưng kiếm khí đã chạm tới. Diêu Kế Tông tuy rằng không phải đối tượng hứng kiếm khí, nhưng cũng bị khí thể giết người trong vô hình này làm cho phải rút lui 2 bước . Mà nhân vật quan trọng Vương công tử kia còn thảm hại hơn, nhìn đến kiếm khí kia đánh úp lại, hắn không ngừng tóm lấy tay của hồ cơ, càng lui về phía sau. Lui quá mau, dưới chân một cái lão đảo, tự vấp, ngã chổng vó. Mà kiếm kia vung lên, thủ hạ lưu tình ở trên đỉnh đầu hắn tà tà xoẹt qua. Khăn đen quần đầu liền bị lột xuống, đầu tóc đen rơi toát loạn, xù như đám cỏ khô. Xứng với gương mặt hắn sợ hãi đến trắng bệch, giống như quỷ.

*kiếm dài.

Hảo kiếm pháp! vị anh hùng này là ai? Diệp Cô Thành? Tây Môn Xuy Tuyết?

Diêu Kế Tông đang ở trong lòng hồi tưởng một mạch, dĩ nhiên nghe được khách hàng ngồi trong tứ toà, liền tiếp có tiếng hoan hô, nói: “Bộ thiếu hiệp, là Bộ thiếu hiệp ra tay.” Đa số là giọng nữ nũng nịu.

Diêu Kế Tông nhìn chăm chú về phía kiếm khách. Đó là một người thanh niên tuấn lãng phi phàm, quần áo lam sam vô cùng đơn giản. Phục sức cũng không xuất chúng, lại làm cho hắn mặc ra không đồng dạng như vậy vĩ ngạn. Vẻ mặt cao ngạo mà lạnh lùng nghiêm nghị, hùng ưng cao ngạo giang cánh giữa trời cao vạm vỡ, trên Viên Sơn băng tuyết hàn tận xương. Diêu Kế Tông nhìn không được âm thầm tán ngưỡng không thôi: MAN nha! Khóe nha!! Quả thực chính là khóe!!!

Diêu Kế Tông cũng như thế, có thể nghĩ vị kia được anh hùng cứu mỹ nhân – hồ cơ sẽ là như thế nào phản ứng . Thanh niên kiếm khách này giống như một kiếm kia của hắn phá không mà đến, đâm thẳng vào nội tâm cô gái . Nàng ngượng ngùng mang theo khiếp sợ, hướng tới ân nhân uyển chuyển cúi người nói: “Tiểu nữ tử Liên Y, đa tạ Bộ thiếu hiệp ra tay cứu giúp.”

Thanh niên kiếm khách huy kiếm vào vỏ, ánh mắt lạnh nhạt: “Cô nương không cần đa lễ.” Nói xong xoay người nhanh rời đi, cũng không để ý tới phía sau ánh mắt kia ý loạn tình mê – không đúng, hẳn là rất nhiều ánh mắt ý loạn tình mê. Phất tay áo, không mang theo một mảnh đám mây chi thể*.

*không vướng bận trần gian

Diêu Kế Tông không để ý đến Vương công tử còn ngồi phát run trên sàn nhà, chỉ lo đuổi theo hồ cơ hỏi: “Cô nương, người nhận thức được vị anh hùng này sao? Ta nghe được người gọi hắn là Bộ thiếu hiệp kia

mà.”

Hồ cơ cô nương si ngốc nhìn thân ảnh thanh niên kiếm khách biến mất ở cửa chính, quay đầu lại lấy bộ mặt lạnh đối đãi Diêu Kế Tông. Căn bản không muốn quan tâm hắn, liền xoay người bỏ đi.

Mà Vương công tử còn đang ngồi ở trên sàn lại gọi, “Ai a a, Kế Tông người mau tới đỡ ta một phen. Ta treo thất lưng rồi, không đứng lên được.” Đồ vô dụng bỏ đi này, cũng chỉ có thể khi dễ khi dễ hạng người nữ lưu. Gặp người so với hắn lợi hại hơn cũng chỉ có ngồi chờ chết. Tuy rằng rất muốn làm cho tên cận bã này chết trên mặt đất, nhưng Diêu Kế Tông vẫn là không thể không đi giúp hắn, còn an bài chiếc xe đưa hắn trở về. Tàn cục này hắn không thu thập thì ai thu thập?

Đuổi đi Vương công tử, khách hàng tại tiệm ăn lý dùng cơm xong rồi cũng dần dần đi. Dò xét tiền chương quầy xuống dưới nghỉ tạm, Diêu Kế Tông vội vàng đi qua hỏi thăm hắn. Tiểu lão nhân này trong bụng quả nhiên tồn không ít chuyện, loại này giang hồ hiệp khách cũng có thể nói chi tiết. Nghe được hắn mi phi sắc vũ* hô to đã nghiền.

*mặt mày hớn hở

Diêu Kế Tông có đề tài mới mẻ, tự nhiên là muốn đi tìm đồng bạn cùng thời không của hắn Nguyễn Nhược Nhược. Hắn đã muốn là khách quen của Tĩnh An Vương phủ, trực tiếp đăng môn tiến vào Lưu Tiên Cư. Lý Hơi không có ở nhà, Nguyễn Nhược Nhược tiếp đón hắn, ngồi ở trước sân đình. Hạnh nhi dâng lên một ấm trà xanh, mấy đĩa hoa quả khô, hai người ngồi đối diện tán gẫu.

Diêu Kế Tông mở miệng liền hỏi: “Người có biết trong Trường An thành này hiệp khách trẻ tuổi nổi danh là ai không?”

Nguyễn Nhược Nhược lắc đầu nói: “Không biết, không phải người giang hồ mặc kệ chuyện giang hồ. Là ai vậy?”

“Nói cho người, lúc này hiệp khách nổi danh trong thành Trường An, không ai khác chính là Bộ Bình Xuyên.”

“Bộ, Bình, Xuyên. Nghe tên này quả thật giống tên của hiệp khách. Từng bước san bằng những ngọn núi, hảo khí phách.” Nguyễn Nhược Nhược lần đầu tiên nhận thức được tên này.

“Đúng nha, người ta tên rất khí phái nha! Làm sao giống ta – Diêu, Kế, Tông, aizz! bằng vào tên này ta cũng không dám đi trên giang hồ.”

Nguyễn Nhược Nhược không khỏi cười nói: “Cũng đúng a, người tên này không có điểm phóng khoáng, chỉ thích hợp làm chủ nhân của hai mẫu đất cần, ba gian nhà ngói, nếu nghĩ đến dương danh lập vạn trên giang hồ thì tốt nhất sửa một cái.” Dừng một chút, nàng trở lại chuyện chính, “Vị Bộ bình xuyên đại hiệp này, vì sao hiệp danh lan xa?”

“Hiệp danh của hắn có thể lan xa, tự nhiên là hắn có chỗ tốt. Tuy rằng không tính là võ công thiên hạ đệ nhất, nhưng là người ta tổng hợp lại các phương diện có điểm mạnh. Chỉ số EQ cao, thông minh cùng tình báo và võ công hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, mới có thể được xếp vào một thể hệ hiệp khách nổi danh. Mà quan trọng nhất là, Bộ Bình Xuyên chẳng những đủ nghĩa, đủ dũng, đủ trí, đủ mãnh, còn đủ suất, đủ khốc. Được xưng là sắc nghệ song tuyệt – không đúng, là tài mạo song toàn. Tại thời đại thanh niên Đại Đường, nhất là vừa xuất hiện trước mặt nữ thanh niên, có tiếng hét chói tai liên tiếp. Cho nên, hắn là hiệp khách được yêu thích nhất trong thành Trường An.”

*chỉ số tình thương

Nguyễn Nhược Nhược nghe được cười ha ha, “Nguyên lai cổ đại làm hiệp khách, liền cùng ngôi sao hiện đại giống nhau. Có thực lực tốt nhất còn phải có tư sắc, mới có thể được nhiều người yêu thích đánh đầu thắng đó không gì cần nói nha! Hắn thực chịu bọn nữ tử hoan nghênh sao? Bằng hắn thế nào cũng bắt quá nổi bật như Ngọc Liên Thành thôi.”

“Người không cần cười, muốn thực lực còn muốn bề ngoài, đây là thực bình thường thôi! Chu Nhuận Phát diễn Tiểu Mã ca vì sao kinh điển như vậy? Trừ bỏ liều mạng không sợ chết, rèn luyện thể chất bề ngoài, còn bởi vì hắn đủ khốc đủ suất. Nếu không sẽ không có một đồng lớn fan. Luận sắc đẹp, Bộ Bình Xuyên

đương nhiên so ra kém Ngọc Liên Thành. Nhưng là hắn có chỗ độc đáo của chính mình, thực ‘man’ cũng thực khốc. Ngọc Liên Thành nếu là Trường An thứ nhất suất, hắn chính là Trường An thứ nhất khốc.”

“Trường An thứ nhất khốc! Có phải rất khoa trương hay không.” Nguyễn Nhược Nhược nghe được càng phát ra muốn cười, “Bất quá nói thật, giang hồ hiệp khách, suất hay không suất đều có thể bỏ qua một bên không đề cập tới. Nói vui là khốc thật sự là một môn bất buộc, không khốc còn gọi cái gì hiệp khách. Vị Bộ thiếu hiệp này, đạt đến mấy phần khốc nha?”

“Oa, kia thật đúng là khốc! Thiên hạ nếu có mười phần khốc, thì hắn độc chiếm bảy phần, đem bốn chữ ‘Vương giả chi khốc’ làm lời bình. Ta bình thường tự cho là rất khốc, nếu cùng hắn so sánh, là tiểu khốc gặp đại khốc. Khốc không hơn người ta, cam bái hạ phong.”

“Thôi đi, người chừng nào thì khốc nha, cũng đừng dát vàng trên mặt của mình. Lý Hơi của ta mới khốc đây, người không thấy được bộ dáng hắn dững ngự kinh mã*.” Nguyễn Nhược Nhược nghĩ đến phu quân của mình, vẽ mặt cười khanh khách

*dáng oai dững trên lưng ngựa

“Ta là không thấy được bộ dáng hắn dững ngự kinh mã, nhưng ta lại nhìn thấy bộ dáng hắn đoạt người lên ngựa. Quả thật, tiểu vương gia kia thời điểm khốc lên cũng đủ Man.” Điều Kế Tông thực biết điều cổ động, Nguyễn Nhược Nhược nghe được càng cao hứng.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, bọn họ đàm tiếu nhân gian, Lý Hơi bước đi vào trong viện Lưu Tinh. “Điều Kế Tông người đã đến rồi. Các người đang nói cái gì mà vui vẻ như vậy?”

“Người đã về.” Nguyễn Nhược Nhược đứng dậy lúm đồng tiền như hoa nghênh đón hắn, hắn cũng mỉm cười tay đặt ở eo nhỏ của nàng. Hai người cùng ngồi xuống băng ghế đá dài, dính như trẻ sinh đôi kết hợp chẳng phân biệt được.

“Điều Kế Tông nói cho ta biết, trong thành Trường An có cái hiệp khách trẻ tuổi nổi danh, tên là Bộ Bình Xuyên. Nói hắn chẳng những đủ nghĩa đủ dũng đủ trí đủ mãnh, còn đủ khốc đủ suất, được xưng là tài mao song toàn. Cho nên người thích rất nhiều thực được hoan nghênh, đặc biệt được nhiều nữ tử hoan nghênh.”

Nguyễn Nhược Nhược mang theo tươi cười nói một hơi, Lý Hơi nghe lại nhướn mày. Nửa thật nửa giả hướng tới Điều Kế Tông sắc giọng: “Điều Kế Tông, người có ý tứ gì? Nói với nương tử ta nam nhân khác như thế nào suất như thế nào khốc làm gì?”

Điều Kế Tông trong lòng kêu khổ, chỉ lo cùng Nguyễn Nhược Nhược nói chuyện mới mẻ này, lại đã quên tính nết Lý Hơi là cái “xưởng giấm chua Sơn Tây”. Vội vàng cười làm lành nói: “Lý Hơi, ta tuyệt đối không có ý khác. Bất quá là cảm thấy Bộ Bình Xuyên này thú vị, nhân thoại cùng nàng kéo oa kéo oa thôi. Hơn nữa nương tử người trong lòng chỉ có người nha! Ta này sương cùng nàng nói Bộ Bình Xuyên như thế nào man, như thế nào khốc, nàng lại chỉ đồng ý rằng người khốc nhất. Người nhìn xem người nhìn xem.....” Hai tay nhất quán làm trạng thái bất đắc dĩ.

Lý Hơi lập tức giãn đôi lông mày đang chau lại, môi cong thành hình cung, ý cười hiện lên mặt Điều Kế Tông nhân cơ hội cáo từ chạy nhanh, miễn cho càng nói càng sai. Đôi tiểu phu thê cũng không lưu khách lại, khi hắn ra khỏi cửa đá viện Thái Hồ, nghe được tiếng cười Nguyễn Nhược Nhược bên trong sân truyền đến. “Tiểu dạng nhi, người như thế nào đáng yêu như vậy..... ”

Nói còn chưa có nói xong, miệng tựa như bị cái gì ngăn chặn, nói không ra một chữ. Điều Kế Tông trong lòng biết rõ ràng trong viện kia giờ phút này phong cảnh kiều diễm ra sao, cười chạy nhanh vài bước đi ra ngoài.

sp\$ /> QA 1B pan style='font-size:13.5pt;color:black'>

- Đa tạ công tử.

- Không có gì, không có gì, nhanh đi mua thuốc đi.

Chỉ nói vào một câu, Điều Kế Tông cảm thấy cũng không có gì, nhưng đứa nhỏ này hiển nhiên không nghĩ như vậy. Nó gặp phải cảnh khổn khổ, có người giúp đỡ một chút, giống như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, làm cho nó cảm kích từ tận đáy lòng.

3. Chương 03

Chương 3

Vừa ra khỏi Tỉnh An Vương phủ, theo Tây phường ra ngoài, chính là phường Sùng Nhân . Nơi này là nơi ở của nhiều mệnh quan triều đình. Đường phố có thể rộng 6 met, 4 con ngựa có thể cùng đi song song. 2 bên đường tất cả đều là tường vây cao cao, ở trên đầu tường đều có vật trang trí cổ đại bằng ngọc lưu ly thấp phần tinh xảo, chỉ có hào môn cự phú*, mới có thể xứng với vật trang trí trên tường vây. Bởi vì ngọc lưu ly hết sức quý báu, mỗi một khối đều phải thiêu chế thành hoa văn tượng trưng cho cát tường như ý, giá trị xa xỉ. chung quanh tứ phía tường, ít nhất cũng dung tới hơn 1 vạn khối ngói lưu ly. Chỉ có như thế, mới có thể hiện ra khí thế hào môn cự trạch.

*hào môn: nhà có quyền thế / cự phú: nhà cực giàu.

Điều Kế Tông tại khu dân cư cao cấp của Đại Đường đi tới, vừa đi vừa ung dung nhìn 2 bên toà nhà. Tường rất cao, nhìn không tới lầu son quyền quý bên trong. Chỉ có thể thưởng thức thú đầu đại môn*, cùng với 2 tượng sư tử đá điêu khắc tinh tế trước cửa, còn có ngói lưu ly trên đầu tường. Mặt trời sắp lặn về hướng tây, nắng chiều hồng cam chiếu những tia nhọn thật dài trên ngói lưu ly, phản chiếu ra 7 màu sáng rực rỡ, giống như cầu vồng diệu mắt người xem. Điều Kế Tông đang xem, đột nhiên không xem nữa. Di!, đây là nhà vị quan gia nào? Cư nhiên mộc mạc đến vậy, tường vây bất quá là ngói ‘hồng chuyên lục’ bình thường, có hơn chỉ là cửa chính được sơn son. Điều Kế Tông đã đi qua, còn nhìn không được phải quay đầu lại xem. Vừa vịn nhìn đến cửa chính mở ra, bên trong có người dắt 1 con tuần mã đi ra. Con ngựa kia quả nhiên thần thái phi phàm, toàn thân tuyết trắng như dương chi ngọc bàn, không có nửa điểm tạp sắc. chỉ nhìn một cách đơn giản sắc lông của nó liền biết không phải thứ thường rồi, lại xứng với yên ngựa màu bạc, ánh mắt tán thưởng. Điều Kế Tông nhìn không được phát ra tiếng khen, nói: “Ngựa tốt”.

*cửa lớn

Người dẫn ngựa lập tức theo tiếng nhìn hướng hần, chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt liền phát lạnh, sắc mặt cũng lạnh lùng theo. Điều Kế Tông chống lại ánh mắt hần, trong lòng không khỏi rung lên, xoay người bước đi. Đáng tiếc quá trễ, phía sau có vó ngựa nhanh hướng về phía hần. Ba! một tiếng mã tiên* vẩy lên, kèm theo một tiếng quát chói tai. “đồ hạ lưu nhà ngươi, ta nói rồi, gặp người một hồi đánh một hồi . Người không chạy nhanh đi trốn, cư nhiên còn tản bộ tới cửa nhà ta. Người không phải đáng đánh thì là gì?”.

*roi ngựa

Điều Kế Tông không nghĩ oan gia ngõ hẹp, lại gặp gỡ thiếu niên này, lại trúng mã tiên của hần lần nữa. còn rơi xuống cái định luận “đáng đánh”, đây cơ hồ muốn học máu. thiếu niên này lên xuống mã tiên như mưa, trực tiếp đánh đến. Điều Kế Tông bị hần đánh 2 lần, nổi nóng. “Ta kao (fuck), người xong chưa? nhần nại của ta cũng có hạn độ*, không nên ép ta ra tay a!”

* giới hạn và mức độ.

“Người còn có sức đánh lại a! ta đây phải thêm vài roi.”. Thiếu niên xuống tay càng không khoan dung. Điều Kế Tông không thể nhịn nữa, một phen túm trụ roi hần muốn đoạt . Thiếu niên này năng lực tùy cơ ứng biến tương đối cao, tay phải sau khi bị hần túm trụ, tay trái dây cương đưa lên, 2 chân kẹp bụng ngựa, giục ngựa như bay. Kết quả Điều Kế Tông chẳng những không đoạt được mã tiên, ngược lại bị khoái mã kéo xuống đất, cùng đá lót đường thân mật tiếp xúc. Tuy là hần buông tay liền, cũng vẫn bị kéo đi 3, 4 thước. Kéo một thân bụi đất, đụng đau cánh tay, khuỷu tay, đầu gối lại thêm xát hư quần áo. So với lần trước còn chặt vật không chịu nổi hơn.

Thiếu niên kia lại quay đầu ngựa đến, trên cao nhìn xuống Điều Kế Tông đang xoa khuỷu tay, đầu gối vì vù kêu lên đau đớn. hần mỉm cười khinh miệt, kia khinh miệt như dao ngân bàn khắc sâu tận xương. “Lúc

này liền tha người, lần sau học khôn một chút, đừng làm cho ta gặp lại người lần nữa. Nghe được ta tới đâu, người liền chạy nhanh cách 3 con phố tìm hang trốn đi, nếu không đừng trách ta cho da thịt người chịu đau khổ”. Nói xong lại là thẳng nghênh ngang mà đi.

Điều Kế Tông nghiêng rằng nghiêng lợi: Hảo tiểu tử, người chờ cho ta. Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Người chờ xem ta như thế nào tính món nợ này.

Điều Kế Tông quyết định muốn báo thù, một miệng oán khí này thực sự nuốt không trôi xuống, thù này không báo thì không làm người.

Thiếu niên tuy rằng cười ngựa rời khỏi rồi, nhưng trốn khỏi hoà thượng, trốn không khỏi miếu. Điều Kế Tông biết nhà hắc ở đây, chỉ còn sợ tìm không thấy thời gian báo thù thôi! Tuy rằng thiếu niên này không phải đối thủ dễ đối phó, cười ngựa tinh diệu, thân thủ linh mãnh. Nhưng chính cái gọi là minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng. Điều Kế Tông không tin hắc trụ không được tên tiểu tử này.

Điều Kế Tông phái gã sai vặt tiểu tam tiểu tứ của hắc đi giám thị tòa nhà kia, tìm hiểu một chút là gia đình người nào ở. Tiểu tam tiểu tứ là thứ vô tích sự, cư nhiên hết sức bất ngờ là có kết quả. Không quá nửa ngày công phu liền đem chủ nhà tìm hiểu ra. Đó là nhà của biên cương võ tướng Sở Chính Nghị tướng quân, vị tướng quân này vẫn đóng tại biên quan, cùng Hung Nô đối kháng, chiến tích rục rục. Vài năm trước Hoàng Đế thánh ân gia phong vi Long Võ tướng quân, cũng ban thưởng một toà nhà ở Sùng Nhân phường. Chính là hắc hàng năm ở biên quan, gia quyến hơn phân nửa thời gian ở tại quê nhà Đồng Châu. Nghe nói năm trước bởi vì Tam công tử của sở tướng quân ở trong võ thí* nổi tiếng, được hoàng đế khâm điểm vi ngự lâm quân đều thống, xuân này mới dời nhà đến kinh thành.

*cuộc thi võ thuật

Tam công tử! Nói như vậy người đánh ta. Tuổi còn trẻ đã là quan nhị phẩm, trách không được cuồng ngạo không ai bì nổi. Vừa vặn làm cho thiếu gia ta tới giết giết người uy phong, nếu không thiếu niên không biết trời cao đất rộng. Điều Kế Tông ở trong lòng lão khí hoành thu thâm nghĩ, hoàn toàn chưa phát giác chính mình cũng là một cái không biết trời cao đất rộng.

Điều Kế Tông liền đem đại khái hình dáng của thiếu niên kia hình dung cho bọn hắc nghe, làm cho bọn họ cả ngày canh giữ ở trên đường phố Sùng Nhân phường, lưu ý hắc mỗi ngày khi nào thì ra cửa, khi nào thì trở về. Hắc muốn nắm giữ đại khái thời gian hoạt động của hắc, bản tên có đích kế hoạch báo thù rửa hận phương án. Tiểu tam tiểu tứ nghe lệnh mà đi.

Cách ba ngày, Điều Kế Tông lại triệu bọn họ tới nghe bẩm báo. Biết được đã nhiều ngày qua, mỗi ngày vào giờ giờ Dậu, thiếu niên kia sẽ ra phủ dắt ngựa đi rong, hảo, có tin tức này. Trong lòng Điều Kế Tông liền có quyết định

Tiểu tam tiểu tứ nhìn chăm chăm Điều Kế Tông có chút dăm chiêu, nhìn một lát, tựa hồ có chuyện muốn nói. Cuối cùng tiểu tứ chậm chạp nghi nghi mở miệng nói: “Nhị công tử, ngài..... Vẫn là không nên có chủ ý với vị công tử kia tốt hơn.”

“Cái gì?” Điều Kế Tông nhất thời nghe không hiểu.

“Đúng vậy, nhị công tử.” Tiểu tam cũng phụ họa nói, “Vị công tử này nghe nói sẽ không dễ chọc. Đừng biến thành giống lần trước ở tiệm rượu, ngài bắt quá sở soạn mặt vị công tử tuần tú kia một chút, kết quả là chúng ta đều bị đánh cho tề ra quần. Chân chính là thịt dê chưa ăn đến còn rước hoạ vào thân”

“Đúng rồi, nhị công tử, không bằng ngài đi Bình Khang phường tìm cái tiểu quả phụ kia. Nàng phong lưu lả lướt hiểu ý, chẳng phải thú vị hơn nhiều, cũng an toàn hơn nhiều.”

“Ngài nếu thật sự muốn động ‘long dương chi hưng’ (gay), cũng có thể đi viện Trường Xuân ở Lan Quế phường tìm tiểu tướng công tuần tú đi! Bọn họ cam đoan hầu hạ ngài thư giãn thoải mái.....”

Hai người bọn họ người một lời ta một lời nói hăng say, Điều Kế Tông lại nghe không lọt tai rất tức giận. “Câm miệng câm miệng câm miệng.....” trút giận lên đầu bọn họ làm bọn họ chạy lấy người. “Đi ra ngoài đi ra ngoài, hết thấy đi ra ngoài cho ta.”

Đuổi hai người đi, hấn đóng cửa lại một chút một chút mãnh chụp trong ngực mình. “Người, ta nói chính là người, người nói người là cái người nào nha? Sắc lang trong sắc lang, còn nam nữ đều ăn, cũng không sợ ăn phá hỏng thân mình. tại sao lại khiến cho ta chui vào cái thân thể hạ lưu này?” Một cái tát đi xuống, hận không thể đem chính mình đánh chết đi.

Sắp tới giờ Dậu, Diêu Kế Tông ở trên đường phố Sùng Nhân phường ôm cây đợi thỏ.

Tiểu tam tiểu tứ ở bên trái, hấn bên phải. Có một miếng vải xanh treo trước cửa hàng che khuất cơ hồ nhìn không ra đến hấn. kéo một đầu của sợi dây trong tay, đầu kia là 4 cánh tay của tiểu tam, tiểu tứ nắm. Hấn chuẩn bị muốn giật ngã con ngựa của thiếu niên kia. “Tiểu dạng nhi*, xem thiếu gia ta giật ngã người cái thất lạc bát tố**.”

*thai còn chưa đến tuổi (hoặc chưa sinh).

**nôm na là bảy ngã tám nghiêng

Giờ Dậu vừa đến, đúng giờ có tiếng vó ngựa chạy như bay đến. Diêu Kế Tông thật cẩn thận giương mắt lên quan sát, chờ tên oan gia kia đến đây. Hấn một mặt ở trong lòng tính toán thời gian, một mặt hướng tới bên kia giờ lên 3 ngón tay, tiếp theo xếp một ngón tay xuống, tỏ vẻ ba hai một. “action*” Hai người đồng thời giật dây, kia một người một ngựa vừa vọt chạm đến.....

*nguyên văn là “đề”.

Ha ha ha ha, Diêu Kế Tông đắc ý cười – nhưng lại cười quá sớm. Chỉ thấy lập tức nài ngựa gặp biến không sợ hãi, mãnh lực kèm chặt dây cương, lại đột nhiên thả lỏng, đồng thời vung roi hướng móng con ngựa tuyết trắng, hét lớn một tiếng: “nhảy!” con ngựa kia nhảy lên cao 3 thước, giống như chim ưng giương cánh bay lượn, bay qua dây thừng. người trên đường thấy một màn như vậy, lập tức ồn ào vang dội, “Hảo! Hảo cười ngựa tuyết vời.” Chỉ có Diêu Kế Tông cùng tiểu tam tiểu tứ nói không nên lời, đều ngốc rớt.

Bọn họ ngốc rớt, nhưng thiếu niên trên lưng ngựa lại thực thanh tĩnh. Liếc mắt một cái bình tĩnh nhìn Diêu Kế Tông, biết rõ hấn giở trò, ánh mắt càng phát ra lợi hại như đao như kiếm. May mắn là đao kiếm vô hình, nếu là hữu hình, chỉ sợ Diêu Kế Tông đã bị hấn đâm ngàn đao vạn kiếm xuyên tim. Hấn lập tức ngồi ngay ngắn, mã tiên vung, Diêu Kế Tông bản năng ôm đầu, trong lòng biết không thể tránh khỏi ăn mấy roi của hấn. Ai ngờ mã tiên chỉ là chỉ định hấn, cũng không vung lại đây. Trong miệng quát chói tai một tiếng: “Phi Hổ, lên cho ta.”

A! Cư nhiên còn dẫn theo hộ vệ? Nói vậy thiếu niên lúc này khinh thường hấn là “phường hạ lưu”, giao cho tiểu nhân đối phó. hấn vừa ra lệnh lập tức có một bóng dáng hướng Diêu Kế Tông chạy đến. Thế tới nhanh như vậy, người nào có thân thủ tốt như thế?

Diêu Kế Tông tập trung nhìn vào – là một con chó thuần màu đen, cao lớn hung mãnh khó có thể hình dung. Khi tới gần hấn, lại không giống như là chó, mà giống con hổ thấy được con mồi. Mới đầu Diêu Kế Tông còn ý vào mình biết chút quyền cước, không thể nào thua nó. Sau lại lại phát hiện, con chó này võ công cũng không kém so với hấn. Chợt nhảy lên một cái, có thể tránh được thế tấn công của hấn. Cuối cùng mạnh mẽ cản lại một miếng, ngay cả hấn tránh mau, cũng bị nó cản đi nửa cái áo dài. Nhất thời sợ tới mức 3 hồn 6 phách tập thể phản bội, làm sao còn dám cùng nó đánh tiếp, vội vàng bỏ chạy. Ở cái Đại Đường này không có vac-xin phòng đại, bị nó cắn lên một cái thì chỉ có nước “Lấy thân tuấn cầu”*. Nay tự nhiên không còn gì để nói, hấn đương nhiên muốn ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

*chôn cùng với chó

Chính là đến kế này cũng không dễ thi hành như vậy. Tuy rằng người ta nói người ở tình thế nguy cấp đều bật ra ra tiềm năng, quả nhiên, Diêu Kế Tông tốc độ chạy cơ hồ sánh với vận tốc âm thanh, nếu làm cho phi nhân* trên toàn thể giới nhìn đến họ đều sẽ mặc cảm. Đáng tiếc hấn chỉ có 2 cái đùi vẫn là không chạy lại 4 chân, còn chưa chạy xa được 100m thì đã thấy bị đuổi đến nơi. Con chó kia hé ra cái mồm to đỏ như máu chạy đến, xem tư thế kia, ít nhất muốn cắn hấn một miếng thịt bằng 2 cân mới bằng lòng bỏ qua.

*người bay

Diêu Kế Tông đang bị câu truy đến nổi lên trời không có thang xuống đất không có cửa, đột nhiên nhìn đến đằng trước có một gốc cây cổ thụ. Không cần nghĩ ngợi, hấn một cái nhảy tót lên cây, 2, 3 cái liền leo tuốt

lên cao. Chó nóng nảy vượt tường, người nóng nảy lủi lên cây, đều là bị hoàn cảnh bức ra. Cuối cùng tạm thời tránh khỏi nguy cơ, nhưng con chó kia khẳng định không dễ dàng buông tha hẳn. con chó này cũng tốt đấy nhỉ, nó không giống các con chó khác, đuổi theo không được đều hướng về phía người chạy kêu loạn. Nó ở dưới gốc cây hết sức uy vũ ngồi xổm xuống, cũng không nhúc nhích ngửa đầu trừng hẳn. Định bắt động nó bất động, rất có phong phạm của cao thủ.

Một người một cẩu giằng co một lát, thiếu niên kia cười bạch mã truy lại đây . Hắn xem Diêu Kế Tông vừa thở vừa lau mồ hôi lạnh đánh giá một chút, cười lạnh nói: “Có gan thì người đời này liền ở trên cây đừng xuống dưới .”

Cái gì? Diêu Kế Tông cũng không muốn biến thành người sống trên cây. Kể thức thời là trang tuần kiệt, hẳn lại là tuần kiệt trong tuần kiệt. Vội vàng co được dân được xin tha nói: “Đừng như vậy nha! Bạn hữu.” Nhất thời sốt ruột khẩu âm Bắc Kinh phát ra, vội vàng tu chỉnh lại: “Sở Tam công tử, là ta không đúng. Là ta mơ heo mộng tâm, không so được với ngài. Ngài đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, tha ta một lần đi.”

Thiếu niên kia nghe được từ ngạc nhiên đến ngạc nhiên, lạnh lùng thốt: “Người tính sai người, ta không phải sở Tam công tử.”

“A, người không phải.” Diêu Kế Tông ngăn ra, lại nói tiếp: “Mặc kệ ngài là công tử nhà ai, ta van cầu ngài, mau đưa chó cưng của ngài kêu đi thôi. Bị nó trừng mắt như vậy, trừng đến tim ta đập loạn.” Hai con mắt của con cẩu kia như 2 cái chuông đồng, nhìn Diêu Kế Tông chật vật.

“Người nha, từ từ cùng Phi Hổ ở đây đấu đi. Xem là người đấu thắng nó hay là nó thắng người.” Thiếu niên ném xong câu không công bằng này, xoay đầu ngựa bước đi.

“Uy uy uy, công tử gia, người không thể đi như vậy. thái dương đều sắp xuống núi, người sẽ không thực tính để ta ở trên cây qua một đêm chứ? Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, người không cần quá độc ác!”

Diêu Kế Tông kêu to như thế nào, thiếu niên kia vẫn mặc kệ hẳn, lập tức giục ngựa mà đi. Khi hắn đang kêu khổ thấu trời, đột nhiên thấy cứu tinh. Xe ngựa của Lý Hơi đang đi trên đường tiến sát lại đây, lập tức giơng giọng hô lớn: “Lý Hơi, Lý Hơi là người ở trong xe phải không? mau nhanh tới cứu mệnh nha! Lý Hơi.”

Hắn kêu một tiếng, thiếu niên kia đang muốn rời đi thì dừng ngựa lại. MÀN xe ngựa thốc lên, người hướng ra khỏi xe cũng chính là Lý Hơi, dừng xe ngựa, hắn nhảy xuống, về mặt ngạc nhiên nhìn nhìn trên cây Diêu Kế Tông, lại nhìn con chó dưới tàng cây đang ngồi. Bất thốt lên hỏi: “Đây là có chuyện gì nha?”

“Người nhanh lên, khiến vị công tử kia đem con chó này đi, bằng không ta không dám xuống dưới.” Diêu Kế Tông cố không nói cho hắn tử mĩ chân tướng, trước vội vã đuổi đi cái hoạ lớn này .

Lại hướng về phía thiếu niên hô: “Vị này là Tĩnh An Vương thế tử Lý Hơi, hẳn là bạn tốt của ta. Người không nể mặt tăng cũng nể mặt phật, nể mặt hắn, cũng giờ cao đánh kê phóng ta một con ngựa như thế nào*?”

*chừa một lối thoát

Thiếu niên kia nghe hắn vừa nói như vậy, xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt Lý Hơi không kiêu ngạo không siểm nịnh chấp tay thi lễ: “Nguyên lai là Tĩnh An vương thế tử, tại hạ Sở Thiên Diêu, gặp qua tiểu vương gia.”

“Sở Thiên Diêu,” Lý Hơi sau khi thoáng lập lại tên của hắn, nói: “Ngự lâm quân tân nhậm đều thống Sở Thiên Tiêu..... Là gì của người?”

“Là Tam ca của ta.”

“Nga, nguyên lai người cũng là công tử của sở tướng quân. Người thứ mấy?” Lý Hơi hỏi.

Có lẽ nhất thời nghe không hiểu, Sở Thiên Diêu dừng một chút, mới đáp: “Ta thứ tư, phía trước có ba vị ca ca.”

“Nguyên lai là Sở gia tứ lang.” Lý Hơi đánh giá hắn một phen, tự đáy lòng nói: “Hậu duệ Tướng môn, quả nhiên nhân phẩm xuất chúng, khí vũ phi phàm.”

Hắn được khen có chút then thùng, Sở Thiên Diêu mặt đỏ hồng, không có trả lời. Lý Hơi lại hỏi tiếp: “Hai vị huynh trưởng của người nghe nói đều ở biên quan?”

“Vâng, Đại ca Thiên Liêu, nhị ca Thiên Viễn, đều tòng quân theo phụ thân trấn thủ biên quan. Ta cùng Tam ca theo mẫu thân ở lại Đồng Châu, là tháng trước mới nhập kinh.”

“Sở phu nhân ở Đồng Châu đã lâu, mới đến kinh thành có quen không?” Lý Hơi thân thiết hỏi.

“Đến quê người, mẫu thân quả thật không quá quen. Nhưng Tam ca muốn ở kinh sư nhậm chức, nàng cũng chỉ có thể cố gắng thích ứng. Tổng không thể đem Tam ca một mình ở tại chỗ này, một nhà chia làm ba chỗ.”

Hai người bọn họ người một lời ta một lời nói từ chuyện này qua chuyện khác, mặc kệ Diêu Kế Tông trên cây. Hắn lớn tiếng hét lên: “Lý Hơi, cầu xin người, đại ca thương tình cho tiểu đệ này! có lời muốn nói lưu trữ về sau chậm rãi nói. Người vẫn là quan tâm ta trước đi! Ta cũng không phải con khỉ, ta thực không có thói quen ngồi trên cây đâu.”

Lý Hơi thế này mới nhớ Diêu Kế Tông còn ngồi trên cây, vội hỏi Sở Thiên Diêu: “Đây là có chuyện gì, là người thả chó đem hắn bức đến trên cây đi?”

Sở Thiên Diêu trầm giọng nói: “Người này, rất chi là hạ lưu, ta bất quá giáo huấn hắn sơ sơ thôi.” Hắn nói xong nói xong, có chút kỳ quái nhìn Lý Hơi liếc mắt một cái, không rõ tại sao đường đường tiểu vương gia lại cùng loại hạ lưu này kết giao bằng hữu. Nhưng lại là cái gì bạn tốt.

Trên cây Diêu Kế Tông hô to gọi nhỏ kêu khuất. “Lý Hơi, người biết ta. Ta mới không phải cái người rất chi là hạ lưu, này hoàn toàn toàn tất cả đều là hiểu lầm.”

Nghe được mấy câu như vậy, cứ việc không hoàn toàn sáng tỏ, Lý Hơi cũng có thể đoán ra vài phần nguyên nhân. Nhìn cười, hắn đối Sở Thiên Diêu nói: “Có phải có cái gì hiểu lầm hay không? Kỳ thật bằng hữu này của ta hẳn cũng không phải là người hạ lưu thành tánh.”

“Làm sao có thể là hiểu lầm, người ta thanh trong sạch bạch nữ nhi gia, không có bị hắn đùa giỡn qua chẳng lẽ tự mình hắt nước dơ vô mặt mình?” Sở Thiên Diêu nói ra tự nhiên cực cảm giận.

Lý Hơi vừa nghe, biết được một phần manh mối. Nhất định là đùa giỡn âu yếm nữ tử của hắn, nếu không dùng cái tư cách gì tức giận như thế? Nghĩ như vậy, nhưng thật ra tự đáy lòng bắt đầu thích tên Sở Thiên Diêu này. Hắn cũng là người có cái tính tình này, đem người yêu nhìn xem như châu như bảo. Nếu là có người đùa giỡn Nguyễn Nhược Nhược của hắn, hẳn khẳng định cũng không tha cho. Nghĩ như vậy, người ta muốn giáo huấn Diêu Kế Tông cũng là có thể lượng giải. Chính là, Diêu Kế Tông này không phải Diêu Kế Tông. Khiến cho “hắn” thay “hắn” thụ giáo huấn, cũng thật sự rất ủy khuất hắn. Tuy rằng hiểu lầm này rất khó giải thích cho rõ, nhưng không thể không thay hắn giải vây.

“Hắn trước kia có lẽ đã từng làm rất nhiều điều không phải, nhưng hiện tại xấu trên hoa ghẹo nguyệt đều sửa lại. Chính là cái gọi là biết sai có thể sửa, thiện mạc đại yên. Người ta đã cải tà quy chính, nếu vẫn không chịu phóng hãn một con ngựa*, vậy có sửa hay không cũng không tất yếu?, chẳng phải là tương đương muốn buộc hắn tiếp tục đi trên con đường hắc đạo? Sở Thiên Diêu người nói ta lời này có phải thế không?”

*chừa một lối thoát

Sở Thiên Diêu kinh ngạc nửa ngày, mới miễn cưỡng đáp: “Tiểu vương gia lời nói cũng là hữu lý.”

“Nếu cảm thấy hữu lý, thỉnh làm con chó cưng của người lui lại, cho hắn xuống dưới đi.”

Sở Thiên Diêu thực cấp Lý Hơi mặt mũi, bảo Phi Hổ lui xuống. Diêu Kế Tông từ trên cây nhảy xuống, đi vòng quanh con chó kia. “Người nuôi đây là cái gì cầu nha? Như thế nào lại giống như là một con tiểu lão hổ”.

“Đây là thương nghệ khuyến, ” Lý Hơi thật ra là người hiểu biết nói, thuộc như lòng bàn tay nói suôn sẻ. “Này hình như hổ, này trắng như ngư, này rỗng như sư*, tính cách cương nghị, lực đại hung mãnh, dã tính thượng tôn, là giống chó duy nhất không sợ mãnh thú, nãi khuyến trung chi vương**”. Có thể giữ nhà, cũng có thể săn bắn giết địch. Cũng có thiên tính trung thành hộ chủ, đối chủ nhân cực trung thành thân mật. Rất nhiều võ tướng trở về từ biên cương, đều thích mang về một con chó như vậy.”

*thân như hổ, khỏe như trâu, rống như sư tử.

**vua của loài chó.

Diêu Kế Tông nghe được thở ra một hơi khí lạnh, “Ta nói Sở tứ lang, chó như vậy rất nguy hiểm, người vẫn là không cần tùy tiện mang đi dạo trên đường thì tốt. Nếu là đột nhiên nổi hung tính, không phải ai đều có thể giống ta có vận khí tốt có cây có thể trốn đi lên.”

“Không phải ai đều giống người, có thể làm cho ta hạ lệnh kêu nó đi cắn. Người nghĩ rằng ta không có việc gì thả chó hành hung người sao?” Sở Thiên Diêu nói nghẹn hần, nghẹn hần nói không ra lời.

“Được rồi được rồi,” Lý Hơi hoà giải, “Sự tình đều nói mở, các người về sau cũng đừng lại đối chọi gay gắt như vậy. Vị bằng hữu này của ta họ Diêu, danh Kế Tông. Nể mặt ta, Sở Thiên Diêu mong người đối xử tử tế với hần vài phần.”

Sở Thiên Diêu cúi đầu không nói, vẻ mặt thập phần miễn cưỡng. Diêu Kế Tông hôm nay vốn nghĩ báo lại cừu, kết quả cừu không báo thành, còn suýt nữa bị chó dữ cắn một ngụm. Kinh ra một thân mồ hôi lạnh, nếu không muốn trêu chọc vị Sở gia tứ lang này, ước gì có thể hóa thù thành bạn. Nhưng người ta bộ dáng tâm không cam lòng tình không muốn, hần cũng không muốn miễn cưỡng, chỉ cần về sau không hề khó xử hần là được. Nhân tiện nói: “Tử tế không tử tế không sao cả, chỉ cần Sở tứ lang người về sau đừng làm khó dễ ta nữa là được. Tỷ như nói gặp một hồi đánh một hồi câu nói này có thể thu hồi đi?”

Sở Thiên Diêu liếc hần một cái, trong mắt do không hề cam, lại vẫn đáp: “Hảo, một nửa xem ở người hồi cải để làm người mới phân thượng, một nửa xem ở tiểu vương gia mặt mũi thượng, ta tạm thời tha người. Bất quá ngày sau người loại này hạ lưu khí như có tái phạm, ta gấp bội đòi lại.”

4. Chương 04

Chương 4

Diêu Kế Tông trở về Diêu phủ lúc trời gần tối, Diêu phủ đã muốn loạn thành một đoàn. Hai cái đồng phó tiểu Tam tiểu Tứ của hần, cũng bị Phi Hồ kia làm cho sợ tới mức hồn phi phách tán. Mắt thấy con chó đuổi theo nhị công tử, bọn họ chỉ dám theo ở xa xa, sinh怕 thành môn thất hỏa họa ương trì ngự (sợ cửa thành cháy tai họa cá trong chậu, có nghĩa: liên lụy người vô tội). Thấy Diêu Kế Tông bị chó rượt chạy lên cây, mà chủ nhân con chó lại tuyên bố muốn vây khốn hần cả đời, vội vàng chạy về trong phủ đi báo tấn thảo cứu binh. Diêu phu nhân yêu con đến sốt ruột, nếu là Xà thái quân hình nữ cường nhân, khẳng định muốn đích thân mặc giáp trụ mà ra trận, nhưng là không phải cũng không thể. Chỉ có thể vội vàng thúc giục lão đại Diêu Kế Tổ, tụ tập gia đình trong phủ, chuẩn bị đi “Cầu” khẩu đoạt nhân*. Một đám người thao đắc thao đao nã đắc nã côn (cầm đao cầm côn), âm ỉ được nửa đường, thì nhìn thấy Diêu Kế Tông cư nhiên chính mình đã trở về. Hơn nữa là nguyên lành hoàn chỉnh chỉnh trở về. Chúng nhân giống như gặp được phượng hoàng mà ôm lấy hần hồi phủ, Diêu phu nhân túm tay hần đem hần nhìn từ đầu đến chân, trong miệng không ngừng niệm “A di đà phật”.

*đoạt người từ miệng cầu

“Nhị đệ à, ta cho người đi xem cửa hàng Hạnh Hoa Xuân, người như thế nào đến Sùng Nhân phường chứ? Còn đi trêu chọc người trong nhà Long vũ tướng quân, bị chó cắn một ngụm cũng là người xứng đáng.” Diêu Kế Tổ không thể không bày ra tư thế huynh trưởng đến giáo huấn hần.

“Lão đại, không cần nói Nhị đệ người như vậy, cái gì nói hần xứng đáng. Hần ngay cả có sai, người cũng phải hảo hảo mà cùng hần giảng đạo lý mới phải.” Diêu phu nhân nghe mắt húng, con hư tại mẹ chiều. Chính bản thân Diêu Kế Tông hơn phân nửa chính do nàng chiều đến không ra thể thống gì.

“Nương, ta giảng đạo lý cho hần ít nhất cũng có ba trăm lần, hần có nghe được sao? Ngài chính là cứng chiều hần!” Điều Kế Tổ nói.

“Bà bà, tuy rằng ngữ khí của Kế Tổ nóng nảy không tốt. Nhưng hần cũng là muốn tốt cho Nhị thúc, mới có thể nói vậy. Nhị thúc còn gây chuyện sinh sự thêm như vậy, đối với hần tuyệt đối không có lợi.” Đại thiếu phu nhân Phó Nhã Lan thật cẩn thận thay trưởng phu nói chuyện.

Điều phu nhân còn không có già mà hồ đồ, biết rõ hai vợ chồng nói không phải không có đạo lý. Vì vậy, nàng cũng là không có một mực thiên vị, bản khởi mặt đến đối Điều Kế Tông nói: “Kế Tông, xem ra ta không hảo hảo quản giáo người là không được rồi.”

“Nương, không cần ngài quản giáo ta, ta đã biết sai rồi. Ta thề về sau sẽ sửa đổi.” Điều Kế Tông không phiền họ giáo dục. Hần hận không thể reo lên: Ta, vốn, thiện, lương.

Điều phu nhân cùng Điều Kế Tổ cả hai đều bán tín bán nghi, trăm miệng một lời nói: “Có thật không?”

“Đương nhiên là thật, tóm lại các người về sau xem ta biểu hiện là được rồi.” Điều Kế Tông nửa điểm không hàm hồ, để tránh bọn họ dài dòng không dứt, vội vàng nói sang chuyện khác: “Có cơm tối ăn không? Ta sắp chết đói.”

“Có có có, đương nhiên là có.” Điều phu nhân bị hần thành công dời đi lực chú ý, “Đã sớm có thể ăn cơm, bắt quá đều đang chờ người nha! Đến, Kế Tổ, Nhã Lan, đều vào nhà ăn cơm đi.”

Vì thế Điều Kế Tông đi trước làm gương hướng tới nhà ăn, có thời gian hần theo sát bên người đại tẩu Phó Nhã Lan, nàng vội vàng mà tránh như tránh rắn rết. Điều Kế Tông đã sớm cảm thấy vị đại tẩu này cự hần cho ở ngoài ngàn dặm, mới đầu còn rất buồn bực. Nhưng một đoạn thời gian sau, hần ước chừng có thể nghĩ ra vì sao Phó Nhã Lan trông thấy hần liền trốn. Tám chín phần mười, là chính Điều Kế Tông từng nảy lòng ham muốn ăn “Oa biên thảo” (cỏ gần hang). Không phải cái này, thực không phải cái này chứ! Aizz! Hần tạo nghiệt gì, vào trong thân thể cận bã này mà không ra được. Lưng hần đeo nhiều án như vậy, thật sự là có nhảy vào hoàng hà cũng tẩy không sạch.

Sở Thiên Điều đem “Gặp một hồi đánh một hồi” trong lời nói thu hồi lại, Điều Kế Tông lại có thể ở trên đường Trường An nhàn nhàn tiêu sái. Hần ở Hạnh Hoa Xuân tửu gia treo cái danh hiệu “Thiếu chương quỳ”, lại không làm cái gì chính sự gì. bắt quá là nhàn rồi ngồi nhìn xem người khác làm việc. Động một chút là đến muộn về sớm thậm chí bỏ bê công việc vân vân và vân vân, dù sao cũng không có người quản đến hần.

Tảo xuân nhị nguyệt, xuân phong tự tiền dao*. Trường An đầu đường ngàn cây dương liễu, thả xuống vạn sợi tơ tằm. Sắc xuân tiên nghiê như thế, Điều Kế Tông đương nhiên không thể nằm chết ở trong cửa hàng, muốn ra ngoài đường cái mà đi dạo, nhìn cảnh xuân tươi đẹp.

*tháng 2 đầu xuân, gió xuân kéo đến

Trên đường theo thường lệ có rất nhiều cô nương bán hoa, hoa hồng, hoa bạch lê, đầu đường cuối ngõ đầy tiếng rao hàng. Các cô nương mua hoa cũng nhiều, nhóm 2 người, nhóm 3 người, người thay ta tuyển, ta thay người chọn lựa, kim tiền mua được ít nhiều sắc xuân.

Có rất nhiều xe ngựa lưu thông trên đường, trong xe thiếu nữ áo vàng một tay xốc màn xe lên, một tay khẽ ngoắc một cô nương bán hoa xinh xắn lại cửa sổ xe cho nàng chọn hoa trong giỏ. Cô nương bán hoa với cái giỏ tràn đầy hoa khoe màu đua sắc màu hồng và màu vàng, từng nhánh từng nhánh cấp nàng xem. Một tay nâng giỏ một tay đưa hoa, vô ý để trượt tay, lẳng hoa vừa lật, rơi ra một cành cấm tú. Có vài người qua đường cấp bách, một cước liền dẫm lên mà đi, hảo hảo hoa tươi bị đạp thành bùn. Cô nương bán hoa cơ hồ gấp đến độ muốn rơi lệ.

Điều Kế Tông vừa vắn đi đến trước mặt, vừa thấy tình cảnh này, liền nhảy ra nói: “Cô nương đừng nóng vội, ta đến giúp người.” Hần một mặt nói một mặt giang hai cánh tay hướng tới người qua đường nói: “Nhượng nhượng nhượng nhượng, xin mọi người nhường đường. Để vị cô nương này chậm rãi nhặt hoa của mình lên.”

Người qua đường đều rất hợp tác mà tránh ra. Điều Kế Tông giúp đỡ cô nương bán hoa thu thập hoa tươi, làm cho hoa tươi rơi khắp nơi lại trở về giỏ hoa. Cô nương bán hoa thập phần cảm kích nói: “Đa tạ vị công

tử này.”

“Không khách khí không khách khí, chỉ là việc nhỏ mà thôi.” Diêu Kế Tông cười nói, này quả thật là xứng đáng cái tên nhắc tay chỉ lao. Hắn liền xoay người rời khỏi, cô nương bán hoa kia lại đuổi tới trước người hắn. Từ trong giỏ hoa lấy ra một cành hoa tươi mới hồng nhuận xinh đẹp, hàm chứa vài phần ngượng ngùng cười đưa cho hắn nói: “Công tử, cành hạnh hoa này tặng cho người, đây là biểu hiện tỏ lòng biết ơn của ta.”

“Cô nương, cái này không cần . Cái giỏ hoa nhỏ này là sinh kế của người, ta như thế nào không biết xấu hổ mà lấy. Chính người giữ đi.” Vừa nói xong, hắn cười vung tay lên, bước đi như bay mà bỏ đi . Ánh mắt cô nương bán hoa đuổi theo bóng dáng hắn đã đi thật xa, nửa ngày sau mới thu hồi lại, hé ra gương mặt trái xoan trắng nõn kiều diễm như hạnh tim. Đột nhiên nhớ tới còn có khách hàng đang chờ nàng, vội vàng quay đầu hướng tới xe ngựa đi tới. Màn xe không biết buông xuống khi nào, tiểu thư bên trong màn xe còn muốn hoa hay không?

“Tiểu thư, ngài còn muốn mua hoa không? Những bông hoa tuy rằng bị rơi ra, nhưng hơn phân nửa vẫn còn tốt, hoa vẫn còn mới như trước.”

Sau màn xe khi cô gái áo vàng nhìn thấy Diêu Kế Tông, bàn tay mềm mại đột nhiên chấn động, màn xe liền buông xuống . Nàng là Ngự Sử thiên kim Lăng Sương Sơ, chợt thấy tay ăn chơi từng đùa giỡn nàng lại xuất hiện ở trước mắt, tự nhiên sẽ có điểm hoảng sợ. Nhưng biểu hiện của hắn lần này lại ngoài dự kiến của nàng, hắn cư nhiên không phải bởi vì đánh chủ ý lên cô nương bán hoa, mới làm bộ làm tịch vội vàng đi ra giúp đỡ nàng. Từ đầu tới cuối hắn đều quy củ không thể quy củ hơn, toàn bộ là một Trạng Nguyên lang* đạo đức. Cuối cùng thật giống như người lương thiện thì ân bất cầu báo mà đi. Đây là có chuyện gì? Mùa hè năm trước, khi nàng ở Ngưng Hương Đường mua son đi ra, ở trước cửa gặp gỡ hắn, lộ ra sắc mặt hạ lưu, khó coi. Như thế nào nửa năm thời gian, lại thành trạch tâm nhân hậu chính nhân quân tử? Lăng Sương Sơ trăm tư không thể giải. Cùng cô nương bán hoa mua tùy tiện mấy cành hoa tươi, nàng phân phó xa phu nói: “Đi Sở tướng quân phủ.”

*trạng nguyên: người đỗ đầu khoa. Lang: nhóm người

Lăng gia cùng Sở gia giao tình phi thường tốt, Lăng Sương Sơ không cần thông báo liền có thể tiến vào từng bước, trước tiên ở chính sảnh gặp Sở phu nhân. Sở phu nhân cực thân thiết lôi kéo tay nàng ngồi xuống tại bên người, nhìn nàng nói: “Sương Sơ, người thật đúng là càng lớn càng xinh đẹp .”

Lăng Sương Sơ được nàng khen ngợi, e lệ, sắc mặt ửng đỏ như hoa đào nở rộ. Nhìn nàng e lệ mang nét kiều mỵ nữ nhi, Sở phu nhân xúc động tâm sự, thở dài: “Nếu cái nha đầu kia của ta, có một nửa nét nữ nhi khuê các như người thì tốt rồi. Nàng cũng không giống nữ nhi nhà người ta, cũng không thù thù may vá, không làm gì khác hơn là múa thương, động côn.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, trước cửa liền có người tiếp lời nói: “Nương, nữ nhi khuê các loại này có cái gì tốt. Người có biết hay không Sương Sơ ở trên đường cái bị dâng đồ tử* đùa giỡn, chỉ có thể nén giận, cuối cùng vẫn là ta thay nàng xuất đầu mới ra một ngụm ác khí. Bởi vậy có thể thấy được, múa thương, động côn tuyệt đối cường tráng thù thù may vá.”

*kẻ háo sắc, Việt Nam mình hay gọi là yêu râu xanh đấy

Dựa ở ngưỡng cửa, nói cười yển yển, cũng là Sở gia tứ lang Sở Thiên Diêu – tứ lang nguyên lai là nữ lang. Nàng vẫn như cũ một thân trang phục nam trang, mặc trường bào màu xanh cổ lật tay áo nhỏ, thắt lưng buộc ngọc dải, chùng dặt da giày.Tu mi tuần nhãn . Sủa mi tuần mắt, nhìn quanh thân phi, ánh mắt gian nhất phái minh hà tảo tấn anh khí.

“Người nhìn nàng xem, ở nhà cũng thích an mặc thành hình dáng một tiểu tử. sau khi lên kinh ở tại trong phủ này thỉnh vài cái hạ nhân đến sửa sang lại ốc xá, một đám không biết liền hướng nàng kêu công tử.” Sở phu nhân nói xong lắc đầu không thôi.

Sương Sơ che miệng nhỏ cười nói: “Thiên Diêu người mau đổi trang phục đi, nếu không thực là không thể phân biệt nam nữ.”

Sở Thiên Diêu vừa nghe chính mình cũng cười ra, nói: “Ngày đó ta ở trên phố gặp gỡ Tĩnh An vương phủ tiểu vương gia, hắn cũng nghĩ ta là Sở gia tứ lang, khen ta không hổ là hậu duệ tướng môn, khí vũ bất

phàm. Ta không phủ nhận, cũng không thừa nhận, cuối cùng dứt khoát không nói ra.”

“Tiểu vương gia không nhận ra người là thân nữ nhi cũng không kỳ quái, nếu không nói ra, ai có thể nhìn ra được. Khi ta cùng cha mẹ mới gặp người, cũng lầm người là nam nha.”

“Ai! Nói đến đây đều phải trách cha nàng. Từ nhỏ khiến cho nàng cùng ba cái ca ca cùng nhau luyện cưỡi ngựa bắn tên. Rõ ràng là nữ nhi, cũng dưỡng thành một cái nam nhi. Kết quả liền biến thành bộ dáng lấy giả tráo thật này.” Sở phu nhân thở dài.

“Không trách cha, chính là ta không nghĩ học may vá thêu thùa, càng nguyện ý luyện tập cưỡi ngựa bắn tên. Giục ngựa như bay giương cung dẫn tiễn, thú vị hơn so với ở trong khuê phòng đùa nghịch kim chỉ.” Sở Thiên Diêu long mi giương lên, thần thái hào hứng.

“Người nha! Cả ngày trừ bỏ vũ đạo lộng kiếm, chính là bạch câu hắc cẩu của người. Năm nay người đều mười tám, như vậy phải như thế nào tìm chồng nha!” Sở phu nhân thật sự sốt ruột.

Không muốn cùng mẫu thân lại tại cái vấn đề này dây dưa thêm nữa, Sở Thiên Diêu một phen kéo tay Lăng Sương Sơ nói: “Lão* ở trong phòng ngồi làm gì, chúng ta ra hậu viện đi đi một chút.”

*già. chắc ý nói ở già trong phòng

Hai người song song chạy đến hậu viện, đi vào đình thai chọn một chỗ nhỏ nhỏ ngồi xuống. Trước đình có một can tu trúc, mấy bụi cỏ huyền, vài lá chuối tây, hay là một phen thanh u khí tượng.

Lăng Sương Sơ đến Sở phủ, chính là hướng Sở Thiên Diêu báo cho biết mới vừa rồi trên đường xảo ngộ Diêu Kế Tông, cùng với biểu hiện của hắn cùng trước kia một trời một vực. Lúc này vừa vặn nhất ngũ nhất thập (từ đầu đến cuối) tinh tế hướng nàng nói. Nguyên tưởng rằng Sở Thiên Diêu hội nghe được sẽ giật mình, ai ngờ nàng chính là bình tĩnh nói: “Nói như thế, người kia thật đúng là cái tà quy chính.”

“Cái tà quy chính? Đây quả thực chính là bạt loạn phản chính (bỏ xấu trở về chính nghĩa).” Lăng Sương Sơ chỉ cảm thấy bất khả tư nghị.

“Chính cái gọi là biết sai chịu sửa, thiện mạc đại yên.” Sở Thiên Diêu bắt giác nghĩ tới lời nói của Lý Hối, “Dù sao hắn có thể bạt loạn cũng là một chuyện tốt. Bạt quá học cái xấu dễ dàng, biến hảo lại khó khăn. Ai biết hắn không phải lương thiện chỉ trong lúc nhất thời? Ta ngày hôm trước đã nói cho hắn, nếu như tái phạm đòi lại gặp tội.”

“Người ngày hôm trước lại giáo huấn hắn sao?” Lăng Sương Sơ nghe ra manh mối.

Vì thế Sở Thiên Diêu đem chân tướng nói tỉ mỉ một lần cho nàng, nàng nghe được che miệng cười không ngừng. Cười xong mới nói: “Đã có Tĩnh An vương thế tử thay hắn đảm bảo, có lẽ quả thật là phóng hạ đồ đao. Xem ra về sau gặp lại hắn, ta không cần sợ hãi.”

“Sở gia chúng ta tam lang tứ lang đều lên kinh, người còn sợ những tên ăn chơi trêu hoa ghẹo nguyệt này. Ai dám mạo phạm tam tẩu tương lai của ta, không cần phải Tam ca ra tay, ta trước không buông tha hắn.” Sở Thiên Diêu hào khí ngất trời nói.

Lăng Sương Sơ nghe được hai má đỏ lên, bàn tay mềm nhấc lên điểm trên trán của nàng. “Người nha, người tệ nhất.....”

“Ta như thế nào tệ rồi?” Sở Thiên Diêu cười hỏi: “Người chẳng lẽ không muốn làm tam tẩu tương lai của ta sao? Người chẳng lẽ không thích Tam ca ta sao? Kia hai bên cha mẹ đại nhân đặt thành ăn ý, chẳng phải là uống phí tâm tư, bệnh tương tư của Tam ca ta cũng chẳng phải muốn không được cứu trợ.”

Nàng vừa thông suốt nói ngay cả cười mang nói, thấy Lăng Sương Sơ đỏ mặt lại muốn kéo miệng của nàng. Lăng phu nhân cùng Sở phu nhân, khi bắt đầu làm nữ nhi gia, chính là một đôi bạn thân trong khuê phòng. Hai nhà nữ nhân, tự nhiên nguyện ý kết làm tần tần chi hảo. Lăng gia độc nữ Lăng Sương Sơ cùng Sở gia tam lang Sở Thiên Diêu tương mạo tuổi đều tương đương, có thể nói giai ngẫu một đôi. Phía trước Sở phu nhân đang ở Đồng Châu, hôn sự của nữ nhân chưa từng chính thức mang lên chương trình hội nghị. Lần này sau khi vào kinh, người nhà song phương đã gặp mặt, một đôi tiểu nữ gian lại chung tình với nhau, đối với việc hôn sự này vô cùng vừa lòng. Phụ mẫu song phương liền đặt thành hiệp nghị, mùa thu này liền cho bọn hắn thành hôn. Chính là cũng không từng chính thức sinh ra, chỉ vì hạ quá sinh lễ sau, song

phương hai bên sẽ không được gặp mặt. Sở Thiên Tiêu chịu không nổi, cho nên sinh ra này đó sau này thả phóng.

Hai người đang đùa giỡn nói cười, xa xa chạy tới một người, một thân phục sức cẩm y ngọc đai ngự lâm quân, mặt mày oai hùng, dáng người khôi ngô. Lăng Sương Sơ mắt thoáng nhìn qua, vội vàng ở tay*, mặt càng ửng đỏ. Sở Thiên Tiêu cũng thấy được, giương giọng cười nói: “Tam ca, người đã trở lại.”

*khi chúng ta lúng túng thì tay sẽ không biết đặt vào đâu mà có những cử động không mục đích.

“Ừ, vừa mới trở về.” Người tới là Sở gia tam lang Sở Thiên Tiêu, hẳn tuy rằng là đối muội muội nói chuyện, ánh mắt cũng là nhìn Lăng Sương Sơ không chớp. Lăng Sương Sơ cúi đầu hướng về phía ám bích, lại nhìn không được phong nhân bay xéo, vừa vặn đón nhận ánh mắt hắn. Bốn mắt tương giao, có xán xán hoa lửa văng khắp nơi, có tiếng đàn tấu boong boong vang lên.

Sở Thiên Tiêu nhìn bọn họ bộ dáng cố ý tình chàng ý thiếp, mân miệng cười, theo sau nói: “Ta nhớ ra rồi, ta nên đi cho Phi Hổ ăn. Tam ca người trở về vừa đúng lúc, thay ta bồi Sương Sơ đi.”

Nói vừa xong nàng tựa bả chạy. Sau khi chạy ra thật xa, lại nhìn lại, kia hai người đã muốn xúc tất mà ngồi, giống như song yến nở non trên lương gian* thì thầm với nhau.

*xà nhà

“Sương Sơ, ta..... Ta thật muốn sớm thú người quá môn.” Sở Thiên Tiêu tình thâm chân thành nhìn nàng nói.

Lăng Sương Sơ nghe được trong lòng ngọt, xấu hổ bán liêm mi nói: “Người gấp cái gì nha! Hai bên cha mẹ đại nhân, không phải đều đồng ý mùa thu này liền cấp chúng ta.....” Nói đến mặt sau, đã muốn nhỏ như tiếng muỗi kêu, lại nghe không được một chữ. Phấn giáp kiều diễm thẳng yên chí.

“Chủ yếu vẫn là ý tứ cha ta, hẳn nói ta chỉ là viên quan nhỏ mới vào kinh, công vụ còn chưa có bắt đầu, trước hết vội vàng thành gia đón dâu không tốt lắm, cho nên đem hôn sự hai ta lùi lại nửa năm sau.”

“Dụng ý Sở bá phụ cũng là tốt, người mới vào ngự lâm quân, cần dụng tâm vào nơi đó nhiều hơn nữa. Lúc này..... Đương nhiên không thích hợp.” Lăng Sương Sơ luôn ngượng ngùng đề cập trực tiếp hai chữ hôn sự.“Dù sao, hai ta còn nhiều thời gian.”

Bốn chữ cuối cùng cơ hồ nhỏ đến nỗi làm cho người ta nghe không được, nhưng Sở Thiên Tiêu lại nghe thấy, hẳn là dụng tâm nghe thấy. Nhìn không được vươn bàn tay to khớp xương rõ ràng của hắn, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Lăng Sương Sơ. Tay nàng khẽ run lên, hai má phấn diễm càng phát ra phi phi, thể giới này vô sắc mất hồn. Sở Thiên Tiêu nhìn ngây ngốc.....

5. Chương 05

Chương 5

Điều Kế Tông là một người chủ thiếu kiên nhẫn, người khiến cho hắn ở một chỗ mà cảm thấy ngồi suốt ngày, trừ phi dùng cây đinh đóng hắn dính chặt, nếu không đừng mơ mộng hảo huyền. Cho nên hắn xem cửa hàng chỉ là nhìn xem không hơn, khi đến khi không đến, điểm cái mào ứng cái cảnh liền đi dạo loạn chung quanh. Hắn yêu nhất đi dạo phố phường, chợ thị trường nông mậu phía đông tây của thành Trường An, hội họp chợ đêm, cùng với tiết mục dân gian ở khu dân cư loại địa phương này hẳn đi dạo không ít. Cảm thấy địa phương này tiên hoạt sinh lạt, nguyên nước nguyên vị nguyên sinh thái, so với nơi thượng đẳng áo mũ chỉnh tề nho nhã lễ độ kia có tư có vị hơn nhiều.

Hắn tại địa phương này còn kết giao một đám bạn hữu, lui tới nhiều nhất là thị trường nông mậu của một người sát cầu, được gọi là lão Khương. Bộ dạng có vẻ tổn, hoàn mất tở mũi, cũng là một mảnh nhân. Sát

cầu nhiều nên trên người cũng mang theo một cổ vị, chó thật xa nghĩ được sẽ chạy bán mạng. Biết đây là một người chủ chuyên làm khó dễ chúng nó, thân cận quá chính là chui đầu vô lưới.

Lão Khương không chỉ có kỹ năng giết chó, hầm thịt chó càng tuyệt. Hắn lại là cái cực hào sảng, thường ở nông mậu thị trường hầm một nồi, hô bằng hoán hữu lại đây ăn thịt đại khối uống rượu chén lớn. Cho nên toàn bộ nông mậu thị trường kể ra là người nổi tiếng nhất, đi theo hắn có thịt ăn, đương nhiên đều thích hắn.

Diêu Kế Tông lúc ban đầu nhận thức hắn chính là bị cổ mùi thịt chó kia hấp dẫn. Theo hương thơm tới, thấy một nồi thịt chó lớn nóng hầm hập, lão Khương đang tiếp đón người ăn chung quanh. Hắn thành thật không khách khí, xông lên dẫn đầu ăn trước mấy khối lớn. Một ngụm hương thịt xứng một ngụm thuần rượu, ăn chết đi sống lại. Đáng tiếc rượu chưa uống đủ thịt ăn chưa no thì đầy nồi hương lên trời không ăn được. Vì thế gác chiếc đĩa, một chút mồm mép lém lỉnh, chụp được một thỏi bạc nói: “Đại ca, thịt chó hầm này của ngươi phải nói, ăn ngon, ăn quá ngon. Ngày mai ta lại đến, ngươi cứ hầm một nồi như vậy, lại thêm vài vò rượu tại quán. Ta không say không về.”

Diêu Kế Tông cứ như vậy nhận thức lão Khương, thường thường đi dạo qua đây đều dừng lại ăn một châu thịt chó hầm. So với cửa hàng trong thành Trường An đều ăn ngon hơn, Diêu Kế Tông trong đầu từng động ý niệm muốn thỉnh hắn về Hạnh Hoa Xuân làm đầu bếp, chuyên quản hầm thịt chó. Nhưng là lão Khương lại càng thích cuộc sống tự lập môn hộ sát cầu, nói bị người quản không thoải mái, chỉ đành từ bỏ.

Ngày hôm đó khi Diêu Kế Tông đến nông mậu thị trường tìm lão Khương, nhưng lại không có hắn. Bình thường lão cùng một nhóm người rảnh rỗi chung quanh quây của hắn hỗn ăn thịt toàn bộ đều vô tung ảnh. Có người biết nguồn gốc liền nói, “Diêu công tử, người chạy nhanh hướng trong nhà hắn đi thôi, nghe nói chỗ đó đang mân mê muốn ăn cái gì bách cầu yến đấy.” Diêu Kế Tông là có máu nhiệt sẽ tiếp cận, trường hợp bức này há lại bỏ qua. Lập tức truy phong bàn tiến đến.

Lão Khương trụ ở địa phương chỗ ngoại ô hoang dã, Diêu Kế Tông một đường đi tìm, dân cư thưa thớt, đúng thật hoang vu ghê gớm. Nhưng tìm được nhà lão Khương, cái hoang vu cổ kính kia toàn bộ biến mất. Hai gian phòng nhỏ một cái sân, trong viện cảnh tượng khí thế ngất trời. Lão Khương giống hệt tòa sơn điêu, hơn mười hai mươi nhân mã bắt tay vào làm thu xếp bách cầu yến. Nói là nói bách cầu, kỳ thật cũng sẽ không quá ba năm bảy con mà thôi. Diêu Kế Tông một đầu lủi đi vào, không lấy chính mình làm ngoại nhân. phất tay áo, mười phần nghĩa khí bạn hữu hỏi: “Lão Khương, còn có việc gì muốn ta ra tay, chỉ cần mở miệng.”

Lão Khương nửa điểm nghiêm túc, nói: “Vừa vặn, buồn trong có con đại cầu ta còn không xuống tay, người tiến vào hỗ trợ ghim một phen.”

Nói xong dẫn đầu vào phòng, Diêu Kế Tông đi theo vào vừa thấy con chó kia đang tê liệt trên sàn, miệng mở ra có thể nhét vào một nắm tay: “Này không phải – Phi Hồ nha! Lão Khương, người quả nhiên đủ cay, cư nhiên bắt cho nó ngã xuống.”

Lão Khương kinh ngạc nhìn về phía hắn, “Như thế nào, con chó này ngươi nhận biết?”

“Hóa thành tro ta cũng nhận ra nó, ta thiếu chút nữa thành cơm trưa của nó. Con chó này rất hung hãn, người như thế nào bắt được?”

“Ta giết chó nửa đời người, bắt một con chó với ta mà nói có cái gì khó. Bất quá nói thật, con chó này quả thật hung hãn, ta cũng không dám ngay mặt tiến công, biện pháp dùng ám tiễn dả thương người mới bắt được nó.” Lão Khương nói.

“Phương pháp như thế nào ám tiễn dả thương?” Diêu Kế Tông hỏi.

Lão Khương xuất ra một túi hình cung tiễn nho nhỏ cho hắn xem, cung giống như nửa hình tròn nho nhỏ, tiễn thật nhỏ như trâm gài tóc của nữ tử. Này một tiễn bắn ra, giữa tiễn kia đại khái cùng bị kim đâm một chút không sai biệt lắm.” Tiễn này có thể dả thương nó?” Diêu Kế Tông biểu tình hoài nghi.

“Trên tiễn được đặc chế mật được, trong vòng bảy bước tất đổ không thể nghi ngờ.”

“Bảy bước đổ, hay như vậy?” Diêu Kế Tông hưng phấn mà muốn cướp lại đây xem, lại bị lão Khương một phen chặn lại cất trong ngực, giống như võ lâm bí kíp không chịu dễ dàng cho người ta xem. “Đi đi đi, thu

thập chó đi.”

“Vẫn là không cần thu thập nó, người nếu thu thập nó, chủ nhân của con chó tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.” Diêu Kế Tông nhìn Phi Hổ vẫn quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích nói.

“Chủ nhân con chó là ai? Người biết?” Lão Khương hỏi.

“Đương nhiên biết, là cái hậu duệ tướng môn gì đó. Một nhà tướng quân già trẻ lớn bé, người trêu chọc không nổi. Người dám ăn chó của hắn, hắn liền dám ăn người. Vẫn là quên đi, tha cái mạng chó của nó đi.” Diêu Kế Tông khuyên nhủ.

Viện trước cửa không biết bao lâu sau xuất hiện một vị thiếu niên, mặt mày tuy rằng tuấn tú vô song, nhưng ánh mắt lại chứa đầy vẻ tức giận. Toàn thân mang một loại khí thế “Chọc ta người nhất định phải chết”. Trong viện những người có liên quan tuy rằng đầy bụng rượu thịt, nhưng ngoại hình lại chẳng tương xứng với lòng gan dạ. Họ đồng loạt đứng lên. Diêu Kế Tông liếc mắt nhìn một cái đều thấy hết cục diện, mười người thì tới chín người đều lui xuống, cố gắng cách càng xa hắn càng tốt. Người bên ngoài đều đi hết, chỉ có Diêu Kế Tông cùng lão Khương không đi. Lúc này chỉ có ba người đứng đối mặt với nhau, vị thiếu niên kia ánh mắt không có lựa chọn nào khác dừng ở trên người bọn họ. Ánh mắt sắc bén lướt qua người lão Khương rồi nhanh chóng dừng lại trên người Diêu Kế Tông. Không đợi hắn lên tiếng, Diêu Kế Tông đã mở miệng:

” Đây không phải Sở gia tứ lang sao? Tới sớm không bằng tới đúng lúc, vừa hay, thịt hầm vừa xong, nếu người không chê có thể cùng chúng ta uống rượu hay không?”

“Diêu Kế Tông, các người hầm thịt gì?” Sở Thiên Diêu nghe đến thịt hầm, thanh âm liền lạnh khốc theo tựa như sông băng ngàn năm, hàn khí mười phần có thể đem nhân cấp đông lạnh trụ.

” Là thịt cẩu, chỉ có thịt cẩu hầm mới có thể thơm như vậy. Đặc biệt thịt hắc cẩu.” Diêu Kế Tông cố ý nói câu cuối cùng kia, bộ dạng chẳng khác nào đầu sĩ Tây Ban Nha dùng vải đỏ khiêu khích đối thủ.

” Cái gì, thịt, cẩu! Người.....” Lời vừa nói ra quả nhiên có tác dụng, Sở Thiên Diêu hiển nhiên bị hắn lừa, tức giận đến sắc mặt trắng bệch.” Người vì cái gì bắt nó đem hầm?”

” Ta không thích thiêu, tất nhiên sẽ đem đi hầm!” Diêu Kế Tông nhanh chóng đổi khái niệm, hai tay đồng loạt đưa ra tổ thái độ không thể nề hà.

Sở Thiên Diêu sắc mặt càng trắng hơn, trên mặt dày đặc hàn khí, làm cho ngay cả sông băng ngàn năm đều phải mặc cảm. Chỉ nghe đến “viu” một tiếng, nàng tay phải di chuyển đến vùng ngang eo, trong tay đột nhiên xuất hiện một vật thể sang loá mắt, nhắm thẳng cổ họng Diêu Kế Tông mà phóng tới.....

” Lúc ấy thanh kiếm kia chỉ cách yết hầu của ta 0.01 cm, nhưng một phần tư giây sau, chủ nhân của thanh kiếm kia đã hoàn toàn dứt bỏ ý nghĩ thù địch với ta. Bởi vì ta quyết định nói cho hắn toàn bộ chân tướng.....” Diêu Kế Tông sử dụng ngôn ngữ kịch kinh điển của Châu Tinh Trì, tại Tĩnh An vương phủ Lưu Tiên Cư, kể sinh động như thật với Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược chuyện hắn ‘Ăn thịt chó ký’.

Lý Hơi còn thấy bình thường, Nguyễn Nhược Nhược lại cười đến mức cả người lắc lư.” Người lẽ ra phải nói cho vị Sở tứ lang kia, người từng có cơ hội làm thịt hắc cẩu, nhưng người không có làm vậy. Kể cả người và nó có thù oán, người vẫn là nguyện ý khoan hồng độ lượng tha cho nó. Bởi vì người không muốn đem ăn uống làm niềm vui cho bản thân mà phải nhìn người khác thống khổ vì mất đi vật yêu. Người càng muốn thông qua nó để cùng chủ nhân nó hoá thù thành bạn, từ nay về sau biến chiến tranh thành tơ lụa. Nếu có kết giao hảo bằng hữu có kì hạn, người hy vọng sẽ là một vạn năm.”

Diêu Kế Tông vỗ đùi, nói: “Nguyễn Nhược Nhược, người hiểu ta. Ta cùng Sở tứ lang nói trong lời nói chủ đề tư tưởng không sai biệt lắm, chính là những lời nói này.”

” Như vậy cũng xem là thật sao?” Lý Hơi cười nói.

” Cái gì mà xem là thật, ta đây lúc nào chẳng ăn ngay nói thật. Thực ra ta cũng đã từng có ý niệm trả thù hắc cẩu kia, nhưng từ đầu tới đuôi ta đều từ bi với nó. Nó từng thiếu chút nữa cắn mất của ta

hai cân thịt, nhưng ta chưa từng nghĩ sẽ cần lại nó một miếng.” Diêu Kế Tông đem chính những suy nghĩ của mình nói ra, giọng điệu chẳng khác nào Quan Thế m phổ độ chúng sinh.

” Được được, đừng tự mình khoa trương. Nói trọng điểm, cuối cùng việc này kết thúc thế nào?” Nguyễn Nhược Nhược vội vã ngắt lời.

Diêu Kế Tông mi phi sắc vũ nói: ” Đương nhiên là hóa thù thành bạn, biến chiến tranh thành tơ lụa, hấn vừa vào nhà nhìn thấy hắc cầu Phi Hổ vẫn bình an, cũng không có rụng lông dịch cốt hay bị hãm trong nôi, sắc mặt liền bình thường lại . Tái kéo hấn vào quán, uống vài chén rượu, ăn mấy khối thịt, lập tức trở thành ‘bạn nhậu’.”

” Nói như thế, người cùng gia Sở gia tứ lang đã cùng nhau uống rượu, quên mọi ân oán?” Nguyễn Nhược Nhược lại cười nói.

” Không đơn giản là uống vài chén rượu liền liền hoá thù thành bạn đơn giản như vậy. Trước đó ta không vì trả thù mà làm hại cầu của hấn, sau ta còn giúp hấn đem hắc cầu còn đang mê man về tướng quân phủ. Hảo hữu thật sự phải được chứng thực bằng hành động, mà không phải bằng mồm mép . Hấn có thể không cảm động sao? Hấn còn có thể cùng ta so đo thù hay không thù sao? Nói đi nói lại, kỳ thật ta và hấn có thù oán gì, ta chẳng qua chỉ là thay người khác gánh trách nhiệm .” Diêu Kế Tông nói xong, cảm giận đứng lên.

Nguyễn Nhược Nhược nhin cười, dùng lời nói thăm thía nói với hấn: ” Lão Lưu, chỉ cần cố gắng làm người tốt, cải tạo chính mình . Không tin tẩy không sạch tiếng xấu, nhất định một ngày sẽ có người khen người giống như đã “thoát thai hoán cốt” thành người mới.”

Kiểm là nhuyễn kiểm, bình thường luôn mạnh theo bên hông. Thân kiểm thẳng tắp, sang loáng như lưu tinh nhảy lên không mà đến.

Sở Thiên Diêu xuất kiểm trong nháy mắt, là hận không thể đem tên hồn trưởng họ Diêu kia trừ khử đi cho bỏ tức. Nhưng kiểm vừa đâm tới nàng mới chợt nhớ ra. Ở đất này, lấy mạng người để đền mạng chó, tựa hồ không đúng lắm. Mặc dù trong mắt nàng, tên hồn trưởng này so với Phi Hổ của nàng còn kém xa, nhưng luật pháp vẫn là không thể không tôn trọng. Đối lại mà nói, nếu mặc kệ luật pháp, nàng nhất định phải đuổi thẳng nhai này đi rồi.

Hắc cầu Phi Hổ là từ quan ngoại mang đến, nó ở quan ngoại rộng rãi thoải mái, vừa vào kinh ngày ngày phải ở trong nhà, nhất thời không thích ứng được, cả ngày chân tay ngứa ngáy muốn vượt cửa ra ngoài . Sở Thiên Diêu biết vậy, mỗi ngày đều mang nó ra ngoài. Nhưng được một thời gian, nàng không có thời gian rảnh, cho nên mỗi ngày sau giờ Ngọ nàng đều thả nó ra, để nó tự mình ra ngoài đi dạo, theo Sùng Nhân phường đi đến Tây phường, xuyên qua khứ tự là một nơi hoang dã, Phi Hổ hiển nhiên rất vui mừng. Không quá một canh giờ, nó tự nhiên sẽ trở về. Nhưng hôm nay đã qua hai cái canh giờ mà không thấy bóng dáng nó đâu. Phi Hổ bình thường rất thông minh, lại rất có tổ chức, trễ giờ không phải phong cách của nó. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Sở Thiên Diêu lo lắng đi tìm. Kết quả..... Cư nhiên có kia ăn gan Báo dám bắt nó đem hãm. Nàng tức giận đến nổi suýt nữa không giữ được bình tĩnh, chỉ hận không thể cho Diêu Kế Tông một nhát kiếm, rồi ném tới nôi lớn, hằm như cầu

May mắn nàng không phải là người có đầu óc nóng nảy, nhất thời xúc động làm hại đến mạng người, vì hắc cầu trong nôi không phải hắc cầu của nàng, Phi Hổ nhà nàng may mắn được Diêu Kế Tông giơ cao đánh khê buông tha. Da lông cốt nhục đều còn đầy đủ, chỉ có điều vẫn mê man, bất tỉnh, không biết gì. Lão Khương chỉ trời mà thề rằng hắc cầu vẫn còn sống, chẳng qua là trúng ‘thất bước đổ’ nên bất tỉnh vài ba canh giờ mà thôi. Nàng nửa tin nửa ngờ, kiểm tra lại một chút, quả nhiên là còn sống. Đến lúc này, nàng mới yên tâm thở dài một tiếng.

Lão Khương cùng Diêu Kế Tông vô cùng thân thiện kéo nàng vào cùng ăn thịt uống rượu. Mọi người đều ân cần, nhường nhịn vị “Tướng quân công tử” này . Rượu mới, thịt ngon đều kính nàng trước. Một là hiểu lầm đã được hoá giải, hai là để đón nhận thịnh tình, Sở Thiên Diêu liền cùng bọn họ ngồi xuống uống rượu. Những chuyện thế này nàng đã từng trải qua, không lấy gì làm xa lạ. Lúc 10 tuổi, phụ thân nàng còn chưa đóng ở quan ngoại, mà nhậm chức ở Đồng Châu. Nàng thường cùng thủ hạ và các tướng sĩ uống rượu nói

chuyện. Một bát tô nóng hầm hập thịt hầm, mấy hũ lớn rượu hậu. Một đám vũ phu cùng ngồi, vừa uống vừa huyền thuyên chuyện trò. Loại này là tiệc kết giao bằng hữu đơn giản nhất, không quá náo nhiệt, vài chén rượu vào đều tự động đứng lên xưng huynh gọi đệ .

Điều Kế Tông đuổi theo Sở Thiên Điều kính vài chén rượu, tỏ ý muốn giao hảo, sắc mặt không thể không hòa hoãn đứng lên. Đợi đến khi ăn uống xong xuôi, hắn còn tình nguyện nhận việc giúp nàng mang Phi Hồ về. Nàng cảm thấy tiểu tử này kỳ thật cũng không đến nỗi đáng ghét. Nhưng Lăng Sương Sơ từng nói hắn là kẻ háo sắc, tính tình không ra gì. Nếu đã như vậy, hóa thù thành bạn cũng vẫn là còn phải lo lắng.....

6. Chương 06

Chương 6

Ngày 3 tháng 3 thời tiết đẹp, thành Trường An xuất hiện nhiều mỹ nhân. Mỗi năm một lần, Trường An lại tổ chức hội đạp thanh . Nhiều mỹ nhân khuynh thành đồng loạt xuất động, tràn ngập khắp các con đường, trang sức đồ lấp lánh khắp nơi, mỹ nhân xếp hàng mười dặm cũng không đếm xuể.

Dòng nước lững lờ trôi, cỏ non xanh mướt, dương liễu nhẹ nhàng lay động. Người người từng nhóm chầm chậm bước đi. “Mi sơn mất thủy” so với phong cảnh càng thôi thúc người ta xem, từng đoàn người “cầm tú phục sức” so với xuân ý càng dạt dào vài phần. Trong thành Trường An, các công tử, lang cũng nhân dịp này đến ngắm cảnh, thưởng thức người đẹp, giai nhân

Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược một thân đơn giản trang phục, nhanh chóng hoà vào đám du khách đang đi trên cầu. Đi theo phía sau bọn họ một tắc không rời - không, không phải Tần Mai, mà là Điều Kế Tông.

“Xin người, Điều Kế Tông, người có thể đừng đi theo chúng ta được không?” Lý Hơi thở dài nói.” Một mình đi dạo không được sao?”

” Đương nhiên không được, ở đây đủ mọi loại người, không chừng lại gặp cổ nhân của ‘tiền thân’ ta, nhảy ra nói ta từng đùa giỡn nàng. Rồi sau đó tính toán sổ sách, sửa chữa ta một phen. Đi theo các người đi, hệ số an toàn sẽ cao hơn. Ít nhất nếu có người chỉ trích ta tác phong bất chính, các người có thể thay ta nói tốt vài câu. Nếu như đối phương không chịu nghe, cứ nhất định động võ, thì Lý Hơi, người trợ giúp ta một chút, ta cũng phải dùng ít sức hơn.” Điều Kế Tông nghĩ thật sự là chu đáo.

Nguyễn Nhược Nhược cười lắc đầu nói: ” Điều nhị công tử, người nếu muốn Lý Hơi thay người nói tốt vài câu, thay người động võ, thì tốt nhất đừng nên đắc tội với hắn. Trước khi hắn xem người là cái đinh trong mắt, người liền chạy nhanh đi.”

Điều Kế Tông nghe ra ý tứ, vì thế cười hì hì nói: ” Lý Hơi, ta đây đi trước, cho vợ chồng son các người không gian riêng tư . Đi đây.”

Điều Kế Tông vừa đi, Lý Hơi liền kéo Nguyễn Nhược Nhược đến một chỗ bờ sông, thấp giọng hỏi: ” Năm trước, chính là tại đây, nàng đã cứu sống ta phải không?”

Nguyễn Nhược Nhược bốn phía đánh giá một chút, không xác định đáp: ” Hình như là vậy.” Nàng suy nghĩ một chút rồi cười nói: ” Người ta đều là anh hùng cứu mỹ nhân, ta lại phản này lời nói mà đi làm mỹ nhân cứu anh hùng, cuối cùng anh hùng lại lấy thân báo đáp ân cứu mạng của ta. Ha ha ha.” Nàng đắc ý cười lớn . Trên trời, chim yến từng đôi bay qua, quần quýt bên nhau không rời.

Lý Hơi cũng cười, tươi cười như gợn sóng bàn ở trên mặt tầng tầng tràn ra, ý cười vô cùng vô tận.” Nàng còn dám nói, ta lấy thân báo đáp, nàng còn tự cao tự đại không cần, làm hại ta rất lâu sau mới có thể mang mỹ nhân về.”

Nói đến đây, hai người đều không tự chủ được, nhớ tới những chuyện cũ. Bọn họ mỉm cười đối diện nhau. Trong ánh mắt có muôn vàn hồi ức, có niềm tin tưởng tương lai, cũng có vô hạn ôn nhu tình ý. Thời gian như ngưng lại.....

Lúc này trên cầu, thật sự rất náo nhiệt. Xe nối xe đi lại không ngừng, hai bờ sông hoa cỏ nức nở rực trời. Trên sông có thuyền, du đủ sắc, trên bờ có xe ngựa tới lui. Còn có rất nhiều nghệ nhân mở màn biểu diễn xiếc, có trăm ngàn tiếng ca, điệu nhảy, có vô vàn cửa hàng tạp hoá, nhiều nhất là tiếng thét to mua bán tiểu thương. Ngoài ra còn có không ít người mở tửu quán, hồ cơ dung mạo như hoa, tươi cười như gió, du khách đi qua đều muốn dừng chân lại nghỉ ngơi.

Diêu Kế Tông một mình đi dạo, vừa đi vừa thưởng thức mỹ nhân trước mắt. Đột nhiên thấy người quen, hân mừng rỡ đi qua chào hỏi.

“Tứ lang, ” Tiếng gọi cực thân thiết, chẳng khác nào huynh đệ lâu năm.” Người cũng đi ra đáp thanh à, vị cô nương này là.....” Hắn tất nhiên không biết mình đã từng đùa giỡn Lăng Sương Sơ.

Lăng Sương Sơ chỉ cảm thấy ngạc nhiên, Diêu Kế Tông đùa giỡn nàng, nàng vì vậy mới ấn tượng sâu sắc về hắn, đã hơn nửa năm vẫn còn nhớ rõ. Đúng ra mà nói, hắn không thể quên nàng mới phải. Ngay cả khi hắn đã gặp qua bao nhiêu người đẹp, lộng lẫy như mẫu đơn, lả lướt như hải đường, kiều diễm mãn cõi cũng không dễ dàng gì mà quên nhanh như vậy. Xét cho cùng, Lăng Sương Sơ cũng là thiên kiều mỹ nhân. Như thế nào, bây giờ gặp hắn lại không nhận ra nàng?

Nhưng Diêu Kế Tông bây giờ thật sự không biết nàng, chỉ còn chờ Sở Thiên Diêu giới thiệu. Sở Thiên Diêu chần chờ một chút, quay lại nhìn thấy Diêu Kế Tông ánh mắt trong sáng, bộ dáng quang minh. Cuối cùng mới lên tiếng giới thiệu.

” Vị này là Ngự Sử thiên kim Lăng tiểu thư.” Khuê danh của nữ nhi tất nhiên không thể tùy tiện nói cho người khác biết.

” Vị này là Diêu Kế Tông.” Đơn giản không thể đơn giản hơn.

Ngự Sử thiên kim và tướng môn công tử, thật quá môn đương hộ đối. Sóng vai bên nhau thực sự giống một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, Diêu Kế Tông nhìn thôi cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Hắn nhin không được bật thốt lên lời, “Tứ lang, người thật sự là có phúc nha!”

Sở Thiên Diêu cùng Lăng Sương Sơ đều biết hắn hiểu lầm, cũng không giải thích gì thêm. Chỉ thấy Sở Thiên Diêu ngửa đầu cười ha ha, làm người trên đường đều tò mò ngạc nhiên. Lăng Sương Sơ cúi đầu hé miệng cười, đẹp tựa hoa xuân. Diêu Kế Tông nhìn người trước mặt, đang định nói gì thì đã có người đi tới đánh gãy lời nói của hắn.

” Sương Sơ, Thiên Diêu, ta đang tìm hai người.” Người tới là Sở Thiên Tiêu, đang cúi đầu thở hồng hộc, khẩu khí vui mừng chẳng khác nào vừa nhặt được kim nguyên bảo .

“Tam ca, không phải huynh nói Ngự Lâm quân có chuyện quan trọng không tới được sao?” Sở Thiên Diêu ngạc nhiên hỏi.

“Ta cố gắng làm nhanh, xong việc liền chạy đến đây ngay.” Sở Thiên Tiêu ánh mắt dừng lại trên người Lăng Sương Sơ . Nửa điểm cũng không chú ý tới Diêu Kế Tông đang đứng bên cạnh. Giây phút này không gì khác có thể lọt vào mắt hắn nữa.

Vừa thấy ý trung nhân, Lăng Sương Sơ nét mặt toả sáng, ánh mắt hàm chứa nhu tình rạo rực. Sở Thiên Diêu cười, đẩy nàng về phía Sở Thiên Tiêu, nói:

“Tốt lắm tốt lắm, nếu huynh đã đến, ta đành phải giao người lại cho huynh vậy. Hai người mau cùng nhau đi đáp thanh thưởng xuân đi thôi.”

Sở Thiên Tiêu bị nói trúng tim, tất nhiên không bàn cãi gì, vội vàng dắt tay giai nhân cùng nhau rời khỏi. Diêu Kế Tông sững sốt nửa ngày, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Tứ lang, suy nghĩ cả nửa ngày, không ngờ được vị Lăng tiểu thư này là người trong long tam ca người!”

“Người cho là người của ta sao, ta nhiều nhất cũng chỉ là người làm nền, xe chỉ luân kim linh tinh việc thôi.” Sở Thiên Diêu cười nói.

Diêu Kế Tông nghe hắn nói vậy, nghĩ tới chính mình cũng thế, làm ông tơ giúp người khác thành đôi, cuối cùng chính mình vẫn cô đơn. Không khỏi thở dài một tiếng nói. Dừng một chút, hắn nói: “Đi nào, chúng ta hai kẻ độc thân, vừa lúc gặp nhau, cùng đi uống vài chén. Không cần ngốc nghếch ở đây nghe người ta chàng chàng thiếp thiếp thiếp.”

Sở Thiên Diêu hơi do dự, trong khi Diêu Kế Tông đã quay đầu đi vào một quán rượu. Đi được hai bước, hắn mới quay đầu lại gọi: “Tứ lang, tới nhanh lên!” . Sở Thiên Diêu cảm thấy thịnh tình không thể chối từ, liền bước theo hắn đi vào quán rượu.

Quán rượu này tên Nhã Hiên, quả thật có vị thế rất đẹp, ngồi trên lầu có thể nhìn thấy dòng sông bên dưới, bàn ghế đều được làm bằng gỗ lim bóng loáng.

Bọn họ tùy ý chọn một bàn không có người, gọi mấy vò rượu nho Tây Vực cùng vài món đơn giản. Nhưng ngồi đợi nửa ngày, rượu và thức ăn vẫn chậm chạp không thấy mang tới. Rất lâu sau mới có một vị hồ cơ lả lướt bưng khay rượu và thức ăn qua đây, nhưng nàng ta lại quay người đưa tới bàn bên cạnh bọn họ. Bàn bên là một khách nhân, toàn thân khoác áo choàng đen, rõ ràng là mới vào, sao rượu và thức ăn lại mang đến nhanh như vậy? Diêu Kế Tông nhin không được lên tiếng nói: “Cô nương, ta tới trước nha.”

Vị hồ cơ kia cười nói: “Diêu công tử, ngài chờ được thì chờ, không chờ được sẽ đập đổ.”

Vị hồ cơ này biết hắn sao? Hắn vì vậy phải tập trung nhìn thật lâu, cuối cùng mới nhận ra. Đây chẳng phải vị hồ cơ gợn song tại hạnh hoa xuân bị Vương công tử đùa giỡn sao? Từ sau lần đó, không thấy nàng tới nữa, hoá ra là chạy đến đây.

Sở Thiên Diêu thấy vậy, nhin không được thấp giọng hỏi hắn, “Người đắc tội với vị cô nương này?”

Diêu Kế Tông cũng thấp giọng: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm.” Nói xong, hắn lấy lại giọng nói với vị hồ cơ kia: “Liên Y cô nương, cô không thể như vậy. Mở cửa hàng để buôn bán, người đến đều là khách, chiêu đãi mười sáu phương. Không cần đối với ta quá mức đặc biệt như vậy?”

Lời nói của hắn hợp tình hợp lý, vị hồ cơ gợn sóng kia vì thế nghiêm mặt, nói: “Rượu và thức ăn của ngài còn đang chuẩn bị, cho nên tới chậm.”

“Vậy rượu và thức ăn của hắn không cần chuẩn bị sao?” Diêu Kế Tông không phục chỉ vào bàn bên cạnh hỏi.

“Vị khách nhân đó mỗi ngày vào giờ này đều đến, cho nên rượu và thức ăn của hắn luôn được chuẩn bị trước.” Hồ cơ nhìn về phía bàn bên cạnh, ánh mắt triền triền miên miên..... Diêu Kế Tông cảm thấy ánh nhìn này vô cùng quen thuộc, giống như đã từng thấy qua. Hắn trong lòng chợt nghĩ, chẳng lẽ là?

Đang mải nghĩ thì vị khách nhân kia đã quay lưng lại, dỡ xuống áo choàng. Khách nhân mặc một bộ áo dài màu lam, kiểu cách xem ra cũng không có gì đặc biệt, nhưng mặc trên người hắn lại tiêu sái lạ kì. Diêu Kế Tông tuy rằng không nhìn thấy mặt hắn, nhưng trong lòng đã đoán ra tám, chín phần: “Bộ Bình Xuyên, Bộ thiếu hiệp.”

Khách nhân bàn bên nghe tiếng gọi, khuôn mặt xuất hiện đường cong khắc sâu như tạc, đôi mắt thâm thúy như bầu trời đêm. Toàn thân biểu lộ một loại khí thế kiêu căng, khó có thể thân cận, cái loại này cao ngạo lạnh lùng hơn nữa kia phái dương cương khí. Thái độ cao ngạo, lạnh lùng như vậy, e cả thành Trường An chỉ có mình hắn - Bộ Bình Xuyên

Khách nhân bàn bên quay đầu lại, nhìn thấy Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu, giật mình hỏi: “Tại hạ biết nhị vị sao?”

“Có quen biết hay không thì bây giờ cũng đã gặp rồi, chỉ bằng chúng ta cùng uống rượu, biết đâu lại nhận ra.” Diêu Kế Tông thấp giọng thân thiện đáp: “Ta là Diêu Kế Tông, vị này là Sở Thiên Diêu. Tứ lang, đây là Bộ Bình Xuyên Bộ thiếu hiệp.”

Sở Thiên Diêu đón nhận ánh mắt thâm trầm như dòng nước đêm tĩnh lặng của Bộ Bình Xuyên, trong lòng chợt cảm thấy một chút xao động. Giống như viên đá ném xuống nước, chẳng biết chìm xuống chỗ nào,

chính mình cũng không tìm lại được . Chưa bao giờ nàng có cảm giác này, mới mẻ mà tinh khiết. Bộ Bình Xuyên ánh mắt lại bình tĩnh như không, lạnh nhạt rời đi.

Diêu Kế Tông thấp phần nhiệt tình, Bộ Bình Xuyên lại lạnh lùng thản nhiên.” Diêu công tử, thật không phải, tại hạ thích uống rượu một mình.”

“Như vậy sao, vậy huynh cứ tự nhiên. Chúng ta sẽ không quấy rầy nữa.” Diêu Kế Tông tuy rằng rất muốn kết giao bằng hữu với Bộ Bình Xuyên, nhưng muốn là một chuyện, được hay không lại là chuyện khác . Đây là chuyện vốn dĩ không thể miễn cưỡng, chỉ có thể không cam lòng mà từ bỏ.

Bộ Bình Xuyên lưu lại khoảng nửa canh giờ, ánh mắt vẫn dừng lại ở lan can nhìn xuống dòng nước bên dưới, vẻ mặt có chút đắm chiêu . Cả bàn thức ăn nhiều nhất cũng chỉ động dũa một chút, nhưng rượu lại uống không ít. Rượu hần uống là Trúc Diệp Thanh, từng chút, từng chút rượu nuốt xuống như không có cảm giác, cũng không dư thừa. Một lúc sau hần đứng dậy đi khỏi.

Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu nhìn theo hần rời đi, trong lòng có những suy nghĩ khác nhau.

Diêu Kế Tông nghĩ: Hảo tử lượng, lại là nam tử hán, hào sảng, anh dũng, giá như có thể kết giao hảo hữu xưng huynh gọi đệ thì tốt rồi.

Sở Thiên Diêu lại nghĩ. Trừ phụ thân và các sư huynh của ta, thiên hạ vẫn có nhiều nam nhi anh hùng như vậy.....

Từ tửu quán đi ra, Diêu Kế Tông đã thấy hơi chuyển choáng say. Rượu nho mới vào có vẻ thuần ngọt, vô hại, kì thực tác dụng lại chậm lâu dài. Hần tham uống quá nhiều, kết quả mới cùng Sở Thiên Diêu bước vài bước, bước đi rõ ràng đã bắt đầu loạn choạng.

Sở Thiên Diêu nhìn hần lắc đầu nói: ” Người có tự mình trở về nhà hay không, có cần ta kêu giúp người cái xe không?”

” Không cần không cần, ta có bằng hữu ở đây. Ta phải đi tìm bọn họ, cùng bọn họ trở về.”

” Vậy ta cùng người đi tìm bằng hữu của người, nếu không ta thực sợ người rượu vừa ngấm, không cần thận lại ngã xuống sông. Đừng để người khác giữa đường phở cười chê.” Sở Thiên Diêu nói.

Diêu Kế Tông vỗ vai nàng, kiên quyết nói: ” Sở tứ lang, người thật có nghĩa khí, không hổ là hảo huynh đệ.”

Sở Thiên Diêu đẩy cánh tay hần đang đặt trên vai nàng, hỏi: ” Nói ta biết, bằng hữu của người bộ đáng ra sao, ta đi giúp người tìm.”

” Chính là tiểu vương gia Lý Hơi và phu nhân của hần. Người thay ta lưu tâm tìm một chút đi.”

Hai người đang ở trên cầu đông như mắc cửi cố gắng tìm trong đám du khách áo ống dáng Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược . Đột nhiên một chiếc xe ngựa hoa mỹ từ phía xa đi tới, ngồi ngay ngắn giữa xe là một cô gái tuổi thanh xuân, dung mạo kiều diễm. Ánh mắt thật sâu, hướng ra ngoài thưởng thức cảnh đẹp . Diêu Kế Tông chỉ liếc mắt nhìn một chút, mà từ đầu sợi tóc đến gót chân dường như đều đóng băng.

Thoáng chốc gặp liền mền nhau, giống như đã quen biết từ lâu. Nàng xinh đẹp như bạch ngọc liên, đoan trang, yêu kiều. Ngắm rồi, lại muốn ngắm, ngắm hoài, ngắm mãi. Hần thầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là duyên phận?

Diêu Kế Tông ngây người vì sắc đẹp, thần hồn điên đảo. Nhưng lại bỏ quên Sở Thiên Diêu, tiện bước đi theo chiếc xe ngựa kia. Giống như hần đột nhiên hóa thân thành rối gỗ, mà dây rối gỗ lại nằm trong tay mỹ nhân trong xe . Sở Thiên Diêu đã đi trước vài bước, mới phát hiện người bên cạnh không theo kịp. Nhìn lại, thấy hần đã muốn quay người đi hướng khác. Nàng liền đuổi theo hần hỏi: ” Người đi đâu vậy? Chẳng lẽ đã thấy tiểu vương gia rồi sao?”

Diêu Kế Tông ngoảnh mặt làm ngơ, lát sau mới nâng ngón tay chỉ về chiếc xe ngựa phía trước, nói: ” Mỹ nhân, thiên hạ lại có mỹ nhân đẹp như vậy. Ông trời người rất cục có bao nhiêu tinh hoa thanh tú, mà có thể tạo ra người đẹp như vậy .”

Sở Thiên Diêu nghe được ngăn ra, lấy lại tinh thần đem Diêu Kế Tông tinh tế đánh giá từ đầu đến chân, đoán chừng hẳn lại chứng nào tật nấy. Nhưng nghe lời hắn nói, ngôn ngữ không có gì bất nhĩ, Trên mặt thần sắc tuy rằng si mê, nhưng nửa điểm mê đắm cũng không có. Đây nhất định không thể xem như thấy sắc liền nổi ý đồ xấu, tuyệt đối là kiểu “Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu” bình thường mà thôi.

Chỉ là..... Nàng ngẩng đầu nhìn chiếc xe hoa mỹ trước mặt, rõ ràng không phải tiểu thư nhà hào phú bình thường, hẳn tuyệt đối không nên theo đuổi loại si mê vọng tưởng này.

” Người hồi phục tinh thần lại đi, mỹ nhân như hoa, không phải ai tùy ý muốn vịn cành thì đều bẻ được. Người xem chiếc xe cũng biết nàng thân phận không phải tầm thường!”

hổ, vẫn hướng hổ sơn đi. Ta tuyệt đối là người có khí phách?” Diêu Kế Tông hào sảng nói.

Sở Thiên Diêu dở khóc dở cười, “Nói vậy là sao? Mỹ nhân và lão hổ, người cũng có thể so sánh được với nhau à. Người đúng là say rồi.”

Diêu Kế Tông đúng là men say dạt dào, rượu không say mà người tự say. Bị rượu làm say ba phần, bị sắc đẹp làm say bảy phần. Vừa rồi mỹ nhân trong xe đôi mắt thật sâu, tươi cười như đoá hoa mùa xuân, dịu dàng thanh tú. Hắn nhìn không được đuổi theo xe ngựa cất giọng xướng ca:

“Ngọt ngào, nàng cười thật ngọt ngào, giống như hoa mùa xuân. Ở nơi nào, ở nơi nào đã gặp nàng, mà nụ cười của nàng lại quen thuộc như vậy, ta nhất thời không nhớ nổi. À..... Ở trong mộng.”

Thành thực mà nói hắn xướng không khó nghe, thậm chí còn tương đối êm tai. Trên cầu bạch mã nghe thấy tiếng ca, cũng dừng lại, dẫn người nghỉ chân cùng thưởng thức. Nếu không phải hắn quần áo ngăn nắp, người qua đường còn hiểu lầm hắn là kẻ hát rong, nếu không sao lại có thể xướng hay như vậy. Những kẻ hàng thật giá thật hát rong giả, thấy hắn ngẫu hứng cất cao giọng hát đều nhất loạt cảm miệng.

Mỹ nhân trong xe nghe thấy tiếng ca, lại một lần nữa kéo màn xe nhìn ra. Ngoái đầu nhìn lại cười, càng phát ra trăm mị hoặc lan tràn. Diêu Kế Tông kích động tiếng ca càng to rõ, cơ hồ vang động khắp trời.

“Trong mộng trong mộng đã gặp nàng, nụ cười ngọt ngào mê đắm. Là nàng, là nàng, trong mộng, là nàng.”

Tiếng ca đưa tới chỗ Nguyễn Nhược Nhược. Nàng vội vàng túm lấy Lý Hơi theo tiếng ca chạy tới.” Đi mau, đây là tiếng ca của Diêu Kế Tông. Hắn vì cái gì đột nhiên xướng hay như vậy.”

“Cái gì ca?” Lý Hơi vừa chạy theo vừa hỏi.

“Tình ca! Đây là ca cho người mình yêu nghe, Diêu Kế Tông nhất định đã gặp được ý trung nhân của hắn. Chúng ta chạy nhanh đi xem, là nữ tử nhà ai được hắn yêu mến.”

7. Chương 07

Chương 7

Diêu Kế Tông đột nhiên nổi hứng xướng tình ca, Sở Thiên Diêu ngạc nhiên vô cùng. Nhưng lại không thể không thừa nhận hắn ca cũng không đến nỗi nào. Dùng biện pháp như vậy để lấy lòng nữ nhi, so với hắn trước kia ở giữa đường ngang nhiên đùa giỡn Lăng Sương Sơ, có thể nói khác nhau một trời một vực. Trước kia là đùa giỡn, bây giờ là tán tỉnh.

Nếu dùng võ học để so sánh, tán tỉnh như vậy là cao thủ ra chiêu, mỗi chiêu mỗi thức đều tiêu sái huyền diệu, xem qua cũng thấy cảnh đẹp ý vui. Còn đùa giỡn trên đường lại là hành động của kẻ côn đồ, ra tay nhiều nhưng lại vô cùng khó coi, làm cho người ta nhìn không được. Đường Bá Hổ trước kia vì muốn có được Thu Hương cũng phải dùng cách tán tỉnh này

Trước kia Diêu Kế Tông chỉ là kẻ chuyện đùa giỡn nữ nhi, bây giờ nghiêm nhiên trình diễn màn tán tỉnh điệu nghệ ở đây, làm cho Sở Thiên Diêu không thể không nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa. Nàng không cách nào liên hệ Diêu Kế Tông trước mắt với tên sắc lang mà Lăng Sương Sơ từng nói. Ít nhất giờ khắc này, nhìn hắn cũng không có điểm nào giống một tên lưu manh, vô lại.

Diêu Kế Tông xuống ca đuổi theo xe ngựa, Sở Thiên Diêu cảm thấy đi cùng cũng không phải. Nếu đi cùng, người xung quanh nhất định sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt tò mò. Nhưng nàng cũng không muốn bỏ mặc Diêu Kế Tông đã chuẩn choáng say, hơn nữa lại từng biết tính cách “Tiền thân” của hắn, chỉ sợ hắn lại gây ra chuyện. Nghĩ vậy, nàng lập tức bước theo, chỉ là tận dụng hết khả năng cách xa hắn một chút, làm ra vẻ: ‘Ta không biết người phía trước kia, ta cũng như mọi người đến đây xem náo nhiệt’.

Đột nhiên từ phía xa, Sở Thiên Diêu nhìn thấy hai người chạy tới. Một người ánh mắt hiên ngang, khí chất cao quý, đúng là tiểu vương gia Lý Hơi. Một người mặt mày thanh tú, xinh đẹp động lòng người, có lẽ chính là tiểu vương phi. Bọn họ không ăn mặc cầu kì, ngược lại trang phục lại vô cùng giản đơn.

Tiểu vương phi dường như cùng Diêu Kế Tông thập phần thân thiết, nhanh chóng chạy đến trước mặt hắn, hỏi dồn: “Diêu Kế Tông, là người nào cười ngọt ngào như vậy?”

Diêu Kế Tông vừa thấy hai người bọn họ, mừng rỡ nói: “Nguyễn Nhược Nhược, Lý Hơi, các người tới thật đúng lúc”

Nguyễn Nhược Nhược là khuê danh của tiểu vương phi, hắn sao có thể giữa đường, không hề kiêng kị gọi ra. Hơn nữa, còn có tiểu vương gia Lý Hơi, cư nhiên cũng không có vẻ gì là tức giận. Sở Thiên Diêu giật mình tự hỏi, ba người này rốt cục có quan hệ như thế nào? Tuyệt đối không chỉ là hảo bằng hữu bình thường. Vấn đề là Diêu Kế Tông tính tình vô lại, nam nữ đều không tha, lí lịch chẳng chịt việc xấu, sao có thể cùng tiểu vương gia, tiểu vương phi có quan hệ tốt như vậy?

Nguyễn Nhược Nhược chạy đến trước mặt Diêu Kế Tông, nhìn quanh quất bốn phía: “Mĩ nhân đâu? Mĩ nhân cười ngọt ngào đâu?”

Như để trả lời những câu hỏi của nàng, xe ngựa trên đường từ từ dừng lại, mĩ nhân trong xe kéo màn xe lên, đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Nàng cất giọng mừng rỡ: “Hơi ca, huynh cũng đến đạp thanh?”

Nàng quen biết Lý Hơi. Nhất thời làm Nguyễn Nhược Nhược cùng Diêu Kế Tông đồng loạt nhìn về phía hắn. Lý Hơi giật mình, không chắc chắn hỏi: “Muội... Là Thụy An vương phủ tiểu quận chúa...?”

Hắn huynh đệ tỉ muội nhiều lắm, nhiều hơn trăm người, các huynh đệ còn có thể thường xuyên gặp mặt, nhưng bọn tỉ muội thì rất ít, một vài người thực sự thân thiết mới có thể thường gặp. Hơn nữa, hắn xưa nay lại không để ý đến nữ nhân, tất nhiên cũng sẽ khó có thể nhận ra được. Hắn may ra chỉ đoán được xuất thân, còn tên thì sống chết cũng không nhớ nổi.

“Đúng vậy, Hơi ca, muội là Lý Sướng” Tiểu quận chúa Lý Sướng tiếp lời hắn.

“À, Lý Sướng” Lý Hơi hướng về phía Nguyễn Nhược Nhược giới thiệu, “Nhược Nhược, vị này là Lý Sướng muội muội, nàng hình như chưa từng gặp qua.”

Nguyễn Nhược Nhược tinh tế đem nàng đánh giá một phen, không thể không tán dương: “Vị muội muội này ra thực sự chưa từng gặp qua, nếu không dung mạo tuyệt trần như vậy, đã gặp qua chắc chắn không thể nào quên”

Lý Sướng nhột nhạt cười, đang muốn nói gì đó, Diêu Kế Tông bên cạnh đã gấp gáp nói xen vào: “Vị muội muội này ta đã từng gặp qua.”

Lý Hơi cảm thấy kì lạ, không khỏi hỏi: “Người gặp qua bao giờ?”

Diêu Kế Tông cười nói: “Tuy nói chưa từng gặp qua, nhưng lại thấy quen thuộc, giống như đã từng quen biết từ lâu.”

Nguyễn Nhược Nhược nhin không được kéo hắn sang một bên, hạ giọng nói: “Xin người, người cũng không phải Bảo Ngọc, đừng cướp lời người ta có được không?”

Diêu Kế Tông không phục, thấp giọng nguy biến: “Ta thực sự cảm thấy đã gặp qua nàng, có lẽ kiếp trước có duyên. Cho nên mượn câu nói này để bộc lộ tâm sự thôi.”

Lý Sướng lúc này mới mỉm cười nhìn Nguyễn Nhược Nhược nói: “Vị này nhất định là tẩu tẩu. Hơi ca nập thế tử phi, muội cũng có tham gia. Nhưng vì tẩu tẩu đội khăn voan hồng, cho nên muội không nhìn thấy, tẩu tẩu chắc chắn cũng không thấy muội. Hôm nay may mắn gặp được, muội phải thỉnh an tẩu tẩu mới phải.”

Lý Sướng vừa nói xong, lập tức gọi nha hoàn đỡ mình xuống xe. Y phục nàng mặc thêm hoa tiết trang nhã, càng làm tăng thêm vẻ xinh xắn lạnh lùng. Nàng kiêu diễm như hoa làm người khác đã nhìn thì không muốn chớp mắt.

Lý Sướng đi đến trước mặt Nguyễn Nhược Nhược, cúi đầu hành lễ. Nhược Nhược thấy thế vội vàng đỡ lấy: “Lý Sướng muội muội, không cần đa lễ, ta trước nay đều không câu nệ cấp bậc lễ nghi. Muội như vậy ta không quen.”

“Đúng vậy, mọi người đều là người trẻ tuổi, tùy ý một chút cũng không sao. Những lễ nghi phiền phức gì đó vứt hết đi, tất cả đều vứt hết....” Diêu Kế Tông không chịu cô đơn lại nói xen vào.

Lý Sướng nghe tiếng quay sang nhìn hần, thản nhiên cười, làm cho Diêu Kế Tông lảng lảng như bay tới chín tầng mây. Nguyễn Nhược Nhược thấy hần thần hồn điên đảo như vậy, nhin không được cười thầm trong bụng. Lúc này Lý Hơi ánh mắt vừa chuyển, nhìn thấy Sở Thiên Diêu đang đứng cách đó không xa, liền gọi: “Sở Thiên Diêu, người cũng ở đây sao?”

Sở Thiên Diêu đứng ở bên cạnh đã lâu, nhìn thấy Diêu Kế Tông cùng vợ chồng tiểu vương gia nói chuyện vô cùng thân thiết. Bây giờ bị hần gọi, giật mình vội chấp tay hành lễ: “Tiểu Vương....”

Nói còn chưa xong, Lý Hơi đã lắc đầu ý bảo nàng im lặng. Bọn họ mấy người ở đây, không kể nam nữ, đều có vị thế hơn người. Ở giữa đường phố nhộn nhạo, tuyệt nhiên không muốn để lộ thân phận. Ở đây gọi tiểu vương gia, tiểu vương phi, tiểu quận chúa chắc chắn sẽ gây ra không ít phiền toái. Lý Hơi đến lúc đó chỉ còn nước dẹp đường hồi phủ. Sở Thiên Diêu vốn là người thông minh, lập tức lĩnh hội hết ý tứ của hần, liền im lặng không nói.

Sở Thiên Diêu này, mặc dù Nguyễn Nhược Nhược chưa từng gặp qua, nhưng cũng đã nghe tiếng. Nàng từng nghe Diêu Kế Tông kể sinh động như thật chuyện: “Ăn thịt chó ký”, cho nên đối với vị Sở gia tứ lang này vô cùng tò mò. Hôm nay vừa hay gặp được, liền tinh tế đánh giá một phen, bật thốt lên khen: “Không hổ là tướng môn hổ tử, tư thế oai hùng, khí chất thanh cao”

Sở Thiên Diêu mặt hơi đỏ lên. Tiểu quận chúa Lý Sướng ánh mắt dừng lại trên người nàng: “Vị này là...”

“Đây là bằng hữu của ta Sở Thiên Diêu, còn ta là Diêu Kế Tông, người Trường An, năm nay mới hai mươi, chưa có hôn phối...” Diêu Kế Tông cướp lời, thuận miệng tự giới thiệu về mình

Nguyễn Nhược Nhược nghe được cơ hồ muốn té xỉu, không để cho hần kịp nói hết lời đã vội vàng túm hần, kéo sang một bên, tránh xa mọi người, lên tiếng giáo huấn: “Xin người, người nghĩ gì mà lại nói vậy. Còn không biết thứ tự trên dưới gì cả”

“Chẳng phải phim cổ đại trên truyền hình đều như vậy sao? Tài tử gặp giai nhân đều nói như vậy, Tây Sương chính là một ví dụ điển hình.” Diêu Kế Tông bị giáo huấn không khỏi cảm thấy ỷ khuất.

Tây Sương: vỗ kịch nổi tiếng của Vương Thực Phủ

“Tây Sương khác người, người đừng có học theo làm gì” Nguyễn Nhược Nhược nói tiếp.

“Này...ta học ai chứ?” Diêu Kế Tông chỉ cảm thấy bản thân chưa đến mức cấp thiết phải nhận sự.

“Không cần học ai, làm tốt với chính mình là được rồi.” Nguyễn Nhược Nhược thức tỉnh hần.....

Bọn họ cứ đứng trên đường nói chuyện mãi cũng không tiện, Lý Hơi liền đề nghị Lý Sướng cùng đi dạo. Diêu Kế Tông đương nhiên đồng ý cả hai tay. Bọn họ bốn người, vừa thành hai đôi, Sở Thiên Diêu cũng là người thông minh, tất nhiên không muốn xen vào làm người thừa, liền cáo từ trước.

Trường An thành..

Hai bên đường cỏ xanh mướt, liễu mềm mại rủ bóng xuống mặt sông lấp lánh, Diêu Kế Tông cùng Lý Sướng sóng vai bước chậm chậm ở giữa. Mĩ nhân xinh đẹp như hoa, nhưng không cách muôn trùng mây, mà gần ngay trong gang tấc. Tâm tình Diêu Kế Tông so với cảnh xuân càng vui mừng, xán lạn vạn phần.

Ở phía sau bọn họ không xa là Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược đang sánh vai dắt tay nhau vô cùng thân mật, không hẹn mà cùng đồng loạt nhìn hai người đang trò chuyện phía trước.

“Lý Hơi, vị đường muội này của chàng quả thật là một mỹ nhân nha! Có thể cùng với Ngọc Liên Thành xưng danh Đại Đường tuyệt sắc.”

Lời nói ra hai phần, nhưng Lý Hơi chỉ chú ý đến câu nói sau, khẩu khí bắt đầu khó chịu: “Ngọc Liên Thành ở trong mắt nàng đẹp vậy sao?”

Nguyễn Nhược Nhược nhìn hẩn cười: “Ngọc Liên Thành quả thực đẹp, xứng đáng là đệ nhất mỹ nam tử thành Trường An. Nhưng mà....Lý Hơi Lý vương tử lại càng hấp dẫn ta hơn.”

Lý Hơi từ tâm phát ra nụ cười hạnh phúc. Nhược Nhược thích nhất là được nhìn hẩn cười, giống như ánh mặt trời mùa đông ấm áp lạ kì. Nàng vội vàng nhìn xung quanh một phen, thừa dịp không ai để ý, nhanh chóng kiễng mũi chân đặt lên môi hẩn một nụ hôn. Sau đó mỉm cười chờ phản ứng của hẩn.

Lý Hơi đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo là đỏ mặt, bối rối nhìn khắp xung quanh, sau cùng thấy không ai chú ý đến bọn họ mới lấy lại tinh thần. Hẩn mỉm cười nhìn Nhược Nhược nói: “Nàng lớn mật”

Nhược Nhược mỉm cười, tiếng cười thanh thúy như khổng tước. Lý Hơi nắm chặt bàn tay mềm mại, ghé vào bên tai nàng nói: “Đừng cười, nàng còn cười ta sẽ muốn hôn nàng. Hôm nay ngày 3 tháng 3, nếu ta nhớ không nhầm thì giờ này năm trước, nàng hình như đang làm chuyện gì đó.....kinh thể hải tặc thì phải...”

Những lời này nói ra lập tức có hiệu quả, Nhược Nhược che miệng lại không cười, vội vàng chạy nhanh về phía trước. Lý Hơi mặc dù cảm thấy ngại ngùng, nhưng cảm xúc càng mê mẩn hơn, có sức mạnh và dũng khí rất lớn. Giống hệt một câu nói: Củ cải ủ rũ cũng có thể làm chết người. Hẩn vị tất không làm được.

Nhược Nhược vội vàng nói sang chuyện khác: “Dương công chúa sau khi có thai, hoàng đế liền đưa nàng đến li cung nghỉ dưỡng an thai, Ngọc Liên Thành cũng cùng đi. Khi nào rảnh, chúng ta tới thăm bọn họ, tiện thể ta cũng muốn đi ngoạn du ngắm cảnh” Nàng nghĩ đến đã thấy trong lòng vui vui.

Lý Hơi bật cười nói: “Li cung là nơi đặc biệt không phải muốn đến là có thể đến. Nhất thiết phải được hoàng thượng cho phép mới có thể tới.

Nguyễn Nhược Nhược kinh ngạc, rất lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. Đây là thời kì cổ đại, bất kể điều gì cũng phải do hoàng đế, vì hoàng đế, như vậy xem ra cũng không còn gì để nói.

Lúc này không biết phía trước Diêu Kế Tông nói gì với Lý Sướng, chỉ thấy nàng cúi đầu cười duyên. Nhược Nhược lập tức bị hấp dẫn, quay sang nói với Lý Hơi: “Diêu Kế Tông quả nhiên có biện pháp, làm Lý Sướng rất cao hứng nha. Chàng cảm thấy hai người bọn họ thế nào? Thích hợp không?”

Lý Hơi lắc đầu nói: “Ta không biết, đây là chuyện của bọn họ. Thích hợp hay không thích hợp, người ngoài không nói được.” Nhớ ngày đó, ai cũng đều cảm thấy Lô U Tổ thích hợp với hẩn, nhưng hẩn lại không cách nào thích được nàng ta.

“Xét về mĩ mạo, đương nhiên Lý Sướng quá thừa, nếu không đã không làm Diêu Kế Tông vừa nhìn thấy đã thần hồn điên đảo. Có điều, ta cảm thấy nàng hình như khá nhỏ. Đúng rồi, chàng có biết nàng ta bao nhiêu tuổi không?”

“Đại khái là mười bốn hay mười lăm gì đó” Lý Hơi cũng không biết rõ ràng.

“Cái gì? Còn nhỏ như vậy!” Nguyễn Nhược Nhược lập tức kêu lên.

“Muội ấy đã qua tuổi cập kê, không coi là nhỏ” Lý Hơi đương nhiên cảm thấy bất đồng.

Nguyễn Nhược Nhược không để ý đến hẩn, chỉ là trừng mắt nhìn Diêu Kế Tông cùng Lý Sướng phía trước, đang chăm chú cùng nhau xem lão ngư gặm cỏ.

Lễ hội đập thanh mỗi năm một lần cuối cùng cũng kết thúc.

Lý Sướng lên xe, từ biệt mọi người rồi đi khỏi. Diêu Kế Tông đi theo vài bước đưa tiễn: “Tiểu quận chúa, muội đi cẩn thận!” Tiểu quận chúa quay đầu lại mỉm cười. Trước khi ánh mắt rời đi, đã kịp làm cho Diêu Kế Tông hồn bay phách lạc.

Diêu Kế Tông, Lý Hơi, Nguyễn Nhược Nhược cùng nhau lên xe trở về. Hắn dọc trên đường đi ngây ngô cười không dứt, miệng lải nhải lẩm bẩm một nghìn không trăm linh một lần: “Duyên phận a! Duyên phận a!”. Đây rõ ràng là biểu hiện điển hình của bệnh tương tư. Nhược Nhược buồn cười, cố ý phụ hoạ thêm: “Đại ca, duyên phận a!”

“Đúng vậy đúng vậy, thật sự là duyên phận. Ta đang muốn tìm ý trung nhân, đột nhiên từ trên trời rớt xuống một tiểu Lý muội muội, đúng thực là duyên phận.” Diêu Kế Tông kích động, thiếu chút nữa đứng bật người lên.

Nguyễn Nhược Nhược nhin không được dỗi cho hắn một gáo nước lạnh: “Diêu Kế Tông, ngươi có biết Lý Sướng bao nhiêu tuổi không?”

“Không biết, nàng năm nay bao nhiêu vậy?” Diêu Kế Tông vội hỏi.

“Người ta mới mười bốn mười lăm tuổi, mới chỉ là một cô gái vị thành niên. Ngươi kiềm chế một chút đi, đừng giết hại mầm non của tổ quốc.” Nguyễn Nhược Nhược dùng từ ngữ nghiêm trọng nói.

Diêu Kế Tông không phục cãi lại: “Người đừng đem tiêu chuẩn thế kỉ 21 đến Đại Đường này. Thời đại không giống nhau, quy củ cũng sẽ không giống. Nói như ngươi, dưới mười tám tuổi đều là vị thành niên, đều không thể tính. Ta đây chẳng phải tùy tiện nói linh tinh, phải biết rằng nữ nhân mười tám tuổi hầu như đều gả đi hết.

Nguyễn Nhược Nhược không đánh hạ hắn, lại bị hắn tấn công, nhất thời không biết nói gì. Diêu Kế Tông thừa thắng truy kích nói: “Nếu pháp luật truy cứu tội giết hại mầm non của tổ quốc, người bị truy cứu đầu tiên là Lý Hơi nhà ngươi. Nguyễn tam tiểu thư, người năm nay nhiều nhất cũng chỉ mười bảy tuổi, cũng trong tuổi vị thành niên. Lại bị gả vào nhà hắn, nghiêm chỉnh mà nói, hẳn chắc gì đã đủ hai mươi tuổi.”

Lý Hơi nghe xong như lọt vào trong sương mù: “Truy cứu trách nhiệm gì của ta?”

Diêu Kế Tông không để ý đến hắn, vẫn tiếp tục hướng Nguyễn Nhược Nhược hỏi: “Người thấy thế có phải không?”

Nguyễn Nhược Nhược chỉ còn nước phất cờ trắng đầu hàng: “Được lắm, ta mặc kệ ngươi, tùy ngươi thích làm gì thì làm. Một khi ăn vào hồng bụng, đừng có trách ta trước đó không nhắc nhở ngươi.”

Lý Hơi vẫn truy vấn: “Các người đang nói cái gì, ta nghe không rõ.”

“Chàng đừng để ý tới hắn, hắn chẳng nói được lời nào tốt đẹp cả.” Nguyễn Nhược Nhược nhẹ nhàng trả lời hắn.

“Đừng có không để ý tới ta, ta còn có việc cần nhờ nhị vị đây.” Diêu Kế Tông nói.

“Chuyện gì vậy?” Nguyễn Nhược Nhược kì thật trong lòng đã đoán ra, chắc chắn là nhờ nàng xây cầu ô thước nối duyên tơ hồng. Nhưng miệng vẫn cố ý hỏi lại một câu.

Quả nhiên không ngoài dự kiến, Diêu Kế Tông lấy lòng nói: “Nhị vị có biện pháp nào giúp cho ta gặp vị tiểu quận chúa này, dần dần bồi dưỡng tình cảm không?”

“Ngươi muốn như vậy thật sao?” Nguyễn Nhược Nhược nghiêm giọng hỏi.

“Đương nhiên là thật, nhìn ta giống như đang đùa sao?” Diêu Kế Tông hỏi ngược lại.

“Diêu Kế Tông, tình yêu, hôn nhân trong hoàng thất không phải chuyện tốt đẹp gì. Ta cùng Lý Hơi chính là một ví dụ điển hình. Người nếu muốn cùng tiểu quận chúa tiến xa hơn cũng sẽ phải trải qua muôn vàn khó khăn gian khổ. Người không nên cố tình làm việc hại đến thân.”

“Đúng vậy, Diêu Kế Tông, Lý Sướng là viên ngọc quý trên tay Thụy An vương, là tiểu nữ người thương yêu nhất, sẽ không dễ gì mà gả đi. Nếu người muốn cưới nàng làm vợ, so với ta lúc trước chỉ có khó hơn chứ không kém.” Lý Hơi nói.

“Cần gì phải sợ, chỉ cần nàng cũng yêu thương ta, ta nhất định không sợ gì hết. Giống như các người, oanh oanh liệt liệt viết lên một đoạn tình yêu truyền kì.” Diêu Kế Tông nói một cách thoải mái, hẳn chưa từng trải qua, tất nhiên không biết truyền kì đều không thể thiếu máu và nước mắt, ngưng tụ thành văn chương mới có thể thành công.

“Được rồi, nếu đã như vậy, ta cùng Lý Hơi có thể tạo cơ hội giúp người.” Nguyễn Nhược Nhược bụng làm dạ chịu.

Lý Hơi cũng trịnh trọng nói: “Cần giúp gì ta tuyệt đối không từ chối”

“Tốt lắm, đủ nghĩa khí là hảo bằng hữu” Diêu Kế Tông vỗ vai Lý Hơi, sau đó quay sang nói với Nhược Nhược: “Người gả cho tiểu vương gia, ta yêu tiểu quận chúa, chúng ta cũng coi như khả năng ngang nhau.”

“Ôi!” Nguyễn Nhược Nhược nhin không được bật cười nói: “Người muốn cùng ta phân cao thấp sao? Huynh đệ, chờ người cưới được mỹ nhân về mới nói lời này sẽ chắc chắn hơn đây.”

“Người nói như vậy là cảm thấy ta không đuổi kịp tiểu quận chúa sao?”

“Đúng!” Nguyễn Nhược Nhược lời ít mà ý nhiều.

“Vì cái gì?” Diêu Kế Tông vẫn muốn nghe cụ thể lí do.

“Tục ngữ nói rất đúng: nữ truy nam cách tầng sa, nam truy nữ cách trọng sơn. Hơn nữa tiểu quận chúa lại là tuyệt sắc giai nhân, người theo đuổi nàng nhất định không ít. Người cứ cố tình có thể oanh liệt hi sinh đẩy người biết không??”

Diêu Kế Tông nghe được cười ha ha nói: “Ta làm sao có thể hi sinh được, tình yêu của ta nhất định chỉ được thành công không được thất bại.

8. Chương 08

Chương 8

Sở Thiên Diêu không biết bản thân vì sao lại chạy đến đây, nhưng hai chân cùng ý chí giống nhau, mỗi ngày vào giờ này, sẽ không tự chủ được đi đến cầu Trường An này. Mà cũng không hẳn, chính xác là nàng chỉ hướng đến một tiệm rượu mang tên “Nhã Hiền”.

“Vị khách nhân này mỗi ngày vào giờ này đều đến.” Hồ cơ gợn sóng chẳng qua là thuận miệng nói vậy, người nói vô tâm, người nghe lại đã có ý. Sở Thiên Diêu theo bản năng lập tức đem những lời này cất trong lòng. Vì thế, mỗi ngày giờ thân, nàng đều chạy đến Nhã Hiền này, một mình độc tọa. Tâm tư không nói thành lời, nàng rốt cục đến đây làm gì, để ý gì, vì cái gì?.....

Sở Thiên Diêu là nữ nhi, nhưng khí chất lại hiền ngang, mỗi khi nàng mặc trên người trang phục nam nhân, người ngoài khó lòng phân biệt. Đáng tiếc cho dù hiền ngang hay nhu mì thì tình cảm cũng đều như nhau. Ngày đó vừa thấy Bộ Binh Xuyên, nàng như người mất hồn, đối với hắn nhớ mãi không quên. Mỗi ngày, nàng đều cân nhắc, trăn trở, chỉ là không biết tâm sự cùng ai. Nàng cũng là một thiếu nữ mười tám tuổi, tâm tình tất nhiên thay đổi cũng là điều dễ hiểu.

Bộ Binh Xuyên quả nhiên mỗi ngày vào giờ này đều đến. Không cần phân phó, hồ cơ Liên Y thấy hắn đều tự động mang rượu và thức ăn lên. Sau khi uống xong, hắn sẽ để lại ngân lượng trên bàn, rồi rời đi thẳng. Hắn rất ít nói chuyện, chỉ chăm chú một li tiếp một li uống rượu. Cảnh xuân tháng ba tươi đẹp, hắn cũng không để tâm. Hắn có phải có tâm sự gì không ai biết hay không?

Sở Thiên Diêu nhìn hẩn như xem truyện truyền kì, đọc mà không chuyển mắt . Lòng nàng luôn hướng về hẩn, nhưng lại không thể tiếp cận, hẩn toàn thân tỏa ra một loại khí thể vô hình khiến người khác cảm thấy vô cùng xa cách. Chỉ có thể đứng xa mà ngóng nhìn, chứ không cách nào lại gần được.

* * * *

Lúc này, Sở Thiên Diêu đang tương tư đơn phương Bộ Bình Xuyên, Diêu Kế Tông lại đang hùng hực khí thể theo đuổi tiểu quận chúa Lý Sướng.

Nguyễn Nhược Nhược theo lời ủy thác của Diêu Kế Tông tới gặp Lý Sướng nói chuyện.

Thụy An vương phủ....

“Lý Sướng, ngày hôm qua cùng chúng ta đi đập thanh, ta thấy Diêu Kế Tông, hẩn thực thích muội. Muội hẩn là cũng thấy chứ?” Nguyễn Nhược Nhược lên tiếng hỏi.

Lý Sướng làm sao có thể không nhận ra, nàng tuy mới chỉ mười bốn mười lăm tuổi, nhưng càng nhỏ tuổi như vậy thì lại càng nhạy cảm, đặc biệt đối với ánh mắt của người khác giới. Nàng không đáp lời, chỉ cúi đầu mỉm cười, nụ cười e ấp như nụ hoa mới nở.

“Nếu muội không ghét hẩn, có thể thử gặp hẩn vài lần. Có cảm tình thì tiếp tục phát triển, không cảm tình thì coi như có thêm bằng hữu. Muội thấy sao?” Nguyễn Nhược Nhược đi thẳng vào vấn đề, nàng thật sự không thích quanh co lòng vòng. Lý Hơi nghe được chỉ cười, cười mà không nói gì. Đại Đường nhiều lễ nghi phiền phức, nam nữ thụ thụ bất thân, mặc dù có người phản đối, nhưng căn bản vẫn thiếu người ủng hộ. Nguyễn Nhược Nhược bạo gan nói vậy, chỉ cần Lý Sướng không phản đối thì coi như đã thành công được vài phần.

Nguyễn Nhược Nhược chờ câu trả lời của Lý Sướng, nhưng chỉ thấy nàng cười mà không nói gì, liền cũng cười nói: “Không nói gì coi như muội đồng ý nhé.”

Lý Sướng nghe được xấu hổ mặt chuyển sang hồng, nhưng vẫn như cũ không nói lời nào.

Thời hiện đại, nam nhân muốn lấy lòng nữ nhân, tám chín phần đều là tặng hoa hồng. Nhưng thời Đường thì khác, nam tử nếu để ý tới ai thì tất yếu đều tặng thi (thơ) . Diêu Kế Tông tất nhiên không hiểu nhiều về luật bằng trắc trong thơ cũ, cũng viết không được thể thơ tự do hiện đại, chỉ còn cách đi chép thơ, tùy tiện cắt xén một đoạn tình thi của Toa Sĩ Bĩ Á tặng cho Lý Sướng.

Ta đem nàng so sánh với ngày hè

Nàng so với ngày hè càng dễ thương, càng ôn hòa

Chẳng khác nào nụ hoa tháng năm vừa mới nở

Chỉ tiếc rằng mùa hè cũng quá ngắn ngủi, vội vàng mà qua

Mặt trời có khi phát ra ánh sáng nóng rực

Có khi là tầng tầng mây đen bao phủ

Tất cả sự việc tốt đẹp trong nhân gian đều không nhiễm muộn phiền

Hoặc là xuất phát từ ngẫu nhiên, hoặc bởi vì thiên đạo vô thường

Nhưng mùa hè của nàng sẽ vĩnh viễn không mất đi

Sắc đẹp của nàng vĩnh viễn sẽ không phai nhòa theo năm tháng.....

Diêu Kế Tông tất nhiên không thể tùy tiện ra vào Thụy An vương phủ, chỉ có thể ủy thác Nguyễn Nhược Nhược làm người trung gian chuyển tiếp thư từ.

Nguyễn Nhược Nhược cười nói: “Huynh đệ người được lắm, Hồng lâu, tây sương người đều biết, cả bài thơ mười bốn câu này của lão Toa người cư nhiên cũng thuộc. Thật không hổ là tài tử Bắc Kinh.”

Diêu Kế Tông đáp trả: “Khi ta còn học đại học, một lần từng bị người trong đoàn kịch nhìn trúng, ra sức mời ta diễn vai La Mạt u (Romeo), cho nên mới có thể nhớ rõ bài thơ này của lão Toa như vậy.” Xem khẩu

khí của hần chẳng khác nào hần thường xuyên cùng lão Toa uống rượu đàm đạo vậy. Nguyễn Nhược Nhược nghe được bật cười ha hả.

Phong thư đầu tiên đưa tới tay Lý Sướng, nàng xem xong kinh ngạc hỏi: “Đây cũng là thi?”

Nguyễn Nhược Nhược kiên quyết khẳng định: “Đương nhiên là thi. Đây là Diêu Kế Tông học được thi của Tây Vực, cho nên phong vị có hơi khác.”

Lý Sướng nửa tin nửa ngờ, cầm lên đọc lại lần nữa, cuối cùng lại cười nói: “Tẩu tẩu, nhưng mà... loại thơ này muội xem không hiểu.”

Nguyễn Nhược Nhược với cương vị đồng chí, trở về nói cho Diêu Kế Tông phản ứng của Lý Sướng. Hần hồi lâu tổng kết kinh nghiệm, hấp thụ giáo huấn, cuối cùng đi đến kết luận thay một bài thơ các dễ hiểu hơn.

Trong lòng ta chỉ tưởng nhớ đến mình nàng

Nhất thời như chim sơn ca theo tới tấp đại địa

Xông lên thiên môn

Hát vang bài hát ca ngợi tình yêu

Ta nhớ kĩ nụ cười ngọt ngào của nàng, đó là trân bảo

Dạy cho ta coi thường tất cả, kể cả việc đổi chỗ cùng đế vương.

Lần thứ hai, bài thơ được chuyển đến cho Lý Sướng. Lần này, nàng đọc xong càng kinh ngạc vạn phần: “Tẩu tẩu, sao trong thơ Tây Vực lại có thể nói muốn cùng hoàng đế đổi chỗ. Đây chính là mưu đồ tạo phản, đại nghịch bất đạo” Nàng vừa nói vừa nhanh tay xé nát bức thư thành một đồng giấy vụn. “Tẩu tẩu nói lại với Diêu Kế Tông, tuyệt đối không bao giờ được viết lại bài thơ như vậy nữa.”

Hai lần thất bại, cục diện vô cùng bất lợi. Nguyễn Nhược Nhược cũng chẳng biết làm cách nào giúp đỡ Diêu Kế Tông, chỉ có thể an ủi hần: “Viết thơ không phải sở trường của ngươi, ngươi nhanh chóng nghĩ kế khác đi, nếu không ta chỉ sợ ngươi chưa xuất binh đã hi sinh oanh liệt mà thôi.”

Quả thật thi văn không phải sở trường của Diêu Kế Tông, nhưng hần cũng không dễ gì giương mắt nhìn mũi nhọn bay đi trước mặt. Vì vậy hần quyết định thiết lập phương án B: du xuân ngoạn cảnh. Hần bằng mọi cách gọi cho kì được Lý Hơi, Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Sướng, bốn người hai đôi, ra ngoài thành dạo chơi. Kì thực Diêu Kế Tông cũng chưa biết sẽ đi đâu, đành phó mặc cho ngựa tùy ý di chuyển.

Một lúc khá lâu sau, xe ngựa đi đến chân núi Lệ Thủy, Nguyễn Nhược Nhược hô lớn: “Dừng xe dừng xe, ở đây khắp nơi đều là hoa, chúng ta đi hái hoa được không?”

Loài hoa này mang tên Vân Anh, là một loài hoa nở vào mùa xuân, cánh hoa màu tím nho nhỏ, lung linh đáng yêu, tuy không có gì đặc sắc nhưng lại rất thanh nhã, dịu dàng. Thoạt nhìn, chỉ thấy đơn độc một đóa, hai đóa, nhưng xem kĩ, lại thấy trải dài khắp tầm mắt một màu tím nên thơ. Từ xa nhìn lại, chẳng khác nào tấm lụa mỏng cắt ngang bầu trời. Cảnh xuân đẹp như vậy, thật sự khó lòng bỏ qua.

Nguyễn Nhược Nhược hồ hởi nhảy xuống xe, làm cho Lý Hơi cuống quýt đuổi theo phía sau. Diêu Kế Tông ở lại giúp Lý Sướng xuống xe, cử chỉ hần nho nhã hiếm gặp. Cả bốn người hướng về phía cánh đồng hoa mà đi tới.

Nguyễn Nhược Nhược hái vô số hoa, kết thành vòng hoa xinh đẹp. Nàng đeo vào cổ tay rồi đưa ra trước mặt Lý Hơi: “Nhìn được không?”

“Đẹp lắm.” Lý Hơi chân thành khen. Nguyễn Nhược Nhược lại làm một chuỗi nữa, tặng cho Lý Sướng, làm cho nàng mừng rỡ vô cùng, mỉm cười hỏi: “Đẹp quá, tẩu tẩu, người làm thế nào vậy?”

“Rất đơn giản, ta dạy muội. Muội thông minh lanh lợi, nhất định sẽ học rất nhanh.” Nhược Nhược cười nói. Quả nhiên, Lý Sướng vừa học đã biết, giờ đây có thể tự mình làm được. Nhược Nhược kêu Lý Hơi giúp mình hái hoa, hái thật nhiều hoa kết thành vòng mang ở trên đầu.

“Nhìn ta có giống tiên tử không vậy?” Nàng hỏi

Vòng hoa mang trên đầu nàng càng làm tôn thêm vẻ kiều diễm, quả thật xinh đẹp vô cùng. Lý Hơi mãi nhìn không chớp mắt, vừa hay Diêu Kế Tông cùng Lý Sướng đứng cách đó khá xa. Hắn không kìm lòng được cúi xuống hướng môi nàng đặt lên một nụ hôn.

Bên kia, Diêu Kế Tông vẫn ân cần giúp đỡ Lý Sướng, cung cấp nguyên vật liệu cho Lý Sướng gia công thành vòng hoa, đeo trên cổ tay, mang trên đầu, cũng như Nhục Nhục, Lý Sướng chẳng khác nào tiên tử hạ phàm.

Lý Sướng trước nay đều ở trong vương phủ, ít tiếp xúc với bên ngoài, giờ đây cùng bọn họ ra ngoài, trong lòng cảm thấy rất thoải mái, giống như được cùng gió bay tới chín tầng mây. Loài hoa Vân Anh này tuy rằng kém xa mẫu đơn quốc sắc thiên hương, khí chất cũng không thể bằng hải đường cao quý, nhưng xem ra lại có vẻ thanh tú, đáng yêu. Kết thành vòng hoa, đeo trên người tỏa ra một mùi hương thơm ngát. Đó không hẳn là mùi hoa, mà là mùi hơi thở tươi mát của hạnh phúc đoàn viên. Nghĩ đến đó, khóe môi nàng khẽ nở nụ cười mãn nguyện.

Diêu Kế Tông nhìn nụ cười của nàng, chỉ cảm thấy hoa xuân tất cả đều kém xa nàng. Hắn đột nhiên đứng bật dậy, nhẹ nhàng nói: Lý Sướng, ta ca uội nghe, muội thấy sao?" Hắn ngang nhiên gọi thẳng tên nàng không hề câu nệ.

Lý Sướng cười để lộ lúm đồng tiền như hoa, nói: "Được"

Diêu Kế Tông bắt đầu cất giọng, tiếng ca trong sang, hòa nhập cùng với cảnh xuân.

Gió nhẹ nhàng dương liễu khẽ lung lay, một mình ta đi tìm xuân hoa, ai có thể biết tình nghĩa là gì, tình đầu ý hợp chính là tình nghĩa.

Xuân phong lay động rừng hoa, ta hái thật nhiều hoa kia, hái thật nhiều tặng cho nàng, không biết nàng có thể trân trọng nhận nó hay không?

Hoa của ta nàng hãy nhận lấy, hãy nói với ta nàng cũng yêu hoa, hãy cùng ta tay trong tay đi tìm hoa xuân.

Tịch dương đã hạ ánh đỏ vàng, nàng thật giống đóa hoa tươi đẹp nhất, hết thấy hoa tươi cỏ đẹp, đều phải chịu thua kém dưới chân nàng.

Một khúc du dương êm ái, hợp tình hợp cảnh vang lên khắp triền núi. Nhục Nhục cùng Lý Hơi đang triền miên hôn, nghe tiếng ca cũng kinh động, im lặng lắng nghe.

Nhục Nhục cười nói: "Không ngờ, hắn ca hay như vậy. Trước kia, khẳng định là ca vương, nếu không không để đạt trình độ chuyên nghiệp này."

"Cái gì là ca vương?" Lý Hơi không rõ hỏi.

"Chính là người có tài ca hát, được công chúng ghi nhận" Nhục Nhục giải thích.

Hai người họ lại lắng lắng nghe, cho đến câu cuối cùng, Lý Hơi nhìn không được ôm chặt Nhục Nhục, thì thầm bên tai nàng: "Nàng thực sự là đóa hoa xinh đẹp nhất." Nhục Nhục nghe vậy, từ trong tâm nở nụ cười hạnh phúc.

"Huynh ca thật sự rất hay, nhưng mà bài hát này, muội hình như trước đây chưa từng nghe qua." Lý Sướng nghe xong một khúc, lập tức lên tiếng khen.

"Muội đương nhiên chưa từng nghe qua, đây là..." Diêu Kế Tông thiếu chút nữa không giữ được mình, nói ra sự thật. May mắn, lời còn chưa nói ra vẫn có thể sửa lại: "Đây là Tây Vực ca"

"Tây Vực thi, Tây Vực ca, huynh hiểu biết nhiều về Tây Vực thật." Lý Sướng nhìn Diêu Kế Tông bằng ánh mắt khâm phục, nàng quả nhiên là một cô gái ngây thơ, người khác nói gì đều không hề nghi ngờ.

"Muội nếu thích, ta còn có trò này của Tây Vực muốn giới thiệu uội."

"Là cái gì?" Lý Sướng tò mò vô cùng.

"Chờ ta." Diêu Kế Tông chạy nhanh về phía xe ngựa, lấy ra một cái túi lớn, đoạn kêu lớn: "Nhục Nhục, Lý Hơi, lại đây nào."

Hai người vừa chạy tới, Diêu Kế Tông không biết đã nói gì, chỉ thấy Nhược Nhược ánh mắt lóe lên một cái, hần không khỏi không đắc ý nói: “Nhìn được không, có hứng thú không vậy?”

Nhược Nhược ngậy người, rất lâu sau mới cười nói: “Người nghĩ sao vậy? Làm thế nào tạo ra cái vợt cầu lông này?” Nhược Nhược trong nghề bắt đầu ra tay thử vông mạc: “Lưới này chắc chắn lấy từ lưới đánh cá, rất chắc chắn, lại đàn hồi. Người vất vả rồi!”

“Đâu chỉ một cái thôi” Diêu Kế Tông vừa nói vừa lấy ra vài cái nữa, “Người chỉ cho Lý Hơi, ta chỉ Lý Sướng. Chờ khi bọn họ học được rồi, chúng ta nam nữ hỗn hợp đánh kếp.

“Ý kiến hay, nhưng mà, cầu lông đâu?” Nhược Nhược suy nghĩ một hồi lên tiếng hỏi.

Diêu Kế Tông mở bao lấy ra một quả cầu lông chim nhẹ: “Cầu thật sự làm không được, chỉ có thể dùng cái này thay thế. Người chấp nhận một chút đi.

Nhược Nhược cười đến rung cả người: “Được được được, ta chấp nhận, chúng ta ai làm việc này, chỉ bảo hai đệ tử. Sau đó cùng nhau đối chiến một hồi.

Vì thể binh chia làm hai đường, một bên Diêu Kế Tông giảng giải cho Lý Sướng trò cầu lông đến từ “Tây Vực”, một bên Nhược Nhược lại thẳng thắn giúp Lý Hơi về trò chơi thể kỉ 21.

“Cầu lông cách chơi vô cùng đơn giản, chỉ cần tận lực đem cầu đánh lên không trung. Chỉ cần cầu rơi xuống phần sân phía đối phương là coi như chiến thắng. Ở thời đại của ta, đây là môn thể thao tốt nhất để rèn luyện thể lực.”

Lý Hơi nhiều năm luyện tập võ nghệ, thân thủ linh hoạt mạnh mẽ, rất nhanh đã học thành thạo lối chơi. Nhược Nhược nhin không được cười nói: “Lý Hơi, như vậy là trò sắp giỏi hơn thầy rồi.”

Bên kia, Diêu Kế Tông và Lý Sướng lại thật sự không thuận lợi, nàng là điển hình tiểu thư đường đại quý tộc, ngày ngày ở trong khuê phòng, mềm mại vô lực. Đi cùng ra ngoài thành ngắm hoa còn được, chứ bắt nàng chạy tới chạy lui chơi cầu lông thì thật sự là làm khó nàng. Đánh được vài hiệp, liền đổ mồ hôi đầm đìa thở gấp nói: “Ta đánh không được nữa rồi, mệt mỏi quá.”

Diêu Kế Tông không còn cách nào khác, đành để Lý Sướng ở một bên tọa kì nghỉ ngơi, còn hần chạy tới đem Lý Hơi đá sang một bên, cùng Nhược Nhược đứng lên bắt đầu đại chiến. Bọn họ đều là những tay cao thủ, vừa khai chiến đã liên tiếp tấn công. Trong quá trình song phương đối đánh, chỉ thấy cầu bay tới tấp, thân hình họ thiên biến vạn hóa, lúc nhanh lúc chậm, lúc cao lúc thấp, lúc nhu lúc cương, Lý Hơi ở bên ngoài cũng trầm trồ khen ngợi.

Còn Lý Sướng lại chỉ tĩnh tọa ở một bên, loại thể dục hoạt động này, đối với nữ nhi khuê các tính tình văn nhả như nàng thì thực sự không có sức hấp dẫn. Nhìn một hồi, nàng vẫn như cũ cúi đầu xoay xoay vòng hoa trên tay.

Du xuân ngoạn cảnh, cuối cùng thành Diêu Kế Tông cùng Nhược Nhược biểu diễn thi đấu cầu lông. Hai bên khả năng như nhau, nhất thời chưa phân thắng bại. Trên đường trở về, Diêu Kế Tông vẫn còn không cam lòng nói: “Nhược Nhược, ta cư nhiên không thắng được người, thật mất mặt, ngày mai nhất định tái chiến ba trăm hiệp.”

Nguyễn Nhược Nhược hoạt động cả ngày, lúc này trong người không còn chút sức lực. Nàng ngồi cạnh Lý Hơi, tựa đầu lên vai hần, xua tay nói: “Không nên không nên, đã lâu như vậy không hoạt động, chỉ cùng người thi đấu một chút đã mệt mỏi như vậy, người ít nhất bảy ngày sau mới hạ chiến thư có được không?”

“Nàng mệt lắm sao, có cần nằm nghỉ chút không?” Lý Hơi thập phần đau lòng nói. Nhược Nhược cười đáp: “Không sao, chỉ cần tựa vào vai chàng là được rồi.” Lý Hơi nghe vậy vội vàng điều chỉnh lại tư thế, cố gắng làm cho nàng thoải mái nhất.

Diêu Kế Tông nhìn mà ganh tị, hần cũng mệt mỏi, nhưng đáng tiếc chẳng có bờ vai nào cho hần tựa vào. Trong khi đó, tiểu quận chúa Lý Sướng ánh mắt lại dừng lại trên người đường huynh tấu, ngại ngần cúi đầu nở nụ cười ngọt mĩ. Diêu Kế Tông thực hận không thể tựa vào vai nàng như vậy, mĩ nhân còn chưa thuộc về hần, còn phải cố gắng thật nhiều mới mong có cơ hội.

“Lý Sướng, đi du ngoạn cùng chúng ta, muội thấy vui không?” Diêu Kế Tông lên tiếng hỏi.

“Vui” Lý Sướng không cần nghĩ ngợi vội đáp. “Huynh xem muội hái nhiều hoa như vậy, kết thành vô số vòng hoa, mang về, các tỉ tỉ nhất định sẽ rất thích.”

[alobooks.vn]

Nghiêm chỉnh mà nói, suốt cả chuyến đi, nàng chỉ để ý đến ngắm cảnh thưởng hoa, riêng cầu lông trong lòng không hề ấn tượng. Diêu Kế Tông cũng là người cơ trí, lập tức hiểu ra nàng không thích chơi bóng. Hắn bất giác trong lòng có chút không vui, đây chính là do hắn cố tình sắp xếp, nhưng lại không lọt vào mắt mũi nhân. Xem ra Lý Sướng cùng hắn sở thích không giống nhau, hắn hiểu động, nàng lại thích yên tĩnh. Chỉ là nếu muốn lấy lòng người đẹp, hắn cũng có thể nhường nhịn một chút, lần tới nhất định sẽ đổi trò khác hay hơn.

9. Chương 09

Chương 9

Sở Thiên Diêu cười bạch mã, chậm rãi đi trên cầu Trường An, hướng lầu Nhã Hiên mà đi tới. Gió mang theo hương hoa đào thảng ba, nhẹ nhàng thổi bay góc áo của nàng. Là nam tử nhà ai mà tuần tú khôi ngô, tuổi trẻ phong lưu như vậy. Làm cho vô số nữ nhi trên đường ánh mắt xao xuyến. Mà “hắn” hình như trong ánh mắt lại hàm chứa tâm sự, lẽ nào là vì...

Sở Thiên Diêu dừng lại trước cửa Nhã Hiên, xuống ngựa đi vào. Bạch mã cũng không cần buộc lại, cứ tùy ý để nó nhàn nhả đi loang quanh gặm cỏ. Ở ngay phía sau cách đó không xa, là Phi Hổ cả người đen như mực. Một bạch mã, một hắc khuyển, chẳng khác nào bằng hữu lâu năm, như hình với bóng, không có lệnh của chủ, tuyệt đối không bao giờ tách rời.

Cùng lúc đó, trong quán rượu Nhã Hiên, Bộ Bình Xuyên cũng vừa mới đến. Sở Thiên Diêu bước vào, ánh mắt không nhìn hắn, chỉ chăm chú nhìn về chỗ ngồi quen thuộc của mình. Nhưng tuyệt nhiên từ khóe mắt đến đuôi mày nàng đều để ý nhất cử nhất động của hắn. Thế nhưng phát hiện... Bộ Bình Xuyên đang nhìn nàng. Trong lòng cơ hồ muốn nhảy dựng lên, âm thầm vui mừng, như ngàn hoa khoe sắc, tràn ngập đầy nội tâm.

Sở Thiên Diêu vừa ngồi xuống, Bộ Bình Xuyên lại đứng dậy mang theo vò rượu đi tới, ngồi xuống đối diện nàng. Hắn cẩn thận đánh giá một phen, sau cùng cất tiếng nói: “Mã là Đại Uyên loại tốt, cẩu là Tây Tạng khó tìm. Đôi bạch mã hắc cẩu này ta từng thấy ở doanh trại Sở tướng quân đóng ở Ngọc Môn Quan. Công tử chẳng lẽ là Sở gia nam tử?”

Ngọc Môn Quan thời cổ đại Trung Quốc nằm ở phía Bắc lãnh thổ, là vùng trọng yếu, lịch sử vẫn ghi lại đây là vùng giao tranh, đồng thời cũng là tuyến giao thông quan trọng. Thời Đường, Ngọc Môn Quan cùng Đột Quyết, khói lửa không dứt, chiến tranh kịch liệt suốt mấy năm. Sở tướng quân khi đó còn đóng ở Ngọc Môn Quan đã lập nhiều chiến công hiển hách, người người trong ngoài không ai là không biết vị Sở tướng quân này

“Tại hạ Sở Thiên Diêu. Bộ công tử biết gia phụ của ta, như vậy chắc chắn là cũng đến từ Ngọc Môn Quan.” Sở Thiên Diêu tuy biết rằng Bộ Bình Xuyên chỉ chú ý đến bạch mã hắc khuyển, thế nhưng trong lòng vẫn vui mừng không thôi. Chỉ là bốn chữ “Sở gia nam tử” làm nàng nhất thời không biết giải thích thế nào.

Sở Thiên Diêu cùng Bộ Bình Xuyên bỗng nhiên gặp nhau, tất nhiên biết tranh thủ cơ hội. Làm như vô tình hỏi thăm tin tức của hắn. Thế nhưng Sở Thiên Diêu chỉ thuận miệng hỏi vậy, ngược lại lại làm hắn trầm ngâm nửa ngày. Nàng sốt ruột quay sang nhìn hắn, chỉ thấy hắn lặng im như pho tượng Thành Đồng, đôi mắt đen tựa hồ như che giấu nhiều bí mật.

Hồ cơ Liên Y biết ý mang rượu và thức ăn lên. Sở Thiên Diêu vốn cũng là khách quen ở đây, không cần phân phó, tự nhiên có người mang rượu đặt lên bàn. Liên Y ánh mắt dừng lại trên người Bộ Bình Xuyên,

đôi mắt phong tình so với rượu càng làm say lòng người. Đáng tiếc Bộ Bình Xuyên làm như không thấy, nàng chỉ có thể không đành lòng mà lui đi.

Một lát sau, Bộ Bình Xuyên mới phục hồi tinh thần lại, rót đầy một chén rượu, uống một hơi cạn sạch. Đoạn chuyển đề tài nói: “Sở đại lang, Sở nhị lang ta đều đã gặp qua, bọn họ tướng mạo phi phàm, nội tâm nhạy bén, đều là người có có dũng có mưu, không hổ là tướng môn hổ tử. Vậy huynh đây chắc là Sở tam lang.”

Sở Thiên Diêu thấp giọng nói: “Không phải, ta là hài tử thứ tư của phụ thân.” Nàng vừa nói vừa nghĩ, không biết phụ thân đã từng cùng hắn đề cập đến hai chữ “tứ nương” hay chưa?

Bộ Bình Xuyên ngẩn ra, cẩn thận đánh giá một phen, sau cùng thốt ra: “Thì ra là Sở tứ tiểu thư. Chẳng trách Sở tướng quân từng nói, nữ nhi nhà ngài tính cách mạnh mẽ, vốn quen luyện võ từ nhỏ.”

Sở Thiên Diêu bị hắn nhìn trúng, khuôn mặt tuấn tú ửng hồng, nhanh chóng chuyển đề tài: “Bộ thiếu hiệp nguyên lai cùng gia phụ gia huynh có quen biết, lần này đến Trường An đã có nơi nào tạm trú chưa?”

“Tại hạ ở tạm trong một ngôi chùa nhỏ bên ngoài thành.” Bộ Bình Xuyên trả lời một cách đơn giản.

“Mượn cư chùa miếu, thực sự cũng không tiện. Bộ thiếu hiệp nếu cần ở lại thành Trường An, có thể đến nhà ta ở tạm.” Sở Thiên Diêu không cần nghĩ ngợi nói. Nàng tính tình dũng cảm, nghe nói Bộ Bình Xuyên ở trong chùa, vội vàng đưa ra lời mời. Lời vừa thốt ra, nhận thấy ánh mắt Bộ Bình Xuyên thập phần kinh ngạc, nhất thời nhớ ra bây giờ mình đang mang thân phận nữ nhi, lần đầu tiên gặp gỡ đã đưa ra lời mời như vậy đối với nam nhân, e rằng không khỏi có điểm....Nàng lập tức giật mình, nhưng rất nhanh đã định thần được lại, bình thản nói: “Tại hạ thực có tâm ý, hy vọng Bộ thiếu hiệp không trách ta mạo muội.”

Bộ Bình Xuyên kinh ngạc càng thêm kinh ngạc, tự đáy lòng nói: “Sở tiểu thư, quả nhiên hào hiệp anh dũng, nửa điểm khuê các xấu hổ đều không có. Hôm nay, may mắn kết bạn, thực là phúc ba đời.”

Nói vừa xong, hắn lập tức rót đầy một chén rượu, không chần chừ một hơi uống cạn, Sở Thiên Diêu thấy vậy cũng làm theo. Nàng cũng giống hắn, xưa nay đều uống Trúc Diệp Thanh, rượu thảo nhiên uống cạn, không hề có cảm giác, nhưng lòng người cư nhiên lại vui sướng đến tận cùng.

Hai người đối diện cùng nhau uống rượu, bất chợt từ dưới sông truyền tới một tiếng cười thâm thúy và tiếng nói chuyện ồn ào. Bộ Bình Xuyên nhất thời giật mình, chén rượu trong tay khẽ chấn động đổ xuống trước ngực hắn, hắn theo bản năng nhìn ra ngoài lan can.

Giữa dòng sông, một chiếc thuyền hoa xinh đẹp không biết đã xuất hiện từ bao giờ. Toàn thân thuyền màu xanh biếc, điểm thêm một chút sắc hồng tạo lên một vẻ đẹp vô cùng duyên dáng. Phía đuôi thuyền, một đôi nam nữ đang dựa vào lan can thả câu. Tiếng cười vừa rồi là từ chỗ cô gái xinh đẹp truyền đến, nàng mặc y phục thêu hoa, giống như cả người được tô điểm bằng sắc xuân, thanh điểm dịu dàng. Sở Thiên Diêu liếc mắt một cái liền nhận ran ngay, đó chính là Thụy An vương phủ tiểu quận chúa. Người trẻ tuổi ngồi bên cạnh không ai khác chính là Diêu Kế Tông. Còn có vợ chồng Tĩnh An vương thế tử đang song song ngồi tại phía mũi thuyền đối diện.

Lý Hơi này giờ đã câu được bảy tám chú cá, riêng Diêu Kế Tông đến một cái đuôi cá cũng câu không được, hắn tức giận vô đầu bứt tai: “Ngư huynh ơi ngư huynh, làm ơn xuất hiện đi. Đừng để cho ta thua thảm hại như vậy, tốt xấu gì cũng lộ mặt chút đi.”

Sự việc liên quan đến sinh tử, ngư huynh (cá) đương nhiên không dễ gì xuất hiện, vẫn như cũ trốn tránh mỗi câu của hắn. Diêu Kế Tông thả câu nửa ngày vẫn không thu hoạch được gì, cơ hồ chỉ muốn ném cần câu qui ẩn. Câu cá là việc đòi hỏi tính nhẫn nại cao, mà hắn làm sao có tính nhẫn nại, cho nên nghĩ thế cũng không phải là điều bất ngờ. Lý Sướng ở một bên nhìn hắn cười nói: “Diêu Kế Tông, huynh đừng nói một con cá cũng không câu được đấy.”

Hắn làm sao có thể dễ dàng để mỹ nhân xem thường được. Ý định lâm trận bỏ chạy vừa nảy sinh trong đầu lập tức bị đánh gãy: “Chờ chút, ta câu cá lớn uội xem. Đừng nhìn Lý Hơi, hắn chẳng qua chỉ câu được mấy con cá nhỏ, chờ lát nữa xem bọn họ còn đắc ý được không.”

Đã trót mạnh miệng nói ra, Diêu Kế Tông vì thế lập tức lấy tư thế, dùng hết sức thả cần câu. Hắn chỉ có thể nín thở nhìn chăm chăm xuống mặt nước. Rất lâu sau, phao kia rốt cục cũng bắt đầu động đậy. Lý

Sướng cũng để ý thấy, mừng rỡ thấp giọng hỏi: “Là cá mắc câu sao?”

Diêu Kế Tông đưa ngón tay giữa lên, ra hiệu dừng vội vàng manh động. Đợi một lát, phao đột nhiên chìm sâu xuống, hắn quyết định thật nhanh dùng lực kéo về. Hắn có thể cảm nhận được cá mắc câu có khối lượng không nhẹ, vì thế hưng phấn quay sang nói với Lý Sướng bên cạnh: “Khắc định là cá lớn.”

“Thật vậy sao, quá tuyệt vời!” Lý Sướng cao hứng cười, tiếng cười thanh thúy như chim hoàng oanh.

Khi nói chuyện, cần câu đã dần bị kéo lên khỏi mặt nước. Bọt nước tung tóe, từ dưới nước đi lên cứ nhiên không phải cá, mà là một con rắn nước dài chừng ba thước, chẳng khác nào cánh tay nam tử. Cần câu nhấc lên, rắn nước theo lực kéo phi thẳng tới phía bọn họ.

“A!!” Hai người đồng thời hét lên một tiếng. Diêu Kế Tông lập tức buông cần câu ra, nhưng đáng tiếc đã muộn. Rắn nước vẫn tiếp tục theo quán tính di chuyển trong không trung, vắn vẹo thân mình, hướng đến trước mặt bọn họ.

“Lý Sướng mau tránh ra.” Diêu Kế Tông trong hiểm nguy vẫn nhớ đến tiểu quận chúa, không kịp suy nghĩ vội đưa tay đẩy Lý Sướng đang thất sắc ra. Hắn có ý tốt, nhưng Lý Sướng lại đang đứng ở mép thuyền, lan can vốn không đủ cao, bị hắn đẩy, trọng tâm không vững, nằng chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã ra ngoài thuyền. Mĩ nhân như hoa như ngọc, chỉ trong chốc lát nữa thôi sẽ trở thành ươn sũng. Lòng người đã loạn lại càng thêm loạn. Lý Hơi cùng Nhược Nhược tuy rằng đã nghe thấy tiếng từ mũi thuyền chạy tới, nhưng giờ phút này làm sao có thể kịp cứu, chỉ có thể chuẩn bị xuống nước cứu người.

Bọn họ tuy không kịp, nhưng lại có người tới kịp. Bộ Binh Xuyên từ trên lầu Nhã Hiên nhanh như cắt phi thân qua hàng rào đã đỡ được thân hình xinh xắn của Lý Sướng, thật nhẹ nhàng xoay người ôm lấy nằng cùng hạ xuống trên thuyền hoa. Cùng lúc đó, tay trái hắn vung lên, trường kiếm sáng lóa, dừng lại trên người rắn nước đang tìm cách chạy thoát thân. Chỉ một giây sau, cục diện đã ổn định trở lại.

Diêu Kế Tông bị xà dọa cho thiếu chút nữa nhảy cầu để tự bảo vệ mình, nay Bộ Binh Xuyên thay hắn trừ bỏ nỗi lo, lại thay hắn cứu mỹ nhân, tất nhiên cảm kích vô cùng, “Là huynh, Bộ Binh Xuyên . Đa tạ đa tạ, vô cùng đa tạ.”

Hóa ra người vừa cứu Lý Sướng là Bộ Binh Xuyên mà Diêu Kế Tông từng kể. Không chần chừ, Lý Hơi cùng Nhược Nhược đều song song quan sát hắn.

Bộ Binh Xuyên sắc mặt lạnh thấu xương, khí thế cao ngạo. Diêu Kế Tông tuy rằng luôn nói chuyện khoa trương, nhưng miêu tả Bộ Binh Xuyên này thật chuẩn xác vô cùng.

Lý Hơi cùng Nhược Nhược đều đang nhìn hắn, trong khi đó hắn lại chăm chú nhìn Lý Sướng . Giờ phút này, không có gì ngoài nằng có thể lọt vào mắt hắn nữa.

Lý Sướng cả người rơi khỏi mép thuyền, không có cách nào tránh né. Trong lòng sợ hãi vô cùng, chỉ còn cách chờ bị gợn nước nuốt chửng trong chớp mắt. Thực lòng không nghĩ, có một đôi tay, từ sau lưng đỡ được nằng. Nằng ngã vào một vòng tay dài ấm áp, cứ như vậy có cảm giác được che chở. Nằng ngạc nhiên quay đầu, không thể không nhìn thấy...là hắn. Giống như lũ khách, giữa sa mạc nhìn thấy ốc đảo, nhanh chóng lạc mất một nửa tâm hồn của nằng. Mà Bộ Binh Xuyên ánh mắt lại không di chuyển, làm cho làm cảm thấy tim nhát thời đập mạnh, gấp gấp tựa hồ muốn nhảy dựng lên...Cái gọi là “vừa gặp đã thương” chính là như thế này đây.

Giờ khắc này, tình yêu không cách nào ngăn nổi. Giống như trên giang hồ đột nhiên xuất hiện Đồ long bảo đao, gặp người là giết không cần hỏi. Ai có thể thay đổi được đây?

Lý Sướng bất hạnh bị tình yêu đánh trúng, đối với Bộ Binh Xuyên vừa gặp đã thương. Còn Bộ Binh Xuyên thì sao? Hắn nhìn thế gian ngàn vạn giai nhân, không ai bằng Lý Sướng trong vòng tay hắn. Cặp mắt ngạo nghễ lạnh thấu xương, nhìn thấy nằng tựa như băng tuyết đều tan hết.

Sự tình bất ngờ xảy ra, tình yêu bất ngờ ập đến. Bọn họ hai người đối diện, tâm đầu ý hợp. Hai kẻ bất hạnh bị tình yêu cầm tù, nhưng hai kẻ đó lại cùng hướng về nhau, đó chính là hạnh.

Dữ dội may mắn, tình yêu bất ngờ, giống như cùng xuyên qua hai trái tim bọn họ. Nhưng bất hạnh thay, đồng thời cũng làm bị thương hai trái tim khác. Đơn phương bị thương, chứ không phải song phương cầm

tù.

Thuyền hoa Diêu Kế Tông, cùng lầu Nhã Hiên Sở Thiên Diêu, nhìn thấy Bộ Bình Xuyên và Lý Sướng tâm đầu ý hợp, không hẹn mà cùng cảm giác được trái tim phút chốc không còn, trong lòng tất cả đều không có ý nghĩa. Giống như nguyệt thực toàn phần, toàn bầu trời đen đặc, tìm không ra một nguồn sáng làm cho người ta tuyệt vọng.

Bộ Bình Xuyên rời đi thật lâu, Lý Sướng vẫn si ngốc đứng đó. Mi sơn mắt thủy không chớp, ý trung nhân cả đời dường như cũng đã quyết định.

Nàng và Bộ Bình Xuyên chỉ nói một câu.

“Ta tên Lý Sướng.” Nàng vô cùng thẹn thùng nói, khuê danh quý tính của tiểu thư quý tộc, không thể nói cho người khác, vậy mà nàng cứ nhiên nói với nam tử mới gặp lần đầu. Quả thật không phải là tình cảm tâm thường.

“Ta tên Bộ Bình Xuyên” Hắc thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, trù mên nói.

Chỉ có vậy mà thôi

Buông cánh tay đang đặt trên eo Lý Sướng ra, Bộ Bình Xuyên ánh mắt liếc nhìn nàng một cái thật sâu, cùng lúc thu hồi bảo kiếm. Hắc bắt ngờ xoay mình, phi thân lướt trên mặt nước, không lâu sau biến mất về phía rừng đào. Hắc tới nhanh, đi cũng nhanh, chỉ là không gian nơi đây trong phút chốc vì hắc mà thay đổi, rất nhiều.

Lý Sướng ngẩn người, Diêu Kế Tông cũng ngẩn người. Chỉ khác là, Lý Sướng nhìn vào rừng đào mà ngẩn người, còn Diêu Kế Tông lại chăm chăm nhìn ngó tử xà mà ngẩn người.

Không đầy mười phút trước, hai người bọn họ còn nói nói cười cười cùng nhau thả câu. Hắc còn cho rằng trời đất cố tình tạo lên duyên phận, sắp xếp thành đôi. Mười phút sau, nữ tử trong lòng đã có người thương nhớ, nam tử lại đau lòng nhìn góc nhà. Vận mệnh thực kì lạ, chẳng ai có thể biết được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì, điều gì đang chờ đợi ta. Thiên đường và địa ngục, có lẽ cũng chỉ cách nhau gang tấc mà thôi.

Nhược Nhược cùng Lý Hối bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không biết giải quyết thế nào cho tốt. Lý Sướng thì không có gì phải lo lắng. Nhưng Diêu Kế Tông ...Nhược Nhược vội vàng đi đến bên cạnh hắc, thật cẩn thận hỏi hắc: “Huynh đệ, tử xà này có cái gì đáng xem sao?” Nàng thực sợ hắc bị kích động mà trở lên hồ đồ.

Diêu Kế Tông không để ý đến nàng, chỉ chăm chú nhìn tử xà từ trên xuống dưới, cuối cùng lên tiếng nói: “Đây là vận mệnh sao? Ta đến đây câu cá, lại câu phải một con rắn. Chính tại con rắn này đã phá hoại tình yêu đang phát triển của ta.”

Nhược Nhược nghe hắc nói vậy, cũng dừng lại xem tử xà. Quả thật là vận mệnh an bài sao? Một con rắn, thay đổi tất cả. Không còn cách nào khác, nàng vỗ vai trấn an hắc: “Có lẽ hai người thực sự không có duyên, chấp nhận đi, huynh đệ.”

“Nếu đã không có duyên, kiếp này tại sao lại gặp nàng?” Diêu Kế Tông vô cùng đau đớn nói.

“Hữu duyên, nhưng vô phận.” Nhược Nhược thay đổi cách nói khác.

“Hữu duyên vô phận, lẽ ra trước kia đừng cho ta gặp gỡ, ông trời chẳng phải đang ép buộc người sao?” Cách nói lại này lại càng làm Diêu Kế Tông đau khổ. Hữu duyên quá ngắn ngủi, so với vô duyên còn thảm hại hơn nhiều.

“Bình tĩnh bình tĩnh,” Nhược Nhược nhìn hắc bộ dạng đau khổ, vội nói: “Nếu đã không muốn tiếp nhận số mệnh, chỉ bằng người tiếp tục theo đuổi tình yêu, cùng với Bộ Bình Xuyên kia phân chia cao thấp, để xem đến cuối cùng rốt cục là ai giành được mỹ nhân.”

Diêu Kế Tông quay sang nhìn Nhược Nhược nói: “Còn cần phải phân chia cao thấp. Ta vốn dĩ tại tình trường hôm nay đã lừng lẫy hi sinh. Người không thấy sao?”

Nhược Nhược vốn là người thông minh, ánh mắt sâu sắc, tâm tư linh thông, làm sao có thể không thấy. Bộ Bình Xuyên cùng Lý Sướng, hai mắt đối diện hai tâm một lời. Diêu Kế Tông không cần tranh đấu,

trăm phần trăm nghìn phần nghìn đều sẽ thất bại. Tình yêu xuất phát từ hai phía, so với âm thầm yêu cho dù có cố gắng cũng chỉ là một cây làm chẳng nên non. Thật giống như bột mì, cho dù có nướng bao nhiêu, nhưng nếu không có gia vị cũng không có cảm giác ngon.

Lý Hơi còn chưa hiểu ý này, vẫn tiếp tục an ủi hân: “Diêu Kế Tông, người nếu thực lòng thích Lý Sướng, nên tiếp tục theo đuổi nàng. Giống như ta lúc trước tuy rằng bị Nhược Nhược cự tuyệt, nhưng cũng không bỏ cuộc, cuối cùng vẫn thành công cưới được mỹ nhân về.”

“Lý Hơi, chuyện của người sao có thể so với ta. Nhược Nhược tuy rằng lúc đầu cự tuyệt người, nhưng trong lòng vẫn thích người, quan tâm người. Người nhìn lại Lý Sướng xem...” Diêu Kế Tông chỉ vào Lý Sướng đang si ngốc ở mép thuyền, tuy chỉ cách nhau nhiều nhất ba năm thước, nhưng ba người bọn họ nói chuyện, nàng hoàn toàn không nghe được gì, hồn phách giống như đã cùng Bộ Bình Xuyên rời đi.

Lâu Nhã Hiền, Sở Thiên Diêu một mình im lặng uống rượu, mà trong lòng cảm thấy nặng tựa thái sơn, hai vai nàng run lên nhẹ nhẹ. Một bát lại một bát, nhưng đáng tiếc, càng uống lại càng cay đắng, nỗi đau khổ lan tràn khắp thân thể. Sau cùng, nàng để lại chút bạc vụn, đứng dậy rời khỏi mà không biết nên đi về đâu.

10. Chương 10

Chương 10

Con cái có điều gì khác thường, đương nhiên người làm mẫu thân phải phát hiện đầu tiên.

Diêu phu nhân vừa nhìn đã biết Diêu Kế Tông tâm tình không tốt, tiểu tử này trước kia vui vẻ, tự do chẳng khác nào ngựa hoang, thật muốn đeo cho hắn mười bộ cương mới yên lòng. Nhưng hai ngày nay, hắn lại giống như bị trăm bộ dây cương cột chặt, cả người không nhúc nhích, trầm mặc, buồn rầu.

“Kế Tông, hôm nay con không muốn ra ngoài sao?” Diêu phu nhân ngày xưa ước gì con không đi, hắn đã đi nhất định không dễ dàng trở về. Nhưng bây giờ lại khác, hắn đã mấy ngày không ra ngoài, thật sự có điểm khác thường, nếu không xảy ra chuyện, hắn sẽ không như thế.

Diêu Kế Tông trong lòng buồn bực đến phát bệnh, chỉ có điều lại là tương tư bệnh.

.....Mặt hoa xa cách mây ngàn

Trời xanh xanh thăm mấy tầng trời cao

Nước trong gợn sóng lao xao

Đường xa trời rộng làm sao mộng hồn

Bay về tìm gặp người thương

Làm sao về đến bên nàng đêm nay?

Quan san muôn dặm đường dài

Trường tương tư dạ ai hoài canh thâu

(Trường tương tư- Lý Bạch- Quỳnh Chi dịch)

Lý Bạch là đại vĩ nhân cỡ nào mà có thể sáng tác thi làm người ta rơi lệ. Hơn nữa lại có thể làm Diêu Kế Tông vì tình khổ sở như vậy, hắn cơ hồ cũng muốn rơi lệ, nhưng đáng tiếc Lý Sướng nhìn không thấy, nàng nhất định sẽ không muốn gặp hắn.

Trong khi đó, Lý Sướng lại tìm Nhược Nhược nói lên tâm sự: “Tẩu tẩu, muội không thể tiếp tục gặp Diêu Kế Tông được nữa. Lòng muội đã...đã có Bộ Bình Xuyên ...” Nói xong ba chữ cuối cùng, ánh mắt nàng lóe lên một loại mộng ảo sáng bừng.

Nhược Nhược tất nhiên cũng hiểu, hơn nữa Lý Hơi lại đã từng nói với nàng: thời Đại Đường, nữ tử nếu trong lòng đã có người thương, sẽ không gặp gỡ nam nhân khác, kể cả cho dù là bằng hữu bình thường. Biết rõ lúc này nói gì cũng là vô dụng, nhưng nàng vẫn vì Diêu Kế Tông tranh thủ nói thêm vào: “Sướng nhỉ, Bộ Bình Xuyên thật sự tốt, nhưng Diêu Kế Tông cũng không thua kém. Muội còn trẻ, nên inh một chút quyền lựa chọn...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Lý Sướng cắt ngang: “Không cần! Người trong thiên hạ nhiều, nhưng trong lòng muội chỉ có một người. Diêu Kế Tông tuy rằng tốt, nhưng muội thực sự với hắn không có cảm giác gì.” Nàng dịu dàng nói, nhưng giọng nói lại kiên quyết, thật sự khó lòng thay đổi.

Tại tình trường hôm đó, Bộ Bình Xuyên một bước công thành, Diêu Kế Tông bại trận hi sinh. Có người được thì cũng có người mất, có người vui mừng thì cũng có người u buồn. Diêu Kế Tông thua trận, chẳng khác nào Cai Hạ khi thua Hạng Vũ, cả người không còn chút khí phách. Đương nhiên hắn sẽ không nhảy cầu tự vẫn, chỉ là trốn trong phòng không muốn gặp ai. Lúc trước, hắn còn khoa trương trước mặt Nhược Nhược: “Chỉ có thắng, không thể bại.” Kết quả...chưa tới nửa tháng, hắn đã “lùng lẫy hi sinh”.

Diêu phu nhân thấy con mình buồn rầu, chán chường, đương nhiên quan tâm, tiếp tục khuyến khích hắn: “Kế Tông, con không có bệnh gì, hà cớ gì phải xây hang lập ổ ở trong phòng. Đi ra ngoài thư giãn một chút có được không?”

“Mẫu thân, con không sao, người không cần để ý đến con.” Diêu Kế Tông trả lời, trong giọng nói không còn chút sinh khí.

“Tiểu tử, con tại sao lại buồn bã ỉu xìu như vậy. Chẳng lẽ là...tương tự bệnh?” Quả nhiên, gừng càng già càng cay, Diêu phu nhân cứ nhiên đã nhìn ra, bà lập tức thay đổi thái độ, trở lên hưng phấn tốt cùng. “Mau nói mẫu thân biết, là cô nương nhà ai? Bộ dạng như thế nào? Phẩm hạnh như thế nào?”

Diêu Kế Tông thở dài một tiếng, hắn trốn trong phòng là để tìm sự yên tĩnh. Bây giờ lại bị Diêu phu nhân truy hỏi thăm tra, trong lòng càng thêm chán chường: “Không có không có, luôn luôn là không có. Mẫu thân, con đến Hạnh hoa xuân xem cửa hàng đây.”

Diêu Kế Tông trốn không được, đành tới Hạnh hoa xuân. Sắp tới chính ngọ, quán rượu đông đúc vô cùng. Hắn không giống trước kia, thường lui vào trong quầy, mà tùy ý ngồi xuống một bàn gỗ gần nhất. Hắn vẫy tay gọi tiểu nhị mang rượu tới. Kể thất tình nào cũng sẽ đi uống rượu, không uống say sẽ không kêu thất tình. Diêu Kế Tông mượn rượu giải sầu, nhưng sầu lại càng sâu. Bên ngoài, khách cười nói, chuyện trò ồn ào lại càng làm hắn thấy cô đơn, lạnh lùng.

Nữ sầu khóc, nam sầu uống. Diêu Kế Tông vừa uống rượu, vừa uống ca. Hắn ca chính là một bản bi ca của Lưu Đức Hoa, một ca sĩ Hồng Kông trùng tên với hắn. Từ đầu đến cuối chỉ lặp lại hai câu: “Chôn đồng người nhưng trong lòng trăm mặc, tươi cười cũng hóa ra tỉnh mặc. Xin hỏi có chôn nào trên trần gian có người yêu ta...”

Hắn trốn ở một góc uống lên tâm tình của chính mình. Cùng lúc đó, tại bàn ngay giữa quán, có vài vị khách nhân cũng kêu nữ ca ra uống vài điệu dân gian. Nữ ca uống khá êm tai, làm cho vị mập mập ngồi giữa nổi hứng đứng phắt dậy, cũng muốn hát vang một khúc: “Ta cũng muốn uống thử, uống không tốt, mọi người cũng đừng phiền lòng.”

Mập mập nói vậy cũng có điểm khiêm tốn, chỉ là mấy người ngồi cùng bàn lại nịnh nọt tranh nhau nói:

“Ngũ gia uống, nhất định là hay”

“Đúng vậy đúng vậy, Ngũ gia nhất định giọng hát sẽ rất tốt.”

Nói đi cũng phải nói lại, người Trung Quốc xưa nay rất quy củ khiêm tốn, càng nói mình uống không tốt thì lại càng uống tốt.

Ai ngờ tên mập mập này đâu chỉ là uống không tốt, mà là cực kì kinh khủng. Cổ họng khô, cất tiếng ca khản đặc kinh người. Mọi người trong quán đều tròn tròn mắt, không dám tin vào tai mình.

Tên mập mập chết tiệt này chẳng khác nào vừa uống qua axit sunfuric, giọng ca vô cùng khó chịu. Trâu bò nghe thấy đều chạy không muốn trở về, giọng hát có thể làm người chết sống lại, người sống tử thương,

người trong quán nghe được đều như chết đi sống lại. Nhà bên cạnh vắng vắng truyền đến tiếng trẻ khóc oa oa.

Diêu Kế Tông vốn dĩ tâm tình đã không tốt, bây giờ lại nghe mập mạp gào khóc thảm thiết, thật sự làm cảm thấy không thoải mái. Hắn nhìn không được đập bàn đứng dậy lớn giọng hô: “Vị lão huynh kia, ngài có thể dừng ca nữa được không? Nếu có thể, bàn bên đó cứ để ta trả tiền.”

Mập mạp bị hắn không khách khí nói vậy, trong lòng thập phần khó chịu. Bốn bề yên tĩnh, chỉ có hai cặp mắt trừng trừng nhìn nhau. “Người nói vậy là có ý gì? Chê ta xướng không hay sao?”

Diêu Kế Tông chi tiết nói: “Quả thật không hay, ngài nên nghỉ một chút, nghe các cô nương xướng đi.”

Mập mạp trong lòng tức giận, khuôn mặt nhất thời dài thườn ra, cơ hồ dài tới tận ngực. Bên cạnh hắn rất nhiều người cao lớn, có lẽ là bọn tiểu đệ. Nhìn lão đại mắt hững, bọn chúng cùng đồng loạt quay sang nhìn Diêu Kế Tông, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, người dám nói Ngũ gia xướng không hay, người vừa ăn gan hùm sao?”

“Ông ta quả thực xướng không tốt, ta đây ăn ngay nói thật.” Diêu Kế Tông chưa từng ăn gan hùm, nhưng cũng không có gì phải lo sợ.

Người nọ thấy vậy, không cần suy nghĩ, rút ra cây đại đao, nói: “Tiểu tử, đại đao của ta, người có muốn thử một chút không. Nếu không thì cầm miệng lại, tiếp tục nghe Ngũ gia ca đi.”

“Thử thì thử, động thủ thì động thủ, ta chẳng lẽ lại sợ người sao? Nhưng mà Long Ngũ gia, tại hạ xin khuyên ngài một câu: ở nơi hoang vu ít người, ngài nhất định đừng nên ca, nói không chừng có thể dụ sói đến đây.” Diêu Kế Tông vốn không sợ phiền phức, huống chi vừa rồi lại uống hơi nhiều rượu. Đánh thì đánh, để xem đến cuối cùng là ai sợ ai.

Long Ngũ gia hình như cũng là người có thân phận địa vị, hơn nữa đời nghe những lời ngon ngọt, nịnh hót bên tai. Nhất định chưa từng nghe ai chê giọng hát hắn, hôm nay nghe Diêu Kế Tông nói vậy, tức giận đến mức thịt trên mặt rung lên. Đám lâu la xung quanh cũng vội vàng vung đại đao, xông tới. Diêu Kế Tông nhanh chân né được, nhảy ra khỏi quán, cất tiếng: “Tiệm ăn mở ra để buôn bán, muốn đánh thì ra ngoài, tránh ở trong quán làm bị thương khách nhân.”

Bên ngoài là ngã tư đường, người qua người lại rộn ràng nhốn nháo. Chợt từ trong quán lao ra hai bóng người, một cầm đại đao, một mang gậy dài, rất nhanh chóng đã trải qua mấy chiêu. Người qua đường thấy có náo nhiệt, đều hưng phấn, tất thấy như ong vỡ tổ xúm lại xem trò vui. Từ trong tiệm, rất nhiều người cũng bước ra, đứng chật ních trước cửa. Tiền chưởng quầy nghe tiếng từ trên lầu cũng vội vã chạy xuống, nhưng hắn nhất thời chẳng biết làm gì. Chỉ có thể đứng một bên la hét: “Đừng đánh đừng đánh.”

Tiền chưởng quầy hoang mang nửa ngày mới nhớ ra, trước tiên cần làm là cầu hòa với Long Ngũ gia. Nghĩ vậy, ông lập tức hướng tới người mập mạp kia, cúi đầu khom lưng nói: “Ngũ gia, vị công tử này là nhị thiếu gia nhà chúng tôi, tuổi trẻ bột bột không hiểu chuyện, ngài đại lượng thông cảm cho.”

Long Ngũ gia lửa giận bùng bùng, tất nhiên không quan tâm đến Tiền chưởng quầy. Thân hình khổng lồ chắn trước cửa, gương mặt không chút biểu cảm, chỉ có ánh mắt đang chăm chăm xem hai người đang khó phân thắng bại.

Tên tiểu đệ kia vung đại đao xé gió phi tới, cũng may Diêu Kế Tông kịp thời né tránh,, một hai ba bốn hiệp, gặp chiêu sách đều cản trở thành công. Hai người đấu qua đấu lại một hồi, Diêu Kế Tông nhìn thấy tên tiểu đệ có sơ hở, lợi dụng cơ hội đập hắn một cái. Chiêu TaeKwonDo nghiêng người đá này, là chiêu hắn luyện tốt nhất. Bị trúng một chưởng bất ngờ, tên tiểu đệ ngã chổng vó, nhất thời không đứng dậy được.

“Hảo!” Người xem xung quanh đứng xem chẳng khác nào xem giang hồ làm xiếc, nhiệt tình vỗ tay ào ào. Diêu Kế Tông chấp tay trước ngực, khách khí nói: “Chư vị phụ lão hương thân, đa tạ cổ động đa tạ cổ động.”

Hắn đang đắc ý, thì đột nhiên đám người xung quanh bắt đầu tản ra, một đám người cao lớn vác đại đao xông tới. Tên đi đầu lớn tiếng quát: “Kẻ nào gan lớn, dám chọc tức Long Ngũ gia?”

Có câu, hảo hán không địch nổi nhiều người. Cả một đoàn đạo tặc đông như vậy, Diêu Kế Tông dù có cao cường thế nào cũng đánh không nổi, chỉ có thể cầm đầu chạy như điên. Hắn cũng chẳng phải anh hùng gì, đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy. Đã có rừng, không sợ không có củi đốt.

Trường An thành, trên đường cái, một cuộc chạy đua marathon bắt đầu khai cuộc. Diêu Kế Tông một mình chạy trước, phía sau không xa là hơn hai mươi tên cao lớn, dũng mãnh đuổi theo. Diêu Kế Tông một mạch chạy qua ba con phố mà vẫn không thoát được đám người kia, mà sức lực đã tiêu hao hơn phân nửa. Hắn không khỏi kêu khổ trong lòng, xong rồi xong rồi, bây giờ xem ra xong thật rồi. Nhiều người như vậy, đừng nói là tất cả, chỉ cần một người chém xuống đại đao, cũng có thể làm hắn chết không toàn thây.

Đang vội vã chạy trốn, Diêu Kế Tông bỗng nhiên nhìn thấy từ xa một con bạch mã đang thông dong gặm cỏ. Không biết là ngựa nhà ai mà nhìn quen mắt như vậy. Nhất thời không nhớ ra. Mặc kệ, cứ lấy trước rồi từ từ nghĩ sau. Hắn vội vàng nhảy lên lưng ngựa, nắm dây cương thúc ngựa chạy. Ai ngờ, bạch mã không nghe chịu lời, nhanh chóng hất hắn bay xuống đất. Đám người kia đã đuổi đến gần sát, hắn không còn cách nào khác, một lần nữa nhảy lên lưng ngựa, thu nhanh dây cương, dùng chân liều mạng đá cho bạch mã vài cái. Lần này, bạch mã không đá hắn xuống nữa, chỉ hí lên một tiếng rồi nhanh chóng lao đi.

“Diêu Kế Tông, người...tại sao cưỡi ngựa của ta?” Nghe tiếng ngựa kêu, Sở Thiên Diêu từ trong cửa hàng vội vàng chạy ra.

Nghe được thanh âm của Sở Thiên Diêu, Diêu Kế Tông theo phản xạ quay đầu lại nhìn nòng. Vừa rồi hắn nhìn bạch mã này rất quen, nhưng lại không thể không chế. Hóa ra là bảo mã của Sở Thiên Diêu, người ngang ngạnh, tất nhiên bạch mã cũng không dễ gì nghe lời. “Tứ lang, mượn tạm bảo mã của người để thoát hiểm, sau này, nhất định sẽ trả lại.”

Sở Thiên Diêu ngạc nhiên nhìn bạch mã bảo bối cam tâm tình nguyện để cho Diêu Kế Tông cưỡi đi, không khỏi giật mình, bỗng nhiên lại thấy một đám người vác đại đao đuổi theo Diêu Kế Tông cùng bạch mã. Tên họ Diêu này rốt cục lại gây ra chuyện gì đây?

Diêu Kế Tông cưỡi bạch mã phi như bay, trong lòng thầm thở phào một tiếng. Mã này chạy thực nhanh, đám người kia nhất định đuổi không kịp. Nhưng còn chưa kịp vui mừng, hắn đã lại bắt đầu lo lắng. Ngựa này hình như không có dấu hiệu muốn dừng lại, trong khi đó phía trước lại là ngã tư người qua kẻ lại, cứ thế băng băng chạy về phía trước, nhất định sẽ gây ra náo loạn. Hắn bằng mọi cách không chế ngựa chạy chậm một chút, nhưng ngựa căn bản không nghe, chỉ chăm chăm liều mạng chạy. Vừa chạy vừa điên, thực sự là muốn chọc giận hắn mà. Diêu Kế Tông không có cách nào, nhìn phía trước là chợ lớn, tập trung nhiều người. Tình thế cấp bách, hắn vội vàng la lớn: “Nhường đường nhường đường, ngựa không phanh, không kĩ thuật, mọi người chạy nhanh nhường đường đi.”

Hắn nói toàn từ hiện đại, người trên đường tất nhiên nghe không hiểu. Nhưng cho dù nghe không hiểu thì nhìn trận thế nguy cấp cũng đều chạy nhanh tránh đường, ngựa thấy vậy lại càng chạy như điên. Bạch mã một mạch chạy qua mười con phố, nơi nào nó đi qua cũng đều gà bay chó sủa, người đi đường e sợ tránh xa.

Bất chợt, có một bóng người áo xanh xuất hiện, trường kiếm sang loáng trong tay vung lên hướng tới người bạch mã. Không biết hắn đã điểm vào huyết gì, chỉ thấy bạch mã ngoan ngoãn đứng bất động một chỗ.

Diêu Kế Tông trên lưng ngựa giật mình, đang chạy nhanh như vậy, đột nhiên dừng lại, hắn nhất thời chưa hồi phục lại tinh thần. Trong khi đó, Lam y nhân phía trước đã lạnh lùng mở miệng nói: “Phổ xá sầm uất đông người, công tử không nên phóng ngựa chạy như điên như vậy.”

Diêu Kế Tông trừng mắt nhìn, thở dài nói: “Bộ Binh Xuyên, tại sao ta đi đến đâu cũng đụng phải người như vậy?” Mấy ngày trước, hắn còn kì vọng kết giao bằng hữu với vị kiếm khách này, hiện tại thì...Nhìn thấy hắn, trong lòng đã bưng bưng lửa giận.

Bộ Binh Xuyên nghe vậy ngẩn ra, tinh tế xem xét, đoạn quay sang nói: “Thì ra là người.”

“Đúng, là ta, ta phóng ngựa chạy như điên, tất cả cũng đều là do người ban tặng.” Diêu Kế Tông phần nộ nói.

Bộ Binh Xuyên mày kiếm giương lên, gương mặt thập phần khó hiểu.

Diêu Kế Tông lập tức nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt hấn nói: “Bộ Bình Xuyên, để ta nói cho người biết. Là ta quen biết Lý Sướng trước, chúng ta lại đang trong giai đoạn bồi dưỡng cảm tình. Rõ ràng đang có tiến triển tốt, người lại đột nhiên xuất hiện, phá hỏng chuyện tốt của ta. Nếu không phải người giành Lý Sướng của ta, ta sẽ không đi uống rượu giải sầu. Nếu không phải ta buồn bực mà uống quá nhiều, sẽ không gây chuyện đánh nhau với người ta. Nếu ta không gây chuyện đánh nhau với người ta, sẽ không bị người ta đuổi giết. Nếu không phải bị người ta đuổi giết, ta sẽ không cưỡi con ngựa đáng ghét này. Nếu ta không cưỡi con ngựa đáng ghét này, cũng sẽ không chạy băng băng như vậy trên đường. Tất cả đều là do người.”

Bộ Bình Xuyên lắng lắng nghe, không nói lời nào, xoay người bỏ đi. Diêu Kế Tông đời này chưa từng gặp qua người nào như vậy, hấn nói tràng giang đại hải một hồi cũng không làm Bộ Bình Xuyên nói một câu, hấn trong lòng tức giận, nhưng chỉ còn nước giương mắt nhìn. Sau cùng không nhịn được cất giọng nói: “Lão huynh, ta nói nhiều như vậy, có thể hay không nói lại hai câu. Tùy tiện nói gì đều được.”

“Ta không có gì để nói” Bộ Bình Xuyên lạnh lùng trả lời.

Diêu Kế Tông nhìn không được nói: “Con người này, thật chẳng khác nào động vật máu lạnh, người như vậy, sao có thể cùng Lý Sướng nói chuyện tâm tình. Nàng thích nhất là cười, ta thực hoài nghi khả năng tiến xa hơn của hai người. Một kẻ giang hồ du hiệp, một người vương phủ quận chúa, các người thực sự cảm thấy có điểm hợp nhau sao?”

Bộ Bình Xuyên nghe vậy dừng lại, ngạc nhiên quay đầu hỏi: “Nàng là quận chúa?”

“Đúng vậy, Thụy An vương phủ tiểu quận chúa”

[alobooks.vn]

Bộ Bình Xuyên giật mình, trong mắt thần sắc đã có phần thay đổi. Rất lâu sau, hấn kiểm chân, bất ngờ phi thân nhảy lên một nóc nhà. Vài giây sau đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Hảo khinh công. Diêu Kế Tông dĩ nhiên đuổi không kịp, chỉ có thể tức giận mà không làm gì được.

11. Chương 11

Chương 11

Diêu Kế Tông một lần nữa cười lên ngựa, lúc này bạch mã hợp tác hơn, cam tâm tình nguyện để cho hấn điều khiển. Một người một ngựa chạy vội tới Sở tướng quân phủ, hấn đã hứa trả ngựa thì nhất định phải trả.

Tướng quân phủ...

Người gác cổng vừa nghe hấn nói muốn tìm “tứ công tử” trả ngựa, không nói lời nào, chỉ túm túm cười dẫn hấn vào trong. Hấn vừa dắt ngựa đi qua cổng chính, lập tức dừng lại không dám động dấy. Hắc hầu Phi Hổ khí phách hiên ngang đang ngồi trong viện, hai mắt gắt gao như chuông đồng trừng trừng nhìn hấn.

Diêu Kế Tông cười làm lành: “Phi Hổ, là ta, người quen. Trước lạ sau quen mà.”

Đáng tiếc Phi Hổ không hiểu đạo lý này, vẫn nhìn hấn như cái gai trong mắt. Diêu Kế Tông thử bước lên một bước thăm dò, nhưng nó đã không chần chừ lập tức đứng lên. Bộ lông nhất thời dựng đứng, tư thế tập trung sẵn sàng chiến đấu. Diêu Kế Tông vội vàng lui lại ba bước, xua tay nói: “Ta đứng yên được rồi, người ngồi xuống, nhất thiết đừng kích động.”

Diêu Kế Tông không dám di chuyển, chỉ có thể chờ chủ nhà ra tiếp kiến hấn. Một người một cẩu không ai chịu nhường ai. Đúng lúc đó, cửa lớn mở ra, Sở phu nhân từ bên trong đoan trang bước tới. Vừa nhìn thấy Diêu Kế Tông, bà nhất thời ngăn người, hiển nhiên không ngờ có khách ở trong viện: “Công tử là...”

Diêu Kế Tông cũng là người thông minh, vừa nhìn qua liền đoán được đây chắc chắn là Sở phu nhân. Hắn vội vàng chấp tay thi lễ, lại cười nói: “Người là Sở phu nhân sao? Tại hạ Diêu Kế Tông, là bằng hữu của Tứ lang. Vừa rồi trên đường mượn tạm bạch mã của hân, bây giờ tại hạ mang ngựa trả lại toàn vẹn đây.”

“Tứ lang...bằng hữu.” Sở phu nhân giật mình, cố gắng hồi phục lại tinh thần hỏi lại: “Công tử là bằng hữu của Thiên Diêu nhà ta? Bạch mã của nó dễ dàng để cho công tử mượn sao?”

Sở Thiên Diêu coi bạch mã này như bảo bối, đừng nói là cho người khác cưỡi, đến ngay cả chăm sóc tắm rửa cũng đều do chính mình làm, không bao giờ để người khác động vào. Mà bạch mã này vốn rất trung thành, người bình thường đến gần nó đã là điều khó khăn. Trước kia, đã từng có người không biết, sờ thử lông nó một chút, kết quả bị một đá ngã lăn xuống đất. Cứ coi như là Thiên Diêu chủ động cho hân mượn, thì bạch mã cũng nhất định không cho hân cưỡi. Sở phu nhân không thể không kinh ngạc tự hỏi.

“Chỉ là mượn cưỡi tạm mà thôi. Tại hạ và Tứ lang lại là bạn tốt, hảo huynh đệ, hảo bằng hữu.” Diêu Kế Tông không xem mình là người ngoài, vô tư nói hân cùng Sở Thiên Diêu là huynh đệ tốt. Sở phu nhân nghe vậy kinh ngạc vạn phần, không thể không xem xét hân thật kĩ. Xem nào, tiểu tử này ánh mắt rực sáng, mày rậm mắt to, anh tuấn ngất trời, lại còn rất vui vẻ, người ngoài nhìn vào đều tự nhiên thấy thích...

Sở phu nhân đang bận suy nghĩ, Sở Thiên Diêu đã từ sau viện đi ra. Nàng chẳng thèm nhìn Diêu Kế Tông lấy một lần, chỉ chăm chú xem bạch mã từ đầu đến cuối. Bạch mã vừa thấy chủ nhân, chẳng khác nào hài tử thấy mẹ, từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng hừ ừ ừ. Nó nũng nịu dùng đầu lưỡi liếm liếm tay nàng. Diêu Kế Tông thấy vậy bật cười nói: “Tứ lang, bạch mã này thật giống con người.”

Sở Thiên Diêu nghe vậy, ngẩng đầu lên liếc hân một cái, ánh mắt sắc nhọn như dao. Hân thấy vậy lập tức không dám cười nữa.

“Nói, người đã làm gì nó.” Sở Thiên Diêu hỏi bằng giọng điệu thăm vấn.

“Ta chẳng làm gì nó cả. Người cũng thấy đấy, chỉ là cưỡi nó mà thôi.”

“Tiểu bạch này chịu để yên cho người cưỡi? Nó đâu phải là ngựa bình thường, không phải ai muốn cưỡi đều có thể cưỡi.”

“Nó đầu tiên cũng không chịu ngoan ngoãn để cho ta cưỡi, còn hất ta ngã lăn xuống đất. Sau đó ta nóng nảy, nhảy lên lần nữa, hung hăng đá nó hai cái, nó mới bằng lòng chạy.” Diêu Kế Tông thẳng thắn kể lại.

“Người...Người dám đá nó.” Sở Thiên Diêu đau lòng, chỉ hận không thể cũng đá trả Diêu Kế Tông hai cái. Hắc cẩu Phi Hổ bên cạnh thấy vậy, cũng hướng về Diêu Kế Tông sủa to mấy tiếng, cùng chủ nhân phô trương thanh thế, dọa cho Diêu Kế Tông phải tiếp tục lùi lại mấy bước.

Sở phu nhân đứng ra thay Diêu Kế Tông giải vây, nói: “Thiên Diêu, ngựa cũng đã cho người ta mượn, còn truy cứu làm gì nữa.”

“Mẫu thân, con đâu có cho hân mượn, là con giúp người đi mua trà, ngựa để trước cửa, nên mới bị hân không hỏi trước, tự tiện cưỡi đi.” Sở Thiên Diêu lên tiếng phản bác.

Sở phu nhân cười nói: “Tiểu Bạch mã này hân tự tiện cưỡi đi, cũng vì hân có việc gấp. Người ta không phải đã mang trả lại sao, con còn so đo tính toán làm gì.”

Mẫu thân cư nhiên bênh vực người ngoài, Sở Thiên Diêu vô cùng chán nản. Trong khi đó, Sở phu nhân lại chẳng quan tâm đến thái độ của con gái, chỉ lo mỉm cười nhìn về phía Diêu Kế Tông hỏi: “Diêu công tử nếu đã đến, mời vào nhà tọa, uống chén trà với ta.”

Sở phu nhân tiếp đãi ân cần, Diêu Kế Tông đương nhiên không muốn từ chối. Hân chạy trên đường cả ngày, quả thật vô cùng mệt mỏi: “Tại hạ cũng hơi khát, vậy xin quấy rầy phu nhân.”

Sở Thiên Diêu trơ mắt nhìn Diêu Kế Tông tiến dần từng bước, được mẫu thân coi như khách quý, còn kêu nàng đi pha trà mời khách. Nàng tuy trong lòng tức giận, nhưng lại không thể cãi lời mẫu thân, chỉ đành dâng lên một chén trà. Chén trà bị nàng đặt mạnh xuống bàn, kèm theo lời nói cũng không mang hảo ý: “Uống nhanh đi, uống xong thì lập tức đi khỏi.”

“Thiên Diêu, Diêu công tử là khách quý, con sao lại vô lễ như vậy.” Sở phu nhân nghiêm mặt nói. Đoạn quay đầu về phía Diêu Kế Tông, lại là khuôn mặt dịu dàng tươi cười. “Diêu công tử, Thiên Diêu bị ta chiều hư rồi, có chút không quy củ, công tử thứ lỗi cho.”

“Không sao không sao, tại hạ sao có thể so đo với Tứ lang. Ngược lại, ta còn thích sự thẳng thắn của hần, có việc gì đều không để trong lòng, làm huynh đệ như vậy thực sự rất dễ chịu.” Diêu Kế Tông chẳng những không ngại ngùng, mà còn cười thoải mái nhìn Sở Thiên Diêu. Hần thực sự cảm thấy Sở tứ lang này khá tốt, tính tình ngay thẳng thanh thoát, là huynh đệ sẽ vô cùng thích hợp. Sau này, nhất định phải cùng hần qua lại nhiều hơn.

“Huynh đệ...” Sở phu nhân nghe hần một tiếng Tứ lang, hai tiếng Tứ lang, kì thực chưa biết Tứ lang chính là nữ nhi. Sở Thiên Diêu đang mải nghĩ làm thế nào ngăn cản Diêu Kế Tông, lại thấy mẫu thân thái độ khác thường, vội vàng đi tới vỗ vai Diêu Kế Tông, nói: “Diêu Kế Tông, người theo ta ra ngoài một lát.”

Diêu Kế Tông vừa cầm chén trà lên định uống, lại bị nàng làm cho giật mình, cả chén trà nhất thời đổ đầy xuống trước ngực. Hần lập tức nhảy dựng lên: “A... Tứ lang, người làm ta bỏng chết rồi.”

Sở phu nhân lo lắng đứng dậy đi về phía hần, vội vàng nói: “Thiên Diêu, con xem con tính tình lỗ mãng, ngang bướng, đến bao giờ mới sửa được đây.”

Sở Thiên Diêu nhất thời không nói lên lời, trong lòng áy náy vô cùng. Diêu Kế Tông nhảy nhót nửa ngày cũng không thấy dễ chịu hơn. Sở phu nhân thấy thế nhanh chóng rút ra khăn tay, lau lau ngực áo hần. Diêu Kế Tông vội ngăn lại: “Không sao không sao, Sở phu nhân, đừng làm bẩn khăn của người.”

Sở phu nhân nhìn ngực áo hần tất cả đều ướt đầm, vội nói: “Y phục ẩm ướt thế này, mặc trên người rất dễ nhiễm hàn, Thiên Diêu, con dẫn Diêu công tử tới phòng Tam ca, tìm một bộ y phục cho hần thay.”

Sở Thiên Diêu nghe vậy, trong lòng thập phần không tình nguyện, tuy nhiên cũng chỉ còn nước ngoan ngoãn nghe lời: “Vâng, mẫu thân.”

“Không cần, tại hạ mặc trên người một lúc sẽ tự khô thôi.” Diêu Kế Tông lên tiếng phản đối.

“Như vậy sao được, y phục ẩm ướt lại dùng nhiệt độ cơ thể để hong khô, sẽ dễ dàng nhiễm bệnh. Diêu công tử, mau đổi y phục khác, nếu không ta không cho công tử rời khỏi đây.”

Sở phu nhân ngữ khí kiên quyết, Diêu Kế Tông chỉ có thể cung kính không bằng tuân lệnh. Sở Thiên Diêu dẫn hần vào hậu viện, đến một gian phòng nhỏ. Trong phòng nội thất vô cùng đơn giản, chỉ có giường, bàn và tủ quần áo, ngoài ra mọi sự trang trí khác đều không có.”

“Tứ lang, đây là phòng của tam ca người sao? Thật chẳng khác nào phòng của nhà tu.” Diêu Kế Tông hết nhìn đông nhìn tây, cuối cùng đi đến kết luận.

Sở Thiên Diêu không trả lời hần, chỉ hướng đến tủ quần áo lấy ra một bộ áo dài đen ném cho hần. Diêu Kế Tông vừa thấy vội nói: “Màu đen sao, ta ghét nhất y phục màu này. Tứ lang, không còn xiêm y màu khác sao?”

“Người thật là...lại còn kén cá chọn canh, không thích thì cởi trần đi.” Sở Thiên Diêu tức giận nói, giọng điệu chẳng khác nào một bà mẹ kế chính hiệu.

“Tứ lang, người hung gì chứ? Đừng nóng giận, tức giận không tốt đâu.” Diêu Kế Tông cười hì hì nói.

Diêu Kế Tông đem ra khuôn mặt tươi cười hơn hở, Sở Thiên Diêu quả thật không có biện pháp với hần. Diêu Kế Tông thấy vậy, vội vàng nhảy ra trước mặt nàng: “Người còn tức giận sao? Là ta sai rồi, ta không nên đá bạch mã bảo bối của người. Nhưng mà ta thực sự không có cách nào khác, nếu không đá nó sẽ không đi. Người cũng thấy tình cảnh của ta lúc đó, cả một đám lưu manh đuổi theo phía sau, ta chỉ có thể vội vàng chạy trốn, đâu có thời gian kiên nhẫn làm công tác tư tưởng với nó.

“Những người đó tại sao lại đuổi theo người chứ? Người chắc chắn lại chọc tức bọn họ rồi.” Sở Thiên Diêu bị lời này làm cho chú ý hỏi.

Diêu Kế Tông thở dài: “Ta ở Hạnh Hoa Xuân đang uống rượu giải sầu, đột nhiên bàn kế bên có tên mập mập nổi hứng hát ca. Ta thấy hần ca khó nghe, mới kêu hần dừng ca nữa. Kết quả làm cho hần mất hứng,

gọi đến một đám thủ hạ xông tới đánh ta. Người xem, tên nào tên nấy to cao, lực lưỡng, lại vác đại đao. May mắn trên đường gặp được bạch mã của người. Nếu không cái mạng ta xong rồi.”

Sở Thiên Diêu nghe vậy nửa tin nửa ngờ, hỏi lại: “Chỉ vì một việc nhỏ như vậy mà hấn gọi người đánh người? Người thực sự không làm gì khác sao?”

Diêu Kế Tông kiên quyết nói: “Ta thực sự không làm gì khác. Là tên mập mạp kia lòng dạ hẹp hòi, chỉ vì ta nói hấn ca có thể gọi được sói đến, hấn liền ôm hận trong lòng, tìm có trả đũa ta.”

Sở Thiên Diêu bật cười nói: “Người so sánh kiểu gì vậy? Ca hát có thể gọi sói đến, có thực sự khó nghe như vậy không?”

“Người chưa từng nghe qua, tất nhiên không thể tưởng tượng được. Giọng ca vừa cất lên, đã làm hai tiểu hài tử nhà bên sợ hãi gào khóc thảm thiết.” Diêu Kế Tông bắt chước Long ngũ gia, duỗi yết hầu cất giọng khàn khàn: “A...”

Sở Thiên Diêu bật cười sảng khoái, nhưng ánh mắt vẫn nghi ngờ hỏi lại: “Người nói vậy, làm gì có người ca tệ như vậy.”

“Thật đó, ta miêu tả như vậy còn chưa giống, hấn ca so với ta còn kinh khủng hơn nhiều.” Diêu Kế Tông nói xong, nhìn Sở Thiên Diêu trêu chọc nói: “Tứ lang, người cười thật giống nữ nhi.”

Sở Thiên Diêu nghe vậy lập tức nghiêm mặt, nhanh chóng đổi sang chuyện khác: “Xiêm y người có mặc hay không?”

“Không mặc, ta ghét nhất hắc y phục, nhìn chẳng khác quạ đen là mấy.” Diêu Kế Tông không chịu khuất phục, đưa xiêm y trả lại cho hấn.

Sở Thiên Diêu cũng không miễn cưỡng, nàng cầm lấy xiêm y đặt lại trong tủ, đoạn cũng nhau quay trở về chỗ Sở phu nhân. Dọc hành lang gấp khúc, phải trải qua một gian phòng khác, Diêu Kế Tông nhìn thấy liền hỏi: “Tứ lang, đây là phòng của người sao?”

“Ừ.” Sở Thiên Diêu theo bản năng gật đầu xác nhận. Diêu Kế Tông cười nói: “Ta phải xem thử xem phòng người có giống phòng nhà sư không.” Hấn vừa nói vừa đẩy cửa đi vào. Người này, quả thật không xem chính mình là người ngoài.

“Người...” Sở Thiên Diêu không kịp ngăn lại, tức giận giậm chân liên tục. Diêu Kế Tông thực sự không biết mình đang tiến vào khuê phòng nữ nhi. May mắn Sở Thiên Diêu hàng ngày sang sảng anh khí, trong phòng sơn phấn đều không có. Cả phòng đơn giản, không có bài trí gì phức tạp.

Diêu Kế Tông nhìn quanh một hồi, lên tiếng nói: “Tứ lang, phòng của người cũng không tệ lắm.”

Sở Thiên Diêu vội nói: “Người xem đủ chưa? Đủ rồi thì đi ra ngoài ngay cho ta.”

Diêu Kế Tông xoay người đi ra, trong giây cuối cùng bất ngờ nhìn thấy giá treo quần áo. Hấn vội vàng tiến tới, cầm lên một bộ xiêm y màu xanh nói: “Tứ lang, ta mượn xiêm y này của người được không?”

Sở Thiên Diêu thập phần không bằng lòng, xiêm y của nàng sao có thể để nam nhân khác mặc. Nàng nhanh chóng giặt vế, nói: “Không được, người cao hơn ta, xiêm y của ta người không thể mặc vừa.”

Diêu Kế Tông khoa chân múa tay nói: “Cao hơn không bao nhiêu, người cũng không thấp, chuyện nhỏ như vậy đừng nên so đo, chỉ cần cho ta một bộ xiêm y là được rồi.” Vừa nói, hấn vừa thuận tay cởi áo ngoài ra, Sở Thiên Diêu sưng sốt, vội hỏi: “Người làm gì?”

“Thay quần áo.” Diêu Kế Tông thần nhiên trả lời. Hấn cũng đã cởi xong áo ngoài. Đoạn nói tiếp:

“Áo ướt sũng thế này, thực sự mặc không thoải mái, rõ ràng là không nên chút nào.” Hấn lại bắt đầu thoát nội y. Sở Thiên Diêu không kịp ngăn cản, nàng chỉ còn nước vội vàng chạy ra ngoài, tức giận nói không nên lời, suýt chút nữa bị hấn làm cho ngắt xỉu.

Sở phu nhân chờ đã lâu nhưng vẫn không thấy người đi ra, trong lòng sốt ruột liền đi ra phía sau tìm thử. Kết quả, chỉ thấy Sở Thiên Diêu mặt đỏ bừng đứng ở ngoài phòng, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy, Diêu công tử đâu?”

Sở Thiên Diêu đang lo lắng không biết trả lời thế nào, Diêu Kế Tông đã thay xong xiêm y, từ trong phòng đi ra: “Tứ lang, xiêm y của ngươi ta mặc rất vừa, có thể cho ta mượn mặc về được không? Ngày mai nhất định sẽ cho người mang tới trả.”

Hắn đang nói thì nhìn thấy Sở phu nhân cũng đứng đó, vội nói: “Sở phu nhân, tại hạ đổi được xiêm y rồi.”

Sở phu nhân thấy hắn mặc xiêm y của Sở Thiên Diêu, cũng giật mình không thôi: “Diêu công tử, tại sao lại mặc xiêm y của Thiên Diêu? Chẳng phải xiêm y của tam ca nó sẽ vừa hơn sao?”

“Xiêm y của tam lang đen thui, ta không thích, xiêm y của Tứ lang vẫn tốt hơn. Cứ qua loa đại khái được rồi, dù sao cũng chỉ là mượn tạm mà thôi.”

Hắn nói như vậy, Sở phu nhân nhất thời cũng không biết tính sao.

Diêu Kế Tông ra ngoài cũng đã lâu, hơn nữa lại gây ra chuyện lớn như vậy, nếu không trở về, chỉ sợ người nhà lại nghĩ hắn đã bị người ta chém chết ở đầu đường. Nghĩ thế, hắn lập tức cáo từ, nhanh chân chạy về nhà au. Sở Thiên Diêu tiễn hắn đi khỏi, ân cần dạy bảo hắn một phen:

“Xiêm y này ngươi trở về lập tức cởi ra, dùng nước giặt sạch chín mươi lần, sáng mai trả lại cho ta.”

“Không cần giặt sạch chín mươi lần, giặt bảy tám lần được không?” Diêu Kế Tông cười nói.

“Vậy ngươi không cần giặt, mang trả ngay để ta tự làm.” Sở Thiên Diêu ánh mắt sắc bén nhìn hắn trừng trừng.

“Ta giặt ta giặt, ta giặt mười lần hai mươi lần, như vậy được chưa?” Diêu Kế Tông lại cười nói:

“Tứ lang, điểm này ngươi chẳng giống tướng môn hổ tử chút nào. Khởi Viết không có quần áo, đã cùng chết với đồng bào. Đâu ra người huynh đệ như ngươi, mượn xiêm y một chút cũng so đo tính toán như vậy...”

“Ai là huynh đệ với ngươi.” Sở Thiên Diêu sắp bị hắn làm cho tức chết, cũng chẳng muốn đôi co với hắn, liền lập tức quay người đi vào trong.

Sở phu nhân ngồi ở trong sân đợi nàng đã lâu: “Thiên Diêu, Diêu công tử đi rồi sao?” Sở phu nhân không nói thì thôi, nói rồi thì có ý tứ gì đây. Sở Thiên Diêu bắt đầu cảnh giác, nàng gật đầu một cái, im lặng chờ mẫu thân nói tiếp câu sau.

Quả nhiên, Sở phu nhân mặt mày hớn hở nói: “Thiên Diêu, vị Diêu công tử này ở đâu, đã có hôn phối hay chưa?” Những lời này vốn định trực tiếp hỏi Diêu Kế Tông, nhưng đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội, chỉ còn nước hỏi chính nữ nhi nhà mình. Nhưng bà còn chưa nói xong, đã bị Sở Thiên Diêu cắt ngang: “Không biết không biết, con cái gì cũng không biết.”

“Con không biết, tại sao lại cùng người ta thân thiết như vậy?” Sở phu nhân nhất thời không hiểu hỏi lại.

“Ai thân thiết với hắn, con với hắn chỉ là quen biết bình thường mà thôi.”

“Quen biết bình thường? Hắn một tiếng tứ lang, hai tiếng Tứ lang, so với các sư huynh con cũng không khác là mấy.”

“Hắn thích gọi như vậy, con cũng không có biện pháp. Miệng là trên mặt hắn, hắn muốn nói con đâu có cấm được.”

“Mẫu thân nhìn người chưa bao giờ sai, Thiên Diêu, chi bằng con...” Sở phu nhân thực sự sốt ruột với hôn sự của tứ khuê nữ này, đều mười tám tuổi, nữ nhi nhà người khác đều đã sớm lấy chồng, trong khi nàng vẫn cứ lông bông. Bấy giờ đột nhiên có anh tuấn nam nhân tới nhà, bà không thể không nảy sinh chủ ý.

“Mẫu thân, người nói bừa gì vậy.” Sở Thiên Diêu sắc mặt trắng bệch thét lên: “Tên họ Diêu này không phải hạng tốt đẹp gì, người có biết hắn là tên ăn chơi trác táng, ngoài ăn ra, cũng chỉ biết ngang nhiên đùa giỡn con gái nhà lành.” Sở Thiên Diêu vì muốn thay đổi chủ ý của mẫu thân, đã đem ngay Diêu Kế Tông “Tiền thân” ra chỉ trích.

“Sao có thể như vậy, Diêu công tử này rõ ràng là người tử tế.” Sở phu nhân không tin: “Đùa giỡn con gái nhà lành, lại là tay ăn chơi, nhất định ánh mắt vô cùng tà đạo, làm sao có thể có ánh mắt tươi cười trong

sáng như hắt. Con đừng vội vàng chụp mũ lên đầu người ta.” Dù sao cũng sống lâu hơn vài thập niên, Sở phu nhân ăn muối còn nhiều hơn Sở Thiên Diêu ăn cơm, nhìn người chần chẫn sẽ chuẩn hơn.

“Mẫu thân, đó là vì hắt hối cải để làm người mới. Trước kia, hắt thật sự là tay ăn chơi, hắt còn đừng đùa giỡn Sương Sơ tí tí. Vì việc này nên con mới biết hắt đó.” Sở Thiên Diêu kiên quyết kể lại, nàng phải làm mẫu thân hết hi vọng.

“Như vậy sao?” Sở phu nhân ngạc nhiên, “Hắt đúng là thay đổi hoàn toàn, giống như đã thoát thai hoán cốt, hoàn toàn không giống người đã từng làm việc xấu.”

“Hắt có thể hối cải để làm người mới là việc tốt, nhưng mà...Mẫu thân, người cũng không thể vì bụng đói mà ăn quàng bàn tiệc, đem con hứa gả cho tên ăn chơi trác táng đó. Người có muốn, phụ nhân nhất định cũng không đồng ý.” Sở Thiên Diêu chắc chắn nói. Nàng là viên ngọc quý trong tay Sở tướng quân, làm sao có thể dễ dàng hứa gả cho người như vậy.”

Sở phu nhân thở dài một tiếng, không biết phải nói thêm gì. Vừa ngắm được một chàng rể hiền, cư nhiên lại bị phản đối. Sở tướng quân ghét nhất những kẻ tầm hoa vấn liễu ăn chơi trác táng, đương nhiên sẽ không đem nữ nhi bảo bối gả cho người như vậy. Xem ra chỉ còn cách đối đối tượng khác, Sở phu nhân thì thảo tự nói với chính mình: “Ta phải bảo Thiên Tiêu thay con để ý một chút, xem trong ngũ lâm quân có vị thiếu niên tướng sĩ nào thích hợp không.”

“Mẫu thân...” Sở Thiên Diêu giẫm chân không thôi. “Người vội vàng muốn đuổi con ra ngoài sao?”

“Thiên Diêu, con cũng nên nhìn xem, dù gì cũng đã mười tám tuổi, chuyện chung thân đại sự cả đời không thể trì hoãn được mãi...” Sở phu nhân còn chưa nói xong, Sở Thiên Diêu đã lấy tay che tai lại: “Con không nghe con không nghe”. Nàng vừa nói vừa chạy dọc theo hành lang gấp khúc, đây chính là biện pháp hữu hiệu nhất để đối phó với mẫu thân, không thích nghe thì bỏ chạy. Sở phu nhân nhìn theo bóng nàng khuất dần, chỉ lẳng lặng buông tiếng thở dài.

[alobooks.vn]

Sở Thiên Diêu chạy đến vườn sau, cuối cùng dừng lại bên bờ đầm thủy, ngồi xuống ngắm người. Sở phu nhân đề cập đến chuyện hôn sự, vô tình khơi dậy trong lòng nàng bao xúc cảm. Nhìn trước mắt là đầm thủy, nàng bỗng tưởng niệm đến ánh mắt thâm trầm như đầm thủy. Ánh mắt ngạo nghễ ấy, lại không hướng về nàng, mà xao động vì ai, tương tư vì ai.

12. Chương 12

Chương 12

Diêu Kế Tông vừa vào đến cửa, bọn hạ nhân đã vui mừng nhất loạt hô lên: “Nhị công tử đã trở về, nhị công tử đã trở về!”. Diêu phu nhân đang gào khóc thảm thiết, vừa thấy hắt đi vào liền lập tức chạy tới: “Kế Tông, con của ta, mẫu thân còn sợ con...”. Bà ghen ngào vòng tay ôm hắt thật sâu thật chặt.

Diêu Kế Tông lau nước mắt cho bà, ôn nhu nói: “Mẫu thân, con không sao, người xem con không phải rất tốt sao? Con không xảy ra chuyện gì cả, đều là Tiền chương quỳ không hiểu chuyện nói bừa mà thôi.”

Quả thực Tiền chương quỳ sai người đến đây báo tin, nói hắt bên ngoài gây ra chuyện bị người ta đuổi đánh, làm cho Sở phu nhân lo lắng vô cùng. Khi còn ở thế kỉ 21, cha mẹ hắt cũng không đối tốt với hắt như vậy. Với họ mà nói, chỉ có công danh sự nghiệp là quan trọng nhất. Chỉ cần có sự nghiệp, hắt gây chuyện với ai cũng được, tham gia thi đấu gì cũng được, thậm chí sinh bệnh nằm viện cũng đều không quan tâm. Bây giờ Diêu phu nhân quan tâm hắt như vậy, hắt thực sự cảm động vô cùng.

“Tiền chương quỳ cũng không phải tự nhiên nói bừa, đệ có biết đệ vừa chọc giận đến ai không?” Diêu Kế Tổ một bên nghiêm giọng nói.

“Là ai? Long ngũ gia vị thế ra sao? Theo lịch sử mà nói, hình như không phải là hoàng thân quốc thích gì.” Diêu Kế Tông hỏi lại, nếu đã không phải hoàng thân quốc thích thì hẳn cần gì phải sợ.”

“Long ngũ gia không phải người trên quan trường, mà là người trên đường...Đệ chộc ai không chộc, lại đi trên chộc loại đại gia này, thật sự là muốn chết mà.”

“Trên đường, như vậy là có ý gì? Hắc đạo?” Diêu Kế Tông thiếu điều nhảy dựng lên, không thể nào? Cư nhiên đắc tội với lão đại xã hội đen sao?

“Long ngũ gia không phải người Trường An, hẳn từ vài năm trước mới chuyển đến. Về lai lịch của hắn, cũng có nhiều loại truyền thuyết. Có người nói rằng, hắn vốn là đạo tặc giang hồ, giết người cướp của vô số. Sau trở lên giàu có, liền chậu vàng rửa tay, mang theo thủ hạ thoái ẩn ở Trường An này, trở thành đại hào phú. Trong thành Trường An, hắn thế lực không nhỏ. Đệ đi trên chộc hắn, kể cả hắn không lên tiếng, thủ hạ của hắn cũng nhất định không tha cho đệ. Kế Tông, đệ chỉ toàn gây chuyện rắc rối, phải làm thế nào mới sửa được đây? Nếu không sửa được, đệ chỉ còn cách chờ người ta tới xử lý mà thôi.” Diêu Kế Tổ đau lòng nói.

Trường An tây thành là hoàng cung, Trường An đông thành là nơi sinh sống của dân cư địa phương. Long ngũ gia là lão đại ở đông thành, hiển nhiên trừ quan lại ra, sẽ là người có thế lực lớn nhất. Thực không ngờ, tên mập mập này lại là người có thân phận như vậy.

“Nói như thế, lẽ nào đệ đã đắc tội với trùm lưu manh?” Diêu Kế Tông hỏi.

“Cái gì?” Diêu Kế Tổ nghe không hiểu hỏi lại.

“Không có gì.” Diêu Kế Tông vội vàng sửa lại, “Long ngũ gia này vốn là người có thân phận, tại sao không tọa ở trên lầu yên tĩnh, mà lại ở lầu dưới làm gì?”

“Long ngũ gia không thích tọa nhã lầu, hắn thích náo nhiệt, nguyện ý tới tiệm ăn. Bàn tròn trung tâm đó luôn được giành cho hắn.”

“Đại ca, hắn thường xuyên đến đó uống rượu, uống đến một nửa thì bắt đầu ca hát sao?”

“Long ngũ gia uống xong ba tuần sẽ xướng ca.”

“Hắn xướng khó nghe như vậy, chẳng phải sẽ đuổi khách đi sao. Đại ca, huynh chẳng lẽ không có ý kiến gì?”

“Kế Tông, đệ thực sự không hiểu sao. Chuyện này đâu thể nói thẳng với hắn. Thế nên đệ mới bị bọn họ đuổi đánh cũng chẳng lấy gì làm lạ.”

“Kế Tổ, đừng trách Kế Tông, việc cấp bách lúc này là phải nghĩ cách giải quyết.” Diêu phu nhân lên tiếng cắt ngang.

“Chỉ có một biện pháp, Kế Tông, đệ sáng mai theo ta tới Long phủ, chịu đòn nhận tội với Ngũ gia.”

“Muốn đệ đi chịu đòn nhận tội, không thể nào, đệ có tội gì?” Diêu Kế Tông ủy khuất lên tiếng.

“Đệ trước mặt nhiều người như vậy, nói Long ngũ gia ca giống sói tru, làm cho hắn rất mất mặt. Đệ nếu không muốn bị xử theo lối giang hồ, liền chân thành đi thỉnh tội đi.” Diêu Kế Tổ phân tích mặt lợi hại.

“Đệ không đi, đệ muốn xem hắn rốt cục làm gì được đệ.” Diêu Kế Tông kiên quyết phản đối.

“Kế Tông, đệ đừng ngang bướng như vậy, nhanh nhanh chóng chóng làm Ngũ gia bớt giận. Nếu không chỉ sợ sau này đệ không được sống yên ổn đâu.” Diêu Kế Tổ tận tình khuyên bảo.

Diêu phu nhân cũng dịu dàng nói: “Kế Tông, nghe lời Kế Tổ, đi gặp hắn nói vài câu chân tình, dập đầu vài cái là được rồi.”

Bà không nói lời này còn không sao, vừa nói lên đã khiến Diêu Kế Tông càng không chịu đi. Nói vài câu còn có thể, chứ bắt hắn dập đầu tạ tội thì nhất định không được. Hắn nói như đinh đóng cột: “Đã nói không đi thì sẽ không đi. Con mệt rồi, có gì sau này nói tiếp.” Nói xong hắn đi về phòng, đóng chặt cửa, vùi đầu ngủ một giấc.

Bên ngoài, Diêu phu nhân cùng Diêu Kế Tổ vô cùng lo lắng. Dù gì cũng là mẫu tử tình thâm, đưa hắn tới cho Long ngũ gia xử tội, quả thực trong lòng cũng đau đớn vô cùng.

* * * * *

Lầu Nhã Hiên

Sở Thiên Diêu đã uống gần hết vò Trúc Diệp Thanh mà bàn gỗ nơi Bộ Bình Xuyên thường ngồi vẫn như cũ trống trơn. Xem ra, hần hôm nay cũng sẽ không đến. Đã liên tục mấy ngày, không thấy hần xuất hiện. Chẳng lẽ, hần từ giờ về sau cũng sẽ không đến đây độc tọa nữa. Nghĩ đến đây, Sở Thiên Diêu trong lòng không khỏi có chút thần thờ.

Nhưng tâm tư thần thờ đâu chỉ có riêng mình nàng. Hồ cơ Liên Y kia, ánh mắt thâm trầm tìm kiếm thân hình quen thuộc. Tuy biết không thể cùng người mình yêu bước chung một con đường, nhưng trong mắt nàng vẫn như cũ chỉ có thân ảnh màu lam đỏ.

Giữa dòng Trường An, một chiếc thuyền hoa tinh xảo xinh đẹp, chậm chậm trôi đã lâu. Toàn thân thuyền màu xanh biếc, điểm thêm màu son yêu kiều. Khuất sau màn trúc là một cô gái trẻ, mặt mày như gió hoa, tràn đầy xuân sắc, một mình bên cửa sổ độc tọa. Nàng một tay chống má, một tay vô thức gầy gầy dây đàn cổ. Ngón tay nhẹ lướt, chỉ thấy âm thanh vang lên trầm buồn, tựa hồ trong lòng cô gái có muôn vàn tâm sự...Lòng của nàng đang nghĩ gì? Sóng mắt của nàng xao động vì ai? chỉ biết rằng tất cả lòng nàng đều gửi gắm vào làn nước xuân và rừng đào bên kia sông.

Thời tiết tháng ba trong lành tinh khiết, thật khiến người ta dào dạt ý xuân. Thành Trường An, ba nữ tử thanh xuân cùng có chung tâm sự, cùng vì một thân ảnh nam nhân mà buồn rầu.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, bất giác nhìn lại mặt trời đã xuống núi từ bao giờ.

Thụy An vương phủ, Lý Sướng hương khuê...Giáng tuyết lâu

Đêm đã khuya, Lý Sướng vẫn không ngủ được, trong lòng nàng tâm sự chông chênh. Ngoài cửa sổ là bầu trời rộng lớn, ngân hà một dải sáng bừng, tinh tú đua nhau tỏa sáng, một vòng trăng tròn sáng tỏ như ngọc thạch. Nàng một mình gặm nhấm nỗi tương tư. Mà ý trung nhân kia, hần đang ở phương nào?

Cuộc đời vì không tương tư, mới sinh ra tương tư, sau cùng lại đau khổ vì tương tư.

Mối tình đầu của Lý Sướng, cuộc đời lần đầu tiên biết đến hương vị tình yêu. Nhưng Bộ Bình Xuyên vì sao không hề xuất hiện. Gặp mặt một lần, sau đó lại tìm không thấy. Tương tư nếu như một vòng tròn, chẳng lẽ vòng tròn đó chỉ có chính mình. Hần là gió phiêu lãng, là suối, là mây, không thể vòng được sao....Tâm tư Lý Sướng như nước thủy triều, mỗi cánh hoa trôi, mỗi khỏa bọt nước đều nhớ đến Bộ Bình Xuyên.

Ánh trăng sáng tỏ, dưới Giáng Tuyết lâu có một cây bạch quả cổ thụ. Lý Sướng không biết rằng, một thân y phục màu lam Bộ Bình Xuyên, ẩn thân dưới gốc cây đã lâu.

Chỉ cách nhau vài bước, nhưng Lý Sướng giống như ảo ảnh. Rõ ràng gần ngay trong gang tấc, ngay cả hơi thở đều vang vọng bên tai, nhưng Bộ Bình Xuyên lại cảm thấy nàng xa cách thiên sơn vạn thủy. Yêu, nhưng không cách nào lại gần. Vận mệnh đã an bài, hần chỉ có thể đứng từ xa nhìn nàng.

Liên tục vài ngày, Diêu Kế Tông đều bị Diêu phu nhân giữ trong phủ không cho ra ngoài. Đắc tội với Long ngũ gia thì việc đi lại trong thành quả thực rất nguy hiểm. Dù gì cũng nên tránh một thời gian, chờ hần bớt giận rồi mới tính sau. Diêu phu nhân đã phái Diêu Kế Tổ đưa đến Long phủ một phần hậu lễ, nhưng Long ngũ gia chỉ bình tĩnh nói một câu: “Người trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng, phải chỉ bảo mới được.”

Lời này vừa nghe là biết hần muốn giáo huấn Diêu Kế Tông, Diêu phu nhân chỉ còn cách giữ hần trong nhà, dù thế nào cũng không cho xuất môn. Diêu Kế Tông thập phần không tình nguyện, nhưng lại chẳng thể cãi lời mẫu thân. Ở trong phòng cả ngày thực sự rất buồn, thật chẳng khác nào tiểu thư khuê các. Hần vốn vì thất tình mà tâm trạng không tốt, bây giờ còn bị cầm chừng, trong lòng vô cùng buồn bực.

Buổi sáng hôm nay, Tĩnh An vương phủ sai đến một chiếc xe ngựa, thông báo rằng, hôm nay là sinh nhật tiểu vương gia, mời Diêu nhị công tử tới dự yến tiệc. Cuối cùng cũng có thể ra ngoài, Diêu Kế Tông như trút được gánh nặng. Diêu phu nhân thấy người trong vương phủ tới đón cũng không ngăn cản. Có Tĩnh An vương bảo hộ, tên Long ngũ gia kia cho dù có người đông thể mạnh, cũng không dám động tới khách của hoàng tộc.

Đi được một đoạn, Diêu Kế Tông mới chợt nhớ ra, nếu đi dự tiệc sinh nhật, không thể thiếu quà được. Hắn nhanh chóng dừng xe, chạy đi chuẩn bị lễ vật.

Tĩnh An phủ giăng đèn kết hoa, người trên kẻ dưới ai nấy đều bận rộn. Khắp nơi tiếng cười nói rộn rã, trò chuyện ồn ào, Người đến dự cũng liên tiếp đi vào không ngớt. Lý Hơi tuy là nhân vật chính, nhưng lại không ở trước cửa đón khách, mà đều do quản gia phụ trách tiếp đón. Diêu Kế Tông vốn có quan hệ thâm tình, không chần chừ tiến vào bên trong. Vừa vào đến cửa, đã thấy Hạnh Nhi chờ hắn, dẫn hắn tới sau viện. Lý Hơi và Nhược Nhược đang ngồi ở đây, yên tĩnh thanh bình như một đôi cầm vũ uyên ương.

“Bên ngoài rộn ràng nhộn nháo, hai người lại trốn ở đây thanh tĩnh sao?” Diêu Kế Tông hỏi.

Nghe thấy âm thanh, Nhược Nhược quay lại cười nói: “Thân thích bằng hữu đến rất nhiều, chúng ta không chịu được tiếng huyên náo, nhân lúc không có ai chú ý mới vào đây một lát.”

Lý Hơi chăm chú nhìn Diêu Kế Tông, cố tìm trên người hắn một điểm khác thường. Diêu Kế Tông thấy vậy, phụng phịu nói: “Đừng nhìn, ta vừa thất tình, so với trước kia gầy yếu tiêu tụy đi nhiều.”

Nhược Nhược xì một tiếng, cười nói: “Người đâu có gầy đi, ta chỉ thấy người mập lên thôi.”

Lý Hơi nghe xong cũng bật cười, chỉ có Diêu Kế Tông không cười, hắn thở dài nói: “Các người có phải huynh đệ tốt không vậy. Ta bị người bỏ rơi, đã đủ bị thâm lăm rồi, các người lại còn cười được. Lý Hơi, người thật không có lương tâm, lúc trước ta giúp người theo đuổi Nhược Nhược hao tổn nhiều tâm tư. Nay ta gặp chuyện, người lại còn cười. Ta thật hối hận vì đã tốn sức dừng lại trên đường mua quà cho người.”

“Người mua quà.” Nhược Nhược lúc này mới chú ý thấy trong tay hắn cầm một cái hộp nhỏ, “Là cái gì đặc biệt vậy, nếu là vàng bạc châu báu, ngọc thạch đồ sứ thì đều đã có người mang đến rồi.”

“Ta đương nhiên không mua thứ tầm thường, Lý Hơi, ta tặng người một thứ bảo vật có một không hai.”

Nhược Nhược vội vàng hỏi lại: “Cái gì cơ? Bảo vật có một không hai sao?”

“Đương nhiên. Người lại đây nhìn xem.”

Nhược Nhược lại gần, nàng vừa nhìn thấy liền tròn hai mắt. Lý Hơi cũng bật cười, nói: “Cái gì là bảo vật hiếm có, thì ra là một đôi rùa.”

Bọn họ hai người đều cười, trong khi đó Diêu Kế Tông lại không cười, hắn cầm lấy rùa đưa cho Nhược Nhược xem: “Nhược Nhược, người nhìn xem, rùa này thực sự lạ. Trên lưng dài quá hai trượng bốn giáp, ta đặt tên nó là ‘rùa cái’.” Hắn quay sang rùa kia nói tiếp: “Rùa này càng khó lường hơn, cư nhiên sinh ba tầng quy xác, ta liền đặt tên là ‘có thể là cái’.”

Nhược Nhược nghe được cơ hồ cười đến sặc hồng. Lý Hơi thấy vậy khấn trương hỏi: “Làm sao vậy, cười đến đau bụng rồi sao. Diêu Kế Tông, người tạm thời đừng nói nữa được không.”

Diêu Kế Tông cũng đã nói xong, ngay lập tức im lặng. Hắn một lần nữa đem ‘rùa cái’ cùng ‘có thể là cái’ đứng lên. Nhược Nhược đứng dậy, cố gắng nhịn cười nói: “‘Rùa cái’, ‘có thể là cái’, Diêu Kế Tông, người nghĩ vớ vẩn rồi.”

Diêu Kế Tông đem ‘bảo vật quý hiếm’ giao cho Lý Hơi, thật lòng nói: “Gắng nuôi dưỡng đi, đây chính là một đôi Trường thọ bảo bối. Ta còn kêu người ta khắc tên hai người lên mai rùa, tượng trưng cho tình yêu bền vững của hai người đó.”

Lý Hơi không suy nghĩ, vội vàng tiếp nhận: “Đa tạ người”

Nhược Nhược vội vàng đứng lên: “Cái gì? Người cho người khắc tên ta và Lý Hơi lên mai rùa, người có ý gì đây?”

Diêu Kế Tông vẻ mặt vô tội nói: “Đã quên mất, không nhớ nổi.”

“Đáng ghét, ta phải đánh người.” Nhược Nhược xắn tay áo, rất nhanh đã tung ra mấy quyền. Lý Hơi trong lúc rảnh tay mới lật lưng rùa lên xem: “n ái, ngọt ngào, một đôi trời sinh, trai tài gái sắc.”

Nhược Nhược lập tức dừng tay, ghé vào bên người Lý Hơi xem dòng chữ trên mai rùa, cười ngọt ngào: “Khắc được lắm, ta nhất định sẽ nuôi dưỡng chúng thật tốt. Lý Hơi, ta nuôi chúng ở ao nhỏ trong Lưu Tiên Cư được không?”

“Đương nhiên được.” Lý Hơi đồng tình.

Nhược Nhược dù không muốn, cuối cùng cũng phải nói đến chính sự:

“Người.... Tâm tình không tốt, nhiều ngày như vậy đều trốn tránh không chịu ra ngoài. Nếu ta không cho người đi tìm người, chỉ sợ người vẫn còn chưa chịu lộ diện.”

Diêu Kế Tông thở dài nói: “Đừng nói nữa, ta vận khí gần đây quả thật không tốt. Tình trường thất bại, mọi việc cũng vì thế mà đổ bể. Ta bởi vì tâm tình không tốt mới trốn trong phòng, sau lại đắc tội với trù lưu manh, bị hần đuổi đánh trả thù, vì thế mới bị mẫu thân cầm chừng.”

“Trù lưu manh? Là ai? Lưu Đức Hoa, người nhanh nhanh kể lại toàn bộ cho ta nghe đi.” Nhược Nhược nói.

Diêu Kế Tông vì thế mới tỉ mỉ đem chuyện hần cùng Long ngũ gia kết thù kể lại. Nhược Nhược nghe xong bật cười không thôi: “Như vậy cũng có thể kết thù, ta thật bội phục bản lĩnh gây chuyện của người.”

“Người phải bội phục Long ngũ gia mới phải, cư nhiên vì việc nhỏ như vậy mà so đo tính toán với ta.”

“Đắc tội với loại người này quả thực không phải chuyện tốt, oan gia nên giải không nên kết, người cố hết sức hóa giải đi thôi.” Nhược Nhược khuyên nhủ.

“Ta đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhưng thực sự không có biện pháp nào khác. Bắt ta đi dập đầu tạ tội, thực sự là hạ sách. Chờ đến khi đại đao kề vào cổ, lúc đó mới tính sau.” Diêu Kế Tông quả nhiên chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.

Ba người đang nói chuyện, Hạnh Nhi lại từ bên ngoài chạy tới: “Tiểu vương gia tiểu vương phi, Vương gia cùng vương phi cho gọi hai người. Thất hoàng tử thay mặt Hoàng thượng tới dự yến tiệc, còn mang theo rất nhiều thưởng vật.”

Thiên tử ban thưởng, tất nhiên không thể chậm trễ. Nhân vật chính nếu không xuất hiện, quả thật có điểm bất kính. Lý Hơi cùng Nhược Nhược ngay lập tức tiến ra đại sảnh, ủy thác cho Hạnh Nhi giúp Diêu Kế Tông tìm một bàn tiệc tọa hạ. Bọn họ đi đến chỗ Lý Mân hành lễ vấn an. Lý Mân vui vẻ lên tiếng: “Lý Hơi, chúng ta là huynh đệ một nhà, hôm nay lại là ngày vui, không cần câu nệ lễ nghi phiền toái. Ta hôm nay ra khỏi cung, nhất định phải nhân dịp này uống thật say mới được.”

“Không thành vấn đề, thất hoàng tử mời vào bên trong. Chúng ta coi như một bữa tiệc gia đình bình thường, không cần câu nệ cấp bậc lễ nghĩa, mọi người cùng nhau vui vẻ một bữa.” Không đợi Lý Hơi trả lời, Tĩnh An vương đã cười nói.

Nhược Nhược cũng biết lúc này không nên nhiều lời, dù sao cũng đã có Vương gia cùng vương phi phụ trách tiếp đón, năng tốt nhất không nên xuất đầu lộ diện, nếu không chỉ sợ ăn nói lỗ mãng gây ra nhiều rắc rối.

Ngoài đại sảnh, khách nhân nhiều vô số, bàn nào cũng đều chật cứng người. Hạnh Nhi sắp xếp cho Diêu Kế Tông một chỗ ngồi thoải mái, cùng bàn có rất nhiều người đang kính nhau uống rượu. Một lúc sau, rượu và thức ăn được mang đến. Diêu Kế Tông không khách khí ăn uống rất thoải mái. Đột nhiên, bàn bên kia vang đến một giọng nói quen thuộc. Hần trong lòng vừa động, vội vàng ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt lại bị bức bình phong che khuất.

Do dự một chút, Diêu Kế Tông cuối cùng quyết định đứng dậy, đi qua bức bình phong kia, mọi hình ảnh đều lọt vào trong tầm mắt. Nơi đó đều là những nữ khách dung trang điểm lệ, giọng nói êm đềm như châu ngọc lạc giữa trần gian. Thân ảnh ngồi giữa thật nhanh lọt vào tầm mắt Diêu Kế Tông, Lý Sướng trang phục đơn giản, cả người khoác một tấm nhiễu mỏng càng làm tăng thêm vẻ yếu đuối. Diêu Kế Tông giật mình, ánh mắt lưu luyến không muốn rời đi.

Hần đứng bất động tại đó đã lâu, Lý Sướng cũng mơ hồ phát hiện ra. Ánh mắt lưu chuyển nhìn về phía hần... mỉm cười. Đây chỉ là một cách mỉm cười lễ phép bình thường, ánh mắt nàng cũng bình thản không thay đổi, đối với hần hoàn toàn vô tâm.

Điều Kế Tông trước nay chưa từng thất bại trong chuyện tình cảm. Hiện tại lại vì tình mà chẳng còn tâm trí ăn uống trò chuyện, chỉ có thể lặng lẽ rời khỏi tiệc rượu ồn ào. Một người cô đơn đi giữa Trường An, cõi lòng đầy vẻ u sầu.

[alobooks.vn]

Ta yêu người nhưng người không yêu ta, trong cuộc sống, thất vọng lớn nhất chính là như thế. Phàm là những thứ không có được, phàm là những thứ đã mất đi, mới luôn cảm thấy trân quý.

13. Chương 13

Chương 13

Điều Kế Tông cứ thế bước đi trong vô thức, không biết đôi chân hay ý chí đưa hắn tới phủ nhà họ Sở. Hắn đột nhiên nhớ tới, ngày ấy mượn xiêm y của Sở Thiên Điều vẫn còn chưa trả lại. Hắn đã hứa ngày hôm sau đem trả, nhưng lại bị Long ngũ gia hù dọa, mẫu thân không cho hắn ra ngoài, cho nên việc này nhất thời đã quên. Nói không giữ lời, mau mau chóng chóng tìm người ta xin lỗi đi thôi.

Người gác cổng Sở phủ vẫn còn nhận ra hắn, lại cười nói: “Đến tìm tứ công tử sao?”

Điều Kế Tông gật đầu, lão nhân mỉm cười thâm thúy tránh đường cho hắn đi vào. Hắn vừa đi đến cửa, như thường lệ vẫn là hắc cầu Phi Hổ nghênh tiếp hắn. Nó nhận thấy có người đi vào, nhanh chóng chạy tới chắn trước mặt. Phi Hổ vốn thông minh, nếu thấy hắn vài lần nữa, khẳng định sẽ không như vậy. Nó trừng mắt nhìn hắn, tựa hồ như phân vân không biết có nên cho hắn vào hay không.

“Phi Hổ, người nếu không cho ta vào, thì làm phiền người vào thông báo một tiếng, nói với tứ lang ta mới đến. Được không?” Điều Kế Tông cùng Phi Hổ thương lượng.

Phi Hổ quả nhiên hiểu nhân tính, nó chạy nhanh vào nội viện, không lâu sau đã thực sự dẫn Sở Thiên Điều đi ra.

Sở Thiên Điều hỏa khí dâng trào, từ xa đã hướng về Điều Kế Tông hét lên: “Điều Kế Tông, xiêm y của ta đâu?”. Nàng thật hận người này, đã quả quyết ngày mai đem trả, kết quả hắn một đi không trở lại. Bất hạnh hơn là nàng không biết nơi ở hắn, nếu không nàng nhất định tới tận nhà đòi xiêm y. Nàng cũng không có ý định mặc lại nó, nhưng không thể để nó trong tay Điều Kế Tông mãi.

Điều Kế Tông cười nói: “Tứ lang, thật sự xin lỗi người, xiêm y ta quên mang đến.”

Cái gì? Sở Thiên Điều tức giận đến tận cổ, hắn không đúng hạn đem trả đã làm nàng tức giận vô cùng, hiện tại còn quên mang xiêm y: “Người....người không mang xiêm y thì tới làm gì?”

“Xiêm y không trả đúng hạn, ta cố ý đến đây xin lỗi người.”

“Ta không cần người xin lỗi, người nhanh chóng trở về lấy xiêm y cho ta. Nhanh đi nhanh đến.” Sở Thiên Điều tức giận lên tiếng.

“Nhanh đi nhanh đến, vậy người cho ta mượn tiểu bạch long được không?” Điều Kế Tông đề nghị.

“Người nghĩ hay thật, tự mình chạy về đi.” Sở Thiên Điều một mực từ chối. Điều Kế Tông thở dài, quay đầu trở về: “Được được được, ta trở về lấy xiêm y cho người, được rồi chứ?” Hắn vừa đi vừa lắc đầu, không hiểu xiêm y đó có gì hay mà Sở Thiên Điều xem như của quý.

Hắn vừa ra khỏi cửa vài bước, Sở Thiên Điều đã đuổi theo phía sau. Nàng lên tiếng nói: “Ta đi theo người lấy xiêm y, nếu không chỉ sợ giống lần trước, luôn miệng nói ngày hôm sau sẽ mang trả, kết quả là vừa đi đã bật vô âm tín.”

Diêu Kế Tông dờ khóc dờ cười nói: “Tứ lang, cùng lắm cũng chỉ là một bộ xiêm y bình thường, cũng không phải dây vàng áo ngọc, chẳng lẽ ta lại tham lam lấy của người? Người đừng nên để bụng như vậy có được không?”

Sở Thiên Diêu không thể nói rõ ràng với hắn, cũng không để ý tới hắn nữa, chỉ một mình phụng phịu đi theo bên cạnh hắn.

Hai người cùng nhau đi trong thành Trường An. Ngày xuân sau giờ Ngọ, ánh mặt trời ấm áp, hương trần tinh tế. Trên đường người rất nhiều, rộn ràng nhộn nháo ồn ào chật chội. Bọn họ giống hai người tiêu dao đi giữa dòng người ồn ã, đột nhiên Sở Thiên Diêu nghe thấy Diêu Kế Tông “ôi” một tiếng, nàng vội vàng quay đầu nhìn lại. Nguyên lai hắn bị một người vạm vỡ đá một cước. Hắn tử kia râu quai nón, trên mặt chỉ có đôi mắt là còn thấy rõ ràng, ngoài ra mũi miệng đều bị chòm râu che loạn xạ, nhìn không thấy. Thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu, thân hình cực kì cường tráng. Xem người như vậy cũng biết không phải kẻ tầm thường, chẳng trách Diêu Kế Tông trúng một cước đã khí lạnh toàn thân không nói nên lời.

Diêu Kế Tông không nói nên lời, hắn tử kia lại lên tiếng cáo trạng trước: “Tiểu tử, người tại sao dám cản trở đại gia ta đi đường?”

“Lão huynh, huynh nói không đúng rồi, ta bị huynh đá, bây giờ lại còn bị chỉ trích sao?” Diêu Kế Tông ủy khuất lên tiếng.

“Đương nhiên, người nhanh nhanh tạ tội với đại gia ta đi, biết đâu ta còn có thể giơ cao đánh khẽ tha cho người.” Hắn tử ngang ngược trả lời.

Diêu Kế Tông nghe xong, cười mỉa mai: “Thiên hạ cứ nhiên lại có người không phân rõ trắng đen phải trái như vậy, hôm nay ta quả thực được mở rộng tầm mắt.”

Sở Thiên Diêu cũng nhíu mày nhìn đại hán nói: “Người quả thực quá mức vô lí, rõ ràng là người đá vào chân hắn, không xin lỗi lại còn bắt hắn tới chịu tội với người sao?”

“Ta không phân rõ phải trái trắng đen đấy, tiểu tử kia, người nếu biết điều, liền nhanh chịu tội với đại gia ta đi, nếu không...” Hắn tử kia cổ tình bỏ lửng câu cuối cùng.

Diêu Kế Tông nhìn hắn, đột nhiên chấp tay thi lễ nói: “Anh hùng, ta xin chịu tội, người đại nhân đừng chấp tiểu nhân, tha cho ta lần này đi.”

Sở Thiên Diêu ngạc nhiên, quả thực không ngờ Diêu Kế Tông sẽ hành động như vậy, nàng biết hắn không phải kẻ nhất gan sợ phiền phức. Tại sao bây giờ lại... Nàng kinh ngạc, hắn tử kia càng kinh ngạc hơn, nhất thời không nói được gì.

Thừa dịp hắn tử kia chưa kịp phản ứng, Diêu Kế Tông liền nắm lấy tay Sở Thiên Diêu kéo đi. Nàng bị hắn kéo được vài bước mới phản ứng lại hỏi: “Người tại sao phải nhượng bộ như vậy?”

“Hắn muốn ta tức giận thì ta nhất định không tức giận, ta mà tức giận sẽ trúng phải mưu kế của hắn.” Diêu Kế Tông nói nhỏ vào tai nàng.

“Ý của người là...hắn tử này cố ý gây sự với người, cố ý chọc giận người sao?”

“Người còn chưa nhìn ra sao? Hắn tử này cố ý tìm ta gây chuyện, hắn nhất định là người của Long ngũ gia. Nhìn thân hình hắn so với ta, tốt nhất vẫn là không nên động thủ. Chúng ta đi nhanh thôi.” Diêu Kế Tông không phải là loại người ngốc nghếch, đứng chờ người ta xử lí. Hắn phán đoán tình thế, vừa thấy bất lợi, lập tức ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

“Nếu thế tại sao hắn không trực tiếp thách đấu với người, lại còn phải kiếm cớ sinh sự làm gì?”

“Ta cũng không biết, hắn là Long ngũ gia ghi hận trong lòng, muốn trả thù ta, nhưng nếu công khai cũng không phải việc tốt. Tìm người gây sự, ít nhất cũng có cớ để đường đường chính chính giáo huấn ta.” Diêu Kế Tông suy đoán.

“Long ngũ gia thật đúng là người hẹp hòi, một việc nhỏ mà ghi hận lâu như vậy.”

“Người không hiểu rồi, kẻ làm lão đại đều ngỗ nghịch như vậy, người khác chỉ có thể nghe theo, ‘theo ta thì sống, chống ta thì chết’.”

Bọn họ vừa nói chuyện vừa cố gắng bước cho thật nhanh, đột nhiên phía trước có một người vượt lên chắn đường, tên này gầm lên giận dữ: “Thằng nhãi kia, ngươi cố tình gây chuyện với đại gia ta, sao bây giờ còn chắn đường ta nữa.”

Diêu Kế Tông tập trung nhìn lại, nguyên lai vẫn là tên đại hán râu quai nón vừa rồi. Đối phương cố tình khiêu khích, trận này nhất định không tránh khỏi. Không muốn đánh cũng nhất định phải đánh.

“Lão huynh, mọi người đều là người thông minh, không cần kiếm có này nọ. Người không phải muốn cùng ta đánh nhau sao? Cứ theo quy củ giang hồ, chúng ta dùng võ phân cao thấp. Nếu người thua thì đừng bao giờ tìm đến ta gây phiền toái nữa.” Diêu Kế Tông thẳng thắn nói.

“Được, bất luận sinh tử, nhất định hôm nay phải phân định thắng thua.” Hán tử này cố ý dọa người, Sở Thiên Diêu nhũ mày nói: “Vốn là không có đại hận, tại sao phải bất luận sống chết, người thực quá vô lí.”

“Tứ lang, ở đây không có việc của ngươi, ngươi đi trước đi. Sáng mai nếu ta còn sống, nhất định sẽ trả xiêm y cho ngươi. Không thấy ta đến, ngươi nếu hảo tâm thì đốt cho ta một ít tiền vàng, dù sao cũng đã từng là huynh đệ.” Diêu Kế Tông khuyên Sở Thiên Diêu rời khỏi, ngữ khí trầm trọng giống như đang lo liệu đại sự.

Nghe hán tử nói vậy, Sở Thiên Diêu lại càng không chịu đi. Nàng vốn có tâm nghĩa hiệp, ngay cả đối với người ngoài, trong trường hợp này cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Huống chi Diêu Kế Tông cũng có thể được coi là bằng hữu, nàng dù thế nào cũng không thể bỏ mặc hán tử sống chết. “Không được, ta sao có thể rời đi, để cho các người sinh tử quyết chiến.”

“Các người bàn bạc xong chưa? Xong rồi thì chúng ta tìm địa điểm bắt đầu so chiêu.” Hán tử lên tiếng cắt ngang.

Diêu Kế Tông đáp lời Sở Thiên Diêu: “Tứ lang, ngươi quả nhiên là huynh đệ tốt.” Đoạn quay sang nói với hán tử kia: “Anh hùng, nếu là ngươi muốn đánh nhau với ta, thì hiển nhiên việc chọn địa điểm so chiêu sẽ do ta quyết định.”

“Ngươi muốn chọn thì chọn đi.” Hán tử khoát tay nói.

“Vậy ngươi đi theo ta.”

Diêu Kế Tông dẫn Sở Thiên Diêu cùng hán tử đi trong thành Trường An, đến một thị trường nông mậu. Sau giờ ngọ, quán ít ai ghé thăm, đồ tể, tiểu nhị, đầu bếp không có việc gì làm ngồi tụ tập nói chuyện. Lão Khương liếc nhìn thấy Diêu Kế Tông, vội vàng đứng dậy: “Diêu công tử, mời ngồi bên này. Sở công tử cũng đến sao, mời ngồi, mời ngồi.”

Giết heo Trương Tam, tể dương A Vượng, giết ngư Đại Phú...Người trong tiệm đều nhận ra, ai nấy đều chào hỏi hán tử. Hán tử không thiếu lần đến quán bọn họ, cũng có thể coi là đại khách hàng.

“Diêu công tử, lâu rồi mới thấy đến đây.”

“Diêu công tử, thật may mắn, vừa hay hôm nay có thịt hoàng cầu.”

“Mau, mang rượu lên cho Diêu công tử.”....

Người trong tiệm nhiệt tình tiếp đón, Sở Thiên Diêu cùng hán tử xem tình thế nhất thời ngây dại. Diêu Kế Tông một mình đi tới giữa đám người, cúi đầu nói gì đó với bọn họ. Mọi người đồng loạt quay đầu hướng về đại hán râu quai nón phía bên kia, ánh mắt thực sự không mang hảo ý.

Diêu Kế Tông cũng xoay người nhìn hán tử kia nói: “Tại hạ còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của vị anh hùng này.”

“Ta tên Cao Mãnh.” Hán tử ngạo nghễ đáp.

“Người cũng như tên, ngươi quả thật cao lớn uy mãnh.” Diêu Kế Tông nhìn hán tử nói. Cao Mãnh này thực sự có vài phần giống phong cách của Trương Phi.

“Cao anh hùng, chúng ta có thể bắt đầu so chiêu. Ngươi chọn đi, một mình đấu hay là nhiều người đấu. Nếu là một mình đấu, sẽ là ngươi đấu với tất cả bọn ta. Nếu là nhiều người đấu, sẽ là tất cả bọn ta đấu với một

mình người.” Diêu Kế Tông nói tiếp, người phía sau hắn nghe thấy đều đứng thẳng lên, người xắn tay áo, người giương thế quyền, tất cả đều vì hắn chuẩn bị động võ một phen.

Sở Thiên Diêu nghe được bất ngờ đến gần người. Diêu Kế Tông này, đúng là tâm tư xoay chuyển mau. Biết một mình không phải là đối thủ của hắn từ kia, mới tìm cách đến đây tìm người giúp đỡ. Trước mắt đều là đồ tể, đồ ngư, người người đều có thể ‘ra trận giết địch’. Nhiều người như vậy đánh một người, Cao Mãnh hiển nhiên sẽ vô cùng vất vả. Chỉ là xét về đạo nghĩa giang hồ thì...

Nàng nghĩ vậy, hắn từ Cao Mãnh kia cũng gầm lên giận dữ nói: “Giang hồ đạo nghĩa lấy một chọi một, tiểu tử, ngươi cư nhiên lấy đông đánh ít, thật không có nghĩa khí.”

“Cao anh hùng, ngươi còn dám giảng giang hồ đạo nghĩa với ta. Lần trước các ngươi cả bang vác đại đao đuổi theo định chém ta, sao không nghĩ tới đạo nghĩa giang hồ.” Diêu Kế Tông mở miệng nói đều là lý luận sắc bén.

Cao Mãnh nhất thời không biết nói gì. Diêu Kế Tông thừa dịp truy kích nói: “Còn muốn đánh nhau không? Nếu không thì mau mau đi đi, ta sẽ không cho người đuổi theo.”

Cao Mãnh trợn trừng hai mắt, lớn tiếng quát: “Đánh, sao có thể không đánh. Người cho là nhiều người thì ta sẽ sợ sao? Xem chiêu đi.”

Cao Mãnh vừa nói xong, liền dồn lực hướng về phía Diêu Kế Tông. Diêu Kế Tông cũng không hàm hồ, vung tay nói: “Các huynh đệ lên đi.” Đám người phía sau vì thế mới đồng loạt xông lên, tạo thành một trận thế lộn xộn, bát nháo.

Sở Thiên Diêu gặp tình huống này, cũng không muốn tham gia động thủ. Chỉ lui lại vài bước xem bọn hắn kéo bè kéo lũ đánh nhau. Nhưng nàng lại nhận thấy, Diêu Kế Tông tuy rằng người đông thế mạnh, nhưng cũng không chiếm thế thượng phong. Họ Cao này quả thực không phải hạng tầm thường, đám người kia tuy rằng có cái dũng của đồ tể cũng không chịu đựng được hắn. Không quá ba mươi chiêu, hơn phân nửa người đã bị hắn đánh gục.

Tổn thất hơn phân nửa, Diêu Kế Tông nóng nảy, xông lên thượng bưng hắn một quyền. Nhưng một quyền xuất ra lại phản tác dụng, Diêu Kế Tông kêu lên một tiếng đau đớn. Đây là cái bưng sao, là thép tấm thì đúng hơn. Người này chẳng khác nào đã luyện qua chiêu thức Thiết Bỏ Sam.

Ở thời hiện đại, đánh nhau có thể dùng người đông thế mạnh, nhưng ở thời cổ đại, lại không dễ dàng như vậy. Một người còn có thể trấn giữ quan ải, ngàn vạn binh mã cũng không thể khai thông. Ví như Tiêu Phong đứng trước thiên binh vạn mã cũng không hề kinh sợ, kết quả còn bắt được vua nước Đại Liêu, buộc hắn tề không bao giờ xâm chiếm Đại Tống nữa. Diêu Kế Tông chẳng qua cũng chỉ học được một chút TaeKwonDo, bây giờ so chiêu với cao thủ giang hồ, chẳng khác nào đứa trẻ so với đại học chính quy. Hắn quả thực lần này đã sai lầm rồi.

Cao Mãnh lấy một địch mười, nhanh chóng đã phá được vòng vây. Hắn ngay lập tức hùng hổ tiến về phía Diêu Kế Tông. Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, chỉ tiếc là bây giờ có muốn chuồn cũng không kịp. Hắn vừa lui vừa nghĩ, có nên hạ mình nói một câu: “Tha mạng cho ta, anh hùng” không. Nhưng suy nghĩ một lát, hắn vẫn thấy không ổn, tốt nhất vẫn nên đổi một câu dễ nghe hơn. Hắn vì thế thở dài một tiếng nói: “Cao anh hùng, oan oan tương báo khi nào mới dứt.”

Chỉ tiếc Cao Mãnh là kẻ thất phu, không để vào tai lời này. Hắn nhanh chóng dồn hết sức tung ra một chưởng. Chưởng lực tới bất ngờ, có muốn cũng không thể tránh. Diêu Kế Tông chỉ có thể nhắm mắt lại đón nhận cái chết, phỏng chừng một chưởng này có thể làm ngũ tạng lục phủ thất kinh bát mạch đều tổn thương, nguy hại đến tính mạng. A Châu trước kia cũng vì vậy mới uống mạng dưới tay Tiêu Phong. Nhưng hắn khác A Châu, đến phút cuối vẫn còn suy nghĩ mông lung: Ta nếu bị Cao Mãnh này một chưởng đánh chết, có khi nào hồn phách lại chạy sang người hắn không? Từ nữ tử thanh lâu trở thành công tử giàu sang, giờ đây lại sắp từ công tử giàu sang trở thành hảo hán giang hồ. Ta quả thực là linh hồn dạo chơi, nam nữ không dung, già trẻ không tha.

Diêu Kế Tông nhắm mắt chờ chết, đột nhiên lại cảm giác thấy có chưởng lực mạnh mẽ đánh theo hướng ngược lại. Rồi đột nhiên lại có cánh tay đẩy hắn tránh khỏi chưởng lực kia. Là vị anh hùng nào ra tay cứu

mạng? Hắn mở to mắt nhìn, thì ra là Sở Thiên Diêu xuất kiếm. Một kiếm đâm tới, Cao Mãnh không thể không lui về chống đỡ, trừ khi hắn không muốn sống nữa.

“Người thật quá tàn ác, vì một chút việc nhỏ mà làm hại đến mạng người.” Sở Thiên Diêu chứng kiến mọi việc từ đầu, bây giờ không thể không xuất đầu lộ diện.

Cao Mãnh đánh giá nàng từ trên xuống dưới, cuối cùng lãnh đạm nói: “Thì ra người cũng là người có võ công. Có dám thử vài chiêu với ta không?” Hắn không chờ Sở Thiên Diêu trả lời đã rút ra đại đao bên hông, chém về phía nàng. Sở Thiên Diêu vận kiếm như gió, ngăn trở đòn tấn công của hắn. Hai người đao qua kiếm lại một hồi, vẫn không phân thắng bại. Người bên ngoài chỉ thấy đao kiếm chuyển động mơ hồ, không rõ chiêu thức, cũng không rõ phương hướng.

Diêu Kế Tông xem bọn họ cao thủ so chiêu, không thể không bội phục trong lòng. Chiêu thức quả thật đẹp mắt, còn hơn cả xem kĩ xảo trên phim, cổ đại chiến so với hiện đại có thể xem như một trời một vực. Đám người vừa rồi cũng lồm cồm bò dậy, vây quanh xem bọn họ tỉ võ. Rất lâu sau, lão Khương mới quay sang nói: “Diêu công tử, họ Cao này võ công cao cường. Cứ đánh tiếp như vậy, chỉ sợ Sở công tử không chịu được.”

Diêu Kế Tông cũng đã nhìn ra cục diện, đánh một hồi, Sở Thiên Diêu thể lực đã yếu đi, chống đỡ cũng có phần khó khăn, trong khi Cao Mãnh lại càng đánh càng khỏe, rốt cục hắn ăn cái gì mà dũng mãnh như vậy?: “Làm sao bây giờ, hay là chúng ta cùng xông lên đánh hắn, để cho Tứ lang nghỉ một lúc. Chờ Tứ lang hồi phục tinh thần, lại đến lượt chúng ta ra nghỉ. Cứ như thế, không tin không đánh được hắn.” Diêu Kế Tông nảy sinh suy nghĩ độc ác nói.

“Vậy phải đánh đến bao giờ? Không nên không nên.” Lão Khương phủ quyết đề nghị của Diêu Kế Tông, kiên định nói: “Chuyện tới đây, ta không thể không xuất đầu lộ diện.”

“Lão Khương, ông có bản lĩnh gì chưa thể hiện sao?” Diêu Kế Tông mừng rỡ hỏi.

“Người đã quên thất bước đồ của ta rồi sao?” Lão Khương vừa nói vừa lấy ra một túi cung tiễn.

Diêu Kế Tông tập trung nhìn vào, lập tức vui mừng nói: “Hảo, Cao Mãnh, ta xem người làm thế nào đây.” Hắn đoạt lấy cung tên từ tay lão Khương, tuy biết mình tiễn thuật không được tốt, nhưng ở khoảng cách này hắn chắc chắn không thể bắn lệch.

Cao Mãnh đang chăm chú cùng Sở Thiên Diêu so chiêu, nhất thời khó phân thắng bại, rồi đột nhiên cảm thấy đầu vai đau nhức, có khi nào là trúng ám khí. Hắn quay đầu, rút từ vai ra một mũi tên nhỏ, dài quá ba tấc, quả nhiên là bị ám toán. Cao Mãnh tức giận, nhìn cung tiễn trong tay Diêu Kế Tông, găm lên giận dữ nói: “Tiểu tử, người dám ám tiễn đả thương người.” Hắn lập tức vung đại đao, bỏ qua Sở Thiên Diêu, xoay người dũng mãnh xông tới Diêu Kế Tông.

Diêu Kế Tông nhìn khoảng cách của Cao Mãnh với mình, hoàn toàn không chút lo sợ. Hắn ngang nhiên đứng đến bước chân: “Nhất, nhị, tam...”

Những người khác đều biết lợi hại chiêu thất bước đồ của lão Khương, vì thế cũng đồng thanh đếm theo: “Tứ, ngũ, lục, thất, ...đổ.”

Bọn họ đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng hô một tiếng “đổ”, Cao Mãnh quả thật ầm ầm ngã xuống đất. Hắn thân hình vững chắc, ngã xuống sàn làm vang lên một tiếng to, bụi đất cũng vì thế bay tứ tung. Hắn ngã xuống, Diêu Kế Tông cũng hồi phục tinh thần nói: “Lão Khương, thất bước đồ của lão thật sự lợi hại, không thua gì vũ khí sinh học hiện đại.”

“Vũ khí gì cơ?” Lão Khương nghe không hiểu. Diêu Kế Tông vội sửa lời, nói: “Là so với đao kiếm còn lợi hại hơn.”

Sở Thiên Diêu thu lại nhuyễn kiếm, chăm chú nhìn Cao Mãnh đang nằm úp dưới sàn nhà, đoạn ngẩng đầu nhìn Diêu Kế Tông. Sắc mặt trầm xuống nói: “Người tại sao lại làm như vậy, ám tiễn đả thương người, đâu có thể coi là hảo hán.”

“Tứ lang, đúng là ta đã ám tiễn đả thương người, nhưng ta cũng là vì muốn tự vệ thôi. Hơn nữa, ta cũng chỉ làm cho hắn bất tỉnh, còn hắn lại muốn lấy mạng ta. Quang minh chính đại giết người là anh hùng hảo

hắn, còn ta ám tiến đả thương người để tự bảo vệ mình, ta là đồ vô sỉ chứ gì?” Diêu Kế Tông giận dữ nói, Sở Thiên Diêu nhất thời á khẩu không trả lời được.

Một lúc lâu sau, nàng lấy lại tinh thần nói: “Hiện tại ngươi làm hắn bất tỉnh, ngươi định xử trí hắn thế nào?”

“Ta có thể làm gì hắn được chứ, đem hắn đi hàm chắc? Ta ăn thịt hắn không bằng ăn thịt cẩu. Ta nhiều nhất chỉ làm hắn hôn mê, qua vài canh giờ hắn sẽ tự tỉnh để trở về nhà thôi.”

“Diêu công tử, ngài định đem hắn đi đâu.” Lão Khương hỏi.

“Tùy tiện để hắn xuống phòng giết mổ bên dưới là được rồi, để người to lớn như vậy ở giữa quán, quả thực không tiện.” Đại Phú ở một bên nói xen vào.

Đồ tể Trương Tam nghe hắn nói, vội vàng xoa tay: “Không nên không nên, đem hắn đi đâu thì đi, đừng xuống chỗ ta, ta vốn làm thịt lợn, cũng chưa đổi nghề sang bán thịt người. Tâm địa của ta lương thiện, tâm hồn trong sạch, nhất thời không làm được việc đó.”

Đám người bên kia đồng loạt cười rộ lên, Diêu Kế Tông cũng cười: “Thật không dám làm phiền các huynh đệ nữa. Như vậy đi, ta kêu một chiếc xe đưa hắn về là được rồi.”

“Đưa hắn về đâu?” Sở Thiên Diêu hỏi.

“Đương nhiên là về Long ngũ gia phủ, chứ không lẽ mang về nhà ta để ta hầu hạ hắn.”

Diêu Kế Tông nhờ một người rảnh rỗi đi gọi xe, đám người còn lại ba chân bốn cẳng đỡ Cao Mãnh lên xe. Người này, chẳng khác gì khách Vip. Theo ngôn ngữ của Trương Tam mà nói thì: “So với lợn chết còn sướng hơn.”

Xa phu nhìn vậy vô cùng ngạc nhiên, nhưng lại thấy một bên là vò rượu, mới cười nói: “Vị đại gia này uống quá nhiều rượu, mới say thành như thế sao?” Đoàn người mừng rỡ vì sự hiểu lầm của hắn, cũng không giải thích gì thêm. Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu giống hai kẻ áp tiêu đi theo xe. Ra khỏi cổng nông mậu thị trường mới chợt nhớ ra, không biết kêu xa phu đi hướng nào mới đúng. May mắn xa phu xen vào nói: “Long ngũ gia phủ, ta biết, ta nhất định sẽ đưa người về đến nơi.”

[alobooks.vn]

“Vậy nếu bọn họ hỏi là ai cho người đưa về, ông cứ nói là do một người họ Diêu.” Dù sao Cao Mãnh tỉnh lại cũng sẽ nói rõ hết sự tình, hắn tự mình thú nhận, cũng coi như dám làm dám chịu. Diêu Kế Tông bàn bạc với xa phu xong, liền cùng Sở Thiên Diêu xuống xe.

14. Chương 14

Chương 14

Vừa xuống xe, Diêu Kế Tông đã nhìn thấy một tửu lâu ngay gần đó, vội nói: “Tứ lang, vừa rồi may có người rút kiếm tương trợ, đã cứu mạng ta, ta mời người ăn cơm.”

Sở Thiên Diêu không đồng tình, dậm chân không thôi: “Không cần, Diêu Kế Tông, người dẫn ta đi lấy xiêm y đi.”

“Tứ lang, xiêm y đó để ở nhà ta một lúc nữa cũng không sao, bây giờ chúng ta ăn cơm trước đã. Ta buổi trưa còn chưa ăn gì, lại phải cùng tên Cao Mãnh kia đụng võ, bây giờ thực sự đói đến mức không đi nổi nữa rồi. Ăn cơm xong, ta nhất định dẫn người đi lấy xiêm y.” Diêu Kế Tông vừa nói vừa hướng về phía tửu lâu, Sở Thiên Diêu không còn cách nào khác, chỉ có thể theo hắn đi vào. Dù gì cũng đã đi cùng hắn đến đây, lại còn phải thay hắn đánh nhau, lúc này quay đầu chạy lấy người chẳng phải bỏ dở nửa chừng sao.

Diêu Kế Tông quả thực đói, hắn nhanh chóng chọn một bàn gần cửa sổ tọa hạ, lớn tiếng gọi tiểu nhị: “Quán các người có món gì ngon mang hết lên đây. Nhanh nhanh sắp xếp cho công tử ta. Còn nữa, mang thêm một vò rượu lên đây.”

Tên tiểu nhị nghe vậy vội vàng chạy vào trong chuẩn bị, không lâu sau đã mang thức ăn đặt lên bàn. Diêu Kế Tông không câu nệ cúi đầu ăn liên tục, hắn nhất định phải lấp đầy cái dạ dày rỗng tuếch bấy lâu. Một lúc sau, quay sang nhìn Sở Thiên Diêu, vẫn thấy nàng ngồi im, hắn vội nói: “Tứ lang, uống rượu, dùng bữa đi.”

Sở Thiên Diêu vốn không đói, nhưng đã đến đây mà chỉ ngồi nhìn Diêu Kế Tông ăn, quả thực không được tự nhiên. Nàng vì thế cũng cầm chén rượu, tùy tiện uống xã giao vài chén.

Tĩnh An vương phủ.

Yến tiệc đã tàn, Lý Mân xuất cung đã lâu, cũng đến lúc phải trở về. Lý Hơi vừa rồi bị khách khứa chúc rượu quá nhiều, lúc này cả người không tỉnh táo, Nhược Nhược vì vậy phải đỡ hắn về Lưu Tiên Cư nghỉ ngơi. Tĩnh An vương và Vương phi tiễn Lý Mân xuất môn. Phu thê Thụy An vương cũng đi theo từ biệt. Lý Mân thoáng nhìn thấy người thiếu nữ xinh đẹp, kiều diễm đứng sau họ, mới cười nói: “Sương muối muối, lần trước muối tiến mẫu hậu ta trà...trà tu hành, mẫu thân vẫn luôn miệng khen ngon. Muối làm thế nào vậy? Có thể chỉ bảo để thất hoàng tử học hỏi được không?”

“Thất hoàng tử, là muối dùng lá thông, trúc điệp, hoa mai ủ trong tuyết, để trong bình kín. Trong khi cho nước, lại thêm vào hạt thông, trúc và hoa mai, để trong ba khắc là có thể thưởng thức.” Lý Sương đáp lời Lý Mân về cách pha trà, đoạn chuyển đề tài hỏi: “Đúng rồi, hôm nay thất hoàng tử không tới sao?”

“Chúng ta vốn định hôm nay cùng đến, nhưng nàng lại vừa bị nhiễm phong hàn, còn chưa khỏi hẳn, phải ở nhà tĩnh dưỡng ít lâu.” Những lời này hắn đã nói với Tĩnh An vương, bây giờ một lần nữa nói lại cho phu thê Thụy An vương.

“Thất hoàng phi không có gì trở ngại chứ?” Nghe hắn nói vậy, phu thê Thụy An vương vô cùng lo lắng hỏi.

“Không có vấn đề gì, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là được. Chỉ có điều, nàng ở nhà dưỡng bệnh, nhưng tâm tư vẫn nghĩ làm cách nào pha được trà tu hành thật ngon. Nếu không phải tại bệnh, nhất định sẽ đến đây trực tiếp thỉnh giáo Sương muối muối.” Hắn nói vậy không sai. Thất hoàng phi vốn là người chí hiếu, phàm là những gì hoàng thượng hoàng hậu thích, nàng đều học hỏi để tự tay làm cho bằng được.

“Thất hoàng phi đang bệnh, lại phải hao phí tâm lực, chẳng phải sẽ càng bệnh hơn sao? Sương Nhi, con tới chỗ thất hoàng phi, giải thích nghi hoặc, cũng là tới thăm bệnh luôn.” Thụy An vương nói.

“Được đấy, Sương muối muối, thất hoàng tử của muối bệnh đã nhiều ngày, ở trong phòng tĩnh dưỡng mãi cũng chán. Có muối đến trò chuyện, bệnh tình nhất định sẽ khá hơn. Muối bây giờ đi cùng xe với ta, lát sau nhất định sẽ sai người đưa muối về tận nhà. Thụy hoàng thúc, người thấy như vậy có được không?” Lý Mân mỉm cười nhìn Thụy An vương nói. Thụy An vương tất nhiên không có ý kiến gì. Vì thế Lý Sương cùng Lý Mân lên xe trở về hoàng cung.

Lý Mân hôm nay ra ngoài cũng không mặc trang phục bình thường. Dù gì hắn cũng mang thân phận hoàng tử cao quý, hơn nữa lần này lại là thay mặt hoàng thượng đi dự yến tiệc, quả thực đoàn đi cũng có phần long trọng. Xe ngựa hắn đi được chậm rãi tĩnh xảo, phía trước là một đội ngự tiền thị vệ uy dũng ngất trời. Xung quanh cũng đều có thị vệ võ công cao cường đi theo bảo vệ, ngay sau xe là hai tên thái giám tay cầm phất trần. Cuối cùng là hơn ba trăm kỵ binh ngự lâm quân tinh nhuệ. Một đoàn nhân mã uy nghiêm long trọng, chậm rãi hành tẩu trên đường cái thành Trường An.

Đoàn người đi đến đâu, đều làm nơi ấy trở nên yên tĩnh lạ kì. Người trên đường thấy hoàng tử đi qua, tuyệt đối không ai dám ngăn đường. Toàn bộ phố xá Trường An sầm uất, trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, ai nấy đều cung kính, sợ hãi. Trên đời này, vốn có một thứ có thể làm người ta không thấy mà vẫn sợ, đó chính là sát khí.

Đường phố đang im lặng, đột nhiên có một hắc y nhân, không biết từ đâu xuất hiện, bay tới ngự trên xe. Hắn nhanh chóng đánh bị thương mấy tên thị vệ xung quanh, đoạn quay lại hướng về người trong xe mà phóng kiếm. Đám thị vệ phía trước còn chưa kịp phản ứng, thanh kiếm kia đã....

Đao kiếm vô tình, thanh kiếm kia nhằm thẳng vào Lý Sướng, nhẹ nhàng lướt qua cổ nàng, làm một chút máu tươi ứa ra. Lý Sướng chưa bao giờ trải qua tình huống nguy hiểm như vậy, nàng sợ hãi đến mức muốn ngất đi. Nhưng đôi mắt kiều diễm kia vẫn theo bản năng nhìn chăm chăm Hắc y nhân, tâm hồn nàng đột nhiên lâm vào chấn động. Đôi mắt thâm trầm, tang thương ấy, tại sao lại quen thuộc như vậy...

Thanh kiếm chắn giữa hai người lúc ấy được ánh sáng mặt trời chiếu vào, tỏa sáng chói ngời. Ánh mắt thâm thúy như bầu trời đêm không hề di chuyển, quả thực hẳn không thể tin người trong xe lại là Lý Sướng. Ánh mắt từ kinh ngạc chuyển sang hồi hận, thương tiếc, đau lòng.

Lý Mân vừa rồi uống hơi nhiều, vừa lên xe đã có cảm giác lâng lâng say, hẳn tranh thủ gục đầu vào một góc nghỉ ngơi. Đột nhiên nghe được tiếng ồn ào ngoài cửa xe, hẳn vội vàng mở to hai mắt, chỉ thấy ánh kiếm sáng như tuyết kia đặt lên cổ Lý Sướng, nhưng lại chần chừ không ra tay. Hắn cũng là người biết võ công, liền nhanh chóng nắm thời cơ, túm lấy Lý Sướng, đồng thời một chân đá văng chuôi kiếm. Lúc này, ngự lâm quân cũng vừa xông tới, nhất loạt truy kích Hắc y nhân. Bốn vị ngự tiền thị vệ xuất chiêu trước, cùng hắc y nhân tỉ võ một phen. Đao qua kiếm lại, chẳng mấy chốc đã phá vỡ sự yên tĩnh nơi thành Trường An. Dân cư trên đường đột nhiên thấy biến cố, sợ hãi hét toáng lên, mạnh mẽ nào kẻ ấy chạy, thành Trường An nhất thời hỗn loạn hơn bao giờ hết.

Hắc y nhân thấy tình thế bất lợi, liền dồn hết sức tung ra một chưởng khiến đám người xung quanh phải lùi ra xa. Hắn chỉ một thể xoay người đã biến mất trong đám dân hỗn loạn. Hắn tới nhanh, đi càng nhanh hơn, ám sát không được, liền lập tức thoát lấy thân. Thích khách hơn phân nửa đều là dùng loại ám sát trên đường này. Nếu không sẽ không là thích khách, mà là kéo bè kéo lũ dả thủ.

Bất ngờ gặp thích khách, Lý Mân vì thế cũng hết hẳn cảm giác say. Kẻ nào mà gan lớn như vậy, cư nhiên giữa ban ngày dám tới ám sát hoàng tử.

Tên thủ lĩnh thị vệ kinh sợ quì lạy thỉnh tội: “Thất hoàng tử điện hạ gặp chuyện, thuộc hạ không kịp thời hộ giá, làm cho thích khách suýt nữa có cơ hội... Thuộc hạ đáng chết vạn lần!!”

Lý Mân còn chưa hết chấn kinh, nhưng lại liếc mắt thấy Lý Sướng một bên mặt mày thất sắc, trên cổ còn vương lại vết máu chưa đông, tức giận nói: “Người tội đáng muôn chết, nhưng niệm tình người là tùy tùng lâu năm, ta cho người một cơ hội lấy công chuộc tội. Hạn trong ba ngày, không bắt được thích khách, người lập tức mang cái đầu về đây gặp ta.”

Thị vệ nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lau mồ hôi trên trán. Hắn gọi ra một đội người ngựa đuổi theo thích khách, đám người còn lại sắp xếp lại đội hình, tiếp tục lên đường trở về cung.

Không lâu sau, đường Trường An lại khôi phục lại tình trạng bình thường. Dân chúng vừa rồi chứng kiến sự việc, giờ đây tùm nập tụ tập cùng nhau bàn luận. Trong tửu quán gần đường, Sở Thiên Diêu cùng Diêu Kế Tông ngồi đối diện không ai nói gì. Vừa rồi, Hắc y nhân ám sát thất hoàng tử, bọn họ ngồi trên lầu hai đều chứng kiến toàn bộ.

Diêu Kế Tông vừa rồi thấy đoàn người hoàng gia đi qua dưới lầu, đã cảm thấy được mở rộng tầm mắt, không ngờ phía sau còn có một màn hấp dẫn hơn. Tứ đại thích khách: Chuyên Chư, Niếp Chính, Dự Cho, Kinh Kha, trong lịch sử Trung Quốc cũng chiếm một vị trí khá lớn. Nhất là Kinh Kha: Hắn đã làm cho hai chữ ‘thích khách’ mang sắc thái hùng dũng, cao thượng hơn. Đường nhiên ở thế kỷ 21, thích khách chỉ còn đánh đồng ý nghĩa với hoạt động khủng bố.

Diêu Kế Tông không nghĩ xuyên qua nghìn năm đến Đường triều, lại có thể được chứng kiến sự việc mạo hiểm như vậy. Hắc y nhân này cư nhiên trên đường cái tiền hô hậu ủng ám sát thất hoàng tử. Dọc đường có nhiều thị vệ như vậy, trong khi hắn chỉ có một mình, khó khăn không ít, vậy mà hắn vẫn dám xuống tay.

Kiếm kia vô cùng huyền ảo, thân thủ phi phàm, phản ứng mau lẹ, Diêu Kế Tông chỉ nhìn thôi cũng thấy ghen tị vạn phần. Nhìn theo bóng hình khuất dần, Diêu Kế Tông vỗ bàn nói: “Người này, làm hoạt động khủng bố tốt như vậy, đủ tiêu chuẩn làm trợ lý cho Bin Laden.”

Hắn còn đang mãi nói, hắc y nhân kia đã phi thân nhảy lên, chỉ vài giây sau đã hoàn toàn biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thân hình này quả thực quen thuộc...Đột nhiên trong lòng hắn vừa động, mặt mày biến sắc, không nói lên lời. Hắn vội vàng cầm lấy chén rượu uống cạn, khôi phục lại tinh thần. Đoạn

liếc mắt nhìn Sở Thiên Diêu đang ngồi đối diện, hần phát hiện nàng mặt mày cũng trắng bệch, chăm chú nhìn hắc y nhân đã biến mất không phương hướng. Diêu Kế Tông lên tiếng gọi: “Tứ lang, Tứ lang.”

Sở Thiên Diêu đột nhiên hoàn hồn: “Chuyện gì?”

Diêu Kế Tông nhìn nàng, nghi hoặc hỏi: “Người xem hắc y nhân kia có phải rất quen mắt không?”

Sở Thiên Diêu thất thần, không nói được gì. Rất lâu sau mới nói: “Gì mà quen mắt hay không quen mắt, người đừng nói lung tung. Hoàng tử gặp chuyện như vậy, quan phủ nhất định sẽ đứng ra, bọn họ thà bắt nhầm người cũng quyết không buông tha. Người thuận miệng nói bừa, biết đâu gây oan uổng cho người tốt thì sao?”

Diêu Kế Tông là người thông minh, nhìn phản ứng của Sở Thiên Diêu, lại nghe nàng nói những lời này, liền nhận ra, nàng cũng như hần, đã nhìn ra lai lịch của hắc y nhân kia. Chỉ là đều không muốn vạch trần, họ vẫn im lặng ngồi đối diện, nhìn đoàn người chỉnh tề đi trên đường phố một lần nữa. Diêu Kế Tông vốn không biết trong xe còn có Lý Sướng, lại còn bị một chút thương tích. Nếu không, hần nhất định không quản nguy hiểm chạy tới xem vết thương của nàng ra sao.

Đêm khuya, Thụy An vương phủ, Giảng Tuyết lâu.

Lý Sướng buổi chiều gặp chuyện, lại còn mang theo vết thương trở về. Nàng làm phu thê Thụy An vương lo lắng vô cùng, cũng may không có gì nguy hiểm. Thái y thay phiên nhau ra vào, xem thương bắt mạch, kê đơn bốc thuốc, Lý Sướng bắt buộc phải uống thuốc theo lời thái y. Vương phi tự mình đỡ nàng trở về phòng. Có lẽ vì tác dụng của thuốc, Lý Sướng nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ. Nhưng đột nhiên có cảm giác...nàng vội vàng mở to hai mắt, chỉ thấy trước mắt là ánh trăng tròn rét lạnh.

Nha hoàn Bách Hợp đỡ nàng xuống giường, mang lên một bàn thức ăn, ôn nhu nói: “Tiểu quận chúa, người còn chưa dùng bữa, bây giờ dùng một chút cháo điểm tâm đi.”

Lý Sướng tâm trạng không tốt, cái gì cũng không muốn ăn. Nhưng vì Bách Hợp ra sức khuyên bảo, nàng đành xã giao nói vài câu: “Đêm đã khuya, Bách Hợp, người đi nghỉ đi. Không cần ở đây với ta, ta ăn xong sẽ tự đi ngủ.”

Bách Hợp tuân lệnh lui ra, Lý Sướng một mình ngồi trên lan can bên trái khuê phòng. Tâm trạng nàng cũng giống như vầng trăng ngoài kia, nửa tối nửa sáng. Nhìn bầu trời đêm rộng lớn trước mặt, nàng lại nhớ đến cặp mắt lạnh lùng nhưng dịu dàng kia. Nhưng hần vì sao lại.... Lý Sướng theo bản năng đưa tay lên xoa cổ họng, chỉ một chút vết thương nhỏ mà thái y đã hết sức băng bó kỹ càng. Lúc ấy, mũi kiếm sáng như tuyết đã suýt nữa lấy mạng nàng. Ánh mắt đó cũng từ kinh ngạc chuyển sang thương tiếc. Nàng bị thương, hần thực sự đau lòng như thế sao? Vậy thì bây giờ, hần vì cớ gì vẫn không hề xuất hiện.

Lý Sướng tâm tư ngổn ngang trăm mối, đột nhiên trước mắt xuất hiện một thân ảnh màu đen, từ phía cây bạch quả cổ thụ mà đi tới. Nàng cả kinh, muốn hét lên một tiếng. Nhưng định thần lại, vội vàng lấy tay che miệng. Nàng trợn to hai mắt, chăm chú nhìn người trước mặt. Hắc y nam tử thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn cương nghị, so với ánh trăng càng sáng càng đẹp. Ngày đó, đầu thuyền từ biệt, cho tới hôm nay mới có thể gặp lại. Lý Sướng trong lòng cảm xúc như thủy triều dâng trào, nước mắt mạnh mẽ tuôn rơi.

Bộ Bình Xuyên đã muốn đến đây từ lâu. Trời vừa tối, hần đã mạo hiểm đột nhập Thụy An vương phủ. Trước kia, hần đều đợi qua giờ Hợi mới tới, nhưng hôm nay, sao có thể chờ. Hần đứng dưới gốc cây bạch quả nhìn lên cửa sổ. Thấy nàng ngủ không yên, cơn nước không màng, tâm sự ngổn ngang chồng chất. Nàng u sầu buồn khổ vì hần, vậy mà hần chỉ có thể yên lặng đứng nhìn. Khi bàn tay mềm mại của nàng nhẹ nhàng xoa vết thương nơi cổ họng, hần trong lòng chấn động vô cùng. Là lỗi của hần, mới làm nàng bị thương như vậy. Hần vì thế không cần nghỉ ngơi, vội vàng rời khỏi bạch quả, tiến về phía lan can, nơi nàng đang ngồi.

Hai người đối diện nhau, không ai nói gì. Rất lâu sau, Bộ Bình Xuyên mới lo lắng đưa tay xem xét vết thương nơi cổ họng Lý Sướng.

“Bộ Bình Xuyên.” Lý Sướng giống như nói mê, chỉ biết gọi tên hần. Thanh âm run run như sợi tơ trước gió. Nước mắt nàng đọng lại nơi khóe mắt, rồi đột nhiên rơi xuống trên tay Bộ Bình Xuyên.

“Đừng khóc.” Bộ Bình Xuyên nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói: “Ta thích nhìn nàng cười.” Bàn tay hần ấm áp, thanh âm cũng ấm áp. Hần bề ngoài lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng thực chất lại dịu dàng đến vậy.

Lý Sướng cầm lệ, nhìn hần cười. Nhìn nàng cười mình diễm vô song, Bộ Bình Xuyên trong lòng vô cùng hoảng hốt. Trong trí nhớ lại hiện lên một khuôn mặt rạng ngời xinh đẹp, nhưng...một ánh kiếm xuất ra, nhằm thẳng ngực nàng mà phóng tới. Khuôn mặt tuyệt sắc, trong phút cuối của cuộc đời, tái nhợt như sắc trắng tàn. Nghĩ đến đây, tay hần bỗng trở lên lạnh ngắt, cứng nhắc không buồn cử động.

“Sao vậy?” Lý Sướng miễn cưỡng đã nhận ra, nàng nhìn Bộ Bình Xuyên. Ánh mắt hần tựa hồ ẩn chứa tang thương, một loại tang thương khiến người khác nhìn thấy cũng đau lòng.

Bộ Bình Xuyên không trả lời, chỉ im lặng thu hồi bàn tay đang đặt trên người nàng, nói: “Ta phải đi.” Hần vừa nói vừa nhanh chóng đứng lên rời khỏi ghế.

Lý Sướng khẩn trương, bắt chập rụt rè e lệ, vội vàng chạy tới nắm lấy tay hần: “Chàng mới tới, đã đi sao? ...Ta bao giờ mới có thể gặp lại chàng.” Tâm sự nữ nhi vốn không nên nói ra, nhưng tình thế cấp bách, Lý Sướng lại không ngần ngại thốt ra. Lời vừa nói ra, hai gò má nàng đã đỏ bừng lên, chẳng khác nào hoa hồng tháng ba e ấp.

Bộ Bình Xuyên yên lặng nhìn nàng thật lâu, trái tim giống như khối băng cứng, trong chốc lát đã tan thành dòng nước dịu dàng...Nhưng hần chỉ có thể lạnh lùng giật tay ra, lặp lại: “Ta phải đi.” Tiếng nói vừa dứt, hần lại một lần nữa xoay người, cổ bước đi thật nhanh. Nếu không đi, chỉ sợ tình cảm của nàng sẽ trở lại, không để hần rời khỏi.

“Bộ Bình Xuyên.” Lý Sướng vừa thấy hần phi thân khỏi Giáng Tuyết lâu, không cần nghĩ ngợi, đã vội vàng đuổi theo. Nàng nhất định phải đi cùng hần, vô luận đi tới nơi đâu, vô luận là thiên đường hay địa ngục. Nàng hoàn toàn quên chính mình không biết võ công, thân hình xinh xắn lạnh lợi của nàng đập vào thành lan can, mất cân bằng, ngã xuống dưới lầu. Bộ Bình Xuyên cách đó không xa, linh cảm thấy điều chẳng lành, lo lắng quay đầu lại. Hần nhanh chóng phi thân đỡ lấy Lý Sướng đang từ từ rơi xuống.

Lại một lần nữa, Lý Sướng ngã vào vòng tay Bộ Bình Xuyên, cứ như vậy nhẹ nhàng che chở cho nàng, giống hệt như lần đầu gặp mặt. Nàng ở trong lòng hần, ngại ngùng đưa mắt nhìn hần, trong ánh mắt ngập tràn ánh trăng trong suốt, như mộng như ảo. Nếu có thể, nàng hi vọng, giây phút này kéo dài hết cả đời.

Bộ Bình Xuyên ôm Lý Sướng, hai tay run lên nhẹ nhàng. Hần không dám nghĩ đến, nếu vừa rồi chạm một chút, cả thân thể mềm mại của nàng sẽ rơi xuống mặt đất, cả người tràn ngập một màu máu đỏ như hồng liên. Trong đầu hần nhất thời hiện lên hình ảnh nhiều năm về trước...Máu, rất nhiều máu, khắp nơi đều là mùi máu tanh, cả người đều dính máu, rửa thế nào cũng không sạch được. Chuyện cũ ulla về, hần trong lòng kinh hãi, thống khổ đến tận xương, toàn thân đều run lên đau đớn.

Lúc này, lầu trên lầu dưới, có lẽ nghe thấy được động tĩnh, đều trở dậy thấp đèn. Bộ Bình Xuyên đột nhiên hoàn hồn, ôm Lý Sướng trở lại khuê phòng. Đoạn quay người định rời khỏi. Nhưng Lý Sướng lại nắm lấy tay hần không cho đi, ánh mắt nhìn hần khẩn cầu. Vừa rồi, nàng không quan tâm đến tính mạng đuổi theo hần, Bộ Bình Xuyên vì vậy trong lòng cảm động vô cùng. Lúc này, lại thấy vẻ mặt của nàng, hần thực sự không nhẫn tâm rời đi.

Đột nhiên từ bên ngoài cửa phòng vang lên tiếng Bách Hợp: “Tiểu quận chúa, người còn chưa ngủ sao?”

“Ta đang định đi ngủ, người lên đây làm gì?” Lý Sướng đáp.

“Nô tì nghe thấy tiếng người gọi nên mới lên đây xem sao. Nếu không có việc gì, nô tì xin cáo lui trước.”

Hai người đang nói chuyện, lại nghe thấy tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống. Xa xa vang đến tiếng phụ thân nàng: “Bách Hợp, tiểu quận chúa cho gọi người sao?”

[alobooks.vn]

Tiếng bước chân vừa rồi rời nguyên lai là của Chu mama, vú nuôi của nàng. Nàng vội vàng thổi tắt nến, vờ như đã nghỉ ngơi. Bách Hợp liếc mắt thoáng nhìn qua cũng đã đoán được ý tứ của chủ nhân. Nàng

nhANH chóng đổi lại khuôn mặt tươi cười, quay lại nói với Chu mama vài câu. Sau đó hai người cùng đi xuống dưới lầu. Ngoài phòng lại yên tĩnh trở lại.

15. Chương 15

Chương 15

Trong khuê phòng lúc này không tiện thắp đèn, Lý Sướng vì vậy mới cùng Bộ Bình Xuyên ra ngồi bên cửa sổ. Đêm khuya, mùi hoa thanh tĩnh, bóng cây sơ tịch, ánh trăng như ngàn vạn chỉ bạc lung linh bao quanh thân ảnh hai người bọn họ. Lý Sướng chăm chú nhìn Bộ Bình Xuyên, hẳn tuy rằng một thân hắc y tầm tối, không có nửa điểm sáng ngời. Nhưng nàng lại cảm giác thấy hắn giống như nhật nguyệt dịu dàng, ấm áp.

“Từ ngày đó, ta mỗi ngày đều đi chơi thuyền. Nhưng mà, chàng...” Lý Sướng nói đến một nửa, liền đỏ mặt không nói tiếp nữa. Tuy vậy, lời nàng nói lại ý nhị hàm súc, chất chứa vô vàn tình cảm. Bộ Bình Xuyên nghe được, trong lòng không khỏi rung động. Nàng ngày ngày đến sông Trường An chơi thuyền. Hắn đêm đêm tìm bóng nàng sau khung cửa sổ. Hắn có tâm, nàng cũng có lòng... Nhưng cho dù có tình sâu ý nặng, kiếp này cũng không thể chống lại vận mệnh an bài.

“Có cách nào quên ta không?” Bộ Bình Xuyên nhìn Lý Sướng, gần từng tiếng.

Lý Sướng giật mình nói: “Quên chàng, tại sao? Bộ Bình Xuyên, từ khi gặp chàng, trong lòng ta đã chỉ có mình chàng. Cho dù có thể nào, ta cũng sẽ không quên chàng.”

Quen biết nhau, có lẽ là ngẫu nhiên, nhưng trong đó còn ẩn chứa nhân duyên. Nếu không, dùng cái gì để yêu thương nhau, dùng cái gì để hi vọng ở bên nhau.

“Nàng biết ta vừa ám sát hoàng tử, có thể nói tội trạng tày đình. Tính mạng ta như ngọn đèn trước gió, có thể vụt tắt bất cứ lúc nào. Nàng cần gì phải...” Bộ Bình Xuyên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm, giống như mọi chuyện chẳng hề liên quan chút gì đến bản thân.

“Tại sao? Chàng tại sao lại muốn ám sát thất hoàng huynh?” Lý Sướng trong lòng thắc mắc, không tài nào lí giải được.

Bộ Bình Xuyên không trả lời. Hắn trầm mặc suy tư, ánh mắt giống như đã trôi về một nơi rất xa xôi...

“Chàng không muốn nói cũng không sao.” Lý Sướng dịu dàng nói. “Tuy rằng chàng ám sát hoàng tử, nhưng không ai biết hắc y thích khách đó chính là chàng. Qua một thời gian, phong ba lắng xuống, chàng sẽ không phải lo gì nữa.” Tuy biết lần này sự tình nghiêm trọng, nhưng nàng vẫn cố gắng trấn an tinh thần Bộ Bình Xuyên.

“Qua một thời gian nữa, nếu có cơ hội, ta sẽ lại thử thêm lần nữa.” Bộ Bình Xuyên dập tắt hi vọng trong lòng nàng, ánh mắt hắc tối lại như bóng đêm, hờ hững, lạnh lùng. Hắn đã quyết, dù thể nào cũng khó lòng thay đổi được.

Lý Sướng thất thần, không biết phải nói gì. Chỉ có nước mắt như trân châu vẫn lặng lẽ rơi xuống. Bộ Bình Xuyên khẽ cắn môi, vội đứng lên, xoay người, nhưng còn chưa kịp cất bước, hắn đã cảm giác thấy mềm mại mảnh khảnh ôm chặt lấy hắn. Lý Sướng nghẹn ngào nói: “Nếu cần qua một thời gian nữa, thì bây giờ, dành thời gian này cho ta được không?”

Bộ Bình Xuyên toàn thân cứng đờ. Hắn không xoay người, cũng không trả lời. Lý Sướng thấy vậy lại càng ôm chặt hơn, nàng liều lĩnh hành động, toàn tâm toàn ý vì tình yêu. Đột nhiên, Bộ Bình Xuyên cảm thấy một chút ấm áp nơi đầu vai, hắn biết đó là nước mắt nàng, từng giọt từng giọt rơi xuống, trong phút chốc đã thấm ướt vai áo hắn.

Bộ Binh Xuyên trong lòng còn đang chần chừ, mà thân thể đã có suy nghĩ của riêng mình. Hắn không tự chủ được, xoay người, một tay ôm lấy thân thể xinh đẹp của Lý Sương vào lòng. Lý Sương ở trong lòng hắn, không hề nhúc nhích. Kề sát trong ngực, có thể cảm thấy trái tim đang mạnh mẽ đập dồn, một chút cảm giác tình cảm mãnh liệt trào dâng.

Bóng đêm tĩnh lặng như tờ, trên trời ngàn vạn vì sao lấp lánh, ánh trăng âm áp soi sáng khắp nhân gian. Dưới ánh trăng lung linh huyền ảo, hai người bọn họ lặng lẽ vai kề vai, chẳng khác nào bức tranh xuân tuyệt mỹ.

Hoàng tử bên đường gặp chuyện, thành Trường An cơ hồ đều náo loạn, Cửu Môn đề đốc huy động toàn bộ nha dịch lùng sục trên dưới, ngõ ngách trong thành, cốt tìm cho ra thủ phạm. Phàm là kẻ khả nghi, đều trước bắt, sau thẩm tra. Đúng như Sở Thiên Diêu đã nói, thà rằng bắt nhầm, chứ nhất quyết không thể bỏ sót, đại lao xem ra cũng sắp đến mức kín người hết chỗ mất thôi.

Diêu Kế Tông không muốn thêm rắc rối, cũng biết mình cùng người của Long ngũ gia thù càng thêm thù, vì vậy đành miễn cưỡng ở nhà mấy ngày mới dám xuất môn. Hơn nữa, lần này hắn xuất môn còn cẩn thận ngồi trong xe ngựa. Trước kia, điều tối kỵ với Diêu Kế Tông là ngồi xe ngựa, chẳng thể ngắm phố phường hai bên. Hơn nữa, thời cổ đại bánh xe không có lốp, giảm xóc cũng không có, trong xe chấn động không ngừng. Chỉ tiếc là hiện tại hắn vận khí không tốt, vẫn nên lấy an toàn làm trọng. Ngồi trong xe buồn chán, hắn nhìn không được đứng lên ngậm nga, đem lời hát của Chu Hoa Kiện sửa miệng đối mặt.

“Ta thật phiền thật phiền, cuộc đời sao quá cực đoan. Ta muốn tự do tự tại, tự do tự tại không cần đề phòng.”

Hắn lần này xuất môn muốn đi tới hai nơi, một là Tĩnh An vương phủ, hai là Sở phủ. Ngày đó, Sở Thiên Diêu đi theo hắn lấy xiêm y, không ngờ trên đường lại gặp phải nhiều chuyện như vậy. Cùng Cao Mãnh tử võ một phen, lại chứng kiến hoàng tử gặp nạn. Hơn nữa, cái thân hình hắc y quen thuộc kia làm họ đều chấn động, kết quả việc chính lại quên mất. Vừa ra khỏi tử lâu đã đường ai nấy đi, không còn nhớ tới việc đi lấy xiêm y nữa. Diêu Kế Tông hôm nay mới chợt nhớ ra, mới vội vàng chuẩn bị cẩn thận để mang trả cho nàng.

Vào Tĩnh An vương phủ, vừa thấy Nhược Nhược cùng Lý Hơi, việc thứ nhất, Diêu Kế Tông kể lại sinh động như thật chuyện hắn ngày ấy tận mắt chứng kiến có kẻ ám sát hoàng tử. Hắn nói liền một hơi, sau cùng còn buông một câu nhận xét: “Thích khách này quả thật thân thủ phi phàm. Nơi đó đều là ngự tiền thị vệ võ công cao cường, thế mà hắn bất ngờ xuất hiện, suýt nữa đã ám sát thành công. Lúc trước nếu đổi hắn là Kinh Kha, chưa biết chừng lịch sử đã thay đổi.”

“Ý ngươi là, Kinh Kha thân thủ không tốt?” Nhược Nhược nghe được bật cười nói.

“Không phải là ý của ta, là ý của Đào Uyên Minh. Đào lão phu tử chẳng phải từng nói hắn, ‘tích tai kiếm thuật sơ, kì công toại bất thành’ sao.” Diêu Kế Tông dẫn lời tiên bối, khẳng định hắn không hề nói đùa.

“Thích khách này, quả thực thân thủ vô song. Cũng không biết hắn vì sao lại muốn ám sát hoàng tử?” Lý Hơi trong lòng thắc mắc.

“Cũng đơn giản thôi. Chín phần mười là có kẻ bị thất hoàng tử hung hăng khi dễ, hận hắn đến thấu xương, luôn mưu đồ tìm cách trả thù. Nhưng trực tiếp đấu võ e không được, vì thế mới làm hoạt động khủng bố, phái thích khách đến ám sát hắn.” Diêu Kế Tông thay Lý Hơi giải thích nghi hoặc.

“Thất hoàng tử tính tình ngay thẳng, chiêu hiền đãi sĩ, chưa bao giờ ý thế hiếp người.” Lý Hơi trong lòng không đồng tình.

“Vậy lại càng nguy, hắn tốt như vậy, các hoàng tử khác nhất định thấy ngứa mắt. Không chừng lại là chuyện trong nhà, huynh đệ xử lí nhau để bớt đi đối thủ cạnh tranh.” Diêu Kế Tông thẳng thắn nói.

Lý Hơi nghe được giật mình, tình huống này cũng không phải không có khả năng. Hoàng cung tranh chấp khắc nghiệt, hoàn toàn không quan tâm đến huyết mạch thân tình. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn thấy không đúng: “Điểm ấy cũng không có khả năng. Tên thích khách này quả thực không phải loại máu lạnh vô tình. Hắn không giết nữ tử, hiển nhiên không phải thích khách chuyên nghiệp, nếu không sao có thể hạ kiếm lưu tình.”

Lời này nói ra thực sự có lí, nếu vì tranh giành lợi danh, khẳng định sẽ thuê sát thủ chuyên nghiệp. Bọn họ giết người vì tiền, đạo đức chính là lấy tiền thay mạng người, chỉ biết sát sát sát. Thần chấn sát thần, phật chấn sát phật, làm sao nghĩ đến lão ấu phụ nhu. Điều Kế Tông nghe Lý Hơi nói vậy, liền hướng về Nhược Nhược cười nói: “Nói như vậy, sát thủ này không quá lãnh khốc sao?”

Đoạn, không hiểu quay lại hỏi Lý Hơi: “Người tại sao biết hẳn không giết nữ nhân?”

Lý Hơi nhìn hẳn, dừng một chút, rồi chậm rãi nói: “Lý Sướng lúc ấy cũng ở trong xe thất hoàng tử, thích khách kia kiếm đã đặt lên cổ nàng, nhưng vẫn dừng lại không xuống tay.”

“Cái gì?!” Điều Kế Tông nhảy dựng lên, vội vàng hỏi: “Nàng có sao không? Có bị thương không? Có nguy hiểm gì không?...” Hẳn một hơi hỏi đến mười mấy câu, hoàn toàn không có trật tự. Nhược Nhược thấy vậy vỗ vai hẳn, trấn an: “Người yên tâm, Lý Sướng không sao. Mấy hôm trước ta có đến thăm nàng, nàng dung mạo vẫn kiều diễm như xưa, không có gì đáng lo ngại cả.”

Lời này không phải hư ngôn, mà quả thực là thế. Nhược Nhược đến thăm Lý Sướng, đoán chừng nàng bộ dạng kinh hãi, sắc mặt tái nhợt. Không ngờ...Khuôn mặt nàng vẫn tươi tắn như hoa, ánh mắt rạng rỡ, cả người minh diễm vô cùng. Nhược Nhược là người từng trải, sao có thể không nhìn ra tâm sự nàng. Như vậy, nàng cùng ‘Trường An đệ nhất khốc’ đang tiến triển vô cùng tốt. Nàng mỉm cười hỏi: “Bộ Bình Xuyên có phải vẫn lén lút đến thăm muội không?”

Nàng chỉ là thuận miệng hỏi vậy, Lý Sướng lại cả người chấn động, khuôn mặt bỗng chốc trở nên tái nhợt. Nàng bật thốt lên hỏi: “Tẩu tại sao lại biết?”

Nhược Nhược không nghĩ nàng sẽ phản ứng như vậy, nhất thời giật mình, nhưng rất nhanh đã hồi phục lại, cười nói: “Ta đoán, muội sắc mặt rạng ngời, không khó để đoán ra hai người đang ân ái ái ái. Mẫu thân cùng phụ thân muội còn chưa biết đúng không? Muội yên tâm, ta sẽ không tùy tiện nói bừa.”

Nhược Nhược hiểu sai ý, Lý Sướng sắc mặt lại chuyển sang hồng, nàng cúi đầu mỉm cười không nói nữa.

Lý Sướng tình yêu vừa đến, cuộc sống đã không còn là những thước phim đen trắng, mà khắp nơi đều tràn ngập sắc màu. Mà Điều Kế Tông vẫn một lòng vì nàng mà lo lắng. ‘Hoa rơi cổ ý vì lưu thủy, lưu thủy vô tình luyến hoa rơi.’

“Người không cần trấn an ta, nàng là nữ nhi khuê các, gặp chuyện nguy hiểm như vậy, sao có thể dễ dàng hồi phục.” Điều Kế Tông không tin hỏi lại.

“Người ta có tình yêu an ủi, khôi phục nhanh cũng là điều đương nhiên.” Nhược Nhược cố ý nói cho Điều Kế Tông nghe, làm cho hẳn sớm hết hi vọng, sau này cũng không cần lo lắng cho Lý Sướng như vậy.

Điều Kế Tông nghe được ngẩn người, trong lòng chấn động, thất thanh nói: “Người nói, nàng cùng Bộ Bình Xuyên...”

Hắn nói đến một nửa, đột nhiên nhớ đến lời Lý Hơi: “Lý Sướng lúc ấy cũng ở trong xe thất hoàng tử, thích khách kiếm đã đặt lên cổ nàng, vẫn chần chờ không ra tay.”

Kiếm đã đặt lên cổ, vẫn không ra tay. Vì cái gì? Đương nhiên là vì...Nhìn thân hình quen thuộc kia, hẳn đã đoán ra được vài phần, bây giờ trong lòng đã chắc chắn. Hắc y thích khách chính là—Bộ Bình Xuyên. Hẳn hít một hơi thật sâu, nhất thời chấn động, không biết phải nói gì.

“Người làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Lý Hơi hỏi.

Điều Kế Tông há miệng thở dốc, định nói gì, nhưng cuối cùng lại ngăn lại. Lời này, không thể nói với Lý Hơi. Hẳn không biết sẽ tốt hơn, nếu đã biết, nhất định sẽ nhúng tay vào. Đến lúc đó, Lý Hơi sẽ phải phân vân, không biết theo lí tính giúp Lý Mân truy bắt thích khách, hay theo cảm tính, giúp Lý Sướng che chở cho tình lang của nàng.

“Nàng cùng Bộ Bình Xuyên, xem ra đã tình sâu ý nặng. Điều Kế Tông, người nghe ta một lần, lập tức hồi tâm đi.” Nhược Nhược không biết hẳn vì sao chấn động, cứ nhiên lên tiếng khuyên lơn.

Điều Kế Tông không đáp lời nàng, trong lòng hẳn tựa hồ như có hàng vạn khối đá đè chặt, khiến hẳn nói không ra lời. Một phần vì Lý Sướng cùng Bộ Bình Xuyên tình cảm sâu đậm mà trong lòng tràn đầy cảm

giác mất mát. Một phần vì Bộ Bình Xuyên vừa ám sát hoàng tử mà lo lắng không thôi. Một gang hồ lãng tử, một vương phủ tiểu thư, quả thực chênh lệch đủ đường. Một khi Bộ Bình Xuyên đeo trên người thân phận: “Khâm phạm triều đình”, liệu bọn họ còn có thể ở bên nhau. Nếu không có kết quả, chi bằng dừng bắt đầu, không có bắt đầu cũng sẽ không có kết thúc, tình yêu chỉ thoáng qua sẽ không để lại trong lòng nhiều đau đớn.

Nhưng đáng tiếc, trong lòng bọn họ lại si mê không dứt. Tình yêu đẹp đến khi tiêu tan sẽ trở thành vết thương rất sâu, Diêu Kế Tông thực lòng không mong muốn một ngày kia, đôi mắt Lý Sướng chỉ còn chứa u buồn.

Nhưng, hắn có thể làm gì được đây. Đó là quyết định của Lý Sướng, nàng cam tâm tình nguyện. Biết rõ tình yêu này hư ảo khó lường, nàng vẫn chấp nhận không hề suy chuyển.

Nhân sinh hữu tình si, không liên phong tuế nguyệt.

Diêu Kế Tông rời khỏi Tĩnh An vương phủ, cõi lòng đầy vẻ u sầu. Hắn lên xe ngựa, lại thấy bên cạnh là bộ xiêm y của Sở Thiên Diêu, liền nghĩ đến, nếu bây giờ có Sở Thiên Diêu cùng đi uống rượu thì thật tốt, lúc này không mượn rượu giải sầu thì còn có thể làm gì nữa đây. Một mình uống rượu, đương nhiên không bằng có người uống cùng. Mà tứ lang lại là hảo huynh đệ, thật không còn đối tượng nào thích hợp hơn.

Nhưng vừa đến Sở phủ, lão nhân gác cổng đã hướng hắn nói: “Công tử, tứ công tử từ sáng sớm đã ra ngoài, bây giờ còn chưa trở về.”

Không phải chứ? Cư nhiên tìm người không gặp, Diêu Kế Tông trong lòng buồn bực vô cùng. Hắn đem xiêm y nhờ lão nhân thay hắn chuyển giao, đoạn lên xe ngựa rời khỏi. Hắn tùy tiện vào một tửu lâu, gọi liền mấy vò rượu. Nữ ca bên trên thanh âm uyển chuyển động lòng người, xung quanh khách nhân đều cười nói vui vẻ, ồn ào náo nhiệt, hắn...một mình cô đơn. Hắn một li tiếp một li, chẳng khác nào uống vào nước đá, trong lòng nhất thời lạnh vô cùng. Vô phận hữu duyên, ông trời thực sự trêu chọc người mà.

Hắn chỉ lo một mình uống rượu, không để ý có kẻ đang nhìn hắn chằm chằm, tên kia vội vàng chạy ra khỏi tửu quán, không lâu sau đã dẫn theo một người đi vào. Diêu Kế Tông đột nhiên thấy phía trước tối sầm lại, giương mắt nhìn lên, mới thấy Cao Mãnh đã đứng bên cạnh bàn. Chả trách ánh sáng bị che khuất, nguyên lai là bị hắn chắn lại. Oan gia gặp lại, hiển nhiên không phải chuyện tốt đẹp, Cao Mãnh trừng mắt nhìn Diêu Kế Tông, chỉ hận không thể xé xác phanh thây hắn. Trong khi đó, Diêu Kế Tông đã hơi say, nhất thời không biết sợ hãi, chỉ tức giận hét lên:

“Cao anh hùng, người buông tha ta đi. Ta hôm nay tâm tình không tốt, người đừng tìm ta gây phiền toái. Có gì khó chịu, ngày mai hãy tìm ta tính toán có được không?”

Cao Mãnh đáp lời hắn bằng một chưởng, trong tức khắc đã làm bàn hắn đang ngồi gãy thành hai nửa, rượu và thức ăn đều đổ xuống đất. Khách nhân trong quán sợ hãi bỏ chạy hết ra ngoài. Diêu Kế Tông nhất thời cảm giác hoàn toàn tỉnh táo, tên hán tử trước mặt như hung thần ác sát, chẳng thể nào nói đạo lý với hắn, tốt nhất vẫn nên tránh đi là hơn. Nghĩ vậy, hắn lập tức nắm lấy một chiếc ghế, ném về phía Cao Mãnh. Thừa dịp Cao Mãnh phân tâm, Diêu Kế Tông đã nhanh chóng chạy ra khỏi tiệm ăn. Cao Mãnh cũng không chịu dễ dàng từ bỏ ý đồ, không chần chừ chạy như bay đuổi theo.

Cũng may Cao Mãnh từ nhỏ luyện tập công phu, nhưng khinh công lại không chú trọng. Hơn nữa, Diêu Kế Tông lại là cao thủ marathon, hắn nhất thời đuổi không kịp. Nếu đổi lại là Bộ Bình Xuyên, chỉ sợ chạy không quá ba bước sẽ bị bắt lại ngay.

Tuy nhiên, Cao Mãnh lại có ưu thế ở thể lực. Hắn tuy rằng hiện tại đuổi không kịp, nhưng nếu tiếp tục chạy thêm nữa, không tin không đuổi được. Cao Mãnh thể lực so với Diêu Kế Tông quá chênh lệch, đánh lâu dài tuyệt đối không phải đối thủ.

May mắn, tửu lâu này ngay gần Sở phủ, Diêu Kế Tông biết khó lòng thoát được hắn, mới hướng về Sở gia mà chạy. Nhưng hắn vừa chạy đến Sùng Nhân phường, đã nhìn thấy cứu tinh, vui mừng vừa chạy vừa hô: “Tứ lang, Tứ lang người đã về. Thật tốt quá!”

Sở Thiên Diêu nghe tiếng giật mạnh dây cương, Tiểu Bạch mã vì thế cũng nhanh chóng dừng lại. Nàng ngạc nhiên nhìn Diêu Kế Tông đang cố sống cố chết chạy, đuổi theo phía sau là Cao Mãnh. Hai người bọn

họ tại sao lại đụng đầu nhau?

“Các người lại giao tranh sao? Đã thỏa thuận không gây chuyện nữa rồi kia mà.” Nàng hỏi Diêu Kế Tông.

“Ta cũng không muốn cùng hấn đánh nhau, nhưng hấn cứ nhất quyết theo ta không dứt.” Diêu Kế Tông tức giận nói.

Khi nói chuyện, Diêu Kế Tông quay đầu nhìn lại, thấy Cao Mãnh đã đuổi đến gần. Cho dù cả hấn và Sở Thiên Diêu hợp lực cũng không phải đối thủ của Cao Mãnh. Hơn nữa, hấn hôm nay lại không có thất bước đồ của lão Khương. Nếu cứ cố tình dùng đến vũ lực, chỉ sợ tính mạng này cũng không giữ được. Suy đi tính lại, kết quả vẫn nên tránh đi là tốt nhất. Diêu Kế Tông vì thế vô cùng nhanh nhẹn giữ lấy thân ngựa, Sở Thiên Diêu còn chưa kịp phản ứng, hấn đã nhảy lên ngồi phía sau nàng.

“Người...” Sở Thiên Diêu còn chưa nói xong, Diêu Kế Tông đã đảo khách thành chủ, từ sau lưng vươn hai tay bắt lấy cương ngựa, dùng sức giật mạnh, khổng chế Tiểu Bạch Mã bắt đầu chạy như bay. Vừa đi, hấn còn quay đầu ném lại một câu: “Cao anh hùng, tiếp tục đuổi đi, ta ở phía trước đợi người. Không gặp không về.”

Vốn không cam chịu thất bại, lại bị Diêu Kế Tông nhất kích, Cao Mãnh vì vậy hung hăng đoạt mã của một người đi đường phi đuổi theo. Nhưng loại mã bình thường này, sao có thể so với thần mã của Sở Thiên Diêu. Diêu Kế Tông biết vậy, liền cố ý phi ngựa lúc nhanh lúc chậm, Cao Mãnh thấy vậy lại càng tức khí đuổi theo.

Sở Thiên Diêu bất đắc dĩ cùng Diêu Kế Tông cưỡi chung một con ngựa, thân thể hai người dường như không còn khoảng cách. Hơn nữa, nàng ở phía trước, Diêu Kế Tông ở phía sau, hấn lại từ phía sau dùng tay khổng chế cương ngựa. Tư thế ấy chẳng khác nào ôm nàng trong lòng. Sở Thiên Diêu bất đắc dĩ đành nói: “Người buông ra, để ta điều khiển ngựa.”

Diêu Kế Tông y lời buông tay ra. Nhưng...hấn buông tay khỏi cương ngựa, lại...đặt tay lên thắt lưng nàng.

“Người làm gì?” Sở Thiên Diêu lắp bắp, vội vàng buông một tay, mạnh mẽ hất cánh tay Sở Thiên Diêu đang đặt bên hông nàng.

“Tứ lang, ta không nắm cương ngựa, đương nhiên phải ôm người. Nếu không chẳng phải sẽ ngã sao.” Diêu Kế Tông ngạc nhiên hỏi lại, đồng thời nâng hai tay tiếp tục đặt về vị trí cũ.

Sở Thiên Diêu tức giận đến choáng váng, phẫn nộ nói: “Vậy người điều khiển ngựa đi.”

[alobooks.vn]

Vì vậy, cương ngựa lại trả về tay Diêu Kế Tông, Sở Thiên Diêu trầm giọng lên tiếng nói: “Người kị nhanh lên, nhanh chóng thoát khỏi tên kia cho ta.” Nếu cứ tiếp tục để hấn chạy lúc nhanh lúc chậm, cùng tên Cao Mãnh kia đuổi bắt thì nàng còn phải trên lưng ngựa ‘thân mật tiếp xúc’ với hấn đến khi nào.

16. Chương 16

Chương 16

Diêu Kế Tông vì thế không cùng Cao Mãnh chơi trò mèo đuổi chuột nữa, hấn khổng chế Tiểu Bạch Mã gia tốc chạy, chẳng bao lâu đã bỏ lại Cao Mãnh phía sau.

“Tứ lang, hôm nay người xuất hiện thật đúng lúc, lại cứu ta một mạng. Người đúng là phúc tinh của ta!!” Diêu Kế Tông quay đầu lại, nhìn không thấy Cao Mãnh, mới thông thả giảm tốc độ, một tay vỗ vai Sở Thiên Diêu nói.

Hai người ngồi chung một con ngựa, thân thể cơ hồ như trẻ sinh đôi gắn chặt không thể tách rời. Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu nói chuyện, lại ngồi quá gần nhau, vì vậy hơi thở ấm nóng của Diêu Kế Tông phả vào bên tai nàng. Nàng vội vã quay đầu tránh đi, đồng thời hất cánh tay Diêu Kế Tông đang đặt trên vai mình ra. Nàng đang định mở miệng nói gì, đột nhiên từ bên kia ngã tư đường vang lên tiếng gọi: “Thiên Diêu”. Thanh âm mang theo nét kinh ngạc tột cùng.

Hai người trên lưng ngựa nhất tề theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trước một cửa hàng lớn là Sở phu nhân và Lăng Sương Sơ, hai người cùng mang bộ mặt kinh ngạc, khó hiểu. Sở Thiên Diêu thấy hai người bọn họ như vậy, khăng định màn ‘tiếp xúc thân mật’ vừa rồi đã lọt vào mắt họ, rõ ràng sẽ gây ra hiểu lầm không nhỏ. Nàng nhất thời lại không có cách giải thích, trong lòng hoảng hốt vô cùng.

Nàng lo sợ, trong khi Diêu Kế Tông lại bình thường như không. Hắn vội vàng xoay người xuống ngựa, chạy tới nhiệt tình chào hỏi: “Sở phu nhân, Lăng tiểu thư, thật may mắn gặp được, hai vị đang cùng đi dạo phố sao?”

Sở phu nhân nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, sắc mặt chuyển lại như cũ đáp: “Là ta muốn mua thêm một chút đồ, liền gọi Sương Sơ theo giúp ta chọn lựa một chút.” Bà dừng một chút, đoạn buồn bực hỏi: “Diêu công tử, công tử cùng Thiên Diêu tại sao lại...”

Khi bọn họ nói chuyện, Sở Thiên Diêu cũng đã xuống ngựa đi tới. Không đợi Sở phu nhân lên tiếng nói hết câu, nàng đã giành trước đáp: “Hắn trên đường bị kẻ thù đuổi giết, cũng may gặp con, vì vậy mới cùng hắn cưỡi ngựa chạy thoát thân.” Nàng đem chân tướng sự việc nói rõ ràng, cũng là để Sở phu nhân cùng Sương Sơ khỏi tưởng lầm.

Sở phu nhân nghe thấy càng ngạc nhiên nói: “Diêu công tử, tại sao lại cùng kẻ khác kết thâm thù đại hận. Cứ nhiên trên đường có người đuổi giết sao?”

Tuy rằng bị Sở Thiên Diêu thẳng thắn nói rõ chuyện của mình, nhưng Diêu Kế Tông cũng không chấp nhận bị mất mặt. Hắn thở dài nói: “Sở phu nhân, thật sự oan uổng cho ta. Ta vốn không muốn cùng người khác gây thù chuốc oán. Nhưng tên mập mạp kia lòng dạ hẹp hòi, vì một chút việc nhỏ mà không tha cho ta. Ta nhiều nhất cũng chỉ nói hắn ca khó nghe, hắn lại vì vậy mà phái người tìm giết ta...”

Lăng Sương Sơ này giờ vẫn không nói gì, chỉ tròn mắt nhìn Diêu Kế Tông, vừa rồi nghe hắn nói vậy, nàng mới mở miệng hỏi: “Công tử nói người nào mập mạp ca hát khó nghe. Không phải là Long ngũ gia chứ?”

“Chính hắn!” Diêu Kế Tông trăm phần trăm khẳng định, “Lăng tiểu thư, ta vừa nói, nàng liền đoán được là hắn. Hắn ca hát như vậy, hắn là ‘cũng có tiếng gần xa’”

Lăng Sương Sơ che miệng cười nói: “Tuy rằng Long ngũ gia tiếng ca không tốt, cũng ‘có tiếng gần xa’, nhưng ngoại trừ công tử ra, chưa có ai dám nói. Diêu công tử, người thật quá can đảm.” Nàng trước kia đều nghĩ hắn chỉ có thể bắt nạt kẻ yếu, không nghĩ hắn cứ nhiên thẳng thắn, không sợ cường bạo, Lăng Sương Sơ không thể không nhìn người trước mặt bằng cặp mắt khác xưa.

“Trước ta, không ai dám nói sao? Đây thực sự giống bộ đồ của hoàng đế đó” (ý nói: đồ của hoàng đế có xấu cũng không ai dám nói gì)

Ba người đều khó hiểu nhìn hắn, thực sự nghe không ra ý tứ trong lời hắn nói. Diêu Kế Tông thấy vậy nhanh chóng nói tránh đi: “Nguyên nhân là do không ai dám nói, ta là người đầu tiên, cho nên mới ôm hận trong lòng, sai người trên đường đuổi giết ta, cũng không phải mới chỉ một hai lần. Ngày đó, ta quả thực đã chọc phải tổ ong vò vẽ rồi.”

“Diêu công tử, bọn họ giữa ban ngày dám gây chuyện đánh người, công tử tốt nhất nên đi báo quan thì hơn.” Sở phu nhân vừa nghe nguyên do, liền thay hắn đưa ra chủ ý.

“Đa tạ Sở phu nhân quan tâm, đến lúc tất yếu, ta nhất định sẽ làm như vậy.” Hắn cũng biết, giang hồ xử theo lối giang hồ, động đến quan phủ chỉ là hạ sách, chưa đến lúc bắt đắc dĩ, vẫn không nên dùng đến cách này.

Bọn họ nói thêm vài câu nhàn thoai nữa, trong khi Sở phu nhân cùng Lăng Sương Sơ đã muốn đi Ngưng Hương Đường chọn son phấn. Sở Thiên Diêu cũng đi theo giúp họ một tay, Diêu Kế Tông vì vậy liền cáo từ, một mình dẹp đường hồi phủ.

Diêu Kế Tông vừa bước đi, Sở phu nhân phía sau đã cười rộ lên: “Thiên Diêu, mẫu thân lần đầu thấy con cùng nam tử khác thân thiết như vậy.” Bà vừa mở miệng, Lăng Sương Sơ cũng cười theo: “Đúng vậy, Thiên Diêu, vừa rồi hai người thân thiết như vậy, ta cơ hồ còn tưởng đã nhìn nhầm người.”

“Mẫu thân, Sương Sơ, hai người...thật là.” Sở Thiên Diêu giận dữ nói, “Con không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Hắn trên đường bị người ta đuổi giết, vì thế mới đi cùng con, nếu không, con nhất định sẽ không cho hắn lên ngựa. Cũng là vì cứu một mạng người mà thôi.”

“Trên đời này có nhiều người cần cứu mạng, tại sao lúc nào cũng trúng phải hắn? Có thể thấy đây cũng là duyên phận.” Sở phu nhân nhìn nữ nhi bộ dạng tức giận, liền lên tiếng trêu đùa nàng.

Sở Thiên Diêu biết không thắng được mẫu thân, chỉ có thể tức giận mà không làm gì được. Nàng không để ý đến bọn họ nữa, chỉ tiêu sái một mình lên ngựa, đoạn quay lại nói: “Không cùng hai người đi Ngưng Hương Đường nữa, con về nhà trước.” Nàng bỏ lại sau lưng hai người đang âm thầm cười trong bụng mà phi thẳng về phủ.

Sở Thiên Diêu vẫn như cũ, ngồi bên bờ đầm thủy mà ngẩn người. Nàng kinh ngạc nhìn mặt nước sâu thẳm, giống như lòng người cũng sâu thẳm.

Sở Thiên Diêu sáng sớm đã xuất môn, đi đến một ân tự ngoài thành Trường An.

“Ta ở tạm một ân tự ngoài thành Trường An.” Bộ Bình Xuyên đã từng nói vậy với nàng. Từ khi chia tay ở Nhã Hiên lâu, nàng đã từng nhiều lần nghĩ đến việc đi tìm hắn, nhưng chung quy vẫn không đủ dũng khí. Nàng cũng là người thông minh, thấy Bộ Bình Xuyên cùng Lý Sương tình cảm sâu đậm, cũng không muốn xen vào làm người thứ ba. Đạo lý tuy rằng như vậy, nhưng làm được lại không phải dễ dàng. Sở Thiên Diêu là nữ nhi anh hùng, rộng rãi, khoan dung độ lượng, chưa bao giờ đem chuyện tư tình nữ nhi để trong lòng. Nhưng lần đầu tiên trái tim vừa đối nhịp, lại phải chịu cảnh nước chảy hoa trôi. Sao có thể không buồn đau được?

Chuyện tình cảm, chẳng mấy ai được thuận buồm xuôi gió, không ít thì nhiều đều phải chịu thương tổn. Nếu có ai đó may mắn có được tình yêu như trong mộng, hơn phân nửa sẽ đều oán trách cuộc sống sao quá mức bình thản, không đủ phong phú, nhân sinh không nhiều vẻ nhiều màu, ngưỡng mộ người khác với cuộc sống của họ. Tất cả đều là đứng núi này trông núi nọ mà thôi.

Trong đầu nàng bất chợt lại hiện lên thân ảnh màu đen ấy, là hắn sao? Nàng không muốn nghĩ đến, đây chính là tử tội. Sau ngày đó trở về, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, thật sự trong lòng không muốn đoán vậy. Vì thế sáng sớm hôm nay, nàng liền cưỡi bạch mã đi đến ân tự. Nhưng đáng tiếc người cần tìm lại không gặp.

“Bộ thí chủ trước đó vài ngày quả thật có ở trong nội tự, nhưng năm ngày trước đã từ biệt mà đi.” Tiểu hòa thượng trong ân tự nói cho Sở Thiên Diêu rõ sự tình.

Năm ngày trước đúng là ngày thất hoàng tử gặp chuyện. Thật trùng hợp như vậy sao, Sở Thiên Diêu trong lòng chấn động. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng nàng lại không thể không thừa nhận, Bộ Bình Xuyên và chuyện này có quan hệ quá lớn. Vì cái gì? Hắn vì cái gì mà muốn ám sát thất hoàng tử?

Sở Thiên Diêu chỉ có thể yên lặng ngồi nhìn đầm thủy. Đầm thủy trong suốt, nhưng lòng người lại âm u khó lường, giống như Bộ Bình Xuyên, không biết còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật.

Từ sau lần thoát hiểm trong gang tấc đó, Diêu Kế Tông cũng không dám tùy tiện xuất môn. Nhưng hắn thật sự không thể chịu cảnh ‘nhấn nhục sống tạm bợ’ này thêm nữa, vì vậy mới quyết định đi tìm Long ngũ gia, kết thúc mọi ân oán. Hôm nay, sau giờ Ngọ, hắn mang theo vận phần dưng cảm ra khỏi cửa...đi đến... Sở phủ.

Tính ra cũng đã là lần thứ tư hắn đến Sở phủ, lão nhân gác cổng thấy hắn, tươi cười nói: “Diêu công tử, ngài đã đến, tứ công tử ở trong, mời vào mời vào.” Ngay cả Phi Hổ cũng không nhe răng nhếch miệng với hắn nữa, chỉ liếc mắt một cái, rồi chạy vào trong, lát sau đã dẫn Sở Thiên Diêu đi ra. Phi Hổ này, quả thật thông hiểu nhân tính.

Sở Thiên Diêu thấy Diêu Kế Tông nhiều lần đến phủ, thật sự hơi có chút đau đầu. Lần trước vì hắn, nàng mới bị mẫu thân trêu chọc. Trong lòng không thoải mái, liền thành thật nói: “Diêu Kế Tông, người lại đến

đây làm gì?”

Diêu Kế Tông cũng không chần chờ, vội nói: “Tứ lang, ta tới tìm ngươi là có việc muốn nhờ. Ngươi đi cùng ta giúp một tay được không?”

“Ta hình như đã giúp ngươi không ít. Chính ngươi chộc giận Long ngũ gia, ta đã vài lần giúp ngươi thoát hiểm đấy thôi.” Sở Thiên Diêu hai tay khoanh trước ngực nhìn hấn nói. Không nói thì thôi, nói rồi mới nhận ra nằng và tên họ Diêu này...cư nhiên...tại sao cứ gặp phải hấn.

“Cho nên, thêm một chuyện nữa cũng không là gì, ta chỉ nhờ ngươi một lần này nữa thôi.”

“Là chuyện gì?” Sở Thiên Diêu hỏi.

“Cứ phải trốn tránh như chuột trốn mèo, ta thật sự không chịu nổi. Ta chuẩn bị đi gặp Long ngũ gia, cùng hấn kết thúc mọi chuyện. Tứ lang, ta muốn nhờ ngươi đi theo giúp ta, có gì còn tiện chiều cổ lẫn nhau.”

“Ngươi muốn ta cùng ngươi đi gặp Long ngũ gia?”

“Tứ lang, không phải kêu ngươi cùng ta đi gặp Long ngũ gia.” Diêu Kế Tông giải thích, “Ta một mình đi vào gặp hấn, ngươi ở bên ngoài là được rồi. Nửa canh giờ sau, nếu không thấy ta ra, ngươi liền đi báo nguy—không đúng, báo quan.”

Sở Thiên Diêu nhìn hấn rất lâu mới nói: “Ngươi một mình dám đi gặp hấn, không sợ hấn một đao chém ngươi sao?”

“Sợ thì có sợ” Diêu Kế Tông thành thật nói, “Nhưng hấn hiện tại cũng có thân phận địa vị tại Trường An, làm việc gì cũng đều chú trọng thể diện. Tuy rằng sai thủ hạ tìm mọi cách gây khó dễ với ta, nhưng nếu ta chủ động tới tìm hấn, hấn hấn không dám tùy tiện xuống tay.”

“Ngươi nói vậy cũng có điểm hợp lí, nhưng nếu hấn không nghĩ vậy, ngươi lúc đó phải làm sao?”

“Cho nên, mới kêu ngươi đi cùng, ở bên ngoài xem động tĩnh. Vạn nhất ta không ra được, ngươi nhanh chóng đi gọi quan phủ đến.”

“Làm như vậy quá nguy hiểm, ngươi cùng tiểu vương gia không phải rất thân thiết sao? Chỉ cần nhờ hấn ra mặt thay ngươi giải quyết, không phải sẽ tốt hơn sao?” Sở Thiên Diêu nhắc nhở Diêu Kế Tông.

“Có thể làm vậy, nhưng ta cũng là nam nhân, việc của mình trước hết phải tự mình làm, đâu thể việc gì cũng đi tìm hấn. Tứ lang, ngươi đi cùng ta một chuyến được không?”

Diêu Kế Tông nói như vậy, Sở Thiên Diêu không khỏi có vài phần bội phục hấn: “Cũng được, đi theo ngươi thì đi.”

Hai người xuất môn, gọi một chiếc xe ngựa, lên đường tới Long phủ. Sau khi xuống xe, Diêu Kế Tông xem xét một hồi, liền sắp xếp cho Sở Thiên Diêu ngồi ở tửu lâu phía đối diện, để hấn một mình vào Long phủ. Sở Thiên Diêu nhìn hấn nói: “Ngươi chắc chắn không cần ta đi cùng chứ?”

“Không cần. Ta tự mình sẽ giải quyết, nếu không được nhất định sẽ tìm huynh đệ ngươi. Nhớ kĩ, nửa canh giờ sau không thấy ta ra, ngươi lập tức đi báo quan được không?” Hấn dừng một chút, lại nói: “Báo quan không bằng trực tiếp đi tìm Lý Hơi, ta thực nghi ngờ tốc độ của quan sai, bảo Lý Hơi để hấn dẫn người đến chắc chắn sẽ nhanh hơn nhiều.”

Bàn bạc với Sở Thiên Diêu xong, Diêu Kế Tông liền ngang lăm liệt đi qua đại môn vào Long phủ. Ngày xuân, khí trời trong lành, nhưng trong lòng hấn lại tràn đầy cảm giác buốt lạnh. Có khi nào tráng sĩ vừa đi không còn trở lại nữa không? Nghĩ đến đây, hấn trong lòng nảy sinh một chút ý nghĩ thoái lui. Nhưng Long phủ đã mở ra, hấn giống như đã đi vào cửa chết, có muốn cũng không có đường quay lại.

“Tại hạ Diêu Kế Tông, xin được tiếp kiến Ngũ gia.”

Hấn được dẫn đến phòng khách Long phủ, nơi nơi đều bày ra hoa lệ, thất vũ tinh mỹ. Trong phòng đông nghịt người, trong đó tất nhiên không thể thiếu Cao Mãnh. Hấn khuôn mặt ẩn sau bộ râu quai nón, so ra thực sự cũng có điểm đặc biệt. Long ngũ gia là người duy nhất trong phòng được ngồi, hấn ngồi trên một chiếc ghế lớn màu đỏ, khuôn mặt dài thật dài, nhìn thẳng về phía Diêu Kế Tông bằng ánh mắt sắc bén như

chuyện: “Tiểu tử, người xem ra cũng có chút bản lĩnh, dám một mình đến đây. Ngũ gia ta đã xem nhẹ người rồi.”

“Long ngũ gia, ta không phải bị ngài bức đến mức này sao? Ta vừa ra khỏi cửa đã bị người của ngài chặn đường đuổi giết, chỉ có thể giống rùa đen quay đầu bỏ chạy. Nhưng người vốn khác rùa, bắt ta ở trong phòng cả ngày, ta chịu không được. Ngài nói xem, việc này phải thế nào ngài mới chịu giơ cao đánh khẽ, kết thúc thù hận?”

Long ngũ gia nghe hắn nói xong, liền đem hắn từ trên xuống dưới đánh giá một phen. Sau cùng cười lạnh nói: “Chuyện này cũng dễ dàng thôi. Bảo Hạnh Hoa Xuân của các người sắp xếp ba mươi bàn, Ngũ gia ta trước mặt mọi người sẽ xướng thử một khúc. Sau đó người thử bình xem ta xướng thế nào.”

Diêu Kế Tông âm ức trong dạ, lẽ nào phải phản lại lương tâm nói Ngũ gia xướng dễ nghe, hắn quả thực nói không được. Bất đắc dĩ cười làm lạnh: “Ngũ gia, ta cũng là người yêu xướng. Không bằng ta xướng cho Ngũ gia ngài một khúc, ngài sau đó bình thử xem.”

“Người cũng có thể xướng?” Long ngũ gia một lần nữa đem hắn cao thấp đánh giá, vẻ mặt không xem trọng nói: “Nhìn người như vậy, cổ họng nhất định không tốt, sao có thể xướng cao?” Nguyên lai hắn đánh giá khả năng xướng cao âm, khó trách hắn trước kia chỉ có thể ca bằng giọng khản đặc.

Diêu Kế Tông quyết định cho Long ngũ gia mở rộng tầm mắt, tốt xấu gì hắn cũng đã học qua đại học kịch, cũng có thể xem như có chút tài năng. “Long ngũ gia không nên trông mặt mà bắt hình dong. Ta tuy không mập bằng ngài, nhưng không có nghĩa ta xướng không tốt. Để ta xướng ngài nghe một khúc.”

Nói vừa xong, Diêu Kế Tông liền mở miệng bắt đầu xướng.

Hắn vừa ca là khúc gồm mười tám cao âm khác nhau, có thể nói là khúc khó nhất. Nghiêm khắc mà nói, Diêu Kế Tông xướng có điểm phá cách, nhưng thanh âm vang lên lại trong trẻo, ấm áp vô cùng. Người trong phòng nghe được lặng ngắt như tờ, tưởng như đều bị hắn cầm giữ. Bỗng nhiên nổi tiếng, chính là như thế này đây.

Đột nhiên từ bên ngoài vang đến tiếng bước chân và tiếng vỗ tay vang dội. Cùng với tiếng khen không dứt: “Tuyệt, xướng quá tuyệt.”

Diêu Kế Tông tập trung nhìn lại, thì ra là một nữ tử. Ước chừng mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt không khó nhìn, chỉ tiếc là...thật sự bộ dạng quá yêu nước. Đời sau đều biết, Đại Đường vốn chuộng nữ nhân đầy đặn, vị cô nương này có thể xem là một ví dụ điển hình, khuôn mặt nàng giống như bánh bao, trên cổ thịt gần ba tầng, kích thước lưng áo quả thật đốt đèn lồng tìm mấy ngày cũng không hết. Nàng đi vào trong phòng, những kẻ khác đều tôn kính chào hỏi. Diêu Kế Tông chưa từng gặp qua nữ nhân mập như vậy, nhất thời cả người choáng váng.

“Vừa rồi người xướng thật tốt. Phụ thân, người ta thế này mới là ca hát, còn người, là tru lên thì đúng hơn.” Ra là tiểu thư Long gia, chả trách cũng mập như vậy.

Nữ nhi nhà mình trước mặt người ngoài nói rõ điểm yếu, Long ngũ gia dở khóc dở cười: “Phiêu Phiêu, con nói bừa gì vậy.”

Phiêu Phiêu!!! Diêu Kế Tông nghe được suýt chút nữa cười ra tiếng. Long đại tiểu thư này thân hình khổng lồ, tên lại nhẹ nhàng phiêu phiêu, thật sự đối lập quá lớn, hắn không thể không bật cười trong bụng.

Long Phiêu Phiêu nhìn chằm chằm Diêu Kế Tông hỏi: “Người tên gì? Làm cách nào xướng tốt như vậy?”

“Tiểu sinh Diêu Kế Tông, cũng chỉ xướng bình thường thôi, đã làm Long tiểu thư chê cười rồi.” Diêu Kế Tông khiêm tốn nói.

Long Phiêu Phiêu quả nhiên nở nụ cười: “Người như vậy cũng nói ca bình thường sao? Nếu thế thì phụ thân ta là gì đây? Người xướng lại một khúc cho ta nghe được không?”

Long tiểu thư này nghĩ hắn là kẻ hát rong sao? Diêu Kế Tông thoái thác nói: “Không xướng không xướng, tại hạ vừa rồi xướng đa cao độ đã mệt rồi.”

Long Phiêu Phiêu còn chưa kịp đáp lại lời hấn, Cao Mãnh ở một bên đã hét to: “Sư muội cho người xuống, người liền xuống đi, cần gì phải ra sức khước từ.”

Hấn vừa nói vừa tiến lên phía trước vài bước, đôi mắt trợn lên, râu quai nón dựng đứng. Diêu Kế Tông theo bản năng lùi lại hai bước, cùng hấn bảo trì khoảng cách. Thì ra tên này là cao đồ của Long ngũ gia, chẳng trách võ công cao cường như vậy.

Cao Mãnh đứng lên giúp đỡ Long Phiêu Phiêu, nhưng Long Phiêu Phiêu cũng không cảm kích. Nàng hai hàng lông mày giương lên, mắt hững nói: “Sư huynh, ta cùng Diêu công tử nói chuyện, huynh xen vào làm gì?”

Cao Mãnh bị từ chối, sắc mặt trở lên đen sì như đáy nồi. Long ngũ gia thấy vậy liền nói: “Phiêu Phiêu, con nói chuyện với sư huynh như thế à?”

Long Phiêu Phiêu không để ý đến cha nàng, chỉ nhìn chăm chăm Diêu Kế Tông. Nàng xuất thân trong gia đình theo nề lối giang hồ, gặp không ít hạng người lỗ mãng. Diêu Kế Tông lại phong độ, tướng mạo đường đường công tử, quả thực là lần đầu tiên nàng thấy.

Diêu Kế Tông bị nhìn như vậy, cả người không được tự nhiên. Hấn cố ý tránh ánh mắt của nàng, hướng về Long ngũ gia nói chính sự: “Long ngũ gia, ngài thử bình xem.”

Long ngũ gia còn chưa kịp trả lời, Long Phiêu Phiêu đã chen lên trước nói: “Không cần phụ thân ta bình. Ta đã nói rồi thôi, công tử xuống tuyệt hay.”

Long ngũ gia nhìn nữ nhi nhà mình không có quý củ, quả thật hết đường xoay sở. Diêu Kế Tông nhận thấy cơ hội hiếm có, vì thế dò xét hỏi: “Long ngũ gia, vậy ân oán giữa chúng ta...”

“Bất kể là ân oán gì, tất cả đều xóa bỏ.” Long Phiêu Phiêu ngay cả ân oán đều không hỏi nguyên do, đã đại thứ vung tay coi như đã tan thành mây khói. Long ngũ gia thở dài một tiếng, nhất thời không nói nên lời. Quả nhiên, hấn không có cách với nữ nhi này.

Diêu Kế Tông không nghĩ có thể dễ dàng hóa giải ân oán như vậy, không khỏi vui mừng nói: “Long tiểu thư, đa tạ đa tạ, tiểu sinh sau này nhất định sẽ báo đáp.”

“Diêu Kế Tông, ân oán không còn, về sau tất cả đều là bằng hữu. Công tử có thể gọi ta là Phiêu Phiêu.” Xung quanh đều là những nam tử lỗ mãng, giờ đây đột nhiên thấy một nam nhân tuấn tú, Long Phiêu Phiêu cô nương trong lòng không khỏi có chút rung động.

Diêu Kế Tông nghe xong nhanh chóng nhận ra tình thế. Hấn tới cầu hòa, chứ không phải tới cầu thân. Chấm dứt một chuyện phiền toái, lại bắt đầu một chuyện phiền toái khác. Đến bao giờ hấn mới có thể yên ổn đây. Không xong rồi, tốt nhất phải nhanh chóng tìm cách thoát thân rồi mới tính sau.

[alobooks.vn]

‘Hoa rơi cố ý vì lưu thủy, lưu thủy vô tình luyến hoa rơi’: ‘Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tình luyến lạc hoa’

17. Chương 17

Chương 17

Sở Thiên Diêu ngồi trong tiệm rượu đối diện, chậm rãi cầm lên chén rượu, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng cho Diêu Kế Tông đang ở bên trong. Đột nhiên, đại môn Long phủ mở rộng ra, Diêu Kế Tông lúc đi cũng như lúc đến, sắc mặt chẳng khác nào có tám, chín người đuổi theo phía sau. Sở Thiên Diêu thấy tình hình như vậy, cho rằng hấn ở bên trong gặp chuyện, phải mở đường máu thoát ra. Nàng vì vậy vội vàng

đứng dậy, chuẩn bị sẵn tư thế xuất kiếm. Nhưng từ sau đại môn đuổi theo hắn không phải bọn lưu manh, mà là một nữ tử, một nữ tử mập vô cùng.

Diêu Kế Tông vọt tới trước mặt Sở Thiên Diêu, không kịp nói chuyện, đã tọa hạ, bưng lên vò rượu uống liền một hơi. Gặp khung long cấp cao, hắn không khỏi có chút choáng váng.

Hắn đang uống rượu, nữ tử béo kia cũng chạy tới. Nàng hướng đến một chiếc ghế mà ngồi xuống, chiếc ghế đáng thương kia lập tức kêu lên mấy tiếng kêu kệt. Nàng cũng không để ý, chỉ nhìn thẳng Sở Thiên Diêu nói: “Diêu Kế Tông, vị này là bằng hữu chờ người ở ngoài sao?”

Sở Thiên Diêu lúc này mới phát hiện, Long Phiêu Phiêu cứ nhiên theo hắn đi ra, một ngụm rượu nghẹn lại nơi cổ họng. Hắn khụ nửa ngày mới đáp: “Đúng vậy, PhiêuPhiêu cô nương, cô nương xem, ta không nói dối. Ta quả thật có bằng hữu đang chờ ở ngoài, chúng ta còn có việc cần phải đi ngay, hôm nay dù thế nào cũng không thể xướng cho cô nương nghe được.”

Long Phiêu Phiêu không để ý tới hắn, chỉ lo nhìn Sở Thiên Diêu từ đầu đến chân. Đoạn mỉm cười nói: “Công tử tên gì? Xướng hay như vậy sao?”

Sở Thiên Diêu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một nữ tử mập như vậy, thật sự bàng hoàng vô cùng. Nàng nhất thời ngạc nhiên, nói không lên lời. Diêu Kế Tông thấy Long Phiêu Phiêu thật sự có hứng thú với Sở Thiên Diêu, vội vàng rấp tâm làm việc bất lương.

“Phiêu Phiêu cô nương, vị này là hảo bằng hữu của ta. Mĩ mạo cùng trí tuệ đều không thể xem thường, anh hùng hiệp nghĩa hóa thân—Sở Thiên Diêu Sở công tử.” Hắn trù tính đẩy khung long cấp cao cho Sở Thiên Diêu, nên khoa trương nàng như thiên thần, phen này nhất định phải làm Long Phiêu Phiêu đổi đối tượng. Sở Thiên Diêu nếu không thích, có thể cự tuyệt nàng mà không cần lo lắng gây thù hằn. Dù gì Sở gia cũng là tướng môn thế gia, đắc tội với Long ngũ gia hắn là cũng không có gì đáng lo ngại.

Long Phiêu Phiêu đem vị ‘mĩ mạo cùng trí tuệ đều không thể xem thường, anh hùng hiệp nghĩa hóa thân’ Sở công tử nhìn thật kĩ. Quả nhiên thanh tú, anh khí, hiệp nghĩa đều có đủ. Nàng không khỏi càng nhìn càng thấy thích. Nhưng quay đầu nhìn lại Diêu Kế Tông, vị công tử này cũng không kém. Anh tuấn, tiêu sái, phong lưu, phóng khoáng. Long đại tiểu thư nhìn hai người bọn họ, trong lòng có chút do dự. Hai người đều tốt, cuối cùng nên chọn người nào đây?

Sở Thiên Diêu vừa nghe Diêu Kế Tông giới thiệu về mình như vậy, chợt hiểu được dụng tâm của hắn, nhất thời dở khóc dở cười. Hắn tính toán thật chu toàn, chỉ tiếc...tính nhầm người. Nàng đem vị Phiêu Phiêu cô nương này tính tề đánh giá một lần nữa, chỉ âm thầm lắc đầu không thôi. Quả thực vô cùng béo, kích thước lưng áo cũng không nhỏ. Khó trách Diêu Kế Tông e sợ trốn tránh như vậy.

“Công tử, người xướng hay như vậy sao?” Long Phiêu Phiêu hỏi lại lần nữa.

“Không có, nếu nói về ca xướng, Diêu Kế Tông mới thực tốt. Tiếng ca cất lên có thể làm dư âm vang vọng bên tai, ba ngày cũng không dứt. Cô nương có thể thỉnh giáo hắn là biết.” Sở Thiên Diêu không chút hàm hồ, đem bóng cao su đá trở về, dù thế nào cũng không nên ôm rắc rối về thân.

“Vậy công tử có thể làm gì? Có sở trường gì không?” Long Phiêu Phiêu lại hỏi.

“Có có có, tứ lang hắc cưỡi ngựa siêu phàm, kiếm thuật tuyệt luân, tướng môn hổ tử, tuổi trẻ tài cao, khó gặp trong thiên hạ.” Diêu Kế Tông giành trả lời, dùng ngôn ngữ khoa trương, thiếp vàng lên người Sở Thiên Diêu, nhằm đem cầu đá lại cho nàng.

“Ta là kẻ vũ phu, làm sao so được với Diêu công tử lỗi lạc phong lưu. Một người như thế mới phù hợp với cô nương.” Sở Thiên Diêu cũng không dễ chịu thua, nàng nhanh nhẹn phản bác, dùng hết sức sút cầu vào gôn.

Diêu Kế Tông liệu chết cũng muốn ngăn cản quả cầu này. “Làm sao vậy được, ta là kẻ bất tài vô dụng. Văn không được võ cũng không được, chỉ là so với sơn tặc thì tốt hơn một chút. Sao có thể so với Sở công tử, tương lai nhất định sẽ làm võ trạng nguyên. Quả thật chọn ý lang quân phải chọn người như hắn.” Diêu Kế Tông nói chẳng khác nào đang rao quảng cáo ngoài đường.

Sở Thiên Diêu lông mày giương lên, đang định nói gì đó. Nhưng Long Phiêu Phiêu đã cướp lời, nàng tủm cười nói: “Không cần hơn nữa, ta biết hai người đều tốt. Chỉ là ta nhất thời không biết chọn người

nào, cho ta thêm chút thời gian, để ta suy nghĩ thật kĩ rồi sẽ có câu trả lời sau.” Nàng vừa nói vừa nhìn hai người bọn họ, ánh mắt chẳng khác nào xem thức ăn chín ngoài chợ.

Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu giật mình, nhất tề quay đầu nhìn nàng, không ai nói lên lời. Xem ngữ khí của Long Phiêu Phiêu này, thật giống bọn họ đều là vật trong tay nàng, chỉ còn chờ nàng tùy ý trở bàn tay. Long Phiêu Phiêu nhìn hai vị anh tuấn tiêu sái trước mặt, mỉm cười...một thân thịt béo loạn chiến. Diêu Kế Tông vì muốn cứu vớt hai mắt của mình, liền lập tức quay đi. Vừa lúc bắt gặp ánh mắt Sở Thiên Diêu, hai người trong lòng đều đồng tâm cười khổ.

“Phiêu Phiêu cô nương, thứ lỗi chúng ta thật sự còn có chuyện quan trọng phải làm, xin cáo từ trước.” Diêu Kế Tông quyết tâm không thể cùng Sở Thiên Diêu tiếp tục đá bóng được nữa, việc cấp bách vẫn là thoát khỏi vị Long đại tiểu thư này.

“VẬY hai người đi trước đi. Khi khác sẽ gặp lại.” Long Phiêu Phiêu còn cần một mình tĩnh tâm suy nghĩ, vì thế không hề có ý giữ bọn họ lại.

“Ngày khác sẽ gặp lại. Tứ lang, chúng ta đi thôi.” Diêu Kế Tông để lại một chút bạc vụn, đoạn túm tay Sở Thiên Diêu kéo đi. Miệng tuy nói nhất định sẽ gặp lại, nhưng trong lòng lại mong vĩnh viễn đừng bao giờ tái kiến.

Hai người đều cố gắng đi thật nhanh, đi qua hai con phố mới bắt đầu giảm tốc độ. Diêu Kế Tông lo lắng quay lại phía sau, hần không khỏi thở phào nói: “May quá may quá, nàng ta không đi theo.” Hần vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán.

Sở Thiên Diêu trong lòng còn chưa hết sợ hãi, vội hỏi: “Người làm sao lại tìm ra một nửa tử mập như vậy. Người ta cười là chuyện bình thường, nàng lại cười đến thịt béo loạn chiến.”

Diêu Kế Tông kêu oan: “Sao lại là ta tìm đến, chính nàng ta tự chạy đến.” Hần đem chân tướng sự việc nói hết cho Sở Thiên Diêu, nàng nghe được liền cười lớn: “Chúc mừng chúc mừng, Diêu Kế Tông, xem ra người chẳng những cùng Long ngũ gia giải quyết ân oán, mà còn có thể được hần chọn làm rể cưng.”

“Tứ lang, làm người phải có lương tâm, ta gặp chuyện như vậy, người còn cười ta.” Diêu Kế Tông nói xong, cũng cười đứng lên: “Ai nói ta nhất định sẽ trở thành rể cưng của Long ngũ gia, đừng quên Long đại tiểu thư đối với người cũng không hề bình thường.”

Lời này không nói thì thôi, nhắc tới lại càng làm cho Sở Thiên Diêu tức giận. “Diêu Kế Tông, ta có ý tốt đi theo giúp người, người chẳng những không cảm ơn, mà lại còn đẩy nữ tử béo cho ta.”

“Tứ lang, chúng ta là hảo huynh đệ, đương nhiên có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Có nữ nhân, ta tất nhiên phải nhường cho người trước.” Diêu Kế Tông tươi cười nói.

“Người nhường ta trước?” Sở Thiên Diêu vừa tức giận vừa buồn cười: “Ta không cần người tốt như vậy, vị Long tiểu thư này, người giữ lại mà từ từ hưởng thụ. Chuyện của người ta giúp xong rồi, cáo từ.”

Nàng nói xong liền bỏ hần lại mà đi, Diêu Kế Tông vội vàng đuổi theo: “Tứ lang, đừng nóng vội trở về, không phải còn rất sớm sao, chúng ta cùng đi dạo được không?”

“Có chỗ nào hay không?” Sở Thiên Diêu không mấy hứng thú hỏi.

“Ta nghe nói Hóa Sinh tự hôm nay là ngày thấp hương cầu phúc, không bằng chúng ta tới đó. Nếu bây giờ trở về, thực sự là buồn muốn chết” Diêu Kế Tông nói, đoạn lại túm tay Sở Thiên Diêu kéo đi.

Sở Thiên Diêu giật tay khỏi tay hần, nói: “Bỏ tay ra, ta tự mình đi được.”

Hóa Sinh Tự là một ngôi miếu lớn ở trong thành Trường An, lịch sử đã lâu đời, hương khói cường thịnh. Kiến trúc trong miếu làm cho người ta có cảm giác trang nghiêm, tự uy. Diêu Kế Tông tuy rằng trước nay không tin thần phật, nhưng đi qua một vòng, cũng không khỏi nghiêm nghị kính lạ vài lạ. Bên trong chùa cực kì náo nhiệt, người qua kẻ lại như nước, chiêng trống vang trời, khói thuốc lượn lờ. Chẳng những có bái long đầu hương, tín vật khai sáng, tràng hạt cát tường, cầu phúc đổi vận, hàng loạt hoạt động tôn giáo tràn ngập khắp nơi. Còn có ca múa dân gian, ca xướng, tạp kĩ kịch đèn biểu diễn. Diêu Kế Tông nhìn trái nhìn phải, cái gì cũng thấy thú vị. Hần hứng trí chạy qua chạy lại, thấy chỗ nào đông người đều chạy đến xem.

Sở Thiên Diêu cũng mới vào kinh không lâu, những trò náo nhiệt như thế này, cũng là lần đầu được thấy, nàng vì vậy cũng vui vẻ đi theo Diêu Kế Tông.

Diêu Kế Tông đối với kịch đèn biểu diễn đặc biệt có hứng thú, hắn đứng xem một lúc cũng chưa muốn đi. Kịch đèn là một thể loại nghệ thuật dân gian đặc sắc, xuất hiện từ thời Hán, nhưng phát triển nhất ở thời Đường. Như Tần Khoang vì chủ, đã biểu diễn thao túng phối hợp vô cùng ăn ý, đa ảnh tạo hình tuyệt đẹp, kĩ thuật thành thạo, làm người ta hoa cả mắt. Sở Thiên Diêu cũng như hắn thích xem kịch đèn, vì vậy liền cùng hắn hòa vào trong dòng người đông đúc.

Hai người xem biểu diễn kịch đèn một lúc, Diêu Kế Tông không khỏi khâm phục nói: “Trò này thật hay, dùng toàn đầu ngón tay mà có thể điều khiển rối, chỉ cần hai người đã dựng lên một vở kịch hoàn hảo, lợi hại, quả thực lợi hại.”

“Người sao phải ngạc nhiên như vậy, lẽ nào chưa từng thấy qua sao?” Sở Thiên Diêu cũng cảm thấy trong lời nói của hắn có đôi phần kích động.

Diêu Kế Tông thiếu chút nữa đã thốt ra: “Ta thật sự chưa thấy qua.” Hắn trước nay chỉ xem trên TV, chưa bao giờ nhìn thấy thực sự. Nhưng may mắn, hắn còn chưa kịp nói ra thì đã có một tiểu nam tử chạy đến phía trước hắn nói: “Công tử, ta mời người ăn chút quả.” Tiểu hài tử vừa nói vừa đem xâu mít quả đặt vào trong tay hắn.

Diêu Kế Tông giật mình: “Tiểu huynh đệ, tại sao lại mời ta ăn chút quả?” Sở Thiên Diêu cũng buồn bực nhìn tiểu nam tử thắc mắc.

“Công tử, bởi vì người đã từng giúp đỡ ta. Ngày đó, ta cầm vòng tay đến tiệm cầm đồ để lấy hai lượng bạc mua thuốc ấu thân, nếu không có số bạc đó, mẫu thân ta sẽ không có tiền mua thuốc.”

Thì ra là tiểu hài tử đó. Diêu Kế Tông nghĩ ra, không khỏi mỉm cười hỏi: “Tiểu huynh đệ, vậy mẫu thân đệ bệnh tình sao rồi?”

“Tốt lắm.” Tiểu hài tử mạnh mẽ gạt đầu, đoạn quay lại phía sau gọi: “Mẫu thân.”

Một vị phu nhân mặc bó y đi tới, tuy rằng mặc mặc nhưng cực kì sạch sẽ. Nàng hành lễ nói: “Tiểu Hỉ kể, ngày đó được công tử giúp đỡ mới đủ ngân lượng mua thuốc. Thật sự đa tạ công tử.”

“Không cần khách khí như vậy, ta cũng không giúp được gì, chẳng phải hai người tự đi lấy ngân lượng sao.” Diêu Kế Tông thấy mẫu tử họ như vậy, trong lòng cũng không được tự nhiên.

“Nhưng vòng tay kia giá trị không được hai lượng bạc, ta lúc đó lại bất tỉnh nhân sự. Đại phu kêu Tiểu Hỉ lấy tiền mua thuốc, nó sốt ruột, liền đem vòng tay đi cầm, cũng không biết thứ này không đáng giá như vậy. Nếu không phải gặp được công tử...” Phu nhân vừa nói vài câu, mắt đã bắt đầu đỏ lên.

“Phu nhân bị bệnh, trong nhà không có ai lo liệu sao? Phụ thân Tiểu Hỉ đâu?” Diêu Kế Tông quan tâm hỏi.

“Phụ thân Tiểu Hỉ làm tiểu nhị trong một quán trà, đầu tháng trước bị chứng quấy phá đi Dương Châu để mua về lá trà tốt. Đã hơn tháng nay vẫn không thấy trở về, cũng không có tin tức. Ta vì vậy, hôm nay mới đến đây cầu phúc, mong cho chàng sớm bình yên trở về.”

“Nhất định trên đường gặp chuyện chậm trễ. Nói không chừng, khi phu nhân và Tiểu Hỉ trở về, hắn đã ở trong phòng chờ hai người.” Diêu Kế Tông an ủi, vị phu nhân nghe vậy khẽ mỉm cười: “Vậy mong lời công tử nói là đúng.”

Mẫu tử Tiểu Hỉ hết lòng cảm tạ, đoạn từ biệt Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu để vào chính điện bái phật. Diêu Kế Tông vội đem xâu mít quả trả lại cho Tiểu Hỉ: “Tiểu Hỉ, cái này đệ cầm lấy ăn đi.”

Nhưng Tiểu Hỉ nhất định không chịu: “Công tử, đệ đã ăn một xâu, cái này là cố ý mua cho huynh. Đây là thứ ngon nhất trên đời đó, đệ mời huynh ăn, huynh đừng từ chối.”

Tiểu hài tử hồn nhiên trả lời, lấy đồ mà hắn cho là ngon nhất đáp lại người đã từng giúp hắn. Diêu Kế Tông không thể từ chối tâm ý như vậy, vì thế liền ăn một miếng cho hắn xem: “Quả nhiên là ngon nhất thế gian. Cảm ơn đệ, Tiểu Hỉ.” Tiểu Hỉ vui vẻ, mỉm cười, sau đó cùng mẫu thân rời đi.

“Tứ lang, thật sự rất ngon, người cũng ném thử đi.” Diêu Kế Tông vừa nói, vừa đem xôi mút quả đưa về phía Sở Thiên Diêu.

Sở Thiên Diêu quay đầu tránh đi: “Tiểu hài tử đó cố ý mua cho người, người một mình ăn được rồi.” Nàng này giờ đứng một bên, đại khái cũng hiểu được chân tướng. Nguyên lai là Diêu Kế Tông hối cải để làm người mới, thực sự đã thay đổi hoàn toàn, không một chút giống với người trước kia.

“Huynh đệ, ta nói rồi, có phúc cùng hưởng, có霉 quả cùng ăn.” Diêu Kế Tông không đồng tình, tiếp tục đưa xôi mút quả về phía Sở Thiên Diêu. Sở Thiên Diêu không có cách nào khác, đành tùy tiện cắn một miếng.

“Diêu Kế Tông, thực sự mà nói, người cải tà qui chính như vậy, đã làm ta phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.” Sở Thiên Diêu không thể không khen hần mấy câu.

Nhưng những lời này nói ra, lại làm Diêu Kế Tông khó chịu vô cùng: “Cái gì mà cải tà qui chính, ta vốn là người lương thiện.”

Sở Thiên Diêu không để ý lời hần nói, ánh mắt nàng đã bị hấp dẫn bởi tạp kỹ biểu diễn bên cạnh. Một hán tử đang trở tài phun hỏa, người xem xung quanh thấy thế vỗ tay không ngừng. Sở Thiên Diêu cũng vội vàng đến gần để xem cho kĩ. Chỉ có Diêu Kế Tông trong lòng đầy hỏa khí, nhưng đáng tiếc không phun ra được, chỉ đành đứng một bên xem người ta làm.

Hai người họ đến Hóa Sinh Tự đã chứng kiến rất nhiều trò vui, xem ra cũng không uống công. Diêu Kế Tông vừa đi vừa hướng Sở Thiên Diêu cười nói: “Thế nào, Tứ lang, chúng ta cao hứng đến đây, lúc về cũng cao hứng. Người nói có phải không?”

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên từ cửa miếu vang lên tiếng nhạc cổ, nguyên lai là lễ tạ thần. Cũng không biết bên trên đang diễn tiết mục gì, chỉ thấy một nam một nữ đang cùng nhau hát đối. Diêu Kế Tông nghe không hiểu bọn họ xướng gì, cũng không biết chữ viết cổ. Nhưng xướng tình tứ như vậy, nhất định là tài tử giai nhân. Nghe một lúc, Diêu Kế Tông cũng cảm thấy buồn, vì thế liền kéo tay Sở Thiên Diêu: “Đi thôi, Tứ lang, chúng ta còn phải trở về.”

Bị hần lôi kéo, Sở Thiên Diêu không khỏi quay lại liếc hần một cái. Ánh mắt đảo qua trên người hần, rồi khựng lại phía sau. Ánh mắt mất thần không di chuyển, rốt cục là vì cái gì? Diêu Kế Tông lập tức theo ánh mắt nàng nhìn lại, vừa thấy, hần cũng từ đầu đến chân không cử động được.

Trên sân khấu đang rộn ràng nhộn nháo, người chen người chật chội. Nhưng ở bên ngoài, một nam một nữ đang sánh vai nhau, từ xa thưởng thức biểu diễn trên đài. Nam tử y phục xanh như thủy, tiêu sái anh hùng. Nữ tử y phục hồng rực rỡ, kiều diễm vô song, không ai khác, chính là Bộ Bình Xuyên cùng Lý Sướng. Nhìn tài tử giai nhân trên sân khấu, Lý Sướng không khỏi quay đầu nói với Bộ Bình Xuyên gì đó, chỉ thấy hần im lặng ngắm nhìn nàng rất lâu. Cặp mắt kia vốn cao ngạo lạnh lùng, nhưng nhìn nàng lại ôn nhu đến thế. Lý Sướng đón nhận ánh mắt hần, nàng tươi cười sáng lạn. Bọn họ không nói thêm gì nữa, chỉ hướng lại sân khấu xem tiếp biểu diễn. Tất cả nhu tình đều tràn ngập trong mắt hai người.

Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu từ xa nhìn thấy Bộ Bình Xuyên và Lý Sướng như vậy, không hẹn nhau mà cũng có cảm giác trống rỗng trong lòng.

Trên đài là tình diễn, dưới đài cũng là tình diễn. Trên đài chàng chàng thiếp thiếp, dưới đài cũng chàng chàng thiếp thiếp, thật khiến người khác ghen tị vô cùng.

Bộ Bình Xuyên và Lý Sướng chỉ đứng đó một lúc, rồi cùng nhau rời khỏi. Diêu Kế Tông cả người bất động, rất lâu sau mới khỏi phục lại tinh thần. Hần một mối lắc đầu vài cái, sau cùng nhìn thấy Sở Thiên Diêu, vẫn như cũ thần hồn lạc phách nhìn hai người kia rời khỏi. Diêu Kế Tông đột nhiên chấn động, hần thất thanh nói: “Tứ lang, thì ra người cũng yêu Lý Sướng!”

Sở Thiên Diêu nghe hần nói, nhất thời hoàn hồn. Nàng hít một hơi sâu, nửa ngày sau cũng không nói được gì. Diêu Kế Tông hiểu lầm, tiếp tục nói: “Tứ lang, chúng ta đúng là huynh đệ tốt. Cùng yêu một nữ nhân, lại cùng bị nàng từ chối. Hai chúng ta thắm giống nhau.” Hần vừa nói vừa vỗ vai Sở Thiên Diêu: “Đi thôi, cùng đi uống rượu, cùng nhau đồng tiêu vạ cổ sâu.”

Sở Thiên Diêu hung hăng hất tay hắn ra, khó chịu nói: “Ta nói mấy trăm lần rồi, ta tự mình đi được, không cần người kéo.”

“Tứ lang, ta biết người tâm tình không tốt. Chúng ta cùng cảnh ngộ, người không cần trút giận lên người ta.”

[alobooks.vn]

Sở Thiên Diêu không để ý đến hắn, chỉ một mình đi về phía trước. Diêu Kế Tông theo sau, hai người tự tiện đi vào một tửu lâu, gọi lên rượu và thức ăn.

18. Chương 18

Chương 18

Từ Hóa Sinh Tự đi ra, Lý Sướng cùng Bộ Bình Xuyên lên xe ngựa

Bên trong xe bố trí khéo léo làm người ngồi thoải mái. Ngồi ở trên xe giống như ngồi thuyền hoa nhẹ nhàng lay động.

Nàng tựa vào vai Bộ Bình Xuyên nhẹ giọng nói:

- Nhanh như vậy đã phải trở về muộn hi vọng thời gian có thể dài hơn chút.

Bởi vì thời gian có hạn, tự nhiên hi vọng thời gian có thể kéo dài ra vô hạn hắn không tiếp những lời này của nàng, chuyển đề tài nói:

- Hiện tại ta đưa nàng đi Tĩnh An vương phủ.

- Um! có thể đưa muộn đến cửa sau Tĩnh An vương phủ được không. Muộn từ nơi đó trực tiếp đi vào Lưu Tiên Cư. Tiểu vương phi sẽ an bài xe ngựa đưa muộn về nhà - Nàng lúc này đây là theo danh nghĩa đến Tĩnh An Vương phủ học thêu tú hoa (thêu hoa), khi vào Lưu Tiên Cư được Nguyễn Nhược Nhược giúp đỡ từ cửa sau vụng trộm đi ra ngoài, hắn cùng xe ngựa chờ ở cửa sau.

Mấy ngày nay, nàng năn nỉ Nguyễn Nhược Nhược hỗ trợ, dùng phương thức này gặp hắn. Tuy rằng hắn hàng đêm lên vào vương phủ nói chuyện với nàng, nhưng đối với tình cảm của nàng với hắn, chính là ngày đêm không gặp hắn liền chịu không nổi.

- Bộ Bình Xuyên, chàng có biết muộn vì cái gì nhất định phải bắt chàng theo muộn đến nơi này thấp hươu không? - Nàng năn nỉ hắn cùng nàng đến Hóa Sinh Tự, khó khăn lắm mới nói động được hắn.

Hắn nhìn nàng, do dự một chút rồi nói: - Ta biết, muộn là cầu phúc cầu bình an cho ta. Chính là, ta đây không có...- Hắn nói còn chưa nói hết, một bàn tay của nàng đã chặn miệng hắn lại.

- Không cho chàng nói nữa, sẽ được, nhất định hữu dụng. Muộn một mảnh thành tâm khẩn cầu, Phật tổ đại từ đại bi, nhất định sẽ phù hộ chàng bình an không tai không nạn.

Hắn nhìn nàng, tuy rằng một đôi mắt ẩn sâu vô hạn lo lắng, nhưng nhìn khuôn mặt nàng mỉm cười, nụ cười thật tươi, xinh đẹp như một đóa hoa. Nàng biết hắn thích nhìn nàng cười mỗi khi cùng ở một chỗ với hắn, nụ cười như hoa tươi nở mãi không tàn.

Đem cánh tay của nàng nhẹ nhàng kéo xuống mà nắm ở trong lòng bàn tay mình, Bộ Bình Xuyên nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng mà nói.- Trông nàng cười lên, thật đẹp. Giống như...- Trong ánh mắt lại có phần hoảng hốt.

- Giống như cái gì?- Lý Sướng thấy hắn nói được một nửa thì dừng lại, chậm chạp không có nói tiếp, không khỏi hỏi.

Bộ Bình Xuyên sắc mặt nháy mắt tiêu điều, như lá cuối thu khi rụng bay tán loạn trên đường vắng vẻ không người. Lý Sướng nhận thấy được tay hắn nắm tay nàng cũng đồng thời trở nên lạnh lẽo, nàng cầm lấy tay hắn hỏi.

- Chàng làm sao vậy?

Lần thứ hai, Lý Sướng hỏi hắn những lời này. Nàng vẫn cảm thấy được cảm xúc hắn dao động, ở trong lòng hắn nhất định có chuyện thương tâm. Ngay cả thời gian cũng không xóa bỏ được.

Hắn bình tĩnh tâm tình, mỉm cười nhìn nàng nói: - Không có gì - Hắn cười khoe môi cong lên một đường duyên dáng, cho dù chỉ một tia thần nhiên khi mỉm cười, nhưng cũng không thể che giấu được u buồn.

- Nếu có cái gì làm cho chàng cảm thấy khổ sở, chàng nói cho ta biết, ta nguyện ý cùng chàng chia sẻ.- Nàng chần chừ ngập ngừng tình thực lòng nói với hắn. Chân chính yêu thương một người, đều là như thế đi. Nguyện ý chia sẻ cho hắn hết thảy, vô luận là tốt là xấu, là buồn là vui.

Hắn ôn nhu nói với nàng: - Có một số việc, không biết là có phúc. Cho nên, nàng không cần biết nhiều sẽ tốt hơn.

Lý Sướng hơi thất vọng, nhưng là biết rõ Bộ Bình Xuyên là muốn tốt cho nàng. Vì thế nàng cười nói với hắn:

- Ta đây hỏi chàng, chính là...Chàng không cần rầu rĩ không vui như vậy được không?

- Cùng với nàng ở một chỗ, ta đã vui vẻ rất nhiều.- Bộ Bình Xuyên từ tâm mà phát nói. Cuộc sống của hắn, đã rất lâu không có vui vẻ rồi. Nhưng là từ khi quen với nàng...Đã làm cho hắn vui vẻ. Kim lòng không được, hắn ôm nàng vào trong lồng ngực, vô hạn yêu thương...

Bộ Bình Xuyên nhớ rõ khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, vào thời tiết đầu mùa xuân trên sông Khúc Giang.

Đầu xuân trên sông Khúc Giang, một dòng sông xanh biếc giữa đất trời. Hai bên bờ sông phong cảnh như vẽ, đủ mọi màu sắc muôn hình muôn vẻ. Hoa như thiếu nữ diện bộ áo hồng xinh đẹp, núi giống như lời thần tiên ở, sông Khúc Giang cảnh đẹp làm người ta say mê. Nơi này nổi tiếng là địa danh có phong cảnh đẹp ở thành Trường An và những vùng phụ cận, một năm bốn mùa du khách nối liền không dứt. Bộ Bình Xuyên nhàn nhã bước đến đây, tùy ý đi vào tữu lâu. Tìm một bàn nhìn ra sông mà ngồi, một mình uống rượu ngắm sông.

Rượu uống đến khi còn một nửa, trong hồ bỗng nhiên có tiếng nữ tử cười truyền đến, tiếng cười thanh thoát như ngọc châu chạm nhau. Bộ Bình Xuyên theo tiếng cười vừa nhìn ra, xa xa trong sông một con thuyền hoa mỹ lệ chậm rãi đi tới. Bên cửa sổ sơn son khắc hoa, có vị cô nương yếu điệu da trắng như tuyết miệng son má hồng ngồi bên cạnh cửa sổ, nàng đang chơi đùa với một chú vẹt. Chú vẹt kia hiển nhiên đang học nói, cũng không rõ chú vẹt đó nói gì, làm cho cô gái cười hiện lên lúm đồng tiền thật khả ái. Tươi cười kia... Bộ Bình Xuyên liếc mắt thoáng nhìn một cái, trong lòng chấn động không ngừng, giống như nước sông vỗ bờ, cuộn cuộn nổi lên ngàn cơn sóng.

Thuyền hoa ở trên mặt sông nhẹ nhàng đi qua, đi sâu sau hàng liễu ở bờ bên kia. Cành liễu đung đưa nhẹ theo gió xuân. Giống như bức rèm che phủ con thuyền đi qua và cô gái trên thuyền. Thuyền hoa qua đi hồ nước đến khi mất dạng, từng đợt gợn sóng dần dần đẩy ra, ba động không thôi. Trong lòng Bộ Bình Xuyên cũng giống như mặt sông lúc này, gợn sóng lan rộng, làm cho tâm tình rung động không ngừng.

Sở Thiên Diêu mơ mơ màng màng tỉnh lại, nàng cảm thấy đầu ần ần đau. Như thế nào mà đầu lại đau như vậy? Nàng nhìn không được chống tay xuống phía dưới. Nhưng tay vừa đặt xuống, lại đụng vào một cái mềm mềm ấm áp bên cạnh người. Nàng mờ mịt trợn mắt nhìn lại, thế nào lại là khuôn mặt của Diêu Kế Tông? Do hắn đang ngủ say, bị tay nàng phủ ở trên mặt chặn mất không khí, hắn xê dịch thân mình, chân duỗi ra liền gác lên đùi của nàng. Nàng đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đến liền kinh hãi, không nghĩ ngờ nhiều một cước đá văng hắn ra.

Diêu Kế Tông đang ngủ ngon ở bên cạnh nàng cả người đột nhiên biến mất. Mà sàn nhà vang lên bịch một tiếng, tiếp theo là tiếng ai ôi liên tục. Hắn thoáng cái tỉnh táo lại, mới phát hiện bọn họ thành cùng nhau ngủ ở trên hai cái bàn xếp lại với nhau, hai người còn đắp chung một chiếc chăn cũ nữa. Đây là chỗ nào vậy? Nàng nhìn bốn phía quanh mình, rồi đánh giá lại một lượt, nguyên lai hai người bọn họ ở tữu quán

uống say không biết trời đất. Nàng đau đầu kịch liệt như vậy, cũng là phản ứng bình thường khi uống rượu say tỉnh lại.

Diêu Kế Tông từ sà nhà đứng dậy, cũng trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Cũng giống như nàng, đem bốn phía quanh mình đánh giá một phen lúc sau hắn mới tỉnh ngộ. Nguyên lai đêm qua học theo Lý Thái Bạch, vào tửu điểm trong thành Trường An uống rượu giải sầu. Nói như vậy sau khi hắn cùng nàng say mềm, chủ quán rượu nhất thời không có cách nào khác đành phải hợp hai cái bàn lại, đem bọn họ an trí lên trên đó. Nhưng mà... Hắn tránh không được ai oán nói:

- Tứ lang, tướng người ngủ rất xấu nha! Như thế nào đem ta đá xuống dưới đất vậy?

Nàng làm sao mà trả lời hắn được, mặt nàng đỏ bừng quay đầu ra hướng khác mà bước xuống bàn. Trong lòng thật ảo não, nếu sớm biết thế này sẽ không uống nhiều rượu như vậy nha. Kết quả uống đến bất tỉnh nhân sự, cứ nhiên cùng hắn ngủ cùng một chỗ. Uống rượu thực không phải là tốt à nha! Vốn ngay từ đầu nàng uống rất có kiểm chế, nhưng là sau khi Diêu Kế Tông uống hết bầu rượu bao nhiêu sầu khổ trong tâm hắn đều tuôn ra, đột nhiên hắn cất lên tiếng hát:

- Ta yêu nàng, nàng đã muốn bay đi, người nàng yêu trong lòng không có ta đi vào. Đây chính là tình yêu như chim đã muốn bay xa, tình yêu của ta là cánh chim đến khi nào mới thấy?

Từng câu từng câu đều len lỏi theo vào chỗ sâu trong linh hồn nàng, thê lương cùng ai oán vô cùng vô tận liên miên không dứt. Nàng nghe được tâm giống như bị giáng một đòn, bao nhiêu ưu sầu kìm nén trong lòng liền tuôn ra, nước mắt tuôn rơi từng giọt từng giọt. Chén rượu vừa rót giữa đầu lên làm một hơi uống hết sạch, ngay cả nước mắt đang rơi cũng theo rượu nuốt xuống bụng. Tiếp một ly, lại một ly từng ly một, chén nổi chén. Uống đến khi cuối cùng cái gì cũng không biết nữa.

Trong tiệm có vài tiểu nhị cũng xếp mấy cái bàn lại với nhau thành một khối để ngủ. Bị bọn họ làm cho bình tĩnh, trong đó có một vị lão giả đi ra cười làm lành nói:

- Nhị vị công tử đã tỉnh lại? Tối hôm qua tiền rượu của hai vị tổng cộng là hai lượng bạc bảy quan tiền, còn chưa tính đến tiền thưởng cho lão đầu.

- Thường a, cái này ta thưởng cho lão.- Diêu Kế Tông liền móc bạc đưa cho lão. Sở Thiên Diêu cũng không chờ hắn, nàng liền hướng cửa tửu điểm mà đi ra ngoài. Cửa tửu điểm còn chưa mở ra, một tiểu nhị liền nhanh chân chạy ra mở cửa cho nàng. Chờ cho nàng ra khỏi cửa, Diêu Kế Tông cũng tiếp bước theo sau, hai người hợp lại nhau đi ra khỏi tửu quán.

Trời vừa mới hừng sáng, bầu trời trong xanh mát rượi chân trời phía đông nổi lên một phiếm vàng nhạt, là mặt trời sắp dâng lên mà ra. Trên đường trong thành Trường An, phần lớn các cửa hàng buôn bán đều chưa mở cửa. Nhưng một số đoạn đường sớm đã có quán ăn mở cửa. Diêu Kế Tông liền gọi Sở Thiên Diêu.

- Tứ lang, người đã đói bụng chưa, chúng ta vào kia ăn chút điểm tâm đi.

Nhưng nàng làm sao còn mặt mũi cùng hắn ngồi ăn điểm tâm nữa cơ chứ, nàng trầm nghĩ mau mau thoát khỏi nam tử trong lúc vô ý cùng nhau ngủ một chỗ này, mặc dù chưa có chuyện gì xảy ra nhưng cũng làm cho nàng xấu hổ không thôi.

- Ta không ăn, người muốn ăn thì người ăn một mình đi.

- Ngủ một chỗ với nhau đương nhiên cùng nhau ăn sáng chứ, một mình ta ăn thì còn gì ý tứ nữa.- Diêu Kế Tông nói tự nhiên như vậy, còn nàng nghe được thì đầu thêm đau nhức. Nàng tức giận nói:

- Ta không ăn, người ăn một mình đi.

Bỏ lại những lời này nàng lão đảo bước đi, Diêu Kế Tông liền túm cánh tay của nàng nói.- Tứ lang, người làm sao vậy? Như thế nào vẫn còn tức giận như vậy. Người nên nghĩ thoáng một chút đi, trong lòng Lý Sướng đã có Bộ Bình Xuyên rồi. Nếu người không thích cũng là vô dụng a! Coi như hết, cứ như vậy quên đi thôi, không nên nghĩ nhiều, có muốn cũng không vấn hồi lại được.- Hắn luyện thuyên một phen khuyên nhủ nàng hồi tâm chuyển ý lại.

Một phen hắn tự mình là nói đúng, làm cho nàng nghe được đỡ khóc đỡ cười. Nhất thời nàng không có cách nào phản bác lại lời hắn, nói là mình không thích Lý Sướng, nàng thất hồn lạc phách say mềm kia là tại ai?

Chỉ có thể oán hận đem cánh tay của mình thoát khỏi tay của hắn rồi nói:

- Người một mình ăn sáng đi, chuyện của ta không cần người quản.

Bọn họ đang giằng co nói chuyện như vậy, bỗng một chiếc xe ngựa dừng lại bên cạnh họ, cửa sổ xe bỗng nhô ra một cái đầu kều:

- Kế Tông, thế nào mà sáng sớm thế này đã thấy người rồi?

Diêu Kế Tông theo tiếng gọi giật mình quay đầu lại liền hô to.

- Vương công tử.

Nguyên lai là vị Vương công tử lần trước gặp ở tửu lâu Hạnh Hoa Xuân, hắn bị Bộ Bình Xuyên giáo huấn qua một lần. Đánh giá lại vị công tử này, đôi mắt hắn đen như gấu mèo, một bộ dáng ngủ không đủ giấc. Vị Vương công tử này hôm qua chắc là cả đêm thức trắng, tròng mắt đầy tơ máu mang một bộ dáng vẫn còn ngái ngủ? Hắn nghiêng đầu đem Sở Thiên Diêu đánh giá một lượt, tà tà cười nói:

- Kế Tông, người cùng vị công tử này mới từ trong Quê Lan Phường đi ra hả?

- A, cái gì?- Diêu Kế Tông nghe được nhất thời mù mịt không hiểu nhìn hắn, Sở Thiên Diêu cũng không có hơn. Hai người như lạc trong sương mù ánh mắt cùng nhìn về phía Vương công tử.

Wương công tử liền lấy tay chỉ chỉ sang bên trái hai người. - Không phải người cùng ta giống nhau sao, hắn là người mới từ trong Quê Lan Phường đi ra? Ta cũng vừa mới tiêu diêu cùng Phương cô nương trong Nguyệt Hoa Lâu đi ra, vị tiểu nương tử này thật sự làm cho người lạc hồn lạc phách nha - Khi nói đến đây nước miếng hắn chảy ra khỏi miệng rồi rơi xuống đất, quay đầu lại nhìn Sở Thiên Diêu nói tiếp.

- Kế Tông, nghe tú bà nói dạo gần đây không thấy người lai vãng thanh lâu nữa, nguyên lai người chỉ lo động 'long dương chi hưng'. Hảo tuần tú tiểu ca ca nha, chẳng trách người ngay cả tiểu nương tử cũng không quan tâm nữa.

Trời! Diêu Kế Tông nghe được hắn nói xong những lời như vậy suýt chút nữa thì hộc máu, quay đi quay lại biến hắn thành gay đi. Hắn cũng không phải là đồng tính luyện ái nha! Quay lại nhìn Sở Thiên Diêu, đã thấy nàng tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, hai tay nắm chặt. Vị Vương công tử kia còn không biết sống chết, liền hướng tới Diêu Kế Tông cười nói: - Kế Tông, vị tiểu ca kia phục vụ người chắc cũng lâu rồi giờ thì nhượng lại cho ta đi. Chúng ta cũng phải bù đắp trao đổi cho nhau chút chứ! - Hắn nói những lời đầy ái muội cũng hướng Diêu Kế Tông nháy nháy mắt.

Nghe một chút, đây là hắn nói sao? Đây căn bản chính là đồ ập xuống cho hắn một chậu nước bẩn đi, nghe được những lời này Diêu Kế Tông hận không thể cho hắn một cước đá văng đi. Vị Vương công tử này tiếng nói vừa dứt, Sở Thiên Diêu nàng đã tức giận đến cực điểm, liền vung một quyền thẳng vào mặt hắn. Chỉ nghe 'ai ôi' một tiếng, hắn ôm mặt ngã xuống thùng xe. Ít nhiều hắn ngồi ở trên xe, nếu không hắn đứng ở giữa đường mà nói có lẽ nàng còn cho hắn thêm mấy quyền mấy cước nữa nha. Khi cửa sổ xe không còn mục tiêu, nàng cảm giận giậm chân một cái, quay đầu bước đi

Tốt! Thực hả giận! Nhìn họ Vương bị trúng một quyền như vậy, trong lòng Diêu Kế Tông thật là sướng khoái. Quay đầu lại thấy người vừa đánh hắn đã đi được một đoạn xa rồi, hắn không ngừng đuổi theo mà gọi. Khi tới nơi vừa cười vừa nói:

- Tứ lang a, đừng nóng giận đừng nóng giận, đừng để cho loại người như thế làm ình tức giận mà hại đến thân thể nha, như vậy không đáng giá chút nào đâu.

- Diêu Kế Tông, người..... Người làm sao mà quen loại người như thế? Về sau cách ta xa một chút đi.- Nàng tức đến lổm nhổm phò phò mà thét lớn, vốn say rượu cùng với hắn ngủ chung trên bàn đã làm cho nàng không thoải mái lắm rồi nha. May mắn là nàng còn là một thân nam trang nha không đến nỗi làm cho người người chê cười. Vạn lần không nghĩ tới, tên kia..... Cư nhiên còn nghĩ nàng còn có "long dương chi hưng" (đồng tính luyện ái) nữa chứ. Ngay cả là 'nam nhi thân', nghe được những lời như vậy không tức chết thì cũng là chuyện lạ!

- A Tứ lang, người đừng có mà nghe cái tên kia nói hươu nói vượn (nói không đúng sự thật), ta là trong sạch đấy nha.- Thấy nàng hiểu lầm hắn như vậy, cũng làm cho hắn một phen đầu đầu nhức óc nha. Thật

là mất mặt mũi nha, khó khăn lắm hấn mới cùng nàng hóa thù thành bạn, còn một phen kết giao huynh đệ. Thật là dễ dàng cho hấn lắm sao? Đây không phải sẽ bị tên họ Vương kia nói hai ba câu liền một cái là phá hủy hết sao? Hấn hận không thể lấy ra tim gan cấp cho nàng xem chính mình có phải là phong thái chính nhân quân tử hay không, hấn không phải là sắc lang nam nữ đều ăn tuốt nha.

Đáng tiếc nàng cũng không thèm để ý đến hấn nữa, khuôn mặt bình tĩnh nhìn thẳng phía trước mà đi coi hấn như là không khí vậy. Điều Kế Tông bám riết phía sau không tha cho nàng, vừa đi vừa giải thích không ngừng.

- Tứ lang, ngươi cũng không phải mới nhận thức ta ngày một ngày hai nha. Ngươi nghĩ lại một chút đi chứ, hấn nói ta như vậy sao mà ta chịu nổi cơ chứ? Ta ở trước mặt ngươi có hành vi xấu xa nào sao?

- Còn nói không có, ngươi động cái liền chụp lấy bàn tay của ta như vậy còn nói thế nào? - Nàng tức khí đến mức hồ đồ, hành động như vậy cũng làm chứng cứ phạm tội lỗi ra tố cáo hấn.

- A không phải chứ, tứ lang. Ta với ngươi cùng đứng một chỗ như vậy cũng tính là hành vi xấu xa sao?

Nàng dừng lại, nghĩ nghĩ rồi nói.- Cho dù là hiện tại ngươi đã cải tà quy chính thì sao, nhưng những hành vi trước kia của ngươi không phải chuyện nào là không xấu xa đi? Hiện tại ngay cả ngươi đã hối cải để làm người mới, nhưng thứ cho ta nói thẳng, ta không muốn cùng kẻ “đoạn tụ tay áo” mà kết giao làm hảo bằng hữu.

- Oan uổng cho ta! Căn bản ta không có đam mê cái loại này nha, tứ lang là người hiểu lầm ta à nha.- Điều Kế Tông thật là muốn đi đánh trống kêu oan cho chính mình.- Điều tại cái tên hỗn đản kia “hồ ngôn loạn ngữ” (nói xằng nói bậy), đổ chậu nước bẩn lên đầu của ta. Ngươi còn không biết ta như thế nào sao? Ta thích chính là nữ nhân nha, người ta thích chính là Lý Sương a! Nhưng mà nàng.....Nàng không có tình ý với ta.- Nói đến chuyện thương tâm này, lại làm cho hấn than thở không thôi.

Vừa nghe hấn nói xong những lời như vậy, nàng đang tức giận cũng thanh tỉnh được vài phần. Quả thật, nàng cùng Điều Kế Tông quen biết cũng không phải là ngày một ngày hai, hấn là người như thế nào? Nàng trong lòng sao lại không biết cơ chứ. Tuy rằng trước đó Lăng Sương Sơ đã miêu tả cho nàng biết hấn là kẻ ăn chơi trác táng không chuyện xấu nào vắng mặt. Nhưng là nàng tiếp xúc với hấn một thời gian liền phát hiện hấn căn bản không phải loại người không chuyện xấu nào không làm cả. Hấn một thân anh khí hiên ngang lắm liệt, không câu nệ tiểu tiết. Làm người hào phóng, tâm địa lương thiện. Làm việc mặc dù đôi khi vô lại, nhưng lại thú vị không xấu xa. Nàng âm thầm nghĩ kĩ, thật đúng là như vậy không lời nào là hấn nói không đúng cả. Tĩnh An Vương thế tử cũng nói hấn đã hối cải để làm người mới, hấn có thể thay đổi thành người mới như vậy, thật đúng là..... hiếm thấy.

Nàng suy nghĩ đến xuất thần, còn Điều Kế Tông hấn chỉ lo thở dài thở ngắn. Nhất thời hai người cũng không có nói chuyện gì, chính là vùi đầu đi đường. Lúc này bỗng có một chiếc xe ngựa dừng lại ở phía sau bọn họ trên xe phát ra tiếng gọi: - Thiên Diêu.

Sở Thiên Diêu cùng Điều Kế Tông quay lại nhìn chiếc xe ngựa, ở trước cửa xe bỗng lộ ra một khuôn mặt thanh tú tuyệt sắc dung động lòng người, thì ra là Lăng Sương Sơ thiên kim tiểu thư Ngự sử. Đôi mắt nàng ngạc nhiên đem hai người bọn họ đánh giá một phen, nhin không được liền cất tiếng hỏi:

- Thiên Diêu, tối hôm qua ngươi đi đâu vậy? Bá mẫu cùng Thiên Tiêu đều đến nhà của ta tìm ngươi đấy.

Nàng thân là nữ nhi mà một ngày một đêm không về tất nhiên mẫu thân và người thân đều no lắng đi tìm chứ. Chính là Điều Kế Tông nghe lại có phần không hiểu, không khỏi đặt câu hỏi:

- Lăng tiểu thư, Sở phu nhân như thế nào cùng người nhà hấn đi đến phủ tìm hấn vậy? Đáng lý ra là Tam Lang không về nhà thì phải đến quý phủ tìm hấn nha thế nào lại đi tìm Tứ lang vậy?

Nàng không trả lời hấn mà hỏi ngược lại:

- Điều công tử, như thế nào mà ngươi cùng với Thiên Diêu đi chung với nhau vậy?

Sở Thiên Diêu nàng cảm thấy không ổn, còn chưa kịp lên tiếng thì Điều Kế Tông đã tùy tiện nói trước rồi:

- Tối hôm qua ta cùng với tứ lang đi uống rượu nha, sau khi uống rượu xong chúng ta còn cùng ở lại tửu quán ngủ một đêm đó. Coi này chúng ta cũng vừa thức dậy nha.

Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói, Lăng Sương Sơ nghe được đến đây thì kinh ngạc đến nỗi mắt hạnh trợn ngược miệng há thành chữ o, tay ngọc chỉ về phía hai người. Diêu Kế Tông lại không chú ý đến hành động của nàng mà quay về phía Sở Thiên Diêu nói.

- Tứ lang à, xem ra hai ta một đêm không trở về, mọi người trong nhà chắc lo lắng gần chết a. Hai ta nhanh nhanh về phủ mà dọn dẹp rắc rối đi, nếu không chỉ sợ bọn họ lại cho người đi báo quan mất. Ta đi trước đây, buổi chiều lại đến nhà tìm người.

Vừa nói xong, hắn liền không ngừng hướng hai nàng cáo từ. Lăng Sương Sơ nhìn hắn đi thật xa, tâm tình mới khôi phục lại bình thường, nàng quay ngoắt lại nói với Sở Thiên Diêu:

- Người nha, hôm qua như thế nào cả ngày lẫn đêm đều không có về nhà. Làm người nhà người hỗn loạn đi tìm làm cho ta cả một đêm lo lắng cho người. Sáng sớm liền tới nhà người coi người đã trở về chưa, cứ nhiên không nghĩ tới lại gặp người cùng với tên Diêu Kế Tông kia ở chung một chỗ, thực làm tức chết người ta mà, nha đầu chết tiệt lên xe mau, trên đường suy nghĩ làm thế nào mà cấp cho nương người một lời giải thích đi.

[alobooks.vn]

Đúng vậy? Như thế nào mà cấp cho nương một lời giải thích bây giờ? Đầu nàng lại nổi lên một trận đau kịch liệt, nhịn không được nàng nhu nhu cái huyết thái dương của mình.

19. Chương 19

Chương 19

Diêu Kế Tông vừa bước vào trong nhà, khi đi qua hành lang liền gặp chị dâu Nhã Lan liền chào.

-Chị dâu mạnh khỏe.

- Nhị đệ đã trở về.- Phó Nhã Lan lãnh đạm chào hỏi lại hắn, đồng thời cố ý lui ra phía sau hai bước cùng hắn bảo trì khoảng cách.

Diêu Kế Tông biết rõ người chị dâu này đối hắn phòng bị thật nghiêm mật, cho nên hắn chào hỏi một cái liền rời đi ngay. Nhưng là không tránh được hai người phải thoáng đi qua mặt nhau. Hành lang gấp khúc không gian không rộng, nàng cực lực tránh sang một bên cho hắn đi qua, cứ như là nàng đang tránh đi ôn dịch vậy. Trong lòng Diêu Kế Tông thật sự là khó chịu, nhịn không được hắn quay lại nói:

- Chị dâu a, ta hiểu là trước kia ta có lỗi với chị, nhưng chị đại nhân đại lượng khoan dung tha thứ cho ta đi. Từ nay về sau, ta cam đoan sẽ không có những hành động lỗ mãng với chị nữa. Cho nên về sau này, chị thấy ta cũng không cần có bộ dáng sợ hãi như tránh ôn dịch thế nha.

Phó Nhã Lan nghe hắn nói như vậy, nhất thời kinh ngạc, nửa ngày sau mới mở miệng nói không đúng với nội tâm:

- Nhị thúc a, Đệ...Là nói quá lời đi.

Diêu Kế Tông thấy nàng như vậy trả lời như vậy, tự biết kết quả sẽ không nhất thời giải quyết được. Không khỏi thở dài một tiếng, nói:

- Chị dâu à! Ta nói là trước kia cơ. Bây giờ chị lo lắng như vậy, ta cũng không có biện pháp. Những ngày sau này, chị có thể quan sát những biểu hiện của ta đi rồi mới quyết định thái độ của chị nha.

Để lại những lời này, hắn tiếp tục hướng phía trước mà đi. Phó Nhã Lan giật mình ở tại chỗ, nhìn thân ảnh hắn biến mất khỏi tầm mắt nửa ngày sau mới hồi tỉnh lại. Nhị đệ này, hắn dường như là... Cùng với trước kia không có giống nhau như là một người khác vậy.

Diêu Kế Tông một đêm không về, Diêu Phu Nhân cũng chẳng buồn lo lắng cho hắn. Chỉ là quả trách hắn vài câu.

- Kế Tông, người bao nhiêu ngày qua không có ra bên ngoài chòng hoa ghẹo liễu. Nương còn tưởng người đã sửa đổi thói hư tật xấu, không nghĩ tới, hôm qua người lại chứng nào tật ấy nha. Người không cần đi đánh vào thanh lâu nữ tử nữa, cũng không nên đi trêu chọc vào phong lưu góa phụ a, người còn chưa ăn đủ khổ sao? Người tuổi cũng không còn nhỏ nữa, nên hồi tâm chuyển ý lại đi. Nương phải làm chủ thay người tìm một cô nương hiền thực về để yên bề gia thất.

Diêu Kế Tông bị nàng dọa cho nhảy dựng lên, không ngừng ai oán kháng nghị nói:

- Nương, người không cần phải loạn lên thay con làm chủ a! Nương tử của con phải chính con tìm chứ, người khác tìm con không chấp nhận đâu.

Diêu phu nhân thật sự là không có biện pháp với đứa con này, đành buông tha không nhúng tay vào việc của hắn nữa. Sau khi hắn lớn lên như cây cối thành hình vậy, không thể lay chuyển hắn được một phân nào, không khỏi thở dài thở ngắn nói:

- Chính người đi tìm, người có thể tìm được một cô nương nào tốt a! Toàn là dụ dỗ lừa đảo người thôi như thế nào mà lấy về làm vợ được cơ chứ. - Nàng hướng ánh mắt coi lại đứa con này nói.

- Nương, nương cứ yên tâm đi, quan niệm thẩm mỹ của con giờ đã không cùng cấp bậc như trước kia. - Diêu Kế Tông thốt ra, nghe được những lời này Diêu phu nhân ngậy người hỏi.

- Người nói cái gì vậy?

- Nga, con nói là, tuyệt đối sẽ không mang cái dạng nữ tử không ra gì về làm nương tử nha. Nhất định chọn một cô nương thật tốt làm cho người hài lòng mới được. - Nghe được Diêu Kế Tông nói như vậy làm Diêu phu nhân vui vẻ lên một chút liền nói với hắn.

- Được được, ta sẽ chờ người mang một cô nương tốt như thế nào về đây để ta hài lòng.

Diêu Kế Tông bị mẫu thân chất vấn một hồi cũng thông qua một cách dễ dàng, còn Sở Thiên Diêu nàng thì phiền toái hơn nhiều. Sở phu nhân miệng há to cơ hồ có thể cho được quả trứng ngỗng mà hét lớn. - Cái gì? Thiên Diêu, người cùng với Diêu Kế Tông đêm qua cùng nhau ngủ ở tửu quán sao?

- Dạ. Thanh âm của nàng nhỏ như muỗi kêu. Bản tính nàng vốn trong sáng không quen nói dối cứ thẳng thắn nói ra hết sự thật, như vậy may ra sẽ được khoan thứ. Huống chi, còn có Diêu Kế Tông, hắn còn nói sẽ chạy đến nhà nàng, sớm hay muộn sự việc cũng bại lộ. Đơn giản cũng không nên che che lấp lấp đi, triệt để nói hết toàn bộ.

Sở phu nhân hóa đá tại chỗ nửa ngày sau mới run rẩy phục hồi lại tinh thần bóp tay giậm chân thở dài nói:

- Này này này...Thế này còn ra cái thể thống gì nữa cơ chứ? Người là một cô gái còn chưa có lấy chồng, cư nhiên lại cùng một nam tử ngủ cùng một chỗ cơ chứ.

- Nương, không phải chung chăn chung chiếu gì mà. Là chủ tiệm rượu thấy chúng ta đều say rượu không dậy được liền mang 2 cái bàn xếp với nhau rồi mang chăn ra an trí cho hai người thôi.- Nàng biện bạch nói.

- Có khác gì nhau cơ chứ? Tóm lại là chung chăn chung chiếu ngủ đi. Sở phu nhân không chấp nhận nói.

- Cùng với y cũng chỉ là ngủ thôi mà, con với hắn.....rất trong sạch mà. Nàng mặt đỏ bừng khi nói ra những lời này thật là xấu hổ nha.

- Nương tự nhiên biết người trong sạch, nhưng là ... Việc này nếu truyền ra ngoài mà nói, thanh danh của người mất hết.

- Nương, việc này sẽ không truyền ra ngoài đâu, chuyện này chỉ người trong nhà chúng ta biết thôi, không ai nói ra ngoài thì ai biết cơ chứ? Nàng vừa nói xong, liền hướng tới Lăng Sương Sơ đang đứng bên cạnh nghe liếc mắt một cái. Lăng Sương Sơ nàng liền nói: - Trừ bỏ Thiên Tiêu, ta tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận ai biết nữa, kể cả cha và mẹ của ta. - Nàng nói thật thành thực, nhưng chuyện này cũng không thể mãi giữ bí mật được. Mà cho Tam lang biết cũng là trong phạm vi của nàng vì vậy cũng không khiến Thiên Diêu phản đối.

Sở phu nhân thì nhú mi mà nói:

- Chúng ta sẽ không ra bên ngoài nói, nhưng mà khó đảm bảo Diêu Kế Tông sẽ không nói ra bên ngoài đi. Cho dù không nói thì ngày hôm qua hẳn cùng với Thiên Diêu chèn chén ở tửu quán, sau khi say cùng ngủ với nhau đến hừng đông mới về. Sự việc cũng không thể tránh được có một số người biết đến rồi hướng tới xung quanh bàn luận đi.

- Kia cũng không phải không có khả năng a! Nhưng mà hẳn sẽ nói cùng Sở gia tứ lang. Hai cái nam nhân một chỗ uống rượu say cùng nằm một chỗ, không tính là cái gì.

-Người thật là hồ đồ, hiện tại chúng ta mới vào kinh không có bao lâu. Người ngoài đều cho rằng người chính là binh sĩ Sở gia a, nhưng mà thời gian tới, tự nhiên mọi người sẽ biết được người chính là nữ nhi Sở gia đi. Đến lúc đó chuyện vỡ lở, người như thế nào mà gặp người ngoài?

Rốt cuộc bậc làm cha làm mẹ vẫn là người chu đáo, Sở phu nhân nói như vậy. Nàng nghe được trong lòng chấn động, này quả thật chính là vấn đề lớn đây. Nghĩ nghĩ, nàng nói:

- Không ngại không ngại, nương, con sẽ nói với hẳn, làm cho hẳn đừng đem việc này nói lung tung ra ngoài nha .

- Muốn nói thì liền chạy nhanh đi nói với hẳn mau, để qua mấy ngày nữa hẳn đã nói cho người bên ngoài biết hết tiêu rồi. Đến lúc đó không kịp mất.- Sở phu nhân thúc giục nói.

Nàng suy nghĩ thấy có đạo lý, quay đầu đi ra cửa tìm Diêu Kế Tông. Mới đi ra được một hai bước, liền dừng lại. Nhà Diêu Kế Tông ở chỗ nào a? Nàng không biết nha, này biết đâu mà tìm bây giờ? Nàng đứng tại chỗ ngậy người ra, bất chợt ngoài cửa có người cao giọng gọi nàng:

- Tứ lang, tứ lang người ở đâu? Mau ra đây nhanh!

Đúng là tiếng Diêu Kế Tông, thật đúng là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến, hẳn như thế nào mà đến đúng lúc như vậy. Nàng thoảng cái chạy ra ngoài, ngẩng đầu hướng trong sân nhìn, nhất thời giật mình. Sở phu nhân cùng Lăng Sương Sơ đi theo sau, cũng nhất thời ngậy ngốc tại chỗ.

Ba người cùng ngậy ngốc đứng trước cửa, cùng nhìn hai người trong sân. Một người là Diêu Kế Tông, còn một người khác...

Trở lại chuyện lúc Diêu Kế Tông bị chất vấn:

- Được được, ta sẽ chờ người như thế nào mang một cô nương tốt về đây để ta hài lòng.

Bỗng có một gia đình chạy vào báo cho hẳn.

- Nhị công tử, nhị công tử có một vị tiểu thư đến tìm người nè, nàng nói là bằng hữu của công tử.

- Tiểu thư? Nàng đang ở đâu vậy?- Diêu Kế Tông ngắt ra hỏi. Lạ nha, chưa bao giờ có cô nương nào tìm hẳn cả, thế nào giờ lại có một vị tiểu thư đến tìm hẳn vậy.

- Dạ, vừa xuống xe ngựa đang tiến vào trong sân ạ.

Diêu phu nhân cũng giật mình thế nào lại có cô nương đến tìm hẳn vậy liền đi ra ngoài coi cái dạng nữ tử nào tìm đến. Nếu là cái dạng nữ tử dụ dỗ không ra gì mà nói thì liền đuổi đi, đừng đến làm hỏng đứa con bảo bối của nàng. Trong lòng nàng đứa con trai của mình ngàn vạn đều tốt, đều tại nữ tử không biết liêm sỉ ở khắp nơi phá hư mà thành như vậy.

Diêu phu nhân vừa ra đến cửa, hướng trong sân nhìn lại. Một vị cô nương người đầy châu ngọc đi tới, bước từng bước một làm mặt đất như dung chuyển. Nàng hộp một ngụm không khí, trời trên đời sao có một nữ tử béo như vậy cơ chứ? Diêu Kế Tông hẳn vừa ra tới nơi cơ hồ muốn té xỉu. Không phải chứ? Thế nào lại là Long đại tiểu thư tới tận cửa tìm cơ chứ, thật sự là hòa thượng chạy được người nhưng không chạy được miếu.

Long Phiêu Phiêu hôm nay là cố ý tân trang một phen mà đến. Nàng mặc xiêm y đủ mọi loại màu sắc sắc sỡ, trên đầu còn cài đủ loại trâm quý phát ra tiếng kêu leng keng. Giống như một cây thông Noel vậy, thật xứng với cái thân hình khổng lồ kia. Nàng nhìn thấy Diêu Kế Tông cười đến híp mắt lại mà nói.

- Diêu Kế Tông, ta đặc biệt đến thăm ngươi nha.

Diêu Kế Tông không còn cách nào miễn cưỡng bày ra vẻ mặt tươi cười đem vị khách không mời mà đến này giới thiệu một phen. Vừa nghe giới thiệu nữ tử béo này là thiên kim tiểu thư Long Ngũ gia song, lão thái thái nàng như thế nào đã chứng mất rồi cũng không muốn làm hỏng hình tượng của mình mà nói xã giao vài câu.

- Ai nha, nguyên lai là Long cô nương, cô nương có phúc tướng thật là tốt nha.

Xê dịch lại gần đứa con bảo bối thì thầm nói: - Kế Tông, thật đúng làm cho nương không thể tưởng tượng được nha! Dẫn một cô nương ‘phân lượng’ như vậy về thật là tốt nha. - Hai từ ‘phân lượng’ này là nàng cần rằng nhấn mạnh nói cho hắn nghe.

Diêu Kế Tông hắn chỉ có thể cười khổ, này thật sự là hắn không muốn nha! Diêu phu nhân nói vài câu chuyện phiếm liền tìm cớ ly khai lưu lại vị Long Phiêu Phiêu kia cho hắn bồi tiếp đi. Nói được vài câu, vị khùng long mẹ kia hỏi hắn:

- Sở Thiên Diêu kia nhà ở đâu vậy?

Diêu Kế Tông tinh thần run lên. - Người muốn tìm hắn, ta dẫn ngươi đi tìm liền nha. - Tứ lang a Tứ lang, đừng trách ta không có nghĩa khí nha. Khùng long này, không thể để một mình ta khiêng được. Huynh đệ với nhau thì cùng chia sẻ đi.

Liền như vậy hắn một hơi dẫn theo khùng long mẹ đến Sở phủ. Rất nhiều nữ tử thời Đường đều cho rằng “béo là đẹp” kỳ thật là cái hiểu lầm tai hại. Thời Đường nữ nhân đầy đà là chuyện thường, nhưng cũng không phải béo, hai cái từ này khác nhau đúng là sai một ly đi một dặm mà. Đối với nữ nhân yêu cầu thân hình nầy nở eo thon ngực to hông lớn, chứ không phải thân hình to lớn. Giống như vị Long Phiêu Phiêu vậy, thân hình to mập thật đáng sợ, thật sự không thể gặp nhiều được. Thật sự làm cho người ta chán động nha, chẳng trách mẫu thân hắn khi trông thấy liền choáng váng. Ngay cả hắc cầu Phi Hổ khi trông thấy thì mắt tròn xoe nhìn đến nỗi quên cả sữa.

- Sở Thiên Diêu, là ta đến tìm ngươi.- Long Phiêu Phiêu nói xong câu này hướng đến nàng cười híp mắt lại. Diêu Kế Tông ở đằng sau tủm tủm cười bổ sung một câu.

- Tứ lang à, Phiêu Phiêu cô nương tới nhà ta tìm ngươi. Ta liền dẫn nàng đến.

- Không phải, Diêu Kế Tông là ta cũng cố ý đến tìm ngươi nha. - Long Phiêu Phiêu lại hướng về phía hắn cười nói đến híp mắt.

- Ta hôm nay là đến tìm hai ngươi, mấy ngày trước suy nghĩ như thế nào chọn một trong hai ngươi, tính đi tính lại tốt nhất là cùng ở chung một thời gian rồi chọn sau đi.

Diêu Kế Tông cười không nổi, vị cô nương này thật giống như keo bám chặt theo hắn không rời, thật là phiền toái nha. Hắn liền hướng tới Sở Thiên Diêu nhìn lại, nàng sắc mặt càng khó coi, nhất định cũng đau đầu vạn phần đi.

Hai người bọn họ nhất thời không có nói chuyện, Sở phu nhân đi ra liền lên tiếng.

- Vị cô nương này là...?

- Sở Phu nhân mạnh khỏe.- Diêu Kế Tông cung kính hướng về phía Sở phu nhân vấn an, tiếp đó liền giới thiệu.

- Phu nhân vị cô nương này Long Phiêu Phiêu thiên kim tiểu thư của Long Ngũ gia. Phiêu Phiêu cô nương, đây là Sở phu nhân, còn bên cạnh là Lăng tiểu thư.

- Tiểu nữ ra mắt Sở phu nhân và Lăng tiểu thư. - Long Phiêu Phiêu hướng tới hai người hành lễ.

- Long cô nương mời vào trong nhà ngồi đi. - Sở phu nhân nói.

Vì thế mọi người vào trong nhà ngồi, khi Diêu Kế Tông đi qua Sở Thiên Diêu, bị nàng túm tay áo lôi sang một bên nói

- Diêu Kế Tông, ngươi theo ta ra đây một chút.

Dem hấn kéo tới dưới tàng cây ngọc lan phía sân trước, nàng thận trọng hỏi hấn:

- Tối hôm qua chúng ta ở tửu quán uống rượu say như vậy, người đã nói với người nào chưa?"
- Không có, làm sao vậy?
- Không có là tốt rồi, được rồi việc này người không được nói cho người nào biết nữa nha.
- Làm sao vậy? Hấn không rõ hỏi nàng.

Nàng mắc nghẹn nửa ngày cũng không tìm ra cái lý do thích hợp nói cho hấn, cuối cùng cũng chỉ có thể không phân phải trái nói.

- Không vì cái gì cả, dù sao không cho người hướng đến người khác nói lung tung.

Diêu Kế Tông ngậy ra nửa ngày rồi mới nói:

- A Tứ lang, người nghe vị Vương công tử kia nói hươu nói vượn một hồi, phải chăng...sợ cái chuyện kia truyền ra ngoài sao?

Mắt nàng mở lớn, đúng rồi, đây chẳng phải là lý do tốt sao. Lập tức thốt lên.

- Đúng, đúng là như vậy nha. Cho nên, người không cần nói lung tung ra bên ngoài nha. Có được không?

Diêu Kế Tông bụng đầy tức khí, nhịn không được nói:

- Tứ lang a, thật sự là oan uổng cho ta. Tên họ Vương kia nói kỳ thật không phải là ta, mà là người khác cơ.
- Người khác? Người khác là ai? Rõ ràng hấn nói là người còn như thế nào mà chối?
- Là...- Hấn cũng không thể nói rõ được, khuôn mặt đỏ bừng. Cả buổi sau oán hận giậm chân nói:
- Dù sao cũng không phải là ta. - Thật sự là cảm điếc ăn phải hoàng liên mà, có khổ mà không biết đường nào nói cho rõ được.

Mắt hạnh nàng nhìn lại hấn, trong lời nói của hấn dường như có nỗi khổ nào đấy không thể nói cho người khác biết được. Nàng cũng không truy cứu hấn nữa, ngừng lại nói với hấn:

- Như vậy là tốt rồi, kỳ thật ta cũng hiểu được người không phải là loại người như vậy nha. Chẳng qua lời ra tiếng vào thật không dễ nghe nha. Cho nên về sau không cần hướng ra ngoài nói được không?

Nàng nói với hấn như vậy cũng làm cho hấn thoải mái được đôi chút mà nói với nàng.

- Tứ lang à, người đã nói như vậy ta đây nếu nói cho người nào biết, thì ta chính là con chó nhỏ đi.

Chính sự nói xong, nàng liền chất vấn hấn.

- Diêu Kế Tông người như thế nào mà đem mẫu bạo long kia đến nhà của ta vậy?

Diêu Kế Tông trốn tránh trách nhiệm nói.

- A Tứ lang, chuyện này không liên quan đến ta à nha! Là nàng theo ta đến tìm người nha.
- Theo người đến? Mà lời của nàng người nghe rõ không? Nàng giao cho người đi, ta đây không có hứng nha.
- A Tứ lang, nàng là muốn tìm người nha, ta đây chỉ còn lựa chọn giúp nàng tìm thôi. Nếu không đi tìm người chẳng nhẽ để nàng ngồi ở nhà ta chờ cả ngày sao. Mà nàng nói là sẽ lựa chọn à nha.
- Nga, vậy là người liền dẫn nàng đến nhà của ta ngồi cả ngày a! Nói cho người biết nha, ta đây không có sức phụng bồi nàng a. Ta đây say rượu còn chưa tỉnh hẳn, đầu vẫn còn ần ần đau đây này. Người như thế nào mang nàng đến, thì như thế khênh nàng mang đi.
- A, đừng như vậy mà tứ lang, ta còn không giống người đều say rượu mới tỉnh lại sao! Ta cũng muốn hảo hảo lên giường làm một giấc. Nhưng mà cứ nhiên mẫu bạo long đến cửa tìm ta nha, ta có thể làm thế

nào, đem nàng đánh đuổi đi chẳng? Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ, người ta là thiên kim tiểu thư của Long ngũ gia nha.

- Ta mặc kệ người, chuyện đó là của người, người cũng đừng quên chính người trêu chọc đến nàng nha. Nay đừng động một chút tìm ta chia sẻ nha, nói thực ta đây cũng không đảm đương nổi, ngay cả có tâm đi chẳng cũng là vô lực. - Nàng nói lời này đầy ý vị thâm trường (lời nói đầy sâu xa)

- Tứ lang a, hai ta dù sao cũng là huynh đệ tương giao mà, đừng có nóng lên nói như vậy! Tốt xấu gì cũng phải hỗ trợ nhau chứ? Hơn nữa, mẫu bạo long kia cũng đã nhìn trúng người nha? Nay không phải ta tìm người chia sẻ đâu, là chính nàng là tuyển chọn một người trong chúng ta à nha.

- A người còn nói sao? Nếu không phải tại ta nhất thời nổi lên hảo tâm đáp ứng người chuẩn bị cái gì hậu sự kia, lúc này sao rước phải mất xanh của vị ‘thiên kim’ kia a.- Nàng đem hai từ ‘thiên kim’ cắn răng nói, vị “Thiên Kim” kia thực tế là “nghìn cân” nha.

- Không thể nói như vậy nha, người tốt tất có báo nha. Tứ lang không phải không báo, mà chưa tới thôi.- Diêu Kế Tông cười hì hì nói.

Hai người nói đến đây, Long Phiêu Phiêu từ đại sảnh đi ra, xa xa hướng tới hai người la lớn:

- Hai người các người đang thì thầm nói cái gì đấy?

Cửu thật, nàng này kêu lên một tiếng, giống như đại pháo oanh tạc vậy. Dưới tàng cây xa như vậy hai người cũng bị nàng dọa ột cú sốc. Trong phòng Lăng Sương Sơ khiếp sợ nẩy tay che lại tai mình. Còn Sở phu nhân tay đang bưng chén trà bị chấn động làm đổ một nửa. Diêu Kế Tông giật mình trong chốc lát sau khi hồi phục lại tinh thần không khỏi quay lại hướng Sở Thiên Diêu nói:

- Người tin không? Nàng ở cửa đông thành Trường An mà hét to một tiếng, người phía tây thành Trường An đều nghe thấy nha.

Nàng bật cười lên một tiếng rồi thở dài.

- Nay nha, cổ họng của nàng thật sự mà nói giống như chuông đồng. Haizz người như thế nào mà chọc phải nàng vậy?

Long Phiêu Phiêu thấy hai người bọn họ không có phản ứng lại, há miệng chuẩn bị phát ra tiếng. Diêu Kế Tông thấy vậy không ngừng nói:

- Phiêu Phiêu cô nương đừng hô, đừng hô, chúng ta qua đây ngay.

Hai người cùng nhau đi đến, Long Phiêu Phiêu liền nói:

- Chúng ta đi ra ngoài một chút đi, ở trong nhà uống trà còn gì là ý tứ nữa cơ chứ?

Diêu Kế Tông quay ra nhìn Sở Thiên Diêu, nàng cũng quay lại nhìn hắn, hai người đều từ trong mắt nhau thấy được sau khi say rượu tỉnh lại tình trạng của mình không tốt. Vì thế liền quay lại hướng tới Long Phiêu Phiêu cười nói:

- Phiêu Phiêu cô nương, ta cũng không dám dấu, tình trạng hôm nay của chúng ta không được tốt lắm nên không có biện pháp đi cùng người. Ngày mai có được không? Ngày mai ta cùng với Tứ lang bởi người ra ngoài nha.

- Vì cái gì không có biện pháp? Các người lại có chuyện gì trọng yếu nữa vậy?

- Không có chuyện gì quan trọng, mà là...Người không có phát hiện hai người bọn ta bộ dáng tiêu tụy sao? Ngày hôm qua ta cùng với Tứ lang ra ngoài ăn cơm, liền bị ngộ độc thực phẩm, hôm nay tiêu tụy như vậy. Người xem xem, khí sắc không tốt cả người mệt mỏi thực không có biện pháp đi cùng với người. Ngày mai nếu tình trạng tốt hơn nhất định sẽ đến tìm người, được không? - Hắn đã đáp ứng với Thiên Diêu không thể nói mình say rượu chưa tỉnh được, liền đổi thành ngộ độc thực phẩm đi.

Long Phiêu Phiêu đem hai người bọn họ đánh giá lại một lượt, quả nhiên là hai người tinh thần không phấn chấn, bộ dáng tiêu tụy.

- Ai nha, các người như thế nào không nói sớm? Mau mau mau, trở về phòng nghỉ ngơi đi. Chờ đến sáng mai tốt hơn, chúng ta cùng đi cũng không muộn a.”

Sở Thiên Diêu nàng như được đại xá lập tức nói.- Long tiểu thư, thứ lỗi ta không đón tiếp.- Thoáng cái nàng chạy về phòng không thấy bóng dáng, nàng chạy so với thỏ có khi còn nhanh hơn.

- Diêu Kế Tông, nếu người không thoải mái trong người liền tới xe ngựa của ta ngồi đi, ta đưa người trở về.- Long phiêu phiêu cực nhiệt tâm nói

- Không cần không cần đâu, ta chịu đựng được, vẫn là ngồi lên ngựa của ta thì tốt hơn.

Hai người liền hướng tới Sở phu nhân cáo từ, Long Phiêu Phiêu ngồi xe ngựa của nàng, còn Diêu Kế Tông ngồi trên hắc mã của hắn. Cách cửa xe hướng tới nàng nói lời cáo biệt:

- Phiêu Phiêu cô nương ta đây đi về trước nha.- Vừa nói xong, hắn cũng không chờ nàng đáp lại, liền quất roi vào mông ngựa chạy mất tích.

Hắn vừa về đến nhà liền vui đầu mà ngủ, giường rộng chăn đệm mềm mại so với ngủ trên bàn ở tửu quán thoải mái hơn nhiều. Hắn ngủ một mạch đến cơm trưa cũng không cần ăn, thẳng đến buổi chiều tối hắn mới dậy. Diêu phu nhân liền bưng cho hắn một bát canh gà, hắn như bị bỏ đói đã lâu vậy làm một hơi sạch bách. Uống xong hắn còn nói:

- Canh ngon thật nha! Nương, còn nữa không?

- Không còn, đây là Long tiểu thư người ta sai người đưa tới đây, nói để người tắm bổ thân thể nha.- Diêu phu nhân nhìn hắn nói.

A! Nhất thời hắn cảm thấy canh vừa mới uống xuống bụng thì trở lên đắng ngắt, khổ không thể nói ra được. Không phải nha, nàng...Thật quá cường hãn đi.

- Kế Tông, không phải người muốn cùng với vị Long tiểu thư...?

- Đương nhiên không phải rồi, nương người như thế nào mà nghĩ như vậy? - Hắn một lời liền chặn lại lời mẫu thân của hắn.

- Vậy như thế nào mà người chọc vào vị thiên kim của Long ngũ gia kia vậy, người cũng không phải là cùng nàng nhất thời quen biết đi, nữ tử như vậy mà người cũng trêu chọc được thì đáng nể đấy.

Diêu Kế Tông chỉ có thể cười khổ nói:

- Nương à, không phải con trêu chọc nàng nha, mà là nàng trêu chọc con. Nàng thấy con của người lỗi lạc anh tuấn phong lưu tiêu sái nha, làm cho người ta vừa thấy cái không yêu sao được? Nhưng mà người cứ yên tâm, con sẽ không cùng nàng vượt quá quan hệ bằng hữu đâu.

Diêu phu nhân nhìn con nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ có thể cười khổ nói:

- Kế Tông a! Chính người làm việc cẩn thận đi, ngàn vạn lần không lên rước nấy phiên toái về nhà đấy.

20. Chương 20

Chương 20

Sáng sớm hôm sau, Diêu Kế Tông vừa rời giường, Long Phiêu Phiêu đã ngồi xe ngựa đến trước cửa Diêu phủ nhà hắn rồi. Nàng đi vào trong sân, giọng nói như chuông đồng hồi gia đình. - Nhị công tử nhà người đâu?- Gia đình kia hoảng sợ hướng nàng không ngừng bảo sẽ báo lại.

[alobooks.vn]

Diêu Kế Tông ai oán đi ra ngoài gặp nàng.

- Phiêu phiêu cô nương, người tới thực là sớm nha!

- Diêu Kế Tông, thân thể của người đã khỏe chưa?

- A! Tốt lắm tốt lắm, đa tạ cô nương đã quan tâm.

- Người đã uống canh gà của ta cho người mang tới chưa? Bên trong còn bỏ thêm nhân sâm, bổ dưỡng cho thân thể suy yếu tốt lắm đấy nha. Ta cho người mang tặng người một phần, còn một phần cũng cũng mang cho Sở Thiên Diêu.- Nàng đối xử thật bình đẳng nha, không nặng bên này nhẹ bên kia.

Diêu Kế Tông hần cười khổ nói:

- Là nha là nha! Quả thật là mang tới thứ tốt nha. Sau khi uống canh gà của người, bụng của ta cũng không có đau, cũng không có đi...

Câu sau hần nói thầm như muỗi vo ve, Long Phiêu Phiêu nàng cũng không cần thận nghe, chính là kích động hỏi hần:

- Trông người hôm nay tốt hơn rồi, liền theo ta đi ra ngoài một chút nha, tìm một chỗ nào đó người dạy ta ca hát đi. Đúng rồi, qua gọi Sở Thiên Diêu nữa đi.- Long Phiêu Phiêu quả nhiên muốn ba người cùng đi.

Diêu Kế Tông nghĩ nghĩ, nói:

- Được a! Đợi chút đã ta về phòng lấy cái này đã rồi chúng ta đi gọi Sở Thiên Diêu.

Long Phiêu Phiêu ngồi xe ngựa còn hần cười hắc mã, thẳng một đường cùng nhau đi vào Sở phủ. Sở Thiên Diêu nàng tuy rằng ngàn vạn lần không muốn theo chân bọn họ đi ra ngoài, nhưng tiếc rằng không thể lay chuyển được hai người kia. Long Phiêu Phiêu là một nữ tử đánh không chết, còn Diêu Kế Tông hần không đạt mục đích không chịu bỏ qua cho nàng. Nàng bị bọn họ bắt nháo ở nhà cả buổi, bên tai không thể thanh tịnh. Còn không bằng theo chân bọn họ đi một chuyến, ứng phó một chút xong việc đi.

Nàng cười Tiểu Bạch Long, còn Diêu Kế Tông hần cười hắc mã. Long Phiêu Phiêu ngồi xe ngựa của nàng, bình thường xe ngựa chỉ có độc một con ngựa, còn xe ngựa của nàng đến những hai con kéo, nếu không xe không thể nhúc nhích được. Ba người một đường ra ngoài ngoài thành Trường An.

Mây trắng kéo dài một mạch che phủ một dải núi cao chót vót. Núi non hùng vĩ trời xanh mây trắng đẹp như họa. Đỉnh núi mây trắng che phủ như ẩn như hiện. Dãy núi một dải trăm hoa đua nở phong cảnh tuyệt mỹ. Chính là đường lên núi khó đi lên du khách không đến đây nhiều lắm.

Đường lên núi càng cao càng khó đi, xe ngựa miễn cưỡng chỉ đến được một đoạn thì dừng lại không đi được nữa, Long Phiêu Phiêu không thể làm gì hơn đành phải đi bộ. Vì nhân nhượng nàng, Sở Thiên Diêu cùng Diêu Kế Tông cũng xuống đi bộ cùng với nàng. Bọn họ còn chưa đi được năm mươi thước, thì mẫu bạo long kia cũng thở hồng hộc nói.

- Diêu Kế Tông, còn... còn muốn đi lên nữa hả?

- Đi lên, đương nhiên phải đi lên nữa.- Diêu Kế Tông kiên định như không cho nàng đường sống nữa.

- Nhưng mà... Ta đi không nổi nữa nha.

- Kiên trì chính là thắng lợi nha, cố lên tí nữa đi.- Diêu Kế Tông hần ở một bên bơm hơi, thật vất vả cố động vị ‘ngàn cân’ đi tới đích nha. Vừa đến nơi, Long Phiêu Phiêu ngồi phịch cái xuống bãi cỏ mà thở dốc.

Nơi này có một chỗ rộng rãi cỡ như sân bóng rổ nằm giữa sườn núi. Bên trái là bức vách bên phải là vực sâu khắp nơi đều là hoa thơm cỏ lạ. Không khí trong lành, mùi thơm ngan ngát của hoa hòa tan vào không khí. Thật là một chỗ đẹp đẽ, làm cho người ta như thoát khỏi phạm tục lạc vào tiên cảnh vậy.

- Thế nào Tứ lang, địa phương này có được không? - Diêu Kế Tông mỉm cười hỏi nàng.

Nàng nhìn nửa ngày, không thể không gật mạnh đầu nói.

- Quả thực rất đẹp nha, người như thế nào mà tìm được địa phương này vậy?

- Ta nguyên là muốn tìm một nơi để leo núi thám hiểm, có người nói với ta chỗ này có nhiều núi cao liền tìm đến đây. Nhưng là vừa đến đây mới thấy chỗ này núi cao gió to quá nguy hiểm, khó khăn quá lớn không dám thám hiểm, thành ra là nơi thường thức phong cảnh đi.

- Leo núi thám hiểm, có ý tứ gì?- Nàng không hiểu hỏi hần.

- Leo núi thám hiểm, chính là hoạt động trèo lên vách núi cao. Đương nhiên, bình thường đều có dây thừng buộc hệ số an toàn cao. - Hần cười nói giải thích.

Nàng nghe xong không khỏi giật mình. Trèo lên vách núi cao, hần cư nhiên có ham muốn như vậy. Thực là không nhìn ra nha! Nàng liền quan sát bốn xung quanh, liền nhin không được nói:

- Nơi đây phong cảnh thật giống như tranh vẽ nha.

- Như tranh vẽ là sao vậy?- Long Phiêu Phiêu một bên thở hổn hển nửa ngày cuối cùng liền qua chỗ hai người mở miệng liền nói một câu như vậy. Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu nhìn nàng không nói ra lời, có thể cùng một tục nhân không hiểu biết gì, có thể nói cái gì đây?

Vì thế Diêu Kế Tông hần liền chuyển đề tài nói: - Phiêu Phiêu cô nương người đã nghỉ đủ chưa? Nếu nghỉ đủ ta liền dạy người ca hát.

Long Phiêu phiêu vừa nghe được lời này, thì hưng phấn mười phần nói:

- Được a, người liền dạy ta hát đi.

- Người theo ta lại đây.- Diêu Kế Tông vừa đi vừa nói với nàng.

Long Phiêu Phiêu mặc dù khó hiểu, nhưng cũng hưng phấn mà đi qua. Nàng đi lại nặng nề, đám hoa dưới chân nàng bị dẫm đạp thảm thê. Diêu Kế Tông quay lại thấy vậy vội nói:

- Phiêu Phiêu cô nương, cô nương đi phải nhìn dưới chân chứ, hoa cỏ ven đường không cần phải giẫm như vậy.

- Vì cái gì không thể giẫm?- Long Phiêu Phiêu hỏi.

- Hoa đó đẹp như vậy, cô nương giẫm lên như vậy không phải đáng tiếc lắm nha! Chúng ta phải trân trọng thiên nhiên, trân trọng môi trường nha.- Hần là thành phần bảo vệ môi trường, để bảo vệ môi trường mà hần trước kia tham gia đội bảo vệ môi trường.

Long Phiêu Phiêu nghe cái hiểu cái không, nhưng cũng không hề giẫm lên chúng nữa. Sở Thiên Diêu nàng kìm không được liếc nhìn hần một cái, thực nhìn không ra hần cư nhiên là một người yêu thích hoa đi.

Hần liền dẫn nàng tới chỗ vách núi, vách cao không thấy đỉnh, chỉ thấy xám xịt một mảng mây mù, núi non vắng vẻ. Hần liền chỉ nàng hướng vào vách núi để luyện thanh.

- Ở chỗ trống trải không khí trong lành thế này, là nơi tốt để luyện tập. Người làm theo ta, bước đầu tiên là thả lỏng thân thể rồi hít một hơi thật sâu, sau đó phát ra âm ‘a’ hoặc ‘y’ liên tục.

Diêu Kế Tông vừa nói vừa làm mẫu cho nàng nghe, được một lúc liền bảo nàng tự luyện tập.

” A..... ”

” Y..... ”

Long phiêu phiêu cẩn thận mở cổ họng luyện, giọng của nàng với cha nàng giống nhau, thanh âm thật khó nghe. Tiếng vừa vang lên, giống như là tiếng khóc của dã quỷ mới từ địa phủ đi ra vậy. Diêu Kế Tông Nghe được toàn thân nổi lên một lớp da gà.

- Phiêu Phiêu cô nương, thanh âm không cần kêu lớn như vậy. Kiểm chế xuống tí kiểm xuống tí, đừng đem cổ họng kêu hồng.

Kỳ thật là sợ giọng của nàng lớn đem lỗ tai chính mình chấn hồng đi.

Long Phiêu Phiêu rất phối hợp, nàng liền hạ âm bớt xuống. Hần miễn cưỡng ở lại một bên nghe xong, liền để chính nàng luyện tập, quay đầu đi tìm Sở Thiên Diêu.

- Tứ lang a, chúng ta đến vận động một chút đi.

- Vận động như thế nào?

Nàng cau mày chịu đựng thanh âm của Long Phiêu Phiêu vang lại.

Diêu Kế Tông liền tới chỗ hắc mã lấy bộ cầu lông mang đến cho nàng xem.

- Tứ lang, chúng ta cùng chơi, tiện rèn luyện sức khỏe nha.

Hắn liền hướng dẫn nàng đánh như thế nào, chỉ nói hai câu. Nàng nhân tiện nói:

- Đây, trò này khi ta ở quân doanh cha ta, ta đã chơi đùa cùng lũ trẻ gần đây. Khi đó ta và lũ trẻ lẳng giềng lấy tấm ván gỗ đánh túi cát, xem ai đánh cao lại tiếp được nhiều.

- Phải không? Kia có thể là môn cầu lông sơ hình đi. Trò này của ta thú vị hơn chút, không tin người chơi rồi sẽ biết.

Vì thế nhân Long Phiêu Phiêu ở một bên luyện giọng, hai người bọn họ cùng đánh cầu lông. Sở Thiên Diêu đã có căn cơ từ trước, học một chút liền thông thạo. Rất nhanh liền đánh cho hắn chống đỡ chật vật, quả cầu thoáng bên đông thoáng bên tây. Hắn vừa về phía bên trái cứ lên một trái cầu, nàng liền lẳng không đánh một cái, cầu lại bay về phía bên phải. Thân hình hắn xoay chuyển liên tục, quay qua quay lại như chong chóng. Nhịn không được hắn liền kêu lên.

- Tứ lang, người không cần hành cái thất lưng của ta nha.

Hắn nói chuyện đến phân tâm, nàng liền như mãnh hổ vồ mồi đánh một cái, quả cầu bay như tên nhào vào phía dưới bụng hắn. Hắn rũ người gục xuống lớn tiếng nói.

- Uy uy uy, tứ lang, người không cần phải đánh loạn nha! Đánh trúng chỗ yếu hại của ta. Hoàn hảo không phải cùng với người đánh tennis, nếu không ăn phải quả này thì khó sống.

Nàng mặt lập tức đỏ bừng, thật là xấu hổ. Diêu Kế Tông hắn lại không lưu ý, chỉ lo lấy quả cầu liền một cái đánh cái búp.

- Lại nha, ta phải báo thù mới được.

Nàng đang trong cảm xúc xấu hổ, nhất thời không tiếp được quả cầu kia. Vọt lên một cái vào khoảng không, quả cầu rơi vào trước ngực nàng nhẹ nhàng bắn ra, liền rơi trên mặt đất. Mặt của nàng càng hồng, biết rõ hắn vô tâm nhưng cũng nhất thời không tránh khỏi phiền não. Liền đem vọt vung xuống đất, phẫn nộ nói:

- Không chơi.

Diêu Kế Tông ngạc nhiên:

- Gì chứ tứ lang? Đang chơi vui mà, như thế nào sẽ không chơi? Ta còn chưa hết hứng đâu.

- Chưa hết hứng người tìm nàng cùng người chơi đi.

Nàng liền hướng tới người vẫn yên vị đứng ở vách đá luyện giọng chỉ. Khi bọn họ đánh cầu lông, nàng từng tò mò quay đầu lại coi nửa ngày. Nhưng loại chạy tới chạy lui hao tổn thể lực này nàng tự nhiên không có hứng thú, vì thế cũng không yêu cầu tham dự, tự mình một lòng một dạ tại chỗ luyện phát âm. Long gia tiểu thư này thực là yêu ca xướng.

- Nàng? Nàng chạy được sao? Càng miễn bàn tới tiếp được cầu nha.

Như là muốn bác bỏ những lời này của hắn, tiếng nói vừa dứt, mẫu bạo long kia ít nhất một trăm kg trọng lượng thân mình đột nhiên chạy lại đây. Tuy rằng chạy không có nhanh, nhưng dù sao cũng là chạy. Nàng vừa chạy vừa kêu, thanh âm thê lương.

- Rắn, có rắn.

Cái gì? Có rắn! Diêu Kế Tông ngẩn ra, lập tức tiến lên. Ông trời, ngàn vạn không thể làm cho nàng bị rắn cắn nha, nếu không thể trọng kia của nàng, sau khi hôn mê phải như thế nào đem nàng đi xuống núi nha!

Diêu Kế Tông liền vọt hai bước, bỗng một bóng người màu xanh chợt lóe, Sở Thiên Diêu đã ở đằng trước hắn. Tay phải giương lên, một đạo ngân quang như chớp. Hào quang chớp nhoáng, liền đem một cái đầu rắn xanh biếc chém xuống đất. Nàng dùng nhuyễn kiếm, thật sự là nhân kiếm hợp nhất ra tay nhanh như gió.

Diêu Kế Tông hai ba bước liền lại chỗ nàng, Long Phiêu Phiêu kia tránh ở phía sau hắn, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

-Rắn, rắn thiếu chút nữa cắn được ta.

Quả thật, nếu Sở Thiên Diêu thân thủ không nhanh nhẹn phản ứng nhanh chóng xuất kiếm đúng lúc, Long Phiêu Phiêu khẳng định bị rắn cắn ngã. Hơn nữa con rắn này, toàn thân xanh biếc, tuyệt đối là cực độc. Bị nó cắn phải, có lẽ trở về tìm một cái quan tài hợp với thân hình nàng nha.

Sở Thiên Diêu đối với con rắn xanh biếc này rất ngạc nhiên, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng lại gần ngồi xổm xuống, vươn mũi kiếm muốn đánh nát đầu con rắn kia.

- Rắn này, có phải là Trúc Diệp Thanh?

Diêu Kế Tông nhìn động tác của nàng, trong lòng vừa động. Đột nhiên hắn nhớ tới cái gì, hắn liền tiến tới sang bên trái của nàng, vỗ vai nàng nói:

- Tứ lang, đừng nhúc nhích đầu rắn kia...

Nhưng hắn gọi chậm một bước, nàng giật mình. Chuyện tình làm người ta kinh ngạc đã xảy ra, cái đầu rắn bị chặt đứt kia, cứ nhiên bật lên, mở lớn miệng phóng lại phía nàng. Sự việc xảy ra đột nhiên, tình hình lại quỷ dị, nàng nhất thời kinh hãi, cũng quên cả tránh né, Diêu Kế Tông liền đẩy mạnh nàng sang một bên, còn chính mình hướng bên trái nhảy, hai người tránh ra hai bên, làm cho đầu rắn cắn một cái vào không khí.

Diêu Kế Tông phản ứng rất nhanh, thật sự đúng lúc. Chính là... Hắn có điểm không chu đáo, hắn đã quên bọn họ ở lưng chừng vách núi. Tuy rằng chỗ nàng chặt đứt đầu rắn còn cách vực sâu cạnh đó có mấy trượng, hắn nhảy cũng không có xa. Nhưng gần vực sâu mặt đất nhiều đá nhỏ, bụi cỏ rất thưa thớt, mặt đá nhiều rêu xanh. Hắn rơi xuống đất liền giẫm phải một phiến đá trên mặt đầy rêu xanh, hắn đứng không vững liền trượt chân, toàn bộ thân mình văng tới gần vực sâu.

Khi nàng thấy thân hình hắn không xong, liền hoàn hồn, vội vàng ném nhuyễn kiếm trong tay phi thân tới cứu hắn. Thân hình nàng cực nhanh, có thể nói như tên rời cung, mau lẹ vô cùng, nhưng vẫn muộn một bước. Khi tới vách đá, hắn đã gần rơi xuống vực. Nàng không kịp nghĩ lại, cúi người túm lấy cánh tay của hắn. Hoàn toàn không nghĩ đến nguy hiểm đang chờ, sơ xuất cái, ngay cả chính nàng cũng bị kéo ra gần mép vực. Ngón tay vừa cảm thấy chỉ còn chạm vào ống tay áo hắn, hắn lại giật mạnh ra.

- Tứ lang, vô dụng, người đừng cố sức...

Câu nói kế tiếp đã muốn nghe không rõ, thân thể hắn như sao rơi, ngã vào vực sâu. Nàng ghé vào vách đá nhìn lại, vực sâu vạn trượng, sương khói lượn lờ, cái gì đều nhìn không thấy.

Hết thấy mọi phát sinh trong lúc đó. Chính là ngắn ngủn một cái chớp mắt, lại kinh tâm động phách. Long Phiêu Phiêu kinh hãi nghẹn họng nhìn trân trối, một chữ đều nói không được. Sở Thiên Diêu giống tượng đất đứng bên vách núi, cũng không nhúc nhích, giống như mất đi năng lực hoạt động.

Trời đất đột nhiên như trống vắng, dãy núi xanh tươi như vậy nhưng cảm giác giống như hoang mạc cát, không có một chút sinh khí. Cả người Sở Thiên Diêu đông cứng lại, giống như là thân đang ở giữa cánh đồng tuyết, cảnh tượng tử vong ngay trước mắt. Nhắm mắt lại, nàng hy vọng hết thấy chỉ là một ác mộng. Nhưng mà bên tai lại có thanh âm bén nhọn vang lên, là Long Phiêu Phiêu. Nàng cực khiếp sợ, khi phục hồi lại tinh thần, không thể ức chế thét chói tai.

- Diêu Kế Tông... Diêu Kế Tông...Diêu Kế Tông...

Tiếng kêu đứt quãng, theo bản năng gọi liên tục, trong ánh mắt của nàng tràn ngập hoảng sợ, miệng chỉ lắp bắp ba từ này. Ngón ngữ thiếu thốn, vì tinh thần hỗn loạn. Đang cười nói vui vẻ chớp mắt cái là tử vong,

chuyển biến quá mức nhanh chóng. Nàng không có biện pháp đem cảm xúc trở lại ban đầu, vì thế kêu loạn lên, ngay cả chính mình cũng không biết mình muốn nói gì? Biểu đạt cái gì? Chỉ có thể lặp đi lặp lại kêu:

- Diêu Kế Tông.....

Sở Thiên Diêu hiểu được, bởi vì nàng cũng như thế. Chính là nàng một chữ đều nói không được, chỉ có trầm mặc. Hít thở không thông đứng tại chỗ trầm mặc. Ngay người đứng đó nửa ngày sau, nàng nhảy mạnh lại, nhặt lên nhuyển kiếm đem đầu rắn ở trong bụi cỏ đánh nát.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đánh, đem đầu rắn kia đánh thành thịt vụn. Long Phiêu Phiêu hô nửa ngày, rốt cục ngừng lại. Nàng sợ hãi nhìn Sở Thiên Diêu, nước mắt ào ào rơi xuống. Vừa khóc vừa lẩm bẩm:

- Diêu Kế Tông, một người đang sống, cứ như vậy..... không còn?

Cứ như vậy? Cứ như vậy không còn? Đứt quãng từng câu một, đâm thẳng vào lòng Sở Thiên Diêu. Nàng nghe được cả kinh nhảy dựng lên, biết rõ phí công, nhưng vẫn bỏ nhào đến vách núi đen kìa, đem vụn trượng vực sâu nhìn lại. Sáng sớm sương mù dày đặc, lòng nàng nặng trĩu, có một nỗi buồn không thể giải thích được. Trong đầu không tự chủ được nhớ tới lúc cuối cùng ở vách đá kia, hấn giật mạnh tránh khỏi cánh tay nàng nói.

- Tứ lang, vô dụng, người đừng phí sức...

Ngực nàng nhất thời đau nhói, đau thẳng vào tâm. Trong mắt như có sương mù, tầm mắt mơ hồ. Nàng nhìn không được cõi lòng tan nát hướng tới vực sâu hô:

- Diêu... Kế... Tông...

Một tiếng hét vang, từng từ đều là máu, là tuyệt vọng.

Bất chợt dưới đáy vực loáng thoáng truyền đến tiếng trả lời.

- A... Người ở đâu, người ở đâu.

Khi Diêu Kế Tông thoát khỏi tay Sở Thiên Diêu, thân hình liền rơi thẳng xuống đáy vực mịt mù, rơi nhanh rơi nhanh...Thẳng tấp trong quá trình rơi xuống liền “Oanh...” một tiếng, hấn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng trời đất như quay cuồng, đợi đến khi thần chí thanh tỉnh lại, hấn phát hiện ra mình vắt vẻo trên gốc cây tùng lâu năm.

Nguyên lai gốc cây tùng già này sinh trưởng trên vách đá nhô ra, cành cây to nhất đỡ cho hấn một cái mạng, nếu không lúc này hấn chết không thể nghi ngờ. Không nghĩ tới còn giữ được mạng, hấn liền đối với lão tùng thụ cảm động đến rơi nước mắt nói:

- Tùng lão gia gia nha, cho dù toàn thế giới vứt bỏ ta, ít nhất còn có người biết quý trọng đến ta.

Hấn liền hướng cành cây ôm thật chặt, cẩn thận nhìn lại phía dưới, chỉ thấy mây mù tràn ngập vực sâu, sâu không thấy đáy. Hấn liền theo gốc tùng lại gần vách đá. Động một cái liền thấy cả người đau đớn. Dù sao từ độ cao như vậy ngã xuống, tuy có gốc tùng đỡ lấy mạng hấn, nhưng không tránh được toàn thân thương tích, nhất là chỗ chịu va đập, không có chỗ thịt nào tốt cả. Vách núi cao có nhiều dây leo uốn lượn bám vào sinh trưởng, hấn liền với tay bắt lấy, dưới chân cũng tìm chỗ đứng vững chắc, ổn định lại thân mình, liền hoàn hồn lại.

Lúc này, hấn nghe được đỉnh đầu xa xa truyền đến tiếng kêu của Sở Thiên Diêu, là nàng tan nát cõi lòng hô tên hấn. Nghe thanh âm dường như khóc tang thương gọi hấn, thanh âm như thể nghĩ hấn đã chết không nghi ngờ. Hấn liền báo cho hai người tin vui.

- A... Người ở đâu, người ở đâu.

Tình hình nguy hiểm qua đi, hấn ba hồn bảy vía an vị trở về, lập tức liền khôi phục tinh thần vui vẻ, liền hài hước phát huy nha.

Người trên cao nghe được hấn đáp lại, tưởng là trong mộng. Thanh âm của Sở Thiên Diêu hoan hỉ, bay vào trong tai hấn.

- Diêu Kế Tông, người còn sống?

Khó mà không kinh hỉ nha.

Diêu Kế Tông cao giọng trả lời.

- Ta còn sống, các người chờ ta, ta hiện lên ngay.

Hắn vì thế túm lấy dây leo dọc theo vách núi, như thằn lằn dán tại trên vách đá chậm rãi hướng lên trên bò lên. Thằn lằn trời sinh có bản lĩnh leo lên vách núi, hắn cũng không có loại này khả năng đi, thể lực cũng phải tổn hao gấp trăm lần so với thằn lằn. Mỗi một thước di động, đều phải kiểm tra phía trước, cẩn thận kiểm tra chỗ đặt thân tiếp theo. Hơi có sai lầm, mạng nhỏ của hắn vừa mới được cứu có thể chả lại mất.

Mới đầu, thanh âm của hắn cùng Sở Thiên Diêu và Long Phiêu Phiêu liên miên không dứt, nhưng sau khi đáp được vài câu, hắn không thể không hướng lên phía hai nàng hô:

- Các người đừng nói chuyện với ta, ta không thể phân tâm được.

Hắn thực không thể phân tâm trả lời bọn họ, bởi vì lúc này, hắn cần phải tập trung tinh thần cùng khí lực, để còn leo lên miệng vực, xoay mình lên xoay mình xuống vách núi liền có khả năng ngã xuống.

Dây leo yếu ớt, trong sơn cốc gió thổi tương đối lớn, thổi làm thân hình hắn lung lay. Dây leo dùng rằng dài ra, nếu thừa nhận không được thể trọng của hắn – này Diêu Kế Tông không chỉ một lần nghĩ tới điểm này, nhưng mỗi lần nghĩ đến nhanh bỏ qua. Dưới chân là tầng tầng mây mù, dưới mây mù là cái tình cảnh gì hắn cũng không biết, cũng không đi đoán. Giờ khắc này, chỉ để ý cố gắng hướng lên trên leo lên, sinh tử liền giao cho ông trời quyết định đi. Người ta dưới loại hoàn cảnh sinh tồn, để đạt tới mục đích của chính mình, phải phải có ý chí kiên cường vô cùng, nếu không chính mình sẽ buông tha cho chính mình.

Diêu Kế Tông từng có kinh nghiệm leo núi, nhưng mà sinh tử một hồi như vậy thì đây là lần đầu tiên trải qua. Hoàn toàn khác với khi thi leo núi, hơn nữa là leo ở vách núi cao ngất ngưỡng này. Hắn vốn không dám khiêu chiến với cực hạn như vậy, nhưng vào tình thế bắt buộc trước mắt, không thể không leo.

Vách núi tựa hồ vô cùng vô tận, nhìn lại xuống phía dưới là mây mù lượn lờ một mảnh xám xịt. Hướng về phía trước nhìn lại, tình hình cũng giống nhau, căn bản nhìn không thấy trời cao. Chỉ thấy gió thổi trong sơn cốc, cơ hồ chỉ có mây mù dày đặc. Hắn giống như đang ở yên lặng một chỗ trong không trung, leo nửa ngày so với tại chỗ cách nhau chưa đến cái bàn. Leo như vậy, quần áo hắn sớm rách như sơ mướp, tay chân lưu lại đầy vết thương. Cũng không biết leo bao nhiêu canh giờ, liền nghe được đỉnh đầu một tiếng hoan hô.

- Diêu Kế Tông, người rốt cục leo lên đến đây.

Là thanh âm của Sở Thiên Diêu, nàng mừng rỡ mà kích động nhảy nhót. Diêu Kế Tông ngẩng đầu vừa thấy, trên vách núi cách đỉnh đầu mười trượng, Sở Thiên Diêu ghé vào vách đá, hơn phân nửa thân mình treo ở bên ngoài. Tay liền mạng hướng hắn huy động, khuôn mặt tươi sáng tươi cười, vẻ mặt mừng rỡ kích động. Tuy rằng thời gian dài leo núi, đã làm cho hắn mỗi một bước không chịu nổi. Nhưng hắn vẫn như cũ ở trên mặt mừng rỡ cười thật lớn, hướng người về phía vách đá hô:

- Ta Hồ Hán Tam đã trở lại.

21. Chương 21

Chương 21

Diêu Kế Tông liền mạng bò lại đỉnh núi, cuối cùng còn lại hai thước Sở Thiên Diêu liền kéo hắn lên. Hắn một bước đi không nổi, lên trên mép vực liền phịch cái làm luôn trên vách đá. Nàng lôi hắn lại.

- Đừng nằm ở chỗ này, không cẩn thận một cái lại té xuống.

Thật sự là lòng nàng còn sợ hãi.

Hắn cũng không động đậy nói.

- Đừng động ta a, để cho ta nằm một lát rồi nói sau, ngay cả năm ngón tay ta đều không động đậy nổi.

Đây là nói thật, ít nhất hắn mất hai giờ liền mới leo đến nơi, một thân thương tích. Mỗi một tác cơ thể, mỗi một chỗ xương cốt đều là đau nhức, tình trạng kiệt sức, làm sao còn động được.

Long Phiêu Phiêu thấy hắn vô ý một cái trượt chân rơi xuống vách núi, liền không dám tới gần tránh cho nguy hiểm tính mạng, duy trì khoảng cách ít nhất ba trượng. Nàng chỉ dám ở xa xa một bên hô:

- Diêu Kế Tông, nơi đó thật sự nguy hiểm, người nhanh lại đây đi.

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, Sở Thiên Diêu không có cách, vốn định dùng sức kéo hắn cách vách núi. Nhưng tay vừa mới dùng sức, hắn liền oa oa kêu to.

- A- tứ lang, đừng kéo ta, đau, đau quá a.

Lưng có thương tích, tự nhiên hắn chịu không nổi bị người kéo đi.

Nàng bắt đắc dĩ, đành phải ngồi bồi hắn ở vách núi. Một phen chết đi sống lại này, tuy rằng bản thân nàng chưa trải qua, nhưng cảm động như vậy lấy qua. Từ ngoài vào trong tâm, đều hiện ra trên mặt. Nhìn hắn nằm ở trước mặt, mắt cũng không dám chớp. Sợ khi chớp mắt, hắn lại không thấy, sợ rằng chỉ là hư ảo. Thật lâu sau, thật lâu sau, mới xác định trước mắt hết thấy là cảnh tượng chân thật không phải ảo ảnh. Tâm tình nàng liền buông lỏng 'oa' khóc một hơi, nói:

- Diêu Kế Tông, người không có chuyện gì? Thật tốt quá thật tốt quá...

Liên tục nói bảy tám lần thật tốt quá.

- Ta mệnh to phúc lớn, nửa đường có một gốc cây tùng già tiếp được.

Diêu Kế Tông mắt nhắm đáp, rồi mở mắt ra, hắn nhìn nàng cười nói:

- Tứ lang, người cũng thật có nghĩa khí nha!

Nàng nhìn lại hắn, nhẹ giọng nói:

- Diêu Kế Tông, người..... Càng có nghĩa khí.

Chỉ là một câu nói hời hợt, nhưng bọn họ đều hiểu được lời nói thâm ý của đối phương. Nàng xả thân tới cứu hắn, hắn lại không muốn liên lụy đến người cứu mình, hai người cùng chết không bằng một người sống đi, người có bản năng phản ứng như thế hắn là người đầu tiên đi, có thể thấy được hắn có tình có nghĩa không muốn vì bản thân mình mà cuốn người khác chết theo. Từ nay về sau sau này, kể cả Ngọc hoàng đại đế miệng vàng ngọc nói Diêu Kế Tông là người xấu, nàng là người đầu tiên không tin. Nàng có năng lực phán đoán thị phi thiện ác, người vì người khác không màng đến bản thân như thế, thế nào là người xấu? Như thế nào khả năng?

Diêu Kế Tông liền dịch lại chỗ nàng, chống thân mình ngồi dậy, hắn hưng trí bừng bừng nói:

- Tứ lang, chúng ta này coi như là đồng sinh cộng tử. Không bằng lập đàn, kết bái huynh đệ. Như thế nào?

Hắn vừa ra đề nghị này nàng nghe được ngăn ra, kết bái huynh đệ, này... từ tâm nàng sinh ra kháng cự.

- Không cần, hảo hảo kết bái cái gì huynh đệ, ta không thích cái hư danh này đi.

Cũng là hắn nhất thời tâm huyết dâng trào, cũng không bắt buộc nàng.

- Không kết bái cũng thế, dù sao chính là hình thức. Ở lòng của ta, đã coi người làm thân huynh đệ rồi. Tứ lang, sau này chúng ta có phúc cùng hưởng, ta có thịt ăn người có canh húp.

Hắn nói đến nổi nước bọt bay đầy trời, Long Phiêu Phiêu cách ngoài ba trượng xa hô lại:

- Diêu Kế Tông, Sở Thiên Diêu, các người nhanh lại đây đi. Vách đá rất nguy hiểm, như thế nào còn ngồi ở kia nói cái không đầu.

Không chịu nổi nàng lên tiếng huyền não, hai người đứng dậy đi khỏi mép vực. Khóe mắt Diêu Kế Tông nhìn lại, thấy trong bụi cỏ cái đầu rắn bị đánh nát như. Không khỏi cười nói:

- Tứ lang, đây là người báo thù thay ta?

Sở Thiên Diêu vẫn oán hận nói.

- Rắn này, rất tà môn. Đầu đều bị chặt bỏ rồi còn muốn cắn người, như thế làm ác, không đánh nó khó tiêu mối hận trong lòng của ta.

- Tứ lang, không phải rắn này rất tà môn. Mà là rắn là động vật máu lạnh, mặc dù đầu ở một nơi thân ở một chỗ, đầu rắn vẫn đang có độc cùng sức sống, ở 24 giờ- không, ở 12 giờ sau mới có thể chết hẳn. Người về sau nhớ kỹ, vừa chặt đầu rắn không cần đi lại gần nó, cẩn thận nó cắn người, như vậy có thể bị cắn chết.

- Người làm sao mà biết được? Khó trách người đến ngăn ta đi đến.

Nàng trừng lớn mắt hỏi.

- Buổi tối ta ở trên mạng xem tin tức.

Diêu Kế Tông dễ dàng đáp.

- Buổi tối xem qua cái gì?

Nàng ngẩn người hỏi.

- Nga, là ở buổi tối, khi nghe các lão nhân giảng chuyện quỷ quái, có người nói ra việc lạ như vậy. Lúc ấy nghe được ta sợ vô cùng.

Hắn liền sửa lại lời nói.

- Ta cũng sợ vô cùng.

Long Phiêu Phiêu liền trả lời hắn.

- Diêu Kế Tông, ta thiếu chút nữa bị rắn cắn chết, người cũng thiếu chút nữa ngã xuống vực mà chết. Địa phương quỷ quái này xem ra phong thủy không tốt, chúng ta không cần ở lại đây, vẫn là nhanh trở về đi.

Đúng là phải đi về, vì thế ba người liền xuống núi, lên đường chở về phủ. Trước đưa Long Phiêu Phiêu trở về nhà, sau đó Diêu Kế Tông hướng tới Sở Thiên Diêu nói:

- Tứ lang, ta không thể trở về nhà với bộ dáng này được, sẽ đem nương ta hù chết. Trước về nhà người đổi bộ quần áo khác thế nào?

Toàn thân hắn rách tả tơi, đông bị rách một miếng tây một cái lỗ, hơn nữa trên tay chân hắn toàn vết thương, sớm đã được người qua đường nhìn ngó. Nàng sáng khoái đáp.

- Nên như thế đi, người theo ta trở về thay quần áo thường, sau đó những vết thương trên thân cũng lên thoa được đi.

Sở Thiên Diêu đem Diêu Kế Tông mang về Sở phủ, Sở phu nhân vừa nhìn thấy đã giật mình.

- A, Diêu công tử đây là làm sao vậy?

- Sở phu nhân, không có gì to tát cả, cháu chỉ bị té ngã cái thôi.

Bộ dáng Diêu Kế Tông nhếch nhác, nhưng vẫn tươi cười rạng rỡ như cảnh xuân.

- Chỉ bị té ngã một cái? Thế nào mà lợi hại như vậy nha?

Sở phu nhân đem hắn nhìn từ đầu nhìn đến chân, toàn thân toàn vết thương làm cho nàng càng xem càng giật mình.

- Cháu rơi ở địa phương có vẻ cao.

- Đây là ngã ở chỗ nào?

- Không lưu ý một chút, từ trên vách núi cao rơi xuống.

- Hả?

Sở phu nhân hoài nghi tai mình nghe nhầm liền hỏi lại.

- Người nói cái gì? Ngã từ vách núi cao rơi xuống?”

- Đúng ạ, bất quá không có rơi xuống đáy núi, nửa đường có gốc cây tùng đỡ được. Cháu thấy trên không thấy trời dưới không thấy đất, không nở buồng tha. Vì thế liền túm lấy dây leo gần đây, từ từ leo lên đến đây.

Hắn nói nhẹ nhàng vậy, Sở Thiên Diêu biết sự việc hung hiểm như nào. Mấy canh giờ nàng chờ hắn bò lên, máu ở tim đều dồn đến cổ họng và mắt. Mặt vách đá kia cũng không phải đường bằng phẳng gì, trượt đi một cái có thể văng thẳng ra khỏi vách đá. Nhìn hắn chuyện trò vui vẻ dường như không có việc gì, tâm không thể không sinh bội phục. Vì thế đi lên hai bước hướng nương nói:

- Nương, Diêu Kế Tông ngã xuống vách núi sâu sau trải qua ngàn vạn khổ bò lên trên, một thân xiêm y bị bụi gai cào rách tung toé. Hắn cứ như vậy trở về sợ làm nương hắn lo lắng, vì thế đến nhà ta đổi bộ quần áo khác mới về nhà.

- Đổi lại quần áo rồi mới trở về a?

Sở phu nhân vừa nghe có chuyện như vậy, lộ vẻ cảm động rất nhiều cực kỳ nhiệt tình.

- Chuẩn bị luôn một thùng nước thơm, Diêu công tử mặt đầy tro bụi cần tắm rửa sạch sẽ. Tắm rửa xong thương thể trên người còn phải bôi thuốc, Thiên Diêu nhanh nhanh đi tìm được trị thương mau.

Sở gia là nhà tướng môn, bọn họ người người từ nhỏ đã tập võ, không thể thiếu thời điểm bị thương, thuốc trị thương tự nhiên là có.

Sở gia nhân ân cần đãi khách, Diêu Kế Tông được nha hoàn phục vụ một cái bồn nước ấm để tắm. Sở Thiên Diêu vì hắn mà mang một bộ áo màu trắng dự phòng của Tam ca, áo ngoài...Là chiếc áo màu xanh lần trước bị hắn mặc, còn trả trở về kia. Vốn nàng từng nảy sinh ý nghĩ dùng cây kéo cắt hỏng, nhưng chưa có động kéo, chỉ nhét vào đáy hòm. Lần này, vừa vặn phát huy công dụng.

Diêu Kế Tông mặc áo trong vào khi đi ra, nàng đã mở ra cái hòm thuốc đang đợi hắn.

- Lại đây, trên người vết thương đã tẩy rửa, người qua đây bôi thuốc đi.

Diêu Kế Tông cũng biết phải bôi thuốc, nếu không miệng vết thương một khi nhiễm trùng không phải là phiền toái nhỏ. Hắn liền xắn ống quần lên, đem thương thể trên đùi đều bôi thuốc. Liền đến cánh tay, đến bôi..... Liền không bôi được. Hắn ngã xuống vực sâu bị gốc tùng chắn, giữa mặt ngã trên cây tùng lâu năm. Là lưng chịu va chạm, đập vào cành cây cứng làm đau. Tuy rằng nhìn không tới, hắn cũng biết phía sau lưng nhất định là bầm tím rồi.

- Tứ lang, có thể hay không giúp ta bôi thuốc lưu thông máu bầm ứ sau lưng?

Diêu Kế Tông vừa nói liền không chút khách khí đem áo lột ra, toàn bộ phía sau lưng hiện ra trước mắt Sở Thiên Diêu.

Nàng bỗng nhiên thấy một người nam nhân hỏa thể, đầu tiên là chấn động, liền cả kinh. Phía sau lưng hắn, da thịt tràn đầy vết thương lớn nhỏ. Toàn vết thương lớn, tất cả đều tím bầm, có chỗ còn có máu chảy ra.

- Thế nào mà thành như vậy?

Cổ không e lệ, nàng lấp bắp kinh hãi hỏi.

- Đây là từng lão gia gia lưu lại ký hiệu khi ngăn ta lại, điểm ấy thương thể là vận khí đã tốt rồi. Ít nhất cả người ta vẫn là còn nguyên lành, không mất cánh tay không gãy cái chân.

Diêu Kế Tông thực không mong muốn hơn.

Sở Thiên Diêu nghĩ lại cũng đúng, quả thật còn tính mạng thật tốt, vì thế không hề nói thêm gì. Do dự một chút, nàng cầm lấy một lọ được liền đổ một chút ở lòng bàn tay, đổ mặt ấn lên da thịt ấm áp hắn, chậm rãi bôi ở phía sau lưng hắn. Đây là, nàng lần đầu bôi thuốc cho nam tử ngoài cha và huynh. Trong tay cầm

bình sứ, trên mặt một rặng mây đỏ. Diêu Kế Tông đưa lưng về phía nàng tựa vào bàn, nhìn không thấy mặt của nàng, chỉ là miệng hớp một ngụm khí lạnh nói với nàng:

- Tứ lang, tứ lang người nhẹ tay tí, liền nhẹ tay tí.

Nàng liền nhẹ nhàng hết khả năng có thể giúp hắn, khi bôi được lưu thông máu bầm xong một cảm giác thanh lương mát mẻ nhập vào da thịt, hắn liền cảm thấy phía sau lưng thoải mái hơn. Bôi thuốc xong, hắn mặc vào xiêm y hướng tới nàng cười nói:

- Tứ lang, người bôi thuốc thật là có phương pháp, bôi hết lưng của ta cũng không cảm thấy đau đớn.

Nàng cúi đầu không đáp lại lời hắn, chỉ là đỏ mặt thu thập cái hòm thuốc. Diêu Kế Tông trong lúc vô ý nhìn thoáng qua, thấy được khí sắc nàng như thế? Khuôn mặt tuần tú trắng trẻo hé lộ ra hồng. Nhịn không được cười nói:

- Tứ lang, người thật giống Cổ Bảo Ngọc nha. Mặt như trăng rằm, sắc như hoa xuân nở.

Nàng nghe được mơ hồ hỏi:

- Cổ Bảo Ngọc là ai?

- Cổ Bảo Ngọc là cái mỹ nam tử, lông lầy kéo toàn bộ tỷ tỷ muội muội đều vì hắn mà khuynh đảo. Tứ lang, ta là nữ nhân, người cũng làm cho ta khuynh đảo nha.

Diêu Kế Tông cười hì hì nói.

Sắc mặt nàng càng tươi đẹp, đem cái hòm thuốc lung tung thu lại.

- Về nhà của người đi thôi, đừng ở chỗ này nói lời nhảm nhí nữa.

- Cũng đến thời gian cơm trưa, Diêu Công Tử không vội về nhà, ở lại ăn cơm đi.

Không biết Sở phu nhân đã đứng ở cửa bao lâu, mỉm cười nhìn hai người bọn họ nói.

- Tốt a, tốt a, tốt a.

Diêu Kế Tông cũng thật không khách khí, liền đáp ứng.

- Vừa lúc đã đói bụng, như vậy liền làm phiền phu nhân.

Bữa trưa qua đi, Diêu Kế Tông liền cáo từ. Hắn không có về nhà, mà là đi Tĩnh An Vương phủ. Vài ngày không nhìn cặp vợ chồng son này, hôm nay thiếu chút nữa khó giữ được cái mạng nhỏ, nhất định phải tìm Nguyễn Nhược Nhược nói hắn trải qua phong ba nguy hiểm đáng nhớ.

Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi đều ở nhà, theo thường lệ tiếp đón hắn ngồi trước cái bàn trong thạch đình, uống trà ăn điểm tâm. Nghe được hắn một phen tinh tế nói, đều nghĩ mà sợ không thôi. Hơn nữa Nguyễn Nhược Nhược nói.

- Người thật sự là bảo toàn được mệnh a! Ngã từ trên cao như vậy mà không chết, tiểu tử, người vận khí thật tốt.

- Kỳ thật ta biết ta chết không được.

Nguy hiểm đã qua, Diêu Kế Tông được đà nói mạnh miệng.

- Đương nhiên, ta cũng biết. Có câu là người tốt không sống lâu, tai họa lưu ngàn năm mà.

Nguyễn Nhược Nhược lời này vừa nói ra, Lý Hơi nhịn không được cười rộ lên.

- Chuyện này đâu phải như vậy. Mà là theo kinh nghiệm ta đọc tiểu thuyết võ hiệp, giang hồ hiểm ác đáng sợ như thế, đều là ngã vực an toàn. Người xem Đoàn Dự ở Vô Lượng sơn ngã xuống không chết đi, còn đánh bậy đánh bạ tìm được động phủ thần tiên tỷ tỷ, Trương Vô Kỵ từ Côn Luân sơn ngã xuống cũng không chết, ngược lại chiếm được 'Cửu Dương Chân Kinh' luyện thành thần công cái thể...Loại ví dụ này nhiều lắm, cho nên ta ngã xuống tự nhiên cũng không chết. Chỉ tiếc, ta như thế nào một không tìm được

cái gì là thần tiên động phủ, hai không phát hiện cái gì bí kíp tuyệt thế võ công đâu? Thật sự là trắng trợn quăng ngã mà!

Diêu Kế Tông cố ý làm ra vẻ tràn đầy hối tiếc nói.

Nguyễn Nhược Nhược nghe được cười ha ha, cầm trà bánh cùng hạt dưa đưa cho hắn.

- Liền sáng mai ngươi lại đi ngã một lần là được, không khéo lúc này ngươi liền trực tiếp bị ném tới thần tiên động phủ đi.

- Sở Thiên Diêu thật sự là một người có thể kết giao bằng hữu, trong lúc nguy cấp, có thể không màng sinh tử cứu giúp.

Lý Hơi vốn đối với Sở Thiên Diêu ấn tượng đã tốt, giờ liền càng tốt hơn.

- Diêu Kế Tông ngươi càng không phải nói. Thời khắc mấu chốt, mỗi người đều có bản năng muốn sống. Giống như những người khi rơi xuống nước thường thường ôm chặt lấy người cứu mình mà không chịu buông, kết quả cả hai cùng chết đuối. So với ngươi, ngươi thật đúng là...

Nguyễn Nhược Nhược cũng không biết phải làm như thế nào khen hắn mới tốt.

- Nghĩa phẩm nhân tâm, hậu đức tái vật.

Lý Hơi thay nàng nói tiếp.

Diêu Kế Tông cười đến đến rách cả răng nói:

- Không lên nói ta cao thượng như vậy, bất quá lúc đấy ta cảm thấy không làm vậy cả hai tánh mạng đều bị mất. Tứ lang như thế nào kéo được ta, còn không phải cùng nhau chịu chết. Nếu là Long Phiêu bay tới bắt ta, ta lập tức túm trụ nàng không buông. Với hình thể của nàng, tuyệt đối không bị ta kéo xuống.

- Vậy Long Phiêu Phiêu rốt cuộc béo như thế nào?

Nguyễn Nhược Nhược không khỏi hỏi hắn.

- Ít nhất một trăm kg.

Diêu Kế Tông là tính có lẽ vẫn còn thiếu đi.

Nàng liền tưởng tượng một chút, một nữ nhân nặng trăm kg là bộ dáng gì, vừa tưởng tượng tới, nàng hộp một ngụm khí lạnh.

- Bộ dáng là thùng phi đi. Vị Long tiểu thư này, sau khi chợt nghe ngươi hát một câu liền yêu thượng ngươi? Còn tìm tới tận cửa để ước hội với ngươi?

- Cũng không phải như vậy, thật sự là họa theo trong miệng mà ra mà!

Diêu Kế Tông thán dài cả giận nói.

- Người ta yêu là hoa có chủ, còn người yêu ta vô cùng thâm, mệnh khổ!

- Diêu Kế Tông, đừng nản chí, sẽ có người so với Lý Sướng rất tốt ở phía sau chờ ngươi.

Lý Hơi an ủi hắn.

Nguyễn Nhược Nhược cũng cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, đừng nản chí ử rử. Hiện tại khổ một chút sợ cái gì, phải tin tưởng chính mình, sớm hay muộn sẽ có một ngày khổ tận cam lai. Ánh mắt nhìn về lâu về dài, nhìn về phía trước xem.

Nói đến đây, trong lòng Diêu Kế Tông liền động. Vừa đúng lúc Hạnh Nhi lại đây nói:

- Tiểu vương gia, Lễ bộ Thị Lang Trần đại nhân cầu kiến.

Vì thế Lý Hơi liền đi tiếp khách, thừa dịp hắn đi rồi, Diêu Kế Tông hỏi nàng kết quả xử lý chuyện thất hoàng tử Lý Mân đến đâu.

- Còn có thể như thế nào, bắt được một số lớn tội nhân. Nếu không phải Lý Mân chính mình xử lý sáng suốt, không biết có bao nhiêu người rơi đầu. Ngày ấy đương chức đầu lĩnh ngự tiền thị vệ Tả Nghị, bị điều đi nuôi ngựa. Dù là như thế, hắn còn mang ơn, dù sao cũng bảo vệ được cái đầu mình.

- Chuyện hắc y thích khách kia, cứ như vậy một thời gian liền cho qua?

- Đương nhiên vẫn muốn truy ra, chính là hắc y thích khách này đến vô ảnh đi vô tung, nhất thời làm sao tra ra được. Ta phỏng chừng cấp trên tiếp tục bức nhanh một chút mà nói, cấp dưới liền tìm kẻ chết thay làm công tác báo cáo kết quả. Nếu không làm sao bây giờ? Bọn họ tự nhiên ai cũng nói thần vô năng, thần bất không được thích khách, thần nguyên lấy chết tạ tội.

- Nếu là như vậy, chân chính thích khách thật ra có thể thoát thân.

Diêu Kế Tông từ nhả ra khí nói.

- Người như thế nào lại quan tâm tới an nguy của thích khách nha? Người đừng nói là nhận ra hắn nha.

Bất quá Nguyễn Nhược Nhược chỉ nói đùa một câu, hắn nghĩ nghĩ, hạ giọng nói với nàng:

- Người nói đúng rồi, ta nhận ra hắn, hắn chính là Bộ... Bình... Xuyên.

Ba chữ cuối cùng hắn nói như thì thầm.

Nguyễn Nhược Nhược nghe được cả người nhảy dựng lên.

- Cái gì, sao?!

Diêu Kế Tông ở Tĩnh An vương phủ cùng Lý Hơi và Nguyễn Nhược Nhược nói chuyện với nhau, đồng thời Sở phu nhân cũng cầm lấy tay nữ nhi hỏi nguyên nhân hậu quả hắn rơi xuống vách núi như nào. Sở Thiên Diêu một hơi tinh tế nói ra, nghe được đến chỗ quan trọng, Sở phu nhân chắc chắn liền khen:

- Khá lắm Diêu Kế Tông, ta đã nói tiểu tử này nhân phẩm nhất định rất tốt, quả nhiên ta không nhìn lầm hắn.

Sở phu nhân lần trước khi nói lời này, Sở Thiên Diêu vội vàng liền bác bỏ đi. Giờ này khắc này, lại cùng nhận định.

- Nương, ánh mắt người nhìn người thật tinh tường, vậy mà rất chuẩn.

Nàng nói tâm phục.

- Thiên Diêu, Diêu Kế Tông là nam tử tốt, người cũng không nhỏ...

Sở phu nhân như cũ nhắc lại.

Sở Thiên Diêu lần trước khi nghe mẫu thân nói như vậy, hé ra mặt trắng. Lúc này, bỗng nhiên lại đỏ bừng. Liền giẫm chân uốn éo thân mình, sắc giọng:

- Nương, nương nói bừa cái gì nha! Ta cùng hắn chỉ là... Bằng hữu bình thường, người đừng động tới động lui liền mang việc này nói ra.

Sở phu nhân hé miệng cười nói:

- Bằng hữu bình thường, vậy người thoa thuốc cho hắn cẩn thận như vậy? Năm ấy Tam ca người bị xoay thương thất lạng, người thay hắn thoa được cũng sẽ không có như thế.

- Con..... Con là coi Diêu Kế Tông làm huynh đệ đối đãi, chúng con thiếu chút nữa vào đào viên kết nghĩa. Nói sao thì hắn cũng là vì cứu con mới ngã vách núi, con thay hắn thoa được cũng phải nha.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng biện bạch nói.

- Cái gì làm huynh đệ nha! Hai nam nhân mới làm huynh đệ. Một nam một nữ, hắn là.....

Sở phu nhân cố ý không nói hết.

- Nương, người như thế nào đây đưa này nha! Con không thèm nghe người nói nữa.

Nàng dùng hết biện pháp, nói không được nữa xoay người liền chạy. Sở phu nhân mỉm cười nhìn bóng dáng nàng chạy đi, lẩm bẩm:

- Giả tiểu tử này, cũng biết đỏ mặt, xem ra có điểm thông suốt rồi.

22. Chương 22

Chương 22

Tĩnh An vương phủ, Lưu Tiên Cư.

Nguyễn Nhược Ngược đã phát ra choáng váng rất lâu. Diêu Kế Tông cũng không nói, chỉ vùi đầu uống trà. Hắn cho nàng một chút thời gian bình phục nỗi lòng. Thật lâu sau thật lâu sau, Nguyễn Nhược Ngược thở dài một tiếng nói:

- Như vậy, Lý Sướng tất thảm!

- Mọi sự tình ta đều nói cho người, người có thời gian khuyên nhủ nàng đi.

- Ta khuyên như thế nào được, nghe người nói như vậy, Lý Sướng rõ ràng là cảm kích, nhưng vẫn nguyện ý một lòng với Bộ Bình Xuyên. Nói thật cho người biết, mấy ngày nay, bọn họ gặp nhau đều cầu xin ta giúp đỡ nha.

- Hả?

Diêu Kế Tông mở lớn miệng hỏi.

- Người còn thay bọn họ xe chỉ luân kim?

- Đúng a, ta thay bọn họ xe chỉ luân kim, bởi vì ta không biết sự tình nghiêm trọng như vậy. Nàng hướng tới ta cùng Lý Hơi cầu xin trợ giúp, cho nên ta gắng hết sức tương trợ. Nói thật, tí nữa Lý Sướng sẽ đến, nàng đều lấy cớ theo ta học thêu thùa may vá sau đó theo cửa sau đi ra ngoài, Bộ Bình Xuyên cùng xe ngựa đã chờ bên ngoài rồi.

- Xem ra Lý Sướng đối với Bộ Bình Xuyên thật sự là động tâm động tình a. Lúc trước ta không ngừng theo đuổi nàng, nàng giống như viên minh châu, ta động một chút nàng động một chút theo, chưa khi nào hao phí tâm tư cùng ta hẹn hò. Không thể không thừa nhận, ta là người thất bại.

Hắn miễn cưỡng cười nói.

Nàng vỗ vỗ vai hắn nói:

- Dùng câu châm ngôn tôi khuyên người, ‘nhân sinh tình duyên các hữu phân định’*. Lý Sướng nhất định không phải một nửa của người, này không tính người thất bại. (* Tình yêu không thể chiếm đoạt được)

Diêu Kế Tông bỗng chốc tỉnh hẳn, cười nói:

- Đừng an ủi ta, ta biết ta là tướng bại trận. Nhưng theo đuổi nàng không phải chiến trường của ta, ta liền lui lại, còn có thể đi mở chiến trường mới. Vị tất ta liền chưa chiến đã bại.

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói:

- Hay là người vẫn nên khuyên nhủ nàng ta đi, ta nói chắc là không tốt đâu, sợ nàng hiểu lầm.

- Ta liền đi khuyên một lời, bổn phận bằng hữu là hết, có nghe hay không tùy ở nàng. Tình cảm dù sao cũng là chính chuyện tình cảm của nàng, nàng nguyện ý đi ném thử hạnh phúc khổ đau trong đó, người bên ngoài cũng chỉ có thể nhìn nàng lựa chọn đường đi. Muốn ngăn cũng ngăn không được.

Hai người đang nói chuyện, Hạnh Nhi đã dẫn Lý Sướng vào Lưu Tiên Cư.

- Tiểu vương phi, Thụy An Vương tiểu quận chúa đến.

Liền thấy Lý Sướng uyển chuyển đi vào, dáng đi thướt tha, môi anh đào, mắt thu thủy trong suốt, mang một vẻ đẹp tự nhiên. Quần áo gấm hoa màu hồng, theo gió chuyển lại mùi hương nhẹ nhàng. Thật là một mỹ nhân, nàng xuất hiện hoa cỏ đều kém sắc, nàng dừng lại chỗ bụi hoa. Trông thấy Diêu Kế Tông ở đây, nàng nao nao. Diêu Kế Tông hào phóng hướng nàng chào hỏi:

- Lý Sướng, chào người.

Lý Sướng cũng không nói chuyện, chỉ mỉm cười hành lễ. Liền nhẹ nhàng nhìn về phía Nguyễn Nhược Nhược nói:

- Tẩu tử, tẩu có khách nhân, muội liền tiến tới sương phòng nha.

Đúng là xa lạ khách khí, trên mặt Diêu Kế Tông tuy rằng còn mang theo ý cười, trong lòng lại chua chát như ăn mười quả hồng xanh.

- Đi, vậy muội đi trước đi.

Nguyễn Nhược Nhược gật đầu cho phép. Nhìn bóng dáng Lý Sướng yểu điệu bước vào sương phòng, nàng an ủi Diêu Kế Tông nói:

- Không phải nàng cố ý lạnh nhạt với người, kỳ thật là vội vã từ sương phòng đi ra ngoài, qua cửa sau tìm Bộ Binh Xuyên. Mỗi lần đều là như vậy, một phút một giây đều chờ không nổi. Tình sâu như biển a... Làm cho người ta khuyên như thế nào?

Đúng nha, làm cho người ta khuyên như thế nào? Lý Sướng đã nhập ma chương. Trời cao tới đâu biển rộng tới đó, nàng đều nhìn không tới, thế giới này cũng không quan trọng, quan trọng chỉ có trước mắt nàng là lưới tình. Nàng đã đầu chui vào, không biết có thể thoát ra hay không hay vĩnh viễn không siêu sinh? Hắn nghĩ đến đây, chỉ có thở dài, tiếp một tiếng thở dài.

Lý Sướng một thân gấm hoa màu hồng ra phía sau vườn hoa Tĩnh An Vương phủ, liền có lão nông kiêm người gác cổng đến thay nàng mở cửa sau ra. Nàng vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa chờ ở đó. Bộ Binh Xuyên dựa thân vào xe chờ nàng, thấy nàng đi ra, nhẹ nhàng cười, ánh mắt chứa đầy tình ý.

Nàng như chú chim nhỏ nhảy hai bước xuống bậc thang trước cửa, liền tiến lên giữ chặt tay Bộ Binh Xuyên cười khanh khách, ánh mắt long lanh hỏi hắn.

- Đợi đã bao lâu?

- Mới đến.

Bộ Binh Xuyên mỗi lần đều đáp như vậy. Nàng tự nhiên sẽ không tin sẽ trùng hợp như vậy, nàng biết Bộ Binh Xuyên đã sớm chờ ở trong này. Chính là hắn không nói ra, nàng cũng không vạch trần. Chỉ lắc lắc tay hắn, nhìn hắn cười đến hồn nhiên. Đến nỗi người qua đường đều nhìn nàng, vui sướng cười thỏa thích không để ý đến người khác.

Cửa sau Vương phủ, đường xá tương đối vắng vẻ. Người đến người đi cũng không nhiều, nhưng cũng không thiếu được luôn có người với xe ngựa đi đường qua lại. Ở Đại Đường, tuy nho gia cho rằng “Nam nữ thụ bất thân” Giới luật đã có, nhưng phần lớn dân chúng cũng không coi đó là chuyện to tát, nam nữ gian kết giao vẫn là có vẻ tự do. Cho nên bọn họ trước công chúng tình chàng ý thiếp như vậy, cũng không bị mọi người chê bai. Nhưng bị người nhìn góc là khó tránh khỏi, dù sao cũng là một đôi nam thanh nữ tú xuất sắc.

Bộ Binh Xuyên nhận thấy người qua đường liền tiếp hướng bọn họ nhìn qua, vội nói:

- Nàng, lên xe trước đi.

- Dạ.

Nàng nắm tay hắn chuẩn bị lên xe, liền có một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng lại trước xe ngựa của họ. MÀN xe kéo ra, lộ ra một khuôn mặt tuấn lãng tươi cười, hướng nàng kêu:

- Sướng muối muối.

Gọi với tâm trạng vui mừng.

Bất quá chỉ là một tiếng cười gọi, Lý Sướng nghe lại giống như là bị một cây gậy thô to đánh vào đầu, cả người cứng đờ. Không tin tưởng nhìn người ở cửa xe phía đối diện, nàng thì thào nói ra ba chữ “Thất hoàng tử.”

Mà tay nàng nắm tay Bộ Bình Xuyên chuẩn bị lên xe, nháy mắt lạnh như băng. Nàng bối rối quay đầu nhìn lại hắn, trên mặt hắn, ý cười đã không còn sót lại chút gì, khuôn mặt, bộ dáng cứng như đồng thiết, đôi mắt hờ hững. Nhìn ra ngoài, một mảnh hoang vu lạnh lẽo.

Nàng càng hoảng loạn, không trả lời Lý Mân, gắt gao cầm chặt tay Bộ Bình Xuyên. Yên lặng coi chừng hắn, trong ánh mắt như có ngàn vạn lời nói, là lặng lẽ cầu xin. Đừng, xin người không nên...

Sau khi Lý Mân bị ám sát, hắn đóng cửa không ra ngoài một thời gian, chân tay liền ngứa ngáy. Giống như trước, hắn cải trang mang theo hai tùy tùng ra cung. Ở trong thành Trường An tùy tiện đi bộ một vòng, quyết định đến Tĩnh An vương phủ tìm cặp vợ chồng son Lý Hơi tâm sự.

Hắn thích nghe Nguyễn Nhược Nhược nói chuyện, lần trước thọ yến có nhiều người, nàng không chịu cùng hắn đáp nhiều lời. Hắn cũng biết khó xử của nàng, cho nên lúc này liền đi cửa sau, không kinh động Vương gia Vương phi, trực tiếp đi vào Lưu Tiên Cư của bọn họ. Không nghĩ tới, liền gặp Lý Sướng. Nhìn nàng cùng vị thiếu niên anh tuấn liếc mắt đưa tình, Lý Mân tự nhiên biết vị đường muội này trốn cha mẹ đi gặp tình lang.

Lý Mân cũng không có ý định can thiệp, vì thế cố ý hiện thân mở miệng gọi nàng, liền mỉm cười chờ xem hai người này xấu hổ thế nào. Lại trăm triệu không ngờ, sắc mặt Lý Sướng nháy mắt trắng bệch. Ánh mắt nhìn người bên cạnh, gắt gao nắm chặt tay hắn, giống như là sợ Hoàng huynh muốn lập tức kéo nàng đi khỏi hắn vậy. Lý Mân chỉ muốn trêu chọc nàng, không nghĩ đem nàng dọa thành như vậy, không khỏi lòng sinh xin lỗi, vì thế xuống xe hướng tới bọn họ đi đến.

Hắn vừa đi đến, Lý Sướng lại càng chấn kinh.

- Thất hoàng tử, huynh đừng lại đây.

Một mặt nói, một mặt đứng phía trước che chở người phía sau. Một mặt đối hắn nói chuyện, lại xoay mặt lại nhìn khuôn mặt phía sau kia. Lý Mân chưa từng gặp qua bộ dáng thất kinh của nàng như vậy, sắc mặt tái nhợt không có không có tí máu. Không khỏi thâm giật mình, hắn dừng lại nhìn nàng, có chút buồn bực nói:

- Sướng muối muối, muối sợ hãi như vậy làm gì chứ? Ta bất quá là trùng hợp gặp các người, cũng không phải tới bắt các người. Người không cần đề phòng ta như vậy nha.

Hắn nghĩ nàng che ở trước mặt Bộ Bình Xuyên, là sợ hắn làm khó hắn. Hắn hoàn toàn không biết, Lý Sướng sợ Bộ Bình Xuyên sẽ đối phó hắn. Khoảng cách gần như vậy, lấy võ công của Bộ Bình Xuyên, một kiếm bay ra, tuyệt đối không thể thoát. Thực tế mà nói, nếu không phải Lý Sướng chắn trước mặt, Bộ Bình Xuyên đã sớm xuất kiếm. Nhưng mà tay nàng đã nhanh cầm lấy tay hắn, ánh mắt của nàng thê lương tuyệt vọng nhìn hắn, giống như là... Ký ức của hắn như sông chảy về, lo âu buồn bã nổi lên. Ánh mắt đau thương.

Lý Sướng không nói thêm lời nào, vẫn như cũ mặt trắng bệch che ở giữa hai bọn họ. Ba người ở thế giằng co, cửa lại phát ra tiếng “cạch ” liền mở ra, đi ra là Diêu Kế Tông, hắn vừa thấy bên ngoài mặt trận như này, liền cả kinh, tròn mắt đều thiếu chút nữa rơi ra ngoài. Không phải chứ? Sao trùng hợp như vậy? Làm thế nào để Bộ Bình Xuyên buông tha Lý Mân không? Nay nếu nổi lên trận đánh...Cục diện như hỏa tính cùng địa cầu. Đột nhiên xoay người, hắn hô to gọi nhỏ:

- Nguyễn Nhược Nhược, Nguyễn Nhược Nhược người đừng vội đi vào, mau tới đây, ngoài này người còn có khách.

Cũng là Diêu Kế Tông có linh cảm, nên từ cửa sau đi ra ngoài.

Do hắn muốn đi đường Lý Sướng thường đi qua này, Nguyễn Nhược Nhược liền hướng tới hắn nói:

- Việc gì mà phải a, nàng đi một chút cao hứng phấn chấn, người đi... Trong lòng dễ chịu sao?

Quả thật chịu khổ sở, nghĩ người mình thích từ nơi này tránh tai mắt của mọi người đi đến gặp tình lang, cảnh tượng như vậy làm cho hấn run rẩy, trong lòng hấn càng chua xót. Vì thế không muốn nghe Nguyễn Nhược Nhược ở bên tai tiếng huyền não, vội vàng cáo từ nàng trở về.

- Cửa ngay tại phía trước, không cần người tiễn, ta liền trở về, đi trở về.

Hấn trăm triệu thật không ngờ, cửa vừa mở ra, cứ nhiên là tình hình như vậy. Lý Mân hấn không biết, hấn không thể nói rõ. Không thể không vội vàng gọi Nguyễn Nhược Nhược trở lại, nàng vừa tới cửa thấy một màn như vậy, cả người lạnh run. Hai vị cừu nhân như thế nào gặp gỡ tại đây? May mắn còn không có xuất hiện một màn máu tươi. Lại nhìn về mặt Lý Sướng tái nhợt che ở giữa bọn họ, lúc này là cái tình huống gì? Nguyễn Nhược Nhược liền tiến lên nói:

- Lý Mân, Lý Sướng, các người đây là đang làm cái gì? Mắt to trừng đôi mắt nhỏ a?

- Ta chỉ trùng hợp gặp Lý Sướng, gọi muội đấy một tiếng. Ai ngờ muội muội lại sợ hãi thành như vậy, cứ như là ta cố ý đến làm khó bọn họ vậy. Sướng muội muội, các người tình chàng ý thiếp ta mặc kệ, ta cũng sẽ không chạy tới nói với Thụy hoàng, người cũng không cần khẩn trương như vậy.

Lý Mân nói hai ba câu đem sự tình nói rõ ràng, còn nhân tiện trấn an Lý Sướng một phen.

Nguyễn Nhược Nhược vừa nghe có chuyện như vậy, lập tức kéo Lý Mân bước đi.

- Người đã mặc kệ chuyện bọn họ tình chàng ý thiếp, vậy đừng chặn đường hai người bọn họ. Liền nhanh theo ta vào nhà, Lý Hơi ở nhà đấy, ca ca đệ đệ các người hảo hảo uống vài chén.

Nàng tự nhiên hiểu được Lý Sướng sợ hãi cái gì, cũng hiểu được Lý Sướng che trước Bộ Bình Xuyên là vì cái gì. Lý Mân là chẳng hay biết gì, trong lòng nàng biết rõ. Cho nên việc cấp bách, lập tức làm cho Lý Mân rời đi. Nơi đây không nên ở lâu, nếu không trời biết Bộ Bình Xuyên muốn làm ra cái “Hoạt động khủng bố” gì? Lý Mân bị nàng lôi kéo, tự nhiên ngoan ngoãn đi theo.

Sau khi Lý Mân xuất hiện, Bộ Bình Xuyên một mực yên lặng đứng cạnh, giờ phút này rồi đột nhiên chấn động, ánh mắt bị thương, nháy mắt trở nên ben nhợt. Ánh mắt như mũi tên vô hình bắn ra, lao thẳng tới thân hình Lý Mân đang đi.

Ngay cả hấn đã xoay người sang chỗ khác, bản năng vẫn cảm ứng được. Hấn quay đầu lại, vừa lúc chạm phải ánh mắt lợi hại của Bộ Bình Xuyên. Rõ ràng là người anh tuấn trẻ tuổi, mới vừa rồi dung mạo như trời quang trăng sáng, giờ này khắc này, lại xơ xác tiêu điều như gió lạnh mùa đông. Hai tròng mắt như mãnh thú rình mồi, hàn quang lấp lẹt, lực sát thương vô hình.

Lý Mân bỗng nhiên cả kinh, cước bộ cũng dừng lại một chút.

Bộ Bình Xuyên không kìm lòng được tay cầm kiếm muốn xông lên, nhưng Lý Sướng... Xoay người lại gắt gao ôm hấn lại. Ôn nhu như nước cũng hoàn toàn ràng buộc hấn. Thân thể của nàng ở trong lòng hấn khẽ run, giống như là con thuyền lênh đênh giữa mưa gió, đang chờ đợi cầu viện. Hấn có thể đẩy ra nàng sao?

Chần chờ trong nháy mắt, Nguyễn Nhược Nhược đã kéo Lý Mân chạy nhanh đi vào.

- Lý Mân, người đi mau nha! Lần trước người khen rượu Tây Vực ngon không dứt miệng, ta cũng chỉ còn lại một ít. Đi chậm bị Lý Hơi uống hết ta cũng mặc kệ.

Miệng nàng nói, tay lôi kéo, như một trận gió đem Lý Mân kéo qua cửa. Vào cửa nàng hướng tới Diêu Kế Tông đứng cạnh cửa nháy mắt cái, hấn tất nhiên hiểu được.

Nguyễn Nhược Nhược mang theo Lý Mân tiến vào phủ, hai phiến cửa sau liền đóng lại. Xe ngựa của Lý Mân liền đi lên cửa trước chờ. Xe ngựa đi qua, Diêu Kế Tông liền đi tới nhắc nhở Lý Sướng.

- Lý Sướng, các người còn không đi mau đi.

Lời nói của hấn có lý, Lý Sướng buông Bộ Bình Xuyên ra, kéo hấn lên xe.

- Chúng ta đi thôi.

Bộ Bình Xuyên cũng không động dậy, ánh mắt hắn còn dán tại hai cánh cửa đã đóng chặt. Giọng Lý Sướng mềm mại ôn nhu, nói với hắn:

- Bộ Bình Xuyên, chúng ta đi thôi.

Bộ Bình Xuyên quay đầu nhìn nàng, ánh mắt rất kỳ quái, như bầu trời đêm hắc ám thâm sâu không thấy đáy. Nàng nhìn thấy ánh mắt hắn như vậy, trong lòng hoảng sợ. Ngập ngừng nói:

- Chàng..... Đang trách ta, phải không?

Trầm mặc, trầm mặc không nói gì. Bộ Bình Xuyên trầm mặc, không chỉ là không nói lời nào, giống như là cả người đều đã muốn hóa đá.

- Bộ Bình Xuyên, ngươi không cần như vậy, nàng cũng là không có cách nào. Ngươi có hiểu được không? Ngươi là người yêu của nàng, Lý Mân là đường ca, trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt. Nếu ngươi ở ngay trước mặt của nàng giết ca ca nàng, thật sự rất tàn khốc, ngươi không phải cứ như vậy đả kích nàng chứ?

Diêu Kế Tông đi ra chỗ hai người nói chuyện. Thuận miệng nói ra, Bộ Bình Xuyên nghe được trong lòng chấn động, như sét đánh giữa trời quang. Hắn đột nhiên cắn chặt răng, cả người không thể ức chế được run rẩy. Trong lòng hắn, có chuyện cũ như bưng tỉnh, rít gào rống giận phun ra độc nước lửa cháy, như ăn mòn phá hỏng tâm trí và con người hắn. Hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời mùa xuân trong xanh ánh nắng trời trang, như ngàn vạn mũi châm đâm vào trong mắt hắn, một trận đau đớn..... Cơ hồ rơi lệ.

- Bộ Bình Xuyên.

Lý Sướng cảm thấy được hắn khác thường, liền ôn nhu gọi hắn, một đôi bàn tay mềm cũng liền nắm chặt tay hắn. Nhưng mà Bộ Bình Xuyên lại giật mạnh tay, thân hình chợt lóe, như du long bay ra mấy trượng, liền tục lộn nhào mấy cái, liền bay lên mái nhà, trong chớp mắt biến mất sau mấy dãy nhà.

- Bộ Bình Xuyên...

Thanh âm Lý Sướng như đuổi theo cánh chim đang bay, nhưng đuổi không kịp bóng dáng hắn, hắn như đại bàng giương cánh. Nàng giật mình đứng giữa đường, cảnh xuân tươi đẹp, một thân hoa ảnh bay phần phật, vẫn hoa lệ như trước, nhưng...Dung nhan cũng không còn sáng lạn như hoa xuân nữa. Nước mắt của nàng rơi rơi, giống như đóa hoa điêu linh.

Ở sau lưng nàng vài bước, Diêu Kế Tông liền tục thở dài...

Nguyễn Nhược Nhược kéo Lý Mân vừa vào trong cửa, liền chỉ huy lão hoa nông đóng cửa lại. Một bên tiếp tục kéo hắn đi, mắt thấy cửa đã đóng lại, bọn họ cũng đi vào bên trong nhà thủy tạ. Nguyễn Nhược Nhược mới thở phào một hơi, liền đi chậm lại. Khi thấy tay mình còn lôi kéo tay Lý Mân, này thật sự không hợp cấp bậc lễ nghĩa, liền nhanh buông ra.

- Thất hoàng tử, ngươi về sau đi ra ngoài, nên mang nhiều hộ vệ bên người nha. Một mình Kinh Xa đi theo thì sao được? Nếu giống như lần trước, nửa đường hiện ra một tên thích khách, ngươi có mười cái đầu cũng không đủ để hắn chém nha.

Một màn vừa rồi thật sự nguy hiểm, như giữa trời cao đi xiếc dây, không cẩn thận một cái sẽ mất mạng. Nguyễn Nhược Nhược nhớ tới không khỏi có chút sợ hãi, đương nhiên vừa rồi nói Lý Mân tùy hứng cải trang tới lui du lịch.

- Ngươi là làm sao mà biết được?

Lý Mân đột nhiên hỏi ra như vậy một câu, hoàn toàn không đúng đề tài. Nàng nhất thời ngẩn người, hỏi ngược lại:

- Biết cái gì?

Lý Mân nhìn nàng, ngữ khí thông dong, chậm rãi nói:

- Biết người Lý Sướng che chở kia, chính là hắc y thích khách lần trước muốn giết ta.

Lý Mân bình tĩnh đáp nhưng lại khẳng định, những lời sắc bén như dao này, giữa những hàng chữ ẩn dấu lưỡi kiếm sáng như gương. Nàng bị hấn chém qua một câu, bất ngờ không kịp phòng bị, suýt nữa rối loạn trận tuyến. Miệng vẫn miễn cưỡng nói:

- Lý Mân, nói... Cũng không nên nói lung tung, người dựa vào cái gì... Nói người ta là thích khách?

- Ánh mắt hấn.

Lý Mân đáp ngắn gọn.

- Ánh mắt? Người chỉ bằng đôi mắt liền khẳng định hấn? Cũng không sợ oan uổng người tốt sao?

- Ta nhớ rõ ánh mắt hấn, càng xác thực là ánh mắt đó. Cái loại ánh mắt lạnh thấu xương này, hàn quang bắn ra bốn phía như đao kiếm bay tới, làm người ta không thể nhìn gần. Ngày đó ta chỉ nhìn thoáng qua, liền vẫn khắc vào trong đầu. Tuyệt đối là hấn.

Lý Mân khẳng định.

- Cái kia... Không cần khẳng định như thế, phải biết rằng trí nhớ con người cũng sẽ có thời điểm công tác sai ...

Nàng liền ha ha cười, còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Lý Mân đánh gãy lời của nàng nói:

- Một khi đã như vậy, ta đây lại đi ra nhìn kỹ hấn lần nữa, nhận thức cho thật rõ, không thực oan uổng người tốt nha.

Nói vừa xong, hấn liền xoay người lại hướng cửa sau đi đến.

- Người trở về cho ta.

Nàng khấn trương, liền túm hấn lại. Mới vừa rồi ít nhiều Lý Sướng mới ngăn được một màn chém giết bảo vệ hấn chu toàn, này lại đi ra ngoài, không biết còn có thể hay không ngăn cản lại một màn tàn sát.

- Nếu hấn không phải thích khách, ta cùng với hấn tiếp cận, người cùng Lý Sướng khấn trương như vậy làm gì?

Nàng sợ run nửa ngày, liền giậm chân một cái nói:

- Tốt lắm, tốt lắm, ta bị người đánh bại. Là hấn là thích khách kia, nhìn biểu tình của Lý Sướng, Lý Mân người giơ cao đánh khẽ được không?

- Người làm sao mà biết được?

Lý Mân hỏi lại một lần nữa.

- Ta cũng trong lúc vô ý mới biết, hơn nữa cũng là vừa mới biết được.

Nàng không tính cùng hấn nói tỉ mỉ.

- Lý Sướng, như thế nào nàng quen biết người này? Là ngay từ đầu, nàng biết người này muốn giết ta sao? Còn có, hấn tên gọi là gì? Lai lịch thế nào?

Nghi vấn của Lý Mân rất nhiều.

Nàng liền một hơi giải đáp.

- Người này là Bộ Bình Xuyên, là vị du hiệp, không có người biết lai lịch hấn. Lý Sướng là ngẫu nhiên quen biết hấn, nhất kiến chung tình. Cũng là sau khi người gặp chuyện, mới biết được hấn muốn giết người. Cũng rất khó cho nàng, vừa bảo toàn người lại không muốn nhìn người bắt hấn. Người..... Thông cảm, thông cảm khó xử của nàng, nếu hấn dừng tay, người không tiếp tục truy cứu hấn nữa?

Lý Mân trầm tư thật lâu, hỏi ra một vấn đề cuối cùng.

- Hấn vì cái gì muốn giết ta?

Hai tay nàng buông thông, lực bất tòng tâm nói:

- Vấn đề này ta cũng không biết, nhưng ta biết. Nếu người tìm được đáp án, thỉnh nhớ rõ nói cho ta nghe một chút.

Hắn không nói, ánh mắt nhìn nhà thủy tạ màu vàng nhạt giữ một đám hoa thủy tiên trắng tuyết. Gió xuân nhẹ, hoa cùng bướm quây quần, ao nước trong xanh lấp lánh, cảnh trí đẹp như họa.

Hắn tìm lòng không được nhớ tới Lý Sướng, nàng xinh đẹp như hoa xuân chớp nở, tinh khiết như ngọc, nàng như thế nào lại yêu thương Bộ Bình Xuyên, yêu thương một nam tử như vào đông giá lạnh xơ xác tiêu điều?

23. Chương 23

Chương 23

Điều Kế Tông đi theo Lý Sướng qua khắp các lối đường trong thành Trường An.

Lý Sướng đi qua mọi lối mà tìm kiếm Bộ Bình Xuyên, nhưng là làm sao tìm được bóng dáng quen thuộc của hắn kia chứ. Nàng rất cực cũng mệt, hai chân mỗi nhừ, cơ hồ lết không ra bước.

Điều Kế Tông một mực theo sau nàng không rời nửa bước, so với nàng còn muốn mệt hơn, hắn cữu tử nhất sinh từ vách núi cao bò lên. Vốn thể lực giảm nhiều, huống chi còn có một thân đau nhức nhua. Hắn rất muốn tìm một chỗ yên tĩnh rồi ngã xuống ngủ một giấc khôi phục lại tinh thần.

- Lý Sướng, nếu không nghỉ ngơi một chút lại đi đi.

Nhìn thấy bộ dáng nàng đi không nổi, hắn đuổi theo đề nghị nói.

Quả thật nàng mệt mỏi, không có cự tuyệt, liền cùng với hắn vào một quán trà gần đấy ngồi xuống. Tiểu nhị liền mang trà ra cho hai người, nàng bưng lên một chén ở bên miệng tào nhả uống, hắn một bên thổi khí một bên không ngừng uống, chén trà rất nhanh liền rơi xuống bụng. Hắn đi theo nàng lâu như vậy, thật sự rất khát.

Hắn uống trà giống thực giống như trâu uống nước, nàng nhìn hắn yếu ớt nói:

- Điều Kế Tông, người tội gì đi theo ta?

- Lý Sướng, nàng vì sao khổ sở phổ lớn ngõ nhỏ tìm Bộ Bình Xuyên?

Điều Kế Tông hỏi ngược lại.

- Ta... Không có cách nào.

Thanh âm Lý Sướng giống như thì thầm nói, tâm tư hỗn loạn thổ dài.

- Không tìm được hắn, trong lòng ta không yên tâm.

Tình yêu, giống một hồi kiếp số. Yêu thương một người, chính là kiếp số bắt đầu. Từ nay về sau chính mình một lòng liền không thể khống chế, chịu hết thấy khống chế của người khác. Hi vọng ái bi, đều ở người khác khống chế, không phải không có đau khổ. Mà mỗi khi đau khổ thường thấu tận tâm can như muốn đoạt đi tính mạng chính mình.

- Ta đây cũng không thể nhìn một nữ hài tử ở trong thành Trường An đi loạn được. Vạn nhất xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ?

- Điều Kế Tông, người rất tốt với ta, ta hiểu được. Chỉ là, ta hồi báo không được người cái gì, người như vậy làm ta khó xử.

Lý Sướng trầm mặc nửa ngày, đột nhiên cúi đầu nói.

- Lý Sướng, không cần bận khoăn. Chúng ta vẫn là bằng hữu thôi, đứng trên lập trường bằng hữu, ta cũng nên giúp người.

Hắn thản nhiên cười, nụ cười làm cho nàng thoải mái. Nàng chỉ nhìn thấy hắn tươi cười thản nhiên, không nhìn tới trong mắt hắn chợt lóe lên ảm đạm.

Tất cả tình yêu, đều chỉ có một kết quả. Diêu Kế Tông biết, hắn không phải là tình yêu của nàng. Nhưng hắn lại vì nàng mà thu hoạch tình yêu cho nàng, chăm đất tước nước bốn phân.

- Lý Sướng, nàng có biết vì cái gì mà Bộ Binh Xuyên phải...

Diêu Kế Tông nói chỉ nói nửa câu, nhưng nhìn về phía nàng ánh mắt mang nhiều nghi vấn.

- Ta không biết, hắn không chịu nói.

Lý Sướng nghi hoặc nhìn hắn.

- Diêu Kế Tông, việc này... Người là làm sao mà biết được?

- Lúc ấy ta có mặt, nhận ra thân hình hắn. Bất quá nàng yên tâm, trừ Nhược Nhược, ta không nói với người khác. Nàng cũng là người đáng tin, người nhìn vừa rồi nàng kéo Lý Mân đi, cũng hiểu được nàng là hướng về các người. Tận lực tránh cho bọn họ nổi lên xung đột.

- Thật sự là cảm ơn các người, nếu không vừa rồi, ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Từ đáy lòng nàng nói.

- Cảm tạ cái gì, mọi người là bằng hữu thôi, sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Lý Sướng, chuyện này ta nghĩ bằng mọi giá nàng hỏi ra nguyên nhân đi, nếu không không thể hóa giải đoạn thù hận này. Bộ Binh Xuyên thật sự cái gì cũng không chịu nói sao?

Lý Sướng lắc đầu, buồn rầu nói.

- Ta đoán trong lòng hắn có một chuyện cũ rất khổ, hắn thường thường vì thế rầu rĩ không vui. Nhưng đến tột cùng là chuyện gì, hắn lại không chịu nói.

Từ nơi Lý Sướng hỏi không ra nguyên do đến, Diêu Kế Tông đành tự mình suy nghĩ. Là thù giết cha? Là mối hận đoạt vợ? Là nợ diệt môn?..... Suy nghĩ nửa ngày chuyện nào cũng có khả năng, lại người nào cũng không có khả năng. Lười suy nghĩ, tiếp tục tìm người trước rồi nói sau.

Sở Thiên Diêu cùng Lăng Sương Sơ ở Vân Cẩm Phường chọn vật liệu may mặc, bồi đến nỗi tính nhẩn nại hoàn toàn biến mất.

- Thiên Diêu, người lại xem cho ta mấy tấm gấm hoa, coi tấm nào hoa sắc đẹp mắt hơn vậy? - Lăng Sương Sơ liền hướng tới Sở Thiên Diêu hỗ trợ làm tham mưu trưởng.

- Đều không sai biệt lắm.- Sở Thiên Diêu tùy tiện nhìn sang, trả lời qua loa cho xong.

- Cái gì mà đều không sai biệt lắm? Thiên Diêu, người căn bản không thật sự xem nha.

Lăng Sương Sơ hờn dỗi nói.

- Cầu người Lăng đại tiểu thư, người chọn mấy cái hoa văn màu sắc đến nửa canh giờ rồi, này có mấy tấm hoa văn người còn muốn ép buộc ta bao lâu? Mấy tấm đó đều không sai biệt lắm đâu, tùy tiện lấy một hai tấm là được. - Nàng thật sự hồi hận đáp ứng bồi nàng ta đến mua vật liệu may mặc. Vốn lúc này nàng hắn là đang cười Tiểu Bạch Long ngao du hưởng thụ lạc thú chạy như bay rồi, khi Lăng Sương Sơ qua phủ đến kêu nàng cùng đi mua đồ, Sở phu nhân lòng tràn đầy nhiệt tình với cô con dâu chưa vào cửa, có cầu tất ứng, lập tức phái nàng đi theo.

- Người nha! Như thế nào mà không sai biệt lắm đâu? Đây tuy rằng đều là hoa văn có khác, nhưng màu sắc, hoa sắc cùng bề mặt đều không giống nhau.- Lăng Sương Sơ nói xong, bỗng nhiên đề thấp âm thanh đổi nàng nói: - Thiên Diêu, không bằng người cũng mua hai khối đi, may mấy bộ váy mà mặc, ta còn chưa thấy qua người mặc trang phục nữ nhi đâu.

- Không cần.- Sở Thiên Diêu chém đinh chặt sắt cự tuyệt. Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lăng Sương Sơ một cái trên người nàng tầng tầng lớp lớp y phục váy dài chấm đất, nhìn không được nói: - Mặc thành người như vậy, ta không có cách nào đi đường.

Cũng là, trang phục Lăng Sương Sơ mặc là điển hình của cô gái quý tộc triều Đường. Tóc cài trâm hoa, váy dài lớp lớp. Váy dài mặc lên tận tới bộ ngực, lần váy rộng thùng thình thướt tha bay trên mặt đất. Váy dài giương lên, phiêu nhiên như cánh chim hạc. Này tập xiêm y mặc ở trên người đẹp để quý giá tao nhã, mỗi động tác đều hút người. Nhưng Sở Thiên Diêu cũng không thích, mặc thành như vậy, nàng chẳng những không có cách nào đi đường, càng không có biện pháp ngồi ngựa, không có cách nào luyện kiếm..... Tóm lại không có cách nào làm những việc đó.

- Thiên Diêu, người sớm hay muộn sẽ mặc. Ngày nào đó gả cho người ta, người định giả tiểu tử mặc nam trang mãi sao? Lên chậm rãi sửa đổi cho tốt đã - Lăng Sương Sơ nửa giễu cợt pha trò nửa nói ra thật sự.

- Sương Sơ, người như thế nào lại cùng nương ta giống nhau, đều nói đến lời vô lý này vậy? - Sở Thiên Diêu cau mày nói.

- Như thế nào chính là lời vô lý? Chẳng lẽ người định cả đời giả tiểu tử, cũng không lập gia đình.- Lăng Sương Sơ nói xong, bỗng nhiên hé miệng cười, nói: - Sở bá mẫu vừa rồi có nói cho ta biết, vị Diêu công tử kia, thật sự là hảo nhân phẩm khó kiếm được nha.- Cuối cùng thế nào hai câu nói là học Sở phu nhân làn điệu nói, học được giống như đúc.

- Người..... Người đừng ăn loạn cái gì đầu lưỡi nha!- Sở Thiên Diêu mặt liền hồng đến mang tai.

Nhìn bộ dáng nàng quẫn bách như vậy, Lăng Sương Sơ nhìn không được cười ra thành tiếng. Liền sát vào bên tai nàng nói: - Thiên Diêu, người còn có điểm then thùng nữ nhi nha.

Sở Thiên Diêu mặt liền đỏ bừng thêm, nửa lời cũng không được. Nửa ngày sau mới oán hận nhún chân.

- Chính người chọn đi, ta không đi cùng người.

Lăng Sương Sơ tay mắt lanh lẹ, liền giữ chặt nàng lại. - Thiên Diêu a, giận sao? Được được được, ta không nói. - Dừng một chút, lại nói: - Lại nói tiếp, ta thấy thật là có điểm kỳ quái. Không không không, không phải có điểm kỳ quái, mà là phi thường kỳ quái. Vì cái gì mà Diêu Kế Tông trở nên tốt như vậy. Tốt đó căn bản hẳn không giống trước kia, Thiên Diêu người có thấy kỳ quái hay không?

- Ta cũng hiểu được... Hẳn thật sự hoàn toàn không giống người người từng đối ta nói qua cái đẳng đồ tử kia. Có thể hay không, là người nhận sai người?- Sở Thiên Diêu đối vấn đề này cũng khó hiểu.

- Ta như thế nào mà nhận sai? Hẳn hóa thành tro ta cũng nhận được. Trừ phi..... Hẳn có sinh đôi huynh đệ, kia còn có khả năng.

Sinh đôi huynh đệ? Dường như không có nghe hẳn nói qua. Sở Thiên Diêu suy nghĩ nửa ngày cũng không rõ, đơn giản không hề nghĩ. Hẳn trước kia như thế nào không tốt đều là chuyện tình trôi qua, trước kia đủ loại chuyện xấu. Hiện tại Diêu Kế Tông nhân phẩm đều tốt. Rốt cục, Lăng Sương Sơ nàng chuyên tâm chọn vật liệu may mặc. Một đồng xấp hoa sắc màu khác nhau chắt vào trong xe, Sở Thiên Diêu không còn chỗ nào ngồi. đành phải gạt đồng vải ra mà ngồi xuống, hai tay còn thay nàng ta mang một đôi xấp gấm hoa. Nàng liền giận dữ nói: - Sương Sơ, còn lần sau, người không nên bảo ta cùng người đi mua vật liệu may mặc.

- Được, ta không gọi người theo giúp ta đi ra mua vật liệu may mặc. Nhưng ta có thể gọi người đi ra theo giúp ta mua son, mua tú tuyến, mua cái trâm cài đầu, mua....- Lăng Sương Sơ nói nói, phát hiện Sở Thiên Diêu căn bản không có dụng tâm nghe nàng nói chuyện, đôi mắt chỉ lo nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xe. - Thiên Diêu người xem cái gì?

Sở Thiên Diêu đột nhiên hoàn hồn, nói:

-Sương Sơ, ta nhìn thấy một bằng hữu. Ta liền đi gặp hắn, ta sẽ không về cùng người, chính người trở về đi.

Nói vừa xong, nàng bỗng nhiên đứng dậy buông hai xấp vải. Đẩy cửa xe, cũng không làm cho xa phu dừng xe, liền phi thân nhảy xuống, vung văng đứng trên mặt đất. Lập tức hướng tới địa phương không rõ chạy lại, Lăng Sương Sơ căn bản không kịp gọi nàng lại. Hơn nữa chỗ nàng vừa đi, mấy xấp vải dột không có

điểm dựa, liền đổ xuống thùng xe. Lãng Sương Sơ liền thu thập tàn cục, cũng không có biện pháp theo nàng, chỉ mặc nàng đi.

Sở Thiên Diêu liền vào trong một tửu quán, lập tức hướng tới cái bàn gần cửa mà đi đến. Trước bàn là một người đang ngồi cô đơn, quần áo dài màu lam như biển sâu.

- Bộ Bình Xuyên.- Nàng vừa mừng vừa sợ gọi, nhả hiên từ biệt, giờ phút này liền gặp. Bộ Bình Xuyên ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt chập chờn như ánh đèn, giống như sắp tắt.

Một hồi lâu mới chần chờ đáp:

- Người là..... Sở Thiên Diêu.

Nàng thấy bộ dáng hẩn như vậy không khỏi ngần ra.- Bộ Bình Xuyên, người... Uống nhiều quá?- Trong lòng hơi có chút giật mình, tửu lượng của hẩn nàng biết, có thể nói là ngàn chén không say. Nhưng hôm nay hẩn say như vậy, ít nhất có năm sáu phần say, hẩn uống bao nhiêu?

Hẩn cũng không trả lời, chỉ bưng vò rượu trên bàn lên, liền rót một chén, uống một hơi cạn sạch. Nàng ở đối diện hẩn ngồi xuống, nghĩ kỹ tình hình hẩn, như có cái tâm sự gì nan giải, vì vậy mượn rượu giải sầu. Nàng không biết nguyên nhân, cũng không thể mạo muội khuyên bảo. Nghĩ nghĩ, rồi hướng tới phục vụ tiệm rượu nói:

- Tiểu nhị, mang cho ta vò rượu.- Liền quay đầu đối hẩn nói: - Một người uống rượu, không bằng hai người đối ẩm, ta cùng người uống vài chén đi.

Hẩn từ chối cho ý kiến, chỉ cầm chén rượu trên bàn bưng lên uống. Rượu là bát to, hết một bát lại bát thứ hai. Nàng uống được mấy bát rượu, hai gò má có chút hồng vì rượu. Mà hẩn, rượu tựa hồ không thể nhiễm hồng mặt hẩn, hẩn càng uống sắc mặt càng tái nhợt, trắng như băng cứng. Đôi mắt mông lung kỳ quái, làm cho người ta thấy không rõ.

Cầm bát rượu trên tay cũng dần dần không xong, thần thái hoảng hốt như người mù sờ voi.

- Bộ Bình Xuyên, đủ rồi, người không nên uống nữa.- Nàng không thể không khuyên hẩn, rượu uống quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến thân thể, nhưng là hẩn ngoảnh mặt làm ngơ.

Một chén rượu lại đặt ở bên môi, đang muốn uống lại dừng lại. Hẩn ánh mắt liền hướng tới ngoài cửa sổ xem, ánh mắt nàng liền nhìn theo. Cách đó không xa có tiểu nam hài năm sáu tuổi đang cười nói:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ.

Theo đó là một giọng trẻ con véo von, ngã tư đường ở một chỗ khác, một cô gái khoảng mười tuổi chạy tới. Trong tay cô gái giơ một xâu mít quả ghim thành, cười tùm tùm đưa cho đứa bé. Nhìn tiểu nam hài tiếp nhận tại chỗ ăn ngấu nghiến, cô gái vội nói:

- Ăn từ từ, kéo nghen, đều là của đệ.

- Tỷ tỷ cũng ăn đi.

- Ngoan, tỷ tỷ không cần, đều cho đệ ăn. Đệ xem đệ xem, không phải đã nghen rồi sao? - Cô gái vừa nói vừa vỗ nhẹ lưng đứa bé, lại thay hẩn phỉu ngực, đừng nhìn là đứa bé, chiều cổ đệ đệ đúng là phương pháp của một người lớn.

Tiểu nam hài một hơi cắn xâu mít quả bị mắc nghẹn ở cổ họng liền như vậy mà xuống bụng, khuôn mặt cười hồng như quả táo.

- Tỷ tỷ thật tốt.

- Tỷ bảo đệ ở nhà chờ tỷ mua kẹo hồ lô mang trở về, như thế nào mà đệ lại chạy ra đây? Cho dù là nóng vội đi nữa. Chúng ta mau về nhà thôi.- Cô gái liền nắm tay đệ đệ đi xa.

Tầm mắt Bộ Bình Xuyên nhìn theo bóng dáng của bọn họ đi xa dần, cho đến khi hai bóng dáng kia biến mất ở góc đường, ánh mắt hẩn vẫn không chịu thu lại.

- Tỷ tỷ này, chiều cổ đến đệ đệ thật giống tiểu mẫu thân.- Sở Thiên Diêu thì thầm nói, không nghĩ tới người vẫn rầu rĩ không nói lại mở miệng đáp: - Tỷ tỷ của ta..... Cũng từng như vậy chiều cổ ta.- Trong lời nói ẩn chứa âm áp như nắng sớm ban mai.

- Người cũng có tỷ tỷ giống mẫu thân, nàng nhất định vừa ôn nhu lại xinh đẹp.- Hần mở miệng nói chuyện, nàng tất nhiên là cầu còn không được cùng nói chuyện với với hắn.

- Ngọc Môn quan ngoại, sa mạc ốc đảo bốn mươi chín Bộ Lạc, không có nữ tử nào so với nàng ôn nhu xinh đẹp cả.- Nói đến tỷ tỷ của mình, trên mặt Bộ Bình Xuyên nguyên bản biểu tình lạnh lùng, thanh âm cũng trở nên ấm áp.

- Vậy tỷ tỷ người hiện tại ở đâu? Có hay không cùng người nhập quan?- Nàng không khỏi đổi vị đệ nhất mỹ nhân sa mạc ốc đảo sinh tò mò, hy vọng có thể nhìn thấy.

Về mặt hắn trong nháy mắt đông lạnh thành băng, hắn trầm mặc như hóa đá, trầm trọng trầm mặc. Không khí giống như thành vô hình, ép tới Sở Thiên Diêu theo thân đến tâm đều nặng trĩu. Trực giác nói cho nàng, nàng nói sai rồi, nhưng không biết nói sai ở chỗ nào. Lại không dám hỏi, sợ lại hỏi sai, chỉ có thể giống hắn trầm mặc không nói gì.

Hắn không mở miệng nói một chữ, cái miệng của hắn như không thể mở ra khóa. Chính là càng không ngừng uống rượu. Điểm tiểu nhị liên tục mang rượu cho hắn, một vò lại một vò. Hắn một chén lại một chén rót đầy, một mình liên xử lý hết, đem chính mình chìm đắm trong rượu. Rượu uống như thác nước, đem trước ngực hắn tẩm ướt hết, Sở Thiên Diêu nhìn xem hết hồn. Rốt cục hắn không uống nữa, nằm bất động ở trên bàn, giống như là mê mết ngủ. Mà nàng biết, đây là say.

Sắc trời gần tối, Diêu Kế Tông theo Lý Sướng tìm một buổi chiều cũng không tìm được Bộ Bình Xuyên. Hắn khuyên can mãi mới khuyên nàng trở về Tĩnh An Vương phủ, còn vỗ ngực cam đoan nói.

- Lý Sướng người yên tâm, ngày mai ta tiếp tục thay nàng tìm, ngày mai tìm không ra thì ngày kia tìm tiếp, ngày kia tìm không ra ngày kia, tóm lại ta nhất định thay người đem hắn tìm trở về mới thôi.

Tĩnh An Vương phủ cửa sau liền mở ra, Nguyễn Nhược Nhược đang canh giữ ở trước cửa.- Lý Sướng, muội đã quay trở lại. Thụy vương phủ đã cho người tới đón muội một lần rồi, ta chỉ nói lưu muội ở chỗ này dùng bữa tối, lại đem bọn họ đuổi trở về. A, Diêu Kế Tông, tại sao là người đi theo nàng?

- Bộ Bình Xuyên chạy mất, ta cùng nàng đi chung quanh tìm hắn mà không thấy đâu.- Diêu Kế Tông đơn giản nói.

Nguyễn Nhược Nhược nghe được ngẩn ra, nhưng nàng là người thông minh, suy nghĩ một chút liền có thể suy đoán phát sinh cái gì. Vì thế cũng không nói nhiều, chính là chạy nhanh tới kéo Lý Sướng đang buồn rầu vào cửa.

- Trước mặt kể chuyện như vậy, muội trước theo ta vào nhà ăn lộ diện đã. Nếu không sự tình bị lộ muội về sau đừng nghĩ ra ngoài.- Liền quay đầu hướng Diêu Kế Tông nói:

- Diêu Kế Tông, người muốn hay không cũng theo chúng ta vào ăn cơm?

- Không muốn không muốn, trong vương phủ các người ăn cơm quy củ nhiều lắm.- Hắn lắc đầu liên tục từ chối. Hắn đã ở trong Tĩnh An vương phủ nếm qua một hồi cơm chiều, cực câu thúc không thoải mái.

- Vương gia động một đĩa mọi người liền động chiếc chiếc đĩa theo. Vương gia gấp một cái, mọi người đều theo sau gấp một cái. Ta chịu không nổi thói quen này, người cư nhiên có thể thích nghi được?

- Ta có cái gì mà không thể thích nghi, trước kia cùng lãnh đạo đi ăn cơm, còn không làm theo bọn họ động chiếc đĩa thì liền động đĩa theo. Có một hồi cấp dưới chúng ta cùng đương chức cấp trên cùng nhau ăn cơm, khi đồ ăn bày trên bàn, hắn liền có điện thoại, nghe đến nửa giờ. Kết quả trong nửa giờ đồ ăn đều còn nguyên, không một người nào dám hạ chiếc đĩa mà gấp, toàn bộ bụng đói kêu vang chờ hắn.- Nguyễn Nhược Nhược liền kể lại, đem dĩ vãng không chuyện tình đều nói hết ra. Đột nhiên hoàn hồn, liền liếc mắt nhìn Lý Sướng một cái. Hoàn hảo, nàng ta đang lo lắng thật nhiều, không chú ý nghe nàng nói chuyện.

- Tốt lắm, không cùng người nhiều lời, chúng ta đi vào trước.

Vì thế ba người liền từ biệt. Trước khi chia tay, Lý Sướng liền nhìn về phía Diêu Kế Tông. Hắn tự nhiên hiểu được suy tư trong lòng của nàng, vì thế lại một lần nữa hướng nàng vỗ trong ngực cam đoan.

- Lý Sướng ngơai yên tâm, ta đáp ứng rồi thay ngươi mang Bộ Bình Xuyên tìm trở về, ta nhất định sẽ đem hắn tìm được giao cho nàng mới thôi.

Rõ ràng chuyện không liên quan đến hắn, hắn lại chủ động mang vào thân.

Lý Sướng đi theo Nguyễn Nhược Nhược về đến Lưu Tiên Cư, Lý Hơi vẻ mặt lo lắng ở trong đình chờ nàng, hắn tự nhiên cái gì cũng đều biết. Cũng không quanh co, trực tiếp nói cho nàng biết:

- Lý Sướng, thất hoàng tử đã nhận ra Bộ Bình Xuyên.

Thân hình Lý Sướng run lên, sắc mặt trắng bệch nói:

- Thất hoàng tử nhận ra hắn?

- Bộ Bình Xuyên vì cái gì muốn giết thất hoàng tử, muội biết không?- Lý Hơi hỏi vấn đề này, là mới vừa rồi bọn họ ba người cùng một chỗ đoán thật lâu cũng chưa đoán được.

- Muội không biết, hắn không chịu nói.- Lý Sướng giọng nói liền bị thương hỏi: - Hơi ca, thất hoàng tử có phải hay không sẽ...- Chậm chạp không dám hỏi hết, không dám đối mặt với đáp án đáng sợ như vậy.

- Sẽ không, sẽ không.- Nguyễn Nhược Nhược an ủi nàng nói: - Ta thay muội van xin với Thất hoàng tử, nhìn sắc mặt của muội như vậy, tạm không truy cứu Bộ Bình Xuyên. Chỉ là ta nhìn tình hình vừa rồi ở ngoài cửa, Bộ Bình Xuyên dường như không chịu bỏ qua. Chỉ sợ hắn còn muốn tiếp tục ám sát?

Lý Sướng run sợ một hồi, mới chậm rãi gật đầu, dung nhan ảm đạm vài phần.

Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi nhìn thấy liền giật mình chấn động không thôi. - Vì cái gì? Đây rốt cuộc là vì cái gì nha? Lý Mân cùng hắn rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì? Căn bản không biện pháp can ngăn hai người vậy! - Nguyễn Nhược Nhược thật sự không nghĩ ra.

Không cho nàng thời gian để nghĩ thông suốt, Hạnh Nhi vội vã đến thúc giục nói:

- Tiểu vương gia, tiểu vương phi, tiểu quận chúa, nhà ăn đã chuẩn bị bữa tối xong, đang chờ các người.

Ba người không thể không thu lại vẻ mặt sầu lo. Cùng đi về nhà ăn dùng bữa tối.

- Thiên Diêu, người này là ai vậy?

Sở Thiên Diêu buổi sáng ra cửa, mang về một Diêu Kế Tông toàn thân đầy thương tích. Buổi chiều đi ra, lại mang về một người say mềm. Vừa mới đưa một người ra ngoài, không biết ở đâu liền mang tiếp một người trở về. Sở phu nhân có điểm không thích ứng được.

Bộ Bình Xuyên say, Sở Thiên Diêu đương nhiên sẽ không thể bỏ mặc cho hắn ở tửu quán nằm được. Vì thế liền thuê xe ngựa đem hắn mang về nhà, thu xếp hắn ở trong phòng khách. Sở phu nhân đã tới hỏi, câu trả lời nàng đã chuẩn bị tốt liền đáp lại:

- Hắn là Bộ Bình Xuyên, ở Ngọc Môn quan đến, là bạn cũ của cha cùng đại ca nhị ca.

- Nga, hắn từ Ngọc Môn quan mà đến, quen biết cha ngươi cùng ca ngươi nha! Hắn đến kinh thành làm cái gì? Còn có, hắn như thế nào mà uống say như vậy?- Sở phu nhân hỏi.

- Người ta đến du lịch thiên hạ, nhất thời uống nhiều mấy chén, cho nên say.- Sở Thiên Diêu ứng phó qua loa với mẫu thân.- Đúng rồi, nương, có canh gì tỉnh rượu không? Mang một chén cho hắn giải rượu.

- Bảo vương tẩu chuẩn bị một chén nước rửa sạch đi, tỉnh rượu không còn gì tốt hơn.

- Nước rửa sạch? Con liền bảo vương tẩu đi nấu. - Sở Thiên Diêu liền hướng phòng bếp chạy tới, Sở nhân nhìn bộ dáng nàng như vậy không hiểu nổi, rồi như có sở ngộ. Liền quay đầu nhìn người nằm trên giường, tuy rằng hắn say rượu mê man khuôn mặt cực tái nhợt, nhìn mặt mày hình dáng, cũng hiểu ngay hắn tuần lãng phi phạm. Chỉ là hắn mày vì sao gắt gao nhíu lại, dù là gió xuân ầm ập thổi vào cũng không giãn ra.

24. Chương 24

Chương 24

Diêu Kế Tông thực giữ chữ tín, đáp ứng chuyện người khác liền nhất định làm được. Tuy rằng cả người hắn đầy thương tích, qua một đêm đau nhức càng nhiều. Ngày hôm sau căn bản là không nghĩ rời giường, những vẫn vẫn mạnh mẽ đi ra cửa, quanh thành Trường An đi lại tìm người. Xe ngựa trong thành Trường An đi lại rầm rộ, muốn tìm thấy một người khó khăn không thua gì mò kim đáy biển. Hắn vất vả tìm đến trưa, mất công vô ích liền trở về.

Trước cửa Diêu phủ, có một chiếc xe ngựa, ngồi trên xe là thân hình cao lớn uy mãnh, là Cao Mãnh. Vừa thấy Diêu Kế Tông trở về, hai mắt hắn trừng lớn, liền lớn giọng chất vấn:

- Người chạy đi đâu vậy? Làm cho sự muội ta đợi người cả buổi. - Từ lúc Long Phiêu Phiêu gặp nạn trên núi Bạch Vân, khi nào nàng cần ra cửa, Long Ngũ gia liền phái vị cao đồ này theo sau hộ tống.

- Ta chạy đi đâu là việc của ta, nàng lại không hẹn trước, ta như thế nào biết nàng sẽ đến. Chờ cả buổi sáng cũng không thể oán ta đi? - Diêu Kế Tông cũng không biết việc này, hắn cũng không phải đứa bé, cũng có ai thông báo cho hắn.

- Người...- Cao Mãnh nhất thời không trả lời được, mắt trừng lớn tức giận đến nỗi râu mép rung lên.

Diêu Kế Tông mặc kệ hắn, nhấc chân vào cửa. Liền có một tiểu nha đầu chạy nhanh vào báo.

- Phu nhân, nhị công tử đã trở về.

Diêu phu nhân cùng Long Phiêu Phiêu từ trong phòng khách đi ra cửa chính.

- Kế Tông, người, đứa nhỏ này, người hôm qua ngã từ vách núi cao xuống, như thế nào cũng không cùng nương nói một tiếng? Mau lại đây cho nương nhìn xem thương thế của người. - Diêu phu nhân liền hô to gọi nhỏ gọi hắn, trách móc hắn một phen, liền kéo nhị tử vào lòng, nhìn từ đầu đến chân.

Không cần phải nói, đích thị Long Phiêu Phiêu nói ấu thân của hắn. Diêu Kế Tông tức giận không làm gì được, lẩm miệng! Chỉ nhiều chuyện là tốt, không biết lựa chuyện tốt xấu mà nói, sự việc đã trôi qua còn làm cho lão nhân gia một phen cả kinh làm gì chứ? Oán hận liếc mắt trừng nàng một cái, nàng lại ngây thơ không hiểu. Chỉ hướng tới hắn cười nói:

- Diêu Kế Tông, ta lại mang canh gà đến đây cho người.

Diêu Kế Tông làm sao còn có tâm tư uống canh gà của nàng, hắn vội vàng trấn an Diêu phu nhân:

- Nương, con không sao. Một chút thương tích nhỏ mà thôi, người đừng nhìn đừng nhìn.

Diêu phu nhân cũng không buông tha cho y:

- Long cô nương nói người hôm qua sau khi bò lên vách núi ột thân đều là thương tích. - Vừa nói vừa vén ống tay áo của hắn lên, hai cánh tay loang lổ toàn vết thương, liền hộp một ngụm khí lạnh.

- Như thế nào thương tích thành như vậy? Còn nói không có việc gì. Người lập tức về phòng nằm nghỉ cho ta, thương tích chưa khỏi liền không được rời giường.

Diêu Kế Tông kỳ thật cũng muốn ở trên giường nằm liền một lúc ba ngày ba đêm, hắn toàn thân không có một chỗ không đau nhức vô cùng. Đây là ngày hôm qua buổi sáng leo núi thêm vào đó buổi chiều theo Lý Sướng, vận động quá quá sức, thêm vào đó còn có một thân thương tích. Nhưng là... Hắn vẫn còn có nhiệm vụ nha!

- Nương, con không thể nằm trên giường được. Con ăn cơm xong còn đi ra ngoài.

- Không được, người thế này không thể đi đâu được, trời sắp xuống còn có người đỡ, người trở về nằm cho ta. - Diêu phu nhân không đáp ứng, nàng vừa nói vừa tình tế coi thương tích của hắn, nói:

- Thương tích của người cũng chưa bôi thuốc, nhìn xem đều sưng đỏ rồi.

- Bôi thuốc, ngày hôm qua đã bôi rồi mà.

- Ngày hôm qua đã bôi? Hôm nay lại không muốn bôi nữa à? Người cho rằng người thoa được là tiên đan, một lần là tốt rồi à.

- Diêu bá mẫu, nhà cháu có thuốc trị thương rất tốt, cháu đã mang đến rồi.- Long Phiêu Phiêu cư nhiên chu đáo lo lắng như vậy.

- Vậy thì tốt quá, phải cảm ơn Long tiểu thư rồi. Kế Tông, mau cùng nương trở về phòng, nương bôi thuốc cho người.

Diêu Kế Tông bất đắc dĩ, chỉ có thể nhường bước nói:

- Nương, con đi theo người bôi thuốc, nhưng bôi thuốc xong con còn việc trọng yếu cần đi ra ngoài.

- Người đi ra ngoài làm gì? Sự tình gì mà gấp vậy, khiến người không thể không đi ra ngoài?

- Con muốn đi tìm một người, con đáp ứng rồi con nhất định phải giúp nàng tìm được.

- Diêu Kế Tông, người muốn tìm ai nha? Ta liền giúp người cùng tìm đi.- Long Phiêu Phiêu chủ động xin đi giết giặc.

Diêu Kế Tông nghe được mắt liền sáng ngời, đúng rồi! Long Ngũ gia thủ hạ đông đúc, cho bọn họ đi tìm người, như thế nào cũng so với hắn một mình tìm còn nhanh hơn.

- Ta muốn tìm một người tên là Bộ Bình Xuyên, người có nghe nói qua không?"

- Bộ Bình Xuyên, nghe nói qua nha! Hắn không phải là du hiệp nổi danh trong thành Trường An sao, nghe nói chẳng những kiếm thuật siêu quần còn tướng mạo đường đường. Người muốn tìm hắn chứ gì?

- Ta có việc cần tìm hắn gấp, người có thể hay không hỗ trợ ta tìm hắn?

- Ta liền cho người ta thay người đi tìm xem xem.- Long Phiêu Phiêu nói xong, hướng tới ngoài cửa lớn cất tiếng gọi. - Sư huynh, người vào trong này một chút. - Đây một tiếng như sấm bên tai, trong nhà tất cả mọi người kinh hãi nhảy dựng lên. Ở sân trước chim chóc đang đậu trên cây, nghe được cả kinh bay tán loạn chung quanh.

Cao Mãnh nghe tiếng liền vào hỏi:

- Sư muội, có chuyện gì không?- Đừng xem bộ dạng hung ác của hắn như vậy, hắn đối với Long Phiêu Phiêu nói như gió xuân ấm áp.

- Sư huynh, người đi phân phó người dưới giúp ta tìm Bộ Bình Xuyên, càng nhanh càng tốt.- Long Phiêu Phiêu nói với hắn giống như là sai già sai vặt vậy.

- Bộ Bình Xuyên?- Cao Mãnh giật mình hỏi: - Sư muội, muội tìm hắn làm gì?

- Là Diêu công tử tìm hắn có việc gấp, người tìm nhanh lên cho ta.

- Diêu Kế Tông, người tìm Bộ Bình Xuyên làm gì chứ?- Cao Mãnh cùng Diêu Kế Tông nói chuyện đã có thể mất thăng bằng rồi.

- Ta cũng vậy, thay người khác tìm hắn, Cao Mãnh, người biết hắn?

Cao Mãnh chưa trả lời hắn, chẳng qua hướng tới Long Phiêu Phiêu nói:

- Ta đây phải đi phái người tìm hắn xem xem.

Có nhân mã Long Ngũ gia giúp đỡ tìm người, Diêu Kế Tông bớt tức giận đi một tí. Hắn một thân thương tích được Diêu phu nhân một lần nữa giúp hắn bôi thuốc, liền uống hết bát canh nhân sâm hầm thịt gà mà

Long Phiêu Phiêu mang tới. Ngã xuống giường liền ngủ say như chết, ngủ thẳng một mạch đến chiều mới rời giường. Cơm tối ăn xong, hần chờ không được liền tới Long phủ hỏi thăm tin tức.

Lần này đi Long phủ so với lần trước đả ngộ khác hẳn, người gác cổng khuôn mặt tươi cười đón chào hần, gia đình dẫn hần tới thạch đình ngồi, trà thơm hầu hạ. Long Phiêu Phiêu được thông báo từ trong phòng đi ra gặp khách, vừa thấy hần liền nói:

- Diêu Kế Tông, người tới vừa lúc, cha ta muốn tìm người.

Long Ngũ gia tìm hần? Diêu Kế Tông sững sốt, hỏi:

- Ngũ gia tìm ta làm gì?

- Ta sai không ít người thay người đi tìm Bộ Bình Xuyên, bị cha đã biết. Nghe nói là người muốn tìm, liền bảo ta mang người đi gặp cha ta.

Là vì Bộ Bình Xuyên? Long Ngũ gia cùng Bộ Bình Xuyên có quan hệ sao? Diêu Kế Tông lòng tràn đầy nghi hoặc theo Long Phiêu Phiêu đi gặp Long Ngũ gia.

Long Ngũ gia ở trong nhà thủy tạ phía sau vườn mở yến tiệc tiếp khách, nhà thủy tạ to lớn đèn đuốc sáng trưng tiếng người ồn ào náo nhiệt. Có ca nữ xuân sắc ôm đàn tỳ bà trong lòng, tay gảy cầm huyền uyển chuyển, mở cặp môi thơm, tiếng ca giống như chim hoàng oanh hót. Còn có mấy vũ nữ yếu điệu nhảy múa phía trước, phối hợp với tiếng đàn, nhẹ nhàng uyển chuyển, muôn màu sắc như ong bướm bay lượn một phương. Tiếng cười nói tiếng hoan hô ca hát nhộn nhịp, thật phi thường nháo nhiệt.

Long Phiêu Phiêu cũng không đi qua, cách xa mấy trượng hét lớn một tiếng.- Cha, Diêu Kế Tông đến đây, người không phải muốn gặp hần sao? Qua đây đi.- Một tiếng nàng gọi người, liền đem thanh âm huyền nháo bên kia áp chế hết. Nhất thời tĩnh lặng không tiếng động.

- Các vị cứ tiếp tục, tiếp tục đi, đang ăn uống hay ca hát thì cứ tiếp tục đi, Long mỗ đi một chút sẽ trở lại.- Long Ngũ gia đứng dậy liền làm ột lần nữa náo nhiệt trở lại, thông thả lại chỗ hai người. Vừa thấy Diêu Kế Tông, nhìn trên nhìn dưới đánh giá hần một phen, rồi nói:

- Nghe nói người hôm qua ngã từ vách núi cao xuống? Thân thể thế nào, có sao không?

Diêu Kế Tông gãi gãi cái đầu cười nói:

- Nhờ phúc ngài, một thân da thịt có điểm hơi thắm chút, tốt xấu gì vẫn nguyên lành còn sống.

- Ta nói người, người như vậy? Mình ngã xuống còn nửa cái mạng nhỏ, còn có tinh thần quản chuyện người khác.- Long Ngũ gia nhìn hần với cặp mắt khác xưa. Nói chuyện phiếm xong, liền đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Người tìm Bộ Bình Xuyên làm gì?

Hần lời ngay nói thật:

- Ngũ gia, kỳ thật là ta thay người khác tìm hần.

- Thay ai tìm?

- Thay..... Một bằng hữu tìm.- Hần chần chờ một chút mới nói.

- Phiêu Phiêu, con không phải muốn thuốc trị thương tốt nhất cấp cho Diêu công tử à? Phụ thân đột nhiên nhớ tới, trong thư phòng ở ngăn tủ còn có một loại thuốc mỡ là vô cùng tốt. Con đi tìm một chút, Phụ thân nhớ rõ là đựng trong bình sứ nhỏ màu xanh.- Long Ngũ gia đột nhiên chuyển đề tài, liền hướng nữ nhi nói.

- Phải không? Con đây đi tìm tìm xem.

- Ngăn tủ không có, liền tại nơi khác tìm kỹ xem, tóm lại không ở trong thư phòng thì ở phòng ngủ.

Long Ngũ gia nhìn người thô lỗ như vậy, cư nhiên còn có thư phòng. Hần trong lòng có chút muốn cười, nhưng Long ngũ vừa đuổi Long Phiêu Phiêu đi, kế tiếp nói một câu làm cho hần cười không nổi.

- Bằng hữu của người, phải chăng là nữ tử?- Long Ngũ gia đôi mắt lợi hại nhìn hần.

Hắn sợ run một chút, liền đáp:

- Đúng vậy.

- Người thích nàng?- Long Ngũ gia lời nói sắc bén hỏi hắn. Rốt cuộc là người từng trải, thể thái nhân tình đều đã trải qua, ánh mắt nhìn người cực sâu sắc, vừa thấy một cái liền biết, đoán một cái liền đúng.

Hắn muốn tránh cũng không thể tránh được, đơn giản thẳng thắn.- Đúng vậy, ta thích nàng, nhưng nàng không thích ta. Nàng thích Bộ Bình Xuyên, hắn cũng thích nàng. Hiện tại giữa bọn họ xuất hiện một chút vấn đề, hắn không thấy đâu, ta đáp ứng nhất định giúp nàng tìm ra hắn.- Hắn một hơi nói xong, dừng một chút, nói tiếp:

- Ngũ gia, ta không nên nhờ Long tiểu thư giúp ta tìm hắn. Ta biết như vậy là lợi dụng nàng, kỳ thật cũng không phải ta yêu cầu nàng hỗ trợ, mà nàng chủ động...Quên đi, đều là do ta không phải. Thực xin lỗi, làm cho thuộc hạ của ngài một phen bận rộn.

Diêu Kế Tông giống đứa nhỏ phạm chuyện xấu bị người lớn bắt được, thành thành thật thật cúi đầu nhận sai.

Long Ngũ gia nghe hắn nói xong, nhìn hắn nửa ngày, liền chậm rãi nói:

- Người còn biết tốt xấu nha! Một khi đã như vậy, ta khuyên người một câu. Nói cho bằng hữu người tốt nhất không cần tìm hắn, tìm hắn thì chuyện phiền toái càng nhiều. Như vậy buông tay chỉ có tốt hơn chút.

Nghe được Long Ngũ gia nói lời này trong lòng Diêu Kế Tông máy động, qua đối thoại, hắn dường như biết cái gì đó nhưng vẫn hỏi.

- Ngũ gia, ngài lời này ta nghe không rõ. Có ý tứ gì?

- Lời này ý tứ từ đầu đã có thể rõ, ta không có cách nào khác nhất nhất nói rõ với người. Người cũng là người thông minh, nghe lời nghe âm, chính mình cân nhắc đi thôi.- Long Ngũ gia cũng không có cùng hắn tỉ mỉ nói rõ.

Hắn cũng rất muốn nghe Long Ngũ gia nói tỉ mỉ, nghĩ nghĩ, hắn thử thăm dò hỏi:

- Ngũ gia, chúng ta kỳ thật cũng biết hắn chọc phiền toái rất lớn. Nhưng là, bằng hữu của ta, vẫn là một lòng chỉ thích hắn, có chết cũng không rời.

Long Ngũ gia mày rậm nhíu lại:

- Hắn chọc nhiều phiền toái, các người có biết không?

- Biết, một đại tai họa. - Hai người đối đáp giống như sự việc đã biết rồi. Nói che che lấp dấu, cũng không vạch trần ra. Hắn trả lời làm cho Long Ngũ gia hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

- Các người cư nhiên biết?

- Chỉ là chúng ta không biết hắn vì cái gì mà làm như vậy. Ngũ gia, ngài..... Có phải đã biết? Có thể hay không nói cho ta biết?-Diêu Kế Tông cực khẩn thiết hỏi.

- Chuyện của hắn, hắn là hỏi hắn đi nha. Ta có thể nói cho người cái gì?

- Ta cũng biết chuyện của hắn tốt nhất là làm cho chính hắn nói, nhưng mà hắn, quả thực giống cái hồ lô được của lão trung y. Chúng ta ai cũng không biết trong hồ lô hắn bán loại được gì, tất cả đều bị hắn làm buồn! Chính hắn cũng buồn, bộ dáng luôn rầu rĩ không vui.- Hắn trước kia chỉ nghĩ Bộ Bình Xuyên lạnh lùng bất quá là vì cá tính của hắn, hiện tại cảm thấy không giống như là đơn thuần lạnh lùng lãnh khốc. - Ta cảm thấy còn buồn bực đối với hắn không biết giúp đỡ như nào. Hỏi hắn cái gì cũng không chịu nói, làm cho người ta muốn giúp hắn đều không biết giúp từ chỗ nào.

- Người muốn giúp hắn, vì cái gì?- Long Ngũ gia nhìn thẳng hắn hỏi.

Diêu Kế Tông thoáng giật mình, nói:

- Không vì cái gì cả! Ta trời sinh đã một lòng nhiệt tình có được hay không?

- Có phải vì nàng?- Long Ngũ gia đặc ý hỏi sâu xa.

Diêu Kế Tông một lúc lâu không nói gì, hồi lâu mới nói:

- Xem như vì nàng đi. Hắn không vui nàng cũng không có vui vẻ. Ta không thể nhìn người ta u sầu đau buồn được, nhất là bằng hữu của chính mình, có thể giúp đỡ một phen rồi.- Giọng điệu hết sức ảm đạm nói.

Long Ngũ gia nhìn hắn nửa ngày, ánh mắt soi xét không ngừng. Thật lâu sau, mới từ từ nói:

- Người đã đi qua Ngọc Môn quan rồi sao?

Ngọc Môn quan—xa cách sông Hoàng Hà trên núi Bạch Vân, một thành quách hoang vắng. Không có cây cỏ của sự sống, một Ngọc Môn chỉ có gió nóng thổi liên tục.

Long Ngũ gia đột nhiên chuyển đề tài, hắn có điểm ngại người. Hắn không có đi qua Ngọc Môn quan, hắn chỉ đọc được ở trong thơ ca biết qua địa phương này. Câu thơ làm cho hắn hiểu được, Ngọc Môn quan, là địa phương gió thổi không ngừng. Cát vàng mù mịt, một vùng toàn cát rộng lớn. Vạn dặm trống trải không thành quách, khi tới mùa đông cả sa mạc lớn chỉ có mưa tuyết.

Ngọc Môn quan được thiết lập từ thời Tây Hán vô đề. Nó là quan ngoại duy nhất giữa đại hán và tây thùy, là cửa đi lại duy nhất nối giữa Trung Nguyên tiến vào Tây Vực. Đến thời Đường, có rất nhiều thương nhân nhà Đường xuất phát đô thành Trường An đi tây chinh mang theo đủ loại hàng hóa— tơ lụa cùng gấm, lá trà cùng đồ sứ được tây phương hoan nghênh. Để Kinh đến Cam Túc, Thanh Hải, Tân Cương địa khu, xuyên qua Trung Á, Trung Đông cùng Đông u. Đây đi đường tuy dài, nếu thuận lợi nhất cũng phải một năm sau mới có thể trở về. Thương đội thắng lợi trở về sẽ đầy hoàng kim bạc trắng ngọc thạch châu báu, và mang về các loại hàng hóa tây phương, giá trị so với trước khi xuất phát liền gấp mười lần! Đường xá tuy rằng xa xôi, cũng sẽ có gian nan khốn khổ, thậm chí có khả năng trả giá bằng sinh mệnh. Nhưng là bởi vì tiền tài, một gấp mười lần, đủ để ọi người mạo hiểm lặn lội đường xa.

Con đường này, sau lại được xưng là đường tơ lụa. Đường tơ lụa, cực đẹp như thơ, lộ trình lại không đẹp chút nào. Thật nhiều thương nhân cỡi lạc đà bốn ba trong sa mạc rộng lớn, trước mắt chỉ nhìn thấy biển cát rộng lớn và từng đợt bão cát. Sa mạc là đất cằn sỏi đá, có tử vong, cùng cô độc tồn tại.

- Ta biết Ngọc Môn quan, nhưng ta không đi qua. Nghe nói nơi đó ngàn dặm sa mạc, vạn dặm cát vàng, đại mạc phong cảnh hùng vĩ tráng lệ.- Hắn đối với Ngọc Môn quan một địa phương nổi tiếng này, chỉ nói được về bề ngoài.

- Các người chỉ nhìn phong cảnh, đương nhiên tráng lệ. Liền đem vất người ở sa mạc vài ngày, người liền vị tất cho là như vậy.- Long Ngũ gia cười nhạt nói.

- Ta nghe nói, Ngọc Môn quan ngoại, sa mạc ốc đảo cũng có người sống.- Hắn có điểm không phục.

- Người thì biết cái gì? Ngọc Môn quan ngoại, mệnh mông bát ngát sa mạc toàn cát, ít nhất phải đi vài trăm dặm, mới có thể ngẫu nhiên gặp một ốc đảo nho nhỏ, chung quanh ốc đảo phân bố vài bộ lạc. Để có thể sinh tồn, các bộ lạc quanh ốc đảo sa mạc, phát sinh quá nhiều xung đột chiến tranh. Cái loại tình trạng thảm thiết này, người nghĩ sống được không.

Hắn liền kinh ngạc. Muốn sinh tồn ở trên sa mạc, so với hoàng kim cùng châu báu thì nguồn nước còn đáng quý hơn, quả thật có thể tạo nên vô số chiến tranh thảm thiết rồi. Hắn có lẽ không nhìn thấy toàn cảnh, nhưng tưởng tượng một hai cũng đủ để trong lòng phát lạnh.

- Ở Ngọc Môn quan ngoại có ốc đảo nổi danh, có dòng nước Nguyệt Nha dưới núi Minh Sa. Dòng nước không lớn, nhưng quanh năm nước chảy mặc cho bão cát sa mạc cũng không bị vùi lấp. Bốn mươi chín bộ lạc vì tranh đoạt địa phương này, thương vong vô số, ngay cả hai tộc cường thịnh nhất đánh tới cuối cùng đều lương bại câu thương. Hai vị tộc trưởng liền kết liên minh, thông gia cầu hòa.- Long Ngũ gia nói lên Ngọc Môn quan ngoại sa mạc mang truyền kỳ chuyện cũ, thật sự là nói tới êm tai. Xem ra đồn đãi không giả, hắn quả nhiên là từ quan ngoại đến.

- Lại là hòa thân a!- Hắn lẩm bẩm. Lớn có quốc gia có bộ tộc, nhỏ có dòng họ gia đình, đều có chuyện tình như vậy. Trong sa mạc hòa thân, liền có thể lý giải. Hai tộc ở cùng miền đất khó khăn muốn sinh tồn, đồng dạng thiếu nước, dẫn đến chiến tranh khốc liệt liên miên, bởi vì mấy năm liên tục chiến tranh dẫn đến tình

trạng kiệt sức. n ân oán oán như vậy, một khi đã lấy hôn nhân để hóa giải, cũng không thể biến chiến tranh thành hòa bình ngay cho được. Tự nhiên, như vậy hôn nhân cùng tình yêu không có quan hệ, là lập kế ước kết giao hòa bình.

- Ai cũng thật không ngờ, hai tộc hòa thân lần này, biến thành tai họa thảm thiết của lần hòa thân giữa hai tộc.- Long Ngũ gia ngữ khí cảm khái ngàn vạn.

- Làm sao vậy? tai họa thảm thiết như nào?- Hắc cả kinh hỏi.

-Tân nương ở trong hôn lễ nàng thân nhiên nói ‘lòng đã đáp ứng tương thân với người khác’, không muốn đi cầu thân. Hai tộc quan hệ nguy cơ sụp đổ, liền như thế giường cung bạt kiếm, tộc trưởng quyết định thật nhanh, rút ra bội kiếm, một kiếm giết nữ nhi.- Long Ngũ gia vô cùng đơn giản nói hai ba câu, lại nói ra hình ảnh một màn máu tươi thảm khốc.

Cái gì? Diêu Kế Tông nghe được nhảy dựng lên, trong ánh mắt tràn đầy khó có thể tin.

- Hắc hắc..... Hắc tự tay giết chính nữ nhi của mình? Như thế nào mà hạ thủ được?

Này một kiếm, thật là quá mức thương tâm. Thân nhân trong lúc đó, không phải quan hệ như chân với tay sao? Không phải máu mủ tình thâm quan hệ sao? Na Tra dóc xương trả cha, cắt thịt trả mẹ, chung quy chỉ là thần thoại. Đều là máu thịt cốt nhục tương liên, như thế nào mà bỏ đi được? Nhưng mà một kiếm này thật khốc liệt vô tình, quyết tuyệt cắt đứt sinh mệnh nữ nhi của mình.

- Tộc trưởng vì tình thế bất buộc, không thể có biện pháp nào cả.

- Nàng không phải là người đương, đó là nữ nhi hắc sinh ra nha!- Hắc vô cùng đau đớn.

- Tộc trưởng có bốn vị phu nhân, tổng cộng sinh chín nữ, năm nam. Nàng bất quá là một người trong đó, giết nữ nhi này, hắc lập tức an bài một nữ nhi khác bãi đường thành thân. Hai tộc hòa thân, đến nay đều hòa bình ở chung trong sa mạc.

- Hòa bình ở chung đến nay, đây là tính mạng một nữ nhi đổi lấy nha. Tộc trưởng kia đã có nhiều nữ nhi như vậy, nếu không muốn, lúc trước cũng đừng bắt buộc nàng, ột nữ nhi khác hòa thân có phải tốt hơn không.

- Nhưng là do bộ tộc kia, lại chỉ định muốn nữ nhi này của hắc. Nàng lúc đó là sa mạc đệ nhất mỹ nhân.- Long Ngũ gia nói tới đây, dừng một chút, rồi nói tiếp:

- Nữ tử này, chính là tỷ tỷ Bộ Bình Xuyên, cùng một mẹ sinh ra.

- Cái gì? Là tỷ tỷ của hắc.- Diêu Kế Tông lại một lần nữa cả kinh nhảy dựng lên: - Hắc..... Hắc lúc ấy ở đâu? Ý tứ của ta là, hắc tận mắt nhìn phụ thân giết chết tỷ tỷ hắc sao?

- Hắc đương nhiên có ở đó, từ đầu đến cuối, hắc đều chính mắt thấy.- Long Ngũ gia nói xong dừng một chút, giống như nhớ lại cái gì, lại nói tiếp:

- Tính ra, chuyện đã qua bảy tám năm rồi, lúc ấy hắc mới có mười hai mười ba tuổi đi.

Mười mười hai mười ba tuổi, căn bản vẫn là đứa nhỏ, liền nhìn tỷ tỷ mình một màn thảm thiết như vậy, này..... Thật sự rất tàn khốc! Diêu Kế Tông kinh hoàng tột đỉnh, miệng há lớn, một câu đều nói không được.

25. Chương 25

Chương 25

Một kiếm đâm xuyên qua ngực, máu trào ra, từng giọt như đóa hoa mai. Một kiếm đau thương như vậy, Bộ Bình Xuyên suốt đời không quên.

Tỷ tỷ ngã xuống dưới kiếm của phụ thân, ánh mắt đau thương, tuyệt vọng, khó có thể tin. Máu đỏ thẫm, thân mình chậm chạp ngã xuống, như cánh hoa rụng trước gió. Chấn động tâm hồn, đập vào mắt hần là khoảng đất rộng lớn một màu đỏ của máu. Về sau một thời gian dài, hần nhìn thể gian vạn vật đều là màu đỏ của máu. Cái loại màu đỏ của máu này, làm cho hần hít thở đều không thông.

” Tỷ tỷ, tỷ tỷ.....” Một kiếm đâm ra, phụ thân liền rồi đột nhiên quay mặt đi. Rất nhiều người đang ồn ào nháo nhiệt xung quanh, một màn như vậy, tất cả rơi vào tĩnh lặng. Chỉ có thanh âm của hần, nức nở không thành tiếng, tuyệt vọng gọi.” Tỷ tỷ, tỷ tỷ.....”

” A Xuyên, tỷ tỷ không thể chăm sóc đệ được nữa.” Như vậy chia cách, ngăn gọn đau thương. Lời nói tỷ tỷ nhỏ như thì thảo, rất nhanh liền tan theo gió, ánh mắt cũng chậm rãi nhắm lại. Bên môi còn lưu lại một nụ cười bi thương, không còn cảm xúc, đậm bạc mỏng manh như ánh đèn yếu ớt.

Mẫu thân mất sớm, phụ thân uy nghiêm khó có thể thân cận. Huynh đệ tỷ muội tuy nhiều, nhưng đều cách biệt khó gần gũi. Chỉ có tỷ tỷ cùng mẹ sinh ra này lớn tuổi hơn hần có năm tuổi tuổi, yêu thương bao bọc hần, như tiểu mẫu thân che chở cho hần. Hai tỷ đệ gắn bó với nhau thành một cái thể giới nhỏ, mất đi nàng, thể giới này liền sụp đổ hoàn toàn. Giống như trời đất vào thời kỳ hỗn độn sơ khai, liệu có ai lấy đá ngũ sắc vá bầu trời của hần? Một thiếu niên mới mười ba tuổi, chứng kiến một màn đau thương như vậy, không ngăn được nước mắt. Hần gặt gao ôm tỷ tỷ vào trong ngực của mình, máu nhuộm đỏ một thân. Một cái chết thương tâm, máu và nước mắt trộn lẫn với nhau.

Hần từ đó về sau không thể yêu phụ thân, bởi vì hần không thể tha thứ cho người phụ thân nhẫn tâm này. Nhưng là không thể hận, bởi vì khi phụ thân quay đầu đi cũng đồng dạng mắt nhắm đầy lệ. Yêu cùng hận đều rất phức tạp, rối rắm ở ngực hần, như một tòa núi đè nặng hần. Hần phục ở mộ tỷ tỷ mình ngày ngày. Liền khắc sâu vào trí nhớ hần, là như thế đau thương.

Năm tháng qua đi, rất nhiều chuyện theo thời gian phai nhạt dần, duy chỉ cái chết của tỷ tỷ hần, vẫn còn in đậm trong trí nhớ của hần. Không ai nhắc tới, nhưng khó mà quên.

Cho dù là lúc say, khi ngủ, luôn ở trong mộng, vẫn không thể quên được. Một giấc ngủ nặng nề, Bộ Bình Xuyên mãi vẫn như cũ nhúu chặt lại, không thể vì rượu mà tạm giãn ra.

Từ Long phủ đi ra, Điều Kế Tông chậm rãi thả bộ ở trên đường. Hần cõi lòng đầy cảm khái. Vì câu chuyện vừa nghe qua, máu đỏ thẫm rơi xuống đất như những bông hoa thật đau thương. Tỷ tỷ Bộ Bình Xuyên, từng là sa mạc đệ nhất mỹ nhân. Thời điểm đó nàng xinh đẹp, đầy sức sống như vậy mà một nhát kiếm tuyệt mệnh. Mà chết dưới lưỡi kiếm của phụ thân, chết bởi thân tình, cái chết vì tình yêu. Chỉ vì nàng ở hỉ đường nói ra ‘lòng đã đáp ứng tương thân người khác’ tám chữ, giống như tiếng chuông. Là nam tử nào được lòng của nàng như vậy?

“Ai là người trong lòng của nàng, khi ấy nàng không có nói rõ, mọi người cũng không biết được.” Long Ngũ gia như thế đáp hần. Dừng một chút, hần giống như nghĩ tới cái gì nói. “Nhớ rõ đầu năm năm ấy, quan quân đối kháng Đột Quyết đóng ở Ngọc Môn đại thắng, hoàng đế từng phái thất hoàng tử là đặc sứ đến khao quân. Lúc ấy ở Ngọc Môn quan nhất thời là sự việc trọng đại.”

Điều Kế Tông nghĩ một chút liền thông suốt, rốt cục đã hiểu ra. Giống một bức họa dần dần thành hình, chuyện cũ dần dần tái hiện. Hoàng tử trẻ tuổi, cùng nữ tử xinh đẹp nhất các bộ tộc sa mạc, là như thế nào mà gặp gỡ bất ngờ? Không ai biết. Nhất định cũng là một đoạn duyên hồng đẹp dễ đi, nếu không tại sao “Lòng đã đáp ứng tương thân người khác?” Nữ tử sa mạc đối với tình yêu như nhiệt độ của sa mạc nóng bỏng. Khi tâm đã hứa tương thân, không vì một lý do nào mà thay đổi, dẫn đến bi thương hôm đó. Tình yêu như hải triều mãnh liệt, khi đã trao tình cảm rồi cũng không bao giờ hối hận. Nàng..... chung tình hần. Hần..... Lại một chân đạp nhiều thuyền, vẫn như cũ phong lưu đa tình. Lý Mân đa tình hần là không chuyên tình, có thủy vị tất có chung. Nhiệt tình khi yêu một hồi, làm say đắm mỹ nhân. Mà hần, yêu một hồi khi đã qua đi giống như một giấc mộng vậy. Hoàng tộc cao quý cùng một mỹ nhân dân gian gặp gỡ bất ngờ, giống gió thổi qua cảnh liễu trước hồ, liền vô tình tách ra.

Có tình yêu làm cho người ta thương cảm, mối đầu là duyên, nguyên lai cũng là nghiệt. Bộ Binh Xuyên đau thương khi mất tỷ tỷ, không thể cùng phụ thân báo thù, báo thù trên thân Lý Mân cũng là lý giải tốt nhất.

Từ xa có tiếng thổi tiêu, nhỏ nhẹ truyền lại, tiếng tiêu réo rất thấm thiết nức nở như nữ tử ai oán. Một tiếng tiêu làm người nghe đau thương. Diêu Kế Tông bước đi cũng nặng nề theo. Hắn liền đi đến Sở phủ.

Đã qua canh một, hắc cư nhiên còn tìm tới cửa, Sở Thiên Diêu có điểm ngoài ý muốn. “Đã trễ thế này người tới làm gì chứ?”

“Tứ lang, người không ngủ là tốt rồi, chúng ta đi ra ngoài uống vài chén đi.” Canh một cũng bắt quá chỉ là chín giờ tối hiện đại thôi, hắc giờ phút này nửa điểm buồn ngủ cũng không có, thậm chí tìm người cùng nhau uống chút rượu trò chuyện. Ý niệm này hiện ở trong đầu, chân liền theo lão mà tự động đi đến Sở phủ. Cũng là hắc đối chính mình nói, tại đây thời Đường này đối tượng hắc có thể nói chuyện được, trừ bỏ Nguyễn Nhược Nhược, cũng chỉ có huynh đệ Sở Thiên Diêu cùng vào sinh ra tử này.

“Uống rượu, người một thân thương thương tích chưa khỏi như vậy, uống cái gì rượu? Giờ này người hắc là ở trên giường nằm mà hảo hảo dưỡng thương mới đúng. Trở về trở về, về nhà ngủ đi.” Sở Thiên Diêu oanh tạc hắc.

“Đêm còn dài mà, hiện tại ta không thể vào giấc ngủ a!” Hắc không chịu đi, “Đi thôi đi thôi, uống vài chén liền về nhà ngủ.”

“Không uống, lần trước uống rượu.....” Nàng nói đến một nửa liền nuốt trở lại, nhin không được mặt liền phớt hồng. May mắn có bóng tối che dấu làm cho người ta xem chẳng phân biệt được.

- Ta cam đoan lúc này sẽ không uống say, lại càng không muốn cùng ngủ lại ở quán rượu.- Hắc biết nàng đang nói là cái gì.

Khi hai người đang nói chuyện, Sở phu nhân đi ra.” Diêu công tử đến chơi.”

Hắc liền hành lễ vấn an.” Sở bá mẫu, đừng khách khí như vậy, gọi cháu là Kế Tông là được rồi. Bá mẫu cũng còn chưa ngủ nha!”

Sở phu nhân cũng không cùng hắc khách khí, lập tức cười nói vui vẻ liền gọi tên của hắc nói: ” Kế Tông, muộn thế này người còn tìm Thiên Diêu làm gì chứ?”

” Cháu ngủ không được, liền tìm tứ lang đi ra ngoài uống vài chén. Dù sao còn không tính quá muộn.”

“Lại uống rượu, đừng đi. Thiên Diêu buổi chiều mới mang về một hán tử say mềm, tí nữa cũng đem người mang về, phòng khách của nhà ta cũng không đủ dùng.”

“Phòng khách không đủ cháu liền ngủ cùng phòng với tứ lang cũng được, lần trước say rượu chúng cháu cũng cùng nhau ngủ trên hai cái bàn thôi.” Hắc tùy tiện nói.

” Người.....” Sở Thiên Diêu mặt liền đỏ bừng, ” Không phải đã bảo người không được nói việc này nữa mà.”

” Người nói không cùng người ngoài nói mà, bá mẫu cũng không phải người ngoài nha.”

Hắc thật đúng là không ỉnh là người ngoài, Sở phu nhân gọi tên của hắc, hắc cũng lập tức gọi bá mẫu. Nhìn thấy nàng có chút buồn bực, vội nói: “Được được, không đề cập tới không đề cập tới. Đúng rồi, buổi chiều người uống rượu với ai? Cư nhiên đem người ta quá chén, tứ lang tửu lượng người rất cao nha.”

“Làm sao làm người ta quá chén được, ta xem mười phần là cái họ Bộ kia đem chính mình quá chén.” Sở phu nhân không cho là đúng, nàng cũng là người từng chửi, tự nhiên có thể nhìn ra Bộ Binh Xuyên say là do buồn bực hắc là mượn rượu giải sầu.

” Họ Bộ?” Hắc nghe được trong lòng nhảy lên, “Là Bộ Binh Xuyên sao?”

” Đúng rồi, Kế Tông người cũng nhận ra hắc?” Sở phu nhân hỏi.

“Trời ơi, cháu đi khắp thành Trường An tìm hắc, không nghĩ tới tứ lang đem hắc khiêng về đến đây.” Hắc cơ hồ không thể tưởng tượng nổi, thật sự là đập nát thiết hài không tìm thấy, có được chẳng tốn chút công phu.

” Ta cũng vậy buổi chiều ở tửu quán đầu đường trong lúc vô ý gặp hần, hần uống rượu say ta liền mang hần trở về. Người đi khắp thành Trường An tìm hần làm gì chứ?” Sở Thiên Diêu cảm thấy kỳ quái.

“Không phải ta tìm, là ta thay Lý Sướng tìm hần.”

Nàng giật mình, thốt ra. “Người giúp nàng tìm hần, việc này người không nên làm nha.”

” Việc này không liên quan chuyện của ta, chuyện của nàng vừa vặn ta gặp gỡ, ta giúp nàng một phen để khỏi áy náy.”

“Người thật đúng là hảo tâm a, giúp đỡ nàng tìm tình lang.” Nàng nhần nhịn, thật sự nhịn không được.

“Ta nào có hảo tâm a, ta giúp nàng tìm tình lang, nhưng người là giúp nàng thu lưu tình lang. Người so với ta còn muốn đạo đức tốt hơn, chúng ta thật đúng là hai cái dây leo bám vào một cây.” Diêu Kế Tông cười khổ nói.

Sở phu nhân ở một bên nghe hai người nói chuyện, nghe ra một chút chuyện vụn vặt. Nghe được cuối cùng một câu liền mỉm cười cười hỏi: ” Cái gì mà gọi hai cái dây leo bám vào một cây?”

“Nương, Diêu Kế Tông hần nói hươu nói vượn, người đừng để ý tới.” Sở Thiên Diêu vội vàng nói.

“Nga-” Đây câu trả lời vậy thật không hợp lý tí nào, rõ ràng không tin. Sở phu nhân ánh mắt nhìn về phía Diêu Kế Tông, hần cũng không dám nhiều lời, bởi vì Sở Thiên Diêu cũng oán hận trừng mắt hần. Chỉ nhanh chuyển đề tài, hỏi: “Tứ lang, Bộ Bình Xuyên hiện tại vẫn còn say sao?”

“Là nha, ta phỏng chừng hần ít nhất say đến giữa trưa ngày mai mới có thể tỉnh.”

“Thật tốt quá, người liền giữ hần lại đừng làm cho hần rời đi. Ta ngày mai mang Lý Sướng lại đây gặp hần. Bá mẫu, không ngại ta mang thêm khách nhân đến đây chăng?”

Sở phu nhân lại cười nói: “Đừng nói mang một người, mang mười người cũng không sao.”

“Thật tốt quá, vậy một lời đã định. Buổi sáng ngày mai cháu mang Lý Sướng tới gặp hần.”

Sở Thiên Diêu đưa hần ra cửa, mặt trăng như lưỡi liềm, ánh sáng yếu ớt. Gần cửa có cây hoa Ngọc Lan tán lá rậm rạp. Nàng liền dừng lại dưới tán cây, chờ chờ hỏi: ” Lý Sướng..... Nàng vì cái gì vội vã tìm Bộ Bình Xuyên vậy phát sinh sự tình gì sao?”

Gió đêm nhẹ phất, thổi bay một tán lá, khi tán lá vừa hé ra, ánh trăng đậm bạc liền rơi xuống. Ánh sáng yếu ớt chiếu sáng khuôn mặt Sở Thiên Diêu, như ánh hào quang chiếu sáng. Dưới tán cây một màn bóng đêm làm nền tảng, khuôn mặt nàng liền rực sáng, giống như mặt trăng lộ khỏi đám mây vậy. Diêu Kế Tông liếc mắt nhìn một cái thoáng giật mình.

“Diêu Kế Tông, ta đang nói chuyện với người, người như thế nào mà phát ngốc?” Nàng hỏi một câu, không thấy hần trả lời, nhịn không được thúc hần một cái. Nay nàng đối hần, ngôn từ hành động thật tùy ý.

Diêu Kế Tông hoàn hồn, cười nói: “Tứ lang, ta phát hiện người thật sự là một tiểu tử xinh đẹp nha. Lý Sướng ta nhìn xinh đẹp cũng là thôi, như thế nào ngay cả người nhìn cũng thuận mắt vậy. Bằng lương tâm nói người so với Bộ Bình Xuyên bộ dạng càng xinh đẹp hơn.”

Nàng đỏ khốc đỏ cười, “Ta với người đang nói chính sự, người liền đáp loạn thất bát nháo cái gì vậy.”

Nhắc tới chính sự, hần tươi cười chợt tắt. “Là nha, đã xảy ra chuyện, là đại sự.”

” Chuyện gì người nói mau.” Nàng khó dần nổi tò mò.

“Nói cho người nghe có thể, người phải trả lời ta trước một vấn đề. Ngày đó chúng ta tận mắt thấy Lý Mân gặp chuyện, hắc y thích khách kia người có phải đã nhìn ra là ai?” Hần trước xác nhận điểm này.

Sở Thiên Diêu kinh ngạc, lúc này lại nhắc lại chuyện đó, Diêu Kế Tông tự nhiên không phải không duyên không có nhắc lại. Hần tìm Bộ Bình Xuyên tuyệt đối là có nguyên nhân, xảy ra đại sự, chẳng lẽ là vì việc này? Hần hỏi nàng vấn đề này, hiển nhiên là muốn xem nàng đã biết bao nhiêu, mới quyết định nói cho nàng bấy nhiêu. Nhất thời chờ chờ, nàng liền tràn đầy tin tưởng đối với hần thần nhiên nói:

- n, ta đã nhìn ra, hần chính là Bộ Bình Xuyên, người lúc ấy cũng đã nhìn ra phải không?

- Ủ, ta cũng đã nhìn ra. Tứ lang, người lúc ấy còn không chịu cho ta nhiều lời đâu.

Sở Thiên Diêu cũng là cảm kích hẳn, hơn nữa lúc ấy hẳn phản ứng cũng chính là che chở Bộ Bình Xuyên. Diêu Kế Tông vì thế nhất nhất đem chuyện đã xảy ra ở phía ngoài cửa sau Tĩnh An vương phủ thuật lại cho nàng nghe, nghe được nàng nửa ngày không nói được. Thật lâu sau mới nói:

- Rất nguy hiểm nha, nếu không phải có Lý Sướng, thiếu chút nữa đã xảy ra đại sự. Người nói, hẳn vì cái gì mà...- nàng không nói tiếp được nữa.

Vì cái gì? Rốt cuộc vì cái gì? Vấn đề này làm cho rất nhiều người không nghĩ ra mãi không ra, Diêu Kế Tông cũng đã biết đáp án. Nếu cùng nàng nói một nửa, cũng sẽ không che lấp tiếp một nửa khác, đơn giản đều nói cho nàng. Vì thế liền đem đáp án nói ra, kia chuyện cũ thê diễm thảm thiết, hẳn chính là thuật lại, nỗi lòng đã nhiễm đau thương rồi. Đương sự như Bộ Bình Xuyên, lúc ấy thâm tâm đã muốn thống khổ đến xương càng không phải nghĩ nữa. Nàng nghe được đến đây hoàn toàn ngây dại, nàng cũng không biết, nhân sinh có một loại, có thể thảm thiết đến như vậy.

Trong giấc ngủ không yên, nghe được tiếng khóc thảm. Bộ Bình Xuyên mở to mắt, liếc mắt một cái nhìn thấy Lý Sướng, nàng mặt đầy lệ ở bên cạnh. Ngày xưa đôi mắt long lanh, nay chỉ rơi lệ tuyền. Nhẹ nhàng nâng lên cánh tay, hẳn giúp nàng lau đi nước mắt. Lý Sướng cầm tay hẳn, liền đem khuôn mặt vùi vào. Nước mắt tuôn rơi nhiều hơn, từng giọt một, nóng rực như sắp nén. Rơi vào lòng bàn tay hẳn, liền làm hẳn đau lòng.

Bộ Bình Xuyên ngồi dậy, liền ôm nàng vào lòng.

- Đừng khóc, ta không trách nàng, ta biết nàng cũng khó xử.- Như cách năm tháng, năm đó chính mình khóc nức nở ôm tỷ tỷ. Loại bi thương này hẳn hiểu được, rất đau thương.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hẳn, nghẹn ngào nói:

- Bộ Bình Xuyên....- Mặc dù có rất nhiều điều muốn nói nhưng nàng chỉ nói được ba chữ. Đôi mắt nhìn thẳng vào mắt người đối diện, trong mắt duy nhất chỉ nhìn thấy bóng của nhau. Bộ Bình Xuyên trong ánh mắt khắc sâu một loại bi thương, cái loại bi thương này, nàng không hiểu.

Một người vui vẻ có thể là do nhiều người, một người bi thương lại chỉ có thể là do một người. Vui vẻ có thể chia sẻ, bi thương chỉ có thể một mình chịu đựng.

Phía trong đình viện, dưới tàng cây Ngọc Lan ngồi cùng Diêu Kế Tông, Sở Thiên Diêu, còn có Nguyễn Nhược Nhược, là nàng ra mặt giúp Lý Sướng đi cùng. Trên cây nở đầy những đóa hoa màu trắng, gió thổi từng đóa hoa rụng đưa, làm vô số cánh hoa bay ra như những bông tuyết trắng. Ba người đều yên lặng không nói gì, chính là tĩnh lặng nhìn hoa Ngọc Lan theo gió bay xuống. Nhìn hoa rơi trước mắt, nghĩ một đoạn thê lương truyền thuyết. Đồng dạng hoa lệ ai uẩn bi tình chào cảm ơn.

- Diêu Kế Tông, chuyện tỷ tỷ Bộ Bình Xuyên ngày xưa, người vừa rồi vì cái gì không nói cho Lý Sướng?- Thật lâu sau, Nguyễn Nhược Nhược hoàn hồn hỏi.

- Ta cảm thấy, lấy quan hệ hai người bọn họ, nếu hẳn không muốn cùng nàng nói, ta không tất yếu đi nhiều chuyện.

- Cũng phải, hẳn không nói, tự nhiên hẳn có dụng ý.- Sở Thiên Diêu nói.

- Lý Mân hẳn, như thế nào cũng không nghĩ tới Bộ Bình Xuyên tìm hẳn là chuyện bảy năm trước hẳn quên. Hẳn vẫn không rõ thế nào mà đưa tới họa sát thân.- Nguyễn Nhược Nhược nói.

- Quân tử báo thù, mười năm còn không muộn, huống chi mới bảy năm. Bộ Bình Xuyên lúc ấy còn nhỏ tuổi, giờ mới đến tính toán sổ sách là có thể lý giải. Lý Mân lãng tử, nữ nhân vô số kẻ, này chỉ sợ cũng không nhớ rõ đoạn diễm ngộ ở sa mạc đi?

- Này thế nào mà đi báo thù! Lý Mân chỉ là lãng tử không phải dâm tặc, phong lưu mà không hạ lưu, hẳn cũng không bắt buộc ai. Hết thấy đều là người ta tình nguyện thôi, liền không gì đáng trách nha! Bộ Bình

Xuyên đem cái chết tỷ tỷ hấn đổ hết lên đầu Lý Mân, có điểm không thể nào hiểu nổi!- Nguyễn Nhược Nhược không ủng hộ Bộ Bình Xuyên báo thù tí nào.

- Có lẽ, trong đó còn có nội tình gì đó không muốn người khác biết đi.- Sở Thiên Diêu nói.

Nguyễn Nhược Nhược không nói được. Quả thật, tình yêu nam nữ trong lúc đó phức tạp không giải thích được. Điều bâng quan xem sự việc, nội tình có nỗi khổ người bên ngoài căn bản không thể nào biết được, như thế nào đánh giá được? Trong viện bỗng chốc lặng im, mỗi người không tiếng động, chỉ có đóa hoa không ngừng bay xuống. Một mảng yên tĩnh, ẩn ẩn có tiếng bước chân theo hành lang gấp khúc truyền đến. Bọn họ theo tiếng vừa thấy, là Lý Sướng cùng Bộ Bình Xuyên đi ra.

- Sở Thiên Diêu, cảm ơn người thu lưu ta.- Bộ Bình Xuyên say rượu mới tỉnh, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, thân mình dừng lại thẳng tắp cao ngất như thường.

- Không có gì, người cũng là cố nhân của nhà ta. Ta như thế nào có thể để người một mình ở lại tửu quán.- Sở Thiên Diêu cười nói, nhưng nụ cười của nàng mang theo chua xót.

- Sở Thiên Diêu, Bộ Bình Xuyên là cố nhân của nhà người?- Lý Sướng hỏi.

- Hấn cùng gia phụ, gia huynh đều có quen biết.

- Nga, chàng đi qua Ngọc Môn quan sao? Bằng không như thế nào biết được Sở tướng quân.- Lý Sướng xoay lại mỉm cười hỏi hấn, tươi cười thiên chân xinh đẹp. Hấn nhìn lúm đồng tiền của nàng thật sâu, bên môi liền có cánh hoa dính lên. Trong nháy mắt hấn thất thần, chân tướng..... Nhịn không được nâng tay muốn phủ cánh hoa đi. Tay liền dừng trên làn da trắng như tuyết của nàng, đột nhiên phục hồi tinh thần lại đây là ở trước mặt mọi người, liền thu tay lại.

Lý Sướng càng phát ra cười đến xinh đẹp, lời nói ngọt ngào.

- Diêu Kế Tông chàng gặp qua, đây là tẩu tử ta, chàng cũng là gặp qua đi? mỗi lần đi ra đều dựa vào nàng.- Vừa nói vừa chỉ vào Nguyễn Nhược Nhược cho hấn xem.

Ở trên thuyền hoa khi cứu nàng, những người khác hấn vẫn chưa lưu tâm. Chính là nàng mỗi khi cùng hấn gặp nhau đều là Nguyễn Nhược Nhược giúp đỡ, này hấn đều biết đến. Cho nên khi nàng giới thiệu Nguyễn Nhược Nhược, hấn lập tức chấp tay thi lễ, nói: “Tiểu vương phi.”

Nguyễn Nhược Nhược mỉm cười đáp lễ. Hấn ánh mắt lại nhìn hướng Diêu Kế Tông, liền gật gật đầu. Hấn cùng Lý Sướng song song cáo từ, nghĩ đến cùng tình nhân muốn tìm cái một chỗ, có rất nhiều lời muốn nói, vài người tự nhiên cũng sẽ không nhiều lời giữ lại.

- Diêu Kế Tông, người ta đã đi không thấy bóng người, người còn chăm chăm nhìn đại môn ngậy ngốc cái gì nha?- Nguyễn Nhược Nhược mắt hạnh nhìn Diêu Kế Tông kinh ngạc nửa ngày, rốt cục nhịn không được gọi hấn. Nàng chỉ nhìn Diêu Kế Tông, không phát hiện một bên Sở Thiên Diêu cũng đồng dạng giật mình, một bộ dáng buồn bã thất vọng.

Diêu Kế Tông đột nhiên hoàn hồn, tự giấu cười nói:

- Là nha, ta phát cái gì ngốc đâu.- Ánh mắt nhìn lại, đồng dạng thấy Sở Thiên Diêu cũng ngẩn người, liền cười khổ, nói:

- Hoàn hảo hoàn hảo, còn có một người cùng ta ngẩn người. Tứ lang, chúng ta là một đôi đũa ngọc.

Nguyễn Nhược Nhược là người như thế nào, vừa nghe lời này chợt nhìn qua, không khỏi cười nói:

- Sở Thiên Diêu, nguyên lai người cũng đối Lý Sướng có ý tứ nha!

Sở Thiên Diêu như thế nào mà giải thích. Chỉ có buồn bực không hé răng. Diêu Kế Tông thay nàng nói chuyện,

- Chúng ta không phải là anh cũng không phải em nha.

Nguyễn Nhược Nhược đem bọn họ nhìn nửa ngày, cười nói:

- Lý Sướng đã tu luyện như là thế nào? Như vậy vài cái đại nam nhân thích. Tiểu Diêu tiểu Sở đều là thanh niên tốt, không từ mà biệt, liền gặp các người, yêu ai yêu cả đường đi giúp người ta hoàn thành tâm nguyện, khiến cho người ta không thể không phục.

- Đó là, ta cùng tứ lang nha...- Hắn liền nắm ở vai Sở Thiên Diêu lên tiếng nói:

- Chúng ta đều là người đông bắc.....

Đau khổ cũng mua vui, hắn có điểm ấy tốt nhất.

Nguyễn Nhược Nhược cười rộ lên, Sở Thiên Diêu không ngừng tránh khỏi tay hắn, sắc mặt ửng đỏ. Như gió xuân thổi qua tán cây Ngọc Lan, tán lá xào xạc vang lên, cũng không thể át được tiếng cười...

26. Chương 26

Chương 26

“Xinh đẹp làm người ta như say, hương thơm làm người ta thần phục.” Bởi vì câu thơ này hình dung mẫu đơn, cho nên có câu thành ngữ “Quốc sắc thiên hương”. Mà quốc sắc thiên hương, bởi vậy mẫu đơn trở thành tao nhã. Cũng thành danh hiệu mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành.

Cuối xuân tháng tư, đúng vào thời kỳ cuối mùa hoa đào đang nở rộ, thời tiết áp áp thuận lợi ấu đơn nở rộ.

Thời Đường tôn sùng hoa mẫu đơn, coi là quốc hoa. Theo đường nhân Lý Triệu (Quốc sử bộ) viết: “Mỗi độ xuân, kinh thành quý tộc dưới ba mươi tuổi mà chưa lập gia thất thường du ngoạn đến đây để tìm ý trung nhân, người ngựa rầm rộ, các thiếu nữ cũng không thấy hổ thẹn nữa mà ra ngoài du ngoạn.” Thành Trường An đến mùa mẫu đơn nở rộ, rất nhiều người biết thanh danh mà đến ngắm vườn mẫu đơn nở rộ, đều thấy xe ngựa nối đuôi không dứt thành từng đoàn chen chúc. Khi mẫu đơn nở rộ đẹp nhất, kinh thành cũng liên nhộn nhộn.

Nhắc tới mẫu đơn, không thể không nói đến Lạc Dương. Bởi vì hoa mẫu đơn ở đây có biệt danh khác ”

Lạc Dương hoa”.

Từ Đường đại tới nay, mẫu đơn rất thịnh, đều cho rằng “Lạc Dương mẫu đơn vang thiên hạ “Mỹ danh truyền lưu hậu thế. Tống nhân u Dương sĩ từng thi phú viết: “Lạc Dương địa mạch hoa tối nghi, mẫu đơn càng thiên hạ kì“. Thành Lạc Dương đa phần là hoa mẫu đơn, trong đó có hai loại hoa quý, đó là “Diêu hoàng“, ” Ngụy tử“, là cực phẩm trong hoa mẫu đơn. Mỗi cụm hoa đều có hơn một ngàn đóa hoa, mỗi đóa cũng có ngàn cánh hoa mẫu đơn. Được tôn vinh mẫu đơn ”Vương” cùng “Hậu”, hoa mẫu đơn được mọi người gần xa biết đến cùng yêu thích.

Hoa mẫu đơn ở thành Lạc Dương rất nổi tiếng, đời sau còn có truyền thuyết. Tương truyền hoa mẫu đơn nguyên bản sinh trưởng ở trong thành Trường An, có một năm mùa đông, mưa tuyết lớn bay tán loạn, nữ hoàng đế Võ Tắc Thiên rượu sau đột phát ý tưởng, liền chấp bút viết chiếu: “Truyền chỉ cho vườn hoa biết, trong đêm nay tất cả phải nở hoa để ta ngắm”. Ngày hôm sau, vạn hoa khiếp sợ thánh mệnh không dám không ra, duy nhất có mẫu đơn kháng chỉ không nở. Muôn hoa đều nở cho nữ hoàng đế ngắm, nó liền không coi thánh chỉ nữ hoàng đế ra gì. Võ Tắc Thiên tự nhiên muốn trả thù, liền chuyển mẫu đơn đến thành Lạc Dương.

Nhắc tới mẫu đơn thật đúng là khối xương cứng, không chịu nở cho nữ hoàng đế xem, sau khi bị chuyển đến thành Lạc Dương, ngược lại muôn hoa đua nở rộ một vùng muôn màu muôn sắc, chẳng sợ áp bức. Liền làm cho nữ hoàng tức giận không thôi! Nàng giận càng thêm giận, hạ lệnh hỏa thiêu mẫu đơn. Tuy mẫu đơn nhìn mỏng manh yếu ớt, mặc dù bị lửa thiêu trụi lại như cỏ dại sinh sôi. Mùa xuân năm sau, ngược lại đóa hoa nở càng nhiều hơn. Mẫu đơn từ đó lại được thêm danh hiệu “Tiêu chi mẫu đơn”. Như vậy đánh

không gãy thiêu không cháy, nữ hoàng để không có cách nào cùng nó phân cao thấp. Đành phải tùy ý mẫu đơn ở Lạc Dương đem hoa đua sắc, thành bảo vật của thành.

Truyền thuyết nói mẫu đơn kiên trinh cao quý phẩm cách, phú quý không sợ, nghèo hèn không chê, uy vũ không khuất phục, kiêu ngạo ngay cả nhân gian đế vương cũng không làm gì được nó. Mẫu đơn danh tiếng làm cho Trung Quốc văn nhân tối tôn trọng, cho nên mẫu đơn ngàn năm qua hưởng danh hiệu “Hoa vương” Tiếng khen là có đạo lý. Không chỉ dung mạo xinh đẹp đủ để trấn áp quần phượng, cốt khí cao quý không dễ khuất phục. Chỉ là hoa mẫu đơn bề ngoài ung dung đẹp dễ quý giá, thực dễ dàng làm cho người ta sinh ra hiểu lầm, cảm thấy hoa này tựa hồ không phải thuộc loại bình thường dân chúng thưởng thức, càng nhiều quý tộc hoặc là hoàng gia tôn sùng, bị trở thành phú quý đến cứng bái. Đây thật sự là đem mẫu đơn nhìn xem rất phiền diện, mẫu đơn bất quá là “Bình sinh không phân biệt nghèo giàu”, nhưng mà” Liền bị người hô phú quý hoa”.

Mẫu đơn chẳng những hoa sắc đẹp diễm lệ, nhưng lại rất thơm. Cho tới bây giờ thường hoa thơm không đẹp hoa đẹp không có hương, mà mẫu đơn có cả hai loại vừa đẹp vừa thơm, trách không được người tán thưởng “Xinh đẹp thiên hạ không sánh bằng, hương thơm phảng phất trong không gian”. Ngoài sắc còn có hương không bị ngoại cảnh ảnh hưởng, mẫu đơn còn đáng giá khen chỗ – khi hoa tàn cực kì lừng lẫy. Nó không giống đóa hoa khác khi hoa tàn cánh hoa từ từ rụng hết, mà khi hết thời kì khoe sắc, đóa hoa chỉ từ từ héo dần không bị rụng. Từ lúc nở cho đến tàn, nó thủy chung vẫn duy trì tư thái như ban đầu, dù tàn nhưng không rụng. Từ xinh đẹp trực tiếp đến tiêu tan, đều không có héo rụng suy tàn. Hoa khi nở xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, hoa khi tàn oanh oanh liệt liệt. Đáng được tán thưởng.

Khi thời tiết thuận lợi cho hoa mẫu đơn nở, người người đi ngắm hoa. Như vậy náo nhiệt, Diêu Kế Tông như thế nào mà bỏ qua cho được. Hơn nữa hắn đã ngắm chán hoa mẫu đơn trong thành Trường An rồi, cưỡi ngựa chọn ngựa chạy ngàn dặm, ngắm hoa chọn hoa đẹp nhất, thưởng mẫu đơn đương nhiên đi tới nơi hoa nở danh tiếng. Thành Trường An không cần, nếu ngắm liền đi thành Lạc Dương ngắm đi. Hắn chạy tới khuyến khích Nguyễn Nhược Nhược: “Thành Lạc Dương đang có hội ngắm mẫu đơn, có đi hay không? Nếu đi trong thì nhanh chóng đi thôi, quá thời hạn không được. Khi đấy hoa đẹp không còn nữa muốn ngắm cũng không còn.”

Nguyễn Nhược Nhược bị hắn khuyến khích, trong lòng ngứa ngáy. “Ta cũng muốn đi, nhưng là Lý Hơi lo lắng nguy hiểm, sợ hắn không đi.”

“Quốc thái dân an, khắp nơi thái bình, hắn sợ cái gì mà không đi. Từ Trường An tới Lạc Dương, không đến tám trăm dặm lộ trình. Bình thường ngựa ngày đi ba trăm dặm, không cần đến ba ngày. Nếu dùng ngựa tốt của vương phủ này ngày đi sáu trăm dặm, hai ngày liền đi tới nơi. Thời gian nhanh vậy Lý Hơi chắc cũng không ý kiến, chúng ta liền đi trong một tuần. Hắn nếu thời gian rảnh nhiều, chúng ta liền nhàn nhã du ngoạn nửa tháng đi. Như thế nào?”

Nói đến đây nàng càng động tâm, cũng đi khuyến khích Lý Hơi. Lý Hơi sớm đã đáp ứng nàng đi du ngoạn thành Lạc Dương, trước mắt chính là thời điểm hoa mẫu đơn nở rộ, tự nhiên càng thêm hưng trí bừng bừng. “Đi Lạc Dương thưởng mẫu đơn là tốt nhất! Dù sao gần đây trong triều không có việc gì, đi vài ngày cũng không có vấn đề gì.”

Ăn nhịp với nhau, giai đại vui mừng.

Sau khi kéo được cặp vợ chồng son hai vị “bạn đồng hành”, Diêu Kế Tông lại chạy tới kéo huynh đệ tốt Sở Thiên Diêu của hắn nhập bọn. Sở Thiên Diêu nghe hắn nói xong, tâm cũng động, nhưng lại có vài phần chần chờ.

“Tứ lang, đi đi, ta biết ngươi tâm tình cũng không tốt, ngươi và ta đều giống nhau. Nơi này thật thương tâm, không bằng chúng ta đi ra ngoài một chút, thay đổi hoàn cảnh khác để vui vẻ đi.” Diêu Kế Tông muốn đi Lạc Dương nguyên lai còn có nguyên nhân như vậy ở trong đó.

Sở Thiên Diêu đang còn do dự, Diêu Kế Tông lại nói: “Ngươi không đi là ta đi, ta đây nếu đi rồi, Long Phiêu Phiêu đã có thể cả ngày quần quít lấy một mình ngươi. Đến lúc đó đừng nói ta không nhắc nhở ngươi a!” Hắn phân tích lợi hại.

Nghe hắn nói như vậy, nàng không dám khinh thường. Nghĩ nghĩ liền nói: "Ta đây thử gọi Tam ca cùng Lăng Sương Sơ cùng đi, có được không?"

"Đi, càng nhiều người càng náo nhiệt." Diêu Kế Tông liền đáp ứng.

Nhưng là Sở Thiên Tiêu lại không muốn đi, còn Lăng Sương Sơ thì người trong lòng không đi nàng cũng sẽ không đi. Sở Thiên Tiêu không có người đi cùng, nhất thời không biết có nên đi hay không. Đang do dự, Sở phu nhân nói chuyện: "Thiên Tiêu, ở Đồng Châu người không phải luôn nhắc tới, muốn biết hai thành Trường An, Lạc Dương cảnh tượng phồn hoa không thôi. Như thế nào lần này Kế Tông đến gọi người đi Lạc Dương, lại chần chừ kéo dài vậy?"

Sở Thiên Tiêu cúi đầu không hé răng, biết nữ chi bằng mẫu thân, Sở phu nhân cười nói: "Này một chút người liền xấu hổ đây, các người không phải huynh đệ thôi?" Cố ý đem "huynh đệ" hai chữ nhấn mạnh, Sở Thiên Tiêu bị mẫu thân nhất kích, thường ngày nàng anh hào rộng rãi, lập tức áp chế trong lòng thẹn thùng. Nàng cất cao giọng nói: "Cứ như vậy đi, sáng mai bọn con liền đi."

Ngày kế bốn người bọn họ liền xuất phát. Lý Hơi liền chọn bốn con ngựa tốt nhất trong vương phủ, cho kéo một chiếc xe ngựa rộng thùng thình thoải mái. Mọi người cùng ngồi trong xe ngựa đi, có thể ngồi có thể nằm, so với cưỡi ở trên lưng ngựa xóc nảy thì thoải mái hơn. Diêu Kế Tông ngại ngồi ở trong xe buồn, xung phong nhận việc ngồi ở xe đầu làm phu đánh xe. Sở Thiên Tiêu tự nhiên sẽ không làm kỳ đà trong xe, vì thế liền nhường Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược ngồi ở trong xe ngựa, cùng Diêu Kế Tông ngồi ở bên ngoài.

Lạc Dương là thành lớn thứ hai sau kinh đô đại Đường, cách Trường An không xa. Hai thành lui tới thường xuyên, đường đi đương nhiên bằng phẳng. Diêu Kế Tông làm như đường cao tốc thúc ngựa chạy cơ hồ như bay lên vậy. Nguyễn Nhược Nhược không khỏi mở cửa xe kêu lên: "Diêu Kế Tông, đây là xe ngựa không phải phi cơ, người kiểm chế tốc độ một chút được không?"

"Ta này nóng nảy không thôi, hận không thể chấp cánh bay luôn đến thành Lạc Dương mới tốt."

"Mẫu đơn không tàn nhanh như vậy đâu, người gấp cái gì nha!" Lý Hơi cười nói.

"Phi cơ là cái gì?" Sở Thiên Tiêu một bên nghe buồn bực hỏi.

"Phi cơ nha, phi cơ là một loại chim sắt có thể mang theo người bay, trong truyền thuyết ngày đi vạn dặm." Diêu Kế Tông thuận miệng đáp.

"Có loại chim này?" Sở Thiên Tiêu liền hỏi lại.

"Trong truyền thuyết gì đó, tự nhiên vô cùng khó gặp. Có thể ngày đi vạn dặm." Nguyễn Nhược Nhược cười hì hì thay Diêu Kế Tông che lấp. Sau đó liền chuyển đề tài nói: "Ta nói Diêu Kế Tông, người không phải yêu ca xướng thôi! Này đường tới thành Lạc Dương vẫn còn xa, giữ yên lặng đi là không tốt a! Người như thế nào không hát vài bài nghe một chút?"

"Người muốn nghe, dễ dàng nha! Chúng ta liền ca hát khi tới Lạc Dương đi. Người muốn nghe bài nào? Nói cho ta biết." Diêu Kế Tông nói được giống như làm cho người ta gọi món ăn vậy.

"Tùy tiện người hát bài nào cũng được." Nguyễn Nhược Nhược yêu cầu không cao.

"Tùy tiện ta hát bài nào cũng được gì." Diêu Kế Tông liền há mồm. "Chúng ta là côn trùng có hại, chúng ta là côn trùng có hại....." Sở Thiên Tiêu một bên nghe được tròng lớn ánh mắt: "Người hát cái gì nha?"

"Đi tới, chính người làm côn trùng có hại đi thôi." Nguyễn Nhược Nhược cười mắng. "Sở Thiên Tiêu người đừng để ý đến hắn, hắn có hát đâu."

"Ta đây không hát, Lý Hơi người hát đi, lần trước dạy người hát bài anh văn kia người còn nhớ rõ không?"

"A! Cái kia như vậy toàn từ khó đọc, ta sớm quên hết." Lý Hơi đã ôm mỹ nhân về, khi sẵn bản tình yêu khải hoàn trở về, giống như chim bay không còn nhớ cái gì hết.

"Kia Nguyễn Nhược Nhược người hát tốt lắm, lần trước người ở bên ngoài sân nhà của ta dương cổ họng hát vong tình thủy, hát cũng không sai lắm." Diêu Kế Tông khẩu khí giống như thầy giáo bình giọng học trò.

“Ta hát ta liền hát, chờ, ta hát cho các người nghe một chút.” Nàng mạnh miệng nói ra, nhưng là hát cái gì? Nhất thời trong lòng còn không có. Đột nhiên nghĩ đến chuyện này đi Lạc Dương ngắm mẫu đơn, lập tức nhớ tới có bài ca cùng mẫu đơn có liên quan. Nhượng mảy, Nguyễn Nhược Nhược mở giọng thanh thúy hát:

“Bên, bên, bên lăng hoa, bên cái lăng hoa trên núi cao. Núi cao nở đầy hoa mẫu đơn, Đóa Đóa Hoa cùng đua sắc, Đóa Đóa Hoa cùng đua sắc, bông trắng xen bông trắng.

Thích, thích, thích mẫu đơn, ba đóa hai bông cùng trong cái giỏ. Hoa mẫu đơn thật kiều diễm, cô nương thấy rất thích, cô nương thấy rất thích, muôn hoa đua màu cùng khoe sắc.”

Một ca khúc với giai điệu nhẹ nhàng hoạt bát, được Nguyễn Nhược Nhược hát ca giống như tiếng chuông theo gió đi ra, giọng điệu lại ngọt ngào du dương ở trên đường núi, leng keng lưu động như suối nước khe núi. Người đi đường mê hoặc nhìn về phía xe ngựa của bọn họ, đều nhin không được mỉm cười cùng tán thưởng. Sở Thiên Diêu nghe xong cũng không dứt tán thưởng, nhưng lại có nghi vấn. “Đây là ca cái gì, không phải làn điệu bình thường đâu?”

” Đây là bài ca dân gian, tự nhiên cùng trong thành Trường An này có bất đồng.” Diêu Kế Tông một câu lấp liếm. “Có dễ nghe hay không?”

“Nhưng thật ra nghe vô cùng hay.” Sở Thiên Diêu nghe thực thích.

Một ngày rong duỗi đi như này thật sự vui vẻ. Núi với mây hòa quyện, dòng nước uốn lượn chảy. Trên đường phong cảnh đẹp như họa, trong xe tiếng cười nói tiếng ca hát liên miên không dứt. Chính là ngày càng gần đường núi, đi qua một mảnh hoang vắng yên lặng, liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Từ trong rừng cây đột nhiên xuất hiện ba năm bảy hán tử, người người tay cầm đại đao. Cầm đầu là một người tròng lớn đôi mắt to như mắt trâu quắt: ” Đường này là ta mở, cây này là ta trồng. Nếu muốn đi qua, lưu lại tiền lộ phí.”

Yêu, ở đâu đến đây thu tiền lộ phí. Lời thoại cũ mèm này Diêu Kế Tông nghe được liền cười rộ. Loại này lời thoại kịch vô hiệp truyền hình này, thế kỷ 21 cơ bản đều xuất hiện, không nghĩ tới hán ở chỗ này nghe được nguyên bản lời thoại như thế này.

Nguyễn Nhược Nhược vừa nghe được động tĩnh bên ngoài cảm thấy không đúng, cửa xe lại một lần nữa mở ra. Nàng liền mở miệng hỏi: “Diêu Kế Tông, vừa rồi ai đang nói chuyện, mà nói cái gì vậy?”

“Giữa đường cướp bóc, bắt người giao thẻ tín dụng cùng đồ trang sức hết thảy mang ra.” Diêu Kế Tông dùng ngôn ngữ hiện đại, đem vài câu cướp đường có vẻ nho nhã nói đơn giản cho Nguyễn Nhược Nhược nghe. Một bên Sở Thiên Diêu nghe được nhin không được kinh ngạc liếc mắt nhìn hán một cái.

Nguyễn Nhược Nhược vừa nghe, lập tức mở cửa xe ra. Nàng cùng Lý Hơi cùng nhau nhìn về phía trước, nhìn thấy vài tên cướp đường, nàng liền cười rộ một tiếng. “Vận khí thế nào mà không tốt vậy, liền gặp vài tên cướp đường thế này nha! Nhất định ra cửa không thấp hương, cứ nhiên bọn cướp liền đến đây tìm chúng ta. Các người ba cái đại nam nhân, ai đi cho bọn hán ăn một chút đau khổ?”

Diêu Kế Tông khiêm tốn nhượng lại, “Tại hạ học nghệ không tinh, kĩ không bằng người. Lý Hơi, hoặc là tứ lang, các người hai vị võ nghệ cao cường, tùy tiện người nào ra đi.”

Lý Hơi thật ra muốn bước ra lâu rồi, liền đứng dậy bước xuống xe, lại bị Nguyễn Nhược Nhược một phen lôi lại. “Giết gà không cần dùng dao mổ trâu, vài cái đao tặc này, Diêu Kế Tông người nhất định có thể thu phục.”

” Người không nhìn thấy a, người ta người đông thể mạnh lại có vũ khí. Ta thực không tin tưởng.” Diêu Kế Tông ngữ khí đáng thương hề hề nói.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy, ta tin tưởng đối với thực lực của người. Cao Mãnh, Bộ Bình Xuyên là giang hồ cao thủ người khả năng bắt không được, nhưng vài cái đao tặc này cũng chưa chắc làm khó được người, người sớm đem cái ‘TaeKwonDo tam đẳng’ của người ra dùng đi.”

Diêu Kế Tông lắc đầu thở dài bước xuống xe, “Quả nhiên là nữ sinh hướng ngoại, chỉ biết hướng về lang quân của nàng. Đánh đánh giết giết đều an bài cho ta làm.” Khi nói chuyện, ánh mắt nhìn lại, nhìn thấy

Sở Thiên Diêu cũng xuống xe đi theo hần đi. Hần liền cười nói: “Tứ lang, cũng là người tốt, không hổ là huynh đệ tốt đồng cam cộng khổ của ta.”

Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu cùng hành động, như song kiếm hợp bích. Vài tên cướp đường tuy rằng cũng có chút bản lĩnh, nhưng là vẫn không chịu nổi vài đòn của bọn họ. Hơn chục hiệp sau, bị bọn họ bị đánh cho tơi bời hoa lá. Tên chân nhanh thì như chớp chạy trốn, tên chân chậm chỉ có quỳ xuống đất van xin. “Anh hùng tha mạng a, nhà ta còn có mẹ già tám mươi tuổi, còn có.....”

“Có con mới ba tuổi có phải hay không?” Diêu Kế Tông thay hần nói.

“Vâng vâng vâng.” Hần liền gật đầu như bả củi.

“Ta sợ, hai câu lời kịch này cũng thành lịch sử quá lâu một chút đi.”

Hần nói những lời này Sở Thiên Diêu nghe không hiểu, nghi hoặc liếc mắt nhìn Diêu Kế Tông một cái, sau đó nàng phóng tay tha cho tên đạo tặc kia một con đường sống. “Nếu nhà người có mẹ già con nhỏ như vậy, người đi thôi, về sau đừng làm loại chuyện thương thiên hại lý này nữa.”

Tên đạo tặc kia liền cảm ơn rồi rút. Xe ngựa một lần nữa khởi động tiếp tục chạy đi, Diêu Kế Tông liền có chuyện nói. “Đại Đường thịnh thế dân giàu nước mạnh, dân chúng hần là an cư lạc nghiệp. Cư nhiên còn có người làm sơn tặc, chẳng lẽ làm sơn tặc thật là một chức nghiệp rất tiền đồ?”

“Đương nhiên là có tiền đồ, chỉ cần bọn họ có thể tập hợp được sơn trại đông đúc, làm lễ đại điển phong quy. Biến thành đại sơn trại như Lương Sơn Bạc, triều đình đều đã đến chiêu an, phong cái tư lệnh hay tương đương là ít nhất.” Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

“Như vậy a, cảm tình lỗ mãng anh hùng chính là đến như vậy.”

Lý Hơi lại nhướn mày, “Nơi đây có cướp bóc, quấy rầy người qua đường đi lại. Địa phương quan lại hiển nhiên thống trị bất lực, khó thoát khỏi loạn này.”

“Thực vậy, loạn này khó thoát khỏi. Ăn lộc vua mà không trung quân lo việc nước, để xảy ra những việc như này, Lý Hơi, người sau khi trở về hảo hảo điều tra bọn họ.” Cùng Lý Hơi nói chuyện, Nguyễn Nhược Nhược liền thay đổi khẩu khí.

Diêu Kế Tông nói thêm vào. “Tốt nhất điều tra hết. Làm quan chỉ muốn tham ô, quan lại không có năng lực cũng giống như không làm. Không làm được cho xuống đi, cho người có năng lực đi lên. Đừng chiếm chỗ tổn tiền của.”

Nguyễn Nhược Nhược nghe xong hần cuối cùng câu nói kia cười nói: “Người nói lời này thì chắc cũng biết xử lý?”

“Đương nhiên là biết xử lý.”

Lý Hơi cũng gật đầu cười nói: “Quả thật, lời tuy không dễ nghe, nhưng đạo lý cũng là rõ ràng.”

Bọn họ ba người, người một lời ta một lời nói đến náo nhiệt, còn Sở Thiên Diêu thì tay trái nắm chặt tay phải ngồi ở một bên yên lặng nghe. Tổng cảm thấy Nguyễn Nhược Nhược cùng Diêu Kế Tông nói chuyện với nhau, có thiết nhiều từ mới mẻ làm cho nàng nghe không hiểu

Diêu Kế Tông khi nói chuyện trong lúc vô ý liếc mắt thoáng nhìn Sở Thiên Diêu một cái, thấy hai tay nắm chặt cùng một chỗ, liền có một tơ máu theo khe tay tràn ra. Chấn động nói: “Tứ lang người bị thương?” Xe ngựa liền dừng lại, hần liền cầm lấy tay nàng xem. Sở Thiên Diêu bất ngờ không kịp phòng bị hần bắt lấy, liền giãy khỏi tay hần. “Không có việc gì, chỉ bị đao quệt qua thôi.”

“Còn nói không có việc gì, miệng vết thương chảy máu liên tục kìa.” Diêu Kế Tông kêu lên kinh thiên động địa, hai người trong xe nghe được, cũng liền đi ra coi.

Sở Thiên Diêu mu bàn tay phải có một vết thương dài khoảng một tấc. Không tính nông nhưng cũng chẳng sâu, máu vẫn chảy ra. Nguyễn Nhược Nhược lấy một cái khăn thay nàng băng bó, Lý Hơi nói: “Sở Thiên Diêu, người bị thương như thế nào mà không nói nha!”

“Chỉ là một chút thương tích nhỏ thôi, làm gì kinh động mọi người.”

Tuy nói chỉ là một chút thương tích nhỏ, Diêu Kế Tông lại tức giận đến giơ thẳng chân, “Đám hỗn đản kia, cứ nhiên làm thương huynh đệ ta. Sớm biết rằng thế này ta không nhẹ tay tha cho bọn hần, đều đánh cho cả đám rã rơi đầy đất mới thôi.”

“Tốt lắm tốt lắm, Diêu nhị thiếu xin bớt giận. Miệng vết thương huynh đệ người ta đã xử lý tốt, máu cũng dừng lại. Người đánh xe tiếp được không?” Nguyễn Nhược Nhược chỉ huy hần tiếp tục đi.

Diêu Kế Tông không có cách nào khác tìm lũ cướp đường đánh một trận xả giận, vì thế đành phải tiếp tục đánh xe, chính là vẫn không dừng quan tâm Sở Thiên Diêu.

“Tứ lang, người bị thương tay cầm lấy càng xe đừng quá dùng sức, miệng vết thương sẽ mở rộng.”

“Được.”

“Tứ lang, miệng vết thương của người còn đau không?”

“Không đau.”

“Tứ lang, nếu không người ngồi vào trong xe đi, bên ngoài gió lớn.”

“Ta không sao.”

“Tứ lang, Nguyễn Nhược Nhược có thể hay không băng bó cho người thật chặt? Có hay không cảm thấy không thoải mái?”

Lúc này Sở Thiên Diêu còn chưa kịp trả lời, Nguyễn Nhược Nhược liền mở cửa xe lên tiếng. “Diêu Kế Tông, người có yên lặng không? Sở Thiên Diêu cũng không phải nữ nhân, không mảnh mai như vậy, người đừng hỏi han ân cần quan tâm đầy đủ như vậy.”

“Hần nếu là nữ nhân ta không cần uống phí tâm tư đâu. Nữ nhân tính là cái gì, huynh đệ mới trân quý. Huynh đệ như tay chân, hần bị thương tương đương ta bị thương.”

Nguyễn Nhược Nhược liền đẩy mạnh cửa xe, ván cửa đập ở trên lưng hần, hần ai yêu một tiếng. “Nguyễn Nhược Nhược, người nhẹ nhàng một chút, người tưởng nhân tiện đẩy ta xuống xe không thành.”

“Thôi người đi xuống đi, người vừa nói cái gì, nữ nhân tính cái gì? Người nói ai đẩy?”

Diêu Kế Tông liền cười nói: “Đương nhiên không phải nói người, người là bất đồng. Người là Quan Thế m hóa thân cứu ta ra khỏi bể khổ, ta về sau gọi người là Quan m tỷ tỷ có được không?”

“Người còn biết tốt xấu.” Nguyễn Nhược Nhược vừa lòng đóng cửa lại.

Nàng vừa đóng cửa lại, Diêu Kế Tông hỏi tiếp, hạ giọng đem câu nói kia hỏi lại Sở Thiên Diêu một lần nữa. “Tứ lang, thực có hay không băng bó cho người thật chặt? Như vậy mạch máu khó lưu thông.”

” Không có, căng chùng thích hợp cử động.” Sở Thiên Diêu cúi đầu trả lời, dừng một chút, nàng lại nói: “Người cùng tiểu vương phi, so với tiểu vương gia như là thân quen hơn.”

” Đó là, ta cùng nàng.....” Diêu Kế Tông nói đến đó không biết nên như thế nào giải thích, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Chúng ta quen biết lâu rồi, trước khi nàng xuất giá chúng ta đã quen nhau rồi.”

“Thanh mai trúc mã?”

“Không phải, thời gian không dài như vậy. Chỉ là chúng ta chơi thân, đặc biệt có tiếng nói chung.” Cuối cùng câu nói kia là một lời hai ý nghĩa, đương nhiên Sở Thiên Diêu nghe không hiểu.

” Nàng..... Như thế nào cứu người thoát khỏi biển khổ?” Sở Thiên Diêu buồn bực hỏi.

“Có một việc, nàng chiếu cố ta rất lớn, rất lớn chiếu cố rất lớn.” Diêu Kế Tông cũng không có cách nào khác nói tỉ mỉ, chỉ có thể không rõ ràng giảng giải qua.

Sở Thiên Diêu không hề hỏi, vẻ mặt nếu có chút dăm chiêu. Xe ngựa vẫn chạy nhanh ở trên đường, nhìn về phía trước lại, đã muốn có thể thấy ở mấy chỗ triền núi sau xa xa thấy được một góc mái hiên dịch trạm. Mặt trời lặn phía trước, bọn họ liền chạy tới nơi đó dừng chân.

27. Chương 27

Chương 27

Khi hoa mẫu đơn nở, người đi đến thành Lạc Dương ngắm hoa hiển nhiên rất nhiều. Những phòng khách của dịch trạm chật ních toàn là người, bọn họ một hàng bốn người không kiếm được chỗ nghỉ. May mắn Lý Hơi có mang theo lệnh bài Tĩnh An vương phủ, mang ra cho nha dịch xem, làm cho hắn nghĩ biện pháp kiến gian phòng trống. Nha dịch mặc dù không biết hắn là tiểu vương gia, cũng không dám chậm trễ. Liền trong thời gian an bài bọn họ dùng bữa tối, liền đem chính phòng của mình thu dọn cấp cho họ.

Phòng hắn ở là một gian phòng lớn, dùng cửa ngăn cách thành một ngăn ngoài ngăn trong. Phòng trong là chỗ ngủ, gian ngoài là phòng khách. Vì an trí bốn người bọn họ, gian ngoài liền dọn hết thành chỗ trống, tạm thời bày một cái giường ngủ. Nha dịch liền hướng Lý Hơi cười làm lạnh nói: ” Công tử, chỉ có gian phòng chật hẹp như này các vị chịu khó chút.”

Lý Hơi ngay cả nhà tranh rách nát đều đã ở qua, gian phòng chật hẹp như này đối hắn mà nói không tính là gì. Nguyên Nhược Nhược cùng Diêu Kế Tông cũng thích ứng được trong mọi tình cảnh, tự nhiên lại càng không phiền hà. Sở Thiên Diêu cũng không cần phải nói ăn, mặc ở, đi lại, có một chỗ có thể ở lại là được. Chẳng qua..... Nàng đem trong ngoài nhìn một lần, nhin không được âm thầm nhủ mày, hai phòng như thế nào ngủ bốn người?

Nàng đang nghĩ tới, Diêu Kế Tông đã muốn phân phối giường ngủ. “Lý Hơi, ngươi cùng nương tử ngươi ngủ phòng trong, ta cùng huynh đệ ta ngủ gian ngoài. Nhường cho các ngươi ngủ giường gỗ khắc hoa, chúng ta ngủ giường cứng. Thế nào như vậy có được không?”

“Ta đây từ chối thì bất kính.” Lý Hơi không cùng hắn khách khí.

Sở Thiên Diêu mặt nhăn càng nhiều, lại không thể phản đối. Đây dịch trạm đã không còn phòng trống nữa, nàng cũng không thể nói nàng cùng với Nguyên Nhược Nhược ngủ được. Nhất thời không có cách.

“Đi một ngày rồi cũng mệt mỏi, chúng ta gột rửa đi ngủ sớm một chút đi.” Nguyên Nhược Nhược nói. Lý Hơi tự nhiên có kiểu thê chăm sóc: “Chàng cũng mệt mỏi rồi? Ta kêu người mang chậu nước ấm tới cho chàng rửa mặt, xong chúng ta liền nghỉ ngơi.”

“Thêm một chậu nữa, ta cùng tứ lang cũng muốn tẩy rửa.” Diêu Kế Tông ở một bên nói.

Gã sai vật rất nhanh mang hai chậu nước ấm đến, Diêu Kế Tông liền cầm khăn gọi Sở Thiên Diêu. “Tứ lang, ngươi ra đây rửa mặt.”

“Ngươi tẩy rửa trước đi, ta tự mình làm.” Sở Thiên Diêu không có thói quen để người ta hầu hạ.

“Không được, tay ngươi có thương tích, đụng vào nước không tốt.” Diêu Kế Tông tay duỗi ra, đưa khăn tới trước mặt của nàng.

Sở Thiên Diêu lúc này mới nhớ tới mu bàn tay của mình có thương tích, khó trách hắn liền cầm khăn tới giúp nàng. Đây Diêu Kế Tông nhìn có vẻ tùy tiện, không nghĩ tới đúng là một người cẩn thận chu đáo, nàng có chút ngoài ý muốn.

Tiếp xúc với Diêu Kế Tông càng lâu, hiểu biết hắn càng nhiều, Sở Thiên Diêu lại càng là ngoài ý muốn. Hắn nhiệt tình thân mật, tính tình hào sảng khoáng đạt, một thân thập phần chính khí. Tốt với người ngoài, cũng không phải cố ý lấy lòng, hết thảy tự nhiên mà vậy. Nếu không phải Lăng Sương Sơ nói, nàng kiên quyết sẽ không tin tưởng hắn trước kia là tay ăn chơi. Giờ này ngày này, hắn hành động mặc dù hoàn toàn không phải là chính nhân quân tử, nhưng so với những tên quân tử nghiêm trang thì đáng yêu dễ thương thân thiết hơn nhiều.

“Cám ơn.” Thịnh tình không thể chối từ liền tiếp nhận cái khăn ấm áp kia, Sở Thiên Diêu qua loa lau ở trên mặt mình hai lượt, liền trả lại cho Diêu Kế Tông. Hắn tiếp lấy liền lau lại hai thái dương của nàng nói: ” Nơi này cũng chưa lau khô, chúng ta ngồi ở bên ngoài xe, mặt toàn bụi.”

Nàng không nghĩ hẳn có hành động này, bản năng lui về phía sau, nhưng vừa bước lui lại đã bị giường chặn. Tránh cũng không thể tránh được, Diêu Kế Tông đã ở trên mặt nàng lau hai lượt.

“Chắc chắc chắc, ” Nguyễn Nhược Nhược ở một bên xem nhin không được lên tiếng nói: ” Diêu Kế Tông, người đối với huynh đệ người thật sự là thật tốt nha, thay hẳn lau sạch mặt.”

Diêu Kế Tông cũng không chấp nhận liền nói: “Tay tứ lang không tiện hành động, ta giúp hẳn một phen mà thôi. Này tính làm gì, trước kia ta có bạn cùng phòng đánh bóng rổ gãy cánh tay, ta còn thay hẳn lau người đấy.”

“Người thật đúng là một người nhiệt tình a!”

“Đó là, bản công tử luôn luôn nhiệt tình giúp người. Nếu người cần, ta cũng có thể thay người rửa mặt. Chỉ là không biết Lý Hơi ý kiến như thế nào?”

“Nhược Nhược không có cần, có cũng không tới phiên người thay nàng rửa mặt, có ta đây.” Lý Hơi không chút nào liền đem hẳn đá đi. Bọn họ vợ chồng son đang người cho ta rửa ta cho người rửa, làm sao có chỗ cho Diêu Kế Tông xen vào nửa phần.

Diêu Kế Tông nhún nhún vai làm mặt quỷ, tự mình rửa mặt. Ai đều không có phát hiện, khuôn mặt Sở Thiên Diêu đỏ bừng mà xoay người sang chỗ khác.

Tắm rửa sạch sẽ, tất nhiên sẽ đi ngủ. Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược vào phòng trong, Diêu Kế Tông đem chăn trải ra giường hỏi: “Tứ lang, người ngủ bên trong hay là ngủ bên ngoài?”

Sở Thiên Diêu mặt còn đang đỏ, nhất thời không trả lời, Diêu Kế Tông thấy nàng không trả lời, liền tự quyết định nói: “Nếu không ta ngủ bên trong đi, người ngủ tương rất xấu, nếu ta ngủ bên ngoài không cẩn thận liền giống lần trước bị người đá xuống đất.”

Hắn vừa nói như vậy, Sở Thiên Diêu mặt liền đỏ bừng. Diêu Kế Tông chưa dừng lại liền hỏi: “Tứ lang, người phát giác cái gì vậy? Đi ngủ sớm một chút đi. Ngày mai còn muốn sáng sớm khởi hành, chúng ta tranh thủ đến thành Lạc Dương ăn cơm trưa.”

Đúng thế, ra khỏi nhà thế này, không có kỵ được nhiều như vậy. Hoa Mộc Lan xung quân đội hai năm, còn không phải cùng đồng đội cùng ngủ sao. Một đêm như vậy chấp nhận đối phó qua đi, Sở Thiên Diêu thầm nhủ khuyên giải mình. Nàng đang cân nhắc, trên giường Diêu Kế Tông đã cởi áo tháo thắt lưng. Nàng vừa nhìn thấy như vậy, kinh ngạc nhìn hẳn cởi hết áo ngoài, áo trong cũng chuẩn bị cởi.

” Người..... Như thế nào mà người cởi hết áo ra, đây là ngủ chứ có phải tắm rửa đâu?” Sở Thiên Diêu nhìn thấy cảnh này, hai má liền nóng như lửa đốt.

“Ngủ mặc quần áo ta không thoải mái.” Diêu Kế Tông có thói quen này, Sở Thiên Diêu bất ngờ. Này này này..... Lỡ thế thế kia làm sao nàng cùng với hẳn cùng ngủ được chứ?

“Diêu Kế Tông, người định bán thịt à?” Cách tắm màn cửa ngăn lờ mờ, thanh âm Nguyễn Nhược Nhược truyền ra.

“Ai bán thịt, ta chỉ là thích cởi hết áo ra ngủ, không được sao?”

“Không được, nếu cởi hết áo ra ngủ người về nhà ngủ đi, trong phòng này có bốn người ở. Người không ngại, nhưng tương công ta để ý đấy .”

“Đúng vậy, Diêu Kế Tông, nương tử ta ở trong này người mặc áo chỉnh tề lại cho ta.” Lý Hơi liền nói phụ họa.

“Các người không phải ở bên trong sao, ta không ngại các người ngại cái gì.” Diêu Kế Tông mở miệng than thở, nhưng mà vẫn nhanh tay đem quần áo mặc lại. Sở Thiên Diêu liền thở phào.

Diêu Kế Tông liền chui nhanh vào bên trong chăn, vỗ xuống một bên hướng tới Sở Thiên Diêu nói: “Tứ lang, nhanh lên vào đây ngủ nào!”

Sở Thiên Diêu hít sâu một hơi, cầm lấy gối tiến đến đầu giường khác mà đi.” Ta không thói quen cùng người cùng đầu ngủ, ta liền ngủ đầu này.”

Diêu Kế Tông cũng không có miễn cưỡng, “Tốt lắm, người ngủ đầu kia ta ngủ đầu này. Bất quá ban đêm người cẩn thận một chút, đừng một cước đá ta từ trên giường xuống đất a.”

Sở Thiên Diêu lồm cồm lại vào một góc giường, Diêu Kế Tông nhìn nàng vừa nằm xuống liền nói: “Tứ lang, người ngủ như thế nào mà không cần cởi quần áo nha?”

“Ta ngại bẩn, cho nên mặc áo ngủ.” Sở Thiên Diêu lấy cái cớ tốt trả lời hắn.

Diêu Kế Tông ha ha cười rộ lên. “Tứ lang, người cư nhiên chú ý nhiều như vậy nha! Cùng với nữ nhân giống nhau.”

Sở Thiên Diêu bị một câu này chặn lại, nửa ngày không nói gì. Cuối cùng phẫn nộ nói: “Mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm mà đi.”

Rốt cuộc ngồi trên xe ngựa dong duỗi một ngày trời làm ệt mỗi, Tuy rằng Sở Thiên Diêu nằm trên giường trong lòng không được tự nhiên, nghĩ đến một đêm này khẳng định ngủ không tốt. Nhưng mà mỗi một cùng ủ rũ như dòng nước, nàng rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Một đêm ngủ say, đúng là chưa bao giờ ngủ ngon như thế.

Buổi trưa ngày hôm sau, bọn họ một hàng bốn người liền tới thành Lạc Dương.

Lạc Dương từng trước kia là kinh đô nhà Tùy, đến thời Đường thì thay đổi. Đông tây giáp rừng, nam bắc toàn nước, mặt bằng thành hình vuông. Trong thành chia làm ba khu, 103 phường, chu dài 27 km, dân cư trăm vạn. Thành thị bố trí tương tự với thành Trường An, đồng dạng phân chia thành, trong thành, phía ngoài thành. Thời Tùy cùng thời Đường thành Lạc Dương chính trị kinh tế văn hóa đều phát triển, là thành thị lớn nhất có danh hiệu Đông Phương đệ nhất. Khi Võ Tắc Thiên xưng đế sửa đổi lại quốc hiệu, dời đô khỏi Lạc Dương, sau đổi tên thành “Thần Đều”. Thời kì đại đường phồn thịnh, thành Lạc Dương phồn vinh hưng thịnh, cùng với thủ đô Trường An ganh đua cao thấp.

Một hàng bốn người tiến vào để đô phồn thịnh nhà Đường này, trừ bỏ Lý Hơi lại, ba người còn lại bộ dáng ai cũng kích động vạn phần.

Thành Lạc Dương phồn hoa trước mắt, có những hành cung khí thế nguy nga, có những khu vườn lớn, nhà cửa san sát nối tiếp nhau, những đoạn đường thẳng tắp rộng lớn..... Trăm ngàn ngôi nhà vây lại với nhau như bàn cờ, mười hai khu phố giống luống rau. Hàng hóa chất cao như núi, tiểu thương buôn bán, xe ngựa đi lại không thôi. Thương nhân, trà lâu, tửu quán, khách sạn chỗ nào chỗ nào khách hứa ra vào rườm rà.

Trên đường lớn mọi thứ đều ngăn nắp, du khách đi đường rộn ràng, cũng giống thành Trường An, trong đám người đi lại còn có người Hồ, còn có người Ba Tư tóc quăn, còn có thương khách người Ả Rập đầu đội khăn trắng nắm lạc đà. Trong và ngoài Thành Lạc Dương, xuất hiện một biển người. Thực xứng đáng với danh hiệu cố đô.

Tiết trời trong tháng bốn, trong không khí tràn ngập hương thơm làm cho người ta vui vẻ thoải mái. Các đoạn đường trong thành Lạc Dương, hàng ngàn đóa hoa mẫu đơn muôn màu muôn vẻ tranh nhau đua sắc. Sắc màu rực rỡ cùng hương thơm quanh quẩn, không hổ là một tòa thành có những bông mẫu đơn xinh đẹp rực rỡ. Phong cảnh khắp nơi thật đẹp, cảnh sắc mới mẻ.

“Thật là những bông hoa đẹp, không uống công sức bản công tử lặn lội vượt mấy trăm dặm đến thưởng thức.” Diêu Kế Tông hưng trí vừa đi vừa nhìn.

Mặc kệ ai nói hoa này đẹp như ngọc, nhưng ta nói ngọc còn không đẹp như hoa.” Nguyễn Nhược Nhược không tự chủ được mà khen.

“Thế này tính cái gì, Nhược Nhược nàng nhìn từ đầu đường tới cuối đường đều là hoa bình thường đâu. Nếu nàng vào hoàng cung coi mẫu đơn ở trong vườn thượng uyển thì mới biết đó là cực phẩm, thế này mới biết danh hiệu ‘quốc sắc thiên hương’ vì sao mà có.” Lý Hơi là người đã từng thấy qua, đối với những đóa hoa mẫu đơn ở trên đường cái liền không cho là đúng.

“Ta muốn vào vườn thượng uyển ngắm mẫu đơn, có thể nhìn được hay không?” Nguyễn Nhược Nhược nhìn Lý Hơi tràn đầy mong chờ hỏi.

“Bên trong hoàng cung, không thể nói đi là đi được.” Lý Hơi cũng rất muốn thỏa mãn nàng, nhưng không có cách nào khác cả, chỉ có thể an ủi nói: “Đi khu vườn phía tây cũng được, khu vườn phía tây hoa mẫu đơn cũng đẹp chẳng kém hoàng thành là bao.”

Thiên hạ đều biết đến vườn hoa trong thành Lạc Dương. Những vườn hoa đẹp đều tập trung ở trong thành, nhiều tới nghìn khu, vang danh vườn hoa thiên hạ đệ nhất. Từ thời Hán có vườn hoa Lương Kí, vườn hoa Quảng Hán, tới thời Tấn có vườn hoa Kim Ngọc, vườn hoa Phan An, vườn hoa Thảo Linh, tới thời Đường có vườn hoa Phú Xuân, vườn hoa Quy Nhân của đại tướng nhà Đường Tăng Nho, vườn hoa của thái sư, vườn hoa của Thái Bình công chúa..... Khu vườn phía Tây được dựng lên bởi thánh chỉ của Hoàng đế nhà Tùy, là vườn hoa cao quý của hoàng gia. Rộng rãi đầy khí thế, cảnh sắc tuyệt đẹp, là vườn hoa vang danh trong thành Lạc Dương. Kết cấu bố cục đẹp đẽ, có thể coi từ cổ tới kim có một không có hai.

Trong khu vườn thượng uyển, có rừng cây sâu thẳm, hoa tươi cỏ lạ chỗ nào cũng có. Trong đó mẫu đơn được trồng nhiều nhất, cũng phải trên dưới vạn gốc, có hàng trăm loại hoa khác nhau, vườn mẫu đơn đã làm cho khu vườn nổi danh hơn. Khu vườn tây uyển ở thành Lạc Dương này cũng giống như khu vườn ở thành Trường An, tuy nói chủ yếu phục vụ hoàng thất cùng tầng lớp quyền quý, nhưng mỗi lần đến lễ hội đều mở cho dân chúng ngắm, là một nơi ngắm hoa mẫu đơn tốt nhất.

“Cũng là nơi tốt nhất, như vậy tốt quá, chúng ta khi nào thì đi nha?” Diêu Kế Tông vội vàng hỏi.

“Người không cần phải nóng vội như vậy, muốn ngắm mẫu đơn thì chúng ta cũng phải đi ăn cơm trưa đã.” Sở Thiên Diêu bụng đã muốn réo lên rồi.

“Sở Thiên Diêu nói đúng đấy, chúng ta liền tới biệt viện của vương phủ, cất hành lý rồi ăn cơm trưa đã rồi nói sau.” Lý Hơi nói.

Thời nhà Đường hoàng đế thường rời đô đến thành Lạc Dương, cho nên hoàng thân quốc thích đều có nhà ở thành Lạc Dương. Tĩnh An vương phủ tự nhiên cũng không ngoại lệ, trong thành Lạc Dương cũng có vương phủ của hắn. Tuy rằng không to bằng phủ đệ ở thành Trường An, nhưng nhà ở cũng rất trang nhã đẹp đẽ. Đoàn người Lý Hơi vào trong phủ, quần gia cùng hạ nhân đều ra đón. Vận chuyển hành lý, chuẩn bị phòng nghỉ, bữa trưa.....rất nhộn nhịp.

Sau khi dùng cơm trưa xong, hơi nghỉ ngơi được một lát. Bọn họ ba người hưng phấn cực kỳ theo sau Lý Hơi đi tới khu vườn phía tây. Những ngày cuối xuân thành Lạc Dương, những nhà quanh bên đường lớn bày rất nhiều loại hoa mẫu đơn. Trên đường xe ngựa đi tới tây uyển, dọc theo đường đi nhìn những đóa hoa màu hồng màu lục ngọc. Giống như những viên ngọc tỏa sáng, làm cho người ta không thể rời mắt được. Đợi đến khi tới tây uyển kia, một biển hoa đủ mọi màu sắc liền làm cho người ta mê người đến mức độ nào a.

Vườn mẫu đơn ở khu tây uyển, khắp nơi đều có đèn lồng chiếu sáng huy hoàng.

“Diêu Hoàng” phát ra ánh sáng màu vàng, “Nguyệt tử” phát ra màu tím, “Lục Ngọc” như ngọc màu xanh phát sáng, “Nhị Kiều” một màu hồng, “Bạch Phát” như thủy tinh trong suốt, “Lạc Dương hồng” như ánh nắng bình minh..... màu sắc đan xen, muôn màu muôn sắc, thực giống như tiên cảnh, thật làm cho người ta cảm thán. Những hương sắc như thế này không thể dùng ngòi bút mà tả được.

“Quả thật mẫu đơn trấn áp muôn hoa, lời ấy quả nhiên không sai!” Nguyễn Nhược Nhược trước kia còn đối với danh hiệu “Hoa vương” của mẫu đơn nửa tin nửa ngờ, hôm nay tận mắt nhìn thấy, không khỏi tâm phục khẩu phục.

Diêu Kế Tông ở kế bên tấm tắc không thôi. “Chuyến đi này không tệ, chuyến đi này không tệ, chuyến đi này không tệ nha.”

Sở Thiên Diêu không thốt được một lời nào, chỉ là đôi mắt hoa lên khi nhìn thấy những đóa hoa mẫu đơn trước mắt. Quê nhà nàng toàn là cánh đồng cát với những ngọn núi cần cỗi, chưa bao giờ gặp qua cảnh xuân sắc như vậy trước mắt các loài hoa muôn màu rực rỡ như ánh mặt trời.

Sau khi Lý Hơi dẫn bọn họ xem qua vài loại mẫu đơn quý liền nói: “Ta nhớ rõ khu vườn này còn có một loại mẫu đơn quý, trong sách có ghi là ‘Ba lần biến sắc’. Trước khi nó nở có màu xanh đậm, khi nở rộ lại thành màu trắng, đến khi gần tàn lại thành hồng nhạt. Một đóa hoa ở ba thời điểm không giống nhau thành ba màu sắc khác nhau, là mẫu đơn quý báu khó gặp.”

“Ở đâu ở đâu? Liền dẫn bọn ta đi coi.” Nguyễn Nhược Nhược hận không thể trong một ngày xem hết hoa trong thành Lạc Dương.

“Phải tìm một lát đã, nó chỉ ở trong khu vườn này thôi.” Lý Hơi liền dẫn bọn họ đi sâu vào trong khu vườn.

Trong tháng tư này du khách tập trung ở khu vườn đông nườm nượp, nhất là khu hoa mẫu đơn náo nhiệt phi thường. Cảnh tượng ở trong này, có thể miêu tả như mây bay lượn. Hoa nở hoa tàn trong hai mươi ngày, người đến nườm nượp đông không kể xiết. Bọn họ một hàng bốn người liền lẫn vào trong đám người rộn rảng kia, khi thấy chỗ hoa nào có người dừng lại ngắm liền tiến lên nhìn. Khi nhìn thấy rồi, thủy chung không có nhìn thấy “Ba lần biến sắc” mà Lý Hơi nói.

Diêu Kế Tông đem khu vườn hoa mẫu đơn nhìn nhìn một lượt, ánh mắt chợt dừng lại không rời nhìn về một chỗ. Thời tiết thật thuận lợi để ngắm hoa mẫu đơn, các mỹ nữ của thành Lạc Dương đều đi ngắm hoa. Khu vườn phía Tây này tự nhiên không thiếu bóng dáng người đẹp. Mỹ nhân vì hoa thêm xinh đẹp, hoa vì mỹ nhân thêm rạng rỡ, hoa cùng mỹ nhân cả hai đều rạng rỡ. Đến tốt cùng hoa đẹp hay là dung nhan đẹp? Thật thật làm người ta nhất thời khó có thể định đoạt.

“Diêu Kế Tông, người nhìn cái gì vậy?” Lý Hơi phát hiện tâm tư của hắn không ở chỗ này liền hỏi.

“Mẫu đơn đã xem qua, hiện tại liền xem mỹ nhân.” Diêu Kế Tông đáp thoải mái. Thường thức xinh đẹp không phải sai, không cần cất giấu ngượng ngùng.

“Nhìn có tuyệt sắc không? Thấy được liền chỉ cho ta xem một chút, ta cũng muốn mở mắt chút.” Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

“Người muốn mở cái gì mắt, nếu thấy được ta cũng chỉ cấp Lý Hơi cùng tứ lang xem. Nam nhân xem nữ nhân mới có cái coi, người xem thì nhìn ra cái gì.”

“Ta như thế nào mà không nhìn ra cái gì, người xem trúng ta bên ngoài liền tham mưu giúp người, nếu thấy thích hợp sẽ giúp người theo đuổi, cũng giống như lúc trước người cùng Lý Sướng.....” Nguyễn Nhược Nhược miệng nói được một nửa liền dừng lại.

Diêu Kế Tông thần sắc âm âm, Sở Thiên Diêu thần sắc cũng có chút thần thờ. Nàng kim lòng không được bởi vậy cũng nghĩ đến Bộ Bình Xuyên, hắn cùng Lý Sướng, có khi giờ này đang ở trong thành Trường An ngắm mẫu đơn đi? Ngày tốt cảnh đẹp như thế này, quần quần quýt quýt đi với nhau, như vậy cầu gì? Nghĩ người ta đoàn tụ sum vầy, nàng không khỏi tâm sinh cảm giác bức mình thất bại. Chính nàng cũng không phát giác, lúc này nghĩ đến Bộ Bình Xuyên, liền ngơ ngẩn, cũng không rung động. Ngày xưa khi nghĩ đến hắn có cảm giác tâm thần chấn động, giống như dây đàn rung động với tần xuất giảm dần. Chưa từng bắt đầu liền chấm dứt, tình liền trở thành hồi ức.

Từng cô gái đều trải qua mối tình đầu, cõi lòng ái mộ như hỏa diễm đầy mãnh liệt. Nhưng mà tình yêu đơn phương, là không có củi đốt bổ sung lửa đốt. Dần dần, từ bùng cháy tới lụi tàn. Thời gian cuối cùng lắng đọng lại hết thấy, như một cây tùng chìm vào rừng cây mà thôi. Còn khi muốn dậy lại tình cảm với hắn, trong lòng có lẽ không còn điểm nhiệt lực nào, cảm tình đối với hắn đã muốn rời xa không còn.

Diêu Kế Tông hắn liếc mắt một cái, nhận thấy Sở Thiên Diêu thần sắc khác thường. Lập tức lại mỉm cười nói: “Được, Tứ lang người nhìn coi, ta xem đằng trước kia có một cô nương mặc váy màu tím xinh đẹp, người xem coi thế nào? là mỹ nhân phải không? Lý Hơi người cũng không muốn xem, trong mắt của người dù sao chỉ thấy được một nương tử của người.” Một phen nói nói cười cười, liền đem không khí trầm trọng xóa tan.

Mọi người ánh mắt cùng nhau hướng phía trước nhìn lại, chỉ thấy một cô gái mặc váy tím dáng yểu điệu, làn da trắng như tuyết, đôi mắt sáng như sao. Đang cười nói bên đám mẫu đơn “Yên nhung tử”, làm i nhân càng yêu kiều.

“Này quả thật không sai nha! Người còn kiều diễm hơn hoa. Sở Thiên Diêu người cảm thấy sao?” Nguyễn Nhược Nhược tự biết vừa rồi nói lỡ một câu, chạm đến chuyện thương tâm của hai người. Liền cùng Diêu Kế Tông chuyển đề tài sang chỗ khác.

“n, là rất đẹp.” Sở Thiên Diêu tùy tiện nhìn qua, đáp không chút để ý.

“Mỹ nhân xinh đẹp như vậy, tứ lang, không bằng chúng ta đi qua cùng nàng trò chuyện?” Diêu Kế Tông tận lực khơi mào hứng trí.

“Không quen biết, như thế nào cùng người ta nói chuyện?”

“Đi qua tự giới thiệu một chút không cần phải quen biết.”

” Diêu Kế Tông, người phải đúng mực đấy nha, đừng làm cho cô nương nghĩ lầm ban ngày ban mặt người đùa giỡn con gái nhà hàng hoàng.” Lý Hơi hảo tâm nhắc nhở hẩn.

“Là nha! Này cũng không phải là 21 thế.....” Nguyễn Nhược Nhược liền nói không nổi nữa, dừng lại một chút, đột nhiên nghĩ ra ý tưởng cười nói: “Hoặc là người có thể đến nói thử với nàng ‘ta thích người, mời người cùng ta kết giao đi’”

“Kính nhờ, người làm lời kịch để cho ta học như vậy, có lời nào tốt hơn một chút có thể dạy ta?”. Diêu Kế Tông nghe được cười nói.

“Không có, mặt này ta cũng không phải chuyên gia. Người chính mình chọn lấy chiến lược phương án đi.”

“Ta trước hết tới gần đã, có được hay không được tính sau. Tứ lang, muốn đi cùng hay không?” Diêu Kế Tông ân cần hỏi han, trong lòng cũng biết nàng sẽ không đi. Bất quá cùng nàng trò chuyện thôi, không muốn nhìn nàng rầu rĩ. Hẩn là người hiện đại, biết điều chỉnh tâm tình chính mình, không cần cố chấp chiếm bằng được cái gì đã mất đi. Nhưng Sở Thiên Diêu chỉ sợ..... Nàng không giống hẩn có thể điều chỉnh được bản thân. Liền mắc vào cái cạm bẫy tình cảm không thoát ra được là huynh đệ kết giao, hẩn sao có thể để huynh đệ mình bị vây hãm trong buồn bực cả đời được?.

“Ta không đi.” Sở Thiên Diêu quả thực quả quyết phủ quyết.” Ta khuyên người cũng không lên đi, mạo muội đến gần như vậy, cẩn thận bị người ta bài xích vì cử chỉ khinh bạc.” Nàng không nghĩ muốn cùng Diêu Kế Tông đi đến gần cô gái mỹ mạo kia, vì vậy liền phản đối.

“Người phản đối nha! Phản đối có hiệu lực, ta không đi là được.” Diêu Kế Tông vốn cũng chính là thuận miệng nói.

Hẩn đã quyết định không đi, cô gái mặc váy tím kia sóng mắt lưu chuyển nhìn về phía bọn họ. Khuôn mặt đang tươi cười nhất thời ngẩn ra, tiếp theo là cả kinh, ánh mắt chợt bối rối thất thần, xoay người vội vàng chạy đi.

“Hả, sao lại thế này? Hoa mẫu đơn ‘Ba lần biến sắc’ còn không có nhìn thấy, liền thấy vị cô nương này khuôn mặt thay đổi ba lần, từ cười đến giạt mình rồi cả kinh. Nàng ta làm sao vậy?” Nguyễn Nhược Nhược không rõ. Mọi người cũng không hiểu được.

“Xem bộ dáng nàng là bị vài người chúng ta làm cả kinh, chẳng lẽ chúng ta giống yêu quái?” Diêu Kế Tông cười nói.

Lý Hơi cũng không đem vẻ mặt của cô gái mặc váy tím kia xem ở trong mắt, vì thế cũng không để ở trong lòng. “Chúng ta vẫn là chân chính đi tìm khuôn mặt tam biến đi, trong vườn bên trong kia còn có không ít hoa mẫu đơn không thấy đâu.”

Vì thế một hàng bốn người liền bước đi hướng tới nhiều loại hoa ở sâu bên trong.

Chú: Văn trung về Lạc Dương danh viên cùng Lạc Dương mẫu đơn tư liệu, tham khảo cho Lạc Dương báo chiều (Thiên hạ danh viên trọng Lạc Dương), Thiên Sơn vông (Trung Quốc danh hoa chi- Lạc Dương mẫu đơn), tính danh vông (Hoa mẫu đơn danh thập thứ) chờ văn.

28. Chương 28

Chương 28

Nhiều loại hoa ở sâu bên trong, đi vòng quanh cái cầu đá đầu đầu cũng thấy hoa xinh đẹp, cảnh xuân đẹp không tả.

Chuỗi ngọc bảo châu, Linh Lung Tháp, san hô thai, mã não hồng, quan thế mặc ngọc, tử ngọc, chi ngọc, Lam Điền ngọc, không tỳ vết ngọc, vàng ngọc tử, tử như ý..... Trong vườn hoa mẫu đơn này đều là lấy danh châu ngọc đặt, riêng vườn hoa này có rất nhiều loại hoa đẹp.

Diêu Kế Tông dừng lại trên cây cầu đá ánh mắt quan sát cả khu vườn hoa đẹp đẽ, thấy một cái đình nhỏ ở góc vườn. Nơi đó có hai thiếu nữ đang đứng đó, ước chừng mười tám đôi mươi. Một người mặc váy màu vàng, dáng thước tha, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần. Một người mặc váy màu tím đứng là cô gái vừa rồi, hai người đang khe khẽ nói nhỏ cái gì, chợt thấy bọn họ một hàng bốn người tiến vào, ánh mắt vừa nhìn thấy Diêu Kế Tông nhìn chằm chằm về phía các nàng, trong nháy mắt khuôn mặt đều có chút biến sắc. (khuôn mặt thay đổi)

“Diêu Kế Tông, như thế nào các nàng vừa thấy người giống như nhìn thấy quỷ vào thôn?” Nguyễn Nhược Nhược liền phát hiện hai thiếu nữ này vừa nhìn thấy Diêu Kế Tông là biến sắc.

“Ta cũng không biết! Ta cùng các nàng vốn không quen biết, người nói các nàng sợ ta làm gì? Chẳng lẽ ta coi tướng ta là yêu quái ăn thịt người.” Diêu Kế Tông cũng phát hiện các nàng sợ hãi.

“Nếu là ở Trường An, không khó giải thích, người trước kia đều ‘khi dễ’ con nhà người ta.” Lý Hơi nói thành tích trước kia của hắn. Diêu Kế Tông vừa nghe liền cứng họng lại, này ‘tiền khoa’ thật sự là..... Hắn theo bản năng nhìn Sở Thiên Diêu liếc mắt một cái, vừa lúc thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng. Mồm hắn liền há to, muốn nói cái gì đó lại nói không nên lời, cắn bản không thể nào biện giải.

“Diêu Kế Tông, hai cô nương kia đi về phía người.” Nguyễn Nhược Nhược nói. Nàng thấy hai thiếu nữ kia đi lại đây với vẻ mặt rất kỳ quái, vẻ mặt bất đắc dĩ, giống như là có một con dao nhỏ vô hình đặt ở trên cổ buộc các nàng đi tới. Trong mắt ẩn chứa kinh hoàng, khiếp đảm cùng chán ghét, trên mặt miễn cưỡng cười vui. Đi đến cách Diêu Kế Tông vài bước liền dừng lại, hướng tới hắn song song hành lễ, nói: “Nhị ca.”

Nhị ca?! Nguyễn Nhược Nhược, Lý Hơi, Sở Thiên Diêu nhất tề quay đầu nhìn về phía Diêu Kế Tông, hắn liền trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai thiếu nữ trước mặt, nửa ngày mới nhớ ra nói. “Nga— các người là Bảo Trân cùng Bảo Châu.” Ngỡ khí như bừng tỉnh đại ngộ.

Hai thiếu nữ hơi kinh ngạc ngẩng đầu liếc hắn một cái, lập tức lại cúi đầu mắt xem mũi lỗ mũi xem miệng. Cô gái mặc váy tím nhìn như lớn tuổi chút, hắn là tỷ tỷ Bảo Trân. Nàng mở miệng hỏi: “Nhị ca đến Lạc Dương lúc nào, nhưng lại chưa có vào trong nhà?”

Diêu Kế Tông cười khổ nói: “Hôm nay vừa mới tới, ta cùng bằng hữu đến ngắm hội mẫu đơn, ở lại mấy ngày liền rời đi. Sẽ không đến quấy rầy Nhị nương. Cha cùng Nhị nương ở nơi đó các người trước thay ta chào hỏi, ngày mai ta lại đến thỉnh an hai người.”

Lúc này Diêu Kế Tông tự nhiên hiểu được, hai thiếu nữ trước mặt là hai muội muội cùng cha khác mẹ với chủ nhân thân thể tiền nhiệm. Diêu gia lão gia ở Trường An cùng Lạc Dương đều có hiệu buôn, liền phân biệt ở hai nơi trong vòng nửa năm. Cho nên trừ bỏ chính thất ở thành Trường An, thành Lạc Dương còn cưới thêm một thiếp. Mặc dù nói là thiếp, nhưng Diêu phủ ở Lạc Dương không có chủ mẫu, cũng không khác với phu nhân. Vị thiếp này họ Hoa, nghe nói dung nhan kiều diễm như hoa, phẩm tính hiền lành dịu dàng. Diêu phu nhân mỗi khi ở lại Lạc Dương, Hoa thị đều tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận thiếp thất, mọi chuyện hầu hạ ân cần chu đáo, làm cho nàng có chút vừa lòng. Hơn nữa Hoa thị chỉ sinh được hai nữ nhi, không có con trai uy hiếp không đến địa vị chính thất, cho nên Diêu phu nhân cũng đối xử tử tế nàng, làm cho hai con gọi nàng một tiếng ‘Nhị nương’.

Hiển nhiên trong lời hấn nói ra ngoài dự kiến các nàng, muội muội Bảo Châu nhin không được lại ngẩng đầu nói: “Nhị ca ý tứ là, không ở nhà ở đây?” Lời nói có vẻ sợ hãi, nhưng trong lòng khó có thể tin.

“Ta đã ở lại nhà của bằng hữu, sẽ không đi làm phiền Nhị nương.” Diêu Kế Tông về mặt thân thiện hết khả năng, hy vọng hai người muội muội này không nên kinh hoàng bất an nhìn hấn như nhìn thấy quỷ nha.

Hai vị muội muội này không dấu được vui mừng hiện lên nét mặt, theo nét mặt vui mừng này của hai nàng thế này, mới biết các nàng không chào đón Diêu Kế Tông đến ở chút nào cả. Nhưng vẫn khách khí mời, nói: “Nhị ca ở tại nhà bằng hữu liệu có bất tiện không? Nếu là không tiện, liền về nhà ở đây ở đi.”

Diêu Kế Tông đương nhiên nhìn ra được các nàng bất quá chỉ là khách sáo thôi, vì thế một lời từ chối, liền cùng hai người muội muội này thuận miệng nói vài câu việc nhà, các nàng đều là hỏi một câu đáp một câu, không chịu cùng hấn nhiều lời nữa câu nói. Trong lòng chỉ cảm thấy không thú vị chút nào, đang muốn cho các nàng chạy của lấy người, Nguyễn Nhược Nhược lại mở miệng nói: “Hai vị muội muội, xin hỏi các người có biết hay không khu vườn này có hoa mẫu đơn ‘Ba Lần Biến Sắc’ ở nơi nào?”

“Biết nha, mẫu đơn kia không ở trong khu vườn này, còn phải hướng về khu vườn phía nam mới được, ở bên trong khu Diệu Vận Hiên.” Bảo Trân đáp.

” Khu vườn phía nam?” Nguyễn Nhược Nhược là người lạ tự nhiên không có cách nào biết được. “Phải đi như thế nào?”

“Tỷ từ trong này đi ra ngoài, ở bên trái con đường mòn đi thẳng lên phía trên đường đá nhỏ, qua một cái cửa động, qua tiếp hai đoạn hành lang gấp khúc, liền thấy cái nhà thủy tạ chính là Diệu Vận Hiên. Trong đó đều có các loại hoa mẫu đơn, ‘Ba lần Biến sắc’ đều ở trong đó.” Đây là Bảo Châu trả lời.

Bảo Châu cùng người khác nói chuyện rõ ràng so với cùng Diêu Kế Tông nói chuyện muốn thả lỏng hơn nhiều. Hề ra cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng từng câu như châu ngọc chạm nhau, thanh thủy mượt mà êm tai dễ nghe. Nguyễn Nhược Nhược thực thích, không khỏi lôi kéo tay nàng nói: “Này nam uyển đủ lớn, Bảo Châu muội muội nếu không có việc gì, theo giúp bọn ta đi đoạn đường đi.”

” Này.....” Bảo Châu cùng Bảo Trân liếc mắt nhìn nhau một cái, lại liếc nhanh nhìn về phía Diêu Kế Tông một cái, vẻ mặt rất băn khoăn.

“Sợ nhị ca giáo huấn hai muội ham chơi sao? Yên tâm đi, nay nhị ca hai muội hòa khí hơn rồi. Không cần sợ hấn, chỉ để ý đi theo tỷ là được.” Nguyễn Nhược Nhược vừa cười vừa nói, hai tay liền tóm hai người kéo đi. Đôi tỷ muội kia chỉ có cách đi theo nàng.

Ba nữ tử liền thướt tha đi phía trước, Nguyễn Nhược Nhược cùng các nàng chuyện trò vui vẻ, rất nhanh đem hai thiếu nữ đang câu nệ khấn trương kia hóa giải. Ba nam tử ở phía sau đi theo. Lý Hơi nói: “Diêu Kế Tông, muội muội người xem ra rất sợ người!”

“Là nha, các nàng sợ ta ăn luôn các nàng.” Diêu Kế Tông tất nhiên phần nộ nói.

Xem đôi tỷ muội này mỗi tiếng nói cử động, đâu chỉ là đơn thuần sợ, còn mang theo một loại e sợ tránh không kịp. Loại ngôn từ cử chỉ Diêu Kế Tông cũng không xa lạ, ở trên người chị dâu Phó Nhã Lan của hấn cũng thể hiện qua rồi. Giờ phút này hai cái muội muội cùng cha khác mẹ cư nhiên cũng là như thế, hấn dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết chủ nhân thân thể tiền nhiệm này có chủ ý muốn ăn cả cỏ dại ven bờ nha, nói vậy các loại cỏ đều muốn ném thử rồi. Cái tên hỗn trướng này nha! Hấn trong lòng nổi lên một cỗ khí tức giận.

“Diêu Kế Tông, vì cái gì mà hai muội muội của mình, người cũng không nhận thức?” Sở Thiên Diệu thật sự cảm thấy kỳ quái, nhin không được liền đặt câu hỏi.

A! Diêu Kế Tông giật mình, hướng về nàng nói: ” Các nàng là Nhị nương sinh, ở trong thành Lạc Dương, ta chỉ thấy qua vài lần, đương nhiên không nhớ.”

“Nhưng là các nàng lại nhận được người.”

“Ta không có gì biến hóa, khi thấy các nàng là đứa trẻ, nay các nàng là thiếu nữ mười tám, không giống với ngày trước.”

Này lời nói cũng là miễn cưỡng cho qua thôi, Sở Thiên Diêu không hề đặt câu hỏi, tuy rằng nàng trong lòng còn có nghi vấn. Vì cái gì mà hai người muội muội sợ hãi như vậy, Bảo Trân rõ ràng liếc mắt một cái nhận ra Diêu Kế Tông, lại làm bộ không thấy được chạy nhanh tránh đi. Chờ tới khi gặp lại tránh cũng không thể tránh mới miễn cưỡng tiến lên đây chào hỏi. Đây là có chuyện gì?

Khi đến Diêu Vận Hiên. Hoa mẫu đơn trong này quả nhiên có thần thái khác hẳn, mặc dù đã nghe danh không nhiễm trần tục. Như hòn ngọc phát sáng trong đêm, như ánh trăng dao động chiếu trong ao, xem những khóm hoa như tỏa sáng, như trời quang mưa tạnh..... Diêu Kế Tông nhìn lại đám hoa kia, chỉ cảm thấy những đóa hoa linh lung xinh đẹp tuyệt trần, nửa điểm héo tàn dấu hiệu đều không có. Không khỏi muốn hỏi: “Lý Hơi, hoa này chưa có tàn? Nhìn không ra nha.”

Giống như là chứng minh cho hắn xem, khi một trận gió thổi đến, những cánh hoa mẫu đơn đang diễm lệ kia liền rụng xuống. Diêu Kế Tông liền nhặt lên, chặc chặc lấy làm kỳ. “Rốt cuộc là hoa vương, khi hoa nở đẹp trấn áp quần phương, hoa tàn cũng hơn người.”

Nguyễn Nhược Nhược cũng chân thành khen: “Khi nở khi tàn đều có cốt cách đoan trang, không thẹn được xưng hoa vương. Mẫu đơn khí độ như vậy, từ nay về sau, ta không dám coi là hoa phú quý nha.”

“Mẫu đơn kỳ thật là một loại hoa cao quý, cao quý cùng phú quý chỉ là khác nhau một chữ, tự nhiên sai một ly đi ngàn dặm.” Lý Hơi nói.

“Có khác là hoa có khí phách phi phàm.” Sở Thiên Diêu nhìn cánh hoa trong tay Diêu Kế Tông lẩm bẩm.

Bọn họ vài người nói chuyện với nhau, Bảo Trân Bảo Châu cũng không lên tiếng. Chỉ yên lặng một bên nghe bọn họ nói, hai đôi mắt kinh ngạc nhìn về phía bọn họ.

Ở Bảo Trân Bảo Châu quen đường quen lối dẫn đi, đem tất cả hoa mẫu đơn trong vườn chỉ cho bọn họ thưởng thức hết. Thường hoa mẫu đơn sau nửa ngày đã muốn rụng, một đám người phân biệt đứng ở trước vườn hoa, đều muốn trở về phủ. Diêu Kế Tông nhìn Bảo Trân Bảo Châu lên xe ngựa của mình, liền hướng xa phu nói: “Sắc trời đã chiều muộn rồi, trên đường không cần chậm trễ, nhanh đưa hai vị tiểu thư hồi phủ.”

Trước khi đi lại nói: “Hai vị muội muội, trở về nhớ thay ta chuyển lời hỏi thăm sức khỏe tới cha cùng Nhị nương nha. Sáng mai ta trở về thỉnh an hai người sau.”

“Nhị ca trưa ngày mai về nhà dùng cơm trưa đi, muội nói cho nương chuẩn bị một chút.” Bảo Trân nói.

“Cha ban ngày cũng không ở nhà đi, ta trở về ăn cơm chiều tốt hơn. Bảo Nhị nương đừng chuẩn bị cái gì. Người trong nhà không cần khách sáo nhiều như vậy, có cái gì ăn cái đó.”

Bảo Trân cùng Bảo Châu nhìn nhau một chút, trong mắt đều hiện lên tia ngoài ý muốn. “Vây y như nhị ca nói.”

Xe ngựa hai người đi thật xa, Bảo Trân cùng Bảo Châu trong mắt của nhau vẫn thấy thần sắc ngoài ý muốn. Hai tỷ muội ở trong xe người một lời ta một lời đều nói việc ngẫu nhiên gặp mặt ở vườn hoa vừa rồi.

“Tỷ tỷ, nhị ca lúc này cùng trước kia có điểm không giống nhau nha.” Bảo Châu lời nói kinh ngạc cực kỳ.” Trước kia nào có chuyện tốt như vậy, hẳn nếu ở nhà ăn cơm, nếu nương không tỉ mỉ chú ý, mọi việc đều muốn hỏng hết nha.”

“n, vừa rồi Nguyễn tỷ tỷ có nói, hẳn hiện tại đang thay đổi thành con người khác. Ta nguyên bản không tin, lúc này mới tin được một ít.”

“Nguyễn tỷ tỷ, còn có tướng công của nàng, còn có..... vị Sở công tử. Bọn họ thoát nhìn người người đều xuất chúng, lời nói văn nhã. Bằng hữu nhị ca trước kia đưa tới Lạc Dương, có người nào bằng một nửa so với bọn họ.”

Nhắc tới Diêu Kế Tông trước kia mang theo bằng hữu đến Lạc Dương ngắm hoa, cũng ở trong nhà, Bảo Trân Bảo Châu đều bị dọa cho sợ hãi. Đám bằng hữu này đều không bằng cậu nha, người người đều là háo sắc. Nhìn thấy tỷ muội các nàng, liền giống như ong thấy mật mà bầu vào nha. Ngón từ hành động tỏ rõ khinh bạc. Làm ca ca chẳng những mặc kệ, khi say khướt trở về cư nhiên còn nói: ” Ta..... Ta hai muội

muội này..... Thật đúng là xinh đẹp, trời thật đáng tiếc..... Lại cứ là..... Muội tử ta, chỉ có thể đứng một bên nhìn xem.....không thể làm gì được.”

Một đám người ha ha cười, hai tỷ muội nghe được như vậy khuôn mặt tím tái lại. Đây thật sự là kỳ cục, Hoa thị biết được liền nói cho Diêu lão gia biết, lời này vừa vào tai lão gia tử, xảy ra chuyện này hẳn giận liền muốn đem con giáo huấn một phen, nhưng lại e ngại phu nhân ở thành Trường An bao che khuyết điểm cho hắn mà sinh hận. Chỉ có thể nhịn xuống mà giữ ọi người bình an, cũng may hắn một năm cũng chỉ đến một tháng, làm cho nữ nhi tránh đi cũng được.

“Chính cái gọi là gần mực là đen gần đèn thì rạng nha, trước kia nhị ca giao du với những bằng hữu người người vừa thấy đều biết là không tốt, cho nên làm hỏng hắn rồi. Nay hắn kết giao những bằng hữu đó, nhìn người nào người đấy đều là tốt, nghĩ đến làm cho hắn thay đổi không ít. Người nghe cách nói chuyện hôm nay của hắn, không phải nhả nhận lắm sao.” Bảo Trân cười nói.

“n, bằng hữu của nhị ca thực là người người nhìn đều tốt. Hơn nữa.....” Bảo Châu nói được một nửa khi đột nhiên che miệng không nói.

“Hơn nữa cái gì?” Bảo Trân nhìn nàng, ánh mắt chuyển động nhất thời hiểu.” Hơn nữa là vị Sở công tử đi?”

Bảo Châu khuôn mặt nhất thời ửng hồng, nhưng không phủ nhận, chính là đỏ mặt cúi đầu không đáp lời. Cô gái nhỏ đang động xuân tâm mà. Bảo Trân cũng không nói, quay đầu xem những cảnh liễu ở ngoài cửa sổ, trong đầu cũng hiện lên một màn mới qua vừa rồi ở trong vườn mẫu đơn, vị Sở công tử Phong Thần như ngọc kia. Nguyên lai tâm tư hai tỷ muội đều giống nhau.

Sau khi dùng xong bữa tối, Sở Thiên Diêu về phòng của mình nghỉ ngơi. Lợi dụng thời gian này, Diêu Kế Tông liền chạy đến phòng Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi mà tổ khổ.

“Chịu không nổi rồi chịu không nổi rồi, ta thật sự chịu không nổi rồi. Nguyễn Nhược Nhược người nói cho ta biết, có hay không khả năng từ thân thể này chạy ra bên ngoài?”

“Chuyện này không thể xảy ra, người không cần có ý tưởng không tốt. Thành thành thật thật ngớ ngẩn đi, đừng ép buộc chính mình hồn phi phách tán.” Nguyễn Nhược Nhược nói chém đinh chặt sắt, không cho hắn nảy sinh ảo tưởng.

“Diêu Kế Tông, hảo hảo người thế nào nghĩ như ra như vậy?” Lý Hơi nói.

“Hảo hảo ta có nghĩ ra như vậy đâu, nhưng là người xem xem hôm nay gặp hai muội muội kia, các nàng thấy ta giống thấy quỷ – sắc quỷ. Ta thật sự là..... Như thế nào liền trên thân một người như vậy nha, đối với tẩu tử cùng muội muội nhà mình cũng không có quy củ.” Diêu Kế Tông khóc không ra nước mắt.

Lý Hơi liền giật mình, hắn trông thấy hai thiếu nữ đáng vẻ e ngại như vậy hóa ra có một tầng quan hệ ở trong đó. Nguyễn Nhược Nhược trấn an hắn nói: “Sự tình trước kia ta mặc kệ, người chỉ để ý về sau đối với các nàng tôn trọng hòa khí là được. Xem ngày mai đến người về nhà hảo hảo biểu hiện đi, làm cho các nàng nhìn xem người, từ con hư biết nghĩ lại còn quý hơn vàng nha.”

“Các người theo giúp ta trở về đi.” Diêu Kế Tông liền cướp lấy thời cơ nói, ” Ở trước mặt cha ta, Nhị nương cùng muội muội ta, thay ta nói tốt vài câu.

“Không đi, người về nhà chúng ta đi theo làm gì.” Dừng một chút, Nguyễn Nhược Nhược nụ cười mười phần hàm ý nói: ” Người nếu thật sự cần người bồi, khiến cho Sở Thiên Diêu cùng người trở về đi, nhất định có thể làm cho hai cái muội muội người rất vui nha.”

“Vì cái gì?” Diêu Kế Tông cùng Lý Hơi cũng không hiểu được.

“Buổi chiều khi dạo chơi trong vườn hoa, ta xem hai cái muội muội kia của người ánh mắt nhìn Sở Thiên Diêu không rời.” Nguyễn Nhược Nhược thật sự ánh mắt sâu sắc nhìn rõ tâm tư người khác.

“A, các nàng coi trọng tứ lang.” Diêu Kế Tông giật mình, liền cười nói: “Hảo oa, ta làm cái dây xích tứ lang lại làm muội phu, huynh đệ thành cậu. Bất quá, hai người ánh mắt đều đi theo hắn, kia cho ai tốt đây? Lại không thể bỏ ra chia mỗi người một nửa.”

“Này người cũng không cần phải phân tâm, ngày mai mang Sở Thiên Diêu trở về, làm cho hắn cùng muội muội người tiếp xúc nhiều một chút, hắn thích người nào chính là người đó.” Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

” Ý kiến hay, ta đi tìm Sở Thiên Diêu.” Diêu Kế Tông ngồi không yên, lập tức nhắc chân liền đi.

Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu là hai phòng cách vách. Hắn chạy tới thấy cửa phòng nàng đóng kín, liền gõ cửa thùng thùng. Trong phòng Sở Thiên Diêu thanh âm có chút bối rối, hỏi: “Ai?”

”Tứ lang, là ta, có việc tìm người mau mở cửa.

“Chuyện gì sáng mai nói sau không được sao?”

“Không được, nhất định phải hôm nay nói, mau mở cửa, người không phải còn chưa ngủ thôi.”

Bọn họ chính cách một cánh cửa phòng đang cao giọng nói chuyện, hành lang gấp khúc liền xuất hiện một gã sai vặt mặc áo màu xanh, trong tay đang cầm một cái hộp nhỏ. Nói: “Diêu công tử, Sở công tử đang ở bên trong tắm rửa, tiểu nhân vừa mang nước vào trong.”

Nguyên lai Sở Thiên Diêu ở bên trong tắm rửa! Khó trách cửa đóng chặt. Diêu Kế Tông bưng tỉnh đại ngộ. Gã sai vặt liền nói: “Sở công tử, mới vừa rồi quên lấy hoa thơm cho ngài tắm. Người xem có nên hay không mở cửa, ta mang vào đưa cho ngài.”

“Không cần, ta hay dùng nước trong tắm rửa.” Sở Thiên Diêu một ngụm từ chối.

Gã sai vặt vì thế liền lui ra, Diêu Kế Tông liền gọi hắn lại. “Làm phiền, thay ta chuẩn bị một thùng nước ấm, ta cũng muốn hảo hảo tắm rửa một cái.” Hắn tất nhiên là tuân lệnh mà đi.

“Tứ lang, người còn muốn tắm bao lâu? Có lâu lắm không?”

“Người rốt cuộc có chuyện gì?” Sở Thiên Diêu vừa tháo bỏ quần áo tiến vào trong nước ấm, nhất thời không nghĩ đứng lên.

“Ngày mai ta phải trở về nhà, ta nghĩ tìm người cùng trở về.”

“Ta đi nhà người làm gì chứ?”

“Chúng ta không phải hảo huynh đệ sao, đến nhà của ta làm khách đi. Người xem nhà của người đều bị ta san bằng, người còn chưa tới nhà của ta nha. Nhà ở Trường An ta về mang người đi sau, này đã tới nhà ở Lạc Dương, người cũng không thể không tới một lần.” Diêu Kế Tông cực lực thuyết phục nàng.

Sở Thiên Diêu nóng lòng muốn đuổi hắn đi, vì thế không nghĩ cùng hắn nhiều lời. Dù sao đi làm khách cũng không phải khổ sai cái gì, đơn giản một lời đáp ứng. “Hảo hảo hảo, ta đi là được. Hiện tại người có thể đi được rồi.”

“Được, người chậm rãi tắm rửa, ta ngày mai lại đến tìm người a.”

Cùng Sở Thiên Diêu nói xong sự tình, Diêu Kế Tông cũng trở lại trong phòng chuẩn bị tắm rửa. Gã sai vặt đã muốn chỉ huy vài người đem dụng cụ tắm rửa đã xong...

Đuổi bọn hạ nhân đi, Diêu Kế Tông đem thân mình tiến vào trong thùng nước ấm hương thơm theo hơi nước bốc lên, cảm giác thoải mái lan khắp người. Chính là nhìn những cánh hoa trên mặt nước, có chút bật cười nói. “Cũng không phải nữ nhân, còn cần hoa tươi để tắm nha. Loại này hẳn là để ý nhân tắm mới đúng nha.”

Diêu Kế Tông tự nhiên sẽ không biết, cách một bức tường kia, có một mỹ nhân đang tắm rửa.

Sở Thiên Diêu ngâm mình ở trong thùng nước ấm, trong phòng tỏa ra đầy mùi thơm của hoa. Nàng nhắm mắt đắm chìm trong cảm giác thoải mái, giống như lạc vào trong cõi mộng vậy. Trên mặt nước linh lung như ẩn như hiện, làn da trắng muốt không tì vết như châu ngọc. Tóc đen phân tán xỏa xuống, ở trên mặt nước nhộn nhạo. Giờ phút này Sở Thiên Diêu, không hề còn cái tư thế oai hùng hiên ngang nữa. Mà là một nữ tử thanh xuân mềm mại như nước, nàng cũng vì nước mà tan theo.

Diễn ngoại diễn:

Diêu Kế Tông: Kháng nghị kháng nghị, mãnh liệt kháng nghị. Đạo diễn, vì cái gì này kịch tình sẽ là như vậy tử, nói lý lẽ mỹ nhân ra dục hân là an bài ta xông vào mới là nha!

Tuyết Ảnh: Người là đạo diễn vẫn là ta là đạo diễn, ta như thế nào an bài người liền như thế nào diễn. Mỹ nhân ra dục sấm cá nhân đi vào, loại này màn ảnh thật sự rất lạ, ta tuyệt không an bài.

Diêu Kế Tông (Vô cùng đau đớn): Thơm như vậy điểm màn ảnh, cư nhiên không có ta xuất trường phân. Mạnh khương nữ ở đâu, mau tới thay ta đem hai cái trong phòng tường khóc ngã.

Tuyết Ảnh: Người liền bằng hạt suy nghĩ, hảo hảo tẩy nhất tẩy ngủ đi, ngày mai cũng là người diễn, đừng chùng tinh thần tốt hơn tràng.

lino ih(V{0 {>“Không có, mặt này ta cũng không phải chuyên gia. Người chính mình chọn lấy chiến lược phương án đi.”

“Ta trước hết tới gần đã, có được hay không được tính sau. Tứ lang, muốn đi cùng hay không?” Diêu Kế Tông ân cần hỏi han, trong lòng cũng biết nàng sẽ không đi. Bất quá cùng nàng trò chuyện thôi, không muốn nhìn nàng rầu rĩ. Hân là người hiện đại, biết điều chỉnh tâm tình chính mình, không cần cố chấp chiếm bằng được cái gì đã mất đi. Nhưng Sở Thiên Diêu chỉ sợ..... Nàng không giống hân có thể điều chỉnh được bản thân. Liền mắc vào cái cạm bẫy tình cảm không thoát ra được là huynh đệ kết giao, hân sao có thể để huynh đệ mình bị vây hãm trong buồn bực cả đời được?.

“Ta không đi.” Sở Thiên Diêu quả thực quả quyết phủ quyết.” Ta khuyên người cũng không lên đi, mạo muội đến gần như vậy, cẩn thận bị người ta bài xích vì cử chỉ khinh bạc.” Nàng không nghĩ muốn cùng Diêu Kế Tông đi đến gần cô gái mỹ mạo kia, vì vậy liền phản đối.

“Người phản đối nha! Phản đối có hiệu lực, ta không đi là được.” Diêu Kế Tông vốn cũng chính là thuận miệng nói.

Hân đã quyết định không đi, cô gái mặc váy tím kia sóng mắt lưu chuyển nhìn về phía bọn họ. Khuôn mặt đang tươi cười nhất thời ngẩn ra, tiếp theo là cả kinh, ánh mắt chợt bối rối thất thần, xoay người vội vàng chạy đi.

“Hả, sao lại thế này? Hoa mẫu đơn ‘Ba lần biến sắc’ còn không có nhìn thấy, liền thấy vị cô nương này khuôn mặt thay đổi ba lần, từ cười đến giật mình rồi cả kinh. Nàng ta làm sao vậy?” Nguyễn Nhược Nhược không rõ. Mọi người cũng không hiểu được.

“Xem bộ dáng nàng là bị vài người chúng ta làm cả kinh, chẳng lẽ chúng ta giống yêu quái?” Diêu Kế Tông cười nói.

Lý Hơi cũng không đem vẻ mặt của cô gái mặc váy tím kia xem ở trong mắt, vì thế cũng không để ở trong lòng. “Chúng ta vẫn là chân chính đi tìm khuôn mặt tam biến đi, trong vườn bên trong kia còn có không ít hoa mẫu đơn không thấy đâu.”

Vì thế một hàng bốn người liền bước đi hướng tới nhiều loại hoa ở sâu bên trong.

Chú: Văn trung về Lạc Dương danh viên cùng Lạc Dương mẫu đơn tư liệu, tham khảo cho Lạc Dương báo chiều (Thiên hạ danh viên trọng Lạc Dương), Thiên Sơn vồng (Trung Quốc danh hoa chi- Lạc Dương mẫu đơn), tính danh vồng (Hoa mẫu đơn danh thập thú) chờ văn.

29. Chương 29

Chương 29

Chạy nửa ngày đường, tiếp theo lại đi dạo nửa ngày trong tây uyển, một đám đều mệt mỏi. Đều cùng ngủ ngon, ngày kế đều thức dậy muộn. Buổi sáng sẽ không ra khỏi cửa, ở trong vương phủ tùy tiện đi lại một chút nhìn xem. Sau khi dùng xong cơm trưa, Diêu Kế Tông mãnh liệt yêu cầu, bọn họ một đám người đi đến dãy núi phía bắc thành Lạc Dương.

Dãy núi kéo trăm dặm, giống như một cái bàn dài nằm ngang ở phía bắc thành Lạc Dương, tạo thành bức bình trường phía bắc thành Lạc Dương. Núi non nhấp nhô, phong cảnh tươi đẹp, trên cao gió thổi mây bay cây cối rạp rạp, xanh ngắt một dải. Đứng ở đỉnh núi nhìn về nơi xa, thấy chung quanh núi non trùng điệp. Thành Lạc Dương toàn cảnh thu hết đáy mắt, thành quách nguy nga, cung điện hùng vĩ đẹp đẽ. Nếu là thời gian chạng vạng, vạn nhà đèn đuốc giống như bầu trời đầy sao. Bởi vậy, ”rên núi cao trông về phía xa.” Bởi vì “Lạc Dương bát cảnh” thứ nhất.

Trừ bỏ cảnh trí tuyệt đẹp đi, dãy núi cũng là địa phương có một cái bối cảnh lịch sử rất lớn. Võ vương phạt Trụ, tám trăm chư hầu hội họp là ở phía trên dãy núi. Sở Hán tranh chấp, Lưu Bang cùng Hạng Vũ định sở hán phân giới Hồng Câu cũng ở dãy núi này. Thời Tùy Ngõa Cương khởi nghĩa nông dân cùng Tùy quân đại chiến, là ở dãy núi trong khe cốc. Lý Thế Dân tiến sát Lạc Dương, từng ở dãy núi đóng quân.....

Dãy núi nhất tiếng tầm lưng lấy ở chỗ nó có mộ táng. Tục ngôn viết “Sinh cư Tô hàng, tử táng dãy bắc”. Sinh cư Tô hàng còn dễ dàng, tử táng dãy bắc đã có thể khó khăn. Bởi vì dãy núi là từ cổ đại để vương đã chọn làm chỗ mai táng, tầm thường dân chúng không được mai táng ở dãy núi.....

“Đổi rượu làm ca, nhân sinh bao nhiêu. Giống như sương sớm, càng đi càng khổ nhiều.” Nửa ngày sau, Sở Thiên Diêu thì thảo lắm bầm.

“Nhân sinh trong trời đất, giống như khách đi đường.” Lý Hơi cũng cảm khái mà nói.

“Diêu Kế Tông, hảo hảo người mang chúng ta tới nơi này để xem phần mộ. Hiện tại tốt lắm, nhìn xem một đám thương cảm ngàn vạn.” Nguyễn Nhược Nhược sáng giọng.

“Thương cảm cái gì, ta cho các người xem phần mộ, là cho các người biết nhân sinh ngắn ngủi, có vui có buồn.” Diêu Kế Tông tức khí quay lại nói.

“Yêu, người giống cái triết học gia nha.” Nguyễn Nhược Nhược nhin không được cười rộ lên.

“Nhân sinh ngắn ngủi, có vui lẫn buồn, nói cho cùng.” Lý Hơi đem lời này lặp lại một lần, thập phần đồng ý.

“Kính một chén rượu trước các người, không cần lưu danh lại ngàn năm.” Diêu Kế Tông đối với trước mắt ngàn vạn mộ bia vung tay lên, cực dũng cảm khoáng đạt nói: “Ta có lẽ thanh danh hiển hách không bằng bọn họ, nhưng ta nhất định sống so với bọn hắn vui vẻ khoái hoạt hơn.” Quyền lợi tiền tài quyền thế như lốc xoáy, tự nhiên chút quyền cao chức trọng cũng không phải là người vui vẻ.

“Nguyên lai người hiểu được nhân sinh, ta còn tưởng người muốn an táng ở dãy núi, cố ý tiến đến xem phong thủy trước.” Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

“Núi cao khắp nơi mai táng cốt, cần gì táng ở dãy núi. Ta ngay cả xuống mồ an táng đều có thể không cần, một phen hoá táng thành tro là được.” Diêu Kế Tông đối phía hậu sự không sao cả, như vậy rộng rãi làm cho “Xuống mồ vì an” tư tưởng thâm căn cố đế của hai cái Đường triều nhân thập phần giật mình.

“Diêu Kế Tông, suy nghĩ của người không khỏi rất siêu thoát một chút rồi. Không hổ là.....” Lý Hơi thốt ra một câu, nói đến một nửa thì đình chỉ.

Diêu Kế Tông tự nhiên biết hắn muốn nói là cái gì, cũng biết hắn vì cái gì đình chỉ. Cười hì hì nhìn Sở Thiên Diêu liếc mắt một cái, nàng còn đang lẳng lặng chờ Lý Hơi nói hết câu. Đi qua vỗ vỗ vai nàng nói: “Tứ lang, đi thôi, khi xuống núi. Người còn phải đi theo ta về nhà ăn cơm chiều nha.”

Sở Thiên Diêu bất động thanh sắc đi trước từng bước, tránh đi tay hắn nói: “Kia đi thôi.”

Bốn người khi xuống chân núi, bình chia làm hai đường. Sở Thiên Diêu nhin không được hỏi Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược, “Như thế nào các người không cùng đi sao?”

Lý Hơi cười nhưng không nói, Nguyễn Nhược Nhược liền mỉm cười đáp: “Chúng ta sẽ không đi, người cùng Diêu Kế Tông là đủ.” Bọn họ tươi cười ẩn dấu này nọ, ẩn ẩn chẳng phân biệt được rõ, làm cho Sở Thiên Diêu thấy không rõ. Đợi đến khi ngồi lên kiệu hoa trở thành Diêu phủ tân nương, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ trong hàm ý tươi cười này.

Sở Thiên Diêu ngồi ở trong chính sảnh Diêu gia, Diêu lão gia, Hoa di nương hai ánh mắt đem nàng đánh giá từ trên xuống dưới. Bảo Trân, Bảo Châu đứng ở phía sau hai người, tuy rằng cúi đầu không nói, nhưng đôi mắt sáng như sao thường thường hướng nàng trộm nhìn. Trong đó hàm chứa kéo dài tình ý, người mù mới nhìn không được. Nàng trong lòng nhất thời nhảy dựng lên. Khó trách Diêu Kế Tông phải túm nàng đến, thì ra là thế.

Có câu là mẹ vợ xem con rể, càng xem càng vui mừng. Giờ phút này Hoa di nương xem Sở Thiên Diêu, tuy rằng còn không phải mẹ vợ xem con rể, nhưng bởi vì tồn tâm tư chọn nàng là người con rể nhất lưu, xem ra đã mừng rỡ khôn cùng rồi.

Hôm qua hai cái nữ nhi ra ngoài ngắm hoa, sau khi trở về nhắc tới Diêu Kế Tông đã đến Lạc Dương, lại ở nhờ nhà bằng hữu. Làm cho Hoa di nương lại ngoài ý muốn lại may mắn, thế nào nhị thiếu gia này năm nay cư nhiên không có tới cấp nàng thêm phiền toái. Năm rồi hẳn mang theo một đám bằng hữu đến trong nhà ở, làm trong nhà rối loạn. Nhưng nay nghe khẩu khí Bảo Trân Bảo Châu, Diêu Kế Tông lúc này không có mang bằng hữu đến trong nhà ở, đúng là có chút tiếc nuối, không khỏi sinh hiếu kì. Liên tinh tế hỏi một chút, mới biết lúc này hẳn cùng đi bằng hữu, người người đều là nổi tiếng, cùng trước kia bạn không bằng cấp là khác nhau một trời một vực. Nhất là khi tỷ muội cùng nhắc tới vị Sở công tử kia, vẻ mặt ửng đỏ, làm nương như thế nào nhìn không ra tâm tư các nàng. Đang tính toán khi nào thì làm cho Diêu Kế Tông dẫn theo hẳn đến trong nhà ngồi chơi, làm cho nàng trông thấy là nhân vật thế nào, liền xảo hợp Diêu Kế Tông đã đem người mang về đến đây. Nay khi vừa thấy người, nhưng lại cảm thấy so với hai cái nữ nhi nói được càng thêm nhân vật xuất sắc. Nàng như thế nào càng xem càng vui mừng?

Hoa di nương một cái liền đối Sở Thiên Diêu hỏi, quê quán gia thế tuổi tác đều hỏi rõ ràng, chỉ kém ngày sinh tháng đẻ không hỏi ngay. Sở Thiên Diêu một mối ứng phó, trong lòng thẳng hỏi hận cùng Diêu Kế Tông đi một chuyến này. Nhịn không được lấy ánh mắt đi lườm hẳn.

Diêu Kế Tông đang cùng lão cha giảng một ít việc vặt hằng ngày ở nhà trong thành Trường An, giảng đến một nửa khi nhìn đến Sở Thiên Diêu đường ngang đến ánh mắt. Hắn giật mình, liền nói qua loa chấm dứt đề tài. “Cha, hoa viên trong phủ sau nhà ta cũng chút kỳ hoa dị thảo, ta mang tứ lang đi xem một chút.”

Vừa ra phòng, Sở Thiên Diêu liền phát tác. “Hảo oa, Diêu Kế Tông người tính kế ta.”

“Hừ, nhỏ giọng chút.” Diêu Kế Tông liền kéo nàng tránh ra vài bước. “Ta như thế nào tính kế người?”

” Người.....” Sở Thiên Diêu không có cách nào khác nói, một hơi ngừng lại, mặt liền đỏ bừng.

“Là, hai cái muội muội ta đều đối với người có ý tứ.” Diêu Kế Tông thấy vậy không đành lòng, thay nàng nói. “Cho nên ta mang người về nhà ăn cơm, làm cho các nàng tiếp xúc nhiều với người. Nhưng người nếu không thích các nàng, ăn xong bữa cơm này chúng ta rời đi. Ta không cứng rắn buộc người thú muội muội ta.”

“Ta hiện tại đã muốn đi.”

“Không cần như vậy a, tứ lang. Đều đã đến đây, cấp ta cái mặt mũi ở lại ăn bữa cơm đi. Muội muội ta chẳng lẽ kém như vậy, làm cho người ngay cả khẩu vị ăn cơm đều không có?”

“Đương nhiên không phải.” Sở Thiên Diêu vội vàng biện giải, “Là ta..... Là ta chính mình cảm thấy không được tự nhiên.”

“Lý giải lý giải, các nàng thích người người cũng không thích các nàng, cùng một chỗ liền cảm thấy không được tự nhiên. Bất quá tứ lang, chính là một chút cơm mà thôi, ăn xong mới đi. Được không?”

Sở Thiên Diêu không có cách nào khác phẩy tay áo bỏ đi, rầu rĩ chỉ còn có cách chấp nhận. Nàng cường điệu nói: “Ăn xong liền đi, nửa khắc cũng không lưu lại.”

“Nhất định nhất định.” Diêu Kế Tông miệng đầy đáp ứng.” Hiện tại ta mang người đi chung quanh đi dạo.”

Bọn họ hai người ở ngoài phòng nói chuyện, người trong phòng cũng không nhàn rỗi. Hoa di nương về mặt vui mừng đối Diêu lão gia nói: “Lão gia, nhị công tử mang về vị Sở công tử này, thật sự là nhất đẳng nhất nhân phẩm.”

“n, rốt cuộc là dòng dõi tướng môn, Phong Thần tuần lãng diện mạo bất phàm.” Diêu lão gia vừa nghe nói Sở Thiên Diêu là con chính thất Long võ Sở tướng quân, cũng đã nghiêm nghị nói. Nhà Đường sùng võ, thà làm Thiên phu trưởng, không làm một thư sinh. Đối với rong ruổi chiến trường, hiến thân đền nợ nước các tướng sĩ đều được kính trọng. Sở Thiên Diêu nhân phẩm cùng thế gia tương xứng cao như thế, tự nhiên là dễ dàng lọt vào mắt xanh của Diêu lão gia.

Hoa di nương trương há mồm còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn nhìn phía sau hai cái nữ nhi liền nuốt trở lại. Dừng một chút hướng sang nói: “Bảo Trân, Bảo Châu, nhị ca mang theo Sở công tử đi ra phía sau hoa viên. Trong vườn chúng ta có vài gốc hoa mẫu đơn tân phẩm, các người dẫn bọn hần nhìn đi.”

Bảo Trân Bảo Châu ước gì nàng phân phó như vậy, lập tức nhảy nhót đi ra ngoài. Các nàng tới đúng là thời điểm, hai người Diêu Kế Tông vừa tiến vào trong viện chính là đang phát gốc, vài cái cửa không biết hướng bên nào đi. Đang phát sầu liền thấy hai cái muội muội đến nơi, có các nàng đứng trước dẫn đường, hần chỉ nhàn nhả đi theo. Chính là Sở Thiên Diêu lại sầu, hai thiếu nữ nhắm mắt theo đuôi nàng, hai con mắt sáng phát ra hỏa nhiệt, nhìn về phía nàng lưu quang tràn đầy. Như vậy sáng rọi, nàng tiêu thụ không nổi nha!

Hai cái nữ nhi vừa ra đi, Hoa di nương liền cùng Diêu lão gia nói thoải mái. “Lão gia, hôm qua du uyển trở về, ta nghe ngữ khí hai nha đầu này đều đối vị Sở công tử có ý. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là nhân phẩm xuất chúng gia thế lại tốt, nữ nhi chúng ta nếu là gả được lang quân như vậy, thật sự là mỹ sự vừa lòng đẹp ý.”

“Lấy Sở công tử nhân phẩm gia thế, tự nhiên là người rể cứng thượng đẳng. Chính là con nhà tướng môn, vị tất nữ nhi thương nhân nhà chúng ta trèo cao với tới được.” Diêu lão gia cũng không lạc quan.

Hoa di nương nghe được giạt mình, nói: “Lời tuy như thế, nhưng Sở công tử có thể cùng nhị công tử tương giao rất tốt, nghĩ đến xác nhận cũng không ý kiến câu nệ cho dòng dõi.”

“n, nàng nói cũng có đạo lý, có lẽ có thể thử một lần.” Diêu lão gia cũng thật sự muốn việc hôn nhân này tới cửa.

“Lão gia, vậy người làm cho nhị công tử ra mặt, hướng Sở công tử cầu hôn. Bảo Trân Bảo Châu hai cái nữ nhi cho hần chọn, nếu chọn cả hai cái đều cũng được.” Hoa di nương khẩn cấp. Nếu hai nàng đều nguyện ý chung một phu quân, cũng giống như Nga Hoàng, Nữ Anh cũng là một giai thoại nha!

“Việc này không thể vội, dục tốc tắc bất đạt. Trước mắt Sở công tử đối Bảo Trân Bảo Châu cũng không tình ý, rất khả năng một ngum cự tuyệt. Ta xem trước làm cho Kế Tông mang theo hai cái muội muội tiếp xúc nhiều với Sở công tử, nếu hần tự thích các nàng, sự tình sẽ dễ làm nhiều lắm.” Diêu lão gia so với Hoa di nương lo lắng chu đáo hơn nhiều.

Sự tình cứ như vậy mà tìm cách, sau khi ăn xong cơm chiều, Diêu lão gia đối Diêu Kế Tông nói: “Kế Tông a, Sở công tử nếu là đặc biệt đến thưởng hội hoa mẫu đơn, như vậy ngắm hoa rất nhiều phải có ngắm hoa đăng. Ngày bên ngoài hội hoa đăng náo nhiệt, người mang Sở công tử đi xem một chút đi.”

“A, còn có xem hoa đăng sao?” Diêu Kế Tông mừng rỡ.

Diêu lão gia kỳ quái nhìn con liếc mắt một cái. “Lạc Dương tháng tư, ban ngày thưởng mẫu đơn đêm ngắm hoa đăng, người như thế nào ngay cả điều này đã quên sao?” Ngày hội hoa mẫu đơn, nhà nhà đều treo hoa đăng các màu, từ cung đình đến toàn thành, nghiêm nhiên đèn đuốc rực rỡ sáng như ban ngày.

“Hảo hảo hảo, chúng ta lập tức phải đi.” Nghe Diêu lão gia vừa nói như vậy, Diêu Kế Tông như thế nào còn ngồi yên được. Người lập tức đứng lên liền đi, Sở Thiên Diêu cũng đứng dậy chạy nhanh đi theo.

“Kế Tông, thuận tiện mang muội muội đi. Các nàng sớm ồn ào muốn ngắm hoa đăng vào ban đêm, chính là hai cái nữ nhi ban đêm ra cửa ta không quá yên tâm. Người làm ca ca nếu muốn đi ngắm hoa đăng, liền mang theo các nàng cùng đi thôi.”

“Đi, nhị vị muội muội, cùng ca ca ta đi thôi.” Diêu Kế Tông thuận miệng đáp ứng. Bảo Trân Bảo Châu tự nhiên không kìm hãm được vui mừng, Sở Thiên Diêu tuy rằng âm thầm kêu khổ thấu trời, nhưng cũng không thể phản đối.

Một hàng bốn người đi ra khỏi Diêu phủ, đi trên các đoạn đường Lạc Dương. Qua các đoạn đường dài ngắn, nhà cửa xung quanh, khắp nơi treo đèn sáng trưng. Hàng ngàn chiếc đèn treo cao chiếu sáng, đẹp như vạn hoa nở. Mỗi ngày liên trên một vòm cửa các nhà đều phải làm ba ngọn hoa đăng, tốt nhất tới chợ hoa đăng phồn hoa rầm rộ như ban ngày.

Ban đêm hội hoa đăng, so với ban ngày thường hoa mẫu đơn hội cũng không ít người. Trên đường cái người ngựa huyền ảo, tiếng ca rộn ràng quanh tai, đám người như thủy triều mãnh liệt đi lại. Bốn người ở trong đám người chật chội qua lại này, để bảo trì chính thể trạng thái thật sự không dễ dàng. Một cái không lưu ý, đã bị tách ra. Diêu Kế Tông theo dòng người đi cách mấy thước xa, mới phát hiện chính mình rơi rớt lại đằng sau. Hai vị muội muội cùng vị huynh đệ không biết chạy đi đâu. Liền quay đầu lại đi tìm, nhưng làm sao còn tìm được đến người. Hắn tự nhiên không biết, thời điểm hắn quay đầu tìm người, Sở Thiên Diêu liền thoát nhanh khỏi tay hai thiếu nữ, vội vàng tách ra đám người hướng tới tiền phương đi tìm hắn. Một người hướng phía trước một người phía sau, cứ như vậy khoảng cách rộng hơn.

Diêu Kế Tông phí công ở trên đường cái trong đám người đông đúc tìm nửa ngày, không thu hoạch được gì. Đơn giản không tìm, Sở Thiên Diêu cũng không phải tiểu hài tử, không phải nói. Bảo Trân Bảo Châu từ nhỏ đến lớn ở thành Lạc Dương, càng không cần nói. Có hai người các nàng, hắn còn lo lắng cái gì a? Để cho bọn họ ba người ngắm đèn đi thôi, không khéo sau một đêm thường đăng trở về. Sở Thiên Diêu đáp ứng làm muội phu hắn.

Diêu Kế Tông vì thế tâm không hề hoảng loạn chạy chung quanh tìm người, mà là dừng lại tâm tình tĩnh tế xem hoa đăng. Năm ngàn năm trước kia cổ đô thịnh thế hội hoa đăng, quy mô thật lớn. Tự nhiên hoa đăng gần vạn cái, giống như sao trên trời, nhà cửa giống như ánh trăng. Hoa đăng kiểu dáng đa dạng, muôn hình vạn trạng. Những hoa đăng này đều làm thủ công đều là cổ sắc hoa đăng, nhìn xem hẳn tán thưởng không thôi. Đèn lồng trắng, hồng nhạt, đèn lồng lục giác, đèn kéo quân, đèn con bướm, đèn lồng có hai đầu rồng, đèn La Hán, hoa sen đăng, tú cầu đăng, khắc giấy đăng, liêu ti đăng, tử mẫu đăng..... Tất cả hẳn đều nhìn kỹ một lượt, đột nhiên mắt hắn liền sáng ngời, nhìn thấy mấy cái hoa đăng tạo hình rất khác biệt. Thân hoa đăng linh lung, phát ra màu đỏ diễm lệ, trên mặt hoa đăng hoa văn đồ án như bảo thạch lóe lên ánh sáng bảy màu, đẹp đến mức mê người.

“Hoa đăng này đẹp rất khác biệt nha, xin hỏi là làm như thế nào?” Diêu Kế Tông nhìn như thế nào đều cảm thấy hoa đăng này khác hẳn với hoa đăng bình thường.

Lão bá làm hoa đăng cười tủm tỉm nói: “Đây là Tiên Cư Châm là hoa đăng không có xương, thực hiện rất phí công phu đấy.”

Hoa đăng không có xương?! Diêu Kế Tông rất ngạc nhiên. Từ xưa làm đăng, đều là dùng trúc hoặc thanh gỗ mỏng trước chế khung xương, mới dán giấy hoặc tơ lụa thành hình hoa đăng. Đây hoa đăng như thế nào mà không có xương đâu?

“Lão bá, ý tứ ngài là, này bên trong đăng là không có khung xương?” Diêu Kế Tông nửa tin nửa ngờ hỏi.

Lão bá ha ha cười, vừa cười vừa gật đầu. Nhìn Diêu Kế Tông vẻ mặt nghi vấn, liền cùng hắn tình tế nói lên phương pháp chế tác được đăng này. Loại hoa đăng Tiên Cư Châm không có xương này không cần thiết chế khung xương, mà là dùng giấy bản dán lại mà thành. Chế mỗi đăng từ 10 tới 58 cái đăng mặt tạo thành, mặt ngoài thành giống. Mà đăng trên mặt các thứ hoa văn đồ án, tất cả đều là dùng tú hoa châm* mà tạo thành (kim khâu thừa may vá). Công đoạn thủ công tinh tế làm người đến mệt mỏi, mới chế tác được một cái nhỏ nhỏ hoa đăng, chỉ là nói đến trình tự làm việc, một nữ tử thủ pháp thành thạo ít nhất cũng muốn bảy ngày. Hoàn toàn chế thành một cái hoa đăng không có xương, liền trải qua vẽ bản đồ, dán giấy, tiền dạng, trang đinh, tạc hoa, khâu, dựng thẳng đăng, trang sức, nói vậy có 10 trình tự. Bởi vì này công nghệ độc đáo, chế tác tinh mỹ, một cái hoa đăng liền có giá trị một lạng bạc.

“Kì đăng như vậy, giá một lạng bạc đều rất ỷ khuất nó. Lão bá, ta ra hai lạng bạc, cùng ngài mua nó.” Diêu Kế Tông nghe nói hoa đăng này như thế công nghệ, không dám giả thấp ngược lại đề giá liền cao, lão bá tất nhiên là vui vẻ ra mặt đáp ứng rồi.

30. Chương 30

Chương 30

Điều Kế Tông liền chọn một cái tạo hình hoa đăng mẫu đơn không có xương, vừa đi vừa tinh tế ngắm. Khác tạm thời không đề cập tới, ánh đăng trên mặt sông động liền đủ để xem không rời. Mà hắn liền cẩn thận thưởng thức, mới hiểu được vì sao mặt đăng lưu động các màu sắc lung linh như bảo thạch. Chiếc hoa đăng này có ngọn đèn xuyên thấu qua hoa văn đồ án, ngàn vạn mũi thêu phát ra ánh sáng rạng rỡ sinh động.

Điều Kế Tông có chiếc hoa đăng này nơi tay, hắn thấy hoa đăng này cảm thấy thập phần vừa mắt. Hắn bắt đầu đem tâm tư từ ngắm hoa đăng chuyển sang người đẹp ngắm hội hoa đăng. Trên đường cái những nữ tử đi tới đi lui, người người đều có mùi thơm theo làn gió tản ra xung quanh. Như những con thiên nga trắng đi lại, nói chuyện nụ cười như hoa mai nở. Ở ngàn vạn ngọn đèn chiếu sáng, diện mạo còn đẹp hơn ban ngày. Như châu ngọc phát ra ánh sáng, để người bên cạnh xem không đủ.

Điều Kế Tông nhìn đi lại nhìn lại, chỉ cảm thấy người người đều xinh đẹp. Đây đường mỹ nữ giai nhân đi lại lưu động như dòng nước, nhưng tất cả không lọt vào trong mắt của hắn. Hết thấy không có người nào giống với hình tượng trong lòng của hắn, làm cho hắn tỉnh mộng. Điều Kế Tông cười ngửa xem hoa giống như thưởng mỹ nhân xong rồi, chuẩn bị đẹp đường hồi phủ. Lại ma xui quỷ khiến thế nào hắn quay đầu lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy xa xa có một thân ảnh đang tĩnh lặng đứng đó.

Dưới hàng ngàn hoa đăng chiếu sáng, người nọ đứng ở địa phương ngọn đèn chiếu không tới. Cách giữa một ngã tư đường huyền ảo, xe đi như thoi đưa, người đến người đi như nước chảy, giữa đám đông đúc đó như ẩn như hiện, như trong rừng rậm ở chỗ sâu trong hồ nước làm cho người ta xem chẳng phân biệt được. Điều Kế Tông nhưng bằng vào trực giác của mình, trong lòng tự nhiên có cảm giác thân thuộc. Liền tách đám đông ra bước qua, khi thấy rõ khuôn mặt người nọ, hắn bật cười nói: “Tứ lang, nguyên lai là người nha.”

Sở Thiên Điều một mình yên lặng đứng tại chỗ ngăn người, đang nghĩ tới là một mình trở về vương phủ, hay là đi tìm Điều Kế Tông cùng về. Nhưng liếc mắt một cái liền thấy Điều Kế Tông chạy tới, nàng lập tức mặt như phủ một lớp băng. Nặng nề mà hừ một tiếng, thân mình vừa chuyển liền nhắc chân bước đi.

“Tứ lang, người làm sao vậy? Như thế nào chỉ có một mình người, hai cái muội muội ta đâu?” Điều Kế Tông không rõ nàng vì cái gì sinh khí, lại không thấy tung tích Bảo Trân Bảo Châu, liền chạy theo phía sau đặt câu hỏi.

“Ta làm sao vậy, người cố ý để lại ta và hai cái muội muội người cùng một chỗ, người tính toán cái gì a?” Sở Thiên Điều tức giận nói.

“Oan uổng, ta làm sao là cố ý để lại các người. Thật sự là người nhiều lắm, bị tách ra. Hai cái muội muội của ta đối với người cố ý, tự nhiên liều mạng cũng muốn đi theo người, ta có biện pháp gì. Ta tìm các người đến nửa ngày nha.” Điều Kế Tông kêu oan.

Nghe hắn nói hợp tình hợp lý, Sở Thiên Điều sắc mặt dịu đi. Điều Kế Tông lại hỏi tiếp: “Tứ lang, hai cái muội muội của ta chạy đi đâu?”

“Ta đem các nàng đưa trở về.” Sở Thiên Điều không muốn nói thêm, đơn giản trả lời một câu.

Điều Kế Tông nghe nói đã đưa về Điều phủ, cũng không hỏi nhiều, miễn cho nàng lại mất hứng. Liền giơ lên đèn lồng hoa mẫu đơn trong tay cho nàng xem, nói: “Tứ lang người nhìn một cái, này đèn lồng rất khác biệt đi?”

Sở Thiên Điều mắt vừa thấy, đột nhiên liền cảm thấy thích, đến tiếp nhận tinh tế xem, lại cảm thấy đẹp. Điều Kế Tông ở một bên đem cách làm hoa đăng giảng cho nàng nghe, nghe được nàng cũng chắc chắn lấy làm kỳ. Càng đem hoa đăng nhìn lại, yêu thích không buông tay.

Diêu Kế Tông gặp nàng thích như vậy, lập tức khẳng khái bỏ những thứ yêu thích. “Tứ lang, nếu người như vậy thích, hoa đăng này liền cho người.” Ngay cả vậy, từ “đưa” không nói, mà là “cho”. Ở trong tiềm thức hẳn, đối với nàng không có gì đưa cùng tặng. Đưa cùng tặng, người nhận cảm thấy muốn nhờ ơn. Diêu Kế Tông không cần Sở Thiên Diêu thừa nhận ân tình hẳn, phàm ta có, người thích cứ cầm, huynh đệ thôi!

“Vậy cảm ơn người.” Sở Thiên Diêu cũng không chối từ, thoải mái nhận lấy. Nàng đã muốn không coi hẳn làm người ngoài.

“Tứ lang, người vừa rồi dẫn theo hai cái muội muội ta chắc không kịp thưởng hoa đăng đi, có muốn không cùng ta nhìn lại một cái?”

” Người nhiều lắm, không nghĩ nhìn, muốn xem hoa đăng liền xem cái đèn trong tay này cũng đủ rồi. Chúng ta liền về vương phủ đi.”

Hai người vì thế chuẩn bị đi trở về. Tuy rằng không biết đường trở về vương phủ, nhưng đèn đuốc như ban ngày đám người giống như biển trên đường Lạc Dương này, tìm người hỏi đường là chuyện quá dễ dàng rồi. Bọn họ vừa hỏi vừa đi vừa thuận tiện ngắm đèn, đi qua mấy phố chính phần hoa đèn đuốc sáng ngời. Các tòa nhà đốt đèn sáng như ánh trăng, rất cực những cái đèn hoa đăng phát huy tác dụng. Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu sóng vai bước đi, cước bộ lên xuống, như ngâm một tay một trí áp vận thi.

“Gió xuân giờ này qua khoảng trời trống ‘Xuân tiêu nhất khắc thiên kim’*, hoa cỏ tỏa sáng như ngọc trong đêm. Những nữ ca tiếng hát thánh thót, những tiếng đàn vang vọng xa xa.” Như thế xuân đêm, Diêu Kế Tông không khỏi ngâm ra một bài thơ của đông pha cư sĩ ‘Đêm xuân’. Tô Thức thi từ tuy rằng lấy dũng cảm sở trường, nhưng cũng đủ như vậy tươi mát bút pháp. Chỉ tiếc câu đầu tiên bị người sau trích dẫn không phải tươi mát như vậy.

* Đêm xuân đáng giá nghìn vàng

Sở Thiên Diêu nghe được nao nao, “Người biết ngâm thơ?” nàng kinh ngạc hỏi.

“Ta nào có khả năng này, chỉ là bắt chước lời người khác thôi.” Diêu Kế Tông phân bua nói.

” Ai viết? Thật sự là một bài thơ hay.”

Diêu Kế Tông đương nhiên không thể là nói cho nàng đây là bài thơ do thi nhân Tô Thức của mấy trăm năm sau viết, vì thế cười nói: “Không nhớ rõ ai viết, ta xem thơ bình thường rất ít khi nhớ tác giả. Cầm thấy trứng chim ăn ngon, không nhất định phải biết con chim hay là gà mái đẻ trứng nha.”

Sở Thiên Diêu bật cười, “Của người nguy biện thật đúng là nhiều.”

Diêu Kế Tông nhìn miệng nàng cười, môi hồng răng trắng, như cánh hoa đào trên nền tuyết trắng. Không khỏi cười nói: “Tứ lang, đáng tiếc người không phải nữ hài tử.”

Sở Thiên Diêu cước bộ một chút, ánh mắt có chút bối rối lại kinh ngạc, “Lời ấy là gì?”

“Đêm trăng đẹp dễ như thế này, nên là một nam một nữ sóng vai bước chậm khảnh khảnh ta ta mới phải. Người nếu là cái nữ hài tử cùng ta bước đi, mới không cô phụ cảnh đẹp như này nha.”

Sở Thiên Diêu nhất thời khuôn mặt phớt hồng, xoay người bước đi không nghĩ làm cho Diêu Kế Tông phát hiện. Trong miệng lung tung đáp: “Người không phải là muốn cùng nữ tử khảnh khảnh ta ta, đi tìm một cái là được.”

“Tìm một? Người cho là tìm rau xanh cây cải củ, đưa đến miệng thành đồ ăn. Ánh mắt của ta là rất cao, bình thường nữ nhân, ta căn bản.....” Diêu Kế Tông chưa có nói xong, đột nhiên ngừng lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước.

Sở Thiên Diêu theo ánh mắt hẳn quay đầu nhìn lại, thấy phía trước có một nữ tử áo trắng, ước chừng đôi mươi, dưới ánh trăng sáng chậm bước đi về phía hai người. Một thân áo trắng, khuôn mặt thanh nhiên, má lúm đồng tiền nhợt nhạt. Nhất cử nhất động đều xinh đẹp, hư hư thực thực giống như hắc nga tiên nữ.

Xinh đẹp như vậy, tự nhiên không phải “Bình thường nữ nhân”. Khó trách Diêu Kế Tông nhìn xem nói không ra lời. Nhớ ngày đó hẳn ở Khúc Giang mới gặp Lý Sướng khi đó là như thế, bệnh cũ lại phát tác. Sở Thiên Diêu ngắm nàng kia liếc mắt một cái, như nhìn thấy mặt trời buổi sáng. Quay đầu nhìn thấy Diêu

Kế Tông bộ dáng như si mê, nhìn không được thúc hấn một cái, không tốt tin tức nói: “Uy, người phát gốc cái gì?”

Diêu Kế Tông thể này mới phục hồi lại tinh thần, mỹ nhân cũng đang tiến dần đến trước mặt bọn họ. Mỉm cười nhìn hai người, một bộ dáng không biết nên mở miệng như thế nào. Nhìn kỹ nàng như có chuyện gì? Chớ không phải là lạc đường, muốn tìm người hỏi đường nha. Khẳng định không phải, tuy rằng Diêu Kế Tông cũng không biết phố lớn ngõ nhỏ thành Lạc Dương, nhưng cam đoan tới bình minh cũng sẽ đưa nàng an toàn hồi phủ. Vì thế không đợi mỹ nhân mở miệng, hần tiến lên về mặt ôn hoà cười nói: “Cô nương, người có chuyện gì sao? Cứ việc nói nha. Phàm là có thể, ta Diêu Kế Tông tuyệt không chối từ.”

“Nguyên lai là Diêu công tử.” Mỹ nhân giọng ngọt ngào như tiếng ca, nụ cười

làm người say đắm. Diêu Kế Tông chỉ cảm thấy cả người như chìm trong men say.

“Tiểu nữ tử họ Bạch.” Mỹ nhân vừa nói xong vừa hành lễ.

“Xin chào Bạch cô nương.” Diêu Kế Tông vội vàng khom người đáp lễ.

“Vị công tử này lại xưng hô như thế nào?” Bạch cô nương nhìn về phía Sở Thiên Diêu, Sở Thiên Diêu cũng không nhìn nàng, chỉ cúi đầu xem hoa đăng trong tay mình. Nàng cũng không trả lời, bởi vì nàng biết Diêu Kế Tông nhất định thay nàng trả lời.

“Vị này là Sở Thiên Diêu bạn tốt của ta.” Diêu Kế Tông quả nhiên thay nàng trả lời.

“Là Sở công tử nha. Sở công tử, có thể hay không..... Cho ta mượn hoa đăng trong tay đánh giá một chút?” Mỹ nhân tiến tới, nguyên lai là vì hoa đăng này.

Sở Thiên Diêu giật mình, tuy rằng một trăm hai mươi cái không nghĩ cho nàng xem, nhưng lại không nghĩ ra lý do cự tuyệt, đành không tình nguyện đưa qua. Bạch cô nương tiếp nhận hoa đăng, đôi mắt sáng tinh tế xem. Về mặt lộ rõ yêu thích không muốn buông tay, chân thành khen: “Quả nhiên là Tiên Châm Cư không có xương, thực không hổ danh thần đăng. Hình hoa mẫu đơn được làm giống như thật.”

Nàng thưởng thức nửa ngày, tán thưởng nửa ngày sau, có chút thẹn thùng hướng Sở Thiên Diêu nói: “Sở công tử, cái hoa đăng này..... Ta cực thích. Có thể hay không..... mua lại nó?”

Bạch cô nương nhỏ giọng mềm mại nói, mắt long lanh như nước, cười như ánh trăng sáng. Hoa đăng này nếu vẫn là ở trong tay Diêu Kế Tông, không cần nói mua, nhất định không chút do dự đưa cho vị mỹ nhân này. Đáng tiếc không phải, Sở Thiên Diêu một lời liền cự tuyệt: “Thực xin lỗi Bạch cô nương, cái đèn này ta không bán.”

Bạch cô nương về mặt ý cười liền dừng lại, hiển nhiên Sở Thiên Diêu từ chối làm cho nàng không nghĩ tới. Mỹ nhân đại đa số đều coi sắc đẹp là vũ khí, như Đồ Long đao Ý Thiên kiếm một loại binh khí sắc bén, ‘Hiệu lệnh thiên hạ đừng dám không theo’. Hiện tại cư nhiên có người không để sắc đẹp của nàng vào trong mắt, giống như một đao chém ra chẳng những không chế địch ngược lại ngộ thương chính mình, mà là bị thương thể diện. Nàng về mặt quẫn bách, khuôn mặt thoáng đỏ chuyển sang tái thay đổi màu sắc mấy lần.

Nhìn thấy mỹ nhân bộ dáng túng quẫn, Diêu Kế Tông tâm nổi lên thương hương tiếc ngọc. Vội nói: “Bạch cô nương người đừng vội, cái hoa đăng này là ta ở chợ đèn hoa mua được. Nơi đó còn có bán, ta có thể dẫn nàng đi.”

“Diêu công tử, người có điều không biết. Chợ hoa đăng có mấy chỗ hoa đăng không có xương ta đều xem qua, nhưng loại có hình hoa mẫu đơn ta không thấy. Ta chỉ muốn một loại này.” Bạch cô nương điềm điềm đáng yêu nhìn Diêu Kế Tông nói, thất bại ở nơi Sở Thiên Diêu, nhất định phải ở chỗ Diêu Kế Tông chiến thắng trở về. Nếu không nàng đêm nay té ngã quá đau.

“Vì cái gì chỉ cần một loại này nha? Cái khác cũng đẹp lắm, có con bướm hình, có tú cầu hình, còn có.....”

“Người ta tên gọi Mẫu Đơn, đương nhiên nhất định phải chọn đăng hình mẫu đơn này.” Bạch cô nương nũng nịu ngắt lời hần.

“Nga, như vậy a. Hóa ra cô nương tên gọi Bạch Mẫu Đơn, tên rất hay, người cũng như tên.” Dưới ánh trăng một thân áo trắng phiêu phiêu kiêu kiêu, liền như một đóa bạch mẫu đơn biến hóa mà thành. Như vậy mỹ

nữ, Sở Thiên Diêu cứ nhiên một liếc mắt xem đều lười xem, Diêu Kế Tông thật sự không nghĩ ra.

“Cho nên, khi ta mới xa xa nhìn thấy cái hoa đăng hình mẫu đơn này, liền lập tức lại đây. Nếu..... Sở công tử có thể chịu đau bỏ những thứ yêu thích, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích.” Bạch Mẫu Đơn nói lời này, tuy là nói cho Sở Thiên Diêu nghe, nhưng ánh mắt chỉ nhìn Diêu Kế Tông. Nàng thực thông minh, biết nói với Sở Thiên Diêu vô dụng, giống như mị lực xinh đẹp cấp người mù xem, uống công phí sức. Quay ra tấn công Diêu Kế Tông may ra mới hạ được, hắn mới vừa nói hoa đăng này là hắn mua, hắn hắn mới là chủ nhân đi.

Mà Diêu Kế Tông không chịu nổi ánh mắt cầu xin của nàng, biết rõ Sở Thiên Diêu sẽ hờn giận, nhưng vẫn kiên trì nói: “Tứ lang, Bạch cô nương thích đèn mẫu đơn này như vậy, nếu không.....”

Sở Thiên Diêu đột nhiên quay đầu nhìn lại, yên lặng nhìn hắn, mặt mày mơ hồ tức giận, ánh mắt chợt lóe nhìn qua. Diêu Kế Tông đem lời nói được một nửa ở miệng nuốt xuống, không biết vì cái gì, hắn rất sợ Sở Thiên Diêu tức giận. đành phải đối với Bạch Mẫu Đơn nãy lòng xin lỗi nói: “Bạch cô nương, thật sự thực xin lỗi. Tứ lang cực yêu cái hoa đăng này, giống như hắn thương con mắt của mình. Nàng không thể để cho người ta lấy con mắt của mình tặng cho nàng có phải hay không?”

Khi hắn nói lời ngụy biện này, Sở Thiên Diêu ngay cả đầy bụng hờn giận, nghe được nhin không được rất muốn cười, nhưng mạnh mẽ nhin không phát ra tiếng.

Bạch Mẫu Đơn sợ run nửa ngày, khuôn mặt đang hồng hào cười bỗng nhiên chuyển sang tái. Cuối cùng chấn định lại, khuôn mặt dần trở về bình thường. Hít sâu một hơi, nàng yên lặng liếc nhìn Sở Thiên Diêu một cái, khôi phục lại má lúm đồng tiền nhợt nhạt nói: “Một khi đã như vậy, ta cũng không cứng rắn đoạt lại thứ Sở công tử yêu thích.” Dừng một chút, nàng quay đầu nhìn về phía Diêu Kế Tông nói: “Chính là tiểu nữ tử còn có một sự việc, muốn nhờ Diêu công tử giúp.”

“Có thể nói, có thể nói. Có thể làm được, ta tuyệt không chối từ.” Diêu Kế Tông vừa làm mất hình tượng một lần trước mặt mỹ nhân, giờ muốn gỡ lại đương nhiên thái độ khác hẳn.

“Đêm đã dần về khuya, nơi này ngã tư đường lại yên lặng không người. Ta một mình đi đêm sợ hãi, Diêu công tử có thể hay không đưa ta một đoạn đường?” Bạch mẫu đơn dáng vẻ khiếp sợ nói.

“Có thể có thể, đương nhiên có thể.” Bực họ hoa sứ giả* này mà nói, Diêu Kế Tông như thế nào mà cự tuyệt được, tự nhiên miệng liền đáp ứng.” Tứ lang, chúng ta trước đưa Bạch cô nương về nhà, rồi trở về sau cũng được.”

*Sứ giả họ tổng người đẹp

“Người ta mời chính người đưa, người kéo ta vào làm cái gì?” Sở Thiên Diêu ý cười trên môi liền thu lại, lạnh như băng nói.

“Diêu công tử, có thể đi rồi sao?” Bạch Mẫu Đơn hơi cười nói, ánh mắt cũng không nhìn Sở Thiên Diêu. Coi như không có người này, ý định lừa Sở Thiên Diêu đi.

Diêu Kế Tông tự nhiên hiểu được nàng cùng Sở Thiên Diêu đấu khí, bất quá mỹ nhân đấu khí là có thể tha thứ. Người ta nếu không chiếm được hoa đăng, phát giận phát cáu cũng có thể lý giải được. Vì thế hướng Sở Thiên Diêu nói: “Tứ lang vậy người đi về trước đi, ta tiễn Bạch cô nương một đoạn rồi trở về.” Khi hắn nói xong, liền quay lại hướng Bạch Mẫu Đơn nói: “Bạch cô nương, chúng ta đi thôi.”

Diêu Kế Tông nghĩ việc tốt đã tới, rốt cục có cô nương xinh đẹp cùng hắn đi dưới ánh trăng bước chậm trên phố. Tâm tư vui mừng cùng Bạch Mẫu Đơn bước đi.

Nhìn Diêu Kế Tông cùng Bạch Mẫu Đơn song song rời đi, Sở Thiên Diêu tự nhiên chán nản. Không có nói gì, nàng cảm thấy bị bọn họ khi dễ mình.

Sáng sớm hôm sau, sau khi dùng xong bữa sáng, Diêu Kế Tông mặt mày hớn hởi, thần thái toả sáng. Nguyễn Nhược Nhược nhìn bộ dáng này của hắn, không khỏi muốn hỏi hắn: “Phát tài ở nơi nào? Xem người đắc ý như vậy.”

“Ha ha ha ha,” Diêu Kế Tông liền ngoác to miệng cười lớn. “Ta tình trường đắc ý.”

Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi đều chấn động. “Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên là sự thật. Tuy rằng không có được đoá hồng đỏ, nhưng lại được một đoá bạch mẫu đơn.”
Diêu Kế Tông một trạng thái hăng hái.

” Gặp gỡ mỹ nhân như nào?” Lý Hơi tò mò hỏi.

” Thần tiên cấp bậc.” Diêu Kế Tông thối, “Mẫu đơn tiên tử hạ phàm trần.”

Nguyễn Nhược Nhược cười nói: ” Mẫu đơn tiên tử, người cẩn thận không bị cấp hoa yêu ăn nha.”

” Ăn liền ăn, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

” Là khuê nữ nhà ai, mà làm cho Diêu nhị thiếu gia mê tình ý loạn nha. Bao lâu nữa làm cho chúng ta mở mắt nhắm nhìn nha?”

” Quá mấy ngày rồi nói sau.” Diêu Kế Tông ăn mấy cái liền xong bữa sáng, liền đứng dậy.” Hôm nay ta cùng giai nhân hẹn ước, các người chính mình an bài hoạt động, không cần quản ta.”

Đi ra vài bước, liền quay trở lại. Phá lệ chiếu cố đến người vẫn buồn rầu ăn bữa sáng không nói gì: “Tứ lang, người đi theo Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược chơi đi. Hai ngày này ta sẽ không đi cùng người.”

Nời nói vừa lọt vào tai, người của hắn đã muốn nhảy ra ngoài cửa nhìn không thấy. Sở Thiên Diêu không tự chủ được nắm chặt chiếc thìa bạc trong tay, nhìn thức ăn trong bát một miếng đều ăn không nổi nữa.

” Hắn không phải thật sự vừa vui liền quên người khác đi?” Lý Hơi hỏi Nguyễn Nhược Nhược.

” Vì cái gì hỏi như vậy?” Nguyễn Nhược Nhược không đáp mà hỏi lại.

” Hắn..... Chẳng lẽ quên Lý Sướng?”

” Chẳng hy vọng hắn đem Lý Sướng ghi khắc bao lâu? Tuy rằng nàng không thương hắn, nhưng lại muốn hắn khắc ghi tình cảm ban đầu cả đời không thể quên sao, cả đời không lấy ai buồn bực mà chết?”

” Ta không có ý tứ này, bất quá, hắn có thể hay không quên quá nhanh một chút.”

” Hắn mới gặp Lý Sướng có ba tháng, Lý Sướng một lần gặp Bộ Bình Xuyên liền nhất kiến chung tình. Chẳng tính Diêu Kế Tông cùng Lý Sướng mới tiếp xúc thời gian bao lâu, cùng lắm mười ngày nửa tháng thôi. Liền như vậy thời gian, cảm tình có thể sâu đậm như nào? Nhất thời có thể không bỏ xuống được, nhưng một thời gian sau cũng liền phai nhạt. Hơn nữa ta dám nói, ngay lúc đó thất tình, ở trong lòng hắn, chỉ sợ tự tôn chịu thương tổn mà thôi còn cảm tình chưa có nhiều tổn thương. Chẳng qua hắn không nói ra thôi, chẳng dừng nghĩ đến hắn ngoài mặt tươi cười mà không sao cả.”

” Là nha, lúc ấy Lý Sướng chọn Bộ Bình Xuyên không chọn hắn, lòng tự trọng của hắn nhất định bị đả kích.” Điểm này Lý Hơi đã từng trải qua một lần đau đớn người, lúc ban đầu Nguyễn Nhược Nhược đối hắn cự tuyệt cơ hồ làm cho hắn không khống chế được. So sánh với Diêu Kế Tông yên lặng nuốt xuống quả đắng, vẫn như cũ chuyện trò vui vẻ xuất hiện trước mặt mọi người, không thể không bội phục hắn.

” Hắn ở tình yêu đã chịu đau thương, nếu gặp gỡ một cái nữ tử mỹ mạo không bằng Lý Sướng, lại chủ động yêu hắn mà nói, kia quả thực là không nói trước được. Hắn ngay cả nhất thời có thể hay không yêu thương nàng, cũng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt nàng.”

” Nói như thế đến, người yêu mới của hắn hẳn là cũng là một cái đại mỹ nhân.”

” Hẳn là.” Nguyễn Nhược Nhược nói.” Hắn cũng nên có người yêu, rất nhiều người ở trong tình yêu cũ chịu thương tổn, có thể ở trong tình yêu mới khỏi hẳn. Ta nghĩ Diêu Kế Tông vết thương hẳn là có thể rất nhanh liền lại.”

Bọn họ nói chuyện với nhau, Sở Thiên Diêu không tham gia, chính là yên lặng cầm thìa bạc không có đụng vào thức ăn trong bát. Nguyễn Nhược Nhược lưu ý đến hành động của nàng, liền im lặng không nói. Diêu Kế Tông liền có người để ý đến ý, Sở Thiên Diêu lại còn cô đơn chiếc bóng. Một đôi không phải anh cũng không phải em, một cái cây khô gặp mùa xuân, một cái vẫn là bệnh còn trên đầu. Thật là đối lập a!

” Sở Thiên Diêu, người dùng bữa nha! Loại chuyện này không lên quá để ý nha không tốt ỉn đâu.” Nguyễn Nhược Nhược ân cần đãi khách.

” Cảm ơn, ta đã muốn no rồi, không muốn ăn.” Sở Thiên Diêu đơn giản đẩy cái bát ra.

” Lý Hơi, người an bài một chút. Một hồi nữa chúng ta liền đi đâu đi?”

” Các người đi đi, ta sẽ không đi.” Sở Thiên Diêu nói.

” Vì cái gì không đi nha? Người một người ở lại trong phủ có ý tứ gì nha!” Lý Hơi nói.

” Đi đi, đi ra ngoài đi một chút giải sầu, không khéo cũng giống Diêu Kế Tông, gặp gỡ một cái hoa tiên tử.” Nguyễn Nhược Nhược cực lực muốn thuyết phục nàng, hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại. Sở Thiên Diêu nhún đôi chân mày, ngữ khí rắn chắc nói: “Ta thế nào cũng không muốn đi, ta có chút mệt, ta về phòng nghỉ ngơi.” Nói vừa xong, xoay người liền đi.

Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi nhìn bóng dáng nàng kiên quyết rời đi, hai người liền nhìn nhau.

31. Chương 31

Chương 31

Diêu Kế Tông sáng sớm liền ra cửa, đến đêm mới trở về. Liên tục ba ngày, mỗi ngày như thế. Hắn sớm đi muộn về, trong phủ ba người đều rất khó nhìn thấy hắn. Hôm nay buổi tối Nguyễn Nhược Nhược đặc biệt chờ hắn trở về, khi thấy hắn liền túm lại phê bình.

” Người sao lại thế này nha? Mỗi ngày người chỉ biết vây quanh mỹ nhân của người. Trọng sắc khinh bạn gì đó, chúng ta ba cái bằng hữu là bị người quay mặt lờ đi nha.”

” Lão đại, phê bình trọng sắc khinh bạn ta khiêm tốn nhận, nhưng kiên quyết không thay đổi. Ta không quên đâu, nhưng lại mang theo các người làm ba cái bóng đèn sao?”

” Ta cùng Lý Hơi đương nhiên không cần người mang, hai chúng ta có thể giới của chính mình cần gì người quan tâm. Nhưng là Sở Thiên Diêu là huynh đệ người, lại là người gọi tới. Ngày lờ đem hắn một người bỏ lại, người ta trong lòng không thoải mái, liên tục ba ngày không ra cửa.”

” A, tứ lang ba ngày không ra cửa? Các người như thế nào không mang theo hắn đi ra ngoài chơi đùa?” Diêu Kế Tông chấn động.

” Hắn không theo chúng ta đi nha! Cũng là, cùng chúng ta cũng không giống nhau. Người ta hai người ra cửa, làm cái bóng đèn ở bên cạnh cũng chẳng được tự nhiên. Cho nên người cũng phải chiếu cố hắn chút, đem người ta túm đến, lại mặc kệ người ta không quen biết ở lại. Chỉ để ý chính mình vui vẻ, không nghĩa khí.”

Diêu Kế Tông sợ run nửa ngày, bỏ lại Nguyễn Nhược Nhược, chạy tới phòng Sở Thiên Diêu gõ cửa thình thịch.

” Ai?” Trong phòng truyền ra tiếng nghi hoặc.

” Tứ lang, là ta, mở cửa nào.”

” Đã ngủ.” Ngắn gọn hai từ

” Người đèn chưa tắt, như thế nào mà ngủ?”

Trong phòng đèn lập tắt. Diêu Kế Tông sững sờ, nghĩ nghĩ không gõ cửa, chính là gương giọng nói: ” Tứ lang, ta biết mấy ngày nay ta không có nghĩa khí, đem người một người ở lại trong này. Nguyễn Nhược Nhược nói người ba ngày không ra cửa, ngày mai chúng ta đi Bạch mã tự đi.”

Trong phòng không có tiếng trả lời, Diêu Kế Tông cũng không nổi giận.” Tứ lang, không nói lời nào là người đáp ứng rồi. Chúc người ngủ ngon, sáng mai ta đến gọi người.”

Sáng sớm hôm sau, Diêu Kế Tông, Sở Thiên Diêu, Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi, bốn người cùng đi Bạch mã tự.

Bạch mã tự ở phía đông thành Lạc Dương, phía bắc có núi cao, nam có cánh rừng bao quanh, bảo tháp, cung điện cao chót vót, có nhiều cây cổ thụ và các loại hoa lạ, nghiêm trang thanh tịnh.

Thấy trước mắt là Bạch mã tự bốn người bọn họ đứng đĩnh đi tới, đúng là trăm ngàn tuổi tác, một thời Bạch mã tự phồn thịnh.

"Nhắc đến Bạch mã tự, ta đã nghĩ đến Đường Tăng đi lấy kinh." Diêu Kế Tông nói.

"Này thực bình thường, ta cũng giống như vậy. Đường Tăng quả thực chính là hình tượng người phát ngôn Bạch mã tự, vừa nghe đến tự danh này, sẽ phản xạ có điều kiện nhớ đến hần." Nguyễn Nhược Nhược nói.

"Các người đang nói là cao tăng Huyền Trang thời Thái tông từng đi Thiên Trúc lấy kinh sao?" Lý Hơi hỏi.

"Đúng đúng, đúng hần, bất quá chúng ta đều thói quen gọi hần Đường Tăng, bởi vì hần là Đường triều tăng nhân mà." Diêu Kế Tông cười nói.

"Người vì cái gì mà có cách gọi này nha? Là Đường triều tăng nhân liền kêu Đường Tăng, kia có thể có nhiều Đường Tăng ở trong chùa chiền trước mắt kia." Sở Thiên Diêu cảm thấy trong lời nói của hần hảo không đạo lý.

"Tứ lang người nói đúng, cách gọi của ta không chính xác thực." Diêu Kế Tông không cùng nàng tranh cãi, hôm nay nếu không có Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi đi cùng, hần còn chưa tất kêu động Sở Thiên Diêu đâu. Đùng làm người ta tức khí trở lại.

Vội vàng một hơi kéo Sở Thiên Diêu đi. Từ trong điện lớn đi ra, cư nhiên xảo ngộ Bạch Mẩu Đơn. Diêu Kế Tông có điểm ngoài ý muốn nói: "Bạch cô nương, nàng như thế nào ở đây?" Sở Thiên Diêu nhất thời mặt liền lạnh băng.

Bạch Mẩu Đơn cười yếu ớt thanh âm như trân châu ngọc, "Người ta tới tìm riêng người."

Diêu Kế Tông sáng sớm liền phái người đi đến Bạch phủ truyền tin, nói hần hôm nay cùng với bằng hữu đến Bạch mã tự, ban ngày sẽ không đến chỗ nàng. Diêu Kế Tông giống như đã lọt vào mắt xanh của Bạch Mẩu Đơn vậy, trong mấy ngày nay mỗi ngày đều tiếp hần. Mới cách một ngày như vậy, cư nhiên không chịu chia cách liền tìm đến đây. Mỹ nhân ưu ái như thế, Diêu Kế Tông vốn là thực vui mừng. Nhưng là thích ăn mật đường là một chuyện, mỗi ngày lấy mật đường làm cơm ăn lại không được. Ăn nhiều đồ ngọt tất nhiên sẽ béo.

Người nếu đến đây, Diêu Kế Tông đương nhiên vẫn nhiệt tình tiếp đãi." Vậy nàng nhập vào đi cùng chúng đi. Ta giới thiệu bằng hữu cho nàng quen biết một chút, Sở Thiên Diêu nàng đã gặp qua, vị này là Lý Hơi cùng phu nhân hần Nguyễn Nhược Nhược, đây là Bạch Mẩu Đơn Bạch cô nương."

Bạch Mẩu Đơn liền cười dài bước về phía Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược thi lễ, oanh thanh lịch lịch nói: "Lý công tử Lý phu nhân hảo."

Rồi quay đầu nhìn Sở Thiên Diêu cười nói: "Sở công tử, biệt lai vô dạng." (đã lâu không thấy)

Sở Thiên Diêu sắc mặt xem ra không tốt lắm, nhưng vẫn khách khách khí khí đáp: "Hoàn hảo."

Hiện tại là năm người, Bạch Mẩu Đơn lôi kéo Diêu Kế Tông đi ở đằng trước, nói cười như châu ngọc. Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược, Sở Thiên Diêu chỉ đi theo phía sau bọn họ, Diêu Kế Tông đành phải xin lỗi ba người để tiếp người đẹp.

"Lý Hơi, chàng cảm thấy vị Bạch cô nương này thế nào?" Nguyễn Nhược Nhược nhìn bóng dáng xinh đẹp thướt tha đằng trước hỏi.

"Ta dù sao không có thích." Lý Hơi đáp ngắn gọn.

"Ta cũng không thích, đẹp thì có đẹp, nhưng cô nương này rất không hiểu chuyện. Diêu Kế Tông đã nói cho nàng đã có hẹn với người khác rồi, nàng còn chạy tới tìm hần làm cái gì? Này cũng quẩn người ta quá."

Chàng xem này, nàng ta chỉ để ý quần này Diêu Kế Tông bởi nàng nói chuyện, chúng ta còn có ba người đây, đều quàng ở phía sau mặc kệ.”

” n, vị cô nương này chỉ được vẽ bề ngoài là mỹ mạo, Diêu Kế Tông lúc này trông nhầm.” Lý Hơi lắc đầu nói.

” Sở Thiên Diêu, nguyên lai ngươi sớm gặp qua vị cô nương này nha?” Nguyễn Nhược Nhược chớp mắt nhìn Sở Thiên Diêu, nhớ tới mới vừa rồi Bạch Mẫu Đơn nói đến câu ” Biệt lai vô dạng”.

” Là, gặp qua một lần.” Sở Thiên Diêu vì thế đơn giản nói tình hình đêm đó mới gặp cho hai người.

Nguyễn Nhược Nhược nghe được bật cười, ” Ngươi cư nhiên không cho nàng mặt mũi, hoa đăng không chịu tặng mỹ nhân, thật là có cá tính a, Sở Thiên Diêu. Ngươi nếu là lúc ấy tận tay đưa hoa đăng cho nàng, này đoá bạch mẫu đơn khẳng định về ngươi.”

” Ta mới không hiếm lạ.” Sở Thiên Diêu cắn răng nói.

” Này đoá bạch mẫu đơn có bề ngoài mà không có thần thái này, không hiếm lạ cũng thế.” Lý Hơi ủng hộ nàng.

Đem Bạch mẫu đơn trong ngoài tham quan một vòng, thời gian đã gần trưa. Một hàng năm người chuẩn bị dẹp đường về phủ, Nguyễn Nhược Nhược lên xe trước bọn họ, Diêu Kế Tông đang muốn giúp đỡ Bạch Mẫu Đơn lên xe, nàng đột nhiên “Ài nha” Một tiếng, giẫm chân không thôi.” Miếng ngọc đeo cổ của ta giờ không thấy, nhất định rơi ở trong tự.”

” Miếng ngọc hình dáng như nào? Ta đi tìm cho nàng.” Diêu Kế Tông hỏi.

” Là một miếng ngọc phỉ thúy, được buộc bằng dây màu hồng.”

” Nguyễn Nhược Nhược, Lý Hơi, cùng tứ lang cứ đi về trước đi. Ngôi chùa này lớn như vậy, ta sợ tìm mất thời gian.” Diêu Kế Tông liền hướng về phía cửa xe nói với cặp vợ chồng son.

” Sở công tử, ngươi có thể hay không ở lại, cũng giúp đỡ ta tìm một chút? Diêu Kế Tông cũng nói, ngôi chùa này lớn như vậy, một người tìm hao phí công phu.” Bạch Mẫu Đơn lại ngăn Sở Thiên Diêu nói như thế.

Sở Thiên Diêu giật mình, nhất thời không đáp nàng. Diêu Kế Tông biết huynh đệ của mình không thích Bạch Mẫu Đơn, vội nói: ” Tứ lang chắc ngươi đã đói bụng, không cần ngươi ở lại tìm kiếm làm gì. Ta tìm là được.”

” Ta là tưởng nhiều người giúp đỡ tìm, tìm được sẽ mau hơn một chút. Sở công tử lại là bằng hữu tốt của ngươi, điểm ấy nhắc tay hân là không có gì đáng ngại.”

” Bạch cô nương, kia muốn hay không ta cùng Lý Hơi đều đến giúp ngươi tìm.” Ở trong xe Nguyễn Nhược Nhược giương giọng hỏi.

” Kia không cần, Lý công tử Lý phu nhân đã lên xe ngựa, thỉnh đi trước đi.”

” Sở Thiên Diêu, vậy ngươi lại đây một chút.” Nguyễn Nhược Nhược ngoắc gọi Sở Thiên Diêu đến phía trước cửa sổ, ghé vào lỗ tai nói nhỏ nói: “Vị Bạch cô nương này nhất định phải lưu ngươi ở lại, dường như có ý đồ gì. Ngươi nếu nguyện ý, không ngại lưu lại nhìn xem nàng muốn làm gì.”

Sở Thiên Diêu sững sốt, sau đó gật gật đầu. Quay đầu lạnh nhạt nói: ” Được rồi, ta cũng lưu lại giúp ngươi tìm.”

Ba người đi trở lại bên trong tự, Bạch Mẫu Đơn an bài.” Diêu Kế Tông, ngươi đi tìm bên trái tự đi. Sở công tử, mời ngươi tìm phía bên phải. Ta chính mình đi chính điện tìm.” Ba người bình phân ba đường, đều tự hành động.

Sở Thiên Diêu đi qua một loạt tấm bia đá, ánh mắt ở trên mặt đất nhìn qua quét lại. Phía trước đột nhiên truyền đến một câu nũng nịu: ” Ngươi đừng tìm, ta căn bản không có rơi vòng ngọc.”

Sở Thiên Diêu ngẩng đầu nhìn lên, thấy Bạch Mẫu Đơn đứng ở phía trước mặt, nét mặt tươi cười như hoa. Nàng lừa ngươi, như thế nào còn cười đến như không có gì vậy?

” Vậy người nhất định phải lưu ta ở lại giúp người tìm khối ngọc vẫn chưa mất đi, cố ý vậy là vì sao?” Sở Thiên Diêu ánh mắt lạnh lẽo nhìn lại.

” Ta lưu người ở lại, bất quá là muốn cùng người nói chuyện một chút.”

” Ta với người có cái gì mà nói? Người muốn tìm người cùng nói chuyện, tìm Diêu Kế Tông là được rồi. Về phần ta, thực xin lỗi, ta đối với người không có hứng thú.” Sở Thiên Diêu miệng lạnh lùng, ánh mắt còn lạnh hơn.

Bạch Mẫu Đơn thở dài, ” Là nha, người cư nhiên đối ta không có hứng thú. Ngay từ đầu ta thật sự là tức giận, còn không có người nam nhân nào có thể đối ta nhìn như không thấy. Duy độc người..... Oan gia, ta thiếu chút nữa bị người tức chết rồi.” Nói xong lời cuối cùng, nhìn như hờn dỗi vô hạn, kì thực nghiêng răng nghiêng lợi.

Sở Thiên Diêu nhướng mày, ” Người có thể nói cho hết lời không? Ta là không kiên nhẫn tiếp tục nghe người nói.”

” Cái gì gấp nha! Ta còn chưa nói đến trọng điểm đâu.” Bạch Mẫu Đơn tiếng cười giống như gió thổi qua vườn hoa.” Về sau ta mới phát hiện, căn bản người không đáng để ta sinh khí. Người đối ta không có hứng thú là chuyện bình thường, một cái nữ tử xem một cái nữ tử khác, đương nhiên là không có hứng thú.”

Sở Thiên Diêu đột nhiên chấn động, sắc mặt tuyết trắng.” Người..... Người nói cái gì?”

” Lời này chỉ có hai người chúng ta, người còn giả bộ cái gì a? Sở...cô...nương.” Bạch Mẫu Đơn cố ý ba chữ cuối cùng mỗi một chữ hô lên một chút.

Sở Thiên Diêu hít sâu một hơi, cực lực áp chế chấn động trong lòng bình phục trở lại. “Người làm sao thấy được?” Thật sự rất kỳ quái, sớm chiều ở chung mọi người nhìn không ra. Như thế nào Bạch Mẫu Đơn mới thấy qua nàng hai lần, liền phát hiện.

” Người nữ mặc nam trang, quả thật giống như đúc, làm cho người ta không thể nào nhận ra được. Người chỉ có một sơ hở, đối nữ tử hoàn toàn không có hứng thú. Còn trẻ trung phong lưu như vậy, sắc đẹp trước mặt lại nhìn như không thấy. Nhìn lại người coi trọng cái hoa đăng cầm trong tay như vậy, Diêu Kế Tông nói người nhường cho người khác, xem bộ dáng người rất tức giận. Ta không thể không kinh ngạc, kinh ngạc rất nhiều, trong lòng vừa động. Tái tinh tế nhìn mặt mày hình dáng người, tỉ mỉ quan sát trong khí chất anh vũ có đẹp đẽ, ta liền đoán được người là nữ. Đăng là hắc mua, lại ở trong tay người, hiển nhiên là xuất phát từ hắc tặng cho. Muốn đem hoa đăng hắc tặng tặng người khác, người như vậy luyện tiết.....” Bạch Mẫu Đơn dừng lại một chút, lại gần từng tiếng nói: “Người, hẳn là thích hắc đi?”

” Người nói bừa cái gì?” Sở Thiên Diêu khuôn mặt đang trắng nhất thời lại đỏ.

” Chậc chậc xem kìa, cứng rắn cái lại.” Bạch Mẫu Đơn khéo léo cười thần nhiên, lời nói sắc bén như dao.” Ta vừa thấy liền biết người thích hắc, Diêu Kế Tông khi không hề yêu cầu người giao hoa đăng ra, nhìn người rất cao hứng. Người là cao hứng, ta cũng không cao hứng. Hảo, người đã không chịu đưa đăng ra, ta sẽ không mạnh mẽ đoạt lấy thú người yêu thích. Ta cố ý làm cho Diêu Kế Tông một mình đưa ta về, ta muốn người sinh khí. Đã nhiều ngày ta muốn hắc mỗi ngày lại đây theo giúp ta, chính muốn làm cho hắc không có thời gian ở cùng người. Hôm nay hắc không thể tới, ta phải tìm đến. Ta ngay tại trước mặt người cùng hắc tâm sự ta ta, ta khiến cho người ăn đắng chua. Người khó chịu sao?”

Bạch Mẫu Đơn trong lời nói giống như những hạt mưa lạnh đánh lại đây, Sở Thiên Diêu chỉ cảm thấy cả người rét lạnh ướt đẫm, rét lạnh từ đầu tới chân. Những ngày đó, nàng quả thật không có tốt, thói quen Diêu Kế Tông phía trước phía sau làm bạn. Đột nhiên trong thời gian này hắc đi bởi người khác, chỉ cảm thấy bên người tự nhiên trống trơn. Thường thường người tự nhiên phát ra giạt mình, hoặc là ở trong vườn, theo đông đến tây, theo nam đến bắc, tới tới lui lui đi lại không có mục đích. Cả người giống như không còn tinh thần. Mà thâm nghĩ đến hắc đang ở cùng Bạch Mẫu Đơn, trong lòng tựa như có kiến cắn, đau đớn toàn thân. Đây là vì cái gì? Nàng cũng không hiểu được. Đương nhiên hiện tại nàng hiểu được, Bạch Mẫu Đơn đánh thức nàng.

Bắt đầu từ thời điểm nào? Nàng cư nhiên buông xuống Bộ Bình Xuyên, thích Diêu Kế Tông. Tình yêu bắt đầu từ khi nào cũng không biết được, giống như ở trong bóng tối đã lâu, đợi cho đến khi đau đớn khó nhịn

mới thấy.

Tình yêu như bệnh. Động chút là cảm mạo, tuy rằng lúc đầu phát sốt lại đau đầu ho khan, bệnh lý phản ứng tới cũng nhanh, nhưng quá đoạn thời gian cũng liền tự nhiên khỏi hẳn. Chỉ có một loại bệnh không trị được, như bệnh sida không tiếng động ẩn núp trong cơ thể, ở bất tri bất giác phá hủy miễn dịch hệ thống. Một khi phát tác, không có khả năng cứu chữa. Sở Thiên Diêu trong cảm tình đã có hệ thống miễn dịch, không biết bị Diêu Kế Tông công hãm lúc nào?

Bạch Mầu Đơn nhìn Sở Thiên Diêu khuôn mặt từ trắng chuyển hồng, lại từ hồng chuyển trắng, trong lòng liền hết giận. Càng phát ra tiếng cười dài, tươi cười chói lọi chiếu vào người xung quanh, làm người qua đường đều kinh ngạc nhìn lại. Nàng thật sự là một nữ tử xinh đẹp, về phần xinh đẹp là bề ngoài còn nội tâm là dạng nào, không có người nào biết được.

” Tốt lắm, ta nói đã muốn nói xong. Chúng ta đi tìm Diêu Kế Tông thôi, đừng làm cho hấn bận rộn nữa.”

Bạch Mầu Đơn nói xong, eo nhỏ lắc một cái, xoay người như ngọn lửa phiêu phiêu rời đi, lại nhìn thấy đằng trước cửa đá tròn, bóng dáng Diêu Kế Tông vừa đi vào. Hấn chớp mắt nhìn hai người đứng cạnh mấy tấm bia đá kia, như không biết gì chạy tới nói: “Hai người các người cùng ở một chỗ nha, làm cho ta hảo tìm.”

” Ta đi tìm, hảo hợp cùng Sở công tử gặp nhau ở đây.” Bạch Mầu Đơn lại cười nói.

Diêu Kế Tông liền giơ bàn tay ra trước mặt nàng, nói: ” Nàng xem.”

Bạch Mầu Đơn nao nao, nhưng chợt bị miếng ngọc bích trong tay hấn hấp dẫn. Đây khối ngọc bích vòng tròn này màu xanh như hồ nước, nhìn qua có thể biết ngay là thủy ngọc thượng đẳng. Nàng liền cầm lấy nói: ” Đây đúng là miếng ngọc của ta, người tìm lại được rồi.”

Diêu Kế Tông nhìn nàng vui vẻ ra mặt, trong phút chốc thất thần. Bạch Mầu Đơn liền xấu hổ cúi đầu, lại nhìn Sở Thiên Diêu một cái, lại đem miếng ngọc đưa cho Diêu Kế Tông, cười nói: ” Không bằng người giúp ta đeo vào đi.” Vừa nói vừa xoay người, đưa lưng về phía hấn mái tóc đen như đám mây xỏa xuống một bên như dòng suối, lộ ra cái cổ trắng ngần. Diêu Kế Tông ngẩn ngơ, sau đó giúp nàng đeo vòng ngọc vào cổ.

Bạch Mầu Đơn xoay người lại, sóng mắt lưu động thoáng nhìn thần sắc Sở Thiên Diêu, cười như ngọt mật.” Thật cảm ơn người, Diêu Kế Tông.”

” Không cần khách khí.” Diêu Kế Tông mỉm cười trả lời, quay đầu nhìn về phía Sở Thiên Diêu, không khỏi ngẩn ra.” Tứ lang, người làm sao vậy, sao sắc mặt khó coi như vậy?”

Sở Thiên Diêu im lặng đứng đó, cắn chặt răng không nói một lời, trong mắt hừng hực lửa thiêu đốt. Diêu Kế Tông trông thấy bộ dáng tức giận như vậy, càng xem càng kinh hãi, liền giữ lấy vai nàng, định nói vài lời trấn an: ” Tứ lang.....”

Nói còn chưa xong, Sở Thiên Diêu liền gạt mạnh tay của hấn ra, chạy ra khỏi rừng bia. Thân hình nhanh nhẹn phiêu diêu như chim hạc bay. Diêu Kế Tông đuổi theo ra vài bước, đã muốn nhìn không thấy bóng dáng của nàng.

” Sao lại thế này? Hấn đây là làm sao vậy? Mới vừa rồi vẫn còn tốt mà, người không phải lại cùng hấn đấu khí chứ?” Diêu Kế Tông nóng nảy, liền truy vấn Bạch Mầu Đơn.

Bạch Mầu Đơn xả giận Sở Thiên Diêu một phen, lại thu hoạch ngoài ý muốn được một khối mỹ ngọc. Tâm tình vui sướng tới cực điểm, nhưng vẫn oán trách Diêu Kế Tông nói: ” Ta không cùng hấn đấu khí, là hấn.....” Chậm chạp không nói hết câu còn lại.

” Hấn làm sao vậy, người nói thật ra mau nha, cô nãi nãi.” Diêu Kế Tông bị nàng làm cho vội muốn chết.

” Là hấn sinh giận dữ với người.” Bạch Mầu Đơn chậm rãi nói ra.

” Hấn tức giận ta cái gì?” Diêu Kế Tông không rõ.

” Bởi vì hấn vừa rồi nói với ta, hấn thực thích ta. Nhưng là ta lại nói cho hấn, người ta thích là người.” Bạch Mầu Đơn giọng nói mềm nhẹ như du, động lòng người như ca, trong mắt long lanh lưu chuyển, như mừng như giận, bộ dáng một cô gái nội tâm bị mở ra thẹn thùng.

Diêu Kế Tông nghe được giật mình hỏi lại, “Tứ lang nói hấn thích người? Không thể nào, ngày đó buổi tối hấn ngay cả đắng cũng không chịu uống cho người.”

” Ta cũng vậy như vậy hỏi hấn, hấn nói, chính là cố ý không cho ta, làm cho ta khắc sâu nhớ rõ hấn. Nguyên lai phương thức của hấn thích ta, chính là khi dễ ta. Thật sự là thiếu niên cá biệt nha.”

Diêu Kế Tông choáng váng nửa ngày, liền thở dài: “Nguyên lai tứ lang thích người, khó trách hấn giận ta.”

“Là nha, hấn ăn dấm chua của người. Bởi vì ta không thích hấn mà thích người.” Bạch Mẫu Đơn cúi đầu giả bộ then thùng nói, thanh âm càng thấp tới mức không thể nghe thấy, trên mặt hai hai má nổi lên một mảng đỏ ửng đôi mắt ướt át. Xem nàng như vậy, ai có thể biết nàng nói tất cả đều là lời nói dối.

Diêu Kế Tông ngơ ngác nhìn nàng nửa ngày, liền nói: ” Đi thôi, Bạch cô nương, ta trước đưa người trở về.”

Chú: Văn trung về bạch mã tự tư liệu, tham khảo cho Trung Quốc sinh viên võng (Lạc Dương bạch mã tự hướng dẫn du lịch từ) một văn.

ma(ye(V{0 {gin-top-alt:auto;mso-margin-bottom-alt:auto; line-height:normal’>” Cảm ơn, ta đã muốn no rồi, không muốn ăn.” Sở Thiên Diêu đơn giản đẩy cái bát ra.

” Lý Hơi, người an bài một chút. Một hồi nữa chúng ta liền đi đâu đi?”

” Các người đi đi, ta sẽ không đi.” Sở Thiên Diêu nói.

” Vì cái gì không đi nha? Người một người ở lại trong phủ có ý tứ gì nha!” Lý Hơi nói.

” Đi đi, đi ra ngoài đi một chút giải sầu, không khéo cũng giống Diêu Kế Tông, gặp gỡ một cái hoa tiên tử.” Nguyễn Nhược Nhược cực lực muốn thuyết phục nàng, hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại. Sở Thiên Diêu nhún đôi chân mày, ngữ khí rắn chắc nói: “Ta thế nào cũng không muốn đi, ta có chút mệt, ta về phòng nghỉ ngơi.” Nói vừa xong, xoay người liền đi.

Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi nhìn bóng dáng nàng kiên quyết rời đi, hai người liền nhìn nhau.

32. Chương 32

Chương 32

Bạch phủ ở một chỗ yên tĩnh cách xa đường phố náo nhiệt trong thành Lạc Dương, Bạch Mẫu Đơn cùng thân mẫu mang theo vài hạ nhân ở tại nơi này. Tiến vào bên trong có ba tòa nhà bằng nhau, khắp nơi trồng chuối tây với thủy trúc, kỳ hoa dị thảo, đẹp đẽ thanh tĩnh lịch sự tao nhã. Sau vườn chuối tây, có hang núi nhỏ có nước chảy trên hòn núi Diêu Kế Tông thường thích ngồi ở đây, uống trà xem tuyệt sắc giai nhân Bạch Mẫu Đơn gảy hồ cầm, ở đó có cảm giác giống như ở động phủ của thần tiên tỷ tỷ vậy. Cho nên mấy ngày liền hấn chạy tới Bạch phủ. Hôm nay đưa Bạch Mẫu Đơn trở về, hấn không có tâm tư ngây ngốc ở lại. Hấn ngay cả cửa cũng không vào, ngay tại ngoài cửa lớn cáo từ.” Ta sẽ không đi vào, người thay ta hướng bá mẫu chào hỏi.”

” Người tiến vào ngồi trong chốc lát đi.” Bạch Mẫu Đơn mỉm cười như tơ, nũng nịu mềm giọng lưu khách.

” Không được, ta phải đi trở về.” Diêu Kế Tông một ngụm từ chối.

” Vậy ngày mai ta chờ người.” Hấn trong lời nói chém đinh chặt sắt không lưu đường sống, Bạch Mẫu Đơn chỉ phải lui mà nói cầu tiếp theo.

” Ngày mai, ngày mai rồi nói sau.” Diêu Kế Tông hàm hồ nói, Bạch Mẫu Đơn trong mắt chợt lóe sáng.

Nhìn thân ảnh Diêu Kế Tông xoay người rời đi, Bạch Mầu Đơn hướng tới gã sai vặt tiếp đón nàng, nói: "Đi theo hắn, nhìn hắn ở tại chỗ nào." Gã sai vặt lĩnh mệnh mà đi.

Đã nhiều ngày, Bạch Mầu Đơn đã biết Diêu Kế Tông là người Trường An, đến Lạc Dương thưởng mẫu đơn. Ở tạm trong nhà bằng hữu, nhưng không nói rõ địa chỉ cụ thể. Vốn nàng cũng không để ý, ai quản hắn ở chỗ nào. Nàng bắt quá là cùng Sở Thiên Diêu phân cao thấp, mới phá lệ đối với hắn tỏ vẻ lọt mắt xanh. Nhưng mới vừa rồi nhìn bộ dáng hắn hàm hồ từ chối, đúng là rất có khả năng vừa đi không còn quay lại. Nàng còn muốn tiếp tục chơi đùa nha, nha đầu họ Sở kia nàng còn khi dễ chưa đủ.

Bạch Mầu Đơn nhắc vật vấy phiêu phiêu đi vào bên trong, Bạch mầu chào đón cười nói: "Nữ nhi nha, người cuối cùng đã trở lại. Trần lão gia ở trong phòng khách chờ người đã lâu, người xem hắn hôm nay đến tặng cái gì?" Vừa nói vừa đưa ra một cái hộp gấm trong tay.

Bạch Mầu Đơn ánh mắt vừa thấy, trong hộp gấm bọc tấm lụa đỏ, một cái đĩa bạch ngọc điêu khắc thành đóa hoa sen. Hoa to như cái bát, cả vật thể trắng noãn trong suốt, duy độc trên đầu cánh hoa một chút ửng đỏ như son. Lập tức cầm lấy yêu thích không buông tay, nói: "Nha, cực phẩm Huyết bạch ngọc, chạm trổ cũng cực tinh diệu."

"Là nha, là vật hiếm lạ đấy. Vậy người phải đi vào cho hắn thấy đi, đừng qua loa người ta trách cho. Mấy ngày nay người cũng thật làm cho nương không hiểu rõ, Trần lão gia mang lễ vật đồng lớn đồng nhỏ đến gặp mặt người một lần người cũng không chịu, mỗi ngày chỉ biết ở cùng tên họ Diêu kia, một cái hạt giống đều kiểm không được, không phải tốn thời gian tinh lực sao? Người vì cái gì nha!" Bạch Mầu, nguyên lai là một vị nữ tử dung mạo xấu xí.

Nàng đặt lại vào hộp gỗ để lên trên bàn, ánh mắt lóe sáng nhìn thẳng vào khuôn mặt người đối diện, thản nhiên nói: "Mụ mụ, chuyện tình của mình ta có chừng mực, người đừng quản ta."

Bạch mầu nguyên chính là đường mẫu, muốn dựa vào nàng giúp thu tiền, không dám rất quản thúc nàng, chính là cười nói với nàng: "Ta làm sao quản người nha, bắt quá người già đi miệng phiền toái chút thôi. Nữ nhi chớ trách."

"Được rồi, người đi ra ngoài nói cho Trần lão gia, ta một lát liền đi ra gặp hắn." Bạch Mầu Đơn vừa nói vừa bước vào phòng, tiến lại gương trang điểm tinh tế bôi lại son phấn.

Bạch mầu vui vẻ nhìn theo nàng thoảng thấy gã sai vặt bước vào, gã sai vặt lại gần bên cạnh Bạch Mầu Đơn thấp giọng báo cáo thành tích hắn theo dõi. "Tĩnh An vương phủ" Bốn chữ làm cho tay nàng đang tô mi run lên, mi đang vẽ bị lệch hết.

Không thể tưởng được bằng hữu Diêu Kế Tông này đúng là hoàng thân quốc thích, long giao long phượng giao phượng, Sở Thiên Diêu nghĩ đến cũng không phải nữ nhi nhà bình thường. Như vậy nghĩ lại, Bạch Mầu Đơn ở Bạch mã trong chùa thành công phát tiết lên người ta mà tâm tình sung sướng, nhất thời tan thành mây khói. Liền sinh ra sầu lo: Ngàn vạn người ta không nhỏ nhặt bắt bẻ, rước lấy tai họa.....chống đỡ không được.

Đưa Bạch Mầu Đơn về nhà, Diêu Kế Tông co chân chạy về vương phủ. Vừa vào cửa liền hỏi người gác cổng: "Sở công tử đã trở về chưa?"

"Đã trở lại." Người gác cổng cung kính đáp.

Diêu Kế Tông thế này mới an tâm trở lại, nhưng vừa bước vào chính viện, Nguyễn Nhược Nhược đã chờ ở nơi đó, nói một câu lại làm cho hắn không có cách nào an tâm. "Diêu Kế Tông, phát sinh sự tình gì? Sở Thiên Diêu nháo phải đi, đang ở bên trong thu thập hành lý. Lý Hơi đang ở bên trong khuyên hắn."

"Chao ôi, " Diêu Kế Tông lấy tay phủ lên trán, kêu khổ thấu trời. "Nếu ta biết phát sinh sự tình gì thì tốt rồi."

"Vậy người trước đem tình hình sau khi chúng ta rời đi, nói rõ một chút để ta phân tích."

Diêu Kế Tông nhất nhất đều nói hết cho nàng, Nguyễn Nhược Nhược nghe được mắt hạnh trợn lên. Vừa nói vừa mắng: "Phi, toàn nói bậy. Sở Thiên Diêu như thế nào coi trọng nàng, Bạch Mầu Đơn là nàng mộng tưởng. Diêu Kế Tông, nàng nói lời này người cũng tin?" Nàng nhìn thẳng vào mặt hắn mà quở trách.

” Ta đương nhiên không tin. Tứ lang là huynh đệ ta, ta còn không biết hắn. Hắn tính tình ngay thẳng, trong lòng có cái gì trong miệng nói như vậy. Thích chính là thích, không thích chính là không thích. Sẽ không quanh co lừa dối như vậy.” Diêu Kế Tông cũng không phải hồ đồ bị người ta hồ lộng nha.

” Tính ngươi còn có chút đầu óc, ta nghĩ ngươi bị sắc đẹp của nàng làm hôn mê đầu óc rồi.”

” Ta có thể bị nàng mê hoặc? Không có khả năng. Bạch Mầu Đơn là người hời hợt, không có nội hàm, tuy rằng ta kết giao với nàng có vui vẻ, nhưng càng ở lâu càng làm ta chán ghét.”

” Cuối cùng ngươi cũng hiểu được người, biết vị cô nương này trừ bỏ dung mạo bên ngoài ra còn không có chỗ nào tốt. Bất quá ngươi ghét chậm một chút, xem nàng làm cho ngươi xảy ra sự cố đến đây. Cũng không biết nàng cùng Sở Thiên Diêu nói cái gì, trở về hắn tức giận đến mặt mày đều thay đổi. Ngươi chạy nhanh đi nhìn huynh đệ ngươi một cái thôi.”

Diêu Kế Tông vừa đi vào trong hậu viện, Nguyễn Nhược Nhược đi theo hắn. Sở Thiên Diêu đã muốn thu thập xong hành lý chuẩn bị đi, Lý Hơi che ở cửa khuyên nhủ: “Sở Thiên Diêu, ngươi cùng Diêu Kế Tông huynh đệ tốt như vậy, giao tình như vậy, ngươi cũng nên chờ hắn trở về, nói vài lời từ biệt rồi đi đi.”

“Hắn sẽ không đã trở lại, hắn đã muốn bị hoa yêu ăn luôn.” Sở Thiên Diêu vừa giận dữ vừa thương tâm.

“Ai nói ta bị hoa yêu ăn luôn?” Diêu Kế Tông nhảy ra hét lên: ” a không cần đến nàng thì thôi.”

Lý Hơi gặp Diêu Kế Tông đã trở lại, thở phào nhẹ nhõm. “Diêu Kế Tông, ngươi chạy nhanh khuyên nhủ Sở Thiên Diêu. Mọi người cùng nhau đến, như thế nào có thể để cho hắn một người trở về. Người biết đến hắn phải đi, cho là Vương phủ chúng ta đuổi khách nha.”

” Giao cho ta, giao cho ta.” Diêu Kế Tông hướng cửa vừa đứng thế cho Lý Hơi, giống hai binh lính thay phiên cho nhau.

” Diêu Kế Tông, nơi này liền giao cho ngươi. Có cái gì hiểu lầm ngươi cùng Sở Thiên Diêu giải thích rõ ràng, tóm lại không thể làm cho hắn rời đi. Nếu là lưu không được hắn, ngươi cũng cuốn gói đi cho ta.” Nguyễn Nhược Nhược liền giao nhiệm vụ, lời kéo Lý Hơi lui lại. Nơi này giao Diêu Kế Tông toàn quyền phụ trách.

” Tránh ra.” Sở Thiên Diêu một tiếng quát chói tai, nàng đối Diêu Kế Tông đã có thể không khách khí như với Lý Hơi.

Diêu Kế Tông che ở cửa không chịu động. “Không cho, tứ lang ngươi bình tĩnh một chút, có chuyện gì hảo hảo nói ta biết được không?”

” Không được, ta hiện tại cái gì cũng không muốn nói. Ta muốn về Trường An, ngươi tránh ra.”

” Đầu có thể rơi máu có thể chảy, đường không thể nhường.” Diêu Kế Tông hiện ngang lăm liệt như chiến sĩ cảm tử.

Sở Thiên Diêu tức khí tuột cùng, quyết định xông vào. Hai người ở cửa một người muốn đi, một cái muốn cản, chỉ có động thủ.

Quyền cước công phu liền thi triển ra như cuồng phong. Sở Thiên Diêu thuở nhỏ tập võ, Diêu Kế Tông cùng nàng đánh được hơn mười chiêu, nhưng lại ngăn không được nàng, mắt thấy thân hình nàng nhoáng lên một cái, hướng tới ngoài cửa nhảy ra. Nàng nếu bị nàng ra cửa liền không cản trở lại được, không còn cách nào khác, bổ nhào lên trên lưng nàng, hai người một khối té lăn trên mặt đất.

Sở Thiên Diêu bất ngờ không kịp phòng bị bị Diêu Kế Tông ôm ở trong ngực, vừa giận vừa thẹn, không cần nghĩ ngợi vung tay lại đánh một tát. “Ba” Một tiếng, trên mặt Diêu Kế Tông năm dấu tay hiện rõ như bức họa.

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng như sau cơn mưa. Chỉ có tiếng hít thở của hai người dồn dập vang lên. Nửa ngày sau, Diêu Kế Tông ôm mặt cười khổ nói: “Tốt lắm, tứ lang, cái này ngươi có thể nguôi giận đi?”

Sở Thiên Diêu bàn tay kia như đánh vào quả cầu gai, một bụng tức khí liền như quả cầu xì hơi. Đầy bụng tức khí đều tan hết, nàng cúi đầu, không lên tiếng.

” Bạch Mẫu Đơn cái nữ nhân kia, không phải là nữ nhân có cái gì tốt. Nàng nếu có nói gì đó người nghe không vừa lòng, người đừng để lại trong lòng. Nàng có ý định làm người tức giận, người nếu vì thế chán nản, chính là trúng kế của nàng. Chọc tức thân thể của mình nàng càng vui mừng như hoa nở, người tội gì làm cho thân mình đau như vậy?” Diêu Kế Tông nói rõ cho nàng.

Sở Thiên Diêu nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu, nói: ” Người như thế nào biết nàng có ý định làm ta tức khí?”

” Rõ ràng như vậy, nàng nếu không phải ý định làm người tức khí, làm gì chủ yếu lưu người lại. Nói cái gì đã đánh mất ngọc.”

” Người biết nàng không làm mất ngọc?”

” Ngay từ đầu không biết, chính là lười đi tìm, nhất thời ở trong miếu mua một khối mỹ ngọc. Nghĩ đưa cho nàng làm cho nàng đừng tìm, ai ngờ nàng vừa thấy, nói đúng là của mình. Đáng tiếc bộ dáng xinh đẹp như vậy, nhân phẩm lại không xứng đáng như vậy.” Diêu Kế Tông lắc đầu thở dài.

” Người xem nữ tử dù sao chỉ nhìn xinh đẹp như hoa, nhân phẩm tính cái gì.” Sở Thiên Diêu nhin không được nói móc hần.

” Ta nào có nha! Đầu tiên mắt tự nhiên chỉ có xem diện mạo, chẳng lẽ ta có thể nhìn thấu lục phủ ngũ tạng của nàng sao? Nhưng là đẹp thì có đẹp nhưng không có linh hồn, nữ nhân như vậy ta không cần.”

” Vậy người muốn cái gì dạng?” Sở Thiên Diêu vừa thốt ra, lập tức mặt liền đỏ lên.

Diêu Kế Tông không bắt bẻ khác thường của nàng, cười hì hì nói: “Tình nhân trong mộng của ta, phải là một người thanh cao đẹp để có một mái tóc đen dài.”

Sở Thiên Diêu nghe được có chút ngoài ý muốn. “Liên yêu cầu này, chẳng lẽ cứ ai tóc không ngắn thì được?” Ở cổ đại, mọi người có tư tưởng ‘Thân thể cha mẹ sinh ra, không thể có tổn hại’ Tư tưởng đó, nên mỗi người tóc của mình đều dài.

Diêu Kế Tông nhìn Sở Thiên Diêu ha ha cười, cười đến cực sắc khoái. Nàng ần ần cảm thấy bị hần trên cột, oán hận giờ bao hành lý trong tay hướng thẳng hần đánh. Diêu Kế Tông hai tay liền ngăn lại, không nghĩ đến là dưới tình thế như vậy bao hành lý nhất thời bung ra, xiêm y trong đó bung hết ra. Hai người liền thu thập lại, Diêu Kế Tông lấy lấy, trong tay là một dải vải trắng bị bung dài ra. Hần nghi hoặc giờ lên, dải lụa trắng trong tay uốn lượn như sông dài.” Tứ lang, người mang theo một khối vải như này làm gì chứ?”

Sở Thiên Diêu đỏ mặt một phen liền cướp về, hướng đồng xiêm y nhét trở lại, tiếp chongo mấy cái xiêm y lên. Liên trả lời: ” Không liên quan đến người .”

” Hảo, không liên quan đến ta, mấy thứ này nhanh cất trở lại ngăn tủ đi thôi. Chúng ta đến bây giờ còn không có ăn cơm trưa đâu, ta đã muốn đói bụng lắm, người hần là so với ta cũng như vậy. Mau, chúng ta tới phòng khách nhanh đi ăn cơm đi.”

Sở Thiên Diêu trong miệng tuy rằng không trả lời hần, nhưng hành động lại hưởng ứng hần. Thuần thực đem hành lý cất đi, bọn họ cùng nhau đi ăn cơm.

Trên đường đi đến phòng khách, Diêu Kế Tông nhớ tới tới cái gì liền hỏi: “Tứ lang, Bạch Mẫu Đơn nói cái gì làm cho người tức giận như vậy.”

Sở Thiên Diêu cước bộ dừng lại, sắc mặt mới dịu lại liền trở lên khó coi. “Người đừng nhắc việc này được không?”

“Đi, đi thôi, ta không hỏi ta không hỏi.” Diêu Kế Tông thấy sắc mặt nàng như vậy, lập tức biết đề tài này không thể nói chuyện được.

Hai người bọn họ vào trong phòng khách, Nguyễn Nhược Nhược thấy mặt hần như vậy liền hỏi: ” Diêu Kế Tông, mặt của người làm sao vậy?”

Sở Thiên Diêu nhất thời không biết trả lời làm sao, Diêu Kế Tông liếc Sở Thiên Diêu một cái, cười nói: “Không có gì, ngộ thương ngộ thương. Lý Hơi, nhanh cho đầu bếp đưa đồ ăn đến đây, ta hiện tại đói có thể ăn hết một cái đầu ngư.” (trâu)

Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi thấy Sở Thiên Diêu cuối cùng tiêu khí, cũng đều nhẹ nhõm thở phào một hơi. Phân phó phòng bếp chuẩn bị cơm cùng đồ ăn, mang đến cho hai cái bụng đói kêu vang kia. Diêu Kế Tông cứ ăn miếng thật lớn, thật sự là đói nha, đồ ăn cứ quăng thẳng vào miệng. Nguyễn Nhược Nhược ở một bên cười hân: “Trâu ăn mẩu đơn, lãng phí lãng phí a.”

Diêu Kế Tông cũng không quản, chỉ để ý đối phó cái bụng mình trước. Ăn được lưng dạ, mới ăn chậm lại, tinh tế bình luận hương vị đồ ăn. “Nấm hương này ăn vào thấy mát mẻ, nhẹ ngon miệng. Canh gà này rất ngon, hương thuần mà mềm. Đây là đồ ăn làm từ loại cá nào? Vị thơm giòn ăn thực ngon.” Diêu Kế Tông chỉ vào một đĩa cá màu mật vàng trong mâm hời.

” Đó là cá ướp mật quế nướng chín.” Lý Hơi nói cho hân.

” Lão huynh nha, ngày đó khi mang cá hấp mật quế cho người ăn, người còn ăn khen không dứt miệng. Nay có bảy tám khối cá ướp mật quế, người lại không nhận được nó?” Nguyễn Nhược Nhược giễu cợt hân.

Diêu Kế Tông không phục, chiếc đũa chỉ vào bảy tám miếng cá trong đĩa nói: “Này không vô nghĩa sao? Các người bằm chặt thành như vậy ta cũng không nhận ra được.”

Sở Thiên Diêu một ngụm cơm liền phun trên mặt đất, Lý Hơi đang uống nước trà bị nghẹn ho khan không ngừng, Nguyễn Nhược Nhược cười cơ hồ lăn thành hồ lô. Nàng vừa cười vừa mắng: “Chết tiệt... Diêu Kế Tông... người không có cách gì khác nói sao? Chưa thấy qua người ‘có thể nói’ như vậy nha.”

Một đồng người cười ngả trái ngả phải, Diêu Kế Tông nhìn Sở Thiên Diêu khuôn mặt tươi cười sáng lạn. Hảo, hân càng cao hứng càng tốt. Như vậy thống khoái cười một hồi, ở Bạch mã tự chịu điểm dơ bẩn tức khí hân là có thể ném đi đến chín tầng mây đi?

Sau khi một hồi phong ba đi qua, Diêu Kế Tông cũng không đi tìm Bạch Mẩu Đơn. “Lữ hữu một tổ bốn người ” Tiếp tục đi tham quan cùng ngắm hoa. Liên tục mấy ngày ở trong ngoài thành Lạc Dương đi không ngừng, đem những địa danh thắng cảnh cùng vườn hoa nổi tiếng cơ hồ đi dạo hết.

Xuất phát thường xuyên thường là bốn người đi, nhưng đi tới đi tới, thường thường là cặp vợ chồng son kia là thế giới riêng của hai người đi, Còn “Hai huynh đệ” kia cũng liền hai người làm bạn.

Hôm nay bọn họ đi thăm quan Long Môn động ở phía nam thành Lạc Dương, ở bên ngoài thành, là thắng cảnh nằm giữa hai ngọn núi.

Long Môn động do Hương Sơn cùng Long Môn sơn tạo thành, hai núi một đông một tây giao nhau, từ đằng xa nhìn lại giống như hai cánh cửa lớn của thiên nhiên, từ thời xuân thu được xưng là “Khuyết tắc” hoặc “Y Khuyết”. Nhà Tùy đặt đô ở Lạc Dương, người ta không gọi là “Y Khuyết” Mà kính cẩn xưng “Long môn”, “Long môn” tên liền lan truyền rộng khắp các nơi. Long Môn núi sông tráng lệ, phong cảnh u nhã, “Long môn sơn sắc” Một trong tám thắng cảnh của thành Lạc Dương.

Núi cao được rừng xanh bao phủ, những đám mây trắng lượn lờ. Suối nước chảy róc rách, nước trong trong thấy đáy. Hang trong núi càng đẹp mê người, thường thường làm du khách thưởng thức không thể rời đi...

Nguyễn Nhược Nhược một lòng một dạ tìm xem những bức họa khắc trên đá. Trên vách đá họa những nữ tử dáng người yếu điệu, ăn mặc hoa lệ. Như đám mây bay tự do trên tường cao, hoặc ở thác nước nhảy múa. Hoặc bưng quả mừng thọ, còn có thiên nữ đang thưởng hoa, thân thể nhẹ nhàng bay lượn, khuôn mặt tao nhã, làm người ta xem không thấy đủ. “Đẹp, thật đẹp, thật sự đẹp không sao tả xiết.”

Diêu Kế Tông đi theo nàng xem nửa ngày sau, lại chuyển chuyển sang nhìn phật tượng. Liền gọi Sở Thiên Diêu nói: “Tứ lang, chúng ta xem tượng phật đi, Lý Hơi người cùng nướng tử người ở trong này xem mỹ nhân bay trên trời đi.”

” Người không phải rất thích nhìn mỹ nhân, như thế nào lại bỏ đi?” Lý Hơi xem thường hân nói.

” Ta xem mỹ nhân phải xem người sống, nhìn tảng đá còn ý tứ gì.”

Bỏ lại Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược, Diêu Kế Tông lôi kéo Sở Thiên Diêu đi chung quanh động xem phật tượng, phải chui trái chui chui quanh co thấy chỗ nào cũng mới mẻ. Cái hang này phải mất hơn 24 năm mới hoàn thành, là cái hang được đào với thời gian dài nhất. Trong hang có 11 bức tượng phật lớn. Chủ yếu giống thích ca mâu ni, mũi ắt to, thân thể đều dựa vào vách đá, là những kiệt tác nghệ thuật được điêu khắc thời Bắc Ngụy.

Diêu Kế Tông nhìn những bức tượng dựa vào vách không rời mắt, vừa nhìn vừa thán: “Đáng tiếc đáng tiếc.”

” Đáng tiếc cái gì?” Sở Thiên Diêu không hiểu liền hỏi.

” Đáng tiếc đẹp thế này, đến thời quốc dân đảng để cho đế quốc Mỹ mang đi hết.” Một ngàn năm sau, tồn tại trong Long Môn động này chỉ còn hai bức phù điêu, trước giải phóng gian thương cầu kết với đế quốc Mỹ vận chuyển hết sang nước Mỹ, hiện tại đều ở trong bảo tàng lịch sử mỹ thuật Nạp Nhĩ Tốn* ở thành phố Kham Tát Tư* của nước Mỹ, cùng bảo tàng nghệ thuật thành phố New York. Quốc bảo đất nước đều nằm ở trong phòng bảo tàng của nước khác, Diêu Kế Tông không thể không than tiếc.

* không biết phiên âm Hán Việt của thành phố nào của nước Mỹ

” Bị cái gì đảng cái gì quốc mang đi vậy? Những bức tượng điêu khắc trên vách đá không phải vẫn hoàn hảo ở tại đây sao?” Sở Thiên Diêu nghe được ngạc nhiên.

Diêu Kế Tông phục hồi tinh thần lại, cười ha ha ngắt lời nói: ” Đi một chút đi, chỗ này đã muốn xem qua, chúng ta xem nơi khác đi.” Không có ý định phân trần liền kéo Sở Thiên Diêu ra ngoài động.

33. Chương 33

Chương 33

Bạch Mẫu Đơn sáng sớm hôm nay đã trang điểm thật đẹp, những trang sức làm cho nét mặt càng thêm diễm lệ, hôm nay nàng cùng Trần lão gia đi Lạc thủy chơi thuyền. Du xuân từ sáng sớm cho đến gần giữa trưa, bọn họ đi vào lầu trên cùng của tửu lầu hạnh hoa xuân dùng cơm trưa. Vừa bước vào lầu ba trùng hợp gặp vài nhân vật nổi tiếng trong thành Lạc Dương có quen biết với ông Trần đang ngồi ở trong đó, mà Bạch Mẫu Đơn cũng quen biết vài người, vì thế liền nhập bọn.

Bạch Mẫu Đơn ở trong thành Lạc Dương nổi danh với nhan sắc xinh đẹp, vô số người ngưỡng mộ. Lúc này một bàn toàn nam tử, thành ra người cũ đều quen người mới thì biết đến danh tiếng của nàng, nàng liền tiến tới tiếp đón những người đó nói nói cười cười. Rượu uống được ba tuần, trong đó có một vị họ Trương liền yêu cầu nàng múa trợ hứng uống rượu. Có vị thư sinh họ Vương thì hòa theo yêu cầu nhiều hơn một chút, “Múa kiếm, múa kiếm, nhất định phải múa kiếm.”

Bạch Mẫu Đơn lại cười nói: ” Ai nha Vương công tử, thế này nhất thời làm cho người ta đi tìm ở đâu được kiếm nha?”

Vương công tử liền nhìn trái nhìn phải, giơ tay nẩy một đoạn mộc côn dài hơn thước bên cửa sổ, đưa cho Bạch Mẫu Đơn nói: ” Nơi này không có kiếm, dùng cái này thay thế múa cũng được.”

Đã miễn liệt yêu cầu như vậy, Bạch Mẫu Đơn chỉ còn cách tiếp nhận, tạm thời múa vài cái cho bọn họ nhìn xem.

Múa kiếm là múa võ, trang phục múa chủ yếu lấy ống tay áo làm chủ, xoay tròn tại chỗ càng thêm đẹp. Mà Bạch Mẫu Đơn hôm nay mặc là váy vạt dài, chỉ có thể múa được vài động tác không được tự nhiên, có rất nhiều động tác khó khăn hơn một chút thì không múa được. Vương công tử không hài lòng, ” Mẫu Đơn cô nương, múa lại điệu vừa rồi đi .”

Bạch Mầu Đơn thân thể mềm mại xoay tròn, làn váy trắng như tuyết giống như hoa sen nở rộng. Những người ngồi ở đây mắt sáng rực rỡ nhìn nàng. Nàng không khỏi càng thêm đắc ý, càng lúc nhảy càng nhanh, váy cứ tung bay, mộc côn trong tay múa nhanh như chớp. Giống như nước chảy mây bay lưu loát sinh động, mọi người đang ngồi nhìn xem hoa cả mắt trầm trồ khen ngợi không ngừng, Bạch Mầu Đơn liền quay tròn thêm mấy vòng nữa, nhưng lại giẫm vào làn váy của mình, “Ai nha” một tiếng liền té ngã. Thanh gỗ trong tay liền bay ra, suýt nữa đánh trúng vào đầu Trần lão gia. May mắn hần nhanh nhẹn tránh được, mộc côn bay sát bên tai hần bay ra bên ngoài, liền bay qua cửa sổ rơi xuống đường.

” Nguy hiểm thật a, đầu của ta thiếu chút nữa bị gậy đánh trúng.” Trần lão gia kêu may mắn không thôi.

” Không biết có hay không rơi vào người phía dưới lầu không?” Vương công tử ở gần cửa sổ nhìn xuống, vừa thấy phía dưới quá sợ hãi.” Không tốt, thực đánh trúng vào người. Người nọ đã ngã.”

Vài người xông vào đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn xuống, Bạch Mầu Đơn cũng đứng lên đi qua xem. Không xem thì thôi, vừa thấy hít một ngụm khí lạnh. Dưới lầu ngẩng đầu nhìn đi lên là một cặp mắt hừng hực lửa giận, đứng là nàng nhất thời không nghĩ sẽ gặp người này.

Sở Thiên Diêu trừng mắt nhìn một đồng người trên cửa sổ lầu ba kia, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ai ném mộc côn, xuống đây cho ta.”

Bạch Mầu Đơn có ý định muốn trốn, nhưng trong phòng vài người đều khuyên: “Bạch cô nương đừng hoảng hốt, đoạn gậy như vậy không làm chết người được, người nọ nhiều lắm nhất thời bị cái gậy đánh ngã thôi. Người đi xuống chịu tội, bồi thường cho họ ít bạc, làm cho người ta bớt giận. Trốn tránh không gặp người ta, sự tình liền càng phiền toái.”

Nói có lý, Bạch Mầu Đơn sau khi bị kinh hồn khiếp vía. Nàng xuống lầu liền giẫm đạp người đang xem náo nhiệt kia nẩy đường đi, nàng liền nhìn thấy trên mặt đất là Diêu Kế Tông đang nằm bất tỉnh nhân sự, chạy nhanh tiến lên thử xem hần còn thở không. Đây thử một lần, liền thả lỏng tâm tình đi một nửa. Nàng ngẩng đầu nhìn Sở Thiên Diêu cười lạnh nói: ” Sở..... Sở công tử, Diêu công tử hần không có việc gì, hơi thở còn rất mạnh.”

” Là nha, nhờ phúc của người, hần vẫn còn sống nha.”

Sở Thiên Diêu liếc nhìn Mầu Đơn hận là không thể dùng ánh mắt giết người. Diêu Kế Tông đang cùng nàng hảo hảo nói chuyện, đột nhiên từ trên trời rơi xuống khúc gỗ. Vốn là rơi trúng nàng, nhưng Diêu Kế Tông đẩy nàng ra. Kết quả khúc gỗ kia liền nện vào sau gáy hần, hần liền hôn mê ngay lập tức. Lúc ấy cơ hồ đem nàng hù chết, cả kinh đến nỗi tim tí nữa nhảy ra khỏi lồng ngực. Ít nhiều từ trên lầu cao chỉ khoảng mười trượng, khúc gỗ tuy rằng có chút cứng rắn, tốt xấu gì cũng không nặng lắm. Nếu không Diêu Kế Tông tính mạng chắc không còn.

1 trượng =0, 33m 10 trượng khoảng 3, 3 m

” Sở công tử, ta nhất thời lỡ tay, tuyệt đối không phải cố ý.” Bạch Mầu Đơn vội vàng vì chính mình biện giải, nàng thấy thù mới hận cũ đều đắp cao ở trong lòng Sở Thiên Diêu, cái này nếu mà nhất định phát tác nha, nàng chỉ sợ phiền toái lớn. So ra thì nói chuyện với Diêu Kế Tông dễ hơn một chút, việc cấp bách trước tiên là đem hần tỉnh lại. Như vậy nàng sẽ dễ dàng thoát thân nhiều hơn. Vì thế nàng lại cúi đầu ngồi xuống xem Diêu Kế Tông đang hôn mê kia, một mặt vừa đẩy một mặt vừa kêu: “Diêu công tử, Diêu công tử, Diêu công tử người tỉnh lại a.”

Quả nhiên nàng vừa đẩy vừa gọi liền có hiệu quả, chỉ gọi hai ba câu, Diêu Kế Tông liền mở to mắt. Sở Thiên Diêu liền cúi xuống ngồi xổm lại bên cạnh hần, thân thiết hỏi: ” Người thế nào? Cảm giác như thế nào?”

Diêu Kế Tông liền mở hai mắt ra, ánh mắt mông lung không có tiêu điểm. Hần mê mang hướng tới bốn phía xung quanh nhìn, ánh mắt liền nhìn lướt qua khuôn mặt Sở Thiên Diêu không có một biểu tình gì. Nhưng khi vừa nhìn thấy khuôn mặt Bạch Mầu Đơn đang ở bên cạnh, thì cặp mắt sáng rực lên như lửa cháy trong đêm.

” Hảo một cái mỹ nhân a, cũng thật tuyệt sắc.” Diêu Kế Tông hai mắt mở lớn, miệng há to, cơ hồ thấy rõ nước dãi chảy ra. Một bộ dáng quỵ đốn sắc.

” Tiểu mỹ nhân, ngươi là cô nương nhà ai nha?” Hần vừa nói tay liền nắm lấy tay ngọc của Bạch Mẫu Đơn mà sờ nắn. “Chắc chắc, da thịt vừa trắng vừa mịn, thật làm cho người ta cảm nhất thời không muốn buông.”

Bạch Mẫu Đơn rút tay về không ngừng, trong mắt tràn đầy ngoài ý muốn. Điều công tử này, vốn không phải hạng người khinh bạc người khác, như thế nào mà..... Chẳng nhẽ đầu óc bị đập hư rồi sao?

Điều Kế Tông không cam lòng để bàn tay ngọc trong tay như vậy chuồn mất, liền xoay người ngồi dậy, cầm trở lại, vẻ mặt âm thầm cười nói: ” Mỹ nhân, vừa thơm lại vừa mềm như vậy, không cho người ta sờ vuốt chẳng phải phí phạm quá sao.”

Ngôn từ hành động khinh bạc như vậy, đám người vây xem có người cười vang có người lắc đầu. Bạch Mẫu Đơn tuy là nữ tử phong trần, nhưng không phải bán rẻ mình để mua vui cho người khác cười vang. Dùng ngôn ngữ hiện đại mà nói, nàng là gái hồng lâu cao cấp chỉ xã giao với giới thượng lưu, há có thể để cho lăng tử như vậy làm càn. Chính là đối với hành động của Điều Kế Tông đùa giỡn làm càn nàng như vậy, nàng lại ngại bối cảnh đằng sau lưng hắn, không dám lớn tiếng chống đỡ. Liền đem ánh mắt xin giúp đỡ hướng tới Sở Thiên Diêu, “Sở công tử, Điều công tử hắn.....”

Sở Thiên Diêu ở một bên kinh ngạc lắm rồi. Khi Điều Kế Tông tỉnh, lại sinh ra trò hề không chịu nổi như vậy. Nhìn tướng tá lỗ mãng háo sắc kia, chính là..... Lăng Sương Sơ đã từng sinh động miêu tả như thật cho nàng hay. Đây là có chuyện gì? Vì cái gì cùng một người lại có hai loại tính cách bất đồng như vậy xuất hiện? Nàng rung động quá lớn, một câu cũng không nói được

Mắt thấy cầu cứu không có hiệu quả, Bạch Mẫu Đơn chỉ có thể tự cứu mình. Dùng sức rút mạnh tay lại.

- Điều công tử, nếu đã không còn việc gì, vậy tiểu nữ xin cáo từ trước.

Nói xong, nàng liền nhanh chóng bước đi, ở nhà gian lâu ba của Hạnh Hoa Xuân còn có một đám đại gia đang chờ nàng nữa.

- Oa, mỹ nhân chớ đi, tay ngươi bốn công tử còn chưa sờ đủ - Điều Kế Tông vội đứng lên, muốn đuổi theo mỹ nhân.

- Đợi đã! - Sở Thiên Diêu thấy hắn cứ đi như vậy, không thể không gọi hắn đứng lại.

Điều Kế Tông nghe vậy liền quay đầu lại, nhìn từ đầu tới chân Sở Thiên Diêu, trên mặt như đang có một cái dấu chấm hỏi to đùng:

- Ngươi gọi ta?

- Ngươi..... Không nhận ra ta sao? - Nhưng có vẻ dấu chấm hỏi trên mặt Sở Thiên Diêu còn to hơn hắn.

- Vì sao ta phải nhận ra ngươi, chúng ta rất quen à?

Khẩu khí Điều Kế Tông có chút hài hước hỏi lại, nói xong cũng chẳng để ý đến Sở Thiên Diêu nữa. Hắn đuổi theo bóng dáng mỹ nhân vào tiệm rượu, ngoái đầu nhìn phải liếc trái, thập phần kì quái nói: “Hử? Đây không phải chi nhánh Hạnh Hoa Xuân của Vĩnh Phong Phường thành Lạc Dương sao? Ta đến Lạc Dương từ lúc nào vậy?”

Tự mình hỏi mình, đương nhiên hắn không có được đáp án. Vì thế liền tiến đến hỏi chủ quầy.

- Hùng chủ quầy, ta tới Lạc Dương lúc nào?

Lúc này Hùng chủ quầy mới phát hiện thiếu lão gia của mình đến, khuôn mặt tươi cười đang định đón chào, nghe vậy liền ngạc nhiên nói:

- Ôi chào, Nhị công tử, ngươi lại uống say sao. Ngay cả điều này cũng đã quên? Nghe lão gia nói, người đến đã được vài ngày.

Điều Kế Tông ngây ngốc một lát nhưng vẫn không nhớ ra điều gì. Hắn cũng chẳng để ý tới nữa, đưa mắt tìm kiếm mỹ nhân.

- Vừa rồi có vị mỹ nhân mặc xiêm y màu trắng vào đây đâu?

Hùng chưởng quỹ biết tính nết của vị thiếu gia này, liền tươi cười làm lành nói:

- Nhị công tử, vị mỹ nhân kia đang ở trên lầu cùng vài vị quan to cùng quý nhân. Ta không nên trêu vào đám quan lại đó, người muốn tìm mỹ nhân, ta sai tiểu nhị đi Như Ý Phường tìm cho người một vị cô nương tuyệt sắc đến được không?

Diêu Kế Tông tuy rằng háo sắc như mệnh, nhưng cũng biết đạo lý dân không đấu nổi quan, lập tức đồng ý đề nghị của Hùng chưởng quỹ, chọn lấy một gian phòng yên tĩnh lịch sự mà ngồi, một mặt uống rượu nhắm thức ăn một mặt chờ mỹ nhân đến làm bạn.

Sở Thiên Diêu giật mình nhìn bóng dáng Diêu Kế Tông biến mất sau cánh cửa tửu lầu Hạnh Hoa Xuân. Hắn cứ nghĩ nói không biết nàng, đây có đúng là Diêu Kế Tông sao? Giờ hắn là tay ăn chơi trác táng Diêu Kế Tông mà Lăng Sương Sơ đã từng nói, không phải Diêu Kế Tông hào sảng nhiệt tình trọng nghĩa mà nàng quen biết. Vì sao? Vì sao đột nhiên hắn như biến thành một người khác?

Diêu Kế Tông mà nàng thích đâu? Người mà hơi tí lại vỗ vai nàng xưng huynh gọi đệ đâu rồi? Người mà chỉ vì mu bàn tay nàng bị một vết thương nhỏ mà sốt sắng quan tâm đến nàng đâu rồi? Người mà luôn dễ dàng chịu đựng khi nàng giận dỗi đâu rồi? Người mà luôn pha trò làm nàng mỉm cười đâu rồi? Người mà trong lúc nguy cấp biết buông tay không kéo nàng vào nguy hiểm đâu...?

Càng nghĩ, trong lòng nàng lại càng đau xót. Hùng hăng giẫm chân một cái, nhin không được nói: “Diêu Kế Tông, người ở đâu?” Trong mắt nhòa lệ ướt át.

Đột nhiên nàng nghe được có tiếng lộc cộc dưới chân, như đang có gì đó lăn lại đây. Nàng nhìn xuống theo bản năng, đúng là đoạn gậy đánh trúng vào đầu Diêu Kế Tông. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn xung quanh, một đám người xem náo nhiệt đã tản ra hết, góc đường chỉ có nàng cô đơn đứng đó. Khúc gỗ này căn bản không có ai đá vào nó, sao có thể tự lăn đi được? Kinh ngạc nhìn khúc gỗ, lúc này thậm chí nó còn đang lăn về phía nàng.

Nàng cả kinh, lần đầu tiên nhìn thấy khúc gỗ biết tự lăn như vậy nha, trước kia cũng chưa từng nghe nói. Nàng trở mắt nhìn khúc gỗ này, lăn một vòng, hai vòng, ba vòng, rồi lăn đến bên chân nàng. Khúc gỗ giống như chú chó nhỏ tìm được chủ nhân, dán chặt vào giày của nàng nằm bất động. Nàng ngây ngốc đứng tại chỗ, trong lòng trăm tư vạn tưởng, giống như tằm kết kén, bên trong kén như có như không một điều gì đó. Lát sau, nàng chậm rãi ngồi xổm xuống. Nhìn khúc gỗ kia, thấp giọng nói:

- Diêu Kế Tông, có phải người không... nếu đúng thì lăn một chút.

Quả thật khúc gỗ kia lăn một chút, cả người nàng run run, hai chân nhũn ra, đặt mông ngồi phịch trên mặt đất. Trong lòng kịch liệt chấn động, như lạc vào giữa rừng rậm toàn sương mù.

Mặt trời lên cao, người trong thành Lạc Dương đi tới đi lui trước Vĩnh Phong Phường, mọi ánh mắt kinh ngạc đều nhìn về phía người trẻ tuổi ở góc đường đối diện kia. Tại sao một người thanh tú nhã nhặn như vậy lại ngẩn người ngồi nhìn một khúc gỗ dưới mặt đất? Đùng bảo là đầu óc có vấn đề chứ?

Khi mặt trời bắt đầu ngả về tây, Sở Thiên Diêu ngồi ngây ngốc ở góc đường cuối cùng cũng đứng dậy, nàng nhặt khúc gỗ lên rồi trở về vương phủ. Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi đã về trước, đang ngồi ở trong phòng khách uống trà.

- Sở Thiên Diêu, sao chỉ có mình ngươi về. Diêu Kế Tông đâu? - Lý Hơi đã quen nhìn thấy hai người họ không rời nhau như hình với bóng, nay một người về thì tự nhiên muốn hỏi.

Nguyễn Nhược Nhược ở một bên cười nói:

- Chắc hắn không phải lại gặp hoa yêu đấy chứ?

Sở Thiên Diêu há miệng, nhưng lại nói không ra lời. Tình cảnh của Diêu Kế Tông tự nhiên không thể gạt bọn họ, nhưng nàng nhất thời không biết nói như thế cho tốt.

- Sở Thiên Diêu, người sao vậy? Nhìn người như đang có điều gì khó nói à? - Nguyễn Nhược Nhược nhận ra ngay.

Sở Thiên Diêu hít sâu một hơi, đặt khúc gỗ trên tay lên bàn. Cực kỳ thận trọng nói:

- Lý Hơi, Nguyễn Nhược Nhược, ta muốn nói cho các người một sự việc không thể tưởng tượng được, các người nhất định phải tin ta.

Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi thấy nàng thận trọng như vậy, đều nghiêm mặt gật đầu.

- Người cứ nói thẳng, việc khó tin đến mấy ta đều có thể tin được. - Nguyễn Nhược Nhược nói như vậy cũng không phải nàng mạnh miệng. Chính nàng là một người đến từ thế giới khác, chuyện như vậy còn xảy ra thì còn chuyện nào không thể tưởng tượng được nữa.

- Đúng, ta cũng có thể, người cứ việc nói đi. - Lý Hơi đã có một cô vợ đến từ thế giới khác, còn có chuyện gì là không thể nhận a.

Sở Thiên Diêu nhắc nhở đôi vợ chồng son này xong liền chỉ vào khúc gỗ trên bàn, nói từng chữ:

- Diêu... Kế... Tông... biến... thành... khúc... gỗ.

Hoa di nương gần đây có vẻ phiền lòng. Rể hiền nhắm trúng nhưng chưa có cơ hội, hai nữ nhi mỗi ngày ở trong nhà u buồn nhớ thương. Người làm mẹ như bà có thể vui được sao?

Đêm đó vốn đã tính toán, để cho Diêu Kế Tông mang theo hai muội muội đi ra ngoài cùng Sở Thiên Diêu xem hoa đăng, tạo cơ hội cho nữ nhi tiếp xúc với hần. Ai biết ra cửa không đến nửa canh giờ, Sở Thiên Diêu liền lấy cớ tìm Diêu Kế Tông bị thất lạc mà dẫn Bảo Trân, Bảo Châu chở về. Mà nói như thế nào hần cũng không chịu vào trong nhà uống trà, đây rõ ràng là có ý cự tuyệt, đây giống như một bát nước lạnh dội vào lòng, Hoa di nương sao có thể không nản lòng? Lại nhìn hai nữ nhi thất tình, mỗi ngày đều rửa mặt bằng nước mắt, làm sao bà có thể yên tâm đây?

Dù Hoa di nương rất phiền lòng, nhưng lại không nghĩ ra được cách nào hay. Bà thật sự rất muốn hôn sự này thành công, tuy rằng tỷ lệ không cao, nhưng nếu để cho Diêu Kế Tông ra mặt vun đắp, có lẽ sẽ có chuyển biến chăng? Sở Thiên Diêu sẽ vì nể hần mà tiếp nhận. Hoa di nương tự nhiên tình nguyện tưởng tượng mọi chuyện theo chiều hướng tốt nhất, có ý tưởng này, bà liền ngóng trông Diêu Kế Tông về nhà một chuyến, để bà gặp mặt phó thác cho hần chuyện này. Nhưng ngóng mãi cũng không thấy bóng dáng Diêu Kế Tông đâu, mà lúc trước cũng không hỏi rõ nhà bằng hữu hần ở chỗ nào. Nhưng nghĩ lại cũng chỉ biết hối tiếc, giờ đành phải mỗi mắt chờ đợi.

Năm vừa rồi bà ước gì Diêu Kế Tông đừng tới, năm nay thì ngược lại, ước gì hần mau tới. Thứ nhất đương nhiên là việc hôn nhân nữ nhi cần làm phiền hần ra mặt cầu hôn, thứ hai, nhị công tử này đã không còn cái mác ăn chơi trác táng như ngày xưa nữa. Lần này trở về biểu hiện có lẽ có nghĩa, trên người toát ra hòa khí dễ thân. So sánh với trước kia đúng là như trời với đất, khác nhau một trời một vực.

Cho nên, có thể tưởng tượng, khi có người đến báo “Nhị công tử về phủ!” Hoa di nương sẽ vui mừng đến thế nào. Tương tự, cũng có thể tưởng tượng được, khi hoa di nương phát hiện nhị công tử này lại như từ trên trời rơi xuống, vẫn là vị nhị công tử hèn hạ làm mọi người không chịu được như mọi năm kia, bà sẽ thất vọng đến thế nào.

Mà điều thất vọng nhất, chính là Diêu Kế Tông này không nhớ rõ có vị bằng hữu nào là Sở Thiên Diêu.

- Sở công tử, Sở công tử là ai? - Diêu Kế Tông ngạc nhiên khi bị bà hỏi.

- Chính Sở công tử lần trước người dẫn về nhà ăn cơm chiều đấy.

Diêu Kế Tông vừa uống rượu cùng một vị cô nương ở Như Ý Quán, khi trở về thì cũng đã có bảy phần say. Hần nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó không kiên nhẫn phẩy phẩy tay, nói:

- Ta dẫn nhiều người đến nhà ăn cơm, nhưng hình như không có ai họ Sở.

Lời này cũng đúng, bằng hữu hần đều là bạn nhậu, gọi giáp này giáp nọ, giáp xong rồi thì đến ắt. Không những thế, ắt rồi lại đến bính, sau bính có lẽ còn có cả giai, đỉnh. Dù sao có người mời dự tiệc, ăn không phải trả tiền thì ai không ăn? Không ăn thì chính là ngu ngốc.

Hoa di nương còn muốn nhắc lại cho hấn nhớ ra, nhưng hấn đã không còn kiên nhẫn tránh đi. Đi vào buồng trong thỉnh an lão gia tử, tiện thể hỏi luôn, mình tới Lạc Dương lúc nào, sao lại không nhớ rõ. Kết quả là bị cha hấn dạy dỗ một trận.

- Người uống ít đi cho ta, ngoài miệng thì đáp ứng, nhưng khi nốc vào thì chẳng biết trời ơi đất hỡi gì. Hôm nay nói không biết đến Lạc Dương từ lúc nào, sáng mai không khéo lại bốn cột ta không phải là cha người. Mới đứng đắn vài ngày đã lại lộ nguyên hình, người thật đúng là chó không thể không ăn phân...

Bị dạy dỗ một trận, hấn vâng vâng dạ dạ trốn ra sau nhà, vừa nhấc mắt, liền thấy Bảo Trân, Bảo Châu đang buồn bã ngồi trong thủy đình bên hồ.

- Ôi chao, hai vị muội muội càng ngày càng thướt tha xinh đẹp nha. Chậc chậc, xem kia, mặt mũi lung linh như họa. Cô nương vừa rồi được xưng là xinh đẹp bậc nhất Như Ý Phường, cũng không xứng xách giày cho hai người. Tú bà đúng là chỉ giỏi lừa bạc của ta, đáng lẽ phải phái hai cô nương tư sắc bậc này mới đáng với số bạc mà ta bỏ ra chứ.

Lời này có thể nói uội muội của mình nghe sao? Hai tiểu cô nương bị trêu chọc đến mức không ngừng chạy trốn. Khi về trong phòng, cả hai đều buồn bực: “Nhị ca mới biến mất vài ngày, sao đã trở lại bộ dáng xấu xa như trước?”

Diêu Kế Tông về, gà chó trong phủ cũng không được yên. Bảo Trân, Bảo Châu mặc dù buồn bã đau lòng, cũng phải nghĩ cách làm thế nào để sống cho yên ổn được với hấn. Hoa di nương lòng có tâm sự, lại tới thêm một tên hỗn thế ma vương này, làm bà càng thêm phiền lòng. Ngoài mặt lúc nào cũng phải tươi cười như hoa, trong lòng thì thầm mong Diêu Kế Tông sớm mất hứng, phần trở về Trường An đi.

Chú: Văn trung có liên quan đường đại vũ đạo tư liệu, tham khảo cho liễu châu diễn đàn (Tìm kiếm nghệ thuật đấu- đường vũ nhạc tích) một văn

auto; !mr(V{0 {m-alt:auto; line-height:normal’>Sở Thiên Diêu tự nhiên không dị nghị theo hấn ly khai. Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược nhất thời tìm không thấy, không quan hệ, dù sao không quan trọng, bọn họ đều tự về phủ được.

Hai người rời khỏi Long Môn, trở lại thành Lạc Dương. Đi ở trên đường mùi thơm của thức ăn từng trận bay tới, Diêu Kế Tông liếc mắt nhìn một cái ở bên ven đường cách mấy trượng là tửu quán hạnh hoa xuân của Diêu gia mở, liền cười nói: “Đi thôi tứ lang, ta mời người vào cửa tiệm của nhà ta ăn cơm nha.”

” Không được, tìm một nhà khác được không?” Sở Thiên Diêu dừng lại cước bộ nói.

” Yên tâm đi, không thể gặp hai muội muội của ta đâu.” Diêu Kế Tông biết nàng băn khoăn cái gì.

” Không gặp muội muội người, ngộ nhờ gặp cha người liền đánh giá ta, ta cũng không thoải mái nha.” Diêu lão gia ánh mắt xem nàng cơ bản là ánh mắt xem con rể tương lai, làm nàng cực không được tự nhiên.

” Cha ta cũng không tất ở ngay trong cửa hàng nha, trong thành Lạc Dương, Diêu gia cửa hàng rất nhiều.....”

Diêu Kế Tông đang cười cười nói nói, đột nhiên biến sắc hô “Tứ lang cẩn thận.” Liền đẩy mạnh nàng sang một bên. Nàng còn không có phản ứng lại đây là thế nào, chỉ nghe một tiếng ‘cách’ vang lên, Diêu Kế Tông thân mình ở trước mặt nàng lao đảo, nặng nề ngã xuống. Nàng trong nháy mắt hoảng sợ mặt tái nhợt lại.

Chú: Văn trung về long môn tư liệu, tham khảo cho Trung Quốc thông dụng du lịch vòng (Lạc Dương ức cũ chỉ nhị long môn sơn sắc kinh thiên địa) một văn.

34. Chương 34

Chương 34

Trong biệt viện của Tĩnh An vương phủ thành Lạc Dương.

Không khí trong phòng vô cùng im lặng, ba người Nguyễn Nhược Nhược, Lý Hơi, Sở Thiên Diêu ngồi xung quanh bàn, sáu con mắt nhìn khúc gỗ trên mặt bàn. Tất cả đều ngẩn người.

Đúng là chuyện lạ, người sống sờ sờ đi ra ngoài, lúc về lại thành khúc gỗ. Nguyễn Nhược Nhược sống chết cũng không chịu tin.

- Sở Thiên Diêu, ngươi cũng học theo Diêu Kế Tông chơi xấu ta à?

Nói xong, nàng quay ra ngoài cửa kêu lớn:

- Diêu Kế Tông, ngươi còn không mau ra, không cần phải trốn nữa.

Ngoài cửa không có ai đáp lại, nhưng khúc gỗ trên bàn lại lặn lội như muốn đứng lên. Lý Hơi thay đổi sắc mặt, nói thất thanh:

- Chuyện này... Đây là... Sao lại thế này?

Nguyễn Nhược Nhược nhìn chằm chằm khúc gỗ trên mặt bàn không cần ai đụng vào cũng có thể lặn lội trên bàn, sắc mặt cũng thay đổi, run run hỏi:

- Sở Thiên Diêu, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Ngươi kể lại mau lên?

Sở Thiên Diêu kể lại hết những chuyện nào là “Thiên ngoại phi côn, nhất ngũ nhất thập”. Nghe xong, cả hai đều ngẩn người.

Một lúc lâu sau.

- Ai!. Nguyễn Nhược Nhược thở dài...

- Ai!. Lý Hơi cũng thở dài theo...

- Ai!. Sở Thiên Diêu không muốn học theo hai người kia, nhưng trong tình huống này chỉ có thể thở dài.

-Lão Lưu ơi lão Lưu, thà rằng ngươi trở lại làm nữ nhân cũng còn hơn là biến thành khúc gỗ như thế này -. Nguyễn Nhược Nhược nhìn Lưu Đức Hoa phiên bản mới trước mặt mà muốn khóc thét.

Khúc gỗ trên bàn lặn lội tới lặn lui có vẻ cực nhọc, có lẽ hồn phách bên trong nó cũng vô cùng buồn bực mà không thể nói nên lời. Lưu Đức Hoa thật đáng thương!

Lý Hơi than thở:

- Quả thật làm nữ nhân còn tốt hơn là làm khúc gỗ, tốt xấu gì cũng là người. Không hiểu ngươi suy nghĩ thế nào lại muốn làm khúc gỗ?

- Các ngươi có ý gì? Ai là lão Lưu? Ta không hiểu-. Sở Thiên Diêu nghi ngờ.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn Sở Thiên Diêu suy nghĩ một chút, rồi lại quay sang nhìn Lý Hơi hỏi ý kiến. Lý Hơi và Nguyễn Nhược Nhược đều biết bí mật đó, nên hiểu ngay được ý nghĩ của nàng. Hắn suy tính, rồi gật đầu với Nhược Nhược.

Nguyễn Nhược Nhược lại nói với khúc gỗ trên mặt bàn:

-Lão Lưu, Sở Thiên Diêu kết giao với ngươi cũng đã lâu rồi, vậy có nên tiết lộ lai lịch của chúng ta cho nàng biết? Nếu ngươi đồng ý thì động đây đi

Nguyễn Nhược Nhược miệng tuy hỏi nhưng trong lòng đã biết rõ đáp án. Quả nhiên khúc gỗ động đây. Nàng nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Sở Thiên Diêu nói:

- Sở Thiên Diêu, chúng ta chưa từng coi ngươi là người ngoài. Vậy nên ngươi hãy ngồi xuống và nghe ta nói.

Câu chuyện quả thực rất dài, dài đến nỗi khi Nguyễn Nhược Nhược kể xong thì trong vương phủ đã giăng đèn. Câu chuyện đã làm Sở Thiên Diêu chấn động. Nàng đã thấy những hành động của Diêu Kế Tông và Nguyễn Nhược Nhược rất bất thường nhưng không ngờ lai lịch của bọn họ là như vậy. Linh hồn của hai người đến từ ngàn năm sau xuyên qua thời không tới triều đại nhà Đường cũng đã là điều kỳ lạ. Chuyện của Lưu Đức Hoa còn ly kỳ hơn: đầu tiên nhập vào thân thể của Thủy Băng Thanh, sau đó nhập vào Diêu Kế Tông, bây giờ là khúc gỗ. Nếu không phải nàng tai nghe mắt thấy, cho dù trời sập nàng cũng không tin.

- Hẳn thay người ta chịu tiếng xấu, chẳng trách hấn kêu hấn bị oan - Sở Thiên Diêu áy náy vì lúc trước đã “tặng” cho hấn vài roi.

- Lúc làm Diêu Kế Tông, hấn khốn khổ vì bị mọi người hiểu lầm là sắc lang. Cho nên hấn luôn mong muốn thoát khỏi thân thể này. Lão Lưu à, tuy bây giờ ngươi đã đạt được ước nguyện, nhưng làm sắc lang vẫn tốt hơn là làm một khúc gỗ. Thà rằng bị người ta nói này nói nọ, nhưng vẫn còn được làm người. Đúng không?

Khúc gỗ im lìm dường như đang ủ rũ.

- Nhưng vì sao linh hồn của ngươi và hấn cùng xuyên qua thời không, ngươi nhập vào một thân thể cố định, mà hấn lại cứ thay đổi? - Sở Thiên Diêu vẫn không hiểu.

Lời nói băng quơ nhưng lại khiến Lý Hơi sợ chết khiếp. Mặc kệ Sở Thiên Diêu đang ở trước mặt, hấn vội vàng nắm tay Nguyễn Nhược Nhược nói: “Ngươi không thể đột nhiên hồn lìa khỏi thân thể giống như hấn được. Nếu ngươi cũng như vậy, ta...ta...” Chỉ giả tưởng một chút thôi, hấn đã hoảng loạn lắm rồi.

Nguyễn Nhược Nhược nhẹ nhàng trấn an nói:

- Yên tâm, yên tâm. Mấy lần ta cũng gặp chuyện ngoài ý muốn, như lúc chúng ta rơi xuống vách núi, hay là khi ta bị ngã xuống hồ Ngưng Bích đều hôn mê, nhưng ta không giống như lão Lưu mỗi lần tỉnh lại là một lần hồn lìa khỏi thân thể, nên ngươi đừng lo lắng nữa.

Rốt cuộc Lý Hơi cũng an tâm:

- Cũng đúng. Nhưng vì sao hấn lại bị như vậy?

Điều này thì không ai biết cả. Nguyễn Nhược Nhược trầm tư một lát rồi nói:

-Ta nghĩ chuyện này có liên quan đến hồn phách của chủ thể.

- Là sao? - Lý Hơi và Sở Thiên Diêu trầm miệng một lời.

- Trước kia linh hồn lão Lưu đã nhập vào thân thể của hai người, mà khi hấn rời khỏi thì hai người kia cũng sống lại. Hấn là khi nguyên hồn vẫn còn ở trong thân thể của chính mình bị tác động ngoài ý muốn sẽ suy yếu đi nên hấn mới có thể nhập vào được, nhưng chỉ là mượn thân thể đó để sinh tồn. Mặc dù nguyên hồn vẫn đang ngủ say, nhưng khi có tác nhân từ bên ngoài làm thức tỉnh, nguyên hồn sẽ dễ dàng đẩy linh hồn lão Lưu ra ngoài.

Đó chỉ là suy đoán của Nguyễn Nhược Nhược, ai mà biết là có thật hay không? Sở Thiên Diêu gật đầu: “Nếu là như vậy, hấn là nguyên hồn của Nguyễn Nhược Nhược kia đã rời khỏi thân thể rồi nên ngươi mới có thể nhập vào đúng không? Không giống hấn hết nhập vào người này lại nhập vào người khác”.

- Ai! lão Lưu ơi lão Lưu, hồn phách của ngươi quả thực đã thành khách lữ hành mất rồi. Tới đâu chẳng tới, lại nhập vào khúc gỗ? -. Nguyễn Nhược Nhược thở dài vỗ vỗ vào khúc gỗ.

- Vậy thì bây giờ phải làm sao?- . Lý Hơi thấy giải quyết chuyện này còn khó hơn xử lý việc trong triều.

- Làm sao bây giờ? Đem khúc gỗ này về thành Trường An rồi tìm đạo sỹ tài giỏi thử giúp hấn thoát thân xem sao.

Mọi người ở Lạc Dương cũng đã gần nửa tháng. Thực ra bọn họ vẫn còn muốn đi du ngoạn, nhưng giữa chừng việc này lại xảy ra nên chẳng ai còn tâm tình để đi chơi nữa, liền khởi hành về Trường An ngay ngày hôm sau. Bốn người đi, lúc về còn ba người. Thiếu Diêu Kế Tông, thêm một khúc gỗ. Chắc hẳn mọi người đều thắc mắc chuyện gì đã xảy ra?

Sở Thiên Diêu ngồi một mình ở chỗ đánh xe ngựa. Nửa tháng trước nàng cùng Diêu Kế Tông ngồi ở chỗ này, bây giờ lại thành khúc gỗ trong tay Nguyễn Nhược Nhược. Trong lòng Sở Thiên Diêu ngổn ngang trăm mối.

Vẫn là con đường ấy, lúc đi ai cũng vui vẻ nên thấy đoạn đường đi qua thật nhanh. Lúc về thiếu đi một người, cảm giác thời gian như dài ra vô tận.

Sau hai ngày bọn họ về tới thành Trường An. Hạ nhân Sở phủ ra đón Sở Thiên Diêu. Nguyễn Nhược Nhược dạn dĩ theo:

- Sở Thiên Diêu, ta mang lão Lưu về vương phủ rồi tìm đạo sỹ giúp hẩn thoát thân, có kết quả ta sẽ sai người báo cho người ngay.

- Vậy người phải nhanh lên, hẩn không thể chịu được khi phải ở trong khúc gỗ...

Sở Thiên Diêu chưa dứt lời, khúc gỗ trong tay Nguyễn Nhược Nhược động đậy muốn đứng lên như tỏ ý đồng tình. Lý Hơi bật cười nói với nó:

- Người đừng nóng vội. Việc này không thể giải quyết trong một sớm một chiều.

Nguyễn Nhược Nhược cũng nói:

- Đúng vậy, không thể vội vàng được. Nếu chúng ta không tìm được một người đáng tin cậy thì làm sao dám kể rõ ngọn ngành cho người ta?

Thấy hai người nói có lý, khúc gỗ liền nằm im. Lý Hơi đánh xe ngựa đưa Nguyễn Nhược Nhược về phủ. Sở Thiên Diêu đứng trước cửa Sở phủ nhìn chiếc xe ngựa đang đi xa dần, trong lòng trống rỗng...

Nguyễn Nhược Nhược tuy đã biết trước việc tìm đạo sỹ cao tay rất vất vả, nhưng trên thực tế còn gian nan hơn nhiều.

Bởi ba tôn giáo lớn của Đại Đường là Nho, Phật và Đạo giáo, hơn nữa các tiên hoàng lại lựa chọn Đạo giáo làm Quốc giáo, từ đế vương cho đến bình dân đều tôn trọng Đạo giáo, thờ phụng Đạo thuật, sùng bái Đạo gia nên việc tìm đạo sỹ không khó. Nhưng đi tìm người có đạo thuật cao siêu thì giống như vào núi đãi vàng vậy...

Trong truyền thuyết, người đắc đạo đều có đạo thuật kỳ lạ. Cơ bản nhất là niệm phù chú, cao hơn là ẩn thân dịch hình, hô phong hoán vũ. Người có đạo hạnh cao thâm không chỉ có thể sai khiến cả quỷ thần, mà còn có thuật luyện đan, thuật nhiếp hồn, thuật trường sinh, ... Nhưng đó chỉ là trong truyền thuyết, tìm đâu ra người như vậy ngoài đời thực?

Nguyễn Nhược Nhược tìm tới tìm lui chẳng thấy đạo sỹ cao thâm đâu chỉ thấy toàn bọn bịp bợm.

- Nghe nói ngài là cao nhân đắc đạo a, vậy hãy xem giúp chúng ta đây là vật gì?- Nàng khách khí “mời” người kia tới xem khúc gỗ tử đàn trên bàn.

Người kia lại hiểu sai ý:

- Án thư làm bằng gỗ tử đàn vô cùng quý giá, lại được điêu khắc vô cùng tinh xảo...

Không đợi người kia nói hết câu, Nguyễn Nhược Nhược đã nói:

- Người đâu, tiền khách.

Cao nhân đắc đạo kiểu gì vậy? Linh hồn người ta còn ở đấy mà không bằng cái án thư gỗ tử đàn. Phàm nhân đã nhìn không ra, ngay cả đạo sỹ cũng không sao?

Người thứ hai chưa bước vào, Nguyễn Nhược Nhược đã cố tình bài trí thêm hai vật trang trí tinh xảo trên án thư, thử xem khả năng của họ tới đâu thế nhưng lại phát hiện ra không ai có nhãn lực tốt cả. Tất cả đều tán dương đồ vật quý giá mà coi như không nhìn thấy khúc gỗ.

Cuối cùng có một người vừa nhìn liền chú ý ngay tới khúc gỗ, cầm lên xem trái xem phải. Nguyễn Nhược Nhược kích động vì nghĩ rằng đã tìm được người có đạo hạnh cao thâm liền vội vàng hỏi:

- Đạo trưởng thấy khúc gỗ này có gì đặc biệt không?

- Đặc biệt đặc biệt a, vô cùng đặc biệt nha - Người kia gật đầu như gà mổ thóc - Bên ngoài ánh lên sắc đỏ thẫm nha, đường vân lại rất đẹp, đúng là loại gỗ thượng đẳng a...Chỉ cần chà xát một chút là lại sáng bóng như mới. Ai không có mắt lại đem loại gỗ quý này làm chày cán bột nha. Nếu là ta hẳn ta sẽ làm giá bút nha...

Không ngờ người này lại là thợ mộc đổi nghề sang làm đạo sỹ, khiến Nguyễn Nhược Nhược tức giận hét lên:

- Tần Mai, ta bảo người đi tìm đạo sỹ sao lại rước thợ mộc về? Tiễn khách cho ta.

Trong mấy ngày Nguyễn Nhược Nhược đã lục tung tất cả các đạo quán ở kinh thành nhưng chẳng tìm được ai có thực tài. Quả đúng là mò kim đáy bể! Cuối cùng Lý Hơi cho người điều tra tỉ mỉ biết được rằng có một vị đạo trưởng ẩn cư trên núi Chung Nam ngoài thành, nghe nói có đạo hạnh cao thâm nhưng rất khó gặp mặt. Lão đạo tu luyện trong núi không chịu xuất quan nên chưa ai có thể mời lão xuống núi.

Nguyễn Nhược Nhược nghe nói có người như vậy thì nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn đem theo khúc gỗ cho người dẫn đường tới núi Chung Nam. Lý Hơi không rảnh, nài nỉ gọi Sở Thiên Diêu đi cùng. Vừa lên xe Sở Thiên Diêu liền cầm lấy khúc gỗ trên tay Nguyễn Nhược Nhược rồi nhìn như sững ngĩnh. Khúc gỗ trên tay nàng lắc lư dữ dội. Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được cười:

- Sở Thiên Diêu a, lão Lưu không thể nói chuyện nhưng nếu có thể, chắc hẳn sẽ nói “Tứ lang người chết bầm” nha.

Lời nói ra khiến Sở Thiên Diêu hơi đỏ mặt.

Đi tìm người kiểu này thì tám chín phần mười là không gặp, nên Nguyễn Nhược Nhược đã chuẩn bị tâm lý sẽ đi phải đi mười đến lần thứ ba. Quả nhiên trong gian nhà trúc xanh biếc không có một bóng người, chỉ thấy mây trắng lững lờ. Người dẫn đường nói có lẽ đạo trưởng ra ngoài hái thuốc. Núi sâu rừng thẳm, biết tìm nơi đâu?

- Ngôi nhà thanh nhã thoát tục nha, chẳng khác gì nơi ở của thần tiên - Nguyễn Nhược Nhược vô cùng ngưỡng mộ - Đúng là tiên cảnh.

-n, vị đạo trưởng này khi nào mới xuất hiện? - Sở Thiên Diêu suy đoán.

-Chúng ta chờ ở đây đi, thế nào lão đạo cũng về - Nguyễn Nhược Nhược đề nghị, Sở Thiên Diêu liền nghe theo.

Các nàng lên núi từ sáng sớm, chờ đến chính ngọ lão đạo trưởng mới về. Râu tóc trắng xóa như chỉ bạc, nước da hồng nhuận, bộ dáng tiên phong đạo cốt, khiến cho Sở Thiên Diêu và Nguyễn Nhược Nhược không thể không cung kính.

Lão đạo trưởng cũng không làm dáng, mời hai người vào nhà, lấy nước suối đãi khách. Nguyễn Nhược Nhược vào thẳng vấn đề:

- Khúc gỗ này của ta có một chỗ rất đặc biệt. Vậy thỉnh đạo trưởng chỉ giáo.

Đạo trưởng đón lấy khúc gỗ xem xét cẩn thận, một lúc lâu sau vẫn trầm ngâm không lên tiếng. Nguyễn Nhược Nhược hồi hộp nhìn không chớp mắt. Sở Thiên Diêu cũng nắm chặt cả hai tay.

Cuối cùng lão đạo trưởng chậm rãi nói:

- Trong khúc gỗ này có hồn phách của một người.

Lời nói như long trời lở đất làm Nguyễn Nhược Nhược nhảy dựng lên:

- Đạo trưởng quả nhiên đạo hạnh cao thâm. Ta cũng không muốn giấu giếm: đó là hồn phách một người bạn tốt của ta. Vậy thỉnh đạo trưởng giúp hẩn thoát thân.

- Thứ cho lão đạo bắt lặc - Đạo trưởng từ chối.

- Đạo trưởng ngài đạo hạnh cao thâm, hẳn là có cách. Cầu xin ngài hãy giúp hẩn - Sở Thiên Diêu khẩn cầu.

-Đúng vậy, đạo trưởng cao tay như vậy sao có thể bắt lực? Xin ngài hãy giúp hần, coi như làm việc thiện tích đức - Nguyễn Nhược nhược khó khăn lắm mới có thể tìm được cao nhân như thế nên không thể dễ bỏ cuộc được.

- Không phải không thể đem nguyên thần của hần ra khỏi khúc gỗ, nhưng ra ngoài thì hần nhập vào đâu a? Rất có thể hần sẽ trở thành cô hồn dã quỷ- Lão đạo vuốt râu nói.

Nguyễn Nhược Nhược không nghĩ tới điều này. Quả thật nếu ra ngoài thì Lưu Đức Hoa biết đi đâu?

- Nếu vậy thì cả đời hần phải làm khúc gỗ sao? Ta thử đem một thân thể đến.....- Nguyễn Nhược Nhược định thay mặt đổi đào, thuyết phục Lý Hơi tìm một thân thể phạm nhân chưa bị xử tử...

Lão đạo lắc đầu ngăn nằng:

- Hồn phách muốn nhập vào thân thể nào cũng phải có duyên, không thể tùy tiện nhập vào Trương Tam Lý Tứ Vương Nhị mặt rỗ ai cũng được.

Nguyễn Nhược Nhược không tưởng tượng nổi:

- Chuyện này mà còn phải cần duyên số a.....

- Đó là quy luật tự nhiên, nếu không trên thế gian này đám du hồn có thể tùy tiện nhập vào ai cũng được. Nếu không có cơ duyên thì không thể nhập vào được a....

- Nếu là như vậy thì ngoài việc hần phải chờ đợi cơ duyên thì không còn cách nào khác?

- Mọi việc đều đã được an bài, vậy nên phu nhân không cần nóng vội - Lão đạo cười sâu xa.

Nguyễn Nhược Nhược và Sở Thiên Diêu không hiểu được hàm ý của ảo đạo, chỉ biết rằng chuyến đi này vô cùng vất vả mà chẳng thu được gì.

uto -a(V{0 {om-alt:auto; line-height:normal'>- Ôi chào, hai vị muội muội càng ngày càng thướt tha xinh đẹp nha. Chắc chắc, xem kìa, mặt mũi lung linh như họa. Cô nương vừa rồi được xưng là xinh đẹp bậc nhất Như Ý Phường, cũng không xứng xách giày cho hai người. Tú bà đúng là chỉ giỏi lừa bạc của ta, đáng lẽ phải phái hai cô nương tư sắc bậc này mới đáng với số bạc mà ta bỏ ra chứ.

Lời này có thể nói uội muội của mình nghe sao? Hai tiểu cô nương bị trêu chọc đến mức không ngừng chạy trốn. Khi về trong phòng, cả hai đều buồn bực: “Nhị ca mới biến mất vài ngày, sao đã trở lại bộ dáng xấu xa như trước?”

Diêu Kế Tông về, gà chó trong phủ cũng không được yên. Bảo Trân, Bảo Châu mặc dù buồn bã đau lòng, cũng phải nghĩ cách làm thế nào để sống cho yên ổn được với hần. Hoa di nương lòng có tâm sự, lại tới thêm một tên hồn thể ma vương này, làm bà càng thêm phiền lòng. Ngoài mặt lúc nào cũng phải tươi cười như hoa, trong lòng thì thầm mong Diêu Kế Tông sớm mất hứng, phấn trở về Trường An đi.

Chú: Văn trung có liên quan đường đại vũ đạo tư liệu, tham khảo cho liễu châu diễn đàn (Tìm kiếm nghệ thuật đấu- đường vũ nhạc tích) một văn

35. Chương 35

Chương 35

Trên đường xuống núi, Sở Thiên Diêu thỉnh cầu Nguyễn Nhược Nhược mang khúc mộc còn trở về Sở phủ giữ lại vài ngày. Nguyễn Nhược Nhược cảm thấy tin được nằng, nhưng vẫn là ân cần dặn dò một phen.

- Sở Thiên Diêu, người dẫn hắn trở về, hắn dù sao cũng phải được cất thật kỹ. Đừng làm để cho bọn hạ nhân trông thấy mang vào nhà bếp làm củi, như vậy hắn sẽ hồn bay phách tán.

Nghe được Nguyễn Nhược Nhược giả thiết, Sở Thiên Diêu hít một ngụm khí lạnh, vội nói:

- Ta nhất định hảo hảo mang theo hắn. Tuyệt đối sẽ không làm cho người ta tưởng là củi mang đi đun bếp.

- Sở Thiên Diêu, vậy Lưu Đức Hoa ta đã có thể giao cho người. Người nhất định phải chăm sóc hắn thật tốt. Tốt nhất là khúc mộc còn này không rời người nửa bước, như hình với bóng chớ được quên. - Nguyễn Nhược Nhược đem khúc mộc còn đưa cho nàng, thận trọng ỷ thác.

Sở Thiên Diêu hai tay tiếp nhận lại, như nâng núi Thái Sơn, như ôm trẻ sơ sinh trong lòng. Mộc còn im lặng nằm ở trong lòng bàn tay nàng, một loại tin cậy từ trong tâm không nói thành lời.

Sau khi từ Lạc Dương trở về nữ nhi có điều khác lạ làm Sở phu nhân phát hiện ra. Trong vài ngày đầu cả người như không có hồn phách, như là người đã trở về mà hồn phách không trở về. Hơn nữa là một bộ dáng khóc tang mất, vừa mới du ngoạn trở về làm sao lại ra như vậy, giống như vội về chịu tang đấy.

Hai ngày trở lại đây lại thành thần thần bí bí, mỗi ngày ở trong phòng đóng cửa không bước ra ngoài, cũng không biết tránh ở trong phòng làm gì. Càng để Sở phu nhân khó hiểu chính là, tính toán ra bọn họ cũng đã trở về bảy tám ngày rồi, Diêu Kế Tông cư nhiên lại không thấy đâu. Thường là sáng sớm đã thấy hắn xuất hiện. Điều này rất không bình thường. Tính của Sở phu nhân lại không nhịn được lâu, quyết định đi thăm vấn nữ nhi một chút.

Sở phu nhân đi tới trước cửa phòng của nữ nhi, đang định nhắc tay gõ cửa, có tiếng thì thầm nhỏ bé ở bên trong, truyền ra mơ hồ. A, trong phòng có khách sao?

Ở trong phòng Sở Thiên Diêu tự mình một người, đang nói chuyện cùng khúc mộc còn ở trên bàn.

- Diêu Kế Tông - Vẫn là thói quen tính hướng tới khúc mộc còn mà kêu Diêu Kế Tông.

- Ngày đó đoạn khúc mộc còn này rơi xuống, người không đẩy ta ra thì tốt rồi. Khúc mộc còn này không nặng, từ trên rơi xuống cũng không đòi mạng ta, bỗng nhiên người lại ra đỡ, rồi thành..... như vậy.

Khúc mộc còn trên mặt bàn liên lần tạo động tĩnh rất lớn, xem ra trong hai ngày nói chuyện với nhau, ý tứ của nó là phản đối đây là điều Sở Thiên Diêu minh bạch. Nhịn không được, Sở Thiên Diêu đưa tay vỗ về nó nói:

- Ta biết, cho dù đảo ngược thời gian trở lại, người vẫn đến đẩy ta ra.

Khúc mộc còn liên bất động, áp vào lòng bàn tay của nàng mà nghe bảo. Sở Thiên Diêu tinh tế vuốt ve trên thân khúc mộc còn bóng loáng, thì thầm nói nhỏ:

- Nhưng mà, nếu thời gian thật sự có thể đảo ngược trở lại, lần này ta nhất định thay thế cho người.

Đang ở yên trong tay nàng khúc mộc còn liên vùng lên, đồng thời của phòng cũng vang lên tiếng gõ. Cách ván của truyền vào tiếng nói của Sở phu nhân.

- Thiên Diêu, Thiên Diêu nhi mau mở cửa.

Sở Thiên Diêu cả kinh, khúc mộc còn đang nắm trong tay liền giấu vào trong giường, lấy cái gối phủ lên. Sau đó mới đi mở cửa phòng.

Cửa vừa mở ra, ánh mắt Sở phu nhân đảo quanh trong phòng. Thấy rõ trừ bỏ Sở Thiên Diêu cũng không có người nào ở bên trong, nhịn không được kinh ngạc hỏi:

- Thiên Diêu, mới vừa rồi người cùng ai nói chuyện?

- Con..... con không cùng ai nói chuyện, con tự lẩm bẩm một mình mà thôi.- Nàng lắp liếm nói.

- Làm sao mà người nhốt mình ở trong phòng mà lẩm bẩm một mình chứ? Muốn nói chuyện tìm người cùng người nói nha. Đúng rồi, hảo huynh đệ Diêu Kế Tông của người đâu? Hắn có thể nói chuyện cùng với người, người vì cái gì không đi tìm hắn nha? Lâu rồi cũng chưa thấy hắn. Đứa nhỏ này trước kia cơ hồ không ngày

nào là không phá nát cửa nhà chúng ta, hiện tại như thế nào không đến đây? Các người..... Chớ không phải là tức khí mà nháo lên nha?

Sở phu nhân vừa hỏi vừa đoán. Như thế nào Sở Thiên Diêu cũng không trả lời. Như thế nào nàng cũng không đáp nha? Có chuyện gì mà không thể nói cho nàng?

Kỳ thật Diêu Kế Tông đã đến đây, bất quá đến đây cũng chỉ là một khúc mọc cùn, hơn nữa nàng cũng đang cùng hắn nói chuyện. Suy nghĩ hồi lâu, Sở Thiên Diêu cũng chỉ có thể trả lời mẫu thân một câu:

- Là, nương, chúng ta nháo với nhau rồi, từ nay về đoạn tuyệt, không còn qua lại.

Nay Diêu Kế Tông là không có khả năng đến nhà nàng từng ngày, sớm cùng mẫu thân giải thích rõ ràng thì tốt hơn.

- Vì cái gì nha? không phải các người là hảo huynh đệ sao? Lại còn đã từng trải qua hoạn nạn, đồng sinh cộng tử. Như thế nào nói tuyệt giao liền tuyệt giao? Kế Tông cũng không phải là người dễ dàng đắc tội người khác như vậy nha. Nhất định là người làm khó người ta. Người hảo hảo nói cho nương, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? - Sở phu nhân có hướng thiên vị Diêu Kế Tông, hướng nữ nhi mà giáo huấn.

Sở Thiên Diêu bị nương ép sát từng bước, đang có chút chật vật ứng phó. Lão nhân gác cổ chạy vào báo lại:

- Tứ công tử - Cách ăn mặc nam trang của nàng làm hấn tưởng nàng là tiểu chủ nhân làm luôn luôn cười híp mắt mà xưng hô như vậy.- Ngoài cửa có người tìm người.

- Ai nha? Có phải Diêu công tử hay không? - Sở phu nhân nhanh chóng đặt câu hỏi.

- Không phải, là vị tiểu thư rất béo trước kia theo Diêu công tử đến.

Sở phu nhân thất vọng. - Lại là vị Long tiểu thư này, sau khi các người đi Lạc Dương, nàng đều đến tìm bọn người vài lần. Còn oán giận các người không mang nàng cùng đi.

Long Phiêu Phiêu tới tìm, vốn nghĩ không muốn gặp nàng ta. Nhưng vì để tránh đi mũi nhọn của mẫu thân, Sở Thiên Diêu vội vàng tránh đi.

- Nương, không cùng nương nhiều lời nữa, ta phải đi tiếp khách.

Sở Thiên Diêu nhanh như chớp từ bên trong chạy ra, ra tới ngoài cửa lớn, liếc mắt một cái liền thấy một cỗ xe ngựa khác thường của Long phủ ngoài kia. Cao Mãnh ngồi đầu xe, hé ra khuôn mặt khó coi, sắc mặt giận dữ, như là ai trêu chọc hắn. Cửa sổ lộ ra khuôn mặt trắng bạch tròn tròn như cái bánh bao của Long Phiêu Phiêu, vừa nhìn thấy Sở Thiên Diêu đi ra, nàng liền thò đầu ra hỏi:

- Sở Thiên Diêu, người còn nhận ra ta không?

Này hỏi thật là mới mẻ à nha, như thế nào mà không nhận ra nàng? Quên ai chứ cũng không thể quên được nàng nha! Bộ dạng hình thể kia của nàng rất rất dễ nhận thức nha, làm cho người ta xem qua khó có thể quên.

- Phiêu Phiêu cô nương, người là tới tiêu khiển với ta sao? - Sở Thiên Diêu hai tay phất ống tay áo, cau mày nói. Không có Diêu Kế Tông ở đây, nàng cũng không tâm tư cùng nàng ta chơi đùa.

Long Phiêu Phiêu liền há miệng phát ra tiếng làm cho người ta kinh người:

- Người xem, người còn nhận ra được ta, Diêu Kế Tông kia như thế nào mà không nhận ra ta cơ chứ?

Sở Thiên Diêu nghe vậy ngẩn ra, - Người...Đã thấy Diêu Kế Tông? - Xem ra hắn cũng từ Lạc Dương đã trở lại.

- n, vừa vặn mới gặp hắn ở Diệu Vị Trai ăn điểm tâm, ta liền tới chào hỏi hắn, nhưng hắn lại không nhận biết ra bộ dáng của ta. Còn nói..... Còn nói ta.....- Long Phiêu Phiêu nói đến đây nói không được nữa.

Khi Long Phiêu Phiêu đi ra khỏi cửa Diệu vị trai, đang muốn lên xe ngựa mà Cao Mãnh đứng chờ trước cửa. Trong lúc vô ý liếc mắt nhìn sang bên cạnh, liền thấy bóng dáng Diêu Kế Tông đang ở bên kia rón ràng nhón nháo thì mừng rỡ vô cùng. Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu vô thanh vô tức đi Lạc Dương, làm

nàng nhớ bọn họ biết bao. Luôn luôn tới nhà hỏi thăm ngày họ về, đáng tiếc mỗi khi đến đều không biết bao giờ họ trở về. Bỗng nhiên ở trên phố gặp lại, khỏi phải nói trong lòng nàng biết bao nhiêu vui mừng, lập tức tiến tới cùng hân chào hỏi.

- Diêu Kế Tông, người đã trở lại. - Long Phiêu Phiêu cười đến nỗi không tìm thấy đôi mắt trên khuôn mặt nha.

Diêu Kế Tông sững sốt, tự nhiên trước mắt xuất hiện một nữ tử béo khổng lồ, choáng váng nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại. Hắn buồn bực hỏi:

- Cô nương, người là ai? Người như thế nào nhận được ta?

- Ta là Long Phiêu Phiêu - Cái này đổi lại là Long Phiêu Phiêu buồn bực.

- Ha ha ha ha... - Tiếng cười như điên của Diêu Kế Tông liên vang lên, trắng trợn cười đến mức không kiên nhẫn gì.

- Người người giống thân trụ quá đi, còn Phiêu Phiêu, người phiêu được sao? Chắc hồi bé đã từng được trụ nuôi dưỡng nha? Bằng không như thế nào dài, như vậy phì...

Nói còn chưa nói hết, Cao Mãnh tung quả đấm đầy uy vũ mà phóng tới. Cuối cùng hắn thông minh mau thoát, dù là như thế, nắm đấm kia cũng đập vào má hắn, nhất thời nửa khuôn mặt sưng lên xanh xanh tím tím. Nếu quả đấm này vào chính giữa mặt hắn mà nói là, chắc mặt của hắn chính là hiện trường tai nạn xe cộ, cơ bản có thể khuôn mặt bị phá hỏng.

Bị ăn một đòn này hắn còn không biết đường biến đi, còn ôm mặt hét lên:

- Tên tiểu súc sinh nào vậy? Dám đến đây đánh bản công tử.

Cao Mãnh càng phát hỏa lớn, kéo hắn dậy hảo hảo đánh hắn một trận. Một hai ba bốn năm, đánh cho hắn vẻ mặt nở hoa, sáu bảy tám chín mười, đánh cho hắn cả người đông đưa. Rất nhanh Diêu Kế Tông đã bị đánh cho vô lực chống đỡ. Trong lòng biết là lúc này gặp gỡ cường địch, ôm lấy khuôn mặt của mình mặc hắn đánh, một mặt ăn nói khép nép miệng đầy cầu xin tha thứ nói:

- Anh hùng a! Hảo hán a! Người đừng đánh. Ta là tiểu súc sinh, ta là tiểu súc sinh được rồi chứ?

Tính tình Cao Mãnh là như thế nào chứ? Đương nhiên là không được, may mắn Long Phiêu Phiêu niệm tình cũ, hét lên ra lệnh hắn dừng tay. Nếu không mạng nhỏ Diêu Kế Tông ít nhất bị Cao Mãnh đánh ất một nửa.

Sở Thiên Diêu gặp bộ dạng ủy khuất của Long Phiêu Phiêu, không cần nghĩ cũng biết được tên Diêu Kế Tông kia nói những lời không dễ nghe gì. Vì thế an ủi nàng nói:

- Phiêu Phiêu cô nương, nếu lời hắn nói lời không dễ nghe, người đừng để trong lòng làm gì, làm như không nghe thấy là tốt rồi.

- Đâu chỉ là không dễ nghe, quả thực quá khó nghe. Trước kia hắn gặp người mang theo ba phần cười, nhìn liền dễ thân. Như thế nào vài ngày không thấy, lại trở nên xấu xa như vậy rồi? - Long Phiêu Phiêu đối với câu "Giống thân trụ quá đi" mà canh cánh trong lòng.

- Sư muội, người nếu còn không hết giận, ta tiếp tục đi tìm tiểu tử kia dạy dỗ một chút. - Cao Mãnh xen mồm nói.

- Thôi, sư huynh hắn đã bị người đánh cho không nhẹ, nếu tiếp tục đánh sẽ có tai nạn chết người.

- Cao Mãnh, người đánh hắn? - Nghe được như vậy tâm Sở Thiên Diêu trầm xuống, công phu của Cao Mãnh nàng biết, Diêu Kế Tông hắn là ăn không tiêu.

- Kia đương nhiên phải đánh, cứ nhiên dám đối với sư muội vô lễ như thế. - Cao Mãnh vẫn còn tức giận.

Lập tức tâm thần Sở Thiên Diêu không yên, cùng Long Phiêu Phiêu đối đáp câu được câu không. Cũng may Long Phiêu Phiêu tự tôn bị thương, cũng không có tâm ở lâu, nói hai ba câu sau liền cáo từ. Hai người bọn họ chân trước vừa đi, Sở Thiên Diêu sau lưng liền tiến đến Diệu Vị Trai. Chịu đựng Cao Mãnh hành hung một trận, nghĩ đến tiểu tử này bị thương không nhẹ. Nếu vẫn còn ở nơi đó không có ai trông nom,

chẳng phải muốn tìm đường chết? Dù sao cũng là quen biết một hồi, tuy rằng không phải người trước đây, nhưng giọng nói đáng điệu nụ cười như trước. Ngày xưa ôm ấp tình cảm vì vậy nhất thời chẳng quên được, giờ này có thể chiếu cố cho hắn một chút.

Còn chưa đi đến Diệu Vị Trai, đã thấy Diêu Kế Tông ai ôi liên tục kéo một thân thương thương tích lão đảo bước đi từng bước. Cư nhiên còn chính mình đi lại được, hắn thật đúng là có thể khiêng a! Sở Thiên Diêu cũng không kinh động hắn, theo sát ở phía sau hắn không xa, hộ tống hắn trở về nhà. Nhìn hắn vào trong cửa Diêu phủ, nàng xa xa đối với cánh cửa kia đứng nửa ngày. Nguyên lai nhà của hắn ở chỗ này, trước kia vài ba lần muốn tìm mà không biết ở đâu. Nay đã biết, cũng là uổng công. Diêu phủ trong thành Trường An, nay nàng đã không muốn bước vào nữa rồi. Ở phía sau buồn bã nửa ngày, Sở Thiên Diêu mới buồn bực xoay người bước về nhà.

Sau khi trở về nhà, Sở Thiên Diêu ba bước cũng chỉ có hai bước liền vào trong phòng của mình. Đi vòng qua bức bình phong hướng trên giường nhìn, trong đầu nhất thời vang lên tiếng “Ong”, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. Cư nhiên trên giường là khoảng không, chăn đệm trải giường đâu? Chiếc gậy ở dưới gối đâu chứ? Liền cả kinh đây không phải chuyện nhỏ, xoay người sang chỗ khác, nàng như bị thiêu cháy chạy vội ra bên ngoài.

- Nương, nương, ai đụng đến chăn đệm của ta? Có thấy gì đó trên giường không?

Thanh âm của nàng thê lương cùng sợ hãi, từ bên trong ra đến bên ngoài vườn suốt dọc đường đi. Mọi chỗ hành lang gấp khúc, từ bụi cây ngô đồng cho đến ngọn cây chim tước làm tổ đều không thấy. Sở phu nhân ngạc nhiên đi ra nói:

- Người đưa nhỏ này, làm gì mà nháo lên vậy? Đây cũng gần vào hạ, trên giường người vẫn còn chăn đệm mùa đông, cũng không thấy nóng sao? Ta để cho Trần tẩu đem chăn đệm người mang đi phơi nắng, một lát nữa trải vật dụng mùa hạ.

- Vậy các người khi thu chăn đệm có nhìn thấy dưới gối có cái gậy không? - Sở Thiên Diêu vội vàng hỏi.

- Thấy được. Đúng rồi, Thiên Diêu, người giải thích cho ta biết dưới gối giấu đoạn gậy gộc làm gì? Để gác đầu sao?

- Bất luận như thế nào, trước tiên người mau nói cho ta biết cây gậy ở đâu? - Sở Thiên Diêu vội muốn chết.

- Khi phơi nắng chăn mền, ta thuận tay mang đi. Dem nện chăn bông vài lượt, để dành phơi nắng hơn. Sau khi ta nện xong tiện tay gác trên hành lang sân sau rồi.

Tiếng nói của Sở phu nhân vừa dứt, Sở Thiên Diêu đã phi như bay hướng tới phía sân sau thường xuyên tắm giặt phơi nắng. - Đứa nhỏ này làm sao vậy? Một đoạn mộc còn như vậy mà để bụng.- Hành vi của nữ nhi làm cho làm mẫu thân thực kinh ngạc, nhưng mà chuyện làm cho nàng càng kinh ngạc còn ở phía sau.

Sở Thiên Diêu ở sân sau không tìm kia căn gậy gộc kia, lại hỗn hển đi ra hỏi mẫu thân.

- Nương, căn bản trên hành lang không có gậy gộc ta muốn tìm, người cẩn thận ngẫm lại để ở chỗ nào?

- Không có khả năng, chính tay ta đặt ở trên hành lang sân sau mà. - Sở phu nhân cũng không phải lão hồ đồ, cũng nhớ rõ chính để ở đâu. Không có khả năng nha, chỗ nàng để đoạn mộc còn lại tìm không thấy. Hơn nữa lại là đem toàn bộ mọi góc ngách trong sân nhất nhất tìm cũng không thấy. Từ trong vườn hoa Phi Hồ chạy tới, trùng lớn đôi mắt nhìn về phía hai vị chủ nhân ở trong sân tìm loạn.

- Chẳng lẽ là bọn hạ nhân cầm đi? - Sở phu nhân nghĩ chỉ có theo phương hướng này, nhưng trong phủ số lượng người không nhiều lắm, vài cái hạ nhân trăm miệng một lời, đều nói không lấy cái gì gậy gộc. Cũng là, người ta lấy căn gậy gộc làm gì chứ?

Khuôn mặt Sở Thiên Diêu trắng bệch tìm xung quanh, tìm thỉnh thoảng nhảy loạn, hoảng sợ cực kỳ. Bất luận mọi chỗ trong sân, trong nhà vệ sinh, đến bó củi gần đó tinh tế kiểm tra một lần rồi khắp nơi. Sau đó lại đi đến phòng củi, sau đó lại đến vườn sau khắp nơi đều không tìm thấy đoạn mộc còn, toàn bộ sân vườn thành một bãi bừa bộn. Phi Hồ nhắm mắt vẩy đuôi đi theo nàng, lộ ra bộ dáng vội vàng muốn giúp.

- Phi Hồ người tránh ra.- Sở Thiên Diêu chẳng quan tâm đến ý đến nó, phất tay làm cho nó tránh xa một chút. Phi Hồ thực bẽ mặt đi tới bên người Sở phu nhân mà ngồi xổm xuống.

Trời gần xế chiều, Sở Thiên Tiêu đã trở về. Vừa thấy mặt trận này loạn, không khỏi hỏi:

- A, tìm cái gì vậy Thiên Diêu? Sao học theo kẻ trộm làm loạn sân như vậy?

- Hừ- Sở phu nhân vội ngăn lại nhi tử đang dùng từ trêu ghẹo.

- Làm sao vậy?

- Đừng trêu chọc muội muội người, giờ không thích hợp trêu nàng.- Sở phu nhân nhỏ giọng nói.

Liếc mắt một cái thấy khuôn mặt Sở Thiên Diêu tái nhợt, đôi môi mím chặt, mi nhíu thật sâu, ý cười trên mặt Sở Thiên Tiêu vội thu lại. Còn chưa từng thấy qua bộ dáng muội muội như này nha, nàng bị mất bảo bối gì vậy?

Vì thế Sở phu nhân tinh tế cùng hần nói lại, vừa nghe chuyện song Sở Thiên Tiêu ngạc nhiên cực kỳ.

- Cái gì? Động can qua lớn như vậy, chỉ vì tìm căn gây gộc? Cây gây đó là cái gì nha, gỗ trầm hương sao?

- Nào có quý báu như vậy, ta xem thực bình thường nha. Ai biết như thế nào mà nàng để bụng như vậy, tìm cũng đã nửa ngày.

Sở Thiên Tiêu ngạc nhiên lấy làm lạ nha. Hai mẫu tử đứng ở một bên, còn có hắc cầu Phi Hổ ngồi xổm ở một bên, cùng nhau nhìn Sở Thiên Diêu lẫn qua lộn lại ở trong sân tìm. Cho đến khi ánh mặt trời dần tắt, trời dần xám xịt tối, tìm mãi mà Sở Thiên Diêu không có thu hoạch được gì cả. Nàng vô lực ngồi xuống đất, cả người giống mất hồn mờ mịt không biết tìm ở đâu. Bất giác nhớ lại trước khi chia tay Nguyễn Nhược Nhược từng dặn dò: “Người nhất định phải chiếu cố cho hần thật tốt, tốt nhất là khúc mộc côn này không rời người nửa bước, như hình với bóng chớ được quên.” Nay..... Nàng lại đem hần đánh mất, một cái cũng không thấy, nàng cư nhiên đã đánh mất.

Tưởng tượng lại như thế, lập tức đôi mắt Sở Thiên Diêu tràn ngập nước mắt. Long mi run run, thừa nhận không được nước mắt cuộn cuộn không dứt, phút chốc rơi xuống như mưa. Sở phu nhân cùng Sở Thiên Tiêu đều phát hoảng, Sở Thiên Diêu cũng không phải là nữ nhi động một cái là rơi lệ nha, nàng cùng mấy ca ca từ nhỏ đến lớn đều đánh đao múa thương mà lớn lên, đồng dạng tính nết của nàng là đồ máu chứ không đồ lệ nha. Vậy mà không thể ngờ được nàng lại khóc, việc này..... Việc này thật không giống bình thường a!

- Đừng khóc nữa Thiên Diêu. Người muốn đoạn gãy như thế nào nói với Tam ca, ta thay người mua mấy cái mang về.- Sở Thiên Tiêu chạy nhanh ra đỡ nàng.

- Không cần người mua, ta muốn cái đấy.- Sở Thiên Diêu khóc thút thít nói. Nàng lớn như vậy, chưa có bao giờ thử qua như thế thê lương khóc nức nở. Nôn nóng mà tuyệt vọng, khóc đến nỗi quả tim như bị bóp chặt. Mắt rơi lệ, nội tâm thành tro. Người của hần mất đi, hần còn có hồn. Nay ngay cả hồn cũng không còn, trong phút chốc nàng chỉ cảm thấy mình lẻ loi giữa trời đất.

- Được được được, sẽ là đoạn gãy đấy. Người tả bộ dáng đoạn gãy như thế nào, nói cho Tam ca của người biết, Tam ca giúp người đi tìm.

- Chính là một cây gãy bình thường, dài như vậy, thô như vậy, màu đỏ thẫm. - Sở phu nhân khoa chân múa tay cho nhi tử xem.

- Thiên Diêu, trước tiên người cùng nương đi dùng bữa tối, nơi này giao cho Tam ca, ta tới thay người tìm.

Sở phu nhân đem Sở Thiên Diêu đi ăn cơm chiều. Sở Thiên Tiêu đốt đèn cho sáng, đem khắp nơi trong sân lẫn vườn tìm một lần. Chỉ kém là không đào ba thước đất lên, bóng dáng cái mộc côn kia cũng không thấy. Thật lạ, chẳng nhẽ nó có thể bay lên trời chui xuống đất chăng?

36. Chương 36

Chương 36

Sở Thiên Diêu thế nào còn có tâm tư dùng bữa tối, thực không nuốt nổi. Tùy tiện ăn vài miếng lót bụng, quẳng bát xuống chạy vội ra sân. Trong lòng hướng về Tam ca tràn đầy hi vọng, nhưng lại thấy Tam ca trở lại ánh mắt đầy ý xin lỗi. Một chút hi vọng nhỏ nhoi trong lòng liền vụt tắt, nỗi tuyệt vọng giống như những sợi tơ vô không tìm thấy đầu mối.

- Thật là kì quái, đoạn gãy kia vẫn hảo hảo ở trong này, lại không ai lấy, như thế nào mà không thấy đâu? Chẳng lẽ nó có chân chính mình chạy đi sao? - Chuyện này làm Sở Thiên Tiêu cảm thấy khó hiểu.

Hắn là thuận miệng vừa nói, Sở Thiên Diêu nghe được cả người liền chấn động. Đột nhiên đuổi ca ca của nàng đi:

- Tam ca, ngươi cũng chưa dùng bữa tối. Ngươi đi dùng bữa đi, nhanh đi.

- Cũng được, dùng bữa tối xong xuôi ta lại đến giúp ngươi tìm.- Sở Thiên Tiêu quả thật cũng đói bụng, cung kính không bằng tuân mệnh mà rời đi.

Sở Thiên Tiêu vừa đi, trong sân chỉ có một mình Sở Thiên Diêu. Màn đêm buông xuống, trong sân hiển nhiên yên tĩnh vô cùng. Nàng đi đến giữa sân, đảo mắt nhìn bốn xung quanh một lượt, thử thăm dò kêu:

- Diêu Kế Tông.

Thanh âm vang lên phá tan im lặng trong sân, thanh âm lan ra như sóng. Sở Thiên Diêu gọi ra một tiếng, liền nghiêng tai tinh tế nghe động tĩnh. Nhưng trong sân vẫn im lặng như trước, thanh âm của tiếng gậy gõ mà nàng kỳ vọng không có vang lên. Nàng thử hô lại vài tiếng, vẫn như cũ, liền thất vọng.

- Diêu Kế Tông, ngươi chạy đi đâu? - Ở trong sân Sở Thiên Diêu đứng một mình, nước mắt lại rơi ra như thủy triều. Bóng đêm đen như mực, ánh sáng ảm đạm, giống như một hồi lễ tang. Táng hồn hắn cũng táng lòng của nàng, nước mắt bị ai như lễ truy điệu.

Ở góc sân là hắc cầu Phi Hồ đang ngồi xổm ở đó, nó nhìn khuôn mặt đầy nước mắt lóng lánh chủ nhân, trong hai mắt màu hổ phách của nó, là cảm thấy thật ngạc nhiên nha.

Sau khi chặn bông được phơi nắng, Sở phu nhân tiện tay đem mộc côn để lên trên hành lang, xoay người rời khỏi sân sau. Trần tẩu cũng nhanh chóng đem tấm chăn phủ đã giặt xong mang đi phơi nắng, cũng liền rời khỏi sân sau. Trong sân liền im ắng, ánh mặt trời chiếu rọi vào chỗ mộc côn. Thật lâu sau thật lâu sau, cũng tự mình lăn lộn rời khỏi sân sau.

“Mặt trời càng lên cao, Hoa nhi đối với ta cười. Thời gian tốt đẹp như vậy, cứ nhiên ta bị nhốt trong khúc gỗ như này, đi đâu cũng không được. Ai!” Hồn phách Lưu Đức Hoa bên trong khúc gậy đang buồn bực. Hành động không được tự do nha! Nửa bước chân cũng khó đi. Kỳ thật hắn có thể xem có thể nghe có thể nói, nhưng là lời hắn nói người khác nghe không thấy. Thanh âm của linh hồn phát ra, người thường căn bản nghe không thấy.

” Dù sao cũng là nhàn rồi, làm một chuyến vận động đi. Trái ba vòng phải ba vòng cổ xoay xoay.....” Trong sân không có người, một cây mộc côn tự mình chuyển động ở trên hành lang mà phải lăn ba vòng trái lộn ba vòng. Chính mình cùng chính mình chơi đùa ai mà thấy được thì cũng phải sợ chết khiếp, bỗng nhiên có một cái bóng đen lặng yên không một tiếng động tiếp cận nó. Đến khi một đạo kinh phong đánh tới khi đó mới giật mình nhận thấy sự khác thường, nhưng đã chậm, Phi Hồ đã đem nó bắt giữ được rồi.

Phi Hồ cũng không phải là cầu kêu loạn, giờ phút này lại trừng mắt nhìn đoạn gãy mà đánh giá. Thanh âm trầm thấp đáng sợ này, bộ dạng hung mãnh như vậy mà nghe được cũng giật mình. Thực hiển nhiên, nó đã nhận ra đoạn mộc côn này không phải một cây gỗ bình thường.

Linh hồn, theo khoa học gia phân tích kỳ thật chính là trạng thái sóng điện não ly khai. Làm người ta có cảm giác chậm chạp, có một số tổ hợp sóng điện người ta không cảm ứng được sự tồn tại của nó. Nhưng là cầu cảm giác so với người sâu sắc nhiều lắm, bọn chúng có thể cảm ứng được một ít dị biến tồn tại.

Lưu Đức Hoa hồn phách bên trong mộc côn kêu khổ không ngừng, “Phi Hồ nha Phi Hồ, thời điểm ta làm người không có trêu chọc đến người nha. Khi làm gậy gộc như thế nào mà trêu chọc được người. Tứ lang, người chạy đi đâu, mau tới cứu mạng a.”

Ngược lại hắn không nói lời nào thì thôi, vừa nói nói Phi Hồ liền kích động. Thân thể cong lại, lông lá toàn thân dựng thẳng lên, hiển nhiên nó nhận định đoạn mộc côn này là một địch thủ cực lợi hại mà đối phó. Nhất thời Lưu Đức Hoa biết chính mình lại phạm sai lầm lớn.

Khứu giác của cầu chẳng những nhạy hơn con người, mà thính giác của nó còn nhạy hơn xa so với nhân loại. Thính giác của nhân loại, đối với âm ba cao tần có hạn. Mà thính giác của cầu, có thể nghe được thanh âm cực bé. Có thanh âm người không thể nghe được, nhưng cầu có thể nghe được. Thanh âm linh hồn vang vọng, có lẽ là thuộc loại âm cao tần, làm cho Phi Hồ nghe thấy được. Một cây mộc côn phát ra âm thanh, hiển nhiên làm cho nó thực giật mình. Phát ra thần thái như lâm đại địch, há miệng hung hăng cắn xuống. Cái mồm đó to đỏ như máu, mộc côn bị cắn khảnh khách vang lên.

” Đừng cắn đừng cắn, cầu người, Phi Hồ. Người cắn hỏng cây gậy ta ở chỗ nào nha! Ta cũng chưa nghĩ ra cách biến lại làm người nha!” Lưu Đức Hoa nghĩ đến loại khả năng này liền hoảng sợ.

Phi Hồ cũng không vì vậy mà bỏ qua y cắn càng mạnh hơn, nhưng chất gỗ cực cứng rắn mặc cho nó cắn không ngừng. Vì thế nó liền tha khúc gỗ này chạy ra khỏi sân. Thời điểm khi nó ra khỏi sân, thì cũng là lúc Sở Thiên Diêu vô cùng lo lắng hướng tới sân sau mà chạy tới.

Hồn Lưu Đức Hoa mất, hồn Sở Thiên Diêu cũng không còn. Hắn mất hồn, nàng cũng liền mất hồn. Trong lòng đau khổ không nói được, lục phủ ngũ tạng đều bị đốt cháy, đau đến kịch liệt. Không có hắn trong hai ngày cả người liền gầy đi, kinh hoàng lúc nào cũng khóc như mưa.

Nàng vẫn là không chịu bỏ ý định tìm hắn, mỗi ngày vừa mở mắt ra chính là ở trong phủ tìm cây gậy. Một loại dị dạng, khó có thể nói rõ cảm giác, làm cho nàng cảm thấy hồn phách Lưu Đức Hoa vẫn còn ở trong nhà. Nhưng loại cảm giác này rất thực hư không rõ, không thể cẩn thận tỉ mỉ mà phân biệt rõ ràng được. Chính là nàng càng không ngừng đi tìm, tìm, tìm..... Trong sân sau ít nhất bị nàng bới tìm hơn mười hai mươi lần, Mọi góc gác trong Sở phủ cũng đều tìm qua ít nhất một lượt. Một lần lại một lần tìm kiếm, một lần lại một lần thất vọng. Thất vọng rất nhiều, không tìm thấy được đều rơi lệ. Khóc đủ nước mắt một chút, lại nặng nề tiếp tục đi tìm.

Sở phu nhân cùng Sở Thiên Tiêu thấy nàng như vậy đều không có cách, tìm cũng không tìm lại được, khuyên cũng khuyên không được, buộc lòng để cho nàng lật tung Sở phủ. Lăng Sương Sơ đến thấy bộ dạng của Sở Thiên Diêu như vậy, cùng Sở Thiên Tiêu kề tai nói nhỏ nói: - Đây là đã đánh mất đoạn gậy sao? Nhìn như thế nào giống như là vì tình mà khổ sở nha? - Cảm giác của nữ hài tử quả thật là tinh tế.

- Thiên chân vạn xác đúng là đã đánh mất đoạn gậy. - Sở Thiên Tiêu chỉ biết một mà không biết hai cường điệu nói.- Ông trời phù hộ kia đoạn gậy kia mau mau hiện ra đi, nếu không nàng cứ như vậy chắc không trở thành người lớn được.

Nhìn nữ nhi nhanh chóng hốc hác như vậy, làm mẫu thân trong lòng liền hối hận: Sớm biết như vậy không nên đi phơi nắng đêm chần của nàng, cũng không động đến đoạn gậy của nàng. Hiện tại thì tốt lắm rồi, đã đánh mất đoạn gậy đó, còn đem nữ nhi ép buộc thành như vậy.

Hôm nay Sở Thiên Diêu lại ở bên trong sân tìm nghiêng trời lệch đất, Sở phu nhân tiến vào nói với nàng:

- Thiên Diêu, có người tìm người.

- Ta không rảnh.- Sở Thiên Diêu cũng không hỏi là ai, đầu cũng không ngẩng lên liền một câu từ chối.

- Là Bộ Bình Xuyên tới tìm người.- Ngữ khí Sở phu nhân nhấn mạnh nói. Không đợi được Diêu Kế Tông đến cửa, chỉ còn trông chờ vào Bộ Bình Xuyên. Có chút ít còn hơn không, tốt xấu có thể phân tán phân tán lực chú ý của nàng.

Bộ Bình Xuyên- một cái cái tên phảng phất như xa cách đã lâu, Sở Thiên Diêu sợ run một chút mới hỏi phục lại tinh thần.- Hắn tới tìm ta? - Ngữ khí ngoài ý muốn, nếu là trước đó một tháng, có thể làm cho

nàng ngoài ý muốn mà kinh hãi. Nhưng vào lúc này, chính là ngoài ý muốn.

Bộ Bình Xuyên đứng ở sân trước dưới tán cây Ngọc Lan. Quần áo màu lam, như ánh mặt trời chiếu vào biển cả, như bầu trời không mây. Ngày xưa Sở Thiên Diêu chỉ cần thoáng nhìn thấy góc áo hần, tim liền đập không dừng. Giờ phút này, lòng của nàng tĩnh lặng như biển không sóng.

Bộ Bình Xuyên tới nhờ nàng chuyển đồ vật.

- Sở Thiên Diêu, ta muốn gửi cái này ở chỗ người.

Giữa hộp gấm tinh xảo, có một đoá mẫu đơn được làm bằng ngọc rất đẹp, tinh xảo phát ra ánh sáng lung linh bảy mầu, lớn bằng cái bát ăn cơm. Đoá hoa dùng thuỷ ngọc mài thành, nhị hoa được làm bằng chuỗi trân châu. Bông hoa có màu sắc hoa văn trông rất sống động, được làm bằng tay tinh xảo khéo léo vô cùng. Sở Thiên Diêu tuy rằng cũng không thích loại hoa này nha, nhưng vừa trông thấy, không khỏi bật thốt lên khen:

- Đẹp quá! Bông hoa giống như cái cung điện.

- Ngày mười tháng năm này, là sinh nhật tuổi mười sáu của Lý Sướng. Nếu ngày đó ta không có tới tìm người lấy đoá hoa này, xin người thay ta đưa cho nàng. – Bộ Bình Xuyên nói.

Nhịn không được Sở Thiên Diêu liền hỏi:

- Người vì cái gì không thể tới?

- Ta có khả năng phải rời khỏi Trường An một thời gian ngắn, sợ nhất thời không trở về kịp.- Bộ Bình Xuyên trả lời qua loa.

Sở Thiên Diêu vốn muốn hỏi hần đi nơi nào, nhưng người ta không muốn nói tỉ mỉ, nàng cũng không hỏi bằng được. Huống hồ chính nàng còn đang có chuyện nan giải, nhất thời cũng không quản chuyện của người khác. Vì thế tiếp nhận hộp gấm, gật đầu nói:

-Vậy được rồi, ta trước giúp người cầm. Bất quá, tốt nhất là chính người trở về đưa cho nàng.

Ánh mắt Bộ Bình Xuyên xẹt qua một tia lo lắng, nhanh chóng thanh minh.

- Ta sẽ cố hết sức.

Tiến bước Bộ Bình Xuyên, mang hộp gấm cất đi, Sở Thiên Diêu đi ra phía sau vườn hoa. Ở trên bờ ao nhỏ ôm đầu gối ngồi xuống, ngắm người nhìn ao nước trước mắt. Trước đây, nàng thường nhìn ao nước này mà nghĩ tới ánh mắt của Bộ Bình Xuyên – cặp kia làm cho nàng tâm hồn thiếu nữ lần đầu tiên xao động. Nhưng là, chẳng biết bắt đầu từ khi nào? Lòng của nàng không hề vì hần mà xao động.

Cô gái nào mà không có xuân tình? Mỗi tình đầu của thiếu nữ mới lớn, khi mới gặp làm ình rung động không thôi sau một thời gian dần chìm lắng xuống.

Bộ Bình Xuyên từng làm cho Sở Thiên Diêu rung động như vậy rồi lại hư vô cũng giống như trăng trong nước, tâm tình bình lặng không xao động, một cục đá lớn cũng không thể dậy nổi sóng ba động. Cũng chẳng biết làm thế nào mà Diêu Kế Tông từng chút từng chút khắc sâu vào trong lòng nàng. Ban đầu chỉ thoáng qua, dần dần khắc sâu vào trong lòng của nàng không thể xóa đi được.

Tiện tay cầm lên một viên đá, ném mạnh về phía ao nước tĩnh lặng kia, nhìn gợn sóng lan dần ra, không kìm lòng được nàng liền nhớ tới nụ cười tủm tỉm trên mặt của Diêu Kế Tông. Ý cười trên mặt hần luôn như nước suối trong cuộn cuộn chảy xuôi, tươi cười như nước chảy nhẹ nhàng. Về sau còn có thể nhìn lại được sao? Hồn phách của hần giờ rốt cuộc đi nơi nào? Có thể tìm trở về sao?

Sở Thiên Diêu tâm càng loạn, rối loạn đến tê dại. Theo bản năng hòn đá trong tay vẫn quăng xuống nước, mặt nước trong ao đang yên lặng liền tung tóe bọt khắp nơi. Bọt nước trắng xóa một chỗ rồi lan ra từng đợt sóng, từng đợt lan tỏa giống như nỗi đau xót đang lan tỏa trong lòng nàng.

Ngồi bờ ao, bất tri bất giác, hoàng hôn dần dần buông xuống. Sở Thiên Diêu ngừng tay, nhìn phản chiếu như gương, lòng của nàng vẫn như cũ ba động như những đợt sóng nhẹ trong hồ. Nhịn không được thở dài

một tiếng, khi tiếng thở dài của nàng dừng lại, mặt ao tự nhiên nổi lên những gợn sóng. Gợn sóng cũng không lớn, nếu không phải nàng nhìn chăm chú vào mặt ao mà ngẩn người, căn bản không chú ý đến.

Ao nước về mùa xuân thường không có sóng nước ba động được, vào thời điểm này mặt nước phải yên tĩnh chứ? Trên mặt nước như có cái gì khuấy động vậy, cho nên mặt nước đang tĩnh lặng liền xuất hiện những gợn sóng. Sau một lát, mặt nước trong ao giống như có những cơn gió mạnh tạo lên những cơn sóng lớn, từng đợt sóng bập bềnh ở một chỗ lan rộng ra giống như có Na Tra ở dưới đáy nước huyền ảo vậy.

Trong phút chốc, cái loại cảm giác khác thường này lại tới nữa. Nói cũng không nói rõ được, cảm giác như rõ ràng lại phẳng phất như không có, nàng cảm thấy hồn phách Lưu Đức Hoa ở gần trong gang tấc. Theo bản năng nhìn quanh bốn phía, cuối cùng nàng bình tĩnh nhìn chỗ dậy sóng trong ao nước kia. Sau đó run sợ nửa ngày, đột nhiên “bùm” một tiếng liền nhảy xuống ao.

Ao nước tĩnh cũng không lớn lắm, cũng không sâu, Sở Thiên Diêu bơi tới bơi lui vài lần, như ước nguyện thấy được đoạn mộc còn nàng đau khổ tìm nhiều ngày. Trong lòng nàng liền có cảm giác vui mừng khôn xiết, khó có thể nói nên lời. Mặt trời cũng đã hạ hẳn xuống, nhưng mặt trời trong lòng nàng như vừa nhô ra, bừng sáng vô hạn.

Cầm mộc còn lên Sở Thiên Diêu lau đi rong rêu bám trên đó, liền phát hiện ra dấu răng loang lổ, tự nhiên hiểu được là ai làm chuyện tốt này. Phi Hổ tuy rằng từ trước tới nay như là bảo bối của nàng thật, nhưng đoạn mộc còn này lại như khúc thịt của nàng a. Lập tức nàng thở hồng hộc đi tìm đầu sở gây nên mà tính toán sổ sách, một tay cầm đoạn mộc còn, một tay cầm roi đuổi theo cẩu mà đánh mắng.

- Phi Hổ, người, súc sinh này, nguyên lai là người đem cây mộc còn này quăng vào ao nước, hại ta lâu như vậy tìm không ra. Hôm nay không đánh người mấy roi, sáng mai người còn định ngậm bậy mang đi đâu chứ?

Phi Hổ bị nàng đuổi chạy trốn thực mạng trong sân, cơ hồ gần như nhảy qua tường.

Một người một cẩu đuổi nhau động tĩnh quá lớn, Sở phu nhân không thể không đi ra ngăn lại. Nàng nói:

- A di đà Phật, Thiên Diêu đoạn mộc còn của người cuối cùng tìm thấy, người đừng khiến cho gà bay chó sủa nữa. Phi Hổ người cũng là, bình thường người cũng không lộn xộn như vậy, vừa động một cái liền làm cho chủ người thương tâm. Từ nay về sau phải thông minh hơn chút đi, sau này từng nhánh cây ngọn cỏ trong phủ đừng có đụng vào.

Thật ủy khuất cho Phi Hổ nha, muốn nói cũng không ra lời. Chỉ còn cách “ô ô” tránh ở phía sau Sở phu nhân, hai mắt còn nhìn chăm chăm đoạn mộc còn kia. Nó vẫn là cảm thấy đoạn mộc còn kia không thích hợp, nhưng có chủ nhân che chở, nó không làm gì được quái vật này.

Sở Thiên Diêu nghe nói muội muội tìm thấy bảo bối, liền tiến tới coi nó như thế nào mà cả nhà không thể bình an được. Vừa mới thấy liền thất vọng:

- Đoạn mộc còn này thực bình thường mà! Thiên Diêu người như thế nào vì nó mà tiêu tụy vậy?

Sở Thiên Diêu mặt đỏ lên, đem ca ca đẩy ra bước vào trong phòng của mình.

- Không cần người lo.

Đóng cửa lại, nàng hướng tới đoạn mộc còn nói.

- Diêu Kế Tông, mấy ngày nay tìm không thấy người ta cũng muốn chết. Người bị ngâm mình ở trong nước chắc cũng hoảng sợ? Đều do ta không tốt, không có nghe Nguyên Nhược Nhược nói, mộc còn không được rời người, kết quả xảy ra sự cố. Từ nay về sau, ta nhất định phải cẩn thận nhìn người. Cho dù..... Không thể lúc nào cũng mang người tại bên người, cũng nhất định phải đem người để chỗ an toàn.

Vài câu cuối cùng, nàng nói trang nghiêm trịnh trọng như tuyên thệ.

Đương nhiên không có biện pháp mang theo đoạn mộc còn bên người không rời, chẳng hạn như tắm rửa... những việc riêng tư, nàng không có khả năng mang theo được nha. Nàng biết nó có thể nghe, vạn nhất còn nhìn được chứ, chẳng phải nàng bị xem hết sao?

Mộc côn theo lời của nàng, lặn lội một chút, là ý tứ tán thành. Bị Phi Hồ ngậm mang đi vất ở ao nước, này chẳng phải quá thảm sao, thiếu chút nữa vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện. Nếu không phải nó cảm ứng được Sở Thiên Diêu ngồi bên ao nước, dùng hết toàn lực để gây sóng, này chẳng phải vẫn ở bên trong ao nước rồi sao?

i PNw ~ (V{olor:black'>- Chẳng lẽ là bọn hạ nhân cầm đi?- Sở phu nhân nghĩ chỉ có theo phương hướng này, nhưng trong phủ số lượng người không nhiều lắm, vài cái hạ nhân trăm miệng một lời, đều nói không lấy cái gì gây gộc. Cũng là, người ta lấy căn gây gộc làm gì chứ?

Khuôn mặt Sở Thiên Diêu trắng bạch tìm xung quanh, tìm thỉnh thoảng nháy loạn, hoảng sợ cực kỳ. Bất luận mọi chỗ trong sân, trong nhà vệ sinh, đến bó củi gần đó tinh tế kiểm tra một lần rồi khắp nơi. Sau đó lại đi đến phòng củi, sau đó lại đến vườn sau khắp nơi đều không tìm thấy đoạn mộc côn, toàn bộ sân vườn thành một bãi bừa bộn. Phi Hồ nhắm mắt vẫy đuôi đi theo nàng, lộ ra bộ dáng vội vàng muốn giúp.

- Phi Hồ người tránh ra.- Sở Thiên Diêu chẳng quan tâm đến ý đến nó, phất tay làm cho nó tránh xa một chút. Phi Hồ thực bẽ mặt đi tới bên người Sở phu nhân mà ngồi xổm xuống.

Trời gần xế chiều, Sở Thiên Tiêu đã trở về. Vừa thấy mặt trận này loạn, không khỏi hỏi:

- A, tìm cái gì vậy Thiên Diêu? Sao học theo kẻ trộm làm loạn sân như vậy?

- Hừ- Sở phu nhân vội ngăn lại nhi tử đang dùng từ trêu ghẹo.

- Làm sao vậy?

- Đừng trêu chọc muội muội người, giờ không thích hợp trêu nàng.- Sở phu nhân nhỏ giọng nói.

Liếc mắt một cái thấy khuôn mặt Sở Thiên Diêu tái nhợt, đôi môi mím chặt, mi nhíu thật sâu, ý cười trên mặt Sở Thiên Tiêu vội thu lại. Còn chưa từng thấy qua bộ dáng muội muội như này nha, nàng bị mất bảo bối gì vậy?

Vì thế Sở phu nhân tinh tế cùng hần nói lại, vừa nghe chuyện song Sở Thiên Tiêu ngạc nhiên cực kỳ.

- Cái gì? Động can qua lớn như vậy, chỉ vì tìm căn gây gộc? Cây gây đó là cái gì nha, gỗ trầm hương sao?

- Nào có quý báu như vậy, ta xem thực bình thường nha. Ai biết như thế nào mà nàng để bụng như vậy, tìm cũng đã nửa ngày.

Sở Thiên Tiêu ngạc nhiên lấy làm lạ nha. Hai mẫu tử đứng ở một bên, còn có hắc cầu Phi Hồ ngồi xổm ở một bên, cùng nhau nhìn Sở Thiên Diêu lặn lội lại ở trong sân tìm. Cho đến khi ánh mặt trời dần tắt, trời dần xám xịt tối, tìm mãi mà Sở Thiên Diêu không có thu hoạch được gì cả. Nàng vô lực ngồi xuống đất, cả người giống mất hồn mờ mịt không biết tìm ở đâu. Bất giác nhớ lại trước khi chia tay Nguyễn Nhược Nhược từng dặn dò: “Người nhất định phải chiếu cố cho hần thật tốt, tốt nhất là khúc mộc côn này không rời người nửa bước, như hình với bóng chớ được quên.” Nay..... Nàng lại đem hần đánh mất, một cái cũng không thấy, nàng cư nhiên đã đánh mất.

Tưởng tượng lại như thế, lập tức đôi mắt Sở Thiên Diêu tràn ngập nước mắt. Lông mi run run, thừa nhận không được nước mắt cuộn cuộn không dứt, phút chốc rơi xuống như mưa. Sở phu nhân cùng Sở Thiên Tiêu đều phát hoảng, Sở Thiên Diêu cũng không phải là nữ nhi động một cái là rơi lệ nha, nàng cùng mấy ca ca từ nhỏ đến lớn đều đánh đao múa thương mà lớn lên, đồng dạng tính nết của nàng là đổ máu chứ không đổ lệ nha. Vậy mà không thể ngờ được nàng lại khóc, việc này..... Việc này thật không giống bình thường a!

- Đừng khóc nữa Thiên Diêu. Người muốn đoạn gây như thế nào nói với Tam ca, ta thay người mua mấy cái mang về.- Sở Thiên Tiêu chạy nhanh ra dỗ nàng.

- Không cần người mua, ta muốn cái đấy.- Sở Thiên Diêu khóc thút thít nói. Nàng lớn như vậy, chưa có bao giờ thử qua như thế thê lương khóc nức nở. Nôn nóng mà tuyệt vọng, khóc đến nổi quả tim như bị bóp chặt. Mắt rơi lệ, nội tâm thành tro. Người của hần mất đi, hần còn có hồn. Nay ngay cả hồn cũng không còn, trong phút chốc nàng chỉ cảm thấy mình lẻ loi giữa trời đất.

- Được được được, sẽ là đoạn gãy gãy. Người tả bộ dáng đoạn gãy như thế nào, nói cho Tam ca của người biết, Tam ca giúp người đi tìm.

- Chính là một cây gãy bình thường, dài như vậy, thô như vậy, màu đỏ thẫm. - Sở phu nhân khoa chân múa tay cho nhi tử xem.

- Thiên Diêu, trước tiên người cùng nương đi dùng bữa tối, nơi này giao cho Tam ca, ta tới thay người tìm.

Sở phu nhân đem Sở Thiên Diêu đi ăn cơm chiều. Sở Thiên Tiêu đốt đèn cho sáng, đem khắp nơi trong sân lẫn vườn tìm một lần. Chỉ kém là không đào ba thước đất lên, bóng dáng cái mộc côn kia cũng không thấy. Thật lạ, chẳng nhẽ nó có thể bay lên trời chui xuống đất chăng?

37. Chương 37

Chương 37

Ngày Tiết Đoan ngo có nhiều tác dụng, tính ra cũng không ít. Tuy rằng mọi thứ đều có bán đầy đường, nhưng Sở phu nhân nhất nhất muốn mua sợi chỉ thêu, để chính mình làm các loại túi hương. Mà nàng lại không có thời gian ra cửa mua, liền phái Sở Thiên Diêu đi mua sợi tơ.

Sở Thiên Diêu lĩnh mệnh đi mua sợi chỉ thêu, trước khi đi nàng phi như bay trở về phòng, cầm khúc mộc côn lên, khúc mộc côn liền chấn động không thôi. Nàng vội vàng trấn an:

- Biết biết, ta biết người bị nhốt trong này buồn muốn chết. Nhưng giả dụ, muốn đi phương tiện thôi* (hàng ngày mình vẫn thả ra đấy), ta cũng không thể mang theo người cùng ngồi cầu tiêu. Chỉ có thể nhốt người trong rương mới an toàn. Bây giờ ta đi ra ngoài, sẽ đưa người cùng đi dạo.

Sở Thiên Diêu mang theo đoạn mộc côn đi ngoài phố. Ngày hội, ngoài đường cái cực kì náo nhiệt, hàng hóa bày ra rất đúng dịp. Bánh chưng, túi hương, rượu hùng hàng được bày bán la liệt. Trước miếu đạo quán, còn có nhiều đạo sĩ dùng bút chu sa, vẽ bùa lên giấy vàng tặng cho dân chúng để dán lên cửa tiệm trừ tà.

Sở Thiên Diêu vốn cũng muốn mua hai tờ mang về, nhưng vừa nghĩ, trong tay nàng đang là hồn phách một người, không biết có ảnh hưởng tới hần hay không. Cuối cùng chỉ có thể đành lòng toàn tâm toàn ý đi mua ti tuyến. Nàng đi qua một ngã tư đường thì bất giác bắt gặp một đám đông đang tụ tập, không rõ đang xem gì.

Nàng vốn không nghĩ sẽ tiếp cận cảnh tượng náo nhiệt này, nhưng trong đám người đột nhiên truyền tới thanh âm quen thuộc, làm cho bước chân nàng bất giác ngừng lại trong giây lát.

- A...người...tiểu cô nương nha, công tử ta sờ người là để mắt đến người. Người lại dám quay lại cắn ta một cái. Người ăn phải gan hùm sao?

Là thanh âm của Diêu Kế Tông, quả nhiên thói xấu khó thay đổi, hần nhiên lại ngang nhiên đùa giỡn con gái nhà lành.

Sở Thiên Diêu gạt đám người mà tiến lên xem, vừa lúc nhìn thấy một tình cảnh hỗn loạn. Ghé đổ la liệt, cây nguyệt cầm cũng gãy thành hai đoạn, một thiếu nữ tuổi chừng mười năm, mười sáu, mi thanh mục tú, nước mắt lưng tròng đang trốn phía sau một lão nhân gầy gò, yếu ớt. Một già một trẻ đều ăn mặc rất đơn giản. Trong khi đó, Diêu Kế Tông hai tay chống nạnh, nhìn bọn họ chằm chằm mắg:

- Con nhỏ hát rong không biết xấu hổ. Cư nhiên dụ dỗ công tử tới đây. Người còn muốn ở lại thành Trường An ca xướng? Người xướng ở đâu, công tử ta sẽ đập bể tới đó.

Lão nhân nén giận nói:

- Vị công tử này, nhất thời tiểu nữ cũng là tình thế cấp bách, mới cần ngài một cái. Ngài nếu giữ lễ, không mạo phạm, tiểu nữ làm sao phải vô lễ.

- Giữ lễ không mạo phạm? Lão nhân, các người quả nhiên là một bọn.

- Hát rong thì đã sao? Ta hát rong chứ không bán thân. Người dựa vào đâu mà động chân động tay?- Nữ tử kia nước mắt lưng tròng, run rẩy mở miệng nói.

- Chỉ cần người là kẻ hát rong, công tử ta sẽ muốn động chân động tay.- Diêu Kế Tông vừa nói vừa tiến lên, một phen đẩy lão nhân ra. Hắn tuy rằng không đối phó được Cao Mãnh và Long ngũ gia. Nhưng khi dễ một lão nhân vẫn là thừa sức. Hắn bắt lấy cổ tay cô gái, kéo nàng vào lòng mình, mê đắm nói:

- Ngoan ngoãn làm công tử ta vui. Ta sẽ không truy cứu.

- Không, người buông ta ra, buông ta ra!

Cô gái liều mình giãy dụa. Vị lão nhân kia bị Diêu Kế Tông đẩy một cái, đã lão đảo ngã lăn xuống đất. Gặp tình hình này, liền vội vàng quay lại cứu nữ nhi.

- Công tử, ngài không thể làm vậy.

Lời còn chưa nói xong, đã lại bị Diêu Kế Tông đá một cước bay ra. Lần này, lão phải lùi lại bảy, tám bước, may mắn có người đỡ lấy mới không ngã. Người trẻ tuổi kia diu lão đứng dậy, cùng lúc mở miệng quát:

- Diêu Kế Tông, trước đông người, người không được làm càn vô lễ.

Sở Thiên Diêu kì thực không muốn cùng Diêu Kế Tông gây sự. Nhưng lại không thể không xuất đầu. Lần này quả thực quá sức chịu đựng.

Bị một kẻ xa lạ kêu tên. Diêu Kế Tông ngẩn ra nhìn hồi lâu, rồi chợt nói:

- Người...người không phải ở Lạc Dương sao? Tại sao cũng đến Trường An này. Người không có việc gì làm, liền chạy đến trông nom ta sao?

Sở Thiên Diêu cố nén tức giận. Nếu không phải lúc trước Lưu Đức Hoa sống nhờ cơ thể hắn, nàng sẽ không khách khí với hắn như vậy.

- Người mau buông vị cô nương đó ra. Giữa ban ngày dám trêu ghẹo con gái nhà lành, thật quá vô lí.

- Ha ha ha... Diêu Kế Tông cười lớn. - Người muốn ta thả người, ta lại càng muốn đùa giỡn nàng. Tiểu nữ nhân này ta còn chưa hưởng thụ.

Hắn vừa nói vừa chu miệng đặt lên khuôn mặt phấn hoa của cô gái một nụ hôn. Cô gái thét lên một tiếng chói tai: “Cha”

Sở Thiên Diêu nhướng mày. Diêu Kế Tông kia thực sự quá vô sỉ. Nàng đang định tiến lên ngăn lại thì lão nhân bên cạnh đã hành động trước. Lão thuận tay đoạt lấy Mộc côn trong tay nàng, vung lên quát:

- Khinh người quá đáng, ta liều mạng với người.

- Dừng, lão bá.- Sở Thiên Diêu còn chưa kịp nói xong, lão nhân kia đã hung hăng giáng một gậy lên gáy Diêu Kế Tông.

Đám người xung quanh liền tiếp thét lên chói tai. Cái gậy đã trúng một gáy của Diêu Kế Tông tựa như vật nặng giữa không trung, từ từ ngã xuống. Cô gái sợ hãi, sắc mặt thay đổi. Lão nhân kia ngăn người, hai tay mềm nhũn, cây mộc côn từ từ rơi xuống đất. Sở Thiên Diêu cũng thất hồn, ngồi phịch trên mặt đất, đầu óc trống rỗng. Nàng nhìn cây mộc côn, rồi lại nhìn Diêu Kế Tông. Nhất thời không biết thế nào mới tốt. Cứu người trước hay cứu hồn trước....Suy nghĩ một chút vẫn thấy trước tiên nên cứu hồn. Nàng vội vàng nắm lấy cây mộc côn, thừa dịp không ai chú ý, liền nhỏ giọng hỏi:

- Người không sao chứ?

Mộc côn một chút phản ứng cũng không có. Sở Thiên Diêu tâm trầm xuống, lại hỏi lần nữa, nhưng mộc côn vẫn như cũ, không hề phản ứng. Không thể nào!!! Làm sao có thể không phản ứng?

Lão nhân kia dù sao cũng là người ăn muối nhiều hơn ăn cơm (ý nói dù sao cũng là người từng trải), tuy rằng hoảng loạn, nhưng rất nhanh trấn định lại tinh thần, liền nắm lấy tay nữ nhi:

- Chúng ta đi mau, đi mau.

Hai cha con họ nhanh chóng rời khỏi, người xung quanh cũng không ngăn lại. Ai nấy đều chứng kiến, vừa rồi là Diêu Kế Tông tự chuốc lấy phiền nhiễu. Ai bảo hắn dám đùa giỡn vị cô nương kia? Đáng đời, đáng đánh!

Chỉ là, họ thấy Diêu Kế Tông không biết sống chết ra sao liền tiến lại thử hơi thở của hắn. Thử một lần đã kêu lên:

- Đường như không còn thở, lão nhân kia đánh chết người rồi.

Sở Thiên Diêu nhìn mợ còn lo lắng, vừa nghe lời này lại càng sốt ruột. Hồn phách nơi đây đã không biết đi đâu, người nơi đó dường như cũng đã không còn. Nàng vội vàng tiến đến xem xét, quả nhiên một chút hơi thở cũng không có. Nàng tâm thần hoảng loạn, may mắn có người nhiệt tâm đi mời đại phu. Nàng thấy thế vội nói:

- Đại phu, mau giúp cho, nhìn xem có cứu được hay không.

Lão đại phu tuổi chừng sáu mươi, khuôn mặt nhiều nếp nhăn, lại thêm chòm râu bạc trắng, xem tướng mạo quả thực khá đặc biệt, y thuật chữa bệnh cũng tinh thâm, kinh nghiệm phong phú. Lão bắt mạch Diêu Kế Tông một lát rồi lắc đầu nói:

- Hết thuốc chữa, bảo người thân chuẩn bị hậu sự thôi.

- Đại phu, đại phu, người nhìn kĩ xem, còn có thể cứu được hay không?

Sở Thiên Diêu vội vàng chặn lại, không chịu để lão đi.

- Quả thực hết thuốc chữa. ta hành nghề y mấy chục năm, có thể cứu được hay không, ta sao có thể không biết.

- Ngựa có thể sẩy chân, người có thể nhỡ tay. Có lẽ nhất thời do ngài quá mệt, nhìn không rõ.- Sở Thiên Diêu thực sự nóng nảy, nhất định không chịu để cho lão đại phu rời đi, nói chuyện cũng có chút không chừng mực.

Lão đại phu nghe những lời này rất không vui, liền nghiêm mặt nói: - Tiểu huynh đệ này, ta đây nhiều năm hành nghề chữa bệnh, kinh nghiệm đã nhiều. Người này quả thực không cứu được, chết chắc rồi.- Lão đại phu quả quyết đáp.

Giữa lúc hai người đang tranh luận, đột nhiên có một thanh âm khác chen vào:

- Đại phu, ta cảm thấy mình còn có thể cứu được!

Hai người cùng lúc theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Diêu Kế Tông vốn bất tỉnh nhân sự, giờ đây cứ nhiên ngồi dậy. Lão đại phu toàn thân chấn động, thanh âm cũng trở nên run rẩy:

- Người...người...người...

Lão hoảng hốt không nói lên lời, hồi lâu vẫn không nói hoàn chỉnh được một câu. Về mặt hết như thấy ma quỷ giữa ban ngày.

- Người cái gì? Có được không, đưa cho ta một ít.

Diêu Kế Tông nghe rằng nhếch miệng, xoa gáy mình mà nói.

- Người...tại sao...không chết... - Lão đại phu rốt cục cũng run rẩy nói hết được câu.

- Chuyện này...thôi...bằng vào tri thức của lão, ta rất khó giải thích cho lão tin.

Diêu Kế Tông vừa nói vừa đứng lên, hướng về phía Sở Thiên Diêu tự nhiên cười một cái, rồi đưa hai tay ôm lấy nàng nói:

- Tứ lang, huynh đệ tốt.

Sở Thiên Diêu hoàn toàn ngây dại, thân thể cứng như gỗ, tùy ý để Diêu Kế Tông ôm thật chặt. Một lúc sau, nàng cũng nâng hai tay lên, nhẹ nhàng đặt lên lưng Diêu Kế Tông, xác nhận điều này là chân thực.

- Là người...người đã trở lại.

- Là ta, loanh quanh một hồi, cuối cùng cũng đã trở về rồi đây.

Diêu Kế Tông nhấn mạnh chữ “lại” rồi kéo tay Sở Thiên Diêu lướt qua dòng người xem náo nhiệt mà bước đi.

- Chúng ta đi tìm Nhược Nhược và Lý Hơi báo tin, để cho bọn họ khỏi lao tâm khổ tứ.

Sắp tới Đoan Ngọ.

Nhược Nhược tuy rằng không quan tâm việc chuẩn bị lễ tết, nhưng đối với các loại túi hương rực rỡ, tinh xảo lại rất có hứng thú. Trong lúc rảnh rỗi, nàng cũng học làm những thứ này, nhất định phải dành cái đẹp nhất, tốt nhất cho Lý Hơi. Lý Hơi hiển nhiên là vô cùng vui sướng, rảnh rỗi lại ngồi một bên nhìn nàng làm việc. Nhược Nhược cũng thường trưng cầu ý kiến của hắn.

- Dùng màu này tốt không? Hay là dùng màu này?

Lá sen lục, hoa đào hồng, bồ bồ tím, mật màu cam, nước gợn sắc lam, thiên thanh huyết lệ. Các loại chỉ màu lần lượt qua tay Nhược Nhược, tựa như bảy sắc cầu vồng.

- Nhân tiện làm cho chàng dây trường mệnh, để chàng sống lâu trăm tuổi, được không?- Nhược Nhược nhìn Lý Hơi cười nói.

- Không tốt.- Lý Hơi đáp lại

Hắn dừng một chút rồi cười nói tiếp:

- Phải làm liền một đôi trường mệnh, hai ta cùng sống lâu trăm tuổi. Đơn độc một người còn có ý nghĩa gì?

Nhược Nhược lại càng cười lớn:

- Lý Hơi, ta đọc thơ cho chàng nghe, chàng nhất định sẽ thích.

- Vậy nàng mau đọc.

Ngày xuân tiệc rượu,

Một chén rượu xanh một khúc ca

Lại cầu ba ước nguyện.

Nhất nguyện lang quân thiên tuế (Một nguyện lang quân trăm tuổi)

Nhị nguyện thiếp thân trường kiện (Hai nguyện thiếp thân thể khỏe mạnh)

Tam nguyện, được như đôi lương yển (Ba nguyện được như đôi chim yển)

Tháng năm mãi tương kiến. (Theo năm tháng mãi mãi thấy nhau)

Đây là bài thơ do thi nhân Phùng Duyên Kỷ thời Hậu Đường làm, viết về tình nghĩa vợ chồng keo sơn thắm thiết. Lý Hơi nghe được trong lòng sinh ra tình cảm dịu dàng, liền ôm kiều thê vào lòng, nhìn nàng nói:

- Giống như đôi chim yển, mãi mãi bên nhau không rời.

- Được, thiếp đây sẽ làm một đôi túi trường mệnh, chúng ta trăm năm sống cùng nhau, nghìn năm gặp mặt nhau.

Bọn họ đang đàm tiếu thì đột nhiên nghe được ngoài phòng có người hô lớn:

- Ta Hồ Hán Tam lại đã trở lại.

Lý Hơi không hiểu lời này là ý gì, nhưng Nhược Nhược lại hiểu rất rõ. Nàng giật mình, vội vàng bỏ ti tuyến xuống mà chạy ra. Vừa thấy Diêu Kế Tông, nàng đầu tiên là chấn động, sau đó lại bật cười không thôi.

- Đi qua đi lại một hồi, cuối cùng vẫn trở lại trên người hắn. Lão Lưu, người và tên Diêu Kế Tông này thật đúng là hữu duyên nha.

- Đúng vậy, đối tới đối lui, cuối cùng lại đưa ta trở lại đây. Không thể không thừa nhận, ta và tên Diêu Kế Tông là ngàn năm duyên phận. Không chừng hẳn chính là kiếp trước của ta, ta là kiếp sau của hắn. Nếu không, thật đúng là không có cách giải thích nào tốt hơn.- Diêu Kế Tông nửa đùa nửa thật nói.

Lý Hơi cũng nói xen vào: -Thật sự không tưởng được, người cư nhiên lại trở về trên người Diêu Kế Tông. Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?

- Chuyện kể ra dài lắm, chúng ta vào nhà vừa uống trà vừa nói chuyện được không? Còn nữa, Nhượng Nhượng, có gì ăn được không. Ta còn chưa ăn gì.

Một lúc sau, bàn rượu và thức ăn được bày lên, bốn người họ ngồi xung quanh, vừa ăn vừa nói chuyện.

Mộc côn đã đem Lưu Đức Hoa về trong thân thể Diêu Kế Tông, việc này lại càng làm Nhượng Nhượng phải thừa nhận quả thực thể đời khó liệu. Sau đó lại cảm thán vị lão đạo sĩ kia: Thiên ý tự có an bài. Quả thế, lão thiên an bài thật khéo.

- Nhưng mà lão Lưu, người tuy rằng lại là Diêu Kế Tông, nhưng có thể ở trong thân thể hắn lâu dài được không? Điểm này thực khiến ta có chút phiền lòng.

Nhượng Nhượng luôn có sự lo lắng đề phòng. Nghe nàng nói vậy, Sở Thiên Diêu bất giác sắc mặt trắng nhợt.

- Đúng vậy, ta ở trong thân thể hắn, giống như khách nhập cư trái phép, không chính thức di dân, cũng không có thẻ xanh, nói đuổi đi là có thể đi liền.- Diêu Kế Tông cũng biết đó là một vấn đề nan giải.

- Người sau này nên chú ý nhiều đến bản thân, cố gắng hết sức tránh những việc ngoài ý muốn.- Nhượng Nhượng nói

- Ta làm thế nào chú ý. Chuyện bất trắc đến không báo trước, ta cũng không thể cứ trốn trong góc tường để ngừa bị trời cao đánh trúng.- Diêu Kế Tông cười nói.

- Vậy người ít ra ngoài là được, ở trong nhà an toàn hơn.- Lý Hơi nói

- Các người muốn đem ta nhốt lại trong phòng? Ta mặc kệ, nên đi cứ đi, cứ phải lo trước lo sau như các người, ta chịu không được. Không có tự do, chi bằng không cần mạng sống.- Diêu Kế Tông đầy nhiệt huyết nói, giọng điệu chẳng khác nào thanh niên yêu nước những năm ba, bốn mươi.

- Đương nhiên không thể nhốt người trong phòng, nhưng sau này nên cẩn thận một chút cũng không có gì là xấu. Nếu lại biến thân như vậy, ta sẽ...- Sở Thiên Diêu nói đến một nửa thì dừng lại, không nói được nữa. Lời tuy chưa nói xong, nhưng sắc mặt lại đã nói lên tất cả.

Diêu Kế Tông một tay đặt lên vai nàng, cảm động nói: - Tứ lang, hảo huynh đệ, người đối với ta thực có nghĩa khí. Mấy ngày nay, nếu không phải người hằng ngày ở cùng ta, nói chuyện với ta, ta sẽ buồn đến chết.

Bọn họ đang nói chuyện thì Tần Mai ở ngoài phòng nói vọng vào: - Tiểu vương gia, đội thuyền rồng đã chọn được rồi, hiện đang ở Tây Viện Kính Hồ đợi lệnh. Người có muốn ra xem thử không?

- Để bọn họ luyện trước đi, ta lát nữa sẽ ra.- Lý Hơi nói

- Thuyền rồng? Lý Hơi, tiết Đoan Ngọ có phải sẽ thi đấu thuyền rồng hay không?- Diêu Kế Tông hỏi

- Đương nhiên, Đoan Ngọ thi đấu thuyền rồng, cũng giống như Nguyên Tiêu thì phải ngắm hoa đăng, đó đều là những phong tục không thể thiếu. Hơn nữa, từ khi đương kim Thánh Thượng đăng cơ đến nay, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, năm nay đua thuyền rồng không đơn giản là tự phát trong dân gian, mà do triều đình đứng ra tổ chức. Hoàng thượng cũng đặc biệt ban thưởng cho các đội thuyền rồng. Thất vương gia còn đích thân tới xem, hiện tại trong kinh thành, đội tham gia nghe nói đã lên tới ba, bốn chục.

Thời đại Đường (Đường Cao Tổ- Đường Huyền Tông) trải qua “Trình Quán chi trị”, “Khai nguyên thịnh thế” đã phát triển đến đỉnh cao. Quốc thái dân an, tứ di thuần phục. Thái bình thịnh trị, những ngày hội phồn hoa náo nhiệt thế này, một phần cũng là để giúp dân chúng vui vẻ sau một thời kì đắm máu. Đua thuyền rồng là điểm đặc trưng trong dịp này, vừa để giải trí, vừa để thưởng thức, vừa có tính thể thao. Dân

chúng Trường An vốn đã rất háo hức. Năm nay, triều đình lại ban phần thưởng, chắc chắn sẽ náo nhiệt vạn phần.

Diêu Kế Tông vừa nghe có náo nhiệt, lập tức hứng trí. Hắn giơ hai tay lên, cao giọng nói: - Ta muốn báo danh, ta muốn tham gia đua thuyền tranh giải.

- Người đừng nên đi, biết đâu không cẩn thận rơi xuống sông, khi vớt lên lại trở thành người khác. Ta đây làm sao có thể tìm người, chẳng lẽ lại vớt lên một con cá rồi hỏi: - Người là lão Lưu sao?- Nhược Nhược cười nói

- Sẽ không có chuyện đó. Lý Hơi, người nhất định phải giúp ta, ta không thể không tham gia. Trò vui như vậy, bỏ qua thật phí. Tứ lang, người có hứng tham gia chứ?

- Được.- Sở Thiên Diêu gật đầu. Đã là Diêu Kế Tông kêu nàng đi thì cho dù có là lên chín tầng mây, hay hái trăng xuống cũng tuyệt đối không chối từ.

- Lý Hơi, giúp cả hai chúng ta được không?

Lý Hơi nhìn về phía Nhược Nhược, cười nói: - Có giúp người hay không, để phu nhân ta quyết định.

- Người...người...thật là...- Diêu Kế Tông chỉ vào hắn cười nói.

Nhược Nhược nhìn Lý Hơi, thản nhiên cười: - Được rồi được rồi, hắn muốn đi, cứ để cho hắn đi, bằng không, hắn sẽ phiền chết ta.

Đoạn quay đầu nhìn Diêu Kế Tông nói: - Nhưng người nên cẩn thận một chút. Đừng để điều gì không hay xảy ra. Nếu không, ta đây sẽ rất đau lòng.

- Quyết định như vậy, Diêu Kế Tông, người theo ta tới Tây Viên. Ta chính là dự định đoạt giải nhất, không thể để hai người các người làm vuột mất. Lý Hơi đứng dậy nói.

- Thật tốt quá, chúng ta nhanh đi thôi.- Diêu Kế Tông kéo Sở Thiên Diêu, hứng trí đi theo Lý Hơi.

38. Chương 38

Chương 38

Trong bốn ngày đầu của tháng năm, Lý Sướng cả ngày đầy bầu tâm sự.

Một mình đi lại ở hành lang trong vườn lan, có mùi thơm nhẹ, lọt vào trong tầm mắt của nàng đều là một thảm bi thương, như có chuyện thương tâm nào đó quanh quẩn trong lòng nàng. Đi đi lại lại một chỗ, rốt cục nàng dậm chân một cái hạ quyết tâm, người cùng xe đều ra khỏi cửa. Đến khi trời tối mịt nàng mới trở về, tâm tình vẫn không yên như cũ. Bữa tối nàng chỉ ăn qua loa đã buông đũa xuống bàn, ngồi ở bên cửa sổ mà ngắm người.

Bách Hợp nhận thấy được chủ tử của nàng khác thường, thật cẩn thận hỏi:

- Tiểu quận chúa, người cảm thấy không thoải mái trong người sao?

Nắm tay trước ngực, Lý Sướng thở dài một hơi, chỉ cảm thấy trong lòng như có khối đá lớn đè không thể thở nổi. Liền mở miệng nói: - Bách Hợp, ta không sao.

Giọng nói nàng buồn phiền.

Bách Hợp không dám nhiều lời nữa, yên lặng không tiếng động hướng tới cửa lặng lẽ rời đi, Lý Sướng liền gọi nàng trở lại: - Bách Hợp.

- Quận chúa có gì phân phó?

Lý Sướng cắn răng nửa ngày không nói gì. Bách Hợp tâm tư tỉ mỉ, quan sát sắc mặt nàng nói:

- Thuở nhỏ Bách Hợp đã đi theo Quận chúa, nếu Quận chúa có gì sai bảo, cho dù máu chảy đầu rơi cũng không oán nửa lời.

Hít sâu một hơi, Lý Sướng liền nói:

- Được Bách Hợp, người chuẩn bị cho ta một bàn thức ăn và rượu. Sau đó trở về phòng đi, có việc gì ta lại gọi người.

Bách Hợp tuân lệnh lui về phía sau ra khỏi gian phòng làm việc. Lý Sướng nhìn một bàn rượu và thức ăn run sợ nửa ngày... Sau đó chậm rãi thông thả ra ra khỏi phòng, ngồi ở hàng lang. Trăng lên cao, ánh sáng dịu nhẹ. Ở trong mắt nàng, cũng là một mảng màu sắc thương tâm, càng thêm sầu không đành lòng xem.

Giờ hội* qua đi, Bộ Bình Xuyên đến đây. Hắn cũng một bộ dáng đầy tâm sự, mặt mày u ám, ánh mắt nhìn về phía Lý Sướng mờ mịt. Lý Sướng mỉm cười nhìn về phía hắn, kéo hắn vào trong phòng ngồi xuống. Đèn trong phòng không đốt sáng. Trên bàn có đốt một cây nến nhỏ, ánh sáng không rõ. (khoảng 21h đến 23h đêm)

- Chàng thích uống rượu, đêm nay muội cùng chàng uống vài chén.

Bộ Bình Xuyên nhìn bàn thức ăn và rượu trước mắt, nao nao nói. - Nàng không phải sẽ không uống rượu sao?

- Muội không uống, nhưng đêm nay lại muốn cùng chàng uống.

- Không muốn uống cũng đừng uống, uống rượu, cũng không tốt đâu.

- Không, muội nhất định phải cùng chàng uống vài chén, chẳng sợ uống rượu. Bỏ qua tối nay, muội sợ về sau không có cơ hội cùng chàng uống rượu nữa.

Lý Sướng cười nhẹ nhàng, trong mắt lại nổi lên u buồn.

Thân thể Bộ Bình Xuyên bỗng nhiên cứng đờ, Lý Sướng không nhìn tới hắn, cầm lên hai chén rượu đã được rót đầy ở trên bàn, chính mình cầm một ly, một ly đưa cho hắn.

- Muội cũng không thể say ngay, muội uống một ngụm, chàng uống một ly được không?

Bộ Bình Xuyên tiếp nhận ly rượu làm một hơi cạn sạch, Lý Sướng đưa lên môi uống một ngụm nhỏ. Thay hắn rót đầy chén, cười khanh khách đưa lại cho hắn. Nhìn hắn uống cạn tiếp một ly, còn ly của nàng vẫn còn nguyên. Rốt cục, Bộ Bình Xuyên ca thán:

- Lý Sướng, nàng muốn làm ta quá chén sao?

- Quả thật muội muốn vậy, nhưng muội biết không thể làm chàng say, chàng ngàn chén lớn không thể say. Chỉ có hai chén rượu như vậy, sao có thể làm chàng say? Lý Sướng cười đến mức thê lương.

Bộ Bình Xuyên kinh ngạc nhìn nàng, nụ cười của nàng thê lương như hoa cuối xuân tàn rụng, làm người ta thương cảm. Nửa ngày sau mới nói:

- Là ta phụ người, chúng ta không nên quen biết nhau...

- Không... Lý Sướng vội vàng ngăn lời nói trên miệng hắn, liền cười nói: - Chàng không có phụ muội, là tạo hóa trêu người. Hơn nữa, muội không hối hận khi quen chàng, không hối hận một chút nào.

Đôi khi hạnh phúc, cũng là một loại tra tấn, có đau khổ cũng có ngọt ngào, đây là tình yêu. Mà bọn họ yêu nhau không biết đến ngày mai ra sao, chỉ trong phút chốc. Giống như đom đóm chiếu sáng trong đêm hè, nhiều điểm phát ra ánh sáng nhỏ nhoi, chỉ sống được trong một ngày một đêm.

Bộ Bình Xuyên nhin không được nâng tay xoa lúm đồng tiền trên má của nàng, ngón tay xoa một vòng rồi dừng lại ở khúc môi như cánh hoa lài của nàng. Nửa ngày sau, hắn chậm rãi nói:

- Nàng cười lên cùng tỷ tỷ của ta giống nhau, hai người đều có má lúm đồng tiền.

Lần đầu tiên, Bộ Bình Xuyên cùng Lý Sướng nhắc tới người nhà của hân. Nàng có chút ngoài ý muốn, cũng vui mừng, có loại cảm giác được coi như người nhà.

- Giống tỷ tỷ chàng nha, nàng ở Trường An sao? Muội có thể trông thấy nàng không?

- Nàng qua đời đã bảy năm.

Thanh âm của Bộ Bình Xuyên trầm thấp như ai oán.

Trong lòng nàng liên chấn động, mơ hồ có thể hiểu được vì đâu mà Bộ Bình Xuyên đau thương như vậy. Không nói gì, nàng tựa vào hân mà tưởng niệm. Muốn dùng tình cảm nồng nàn, ôn nhu như nước, xóa bỏ hết thấy đau thương trong lòng hân.

Bộ Bình Xuyên cúi đầu nhìn Lý Sướng trong lòng mình, nàng cũng ngửa đầu nhìn hân. Khuôn mặt vì say rượu, đã đỏ ửng ba phần, như hải đường ngủ xuân, xinh đẹp động lòng người. Không tự chủ được, hân cúi đầu xuống hôn nàng. Mới đầu là chạm nhẹ vào, dần dần, hân hô hấp của hân càng dồn dập, giống như trên người nàng là lửa nóng. Cánh tay đang ôm nàng cùng toàn thân thể của hân, đôi môi đang hôn nàng cuồng nhiệt như bị lửa cháy lan tỏa, áo của nàng, cổ của nàng...

Lý Sướng chỉ cảm thấy bản thân mình như chìm vào trong lửa dục, phút chốc cả người như hòa tan, mềm oặt ở trong đôi tay cường tráng của Bộ Bình Xuyên. Hai người chìm đắm trong nụ hôn nồng cháy, nàng nhắm mắt lại hưởng thụ cảm xúc mãnh liệt kia. Chưa bao giờ từng có da thịt tiếp xúc thân mật, làm cho nàng hơi hơi sợ run. Nàng khấn nguyện, nhưng không sợ hãi. Nàng nguyện ý trao bản thân cho Bộ Bình Xuyên, là nam tử duy nhất thế gian này mà nàng yêu chân thành.

Nàng tận hưởng giây phút ngọt ngào, vui mừng mà trao hết mọi thứ cho người mình yêu.

"Choang" là thanh âm của chén rượu rơi xuống đất phát ra. Bộ Bình Xuyên như tên rời khỏi cung, đẩy mạnh Lý Sướng ra, liền bước lui ra gần cửa sổ. Ngoài cửa sổ ánh trắng sáng rõ ràng, như nhắc nhở làm cho hân thanh tỉnh. Ánh trắng phản chiếu lên thân thể đang đứng của hân, cả người hư ảo không rõ, ánh mắt trên mặt làm cho người ta nhìn vào không rõ đang nghĩ gì. Trong phòng tĩnh như biển không sóng, một lúc lâu sau hân cúi đầu nói:

- Thực xin lỗi.

Thực xin lỗi, Lý Sướng nhìn bóng người đơn độc đứng dưới ánh trắng bên cửa sổ kia, trong lòng đau xót. Hân không muốn nàng, tự nhiên nàng biết hân là vì muốn nàng tốt. Nhưng hân càng muốn nàng tốt, nàng càng đau lòng.

Một lúc lâu sau mới ổn định lại được tâm trạng, một tay nàng nắm cổ áo, một tay nâng chén rượu, cầm chén rượu trên tay bước tới chỗ Bộ Bình Xuyên.

- Chàng đến đây đi, tiếp tục uống rượu.

Bộ Bình Xuyên có chút chần chờ, Lý Sướng lại cười nói:

- Chàng là ngàn chén không say, vài chén rượu như vậy cũng không chịu uống giúp muội sao?

Bộ Bình Xuyên liếc nhìn nàng một cái thật lâu, đành tiếp nhận làm một hơi cạn sạch. Lý Sướng rót thêm vào ly, nhìn ánh trắng sáng bên ngoài cửa sổ, thở dài nói:

- Cuộc đời này, đêm nay không phải nhìn thấy mặt trăng đẹp nhất sao? Bộ Bình Xuyên, tối nay từ biệt, chúng ta chỉ xa cách một thời gian sao?

Tay cầm chén rượu của Bộ Bình Xuyên run lên, không trả lời vấn đề của nàng, hân một hơi uống hết chén rượu. Lý Sướng rót tiếp rượu vào chén cho hân, đột nhiên hỏi:

- Ngày mai thi đấu thuyền rồng, chàng không đi được không?

- Không được.

Bộ Bình Xuyên đầu tiên là chấn động, sau đó tránh đi ánh mắt của nàng, lại khẽ nói kiên quyết.

Nàng đã sớm biết đáp án, nhìn Bộ Bình Xuyên ảm đạm cười nói:

- Muội nghe nói khi thi đấu thuyền rồng thất hoàng tử sẽ xuất hiện, biết chàng nhất định phải đi. Càng hiểu rõ gần không được, những vẫn thử một lần ngăn cản chàng lại.

Dừng một chút, nàng tuyệt vọng nói:

- Bộ Bình Xuyên, muội cũng vậy không còn cách nào. Xin chàng... Xin chàng chớ có trách muội

Bộ Bình Xuyên mơ hồ thấy cái gì không đúng. Trong đầu có cảm giác choáng váng đánh úp lại, chén rượu trong tay rơi xuống đất “choang” một tiếng. Tay hắn tựa vào cửa sổ, nỗ lực chống đỡ hai chân mình đột nhiên nhũn ra. Hắn nhìn về phía Lý Sướng trong mắt biểu tình khó có thể tin:

- Muội... Trong rượu rốt cuộc có cái gì?

- Mê được, một loại mê được vô sắc vô vị. Sẽ không tổn thương thân thể của chàng, chỉ làm chàng hôn mê mười hai canh giờ.

Nàng liền đỡ lấy thân thể đang dần dần mềm nhũn của hắn nói.

- Nàng vì sao phải như thế? Nàng có thể ngăn ta một lần hai lần, nhưng không ngăn được cả đời...

Thanh âm của Bộ Bình Xuyên càng ngày càng thấp, rốt cục thấp tới không nghe thấy tiếng. Cả người mềm nhũn dựa vào vách tường.

- Muội không nghĩ được nhiều như vậy, có thể ngăn cản chàng nhất thời là nhất thời, có thể ngăn chàng ngày nào hay ngày đấy.

Nàng vỗ nhẹ hai mắt Bộ Bình Xuyên, nước mắt nhịn từ lâu rốt cuộc cũng rơi xuống.

Ngoài cửa sổ sáng như ban ngày, ánh trăng phản chiếu mờ nhạt vào trong cửa sổ, giống như bức tranh thủy mặc. Bên trong cửa sổ ánh sáng ngọn đèn như hạt đậu, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt nàng thay đổi liên tục, chợt sáng chợt tối. Nàng giống như được làm ra từ nước, như từ trong nước đi ra.

Bách Hợp giúp đỡ Lý Sướng đem Bộ Bình Xuyên nâng lên trên giường, buông rèm xuống, che nam nhân hôn mê trên giường kia. Hai người liền ra khỏi phòng ngủ, đi đến phòng thêu. Trong lòng Bách Hợp vẫn còn kinh hoàng. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, nửa đêm tiểu quận chúa gọi nàng lại đây, giúp đỡ nàng giấu một nam nhân. Việc này nếu để cho Vương gia cùng Vương phi biết được thì tình hình vô cùng nghiêm trọng rồi. Bách Hợp vẫn còn kinh hồn khiếp vía “Vẽ đường cho hươu chạy”, vừa nâng vừa đánh giá vị công tử này, trong lòng thở dài: “Chẳng trách tiểu quận chúa ý loạn tình mê, công tử anh tuấn kiệt xuất nhà ai vậy? Mà thế nào hắn lại say thành ra như vậy?”

- Bách Hợp, chuyện Bộ công tử ở trong phòng của ta, người biết ta biết trời biết đất biết, không được phép cho người khác biết hiểu chưa?

Lý Sướng nhìn Bách Hợp, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Vâng, tiểu quận chúa. Nếu việc này Bách Hợp tiết lộ một tẹo ra bên ngoài, cũng chuẩn bị xuống địa ngục.

Bách Hợp tự nhiên biết hậu quả của việc này nếu tiết lộ ra ngoài, thề thốt nói.

Lý Sướng bớt được chút buồn, Bách Hợp lại nói:

- Nhưng là tiểu quận chúa, trong bao lâu Bộ công tử sẽ hồi tỉnh a? Chúng ta không thể giấu hắn lâu được, vạn nhất bị người phát hiện...

Lời nói đầy ẩn ý.

- Hắn hôn mê trong mười hai canh giờ, đêm mai sẽ tỉnh. Cho nên, chỉ cần bảo vệ cho hắn một ngày một đêm này là được.

- Hắn uống bao nhiêu rượu, mà say đến mười hai canh giờ vậy?

Bách Hợp cảm thấy kỳ quái.

- Việc này người đừng quản, tóm lại người nhớ kỹ, một ngày một đêm này, không được để cho người khác vào phòng của ta.

- Nếu Vương gia Vương phi tới, nô tỳ cũng ngăn không được nha!

- Ngày mai đoàn ngộ, cha mẹ cùng ta đều phải tiến cung tham gia ngày hội, ban ngày cũng không ở trong phủ. Người chỉ cần ngăn lại người giúp việc là được. Đến đêm tự ta ngăn cản.

Nói như vậy, cũng không tính quá khó khăn, Bách Hợp gật đầu đáp:

- Nô tỳ tuân mệnh.

Sáng ngày 5 tháng 5, hai bên bờ sông Giang nhộn nhịp.

Người dân già trẻ lớn bé trong thành Trường An đều tham gia, hướng về sông Khúc Giang tụ tập. Dòng sông Khúc Giang cuộn cuộn chảy, mặt sông có sóng nhấp nhô, sông có nhiều đoạn cong đoạn thẳng, là địa điểm tốt nhất để đua thuyền rồng. Mỗi năm ở đây đều tổ chức đua thuyền rồng. Giờ phút này hai bên bờ sông người xem đã tấp nập, tiếng trống vang trời, một cảnh tượng vui mừng nhộn nhịp.

Thời điểm này người hai bên bờ chen lấn lẫn nhau, đúng là thời điểm đáng chú ý. Còn các nhà lầu được dựng tạm, được trang trí màu sắc đẹp để còn được che bởi những tấm rèm bay phất phới. Đây là nơi hoàng thân quốc thích cùng quan lại quý nhân ngồi coi thuyền rồng.

Lúc này, trên mặt sông đã có các loại thuyền rồng xuống nước, đang chuẩn bị thi đấu. Tuy rằng các loại thuyền rồng không giống nhau, màu sắc cũng khác nhau. Có trắng, vàng, xanh, đỏ, tím... các màu sắc rợp trời, dọc bên mạn còn có các dải lụa màu vàng trang trí lượn sóng. Mà trên đầu mỗi chiếc thuyền còn cắm cây cờ, trang phục của toàn bộ người trên thuyền đều thống nhất cùng màu sắc, mười phần uy phong chính tề.

Thuyền rồng của Tĩnh An Vương phủ rất dễ nhìn, nó được sơn màu đỏ thắm. Đây là chủ ý của Diêu Kế Tông: “Nếu sơn phải giống như mặt trời chiếu sáng.”

Thuyền rồng này y theo chủ ý của hần mà sơn, giống như rặng mây đỏ giữa ánh sáng ban ngày, làm người ta không rời được mắt. Một đám hần tử trang phục với khăn đội đầu màu đỏ, đến cả cây cờ trên đầu thuyền cũng màu đỏ. Nguyễn Nhược Nhược cười nói:

- Nếu không phải là thi đấu thuyền rồng, người không biết còn tưởng rằng các người đi đường thủy đón dâu nha.

Sáng sớm ngày tết đoàn ngộ, Nguyễn Nhược Nhược đi theo cha mẹ chồng cùng trưởng phu tiến cung đi chúc tụng ngày lễ. Hoàng hậu phân chia ban thưởng các loại bánh, rượu hùng hoàng, chu sa rượu và đồ ăn ngày tết, Đại Minh cung cũng có hồ lớn để cho thái giám trong cung thi đấu thuyền rồng giúp vui ngày hội. Nhưng ở trong hoàng cung xem thi đấu thuyền rồng, nào có vui vẻ bằng xem ở sông Khúc Giang. Nàng đi theo ửng ửng phó qua loa, nên khi chúc tụng xong, liền cùng Lý Hơi đi tới sông Khúc Giang. Dù sao hoàng cung có nhiều vị phu nhân như vậy, thêm nàng hay vắng nàng cũng chẳng ai để ý.

- Chờ xem, ta đi đem khuê nữ Long vương gia lên bái đường thành thân.

Diêu Kế Tông cười hì hì nói. Hần một thân quần áo màu đỏ rực, tươi cười hết sức đắc ý. Màu đỏ rực làm cho người ta cảm thấy ấm áp, nổi bật giữa đám đông sôi nổi, là nhiệt tình, không bị cản trở, tượng trưng cho sức sống và vui vẻ. Mặc ở trên người của hần, như có thêm sinh khí.

- Đừng nói, bộ dạng ngày hôm nay của người, thoát nhìn thật giống tân lang nha.

Nguyễn Nhược Nhược cười khanh khách.

- Đẹp trai không? - Diêu Kế Tông đưa vạt áo ra.

- Người nên buộc chặt lại a!

Nguyễn Nhược Nhược lại cười rộ lên, ánh mắt liền chuyển động, nhìn Sở Thiên Diêu vẫn đứng một bên, lập tức thay đổi đối tượng mà khen.

- Sở gia tứ lang, tướng mạo đường đường. Diêu Kế Tông tuy rằng người cũng được coi là đẹp trai, nhưng so ra vẫn kém người ta, Sở Thiên mới là anh tuấn xinh đẹp nha.

- Đúng vậy đúng vậy, ta biết ta so ra kém hẳn - Diêu Kế Tông thừa nhận.

- Nguyễn Nhược, người nói tứ lang có phải hay không ‘mặt như trăng rằm, sắc như hoa xuân’ giống với Cổ Bảo Ngọc?

Lần thứ hai hẳn đem Sở Thiên Diêu cùng Cổ Bảo Ngọc so sánh.

“Tóc mai sắc sảo, mi như được vẽ, mũi thẳng cao, đôi mắt trong sáng hút hồn.” Nguyễn Nhược Nhìn Sở Thiên Diêu một mặt miệng thì trào thì thầm, đột nhiên vỗ bả vai Diêu Kế Tông nói:

- Thật đúng là giống thật, nếu trên cổ hẳn đeo thêm một khối ngọc, quả thực giống với Di hồng công tử trong tranh đi ra. So với Cổ Bảo Ngọc có phần khí phái anh hùng hơn.

- Cái gì Di hồng công tử?

Sở Thiên Diêu nghe không rõ. Nàng đồng dạng một thân trang phục màu đỏ, đầu cũng quấn một cái khăn màu đỏ. Khuôn mặt càng nổi bật, mặt trắng như ngọc bạch.

- Trang phục người toàn một màu đỏ, còn không phải là Di hồng công tử - Diêu Kế Tông cùng nàng nói giỡn.

- Đi... - Sở Thiên Diêu liền thúc hẳn một cái.

- Không phải người cũng một thân trang phục màu đỏ?

- Đúng là chúng ta đều mặc đồ màu đỏ, nhưng người mặc thì so với người khác thì rạng rỡ hơn hẳn nha. Tứ lang, người mặc một thân trang phục màu đỏ như vậy, làm ta miêu tả như thế nào đây? Thi nhân nói, thanh xuân chính là thái dương! Nhưng ta lại cảm thấy, thái dương không thể sáng lạn với thanh xuân của người được!

Diêu Kế Tông nửa thật nửa giả nói.

- Ha ha, Diêu Kế Tông, ta nghĩ người lên đem lời ngon tiếng ngọt đối với nữ hài tử nói đi. Không thể tưởng được người đem những lời đường mật này đối với huynh đệ của người mà nói nha - Nguyễn Nhược Nhược không thể không cười.

Khóe môi Sở Thiên Diêu nhất thời cong lên cười, tươi cười kia như mặt trời nhỏ, rực rỡ chói mắt. Lọt vào trong mắt Diêu Kế Tông, nội tâm hẳn khẽ động, giống như có bàn tay trắng nõn mát rượi xoa nhẹ vào trong lòng hẳn.

Ba người đang cười nói, Lý Hơi dặn dò đội trưởng đội thuyền rồng một số việc rồi lại đây.

- Khi Thất hoàng tử tới, bắt đầu thi đấu thuyền rồng, Diêu Kế Tông Sở Thiên Diêu, các người nhanh lên thuyền đi.

Ông chủ lên tiếng, hai cái tiểu nhị lập tức nghe lệnh lên thuyền rồng. Nguyễn Nhược Nhược cùng với Lý Hơi đi lên lầu. Một lát sau, người ngựa ào ào đi tới, người cỡi ngựa chạy bụi mù mịt, tiếng nhạc vang lên, cờ phướn pháp phới, như che bầu trời. Có tám người khiêng cái kiệu màu vàng, Lý Mân bước xuống thân mặc cẩm bào thêu rồng tượng trưng cho thân phận hoàng tử, quan viên dân chúng nhất tề quỳ xuống đất chào đón.

Trước khi thi đấu thuyền rồng còn có nhiều thủ tục phức tạp, như đánh trống, lập đàn đốt hương, tưởng nhớ tổ tiên, để tỏ lòng tôn kính, ở trên bờ sông Khúc Giang Lý Mân có địa vị cao nhất, tự nhiên do hẳn chủ trì. Diêu Kế Tông không hiểu trình tự với không trình tự gì, hẳn vội vã muốn thi đấu nhanh được tổ chức. Chờ đợi suốt buổi sáng, cuối cùng đợi đến lúc Lý Mân làm xong mọi trình tự, ra lệnh một tiếng.

- Thi đấu thuyền rồng bắt đầu, đánh trống.

Người xem trên bờ cũng đã chờ sốt ruột rồi, khi hẳn vừa hạ lệnh lập tức hoan hô. Rốt cuộc thi đấu thuyền rồng kết thúc cũng bắt đầu, mọi người đều kiêng chân coi.

Chú: Về tư liệu thi đấu thuyền rồng, tham khảo đến mức trăm lần mới biết (Tư Liệu thi đấu thuyền rồng), cũng như hướng dẫn du lịch Tây Tương (Thi đấu thuyền rồng).

39. Chương 39

Chương 39

Mặt sông Khúc Giang, một lần chỉ có thể có sáu chiếc thuyền rồng cùng xuất phát. Cho nên phải chia nhỏ từng nhóm ra thi đấu, sáu chiếc một lượt. Ba hồi trống trện vang lên, sáu chiếc thuyền lao nhanh trên mặt nước, giống như giao long xuất động đuổi theo nhau. Tạo thành sóng lớn, tiếng trống trện như tiếng sấm. Thủy thủ ở trên thuyền, người người chuyển động cùng nhịp, chuyển động nhịp nhàng, phá nước mà phóng trên mặt sông. Trên mỗi chiếc thuyền đều có người phất cờ, đánh trống, keng... Trên bờ đám đông reo hò cổ vũ như sấm. Rất nhiều người còn chạy theo thuyền rồng, vừa chạy vừa cổ vũ. Thật nhộn nhịp.

Ngay cả hai bên bờ chỗ ghềnh đá và bãi xoáy nguy hiểm, trên mặt sông hai thuyền rồng song song đi đầu tiên còn chưa tới trước họ. Giờ phút này người trên bờ hoan hô vang dội, làm cho Diêu Kế Tông có cảm giác bản thân mình đang thi đấu World Cup vậy. Giống như đá một quả bóng vào gôn, làm cho khán giả hoan hô vang dội, Diêu Kế Tông cũng theo họ mà quên hết tất cả mà hô: A...Quyết thắng ...

Thuyền rồng màu đỏ của Tỉnh An vương phủ thi đấu lượt thứ bảy, thuyền được Diêu Kế Tông vẽ thiết kế, áp dụng cách chế tạo hiện đại vào, làm tăng tốc độ và giảm sức cho các vận động viên, tất cả đều được đúc kết mà tạo ra. Mạnh mẽ vượt qua dòng nước ngược, kể cả dòng nước xoáy, người thường cần bản không không chế được con thuyền này. Lý Hơi phất hân ở sau gờ trống cổ vũ, Sở Thiên Diêu ở đầu thuyền phụ trách phất cờ, bọn họ dù sao cũng được tham dự, tràn đầy hào hứng mà làm việc.

Lượt đầu thứ bảy bắt đầu, thuyền nhất tề xuất phát, thể đi như tên rời cung. Lấy tiếng trống làm hiệu lệnh, một trống một chiêng, chỉ thấy trên thuyền màu đỏ chuyển động liên tục, chỉnh tề mạnh mẽ, tựa như Hùng Ưng vỗ cánh trên mặt nước. Nhất thời vượt qua chỗ bãi ghềnh vươn lên dẫn đầu, bỏ rơi năm chiếc thuyền ở lại phía sau, lao thẳng đến đích. Ở trên bờ mọi người đều hoan hô, Sở Thiên Diêu cờ cầm trong tay, phất tới phất lui. Trên bờ tiếng trống tiếng chiêng cùng tiếng hoan hô đình tại nhức óc, ở trên lầu Nguyễn Nhược Nhược kích động đến mức vỗ đỏ hai tay.

- Lý Hơi, đầu vòng loại chúng ta thắng lợi, chờ xem thi đấu bán kết biểu hiện như thế nào?

Lý Hơi ở một bên ôm lấy nàng cười nói:

- Nàng không cần quá kích động, nàng đã vỗ tay được một thời gian. Vỗ tay ở mức vừa phải nha.

Vòng loại đầu tiên đã qua, chỉ còn lại mười đội sau mười vòng. Sau đó nghỉ ngơi giữa trận đấu, Lý Mân phát phần thưởng ười đội về đầu tiên này. Sau đó chia ra làm hai lượt thi đấu, năm đội một lượt, chọn hai đội nổi bật nhất thi đấu cuối cùng. Rốt cục ở trên mặt sông xuất hiện hai đội nổi bật nhất. Hai rồng đoạt châu, trận chung kết bắt đầu.

Trên mặt sông chỉ còn hai đội thuyền rồng, một cái màu đỏ, một cái màu xanh. Là hai đội thuyền của Tỉnh An vương phủ cùng Thụy An vương phủ. Thuyền rồng của hoàng thất tự nhiên là binh hùng tướng mạnh, cũng giống như các đội bóng nhà giàu ở giải ngoại hạng Ý với Anh. Có thể vào tận vòng chung kết là chuyện bình thường. Dù sao tiền cũng đã nhận rồi, xem như là giúp vui cùng dân chúng. Hiện tại là lực lượng mạnh mẽ đối kháng với nhau, là trận đấu đỉnh điểm, một màn sôi nổi sắp tới.

- Cảm giác là trận chung kết World Cup 2002, Brazil gặp Đức, hỏa tinh và địa cầu.

- Rốt cuộc thời điểm này đã đến, nhìn những chiếc thuyền trên mặt sông, Nguyễn Nhược Nhược cũng có cảm giác giống Diêu Kế Tông.

- Hỏa tinh và địa cầu, giải thích lời này thế nào? - Lý Hơi không hiểu liền hỏi.

- Ý tứ chính là cao thủ so chiêu - Nguyễn Nhược Nhược giải thích đơn giản cho hắn nghe.

- Thụy Vương thúc chủ quân bộ binh, ngự quân đã nhiều năm. Hắn tự mình chỉ huy đội thuyền rồng là kinh địch, trận đấu này ai thắng ai thua thật đúng là không thể biết trước.

Lý Hơi vừa nói xong, đột nhiên nhìn đội thuyền rồng trên mặt sông nói:

- Thế nào mà Diêu Kế Tông đổi vị trí với Sở Thiên Diêu?

- Hắn đã đứng đầu mũi thuyền, người này, nhất định rất muốn thử xem cảm giác khi tay mình giật giải - Nguyễn Nhược Nhược cười nói.

Lý Hơi liền kêu khổ một tiếng:

- Thuyền đi như tên, thế đi rất mau, hắn không luyện qua công phu hạ bàn, ở đầu sóng ngọn gió đứng làm sao được?

- Như vậy a, vậy chạy nhanh ra gọi hắn đổi lại.

Nguyễn Nhược Nhược đang nói, tiếng trống đã vang lên. Theo tiếng trống, là tiếng hò hét, tiếng cổ vũ vang trời. Không còn kịp rồi, hai chiếc thuyền rồng đã lao đi như tên bắn.

Hai con thuyền song song trên mặt sông, thuyền lao như bay, như gió bão. Bên bờ người di chuyển thành từng đoàn, cổ vũ làm người thi đấu phấn chấn. Chiêng trống ở ngay trước thuyền rồng đánh liên tục, một tiếng chiêng, một tiếng trống, có bài bản hẳn hoi, khi thì dồn dập khi thì thông thả. Những người chèo thuyền nghe theo đó mà chuyển động, mái chèo khua liên tục.

Thuyền rồng màu đỏ dẫn đầu, Diêu Kế Tông vùng cờ đỏ, vẻ mặt đầy hưng phấn. Thấy hắn như vậy, Nguyễn Nhược Nhược cầu mong, hắn cũng chỉ là thử cảm giác khi tay mình giật thôi nha! Cũng chỉ là ý tưởng tốt, đáng tiếc không như mong muốn. Khi thuyền đi qua bãi đá nguy hiểm, dòng nước chảy dồn dập, từng đợt sóng liên tục, thuyền nhấp nhô trong sóng. Quả nhiên Lý Hơi nói đúng, Diêu Kế Tông đứng ở đầu sóng ngọn gió không có công phu hạ bàn đứng không nổi liền rơi xuống sông.

Người phát cờ trên đầu thuyền đột nhiên rơi xuống sông, mọi người trên thuyền đều kinh hãi. Sở Thiên Diêu quát cái chiêng ra khỏi tay, nhào ra kéo Diêu Kế Tông lên thuyền. Những thủy thủ trên thuyền liền ngừng lại, phối hợp cùng nâng cứu người. Cao thủ so chiêu, không thể phân tâm được. Chính vì thế thoáng chốc ở lại sau, thuyền của Thụy An vương phủ đã vượt lên phía trước cách bảy tám trượng. Diêu Kế Tông vội nói:

- Ta bơi được các ngươi kệ ta, mau mau đuổi theo, không thuyền người ta chạy trước rồi.

Hắn vừa nói vừa tránh khỏi tay Sở Thiên Diêu, bản thân làm một động tác bơi thật đẹp tránh ra xa. Sở Thiên Diêu thấy hắn không việc gì, an tâm trở lại, nắm lại cái cờ một cái bước nhảy lên mũi thuyền. Phát cờ để thuyền màu đỏ đuổi theo, quyết tâm không thể thua. Chiêng trống vang lên “Tùng, chiêng...” Càng ngày càng dồn dập, hai bên bờ tiếng reo hò nháo nhét, trận chung kết tiến vào giai đoạn cuối cùng. Tiếng chiêng trống vang lên dồn dập, hai con thuyền rồng một đỏ một xanh cùng lướt trên mặt sông, tiếng trống đánh gấp hơn..... Nhất là thời điểm mấu chốt này, hai bên bờ sông mấy vạn người xem hoan hô cổ vũ vang trời. Rồi một tiếng keng vang lên, thuyền rồng màu xanh đã vượt lên trước cách hai trượng và tú cầu đã được người trên thuyền giành lấy. Một biển người liền hoan hô vang dội.

- Đáng tiếc, còn kém một chút như vậy - Nguyễn Nhược Nhược bóp tay dậm chân nói.

- Đều là Diêu Kế Tông làm hư chuyện, Lý Hơi chàng đừng sinh khí, tí hắn lại đây thiếp mừng hắn cho chàng hết giận.

Nàng sợ Lý Hơi mất hứng, vội vàng làm hắn bớt buồn.

- Quên đi, hắn không cho ta lao xuống sông mò cá tính ra không làm ta thất vọng.

Lý Hơi cười nói. Tuy rằng hắn muốn đoạt quán quân, nhưng đây chỉ là thi đấu giải trí, thắng càng đáng mừng, bại cũng không có buồn.

- Bất quá, như thế nào hấn vẫn còn bơi ở sông, không lẽ hấn lại muốn tìm con cá thay hấn chịu đòn nhận tội a?

Không chỉ hai người bọn họ đang nhìn Diêu Kế Tông đang bơi trên sông, hai bờ sông người xem cũng nhìn hấn.

Diêu Kế Tông bơi ở trong nước, nhìn toàn bộ quá trình thi đấu thuyền rồng xem, ở dưới nước hồi hận mà dậm chân: Đều do ta, đều do ta, thắng lợi này vốn là thuộc về chúng ta nha!

Chuyện tới mức này, hồi cũng không còn kịp rồi. Thuyền màu xanh đã giành giải, thuyền đỏ thất bại, đúng là vinh dự nhường cho người khác rồi. Diêu Kế Tông không phục, quyết định muốn giành lại nổi bật. Cho nên hấn không vội lên bờ, áo đang mặc cởi ra, ở trong sông biểu diễn màn bơi lội. Bốn kiểu bơi thi đấu: Bơi ếch, bơi ngựa, bơi tự do cùng môn bơi bướm, hấn đều đã luyện tập qua, có thể coi là đạt tiêu chuẩn tuyển thủ nghiệp dư. Giờ phút này đều thi triển hết ra ở dưới sông từng động tác thể hiện đều đẹp đẽ, tất cả động tác khác với cách bơi lội của người Đại Đường, rất nhanh liền thu hút ánh mắt của người hai bên bờ sông.

Bơi ếch, cùng bơi ngựa miễn nói, đáng khen nhất là hấn bơi tự do, là một kiểu bơi có tốc độ nhanh nhất trong bốn kiểu bơi. Hấn vung lên một cái, giống như cá phi trong nước. Hai bờ sông, đám người đó chưa từng gặp qua người có thể bơi nhanh như vậy, nhin không được đều vỗ tay hoan hô nói: Được—

Mà khi hấn thực hiện động tác bơi bướm, trên bờ chiêm trống đều gõ vang, lấy cờ cổ vũ. Môn bơi bướm động tác cực kỳ tuyệt đẹp, giống con bướm bơi trong nước. Ai nhìn đều biết khó có thể làm được, tiếng khen ngợi trầm trồ không dứt. Diêu Kế Tông tràn đầy hưng phấn, cũng không biết nhà ai ở trên bờ có con vịt sống xuống nước. Hấn đang cảm thấy nhàm chán, lại không thể đem Nguyễn Nhược Nhược kéo xuống dưới nước cùng thể hiện. Vừa thấy có một con vịt, lập tức đuổi theo con vịt này.

Đáng thương cho con vịt kia, đang hảo hảo mà bơi ở trong nước, không chộc ai cũng không trêu ai, đột nhiên có người hướng tới nó “Mưu đồ gây rối”. Nó cả kinh “cạc cạc” chạy chốn thực mạng, Diêu Kế Tông theo đuổi không bỏ. Một người một vịt khuyen nao trên mặt sông, mặt sông bọt nước văng tung tóe. Hai bờ sông đám người lại càng trầm trồ khen ngợi. Con vịt bị đuổi liền cắm đầu lặn xuống nước, Diêu Kế Tông cũng dừng mãnh lặn ngụp xuống nước. Mặt sông liền yên tĩnh, thanh âm hai bên bờ sông cũng yên tĩnh theo. Toàn bộ ánh mắt đều tập trung nhìn trên mặt sông, nín thở chờ một người một vịt nổi lại. Chờ a chờ, chờ đến lo lắng, cơ hồ hoài nghi có chuyện gì xảy ra hay không thì trên mặt sông bọt nước văng mạnh lên, Diêu Kế Tông cầm con vịt phá nước hiện ra. Nhất thời, hai bờ sông tiếng vỗ tay như sấm, tất cả đều vui mừng.

Tế đoạn ngộ năm nay, về cuối có đoạn cao trào. Thuyền rồng đương nhiên làm cho người ta tán thưởng, nhưng sau đó có chàng thanh niên thể hiện kỹ xảo bơi dưới nước tuyệt vời, làm cho người dân thành Trường An bàn tán say sưa không thôi.

Đầu tuy mất, nhưng cuối lại thu hoạch. Tuy rằng thi thuyền rồng không giành được quán quân, nhưng Diêu Kế Tông dựa vào tài năng của mình mà gỡ lại một ván. Cùng thuyền rồng màu xanh đoạt giải quán quân của Thụy An vương phủ, đều nhận được sự hoan hô của dân chúng thành Trường An. Thất hoàng tử Lý Mân sau khi đem phần thưởng trao cho đội về nhất, nhin không được còn mời hấn gặp mặt. Khen hấn vài câu còn ban thưởng cho hấn, phần thưởng của hấn khác hấn, hai tấm vải thượng đẳng, một cái quạt, một cái nhẫn ngọc.

Diêu Kế Tông lĩnh thưởng xong, đi thẳng tới chỗ Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi. Đưa một đồng đồ vật đến trước mặt bọn họ, nói:

- Cái nhẫn ngọc này không cần đến, này đưa cho các người tính nấy công chuộc tội đi.

Nguyễn Nhược Nhược nghe xong che miệng cười, Lý Hơi cũng bật cười nói:

- Ta không thiếu cái này, người cầm mang về nhà đi thôi. Hôm nay người cũng coi như nổi bật thay đội thuyền màu đỏ, ta không so đo với sai lầm của người là được.

Bọn họ cũng không muốn, Diêu Kế Tông liền quay đầu gọi Sở Thiên Diêu tới chọn.

- Tứ lang người tới, nhìn xem có thích cái gì không? Có liền cầm lấy.

- Thất hoàng tử thường cho người, người phân cho người khác không tốt đâu.

Sở Thiên Diêu nói.

- Hẳn cho ta chính là của ta, ta yêu ai cho ai, có cái gì không tốt?

Diêu Kế Tông cũng không bắn khoăn vấn đề này, cầm nhẫn ngọc đưa cho nàng xem, nói:

- Cái quạt chắc người không dùng được, cái này cho người, không phải người thích bắn tên sao? Mang cái này trên tay rất thích hợp.

Hắn vừa nói vừa nắm lấy tay Sở Thiên Diêu, đem cái nhẫn ngọc kia đeo lên ngón tay của nàng.

- Hắc, hơi lớn một chút. Tứ lang ngón tay người thật thanh tú a!

Quả thật là một đôi bàn tay với các ngón tay thanh tú, ngón tay thon dài mà trắng nõn. Diêu Kế Tông nắm bàn tay lật qua lật lại xem không ngừng:

- Tứ lang, ngón tay người như vậy nên đi đánh đàn Piano nha.

Mặt Sở Thiên Diêu ửng đỏ, liền rút tay lại:

- Đàn Piano là cái gì?

- Đàn Piano a, là một loại nhạc cụ đòi hỏi đặc biệt cao với người điều khiển, ngón tay không đủ thon dài liền luyện không được.

Diêu Kế Tông sau khi giải thích đơn giản, đưa cái nhẫn ngọc cho Sở Thiên Diêu:

- Đồ vật này người cầm.

Sở Thiên Diêu từ chối nói:

- Cái nhẫn được ban này ta không nhận được, chính người giữ đi.

- Ta giữ lại cũng vô dụng a, nên để cho người, trở về lấy sợi chỉ hồng buộc lên một vòng mà đeo.

Diêu Kế Tông không cho nàng phân bua liền đặt chiếc nhẫn vào tay, cái quạt cũng đưa cho nàng:

- Cái quạt này mang về đưa cho Sở bá mẫu dùng đi, còn hai tấm vải này ta mang về làm quà tặng ấu thân ta.

Ba phần thưởng hắn đã đem hai phần phân phối. Lý Hơi Nguyễn Nhược Nhược gọi bọn họ cùng nhau rời đi, Lý Mân cùng Thụy Vương gia cũng lại đây. Cười tủm tỉm nói với Lý Hơi:

- Lý Hơi, Thụy Vương thúc phút cuối đoạt giải, ta để cho thúc làm chủ mời khách uống vài chén. Người cũng đừng vội về phủ, chúng ta cùng tới Thụy vương phủ quây rầy thúc một chuyến đi.

Thụy An vương cũng cười nói:

- Lý Hơi, hôm nay thuyền xanh của bốn vương may mắn thắng, không mời người uống vài chén thật là có điểm áy náy.

- Thụy Vương thúc nói quá lời. Không dám để thúc mời, là đám tiểu bối xin tới quây rầy ngài.

Lý Hơi cung kính thi lễ nói:

- Tốt, vậy cùng đi về phủ ta thôi. Không sợ các người đến quây rầy, chỉ sợ các người không đến chứ.

Thụy An vương ha ha cười nói. Chớp mắt nhìn Diêu Kế Tông ở một bên, chỉ vào hắn nói:

- Thanh niên này có kỹ năng bơi rất hay, thật sự cả đời bốn vương ít thấy. Lý Hơi, người tìm ở đâu được vậy?

- Thụy Vương thúc, vị này là Diêu Kế Tông bạn tốt của hiền đệ - Lý Hơi giới thiệu nói.

- Thụy Vương gia, thỉnh an ngài.

Diêu Kế Tông cười hì hì chấp tay hơi cúi người thi lễ. Động tác như vậy, người khác thực hiện có lẽ giống về a dua nịnh hót, hẳn làm lại cho người ta cảm thấy vui vẻ. Bởi vì hẳn không có tâm tư nịnh bợ, vô luận tôn quý hay bình dân ai cũng đều như vậy, khuôn mặt tươi cười chào đón.

- Không cần đa lễ - Thụy An vương vừa cười vừa đáp lại.

Lý Hoi liền chỉ Sở Thiên Diêu vẫn một mực đứng bên cạnh Diêu Kế Tông giới thiệu nói:

- Thụy Vương thúc, vị này là Sở Thiên Diêu, là Long Vũ tướng quân Sở tứ công tử.

- Sở Thiên Diêu vẫn an Thụy Vương gia.

Sở Thiên Diêu ôm quyền thi lễ, ánh mắt phát ra thần khí hiên ngang.

- Nga, là công tử Sở tướng quân nha!

Thụy An vương chủ quản bộ binh, đối với tướng lĩnh trong triều tự nhiên đều biết. Tinh tế đánh giá Sở Thiên Diêu một phen, gật đầu nói:

- n, rất có khí thế của phụ thân, anh tuần uy vũ.

Dừng một chút, Thụy An vương nhìn hai người trẻ tuổi xuất sắc vừa quen nói:

- Nếu đã gặp gỡ ở trong này, quen biết đã lâu không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, các người cùng đến phủ bổn vương uống vài chén đi.

Tết Đoan Ngọ trong Hoàng cung Đại Đường, trong cung có tổ chức thi bắn cung. Có tấm bia vàng treo lên một cái bánh làm bằng bột để làm tâm bắn, một cái nỏ có mũi tên được làm bằng sừng, tinh xảo khéo léo, mũi tên được lắp ở giữa, để người ta bắn. Nghe đâu có một ẩn ý khác: Mũi tên được làm bằng sừng tượng trưng cho dương, bánh bột coi là âm, âm dương hợp nhất, dùng cái nỏ bắn tên, mũi tên bắn vào cái bánh bột, cũng để dương bắn âm, đạt tới mục đích âm dương hài hòa.

Xem như vậy, bắn bánh bột có một tầng ý nghĩa sâu xa. Bất quá trong cung mọi người đều coi là trò chơi, đều không bắn trúng cái bánh bột, nó trắng mịn nhưng nhỏ rất khó bắn trúng. Hoàng hậu nương nương dẫn đầu hậu cung phi tần, công chúa, quận chúa, mệnh phụ ở ngự hoa viên chơi trò này, vài người bắn không trúng. Nhưng họ chơi thật vui vẻ, nghe thấy tiếng cười duyên không dứt bên tai.

- Lý Sướng, người cũng đi bắn một cái.

Hoàng hậu mỉm cười nhìn Lý Sướng bên cạnh nói. Nàng đang trong trạng thái lo lắng, bị gọi một hồi mới hoàn hồn, vội vàng hành lễ đáp:

- Dạ, nương nương.

Sau đó tiến lên tiếp cái nỏ đã được lắp tên, liền giương lên bắn, mũi tên bay ra.

- A, quận chúa hôm nay làm sao vậy, năm rồi người bắn tên đều trúng giữa mà - Huệ phi nương nương ngồi bên cạnh cười nói.

- Đúng nha, Lý Sướng người ngày trước đâu? - Hoàng hậu nương nương cũng khó hiểu hỏi.

Quả thật, cứ đến tết đoan Ngọ có trò chơi này là Lý Sướng thích nhất. Hàng ngày ngay tại trong nhà chơi đùa, khi vào trong cung bắn cái liên trúng. Nhưng năm nay..... Nàng làm sao còn có tâm tư chơi đùa, này cũng thật dễ hiểu, tinh thần không tập trung, năm rồi về điểm này chưa mất.

- Sướng nhi, người bắn thử lại mũi tên xem.

Thụy An Vương phi mỉm cười nhìn nữ nhi nói, ánh mắt tập trung nhìn như nói: “Nhất định phải bắn trúng, đừng làm nương nương mất hứng.”

Lý Sướng nỗ lực tập trung tinh thần, giương cung lên bắn, liền trúng ngay giữa cái bánh bột. Lập tức một hồi yếu điệu tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay mạnh làm bầu không khí ấm lên. Có quan nội thị đem cái bánh bột khác lên thay cho cái nàng bắn trúng, bắn trúng tất nhiên được ăn. Tự nhiên nàng không thể chính mình

liền ăn, sau khi tiếp nhận liền dâng lên hoàng hậu nương nương. Trước hết mời nương nương ăn trước, nếu không là vô lễ rồi.

Hoàng hậu mỉm cười lấy thìa sẵn một miếng, nói:

- Tốt, mang cho nương nương nếm thử đi.

Thụy An Vương phi tất nhiên là mừng rỡ không kìm được, hoàng hậu ném qua liền đến phiên nàng, đây thực là vinh dự nha!

Sau khi ăn bánh bột qua đi, hoàng hậu ban thưởng tiệc rượu ở Trường Sinh Điện. Các phu nhân mặc trang phục mỹ lệ đều đi dự tiệc, như một cung điện hoa, oanh thanh yến ngữ khắp nơi nghe thấy. Lý Sướng ở giữa đám người đó có vẻ im lặng, nàng không tâm tư dùng tiệc, trầm nghĩ yến hội mau mau chấm dứt liền rời đi. Thật vất vả đợi cho đến khi yến hội chấm dứt, mọi người đều cáo lui. Hoàng hậu lại giữ Lý Sướng lại.

- Lý Sướng, người tặng cái dây trường thọ làm quà tết đoàn ngộ cho bản cung thực tinh xảo, khéo léo hơn những người khác nhiều. Ta cực thích, người ở lại dạy mấy cung nữ bên cạnh ta, để các nàng học được vài phần của người, cũng dạy ấy phi tử của hoàng tử học cùng đi.

- Dạ, nương nương.

Lý Sướng tự nhiên, chỉ có thể tuân mệnh.

Thất hoàng phi cũng trở lại cười nói:

- Mẫu hậu, lần trước quận chúa tặng người Tam Thanh trà, con còn chưa học được đâu. Vừa lúc, hôm nay cũng thỉnh quận chúa dạy ta luôn đi.

- Được a, hai người các người liền làm thầy trò đi thôi.

Hoàng hậu nổi lên trêu đùa, những người bên cạnh cũng cười rộ lên. Lý Sướng cũng mỉm cười, trong lòng cực là sốt ruột, bị vẽ mặt che dấu không lộ ra. Tươi cười mang theo một nỗi đau khổ, không người nào nhìn ra được.

:\$ op(V{0 {/p>

Người xem trên bờ cũng đã chờ sốt ruột rồi, khi hấn vừa hạ lệnh lập tức hoan hô. Rốt cuộc thi đấu thuyền rồng kết đoàn ngộ cũng bắt đầu, mọi người đều kiêng chân coi.

Chú: Về tư liệu thi đấu thuyền rồng, tham khảo đến mức trăm lần mới biết (Tư Liệu thi đấu thuyền rồng), cũng như hướng dẫn du lịch Tây Tương (Thi đấu thuyền rồng).

40. Chương 40

Chương 40

Thụy An vương phủ, có căn nhà nhỏ tách biệt.

Cách xa căn nhà nhỏ ở khu vườn phía tây Thụy An Vương phủ, có rừng cây tùng cổ thụ, mỗi cây đều đã trăm năm cao che trời. Chỗ sâu trong rừng tùng có đào hồ lớn trồng sen hồng, có thác nước chảy vào hồ sen, bọt nước tung tóe giống như châu ngọc vậy. Sâu thẳm trong rừng tùng, có dòng suối trong veo, dòng nước trong xanh uốn lượn từ trong hồ sen hồng chảy ra. Người ngồi trong căn nhà nhỏ, nhìn qua khung cửa sổ thường thức, tuy rằng sắp đến giữa hè, nhưng cũng không ngại những ngày này, gió mát thổi liên tục, quanh quẩn không rời. Chỗ hóng mát đẹp như vậy, làm cho người ta lưu luyến không quên.

Ở chỗ này Thụy An vương bày ba bàn tiệc, trong nhà một bàn, bên ngoài hai bàn. Đang ngồi ở đây đều là thân thích trong hoàng tộc tham dự hội ở sông Khúc Giang, còn có vài vị quý nhân cùng quan to trong triều. Nâng ly cạ chén liên tục, ở giữa hồ sen, còn có những người tấu nhạc trợ hứng uống rượu cho Vương Phủ.

Phân ra ngồi xuống ghế, Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu ngồi vào một bàn ở bên ngoài. Rượu uống chưa quá ba tuần, hần bắt đầu không an phận, nhìn trái nhìn phải.

- Người tìm cái gì vậy? - Sở Thiên Diêu nhận thấy hần phân tâm liền hỏi.

- Tứ lang, đây là nhà Lý Sướng, không biết nàng có ở nhà không?

Hần hạ giọng nói, nguyên lai là tìm Lý Sướng.

Trên mặt Sở Thiên Diêu có chút bối rối, trong lời nói mang theo ba phần chua xót.

- Chả trách Thụy Vương gia vừa mời người, người lập liền đi theo tới. Nguyên lai là muốn tới gặp nàng. Cũng là, từ Lạc Dương trở về còn không có gặp qua nàng sao?

Diêu Kế Tông hơi ngạc nhiên, nói:

- Ta đã thấy, ngày hôm qua nàng đến tìm ta.

- Nàng đi tìm người, tìm người làm gì? - Sở Thiên Diêu có chút ngoài ý muốn.

Lời này nhất thời ở đây nói không được, dù sao cũng ngồi ăn được một lúc lâu rồi, Diêu Kế Tông liền kéo Sở Thiên Diêu rời bàn.

- Các vị thông thả dùng bữa, hai huynh đệ chúng tôi vào trong vườn tùy tiện đi một chút.

Vì vậy bọn họ đứng dậy, Nguyễn Nhược Nhược thấy được, liền qua đây nói:

- Diêu Kế Tông, người không cần chạy loạn a. Thụy vương phủ không phải là sân lớn có thể đi loạn, cho dù người tản bộ đi khắp nơi. Trừ bỏ nơi đây đang đãi khách, những địa phương khác người không được đi. Nói trước, Lý Sướng cũng không ở trong phủ, nàng cùng Vương phi đang ở trong cung cùng hoàng hậu nương nường đấy.

- Cái gì? Nàng ở trong cung. Người có thể chuồn êm nàng vì cái gì không thể?

Nguyễn Nhược Nhược cười nói:

- Hoàng hậu thích nàng, muốn nàng ở bên cạnh cùng người, nàng làm sao mà rời đi? Chỉ có như ta, ở trong đám người kia, tài năng không có một điểm, không ai để ý liền chuồn mất. Cho nên người không cần chạy loạn, ở trong vườn này đi dạo cũng được.

Nói rõ hết với Diêu Kế Tông, Nguyễn Nhược Nhược quay lại ngồi bên cạnh Lý Hơi.

Diêu Kế Tông đứng ở tại chỗ than thở:

- Còn muốn mượn cơ hội này nhìn thấy nàng, hỏi nàng sự tình tiến triển như thế nào? Kết quả nàng không có ở nhà, ai!

Sở Thiên Diêu buồn bực hỏi:

- Sự tình gì tiến triển như thế nào?

Diêu Kế Tông vội kéo nàng ra tránh đám người kia vài bước, nói nhỏ vào tai nàng một phen. Sở Thiên Diêu càng nghe càng sợ hãi, nhịn không được thấp giọng reo lên:

- Người giúp nàng chuẩn bị mê dược đi chuốc mê Bộ Bình Xuyên, vậy...

- Cũng là không có biện pháp nào khác. Nếu không hôm nay thi đấu thuyền rồng tết đoàn ngo, đã biến thành một tràng Tu La rồi - Diêu Kế Tông đánh gãy lời nàng.

Quả thật như thế, Sở Thiên Diêu lúc này mới hiểu được, vì sao Bộ Bình Xuyên nhờ nàng thay hần đưa quà sinh nhật. Hần là trong tâm tư của hần tồn tại ý nghĩ không thể sống qua ngày thi đấu thuyền rồng. Kinh ngạc hồi lâu, mới nói:

- Nhưng như này chỉ là biện pháp tạm thời, chỉ có thể ngăn cản hần nhất thời, cứ thế mãi cũng không phải biện pháp.

- Ta cũng nói cho Lý Sướng, biện pháp này không phải kể lâu dài gì. Nhưng ý của nàng là đối phó trước mắt rồi nói sau.

Sở Thiên Diêu ngẫm lại lại hỏi:

- Ở nơi nào người có được thuốc mê?

- Đương nhiên muốn có phải tìm lão Khương, hần là tổ sư chế thuốc mê, ta sống chết quán nấy hần mới nấy được một bọc nhỏ. Nói là bỏ ở trong rượu vô sắc vô vị, có thể làm người ta hôn mê trong mười hai canh giờ. Thi đấu thuyền rồng hôm nay vẫn bình thường, nói như vậy Lý Sướng đã thuận lợi thu phục Bộ Bình Xuyên.

- Ủ, hần là như vậy nha. Nhưng khi Bộ Bình Xuyên hôn mê trong mười hai canh giờ, Lý Sướng đem hần giấu ở nơi nào mới thỏa đáng đây?

- Ta cũng từng hỏi nàng vấn đề này nha. Đến giờ này, lại tìm không thấy người.

Đương nhiên, bọn họ ai cũng không biết. Cách cái vườn, phía sau vườn hoa trong khuê phòng Lý Sướng đang cất giấu Bộ Bình Xuyên. Mà Bách Hợp đang phụng mệnh Quận chúa canh giữ ở trước cửa không cho bất luận kẻ nào vào, đã muốn không hoàn thành sứ mệnh rồi. Đó là Chu mục mục trong lúc vô ý phát hiện trong phòng tiểu quận chúa có giấu một nam nhân.

Tết Đoan ngo, sáng sớm nàng liền đốc thúc các tiểu nha đầu dọn dẹp cất cỏ dại, dán lên tường những hình giống như cái chuông, treo dây (dùng trong Tết đoan ngo, “dây trường thọ”) trước cửa sổ cùng giường. Khi dưới lầu được sắp xếp xong, nàng liền đi lên lầu trên. Bách hợp mỉm cười nói:

- Chu mục mục, trong phòng tiểu quận chúa đã giao cho ta, để cho ta tự mình bố trí. Không làm phiền mục mục nữa.

Điều này cũng không có gì, tính tình tiểu quận chúa Chu mục mục cũng biết đến, một số việc trong phòng nàng đều là Bách Hợp chăm nom, không cho người khác nhúng tay. Vì thế nói vài câu với Bách Hợp, liền xoay người đi xuống lầu.

Một buổi sáng bình an vô sự trôi qua, đến cơm trưa Bách Hợp sai người mang lên. Tiểu nha đầu đưa cơm lên tay chân lại vụng về, đưa cơm tới cửa liền té ngã, thành một đồng bữa bộn. Bát đĩa rơi xuống đất thành tiếng giòn vang, Chu mục mục cả kinh từ dưới lầu chạy nhanh lên lầu coi chuyện gì, tự nhiên tránh không được quả trách tiểu nha đầu một phen. Liền sai người đến dọn dẹp.

- Bách Hợp, này đồ ăn này đã bị đổ hết, người tự mình đi xuống lầu ăn cơm đi. Người cũng không bệnh gì, người cần gì mà phải cho người ta đưa cơm chứ.

- Quên đi, dù sao ta cũng không thấy đói. Cơm chưa không ăn cũng không sao.

Bách Hợp tự nhiên không thể xuống lầu, một lời liền từ chối.

Điều này làm cho Chu mục mục có chút kỳ quái, ngày xưa nếu không phải Bách hợp bị bệnh, chưa bao giờ không ăn cơm. Hôm nay nhìn khí sắc rất tốt, như thế nào liền bệnh kén ăn nha? Vừa nghĩ như vậy liền nhìn Bách Hợp, chỉ thấy nàng nhìn chăm chăm hai nha đầu dọn dẹp bát vỡ, càng không ngừng thúc giục các nàng mau mau thu thập. Đồ ăn văng khắp nơi, có chút đồ ăn nước văng lên trên cửa phòng của tiểu quận chúa. Có một nha đầu cầm khăn vừa muốn tới lau đi, Bách Hợp liền đi qua ngăn lại nói:

- Cái này khỏi cần người lau, người xem khăn này đã bẩn, tí nữa ta tự mình lau.

Chu mục mục lại càng kỳ quái, Bách Hợp là nha đầu đứng đầu trong phủ, theo bên người tiểu quận chúa sai bảo, cũng không làm những chuyện lau chùi như này, cũng chẳng khác nào tiểu thư. Hôm nay cư nhiên hạ mình xuống thấp, đây là có gì? Tình tế nghĩ kỹ một lát, phát giác dụng ý của nàng là không cho người tới

gần khuê phòng tiểu quận chúa. Không tự chủ được Chu mục mục hướng tới hai cánh cửa đang đóng chặt nhìn lại, trong phòng này có cái gì?

Hai nha đầu dọn dẹp sạch mảnh bát vỡ trên sàn nhà liền xuống lầu, Bách Hợp quay đầu lại, thấy Chu mục mục đang nhìn chằm chằm hai cánh cửa phòng, liền giật nảy mình. Miễn cưỡng cười nói:

- Chu mục mục, người còn không đi ăn cơm?

- Đúng nha, ta đang đói, ta đây đi xuống trước.

Chu mục mục thu hồi ánh mắt, hướng tới Bách Hợp mỉm cười nói.

Nhìn bóng dáng Chu mục mục rời đi, Bách Hợp âm thầm lau lau mồ hôi trên trán. Nhìn xung quanh không người, nàng mở cửa vào trong, không quên cẩn thận đóng cửa phòng lại. Đi qua phòng thêu vào thẳng phòng ngủ, gạt bức rèm sang một bên, Bộ Bình Xuyên vẫn ngủ say trong chăn, khuôn mặt bình thản. Ngoài cửa ồn ào cũng không ảnh hưởng đến hắn, Bách Hợp thở nhẹ, buông bức rèm xuống xoay người ra khỏi phòng.

Buổi chiều Thụy An vương về phủ, mang theo một đoàn khách nhân. Chu mục mục rời khỏi Giảng Tuyết Lâu đi Tây Viên chuẩn bị tiệc rượu, Bách Hợp thấy chướng ngại như tảng núi đã rời đi một thời gian, nhưng nay lại quay trở lại.

- Bách Hợp, lần trước Hồ vực cống cái đĩa thúy ngọc Thạch Tử Diệp, vẫn ở trong phòng quận chúa chứ?

Vừa hỏi vừa tự ý vào thẳng phòng Lý Sướng.

Bách Hợp kinh hãi, trên mặt cũng không thể lộ ra. Vội đuổi theo nàng nói:

- Chu mục mục, ngài cần cái đĩa ngọc làm gì chứ?

- Không phải ta muốn, là Vương gia nói tí nữa để hoa quả tươi lên, quả mơ hồng bày lên cái đĩa thúy ngọc để khách nhìn mới tốt nhất.

Cái đĩa thúy ngọc kia, màu xanh như lá cây. Nếu bày lên trên đó những quả mơ màu hồng, tự nhiên nhìn thấy rực rỡ đẹp mắt.

Kỳ thật Thụy An vương gia cũng không phân phó như vậy, bất quá là Chu mục mục kiêu căng ngạo mạn, cáo mượn oai hùm mà thôi. Dụng ý của nàng tự nhiên là muốn mượn cơ này vào phòng coi một phen.

Bách Hợp cố gắng ngăn lại, nói:

- Chu mục mục, ta đi lấy cho người.

Còn vài bước hành lang có thể vào nhà, khi nói chuyện đã tới trước cửa khuê phòng Lý Sướng. Chu mục mục đưa tay đẩy cửa nói:

- Không cần, chính ta lấy là được.

Bách Hợp cũng chỉ có thể hy vọng Chu mục mục cầm cái đĩa quay người đi nhanh. Nhưng khi Chu mục mục cầm cái đĩa, nhìn quanh phòng nhân tiện nói:

- Bách Hợp, vì sao trong phòng tiểu quận chúa không có túi thơm và dây trường mệnh?

Bách Hợp run sợ một hồi, mới ấp a ấp úng nói:

- Tiểu quận chúa, nàng...Nàng nói không cần treo.

- Như vậy sao được? Tiết đoan ngọc sao có thể không treo những thứ đó.

Chu mục mục ở trong phòng thêu ngắm một vòng, lại vào phòng ngủ. Bách Hợp càng khẩn trương.

- Chu mục mục, ngài nhanh mang cho Vương gia cái đĩa ngọc đi thôi.

Chu mục mục không để ý tới nàng, tiến vào ngủ phòng liền nhìn thấy trên giường cái màn ngủ vẫn buông xuống. Lập tức giáo huấn Bách Hợp:

- Người vất lên ngay đi, cả cái rèm nữa, cửa cũng mở ra cho không khí thông thoáng a. Người cũng không phải mới tới, những việc nhỏ như thế này cũng không lưu tâm.

Vừa nói vừa muốn tiến lên vén bức rèm, Bách Hợp liền tiến lên phía trước ngăn cản, thanh âm cũng thay đổi.

- Chu mục mục, tiểu quận chúa không cho vén bức rèm lên. Nàng đang đốt một loại kì hương, nói là phải ở trong màn mới lưu lại được mùi hương.

Lời này nếu nói trong các ngày bình thường, cũng lờ đi được. Nhưng Chu mục mục sớm đã hoài nghi, vốn là cố tình đến dò xét. Tự nhiên không tin, đẩy Bách Hợp ra.

- Cái gì kì hương, ta không nghĩ thấy gì cả.

Khi vén màn lên, sắc mặt Chu mục mục liền biến đổi, mắt trợn ngược miệng há to. Bách Hợp ở một bên, sắc mặt cũng trắng bệch, “Bịch” Một tiếng liền quỵ xuống

Thụy An Vương, Lý Mân, Lý Hơi, Nguyễn Nhược Nhược cùng với vài vị vương thất thân thuộc ngồi tách biệt ở bên trong nhà, một bên nghe tiếng nhạc du dương, một mặt uống rượu nói chuyện phiếm. Đột nhiên bên tai tiếng đàn sáo du dương bỗng nhiên dừng lại, nổi lên những tiếng trống sôi nổi nháo nhiệt thay thế. Tiếng trống “bang bang”, thanh âm đơn giản, tiết tấu nhịp nhàng. Cùng với tiếng ca hào phổng hợp, lại như dùi trống đánh mạnh vào lòng người, theo tiếng mà rung động. Làm người ta sôi sục, giống như ngọn lửa thiêu đốt, như ánh mặt trời trong sa mạc.

Mặt trời thấy ta, cũng trốn tránh ta, nó cũng sợ bị tình yêu đốt cháy...

Nghe ca như vậy, có một vị trong hoàng thất không khỏi buồn bực hỏi:

- Vương gia, tiếng trống và tiếng hát này khác một trời một vực so với thanh nhạc của vương triều, hẳn là ngài mời đội nhạc từ Ba Tư tới mua vui?

Thụy An Vương lắc đầu nói:

- Không phải vậy, đội nhạc Ba Tư Vương phi không thích nghe, nói huyền ảo, mấy ngày trước đưa ra khỏi phủ rồi.

Lý Hơi đã từng nghe qua Diêu Kế Tông ca hát, liền quay đầu nhìn về phía Nguyễn Nhược Nhược cười. Nguyễn Nhược Nhược quay đầu nhìn hẳn một cái liền hiểu ý tươi cười, sau đó mới nói:

- Thụy Vương thúc, đây là Diêu Kế Tông đang hát. Chắc là hẳn thấy ở đây có ban nhạc giúp vui, nhất thời ngứa nghề, đánh trống ca hát.

Đại Đường hưng thịnh, cũng là thời kỳ âm nhạc phát triển mạnh. Hơn nữa ở trong những năm Khai Nguyên, Đường Huyền Tông chính là một nhà âm nhạc xuất sắc. Trong sách sử có nói hẳn có thể sử dụng được tất cả nhạc cụ, lên triều cũng mang theo sáo ngọc, còn tự sáng tác khúc nhạc, còn luyện đánh trống, dùi trống bị hỏng để đầy mấy ngăn tủ, trong lúc chính sự nhàn rỗi, còn đến Thái Thường (trường học cho con em quý tộc nhà Đường) dạy nhạc cho ba trăm con em. Cùng ca hát, sai một câu, nhất định sửa lại. Có thể thấy vị Đế vương này yêu âm nhạc đến bậc nào. “Thượng có hảo giả, hạ tất thậm yên” (Trên có người giỏi, dưới mới yên ổn), các quan to, quý nhân cùng người trong Hoàng thất, đều được nuôi dưỡng trong âm nhạc. Tình thông âm luật nhạc cụ, chỗ nào cũng có thể ca hát. Tiệc rượu càng không nói, tự mình tấu nhạc ca hát là chuyện bình thường. Vì vậy khi Diêu Kế Tông nổi lên hứng thú chạy tới đánh trống cất cao giọng hát, không tính là hạ thân phận mình xuống, ngược lại có thể nói là một việc tao nhã.

Vì thế Thụy An Vương gượng cười, nói:

- Nga, nguyên lai là vị Diêu công tử đang ca hát nha! Không thể tưởng được hẳn giỏi ca hát, hẳn hát những làn điệu ca từ tình cảm chỉ có ở nước ngoài, thật làm cho người ta cảm thấy mới mẻ.

Nguyễn Nhược Nhược cười nói:

- Ca khúc này nhộn nhịp từng bừng làm cho người nghe thấy vui vẻ.

- Đúng vậy, ca khúc này cởi mở làm người ta vui vẻ, nghe được tâm tình càng trở lên thoải mái.- Thụy An Vương đồng ý nói.

Vương gia đã nói như vậy, mọi người đang ngồi liền phụ họa theo:

- Đúng đúng đúng, quả thật làm cho người ta trở lên thoải mái nha.

Ở chỗ sâu trong rừng, thanh âm to rõ nhiệt tình thao thao như nước chảy không bị cản trở vẫn tiếp tục.

Sa mạc có ta, vĩnh viễn không tịch mịch, như đóa hoa nở mùa xuân. Ta cất tiếng hát, người khẽ giọng hòa cùng, ở trong sa mạc say mê ái tình.

Người cho ta mưa nhỏ làm lòng ta thoải mái, ta cho người cơn gió nhẹ thổi người nở những đóa hoa. Tình yêu như những bông hoa nhỏ của ta cùng người, tình yêu hai chúng ta tựa như...lửa...nóng...sa...mạc.

Năm chữ cuối cùng, tiếng trống đánh mạnh, tiếng hát cất cao, một tiếng chùy, hỗ trợ lẫn nhau. Tiếng hát và tiếng trống dừng lại. Người trong phủ không biết ai hát, tiếng ngân lạnh lớt theo gió bay xa.

- Diêu công tử cất lên tiếng hát, những nhạc công ta mời về không bằng nha.

Giữa lúc tĩnh lặng, Thụy An vương vãi tay đầu tiên, tất cả mọi người liền vãi tay theo. Duy chỉ Lý Mân không tập trung tinh thần, trầm tĩnh không lên tiếng. Lý Hơi ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn thần sắc hắn nhận không được lên tiếng gọi:

- Thất hoàng tử, thất hoàng tử, thất hoàng tử.

Gọi liền mấy tiếng, Lý Mân mới đột nhiên hoàn hồn. - Cái gì?

- Thất hoàng tử, thế nào tư tưởng người không tập trung? Nên phạt một ly.-Thụy An vương cười dài nói.

Lý Mân bình tâm lại, mỉm cười đáp:

- Nên phạt, nên phạt.

Ban nhạc mua vui vẫn ca hát, những tiếng phách nhịp nhàng, nhẹ nhàng mà du dương. Rượu vẫn tiếp tục, mọi người vừa uống rượu vừa nghe hát, tiếng nhạc du dương làm người vui vẻ. Chỉ là Lý Mân có chút hoảng hốt, bộ dáng giống như là say rượu.

Thụy An Vương nhận ra, vội hỏi:

- Thất hoàng tử đã say? Muốn hay không đi vào trong phòng nằm trong chốc lát?

- Là có một chút, bắt quá không cần vào trong phòng nằm, ta ở trong vườn đi lại đi lại. Để ửi hương của rừng tùng theo gió giải rượu được rồi.

Lý Mân vừa nói vừa đứng dậy, nhất thời người ngồi đây đều ngồi dậy hết. Hắn liền ra hiệu ọi người ngồi xuống, nói:

- Các người cứ tiếp tục, đừng vì ta mà làm mất không khí hào hứng, tiếp tục đi.

Lý Mân liền rời khỏi bàn tiệc, hai thị vệ tùy thân bên người cũng theo sau. Cũng không theo sát hắn, chỉ ở xa xa phía sau hắn. Nguyễn Nhược Nhược nhìn bóng dáng hắn một mình rời đi, nhận không được dịch sát vào Lý Hơi bên cạnh thấp tiếng nói:

- Bài đầu Diêu Kế Tông hát nhiệt tình sa mạc, hình như Lý Mân có rất nhiều cảm xúc đây.

- Hắn... Có thể hay không nhớ lại chuyện cũ bảy tám năm về trước ở trong sa mạc, nhớ tới tỷ tỷ Bộ Bình Xuyên.- Lý Hơi cũng thấp giọng trả lời nàng.

- Rất có thể, Lý Hơi, chàng nói, chúng ta có muốn hay không đem lai lịch Bộ Bình Xuyên nói cho hắn?

Lý Hơi trầm tư một lát, nói:

- Nếu Bộ Bình Xuyên vẫn còn giữ ý đồ như vậy, nói cho hắn cũng tốt. Thứ nhất phòng bị, thứ hai, nếu trong đó có chút hiểu lầm cái gì, cũng có thể đến giải thích.

- Vậy thừa dịp này, chàng đi nói với hắn đi. Chúng ta cùng rời khỏi bàn tiệc, chàng đi tìm Lý Mân nói chuyện, thiếp đi tìm Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu trò chuyện nha.

Lý Hơi gật đầu.” Được.”

41. Chương 41

Chương 41

Bên hồ sen, Diêu Kế Tông hát một khúc ca, khiến các nữ ca trầm trồ khen ngợi. Trong đó, một vị nữ ca đáng người thưởng, dung mạo thanh tú xinh đẹp tiến lên trước nhìn hẩn cười nói:

- Công tử, khúc nhạc này tiểu nữ trước kia chưa từng nghe qua, có thể nói là hoàn toàn mới lạ.

Vị nữ ca này vận một bộ trang phục Đản Linh Sam màu xanh thẫm, váy dài xanh thẫm, thắt lưng buông xuống dải lụa màu xanh thẫm. Một thân trang phục của nàng, như “Hà bạn thanh vu đề thượng liễu” (Hàng cây liễu trên bờ sông), màu xanh khiến người khác nhìn đã thấy say đắm. Mà trang phục trên người của nàng, chiếc áo trên người của nàng để lộ ra nửa bộ ngực, làm người ta nhìn vào không rời.

Thời Đường nữ tử ăn mặc như thế, trong xã hội phong kiến Trung Quốc là cực kì hiếm thấy. Hơn nữa, lại không có cổ áo, gần như cởi trần làm người ta chặc chặc nẩy làm kỳ. Trong thơ Đường có nói, “Phấn hung bán yểm nghi ám tuyết” “Trường lưu bạch tuyết chiêm hung tiền”. Đó chính là câu hình dung rõ nét nhất về cách ăn mặc như này. Loại trang phục này có mặc cũng như không, chẳng những hoàn toàn hở hết cổ, mà ngay cả ngực cũng lộ ra một nửa, chỉ là chưa đến mức hở hoàn toàn cả vai và lưng. Trang phục này trong tranh cổ Trung Quốc đã minh chứng rõ nét.

Nhưng vận trang phục như vậy, cũng không phải người nào cũng có thể làm. Ở thời Đường, chỉ những người có thân phận cao quý như công chúa, phi tần, phu nhân có thể vận loại trang phục này. Ngoài ra còn có ca nhi nghệ kĩ dùng vào việc lấy lòng giai cấp thống trị. Còn lại, nữ tử bình thường tuyệt đối không được phép nửa thân trần ngực. Đương nhiên, nữ tử dám ngang nhiên hở ngực lộ chân ở nơi đông người càng hoàn toàn không thể.

Cho nên, nữ tử mặc áo xanh vừa tiến lại gần, một thân trang phục mát mẻ đập vào mắt Diêu Kế Tông, khiến cổ họng hẩn bắt đầu căng thẳng, nói không lên lời. Tuy rằng ở thế kỉ 21, hẩn xem thân hình phụ nữ trên truyền hình cũng đã nhàm mắt. Nhưng từ xa nhìn là một chuyện, nhìn trực tiếp lại là một chuyện, rất cực là hoàn toàn khác nhau, khiến cho tim hẩn theo bản năng đập mạnh liên hồi.

Sở Thiên Diêu lúc đầu chỉ khoanh tay đứng một bên, mỉm cười nhìn Diêu Kế Tông mặt mày hớn hở đánh trống ca hát.

Bọn họ lẽ ra chỉ định đứng bên hồ thưởng thức, nhưng Diêu Kế Tông nghe những giai điệu này lại không giữ được bình tĩnh, nhìn Sở Thiên Diêu nói:

- Tứ lang, bọn họ hát không có khí thế, ta lên đó thay họ hát một khúc cho người nghe.

Diêu Kế Tông vừa nói vừa đảo khách thành chủ, đi lên ‘chiếm’ ngay sân khấu của bọn họ. Mà hẩn hát lên, lại càng làm rung động lòng người. m điệu ca vút, tiết tấu đơn giản nhưng lại mãnh liệt sống động. Hẩn ca cũng giống như con người hẩn, nhiệt tình dào dạt, giống như lửa lớn, có thể thiêu đốt cả sa mạc, lại có thể khiến người khác vĩnh viễn không nhàm chán. Sở Thiên Diêu nhìn hẩn, bên môi vô tình nở nụ cười dịu dàng.

Nhưng nàng lại không ngờ, khúc ca vừa xong, vị nữ tử xinh đẹp kia đã như ‘điệp luyện hoa, phong thả mật’ (Bướm quần nẩy hoa, ong thấy mật) tự đi tới gần Diêu Kế Tông. Mà Diêu Kế Tông đột nhiên ngẩng người ra, nhìn mũi nhọn một chữ cũng không nói được. Nụ cười trên môi nàng nhất thời ngừng lại, trong chốc lát giống như ăn phải mười quả nho chua.

- Tiểu nữ tên Mai Lan, xin hỏi quý danh công tử đây? - Lục y nữ tử Mai Lan yêu kiều hỏi, thanh âm nàng một lần nữa vang lên dịu dàng, êm ái.

Diêu Kế Tông lúc này cuối cùng cũng có thể mang ra bộ mặt tươi cười đáp:

- Miễn khách sáo, ta họ Diêu.

- Diêu công tử.- Mai Lan nhẹ nhàng hạ bái hành lễ, dáng dấp uyển chuyển, liễu yếu đào tơ.

Diêu Kế Tông vội nói:

- Mai Lan cô nương, không cần đa lễ, không cần đa lễ.

Suy nghĩ một chút lại hỏi:

- Mai Lan cô nương, tên của cô phải chăng trong từ hoa mai, hoa lan?

- Đúng vậy.

Diêu Kế Tông vừa nghe lời này lập tức phần chấn. Hắn nhướng mày nói:

- Mai Lan cô nương, ta có thể hát một khúc có tên cô không?

- Ca như thế nào?- Mai Lan hiểu kỳ chớp đôi mắt đẹp.

Diêu Kế Tông mở miệng cười tủm tỉm khẽ hát:

“Mai Lan Mai Lan ta yêu nàng, tựa như hoa lan khiến lòng ta say đắm, giống như hoa mai đã sáu mươi tuổi, thấy được Mai Lan đã nghĩ đến nàng.”

Mai Lan nghe cười dài, làm người nhìn thấy tươi đẹp nói:

- Diêu công tử, đây là ngài viết cho ta sao? Tuy rằng từ ngữ dễ hiểu lắm, nhưng kín đáo, lại rất cảm động lòng người. Mai Lan có thể nhận được sự ưu ái của công tử như vậy, thật vô cùng cảm kích.

Thời Đại Đường kinh tế hưng thịnh phồn vinh, trong các buổi tiệc, ca múa vui chơi là điều không thể thiếu. Cho dù là tiệc lớn hay nhỏ, cũng đều có hai bên chủ và khách giao lưu cùng nhau giải trí. Văn nhân nho sĩ mượn rượu lấy cảm hứng cùng nhau đối ẩm, ca xướng.

Các cuộc vui như vậy cũng là lúc để thi sĩ giai nhân mượn kịch diễn tình. Diêu Kế Tông thân nhiên xướng như vậy, giai nhân Mai Lan đương nhiên hiểu lắm hẳn chung tình với mình, liền mượn nhạc nói lên tiếng lòng. Cho nên mới nghĩ mình may mắn nhận được ưu ái.

Lời nói này của nàng khiến Diêu Kế Tông không hiểu được ý tứ trong đó, có lẽ do nàng hiểu lầm bản nhạc này là do hắn viết riêng ình. Tuy rằng tác giả bản nhạc sẽ không chạy đến Đường triều truy cứu tội đạo nhạc, nhưng hắn cũng không muốn mang danh xấu, liền vội giải thích:

- Kỳ thực bài hát này...

Nói còn chưa dứt lời đã bị một nữ tử xinh đẹp vận hoàng sam chặn đứng. Nàng tiến lại cười nói:

- Diêu công tử, ngài vì Mai tử tử mà xuất thành ca, chi bằng cũng vì ta viết một bản nhạc được không? Ta tên Cúc Trúc.

Mai Lan, Cúc Trúc, nguyên lai là hoa tử muội.

Diêu Kế Tông lúc này mới thấy mình ca có chút lỗ mãng. Tuy rằng đối phương là nữ tử, gặp dịp góp vui, trêu đùa một chút cũng không hề gì. Nhưng hắn cũng không muốn bị người khác hiểu lầm mình đã từng tầm hoa ghẹo liễu, ăn chơi đằm đúm. Hình tượng tốt đẹp hắn thiết lập cũng chưa được bao lâu, cứ như vậy chẳng phải sẽ khiến người khác sinh thêm hiểu lầm sao. Vừa nghĩ như vậy, hắn không nén được quay đầu nhìn Sở Thiên Diêu. A! Người vừa ở đây, bây giờ đã đi đâu rồi.

Diêu Kế Tông chẳng còn quan tâm đến mỹ nhân ở bên, hắn vội vàng rời đi tìm người.

Mai Lan ở phía sau giương giọng hỏi:

- Diêu công tử, ngài định đi đâu vậy?

Diêu Kế Tông vội vàng dừng bước, quay đầu vội vàng hỏi:

- Đúng rồi, hai người có thấy bằng hữu của ta đâu không? Chính là vị công tử vận áo màu xanh thẫm vừa rồi đứng cạnh bên hồ sen.

Cúc Trúc chợt nhớ ra, liền chỉ tay nói:

- Vừa mới đi vào trong rừng kia.

Nàng vừa nói dứt lời, Diêu Kế Tông trong chớp mắt đã biến mất, chỉ còn lại tử muội hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Sở Thiên Diêu một mình lẳng lặng đi trong hoa viên, dưới chân là thảm cỏ xanh mượt. Nàng đi dọc theo con đường nhỏ, xa xa gần gần vang lên tiếng chim chóc ríu rít, tạo nên một bản nhạc êm ái của thiên nhiên. Khắp nơi sức sống tràn trề, vì sao chỉ riêng nàng lại cảm thấy tịch mịch?

- Tứ lang, tứ lang, đợi ta một chút.- Nàng nghe được phía sau có tiếng bước chân dồn dập đuổi tới đây. Không để đầu óc kịp phán đoán, thân thể nàng đã theo bản năng mà dừng lại.

Diêu Kế Tông nhanh nhẹn đuổi theo, hỏi:

- Tứ lang, người tại sao không nói với ta một tiếng, đã một mình bỏ đi vậy?

- Ta nói với người làm gì? Không quấy rầy người cùng Mai Lan cô nương kia chàng chàng thiếp thiếp.- Sở Thiên Diêu nghe được câu hát: “Mai Lan Mai Lan ta yêu nàng” thì liền khó chịu xoay người bỏ đi. Trong lòng chua xót, tưởng chừng sắp lên men thành dấm chua nha.

Diêu Kế Tông biện bạch:

- Đâu có. Ta không cùng nàng chàng chàng thiếp thiếp.

- “Mai Lan Mai Lan ta yêu nàng,” cái này cũng không tính sao?

- Đó chẳng qua là một bản nhạc trong thời đại của ta. Vừa vặn phù hợp với tên nàng, ta nhất thời nhớ tới nên hát mà thôi.

- Chỉ thuật miệng hát lên?- Sở Thiên Diêu chăm chú nhìn hắn hỏi.

- Đương nhiên, chẳng lẽ người nghĩ ta và nàng vừa gặp đã yêu. Tuy rằng nàng rất đẹp, nhưng ta đối với nàng hoàn toàn không có cảm giác.

- Vậy người...Tại sao ngăn người? Ta vốn hiểu rõ người. Vừa thấy người khiến người động tâm sẽ liền ngăn người, cái gì cũng không nói được.- Sở Thiên Diêu u oán nói.

Diêu Kế Tông lại không bằng lòng, liền cười hì hì đáp:

- Ta không phải vì vậy mà ngăn người, ta bởi vì nhìn đến....nhìn đến...dáng người nàng mà ngăn người.

- Nhìn dáng người nàng mới ngăn người, vì sao?- Sở Thiên Diêu không hiểu hỏi lại.

- Dáng dấp của nàng rất đẹp, đòi ra đòi, núi ra ra núi.

- Đòi ra đòi, núi ra ra núi? Là ý gì?- Sở Thiên Diêu vẫn không rõ.

- Chính là chỗ nên cao thì cao, chỗ nên thấp thì thấp. Thân thể của nàng khiến người khác có hứng thú, hiểu chưa?

Diêu Kế Tông không thể không giải thích cho Sở Thiên Diêu, dừng một lát, hắn liền nắm lấy vai nàng nói tiếp:

- Ta nói Tứ lang, người cũng là nam nhân, tại sao những lời này lại nghe không hiểu?

Sở Thiên Diêu nhất thời bối rối, một chữ cũng không nói được.

Trong khi đó, Diêu Kế Tông lại có hàng loạt điều muốn nói: - Xem ra thường ngày cha người quản người rất nghiêm, Tứ lang...- Nói xong lời này, hắn liền hạ giọng thần bí: - Người nhất định ngay cả thanh lâu cũng chưa từng đi, hiện tại có muốn tới xem thử không, ta liền dẫn người đi.

Sở Thiên Diêu vừa giận vừa ngượng:

- Người...người muốn dẫn ta đi thanh lâu, chẳng lẽ hằng ngày người vẫn thường đến đó?

Thấy mặt nàng đột nhiên chuyển sắc hồng, Diêu Kế Tông vội nói:

- Không phải, không phải, tuyệt đối không phải. Trời đất chứng giám. Ta từ lúc rời thân thể Thủy Băng Thanh, đã không còn tới nơi đó nữa nha.

- Vậy người còn muốn dẫn ta đi?

- Ta thấy người lớn như vậy mà ngay cả thanh lâu cũng chưa từng đi, cho nên ta muốn giúp người mở rộng tầm mắt mà thôi.

Diêu Kế Tông vốn có ý tốt, Sở Thiên Diêu lại tức giận một mực từ chối:

- Không cần, ta cũng không muốn thấy loại này, sau này người tốt nhất cũng nên tuyệt tích khỏi những nơi như vậy.

Diêu Kế Tông gật đầu như già tở:

- Nhất định tuyệt tích, nhất định tuyệt tích.

Trong khi hai người đang nói chuyện, Nguyễn Nhược Nhược từ phía sau nhìn thấy họ, liền lớn tiếng gọi. Sở Thiên Diêu cùng Diêu Kế Tông liền vội vàng đi qua phía nàng.

Nhược Nhược thẳng thắn nói:

- Diêu Kế Tông, người được lắm, chạy đến Thụy An vương phủ này xướng nhiệt tình quá nha!

- Đâu chỉ thế, ta còn xướng ‘Mai Lan Mai Lan ta yêu nàng’, bởi vì trong bản nhạc cũng vừa vặn có tên nữ tử Mai Lan. - Diêu Kế Tông cười hì hì nói.

Nhược Nhược nghe vậy cảm thấy hứng thú, nói:

- Vị Mai Lan cô nương này ta nghe danh đã lâu, sớm đã biết Thụy vương phủ nhiều tuyệt sắc giai nhân. Mai Lan này lại là người hát tốt nhất, dung mạo cũng kiều diễm nhất. Mọi người vẫn đồn nàng ‘hầu âm liệu lượng, tư dung tuyệt diễm’, có phải hay không?

- Giọng hay hay không ta không biết, nhưng dung mạo tuyệt diễm thì chắc chắn không sai. Nàng chẳng những khuôn mặt xinh đẹp, thân hình lại hấp dẫn, nên béo thì béo, nên gầy thì gầy, quả thực hợp tiêu chuẩn người mẫu thời nay.

- Nàng ta hiện đang ở đâu, mau dẫn ta đi coi.- Nhược Nhược hưng trí bừng bừng muốn đi xem mỹ nhân, hăng hái hết như trẻ em được người lớn đưa đi chơi cõi ngựa.

- Đi theo ta.

Diêu Kế Tông dẫn nàng xoay người rời khỏi, đi được vài bước, mới phát hiện Sở Thiên Diêu không theo kịp, liền quay lại kéo tay nàng:

- Tứ lang, đi nhanh.

- Các người đi đi, ta không muốn đi.- Sở Thiên Diêu buồn bã ỉu xìu đáp.

- Không thể nào, Tứ lang, là đi coi mỹ nhân nha. Xem mỹ nhân người cũng không có hứng sao? Ta quả thực hơi hoài nghi về người rồi đấy.- Diêu Kế Tông nhỏ giọng nói.

- Chuyện này có gì phải hoài nghi, Sở Thiên Diêu cũng giống như Lý Hơi nhà ta. Người mình yêu mới là bảo bối, những kẻ khác đều như cỏ dại. Trừ ý trung nhân ra, vạn người khác đều không có hứng thú.- Nhược Nhược hoàn toàn không thấy chuyện này có gì kì lạ.

- Vậy người tự mình tìm đi, chỉ cần đi về phía ca diễn là tìm được.- Sở Thiên Diêu không muốn đi, Diêu Kế Tông cũng không đi. Hắn càng ngày càng huynh đệ mình như hình với bóng, đã đi là phải có hai người, chỉ cần một mình một lát cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái.

- Người không theo giúp ta sao?

Diêu Kế Tông đứng bên cạnh Sở Thiên Diêu cười nói:

- Ta theo huynh đệ ta, người khác đều trọng sắc khinh bạn, ta lại muốn trọng bạn khinh sắc. - Nói xong lại ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao chỉ một mình người đến đây, Lý Hơi đâu? Thế nào hắn không đi cùng người?

- Hấn không đi cùng ta, này phải trách người.

- Tại sao lại là ta?

Nhược Nhược vì thế đem chuyện 'vì sao trách tội ta' nói cho hấn nghe, nghe được Diêu Kế Tông và Sở Thiên Diêu đều giật mình.

- Nguyên lai là do khúc hát của ta khiến Lý Mân cảm động. Hấn nhất định nhớ tới chuyện trước kia ở sa mạc, lần này không rõ Lý Hơi nói với hấn như thế nào rồi?

Ba người bọn họ cùng nhau tìm kiếm, bất giác bắt gặp hai bóng người đang thì thào nói chuyện với nhau....

- Vương gia, phòng của tiểu quận chúa xảy ra chuyện, mời ngài mau qua đó nhìn xem!

Thụy An vương đang ngồi cùng tân khách cười nói hết sức vui vẻ, Chu ma ma ghé tới bên tai nói nhỏ. Hấn nao nao, nữ nhi đang ở trong cung, trong phòng lại phát sinh ra sự tình gì? Nhưng Chu ma ma là người lão luyện thành thục, không có chuyện tuyệt đối không báo lại trong lúc này. Vì thế liền đứng dậy mượn cớ ra ngoài để đi tới Giáng Tuyết Lâu. Dọc theo đường đi, Chu ma ma cẩn thận kể lại sự tình, khuê phòng nữ nhi cư nhiên cất giấu một nam nhân, việc này khiến Thụy An vương nghe được vừa sợ vừa giận.

- Vốn trong phủ đang có khách, nô tì không dám kinh động đến Vương gia. Nhưng nam nhân này đang ngủ trên giường quận chúa, nên mau chóng mang hấn rời đi là tốt nhất. Sự tình liên quan đến thanh danh quận chúa, không thể để người bên ngoài biết được, nô tì không dám mạo muội đem hấn rời đi, xin Vương gia mau chóng định đoạt.

Thụy An vương âm trầm bước vào Giáng Tuyết lâu, trong ánh mắt cơ hồ phun ra lửa. Bách Hợp đang quỳ trên mặt đất, sợ đến mức toàn thân lạnh run, không ngừng nói:

- Vương gia tha mạng...Vương gia tha mạng.

Tấm rèm che đã được kéo lên cao, mà Bộ Bình Xuyên vẫn đang mê man, hoàn toàn không biết bên ngoài đang xảy ra biến cố. Thụy An vương vừa nhìn thấy, lửa giận trong người đã bùng bùng phát. Nữ nhi còn chưa gả đi, lại có một nam nhân đang ngủ say trong khuê phòng. Lửa giận bùng phát, liền thuận tay tìm kiếm bên hông, muốn một kiếm kết liễu tính mạng hấn. Nhưng cánh tay lại rơi vào khoảng không, mới bất giác nhớ ra, hôm nay bản thân mình không mang theo bảo kiếm.

- Nói, nam nhân này vào bằng cách nào?- Thụy An vương lớn tiếng hỏi Bách Hợp đang quỳ trên mặt đất, cả người đang run lên vì sợ hãi.

- Thưa vương gia, nô tì không biết! - Giọng nói Bách Hợp so với thân hình nàng càng run hơn vạn phần.

- Người còn dám không thành thật?

- Vương gia, nô tì quả thật không biết!- Bách Hợp vội vàng đem đầu đuôi sự việc kể lại, nàng trong lúc nửa đêm bị gọi tới giúp quận chúa nâng vị nam nhân này, mà nam nhân và quận chúa có quan hệ thế nào, nàng căn bản không hề hay biết.

Gặng hỏi sự việc nhiều lần, Thụy An vương tin rằng Bách Hợp không nói dối. Điều này càng làm cho hấn chấn động. Nữ nhi nhà mình cùng một nam nhân không rõ lai lịch, rốt cục đã quen biết bao lâu? Tình cảm là thế nào? Nếu như có thể ra vào khuê phòng, quan hệ giữa họ hoàn toàn không thể là một sớm một chiều. Mà vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, có nam nhân lạ ra vào phòng quận chúa lại không bị phát giác...Này...Này phải nói như thế nào.

Đại Đường tuy rằng tập tục tiến bộ, nam nữ gặp gỡ cũng không bị ngăn cấm. Nhưng nữ nhi dám giữ nam nhân ở trong phòng, chung qui lại vẫn không phải là chuyện dễ dàng chấp nhận. Khuê phòng có thể ở lại, danh tiết làm gì còn? Thụy An vương trừng mắt nhìn Bộ Bình Xuyên mà cắn răng kèn kẹt.

- Chu ma ma, chuyện này còn có ai biết?

- Hồi bẩm vương gia, sự tình liên quan đến thanh danh quận chúa, nô tì không dám tiết lộ ra ngoài. Ngoại trừ Vương gia ra, cũng chỉ có Bách Hợp và nô tì biết.

- Được, người làm tốt lắm.- Thụy An vương trầm giọng nói, tay hần chỉ về phía chiếc hòm gỗ lớn ở phía cuối phòng: - Giờ, đem chiếc hòm kia lại đây, rồi đi gọi Tần Tiết thống lĩnh tới!

Thời gian khoảng một nén hương cháy, tâm phúc của Thụy An, gia tướng thống lĩnh Vương phủ Tần Tiết tự mình dẫn theo hai thị vệ, mang một chiếc hòm gỗ ra khỏi Giảng Tuyết lâu.... Ba người họ im lặng rời khỏi Thụy An vương phủ từ cửa sau....

p (V{0 {ss=MsoNormal style='mso-margin-top-alt:auto;mso-margin-bottom-alt:auto; line-height:normal'}>-
Rất có thể, Lý Hơi, chàng nói, chúng ta có muốn hay không đem lai lịch Bộ Bình Xuyên nói cho hần?

Lý Hơi trầm tư một lát, nói:

- Nếu Bộ Bình Xuyên vẫn còn giữ ý đồ như vậy, nói cho hần cũng tốt. Thứ nhất phòng bị, thứ hai, nếu trong đó có chút hiểu lầm cái gì, cũng có thể đến giải thích.

- Vậy thừa dịp này, chàng đi nói với hần đi. Chúng ta cùng rời khỏi bàn tiệc, chàng đi tìm Lý Mân nói chuyện, tiếp đi tìm Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu trò chuyện nha.

Lý Hơi gật đầu.” Được.”

42. Chương 42

Chương 42

Khi trời gần tối, Sở Thiên Diêu trở về nhà.

Nàng lập tức vào phòng của mình, đóng chặt các cửa sổ, từ trong cái hòm lấy ra một cái gương lớn, đặt lên trên cái bàn. Do dự một hồi lâu, rốt cục vẫn cởi vạt áo ra, cởi ra áo ngoài, áo bên trong cũng cởi ra. Cuối cùng tháo ra một dải lụa trắng, uốn lượn như sông dài chảy xuôi trên mặt đất. Sau đó, nàng lấy vạt áo che trước ngực. Bỗng nhiên kỳ tích xuất hiện bộ ngực trở nên đầy đặn. Phản chiếu trong gương là thân thể nữ nhi, da thịt nõn nà, như được tạc ra từ ngọc.

Tiếp theo, nàng lại tháo khăn vấn đầu màu đen xuống, tiếp tục tháo búi tóc ra, làm mái tóc mượt như tơ trên đầu hạ xuống, xoa xuống vai, cả ở sau lưng. Một mái tóc đen mượt trên da thịt trắng như tuyết, phân ra đen trắng. Đồng dạng đôi mắt sáng của nàng cũng phân rõ đen trắng, đôi mắt long lanh như nước.

Nhìn hình ảnh trong gương, trên mặt Sở Thiên Diêu thoáng trở lên đỏ ửng. Má của nàng hồng lên giống như mặt trời trên nền tuyết. Ngay trong phút chốc này, cả người nàng hoàn toàn thay đổi. Từ thiếu niên tuấn lãng với tư thế oai hùng hiên ngang, trở thành thiếu nữ yêu kiều khê cười yếu ớt. Lông mày quyến rũ, lông mi xinh đẹp, cong và đôi mắt trong sáng.

- Thiên Diêu, Thiên Diêu.

Sở Thiên Diêu đang ở trước gương nhìn mình mà đỏ mặt, Sở phu nhân ở bên ngoài gõ cửa gọi nàng.

- Thiên Diêu người đóng cửa ở trong phòng gì chứ?

Sở Thiên Diêu vội vàng mặc quần áo vào, cũng không có thời gian quần lại ngực cùng vạt tóc. Nàng cứ để nguyên mái tóc dài đi ra mở cửa, cửa vừa mở ra, Sở phu nhân nhìn thấy liền giật mình.

- A, không phải nữ nhi của ta trốn trong phòng đổi trang phục chứ? Cũng nên thay đổi đi thôi. Nếu không mặc trang phục nữ nhi trở lại, ta nghĩ mình sinh được bốn nhi tử rồi.

- Nương...

Sở Thiên Diêu nũng nịu kéo tay mẫu thân.

Sở phu nhân nâng tay sửa mái tóc dài giúp nữ nhi, cười nói:

- Mái tóc nhìn thật đẹp, đen nhánh, sáng bóng, mượt giống như mực viết.
- Mái tóc chưa chải bao giờ, mở ra liền rối tung thế này, con cũng chưa quen.
- Cũng là thói quen của người, sao có thể cả đời giả trang thành nam nhi được chứ? Lấy chồng là bổn phận của nữ nhi, sớm hay muộn người cũng phải khôi phục trở lại.

Nói chuyện cùng nữ nhi Sở phu nhân luôn vậy, trong ba câu, nàng luôn nói đến chuyện kết hôn.

Bình thường khi nghe nói đến vấn đề này, Sở Thiên Diêu không chuyển hướng đề tài thì chạy đi. Nhưng hôm nay không nói được một lời chỉ biết cúi đầu. Sau khi nói mấy câu thăm dò ý tứ và quan sát sắc mặt, Sở phu nhân cười nói:

- Náo động trên sông Khúc Giang hôm nay là Diêu Kế Tông. Tuổi còn trẻ mà có kỹ năng bơi tốt như vậy, thật không nghĩ tới.

Thi đấu thuyền rồng ở sông Khúc Giang hôm nay nàng cũng đi, thấy bọn họ tụ tập với nhiều người bạn, cũng thôi không qua chào hỏi.

- Đúng rồi, nương, hần vì thế được thất hoàng tử ngợi khen, thưởng hần một cái nhẫn ngọc, một cái quạt, hai tấm vải cống. Cái quạt con thay mặt hần đưa cho người.

Sở Thiên Diêu vừa nói vừa đem cái quạt đưa ầu thân.

- Tính tình của đứa nhỏ này thật là tốt, hào phóng lại vì người khác mà làm việc nhiệt tình. Chân thành đối xử với mọi người, người khác đối hần lãnh đạm, cũng không vì điều nhỏ đó mà so đo. Thiên Diêu, nương thật sự yêu mến hần.

Diêu Kế Tông thật làm Sở phu nhân yêu mến, sau khi từ Lạc Dương trở về Trường An, một thời gian dài hần không tới Sở phủ, nàng cảm thấy thật thất vọng. Không nghĩ trước tiết đoan ngo mấy ngày, vừa tới viếng thăm hần đã cười híp mắt lại. Mà Sở Thiên Diêu cũng không qua lại với hần trong nhiều ngày nay, lạnh nhạt hờ hững với hần một chút cũng không có, trái lại còn thân thiết với hần hơn xưa. Bọn họ trở lên tốt hơn xưa, trong lòng người làm nương như nàng thật an tâm nha!

- Nương, người ta đưa tặng người một cái quạt, đã làm người vui như vậy? Những lời hay nương đều nói cho hần.

Khi nghe Sở phu nhân khen Diêu Kế Tông như vậy, trong lòng Sở Thiên Diêu thật dễ chịu, nhưng lời nói cũng không có đúng. Đúng là miệng nói một đằng trong lòng nghĩ một nẻo.

Nghe được như vậy Sở phu nhân vừa tức vừa buồn cười:

- Nói vậy là sao? Không phải cái quạt này nương chưa từng thấy qua .

Dừng một chút, cũng cố ý nói:

- Hần làm cho ta thật yêu mến nha. Con rể cũng muốn là hần, nhưng người lại không thích. Nghe nói, biểu muội Sương Sơ là một khuê nữ, dịu dàng đáng yêu. Ngày nào đó ta thay hần làm cái dây tơ hồng mới được.

Lo lắng cho người bên ngoài, còn con để liền bỏ mặc. Bỗng nhiên Sở Thiên Diêu đứng dậy, biểu tình trên mặt vừa giận vừa vội.

- Nương, người...

- Làm sao vậy? Người không thích hần, người khác thích hần người lại không muốn.

Giẫm chân một cái, Sở Thiên Diêu giận dữ nói:

- Người thích hần có cả đồng, oanh oanh yển yển vây quanh hần nhiều vô kể, người còn thay hần làm dây tơ hồng.- Bất giác trong lời nói có vài phần chua xót.

Nghe đến đây, Sở phu nhân liền cười lớn:

- Như thế nào mà nghe lời nói của người, như là dấm chua mới lấy từ trong xương ra?

Thấy bản thân mình phản ứng hơi quá khích, bỗng dừng khuôn mặt Sở Thiên Diêu đỏ bừng, không chịu được ngượng ngùng, đơn giản nhào vào trong lòng mẫu thân thủ thủ.

- Nương...

Khó có được thời điểm nữ nhi làm nũng như vậy, Sở phu nhân khẽ vỗ đầu của nàng, động tác nhẹ nhàng, như vỗ đứa trẻ mới sinh ở trong lòng nàng. Một lúc lâu mới nói:

- Thiên Diêu, thật sự Kế Tông là đứa nhỏ tốt, vị hôn phu của ngươi cũng chỉ có thể là hắn, nương cũng đã suy nghĩ thật lâu rồi. Không phải hắn cũng hợp ý của ngươi sao?

Không nói lời nào, Sở Thiên Diêu chỉ biết vùi đầu trong lòng mẫu thân. Dừng một chút, Sở phu nhân lại nói:

- Thiên Diêu, nếu Kế Tông hợp ý ngươi, nhanh nói cho hắn biết ngươi là nữ nhi. Cũng không muốn cùng hắn làm huynh đệ gì nữa.

Sở Thiên Diêu vẫn im lặng không nói lời nào, không phải nàng không nghĩ tới Diêu Kế Tông, nhưng... Nàng không biết nên mở miệng nói như nào. Trước kia vốn không nghĩ đến việc này, nhưng đây là thời gian trước kia. Giờ muốn nói, không biết nói như nào cho tốt. Lại sợ khi nói ra, Diêu Kế Tông liền xa cách với nàng, đến lúc đó 'tình cảm huynh đệ' thành xa lạ...

Nói và không nói thật gian nan, đôi đường đều khó khăn với Sở Thiên Diêu.

Ở Diêu phủ, Diêu phu nhân kéo nữ tử đến bên người không ngừng nhìn mà cười dài.

- Kế Tông, thật sự hôm nay ngươi cho nương thể diện, không chỉ thất hoàng tử ban thưởng, còn được Thụy Vương gia mời làm khách, người làm thương nhân như chúng ta chưa từng được hoàng thân quốc thích ưu ái như thế, liệt tổ liệt tông ở trên trời có linh thiêng biết được rất vui mừng nha.

Trong xã hội phong kiến địa vị thương nhân thấp nhất trong sĩ, nông, công, thương, có thể lý giải vì sao Diêu phu nhân kích động như vậy. Diêu Kế Tông không chấp nhận việc này, cứ thế mà nghiêng đầu nhìn hai tấm vải trên bàn. Một tấm Sa Liêu là loại vải tốt nhất, nữ tử thời Đường hay dùng loại vải này may trang phục. Tấm còn lại là Ô sa được dùng sợi bông thông thường dệt thành, có thể thấy được sự khác biệt của nó; Sa Liêu mỏng như cánh ve, trong suốt mịn màng, khi may trang phục mặc vào thoáng mát không thấm mồ hôi. Tấm Ô sa đơn thuần làm bằng sợi bông màu trắng, một tấm như đám mây dày, một mỏng như cánh ve. Diêu Kế Tông liền nói: - Nương, người lấy tấm Ô sa, còn để cho chị dâu tấm Sa Liêu.

Lão đại Diêu Kế Tổ cười nói:

- Nhị đệ, ta đang định nói muốn tấm Sa Liêu này, ngược lại ngươi nói ra trước. Cảm tạ!

Nhìn Diêu Kế Tông, chị dâu Phó Nhã Lan cũng cười nói: - Nhị thúc. Đa tạ!

- Đại ca, chị dâu khách khí làm gì, người trong nhà mà.

Từ một cơn trở lại thân thể Diêu Kế Tông, khi trở về Diêu phủ. Vấn đề làm cho hắn phiền lòng nhất chính là chị dâu Phó Nhã Lan, chỉ sợ đã xảy ra phiền toái. Trong mấy ngày nay hắn lo lắng biết chừng nào, khó khăn lắm mới để chị dâu không đề phòng hắn như đề phòng rắn rết. Nhưng khoảng thời gian biến thân này, chỉ sợ bản gốc Diêu nhị công tử làm điều gì khiến hắn kiểm củi ba năm thiêu trong một giờ. Ai oán mà trở về phủ, mới biết được mình lo hãi. Trùng hợp trong mấy ngày đó chị dâu Phó Nhã Lan về nhà mẹ đẻ ở, nàng chờ về cũng vừa lúc hắn về phủ. Điều này thật quá tốt, công sức trước đó của hắn không bị mất, giờ chỉ cần không ngừng cố gắng.

- Nhị thúc, vị Sở công tử hôm nay đứng cùng đệ là ai vậy?

Diêu Kế Tông khó có cơ hội được chị dâu Phó Nhã Lan chủ động nói chuyện như vậy. Thi đấu ở sông Khúc Giang hôm nay nàng cũng cùng bà bà xem, phá lệ nhìn Diêu Kế Tông một lần thấy có một thiếu niên tuấn lãng ở bên cạnh.

- Là Sở Thiên Diêu, hắn là bạn tốt của đệ.

- Hắn đã có hôn phối chưa?

- Nương tử, nàng hỏi vấn đề này làm gì chứ?- Diêu Kế Tổ hỏi.

- Tướng công, nhà mẹ đẻ ta có muội muội Nhã Hà cũng vừa đến tuổi cập kê, đúng lúc cần chọn một vị hôn phu.

- À, nguyên lai nàng nhìn trúng bằng hữu Kế Tông, muốn muội muội hứa gả cho hắn.

- Thiếp đang có ý này.

Hóa ra tỷ tỷ vì muội muội mà chọn phu quân.

Diêu phu nhân cười nói:

- Kế Tông, Đây là chuyện tốt nha, đứa nhỏ Nhã Hà kia thường ngày chăm chỉ lại ôn nhu. Bằng hữu của người chưa có hôn phối, cũng lên làm một cái dây tơ hồng. Người đi hỏi hắn một chút, xem ý tứ hắn như thế nào?

Diêu Kế Tông kinh ngạc một lúc, giá thị trường của Sở Thiên Diêu thế nào mà cao như vậy nha! Trong nhà ở Lạc Dương, hắn là con rể đã được Hoa di nương nhìn trúng, đến nhà ở Trường An, lại là muội phu được chị dâu ưng ý. Người có bộ dạng xinh đẹp chiếm tiện nghi thật, đi đến đâu cũng được người ta chú ý. Chuyện làm mai mối này... Có vết xe đổ ở Lạc Dương, có thể biết trước được tỉ lệ thành công không cao. Hắn liền từ chối mà nói:

- Chị dâu, chuyện làm bà mai mối này, đệ là một nam nhân sao mà làm tốt được... -

Hắn không biết lên từ chối như nào, Diêu phu nhân liền ngắt lời của hắn:

- Đúng vậy, chuyện làm mai mối nam nhân không lên làm, để người ra mặt không thích hợp.

Diêu Kế Tông thở phào một cái, nhưng còn chưa có thở ra hết hơi, Diêu phu nhân liền nói:

- Như vậy đi, bao giờ mời Sở công tử về nhà ngồi chơi, bà mối này nương làm vậy.

Đến thời gian thấp đèn sáng, Thụy An Vương Phi cùng Lý Sướng mới trở về phủ. Dọc đường đi Lý Sướng giục xa phu liên tục:

- Cho xe chạy nhanh lên một chút, nhanh nhanh một chút.

- Sướng nhi, thế nào mà con cấp bách như vậy?- Thụy An Vương Phi khó hiểu hỏi.

Lý Sướng lấp liếm nói: - Thời tiết hôm nay hơi nóng, mồ hôi ra nhiều, con nghĩ nhanh chóng trở về nhà tắm rửa thay quần áo.

Xe ngựa tiến vào Vương phủ, qua hai cánh cửa liền có bọn nha hoàn tiến tới đón Vương Phi cùng quận chúa xuống xe ngựa, Chu ma ma cũng ra đón. Cung kính nói:

- Vương Phi, tiểu quận chúa, Vương gia nói khi hai người trở về phủ liền tới Quan Đức Trai gặp ngài.

Thụy An Vương phi hơi ngạc nhiên, Lý Sướng lại giật mình. Quan Đức Trai là thư phòng của Thụy An Vương, bình thường mọi chuyện trọng yếu đều xử lý trong này. Như nào mà muốn mẹ con các nàng tới gặp? Có chuyện gì chứ? Lý Sướng tự nhiên lo lắng, có dự cảm không tốt. Nhưng bình tĩnh nói:

- Con về Giáng Tuyết Lâu trước thay bộ quần áo, trên người vẫn còn mặc lễ phục có chút không tiện.

Hôm nay mẹ con nàng vào cung dự hội, tự nhiên là ăn mặc trang điểm lộng lẫy. Váy dài thướt tha, tầng tầng lớp lớp. Tay áo phía dưới phải rộng tới bốn xích*, váy dài như nước sông uốn lượn chảy, tầng lớp chồng lên nhau như đám mây dày, mái tóc còn cài mấy cây châm ngọc. Trong những thời điểm quan trọng quý tộc thời Đường thường mặc lễ phục này, bộ lễ phục được gọi là “Điền Sai Lễ Y”.

* 1 xích = 33, 33 cm

Vừa nói xong Lý Sướng liền đi về hướng Giáng Tuyết Lâu, Chu ma ma đứng phía trước ngăn nàng lại nói:

- Tiểu quận chúa, Vương gia mời quận chúa lập tức đi gặp ngài.

Chu ma ma ngăn nàng lại như vậy, trong lòng nàng càng thêm bất an. Chẳng lẽ Bộ Bình Xuyên bị cha... Lòng nàng liên kinh động, nhất thời chân bước lệch, giẫm đúng lên váy của mình cơ hồ gần ngã, may mắn Chu muội muội đỡ đúng lúc.

- Tiểu quận chúa để ý chút.

- Sướng nhỉ, vậy con cũng đừng vội thay quần áo, cùng nương đi gặp cha con rồi nói sau.

- Không, con nhất định phải về Giáng Tuyết Lô trước.

Lý Sướng không đồng ý, nàng đẩy Chu ma ma ra, không để ý gì mà nhấc lên váy lên chạy đi.

- Sướng nhỉ...- Thụy An Vương Phi gọi nữ nhi không ngừng, lúc này mới phát giác ra sự khác thường. Suy nghĩ lại phân phó của tướng công một chút trong lòng tràn đầy nghi hoặc:

- Chu ma ma, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chu ma ma cũng không dám nói thẳng ra, chỉ trả lời quanh co:

- Mời Vương phi đi Quan Đức Trai trước, Vương gia đang chờ người. Nô tỳ đi theo tiểu quận chúa.

Lý Sướng chạy một hơi về Giáng Tuyết Lô, chạy thẳng lên lầu hai Tú Lô, nhào vào trong phòng ngủ. Đứng trước cửa mà cứng đờ cả người, bức màn đã được treo cao phía trên giường, trên giường trống không, Bộ Bình Xuyên không còn ở đó. Ngay tức khắc hoảng sợ giống như đứng trước thiên binh vạn mã, như tới gần cái chết. Nhịp tim của nàng đập liên hồi giống như ngựa chạy.

- Bách Hợp, Bách Hợp, Bách Hợp.....- Theo phản xạ, Lý Sướng gọi tên Bách Hợp liên tục, nàng muốn tìm người nàng yêu, ngàn vạn lần cầu xin người nàng yêu vẫn còn an toàn.

Trả lời nàng cũng chỉ có Chu ma ma ở ngoài cửa:

- Tiểu quận chúa, Bách Hợp đã bị Vương gia giam ở sương phòng phía sau vườn rồi.

Lý Sướng hiểu ngay, quả thật dự cảm của nàng chuẩn xác, phụ thân đã phát hiện ra Bộ Bình Xuyên. Bỗng nhiên nàng xoay người, như cơn lốc lao ra bên ngoài, đụng vào Chu ma ma làm bà ta lão đảo gần ngã. Nàng cũng không để ý tới, vén váy lên chạy nhanh về phía trước. Đồ trang sức trên người theo bước chạy mà phát ra tiếng leng keng. Nàng chạy một hơi tới Quan Đức Trai, đẩy cửa mà bước vào, câu đầu tiên nàng nói:

- Cha, Bộ Bình Xuyên đâu?- m thanh khẩn cấp như tiếng sóng vỗ.

Trong Quan Đức Trai, được bố trí tao nhã. Sạch sẽ, giá sách ngay ngắn chỉnh tề, có một cái sập trúc nhỏ. Trên bốn vách tường là màu trắng, có những bức thư pháp, còn có kiếm với cung nỏ. Hai vợ chồng Thụy An vương đứng ở trước án thư, sắc mặt nặng nề.

- Bộ Bình Xuyên? Ai là Bộ Bình Xuyên?- Thụy An vương lạnh lùng hỏi.

- Chính là..... Chính là nam tử ngủ ở trong phòng con.- Lý Sướng dừng một chút, khuôn mặt đỏ bừng mà nói ra.

” Hừ.” Thụy An Vương cười lạnh một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Thụy An Vương Phi mà nói:

- Nàng có nghe thấy không? Nàng còn sợ ta oan uổng cho nữ nhi, nam nhân kia đúng là nữ nhi giấu ở trong phòng.

Thụy An Vương Phi nhìn nữ nhi khó mà tin được, nhất thời nàng hiểu ra, vì sao trong ngày hôm nay Lý Sướng mất hồn mất vía.

- Sướng nhỉ, người...Thật uổng công nuôi người, một nữ nhi chưa lập gia thất, như thế nào mà làm ra loại sự tình này đây? Đều tại cái tên đáng đồ tử kia dụ dỗ người có phải hay không?

- Nương, không phải, hần không có dụ dỗ con, mà con thích hần, con thực thích thực thích hần. Tuy bọn con hay gặp nhau, thế nhưng...Hần không có hành vi vô lễ với con, cũng không vượt quá phép tắc. Hai người không nên trách hần, ngàn sai vạn sai lầm đều là của con sai. Muốn đánh hay phạt, xin hãy phạt trên thân nữ nhi này, cha, xin cha không làm khó Bộ Bình Xuyên, buông tha cho hần đi.- Lý Sướng khẩn cầu nói. Nàng nghĩ Bộ Bình Xuyên vẫn còn ở trong tay phụ thân, trong lòng nóng như có lửa đốt.

- Hừ, hần làm ô uế thanh danh nữ nhi của ta, ta sao có thể dễ dàng buông tha cho hần được.- Thụy An Vương vỗ bàn thật mạnh, hiển nhiên vô cùng tức giận.

- Cha, không lên trách hần, là con cầu hần đến nói chuyện với con mỗi tối hàng ngày.

Thụy An Vương nghe được giận không kìm được quát:

- Im ngay, cùng nam tử gặp mặt hàng đêm, ngươi còn có mặt mũi mà nói. Nam nhân này đã phá hư gia phong nhà ta, ta quyết không lưu hần lại. Từ nay về sau, ngươi đừng hòng gặp lại người này nữa.

Lý Sướng nghe được trong lòng liền chấn động, khuôn mặt trắng bệch, nàng nghẹn ngào hỏi:

- Cha, cha..... Cha làm gì hần?

- Ta đã giết hần! Thi thể đã quẳng xuống sông Khúc Giang.

Hai câu nói ngắn ngủn, như núi tuyết xạt nở làm người ta xoay sở không kịp. Cả người Lý Sướng như đông cứng lại, ánh mắt nàng mờ mịt nhìn Thụy An Vương, phảng phất như không nghe thấy được phụ thân nói cái gì. Một lúc lâu sau, đột nhiên nàng không thể ức chế được mà run run. Sắc mặt tái nhợt, nước mắt xuất hiện trong hốc mắt, sau đó thành hàng lăn xuống khuôn mặt của nàng. Đôi môi mấp máy, thanh âm của nàng giống như người trong mơ nói nhảm:

- Cha... Giết hần rồi...- Mỗi một từ nói ra thật gian nan, đôi chân nhũn ra, thân thể không có lực chống đỡ liền quỵ sụp xuống đất.

- Sướng nhi, bắt đầu từ nay về sau, không có sự cho phép của ta ngươi thế nào cũng không cho đi đâu. Ở trong khuê phòng mà suy nghĩ cho tốt đi, vừa xuất đầu lộ diện ra bên ngoài đã rước về một nam nhân rồi.

- Thụy An Vương chuẩn bị nghiêm khắc quăn thúc nữ nhi.

Mà Lý Sướng, điều gì cũng đã không nghe thấy nữa rồi. Ánh mắt của nàng như vô hồn nhìn không thấy tiêu điểm, vẻ mặt hốt hoảng như mộng du. Ái tình giống như dòng suối dưới chân núi trên thảo nguyên làm hoa cỏ tươi tốt xanh mượt, khi hoa nở đầy màu sắc đẹp đẽ, trong đó có những bông hồng trắng tinh khiết. Nhưng vào giờ phút này giống như bão cát cuồng phong ập tới, thảo nguyên đã khô cạn nước, hoa đã héo tàn. Thảo nguyên xanh tốt thành sa mạc, thế giới từ nay trở thành một mảng hoang vu.

Trong nháy mắt, đau thương như sóng biển ập tới. Quay người lại, người như đi ở trên mây.

- Sướng nhi, cha ngươi nói đúng, từ nay về sau ngươi phải tuân thủ ở trong khuê phòng...- Thụy An Vương Phi còn chưa nói dứt lời, đã thấy Lý Sướng bật lên khỏi mặt đất, chạy nhanh về vách trái thư phòng, trên vách tường kia có treo một thanh kiếm. Nàng đoạt lấy thanh kiếm, thanh kiếm được rút dài ra, ánh kiếm lóe lên, thanh kiếm được tinh luyện từ thép trắng, kéo ngược lại đặt ngang lên cổ của mình.

- Sướng nhi....

Thụy Vương Phi thét lên một tiếng kinh hãi, Thụy An Vương như chim ưng lao tới, tay không nắm chặt lưỡi kiếm sắc... Trong phòng tràn ngập mùi máu tanh, máu rơi xuống đầy trên mặt đất như những đám mây màu đỏ, thân thể Lý Sướng mềm nhũn đổ xuống mặt bàn, giống như khi thời điểm cảnh xuân tươi đẹp đã đến cực thịnh, đóa hoa mẫu đơn kiều diễm theo làn gió mà héo tàn.

Tình sâu đậm không thể xa cách, sống không đến được với nhau, vậy khi chết có thể đến được với nhau.

Lý Sướng yêu sâu đậm Bộ Bình Xuyên, như Lạc Đà đối suối nước ngọt, như hoa đào chờ gió xuân, như thảo nguyên chờ mưa xuống, nếu như thiếu thì sinh mệnh không thể sống được. Mất đi hần, nàng chỉ có thể nẩy cái chết theo hần. Tình yêu khi vỡ khó lành, nàng có khả năng vì tình mà tự cắt cổ mình tự vẫn.

43. Chương 43

Chương 43

- Tứ lang, tứ lang, người chờ ta một chút, người có việc gấp gì mà đi nhanh như vậy chứ?

Trên mặt đường đá giữa ngã tư đường Trương An, Sở Thiên Diêu nóng vội bước đi, đập lên trên mặt đường những tiếng “Bịch bịch”. Diêu Kế Tông chạy theo ở phía sau, hần vừa chạy theo vừa nói:

- Tứ lang, người dừng như vậy nữa. Người ta cũng chỉ có ý tốt giới thiệu bạn gái giúp người, như thế nào mà người dùng khuôn mặt lạnh đối phó với người ngoài này?

- Ai muốn người có ý tốt?- Sở Thiên Diêu cực tức giận.

- Không phải là ta muốn giới thiệu cho người, mà là nương cùng chị dâu của ta. - Diêu Kế Tông kêu oan.

- Đúng là ý tứ các nàng? Cho nên người liền lừa ta đi đến nhà người.- Sở Thiên Diêu giận đến nỗi nghiêng răng lại. Lần trước nhận được lời mời đến Diêu phủ ở thành Lạc Dương làm khách cũng là như thế, không thể tưởng tượng được khi trở lại Trường An được mời đến Diêu phủ làm khách cũng là lý do này. Nàng tức giận đến mức không còn tâm tư mà ngồi xuống, tìm đại một cái cốc rượu từ chạy lấy người.

- Ta biết người sẽ không đáp ứng, nhưng mà ta cũng không có biện pháp. Nương của ta đã mở miệng, sao ta có thể không để cho lão nhân gia người chút thể diện chứ. Cũng không thiếu cách từ chối, người cũng không lên cự tuyệt bằng cách bỏ về như vậy. Cũng không có ai ép buộc người phải lấy muội muội của chị dâu ta.

- Về sau loại sự tình này người ít nhận lời cho ta.

- Được được được.- Diêu Kế Tông chỉ có thể ngoan ngoãn mà nghe lời.

- Chẳng qua ta nói thật...Tứ lang, người bằng mọi giá cự tuyệt mai mối của người khác, hơn nữa nhìn thấy nữ hài tử liền tránh xa. Nếu không biết người có thích Lý Sướng, ta thật sự hoài nghi có phải người đoạn tụ tay áo hay không.

- Người.....- Sở Thiên Diêu dừng bước lại, quay đầu trừng mắt nhìn hần, trong mắt chứa đầy ai oán và tức giận.

- Tứ lang, đừng nóng giận đừng nóng giận, ta nói lung tung ta nói những lời vô nghĩa.- Diêu Kế Tông vừa nói vừa làm bộ đánh vào miệng mình một cái.

Sở Thiên Diêu hừ mạnh một tiếng, xoay người đi tiếp, giống như đầu máy xe lửa đi thẳng về phía trước. Diêu Kế Tông ở phía sau trong lòng đau nhói:

- Tứ lang, dừng như vậy, ta sợ nhất là người tức giận. Người tức giận cả đời trong lòng ta liền..... Tứ lang, cẩn thận xe ngựa.

Sau một tiếng hô to, Diêu Kế Tông lao đến kéo Sở Thiên Diêu lại. Góc đường lao ra một chiếc xe ngựa lướt qua sát tà áo của Sở Thiên Diêu, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đụng trúng vào người rồi.

Dùng sức kéo thật mạnh, thân thể Sở Thiên Diêu được Diêu Kế Tông ôm trọn vào lồng ngực. Hần chợt ngửi thấy hương hoa mai thoang thoảng bay vào mũi, nhin không được cúi đầu nhìn xuống. Đầu tiên là nhìn thấy búi tóc đen nhánh của Sở Thiên Diêu, sau đó là khuôn mặt thanh tú nghiêng sang một bên, tiếp đó là làn mi thon dài, dày đậm, hai má phớt hồng đôi môi đỏ mọng.....

Không biết vì lý do gì, nội tâm Diêu Kế Tông bỗng nhiên rung động. Như có một cảm dỗ mãnh liệt, cảm giác đầu lưỡi của mình khô khốc. Trong một cái chớp mắt, đột nhiên hần rất muốn tiến lại gần mà hôn lên đôi môi kia, muốn thử xem đôi môi xinh đẹp kia có cảm giác của mùi vị bạc hà hay không.....

Yêu...Là một chuyện duy nhất làm cho người ta không thể kìm lòng được.

Giống như không thể dừng cương ngựa trước bờ vực, Diêu Kế Tông đẩy mạnh thân thể trong lòng ra. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi này, trước đó, Sở Thiên Diêu bị hần kéo lại, sau đó liền bị hần đẩy ra. Không còn điểm tựa, nàng lao đảo tí ngã trên mặt đất. Nàng tức giận thét lên:

- Diêu Kế Tông, người làm sao thế?

Khuôn mặt của Diêu Kế Tông đỏ bừng, quay mặt tránh đi không dám nhìn lại Sở Thiên Diêu. Trong lòng hoảng sợ, liền nói một câu.

- Tứ..... Lang, ta còn có chút việc, ta đi trước.

Vừa nói Hấn vừa cất bước đi, Sở Thiên Diêu còn chưa kịp phản ứng, hấn đã cao chạy xa bay rồi.

Một hơi chạy qua mấy đoạn đường, Diêu Kế Tông mới dừng lại thở dốc. Tim đập liên tục, thật hoảng hốt, không hiểu sao vừa nãy tim đập liên tục như vậy. Vì sao lại như vậy? Vì sao lại có cái ý niệm đó trong đầu? Bản thân mình là nam nhân bình thường, luôn luôn thích mỹ nữ. Nhưng mà mới vừa rồi, vì sao lại có ý định muốn hôn Sở Thiên Diêu? Nghĩ tới thân thể ấm áp ở trong lòng ngực khi đó, trong lòng liền có một loại cảm giác kỳ lạ cùng xao động. Diêu Kế Tông hít thật sâu, Tự nói với bản thân:

- Không đúng, không nên, hoàn toàn không nên. Một khắc kia, ta không phải là ta, nhất định không phải ta.

Câu nói sau cùng hô lên như tuyên thệ, không cần phải nói, làm cho vô số người qua đường ngạc nhiên mà nhìn về phía hấn.

Bóng dáng Diêu Kế Tông đã hoàn toàn biến mất, còn Sở Thiên Diêu vẫn đứng sững sờ giữa đường. Nàng không rõ đã xảy ra việc gì, rõ ràng trước đó Diêu Kế Tông xoay bên trái chạy bên phải lấy lòng nàng, đột nhiên không nói lời nào bỏ nàng chạy mất. Trước kia hấn không như thế, nếu không đổ dành nàng bớt giận tuyệt đối không bỏ đi. Chẳng lẽ, do bản thân mình phát cáu không quay đầu lại khiến cho hấn tức giận bỏ đi sao?

Sở Thiên Diêu sợ run nửa buổi, mới chậm rãi đi thông thả bước rời đi. Hồn nhiên không phát giác ra một chiếc xe ngựa dừng lại phía ngã tư đường đối diện kia, có cặp ánh mắt nhìn màn diễn của bọn họ từ đầu tới cuối ở giữa đường.

- Nam nữ nhân vật chính đều đã đi rồi, trò vui trên sân khấu đã hạ màn, oan gia kia cũng đã diễn tuồng xong, màn một đã kết thúc.- Nguyễn Nhược Nhược cười thả cái màn tre cửa xe xuống, gọi Tần Mai tiếp tục đánh xe.

Lý Hơi ngồi ở bên cạnh nàng, cũng cười đến mắt híp lại.

- Giờ nhìn thấy cách Sở Thiên Diêu phát giận, mới nhìn ra có vài phần tính tình của tiểu nữ nhi. Trước kia không thể phát hiện ra được một điểm nào cả.

Nguyễn Nhược Nhược từ trong thâm tâm thở dài nói:

- Chỉ trách nàng mặc nam trang anh khí quá bức người, mỗi một động tác đều tiêu sái tuấn dật nửa điểm son phấn cũng không có. Nếu không phải vừa rồi mới nghe Lăng đại nhân nói, không biết chúng ta còn bị lừa bao lâu nữa. Mặc nam trang để không phát hiện ra thân phận nữ nhi như vậy, từ trước tới nay ta chỉ thấy có Lâm Thanh Hà.

- Lâm Thanh Hà là ai?

Lý Hơi tò mò hỏi.

- Ở thời hiện đại của chúng ta, là người đóng vai nam tốt nhất được mọi người khen ngợi, là nữ minh tinh đã khẳng định được chính mình.

Hai vợ chồng bọn họ mới từ trong Vân Cẩm Phường đi ra, trên đường về phủ ngẫu nhiên gặp hai người Diêu, Sở.

Nguyễn Nhược Long vừa mới nhập được về nhiều loại vải tốt có nhiều hoa văn cùng màu sắc đa dạng, có lụa Hoa Kinh của Châu Duyệt; có lụa dày của Châu Lăng với hoa văn hình đồng xu màu xanh, ...Tất cả đều là loại vải cao cấp với nhiều màu sắc cùng hoa văn tươi đẹp. Trong đó có lụa Hàng Châu, Hào Châu là danh tiếng nhất thời này.

Có những mặt hàng tốt như thế, đương nhiên Nguyễn Nhược Long gọi muội muội của mình đến chọn lấy loại vừa ý. Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi ở trong tiệm lựa chọn, trùng hợp gặp Giám Sát Ngự Sử Lăng Mục Chi cùng phu nhân cũng tới. Vừa thấy hai người bọn họ ở trong này, liền tiến tới chấp tay chào hỏi.

- Lăng đại nhân không cần đa lễ.

Đối với các đại thần trong triều, Lý Hơi luôn luôn khiêm tốn khách khí.

Nguyễn Nhược Nhược cũng không phải là người kiêu ngạo, nàng cười tủm tỉm nói:

- Lăng phu nhân, không thể tưởng được Lăng đại nhân lại có nhã hứng cùng phu nhân đi dạo đến cửa hàng lụa.

Lăng phu nhân mỉm cười trả lời:

- Tiểu Vương Phi, hần làm gì có nhã hứng đi cùng ta đi mua vải vóc, chẳng qua là vì nữ nhi bảo bối của hần mà đến thôi.

- Ủ, nghe nói Lăng đại nhân không có nhi tử, chỉ có một vị thiên kim, coi như châu ngọc vậy. Hôm nay đến đây, chắc là vì ái nữ mà chọn vải tốt. Lăng đại nhân người thật sự là người cha tốt nha.

Lý Hơi nói.

- Còn có điều Tiểu vương gia không biết, mùa thu năm này tiểu nữ lấy chồng, cũng nên lựa chọn vải tốt để chuẩn bị lễ phục thành hôn. Nghe nói Vân Cẩm Phường mới nhập về nhiều loại vải tốt, liền đi tới đây nhìn xem. Hạ quan chỉ có một nữ nhi, không thể không ở trên người nàng mà không phá lệ quan tâm.

- Hóa ra là chuẩn bị việc hỷ, chúc mừng chúc mừng. Nhưng mà sao chỉ thấy hai vị đến đây? Lệnh thiên kim đâu?

Nguyễn Nhược Nhược hỏi Lăng phu nhân.

- Mấy ngày nay nữ nhi bị cảm phong hàn, đang ở nhà dưỡng bệnh. Hai ta thay nàng đến xem trước.

- Lăng đại nhân, không biết lệnh thiên kim được hứa gả cho công tử nhà ai?

Lý Hơi hỏi Lăng Mục Chi.

- Công tử của Long võ tướng quân Sở Chính Nghị.

- Con trai Sở tướng quân?

Nguyễn Nhược Nhược vừa nghe lập tức liền hỏi.

- Gả cho Tam lang hay là tứ lang?

Hai vợ chồng Lăng Mục Chi nhất thời ngẩn ra, sau đó lại cùng nhau cười lớn.

- Sở gia không có tứ lang nha!

- Như thế nào mà không có? Chúng ta đều biết tứ lang. Thật sự là một thiếu niên tuấn lãng.

Nguyễn Nhược Nhược nghiêm túc nói.

Lý Hơi có chút nghi ngờ, nhưng xưa nay Lăng Mục Chi làm người trung trực ngay thẳng, là người làm việc rất rõ ràng, cũng không bao giờ nói lời dối trá. Nếu hần đã phủ nhận, tuyệt đối không bao giờ là giả.

- Hay Sở Thiên Diêu là binh sĩ của Sở gia?

- Sở Thiên Diêu đương nhiên không phải là binh sĩ Sở gia.

Lăng Mục Chi quả quyết phủ nhận, sau đó liền cười nói:

- Nàng là nữ nhi duy nhất của Sở gia, chẳng qua thuở nhỏ nàng ở cùng ba người ca ca, được nuôi dưỡng như nam nhi, lại hay mặc nam trang ở trên người, lên mọi người đều ngộ nhận là nam nhi. Chắc là Tiểu Vương Gia cùng Tiểu Vương Phi đều hiểu lắm.

Lúc này đổi lại là Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi cùng nhau ngẩn người, quay mặt lại nhìn nhau. Tứ lang dĩ nhiên là nữ lang!

Từ trong Vân Cẩm Phường đi ra, trên xe ngựa trở về phủ vợ chồng son chắc chắn lấy làm kì lạ, trùng hợp lại gặp Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu. Cách cửa xe mà đánh giá, nhìn ra toàn thân nàng phát anh khí. Sau đó cũng có phần thanh tú của nữ nhi khi hướng tới Diêu Kế Tông mà phát giận. Mà khi nhìn kỹ thấy có chút hay hay.

- Ta dốt thực, thật sự. Khi ở Lạc Dương nàng vì Bạch Mầu Đơn mà bực bội như thế, ta nên nhận ra, nhưng mà khi đó ta tưởng rằng.....

Nguyễn Nhược Nhược không nói hết liền dừng lại, có chút dăm chiêu.

- Làm sao vậy?

Nguyễn Nhược Nhược phục hồi lại tinh thần, cũng không hiểu vì sao nàng thất thần, sau đó mới tiếp tục nói tiếp lời còn dở vừa nãy:

- Khi đó nàng là nam, cũng nghĩ đến nàng cùng Diêu Kế Tông đều yêu Lý Sướng. Mà khi Diêu Kế Tông có đối tượng mới, chỉ còn mỗi nàng thất tình, cho nên mới có cảm giác đơn bóng lẻ loi. Hoàn toàn không nghĩ tới là nàng đang ghen.

- Giờ nhớ lại, lúc ấy nàng bộc phát náo loạn một trận, thật sự là đang nổi máu ghen.

- Ở Bạch Mã Tự ngày đó, Bạch Mầu Đơn cố ý giữ nàng lại, cũng không biết cùng nàng ta nói cái gì mà khiến nàng buồn bực. Hiện tại ta có thể đoán được, nữ nhân kia nhất định đã nhìn ra nàng là nữ nhi, cho nên mới cố ý quẩn lấy Diêu Kế Tông trước mặt chúng ta. Nàng ta nhất định có ý muốn nàng tức giận.

- Ủ, nói có lý, nương tử nàng thật thông minh.

- Thông minh cái gì nha, bị nàng ta quay mòng lâu như vậy. Cổ đại chỉ có điểm này là không tốt, kiểu tóc cùng trang phục giống nhau. Nam giả nữ, nữ giả nam đều có thể được. Quả thực quá hỗn loạn. Hơn nữa ở Đại Đường của các người cái loại trung tính quá thịnh hành, nam nữ đều cùng mặc trang phục giống nhau, bình thường làm gì có nữ tử có tư thế oai hùng hiên ngang như Sở Thiên Diêu, thật sự khó có thể mà nhận ra hẳn được.

Trong khi đang nói chuyện, xe ngựa đã trở về Tĩnh An Vương phủ. Ở trong Lưu Tiên Cư, Diêu Kế Tông đã chờ ở trong đó. Vừa thấy Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược song song bước vào, đã kêu lên:

- Hai người các người cuối cùng đã trở về.

Nhìn thấy Diêu Kế Tông, Nguyễn Nhược Nhược nhin không được nhìn Lý Hơi mà cùng nhau cười, sau đó nói:

- Cố ý ở đây chờ chúng ta, có chuyện gì sao?

- Đương nhiên có chuyện, Nguyễn Nhược Nhược, đã xảy ra chuyện lớn.

Diêu Kế Tông kêu lên sợ hãi như vậy, Lý Hơi không khỏi hỏi:

- Xảy ra chuyện gì lớn?

- Ta cảm thấy ta không phải ta.

Diêu Kế Tông cẩn thận nói từng chữ một.

Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi nghe được có chút không hiểu.

- Cái gì mà người không phải là người?

Diêu Kế Tông tinh tế giải thích cho hai người:

- Ta vốn là Lưu Đức Hoa, nhưng linh hồn lại vào thân thể này của Diêu Kế Tông. Nguyễn Nhược Nhược người nghĩ cho ta coi, hồn phách chủ thể đã rời đi chưa? Có thể có hai cái hồn phách trong cái thân thể này

không vậy? Hiện tại ta hoài nghi, chủ thể hồn phách của thân thể này chưa rời đi, có đôi khi là ta, có đôi khi là hắn.

- Hả- dạng tình huống này có thể xảy ra sao?

Nguyễn Nhược Nhược kinh hãi.

- Làm thế nào mà người biết được hồn phách của hắn vẫn còn tồn tại? Lại còn tranh cướp thân thể này cùng người.

- Bởi vì..... Bởi vì ta đột nhiên phát hiện ra, ta rất không bình thường. Người có biết ta phản cảm nhất là với tình cảm đồng tính luyến ái không? Nhưng hiện tại, ta không thể ngờ được..... Cự nhiên lại có hứng thú với nam nhân. Tuyệt đối chính là bản thể Diêu Kế Tông mới có hành vi này mà thôi.

Diêu Kế Tông cũng không có mặt mũi dám nói thẳng với huynh đệ tốt của hắn, một chút cũng không dám nói.

Lúc này Nguyễn Nhược Nhược mới hiểu được, nghĩ lại chuyện xảy ra trên đường vừa nãy, đột nhiên hắn mặt đỏ tai hồng mà bỏ chạy, hóa ra là lý do này. Cơ hồ muốn cười thật to, nhưng mạnh mẽ nhịn lại. Làm như không có việc gì nói:

- Không ngờ người lại có hứng thú với nam nhân! Lý Hơi, chàng đừng lại gần hắn quá, tránh xa xa ra một chút, bảo trì khoảng cách, cẩn thận hắn lại có ý đồ xấu với chàng.

Lý Hơi cười ha ha nói:

- Ở ngay bên cạnh cũng không có quan hệ gì, nếu hắn có ý đồ quấy rối ta, cùng lắm thì ta lại cho hắn ăn một trận đòn no.

Hai vợ chồng son bẹn họ cùng cười lớn, Diêu Kế Tông liền bủ môi.

- Này, hai người thật không có nghĩa khí, ta có trăm mối sầu lo, hai người lại nẩy ra đùa cợt.

Nguyễn Nhược Nhược nhịn không cười:

- Được được, không lấy ra cười nữa, nói chính sự. Người đối với nam nhân có hứng thú sao?

- Đúng.- Diêu Kế Tông trước tiên thừa nhận, nhưng ngay sau đó lắc đầu phủ nhận.

- Không phải, khẳng định không phải ta, là nguyên chủ.

- Không có khả năng nha, cá nhân ta cho rằng, nguyên chủ hồn phách đã bị người áp chế lại. Không có nhân tố bên ngoài hỗ trợ, hắn không thể đuổi người mà xuất đầu lộ diện. Người, là thời điểm nào người phát hiện ra mình đối với nam nhân có hứng thú?

Trong lời nói của Nguyễn Nhược Nhược giống như đang thăm án.

- Mới vừa rồi ở ngoài đường..... Đột nhiên phát hiện.- Diêu Kế Tông ấp a ấp úng trả lời.

- Có phải nhìn thấy từng cái nam nhân trên đường đều thích?

Diêu Kế Tông nhảy dựng lên.

- Người cho rằng ta động dục a, ta thích nữ nhân cũng không phải thời điểm nào đối với đàn bà đều có hứng thú.

Nguyễn Nhược Nhược chỉ chờ mỗi câu nói này.

- Vậy người nói đối tượng cụ thể, là nam nhân nào làm cho người nổi lên tà niệm vậy?

Diêu Kế Tông cứng họng, cũng không nói ra được. Nguyễn Nhược Nhược thúc giục hắn.

- Người nói thật ra đi nha!

Diêu Kế Tông mắc nghẹn nửa ngày mới nói ra được nửa câu.

- Đây là chuyện riêng tư, không thể nói ra được.

- Ha, lại còn e lệ, không nói thôi vậy, ta lười cũng không quản chuyện của người. Trở về mà tự tìm cách đi. Chẳng qua Nguyễn Nhược Nhược chỉ nói kích hấn, không nghĩ tới Diêu Kế Tông run sợ nửa buổi, sau đó thực sự uốn éo rời đi. Rốt cuộc hấn cũng không chịu nói ra.

Nhìn hấn biến mất ở ngoài cửa, Lý Hơi nhin không được hỏi:

- Vì sao lại không nói thật cho hấn biết, kỳ thật Sở Thiên Diêu là nữ tử?

Nguyễn Nhược Nhược cười nói:

- Chuyện này cũng như sau bức tường giấy, vắn lên để cho đương sự khám phá ra đi. Sở Thiên Diêu cũng không nói, chúng ta cũng không cần nhiều lời. Hơn nữa, nhìn Diêu Kế Tông ngớ ngẩn như vậy thật thú vị nha!

Nói xong những lời này, nàng cầm lên cười rạng rỡ, vẻ mặt thông thái hiện ra.

Lý Hơi nhìn nàng nâng cằm cười, trắng nõn tinh xảo như trạm ngọc. Nhin không được lấy tay xoa lên, nhẹ nhàng mân mê, trong mắt tràn ngập mật yêu. Ánh mắt Nguyễn Nhược Nhược cũng nhìn lại, đón nhận ánh mắt hấn, cũng nghênh đón nụ hôn của hấn, triền miên không dứt. Kim lòng không được, nàng tựa dần vào thân thể nóng rực cường tráng của hấn, toàn thân nàng dán chặt lại.

Nhẹ nhàng ôm, lưu luyến hôn, thế giới như thu nhỏ lại chỉ còn lại hai người bọn họ trong đó mà thôi...

Khi Bộ Bình Xuyên mở mắt, thần trí vẫn còn hỗn loạn. Lọt vào trong tầm mắt là hồ nước trong xanh, xung quanh mình buông xuống bức màn tre, hấn nằm ở trên chiếc giường rộng rãi mềm mại. Đây là làm sao? Theo bản năng hấn nhảy dựng lên, nhưng khi thân thể vừa động, một trận đau nhói xuất hiện ở ngực, cúi đầu rên rỉ ra tiếng.

Bị thanh âm của hấn kinh động, liền có tiếng bước chân dồn dập lại gần căn phòng nhỏ. Màn che được vén lên, một tiểu nha hoàn mi thanh tú mục khoảng mười bốn mười năm tuổi đứng ở trước giường, vẻ mặt mừng rỡ khó có thể nói nên lời.

- Công tử, cuối cùng người đã tỉnh. Người đừng hoạt động, thân thể người trọng thương chưa lành đâu.

Trọng thương chưa lành? Bộ Bình Xuyên ngẩn ra, bị thương từ bao giờ? Hấn nhắm mắt chậm rãi nghĩ lại, khi nghĩ tới mình ở trong Giáng Tuyết Lâu, Lý Sướng rót rượu liên tục. Sau khi bị chúc rượu hôn mê đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì mà nằm ở địa phương hoàn toàn xa lạ này? Một nha hoàn không quen biết tới nói cho hấn biết hấn bị trọng thương chưa lành.

Lại mở to mắt ra, nhìn thẳng vào tiểu nha hoàn, thanh âm chất vấn:

- Người là ai? Ta như thế nào.....

Hấn muốn hỏi hấn làm sao mà bị trọng thương, thế nhưng lại dừng lại ở chỗ này. Lời nói của chính mình nói ra thật gian nan, ngực đau nhói, giống như có một lưỡi dao cắt vào trong xương thịt. Làm cho hấn cảm thấy đau mỗi khi thở ra, chứ đừng nói đến nói.

Giống như biết hấn đang nói gì trong đau đớn, tiểu nha hoàn liền cắt ngang lời của hấn lại.

- Công tử, người đừng nói chuyện, ta biết người muốn hỏi cái gì. Ta gọi là Liễu Như, là chủ nhân của ta cứu người từ Khúc Giang trở về.

Xem ra tiểu nha hoàn Liễu Như rất thích nói chuyện, mọi chuyện đều nói rõ ràng với hấn.

- Bấy ngày trước chủ nhân nhà ta thấy có người chèo thuyền ở Khúc Giang, sau đó lén lút vắt cái thùng gỗ xuống sông, chờ bọn họ rời đi mới vớt lên, liền thấy người. Người ở trong hòm, còn có thanh chủy thủ cắm ở trên ngực. Làm cho hấn kinh hãi, mới đầu còn tưởng người đã...Nhưng nhìn kỹ lại, thấy vẫn còn đang thở thoi thóp, vì thế sai người mời đại phu đến cứu người. Người đã hôn mê bảy ngày bảy đêm, hôm nay cuối cùng mới tỉnh lại.

- Vậy..... Còn có thể cứu được?

Bộ Bình Xuyên hơi chuyển thân nói, thật sự khó có thể mà tin được, ngực bị đâm một đao mà vẫn có thể sống được?

- Công tử, những đại phu đó đều nói trời sinh người dị thể, tim ở bên phải chứ không ở bên trái. Tìm được sự sống trong cái chết, chính là nguyên nhân này. Còn có, người cho người một đao kia, không có đem chủ thủ rút ra, nếu không người mất quá nhiều máu cũng sẽ chết. Công tử, thật sự là người mệnh lớn phúc lớn, cứ nhiên quý môn quan không cho người đi qua.

Sau đó Bộ Bình Xuyên không nói được một câu, chấn động thật lớn. Không thể tưởng được sau khi uống rượu mà hôn mê, cứ nhiên gian nan ở trong sinh tử mà trở về. Là ai muốn giết hắn? Tuyệt đối không phải là Lý Sướng, hắn tin nhiệm Lý Sướng như tin nhiệm bản thân mình. Cho dù là bất đắc dĩ dùng rượu làm hắn mê, khi đó nàng thương tâm cùng tuyệt vọng. Như thế nào mà nàng dùng chủ thủ đâm vào ngực của hắn, cùng với cho hắn vào hòm gỗ chìm xuống Khúc Giang. Nhưng mà, khi hắn bị như này Lý Sướng có ở bên cạnh không? Sao để cho người ta cho hắn một nhát đao rồi cho vào hòm gỗ chìm xuống sông đây? Hắn bị kiếp nạn sinh tử này, Lý Sướng có biết không? Tĩnh tâm lại mà suy nghĩ, Bộ Bình Xuyên cố gắng hỏi:

- Chủ nhân nhà người ở đây không?

- Công tử, người muốn hướng tới chủ nhân nhà ta nói lời cảm tạ sao? Hắn không ở nơi này, hắn đang ở chính viện, nơi này chỉ là nơi cư ngụ tạm thời. Chủ nhân giao cho nô tỳ, sau khi công tử tỉnh lại, người chỉ cần để ý đến dưỡng thương, ở trong này bao nhiêu lâu cũng không có việc gì.

Đều nói cứu một mạng người, hơn xây tháp bảy tầng. Nhưng mà vị chủ nhân này thật quý dị, gặp tình huống như vậy còn đuổi theo, còn mang người gần như sắp chết về chữa trị, cũng không cần báo đáp. Vị chủ nhân này, cũng không sợ rước thù oán. Bộ Bình Xuyên cũng không nói nhiều lời nữa, thân thể đang bị thương nặng, khí huyết suy yếu, vừa nãy nói chuyện nhiều như vậy cũng hao tổn tinh thần rất nhiều. Nhắm hai mắt lại, không bao lâu sau nặng nề chìm vào trong giấc ngủ.

Chú: Văn trung về đường đại hàng dệt tơ tư liệu, tham khảo cho cổ đại kinh tế chuyên đề sử nói (Vô cùng tinh mỹ đường đại tơ lụa), cùng (Trung Quốc lịch sử) trung " Khai Nguyên thịnh thế " Chương và tiết nội " Đường đại ti chức nghiệp " Chờ văn.

44. Chương 44

Chương 44

Ánh nắng tươi sáng, lung linh chiếu lên những bông hoa sen được điêu khắc bên cửa sổ, những bóng hoa sen phản chiếu xuống bàn gỗ dài. Sở Thiên Diêu nằm trên bàn gỗ vẫn không nhúc nhích nhìn những bóng chiếu này đã nửa ngày.

Ngày ấy giữa đường từ biệt Diêu Kế Tông, đã qua được mấy ngày, không thấy hắn tiếp tục đi tới tìm nàng. Trước kia mỗi ngày hắn đều đến Sở phủ hô gọi bằng hữu, nay bỗng nhiên không thấy, Sở Thiên Diêu cực kỳ buồn bực. Chẳng lẽ, thật sự ngày đó ngược lại hắn lại giận nàng? Có lẽ do chính là bản thân mình cố tình gây sự, nương cùng chị dâu của hắn cầu hôn, có thể nào mà trách hắn được chứ? Có lẽ đã làm cho hắn tức tới chết.

Tưởng tượng như vậy, rốt cuộc Sở Thiên Diêu ngồi không yên. Nàng nên chủ động đi làm lành. Vội vàng muốn đi ra khỏi phòng, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì. Từ trong rương lấy ra thứ gì đó mang theo, nhìn chăm chú nửa ngày, sắc mặt trầm ngâm. Sau đó xoay người bước ra khỏi phủ mà thẳng tới Diêu phủ mà đi.

Hôm nay Diêu Kế Tông cũng không có ở nhà, hắn đang ở Lan Quế Phường Trường Xuân Viện. Đây là nơi buôn bán nam sắc, là Kỳ nam quán.

Ở đại Đường cũng không có cấm mở kỹ viện, cho lên kỹ viện được mở rộng, hơn nữa cũng bắt đầu xuất hiện kỹ nam, Đường Đại ‘Thanh dị lục’ trong đó có nhắc tới: “Kinh sư nam tử, cử thể tự hóa, nghênh đưa diễm nhiên.” Đây là nói ở thời đó ở ngay kinh đô Trường An, nam tử có thể dùng thân thể của chính mình mà tới đó mua bán, làm kỹ nghiệp, cũng không bị dị nghị. Loại này là nam phong, mở ra ở ngay kinh sư, kỳ thực kinh sư cai quản nghiêm cũng chỉ có một số khu vực, cho nên nam phong phát triển càng khó phải nghĩ.

Liên tục trong vài ngày Diêu Kế Tông không có đi tới Sở phủ, hắn có một chút không dám gặp Sở Thiên Diêu. Bình thường hai người bọn họ là Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu, giờ này hắn đơn độc một mình như vậy liền có cảm giác cô đơn. Đang chán chết đi dạo trên đường cái thành Trường An, thì ngẫu nhiên gặp Vương công tử, khi thấy hắn liền thân thiết nói:

- Kế Tông, vừa vặn gặp gỡ ngươi. Nghe nói Trường Xuân Viện có vài thiếu niên tuyệt sắc mới đến, chúng ta cùng nhau đi tới thôi.

Nếu là khi xưa, khẳng định Diêu Kế Tông không chút nghĩ ngợi một lời liền từ chối. Nhưng vào thời điểm này, hắn chần chờ suy nghĩ một chút, nhưng sau đó cũng đáp ứng luôn. Cùng với Vương công tử đi tới Trường Xuân Viện.

Bên trong Trường Xuân Viện có vài nam kỹ mới đến, nhận được mệnh lệnh đi tiếp khách. Cũng như những kỹ nữ bình thường bọn họ đứng thành một hàng để cho khách nhân lựa chọn. Bọn họ người người đều có tướng mạo xinh đẹp, tính tình nhu hòa, thùy mị, ngoại hình cực giống nữ tử thật động lòng người, thậm chí so với nữ tử còn có chút xinh đẹp hơn. Vương công tử mừng vỗ tay khen:

- Quả nhiên đều là tuyệt sắc, Kế Tông, ngươi nhìn xem người nào tốt nhất?

Diêu Kế Tông nhìn một loạt ở trước mắt mình không chỉ có bộ dạng giống nữ nhân, lời nói cử chỉ cũng mười phần giống nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, liền có chút ngẩn người. Hắn không biết rõ được, tìm những nam kỹ người nào cũng như thế này mà khoái hoạt, có khác gì đi tìm nữ nhân khoái hoạt a.

Thấy hắn giật mình đứng đó thật lâu không có đáp lại, Vương công tử vừa cười vừa nói:

- Kế Tông, có phải hay không người người đều đẹp, cho lên ngươi nhìn thấy hoa mắt? Hay cứ để ta thay ngươi chọn lựa đi.

Nói xong liền giơ tay lên chỉ, gọi tới một mỹ thiếu niên mặc áo tím, chỉ cho hắn ngồi cạnh bên người Diêu Kế Tông. Sau đó cũng tự chọn cho chính mình một mỹ thiếu niên mặc áo hồng ôm vào trong ngực.

Khi thiếu niên áo tím vừa ngồi xuống bên cạnh Diêu Kế Tông, nhất thời cả người hắn không được tự nhiên. Thiếu niên đó liền trưng ra khuôn mặt cười quyến rũ, rót một chén rượu đưa lên môi hắn, nhẹ nhàng nói:

- Mời công tử uống rượu.

- Để tự ta uống.

Diêu Kế Tông vội nhận lấy mà uống, khê làm một hơi uống sạch, khi chén rượu vừa rời môi, một tấm khăn lụa tràn ngập son phấn ập tới. Chính là thiếu niên kia thay hắn lau đi tí rượu vẫn còn sót ở trên môi hắn, trong lúc này mà cùng giới có hành vi thân thiết như vậy, làm cho Diêu Kế Tông có cảm giác giống như có kiến bò trong người, toàn thân không có chút thoải mái nào cả. Mắt lại nhìn thấy ở phía đối diện, Vương công tử đã cùng thiếu niên mặc áo hồng đối miệng uống chén rượu. Cảnh tượng kia làm cho hắn thiếu chút nữa nôn ra, vô luận như thế nào cũng không thể ngồi yên được nữa. Bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Ta còn có việc, đi trước một bước.

Bỏ họ Vương ở lại, Diêu Kế Tông cũng không quay đầu lại mà lao thẳng ra khỏi Trường Xuân viện. Một hơi đi đến gần quán ăn Quế Lan Phường mới dừng lại, dựa vào thân cây ngay bên đường cúi đầu nôn ọe liên tục. Mọi thứ trong dạ dày đều nôn ra hết, nhưng tâm tình cực vui vẻ: “Rất cực ta vẫn bình thường, căn bản ta không phải là đồng tính luyến ái. Nhìn hai nam nhân trước mắt thân thiết với nhau đã muốn

buồn nôn. Tâm tình vẫn như ban đầu không có thay đổi gì cả, nhất định trong ở ngày hôm đó phạm phải điều ngớ ngẩn”

Hắn tự trấn án tâm tình của mình lại, chợt phía sau lưng hắn có tiếng bước chân dồn dập chạy tới, ngay lập tức bên tai có tiếng người khẩn thiết nói:

- Diêu Kế Tông, người làm sao vậy? Không thoải mái sao?

Ngẩng đầu lên nhìn lại, thẳng vào trong mắt mình là đôi mắt trong sáng của Sở Thiên Diêu. Đôi mắt trong sáng trong trẻo như ánh trăng, trong mắt chứa đầy tình cảm chân thành cùng lo lắng, mắt không chớp mà nhìn hắn. Bỗng nhiên Diêu Kế Tông ngẩn ngơ, hắn nhìn thấy trong đôi mắt như phát sáng, giống như là kho tàng của Solamon hiện trước mắt, như dụ dỗ hắn bước vào.

- Không phải là bị cảm nắng chứ?

Sở Thiên Diêu vừa nói vừa đưa tay ra đặt lên trán hắn, thử xem nhiệt độ. Bàn tay vừa mềm mại lại ấm áp, khi chạm nhẹ vào hắn. Chỉ là khi chạm nhẹ vào, Diêu Kế Tông cảm thấy người như có lửa đốt, từ tay lan xuống tới toàn thân của hắn. Vội vàng lùi lại, bối rối nói:

- Ta không sao cả, đừng chạm vào ta.

Sở Thiên Diêu kinh ngạc.

- Người làm sao vậy?

Nàng đi một chuyến tới Diêu phủ không ngờ ở ngay trên đường đi gặp hắn, thấy hắn bị như vậy này làm kỳ lạ.

- Không có gì.

Diêu Kế Tông xoay người sang chỗ khác không dám quay lại nhìn, vừa mới có lại được một chút tin tưởng giờ thì biến mất không còn một mảnh. Tự nhiên lại có cảm giác đối với Sở Thiên Diêu, trong lòng của hắn ai oán hô: Ông trời ơi? Tại sao lại thế này? Vì cái gì lại như vậy?

Rõ ràng hắn không có thích nam nhân, mới vừa rồi ở trong Trường Xuân Viện đã thử qua, điều này thật ra đã làm cho hắn rõ ràng rồi. Nhưng mà khi vừa mới thấy Sở Thiên Diêu, lại làm cho tim của hắn rộn lên như đánh đàn. Với nam tử khác hắn không có chút để ý, nhưng lại động tình đối với Sở Thiên Diêu. Nảy sinh tình cảm..... Bỗng nhiên Diêu Kế Tông cả kinh, cũng sáng tỏ được bản thân mỗi khi thấy Sở Thiên Diêu tức giận, tâm tình của hắn đều không thể yên được...

Không biết bắt đầu từ khi nào, cảm xúc của hắn lại chạy loạn lên theo người khác như vậy? Người khác vui hắn liền vui, người khác không vui hắn liền nghĩ biện pháp cho người đó vui. Khi nhìn thấy người ta tươi cười nở rộ, làm cho hắn nhìn thấy toàn châu ngọc chạm vào nhau vang lên những tiếng “đỉnh đang”, trong lòng của hắn vui mừng như tìm thấy được bảo tàng... Ông trời a, thổ địa a, như thế nào mà làm cho hắn yêu thích một nam nhân cơ chứ?

Diêu Kế Tông đứng ngây người, cũng không có động đậy, giống như hóa thành một gốc cây vậy. Sở Thiên Diêu nhận ra sự khác thường, bước gần tới trước mặt của hắn, đang định mở miệng nói chuyện. Thì từ trong Quế Lan Phường, Vương công tử đuổi theo sau gọi Diêu Kế Tông, nói:

- Kế Tông, có một đứa nhỏ tuyệt hảo như vậy uống rượu cùng người, như thế nào mà người bỏ đi nha?

Sở Thiên Diêu quay lại nhìn lại, nhận ra Vương công tử, ánh mắt nhất thời trở lên sắc bén. Vương công tử cũng nhận ra nàng, ý cười trên mặt trở lên cứng nhắc, theo bản năng bước ra xa giữ khoảng cách an toàn, mới miễn cưỡng cười nói:

- Kế Tông, hóa ra người có ước hẹn với người khác, ta không dám quấy rầy.

Vừa nói vừa chạy lui, còn sợ chạy không đủ nhanh.

Khi thấy kẻ ăn chơi trác táng này, nghĩ lại lời nói của hắn, lại nhìn về phía Quế Lan Phường, nhìn lên giữa tầng lầu của Quế Lan Phường, hóa ra là lơis trắng gió, nhất thời sắc mặt của Sở Thiên Diêu trở lên nặng nề.

- Chả trách đến nhà của người lại không tìm thấy người, hóa ra là người tới đây tìm vui vẻ.

Trong lòng như ăn phải quả mơ chua, sau đó lại như ăn phải hoàng liên. Chua xót và đắng ngắt xen với nhau, khó có thể nói được tư vị đó trong đó.

- Không phải không phải, ta không tới đó tìm thú vui.

Diêu Kế Tông vội vàng giải thích.

- Là ta bị tên họ Vương kia kéo tới.

- Bị hắn kéo tới? Nếu người không muốn tới, hắn có thể kẻ dao ở cổ bắt người tới được không? Rõ ràng người có ý định tới đây tầm hoa ghẹo liễu.

Sở Thiên Diêu càng nói càng tức, dẫm chân một cái muốn bỏ đi. Diêu Kế Tông liền tóm lại tay, hắn không thể để cho người khác hiểu lầm như thế.

- Không phải, tứ lang, căn bản là ta không có ý định đó. Kỳ thật là ta..... Kỳ thật ta chỉ có chút hiếu kỳ mà thôi, muốn nhìn coi kỹ viện nam thời Đường như thế nào.

Sở Thiên Diêu quay người trở lại, vẻ mặt kinh ngạc.

- Muốn quan sát kỹ viện nam? Diêu Kế Tông, như thế nào mà ở chỗ này lại làm cho người thấy tò mò? Hay là người...Muốn “long dương chi hưng”?

Bốn chữ cuối cùng phát ra tiếng nói nhỏ, sắc mặt khẩn trương cùng lo lắng.

- Không có một chút nào, một chút cũng không có.

Diêu Kế Tông một lời chối bỏ, tuy rằng có chút chột dạ, nhưng vẫn mạnh miệng nói.

- Tứ lang, người đừng hiểu lầm, ta chỉ nhất thời tò mò thôi, chỉ xem mới mẻ cùng náo nhiệt thôi.

Xem phản ứng của Sở Thiên Diêu như vậy, cũng biết là phản cảm với loại người đồng tính luyến ái, nếu biết là hắn động tâm tư với bản thân mình, chỉ sợ lập tức ân đoạn nghĩa tuyệt. Nghĩ như vậy, Diêu Kế Tông toát hết mồ hôi trán.

Còn Sở Thiên Diêu nhẹ nhõm thở một hơi, có thể do mình quan tâm quá sinh ra loạn. Vừa nghe nói hắn đi tới kỹ viện nam, nàng liền lo lắng không biết có phải hắn đã thành nam phong hay không. Mà khi nghĩ lại, hắn cũng không phải cái loại người ghê tởm đấy.

Nhưng không khỏi vẫn phải dặn dò hắn nói:

- Địa phương này không phải là nơi tốt, không nên đến, không có cái gì tốt mà tới cả.

- Được được được, nghe lời của người, sau này không đi tới nữa.

Diêu Kế Tông thể hiện quyết tâm như chém đinh chặt sắt.

Sở Thiên Diêu nhìn hắn cười một tiếng, tiếng cười như mang theo hương hoa. Diêu Kế Tông nhìn không được mà muốn run sợ, thế gian có nam tử làm cho hắn cảm thấy có cá tính, duy nhất chỉ có mỗi Sở Thiên Diêu, giống như dòng nước trong xanh tự nhiên. Hắn như thấy dòng suối mát lạnh trong khe đá chảy ra, mê hoặc muốn người ta uống.....

Để áp chế suy nghĩ bậy bạ của mình lại, Diêu Kế Tông vội vàng cúi đầu không dám nhìn người đang cười động lòng người kia. Cúi đầu mới chú ý tới:

- Tứ lang, trong tay người cầm cái gì vậy?

Sở Thiên Diêu mở hộp gấm đang cầm trong tay ra cho hắn xem, Diêu Kế Tông vừa thấy liền mở miệng:

- Oa, bông hoa mẫu đơn thật đẹp, làm từ ngọc, tinh xảo đẹp đẽ. Tứ lang, người..... Đây là muốn tặng cho vị cô nương nào?

Khi nói xong câu này trong lòng của hắn tràn đầy buồn phiền cùng chua chát, lại không thể biểu hiện ra được, Sở Thiên Diêu cũng không phải là nữ hài tử, dựa vào cái gì mà hắn ghen cơ chứ?

- Cái này đưa cho Lý Sướng, hôm nay là ngày sinh nhật của nàng .

- Hôm nay là ngày sinh nhật của Lý Sướng.

Diêu Kế Tông giật mình

- Làm sao mà ngươi biết được?

- Bộ Bình Xuyên nói cho ta biết, bông hoa này cũng là do hắc chuẩn bị, cũng nhờ ta chuyển cho nàng.

- Ngươi gặp Bộ Bình Xuyên khi nào?

- Sau khi từ Lạc Dương trở về, hắc tới nhà ta tìm ta.

Sở Thiên Diêu liền kể lại tình huống khi đó cho Diêu Kế Tông biết, sau đó lại có chút lo lắng nói:

- Hắc vẫn chưa tìm ta lấy bông hoa này, ngươi nói coi, có khả năng hắc đã xảy ra vấn đề gì không?

Vừa nghe thấy nói như vậy, Diêu Kế Tông liền xóa bỏ hết những ý nghĩ vớ vẩn nhất thời trong đầu, vỗ đùi nói:

- Khẳng định đã xảy ra chuyện, nếu không, sao Bộ Bình Xuyên lại không tới lấy bông hoa này chứ. Tết đoàn ngộ ngày đó, sau khi Lý Sướng chúc mê hắc, không chừng đã xuất hiện vấn đề. Đi, mau tới Thụy An Vương Phủ tìm hiểu tin tức.

Khi hai người đi tới Thụy An Vương Phủ, nhưng không vào được bên trong. Người gác cổng khách khí ngăn lại, nói:

- Xin lỗi hai vị công tử, Vương gia nhà ta trong người có bệnh nhẹ, trong mấy ngày nay không tiếp khách.

- Vậy tiểu quận chúa có trong phủ không? Có thể để cho bọn ta gặp mặt một chút.

Diêu Kế Tông không có ý định tới tìm Thụy An Vương.

- Tiểu quận chúa là thiên kim của Vương phủ, càng không thể tiếp khách lạ.

Người gác cổng từ chối luôn. Tiếp đó cho dù có nói như thế nào hay là dúm bạc vào tay của hắc, nhưng tất cả đều không có hiệu quả. Có thể thấy được Thụy An Vương đã có nghiêm lệnh không tiếp khách lạ, thế nên tên gác cổng này không dám làm bừa.

Thật sự là cánh cửa sâu như biển, không làm sao được, hai người chỉ còn cách rời đi. Diêu Kế Tông đứng trước hai cánh cửa lớn thở dài:

- Ta có được một thân công phu như Bộ Bình Xuyên thì tốt, nhảy một cái cao năm trượng, bay qua tường mà vào bên trong.

- Chúng ta không vào được, làm sao bây giờ? Hay là đi tìm Lý Hơi và Nguyễn Nhược Nhược cùng nghĩ biện pháp?

- Cũng chỉ có thể như thế, đi, tới Tĩnh An Vương Phủ.

Hai người đang định rời đi, một chiếc xe ngựa hướng tới Vương Phủ chạy tới, xe ngựa dừng lại bên cạnh bọn họ, màn che cửa xe được vén sang một bên, xuất hiện một khuôn mặt tươi cười như hoa. Ngọt ngào nói:

- Diêu công tử.

Ban đầu Diêu Kế Tông ngẩn ra, sau đó nhìn kỹ lại, cười nói:

- Mai Lan cô nương, đã lâu không thấy, cô nương đi đâu về vậy?

Ánh mắt Mai Lan cô nương quẩn rừ, nhìn Diêu Kế Tông từ trên xuống dưới.

- Tiểu nữ mới từ chợ phía đông trở về, Diêu công tử tới gặp Vương gia nhà ta sao?

- Đúng vậy, đặc biệt tới tìm Vương gia nhà cô nương, nhưng mà người gác cổng không chịu vào thông báo, chỉ nói Vương gia không tiếp khách.

- Quả thực Vương gia không tiếp khách lạ, Diêu công tử tới thật uổng công rồi.

- Vì sao Vương gia không tiếp khách lạ? Người gác cổng có nói bị bệnh nhẹ trong người, chẳng lẽ ông ta lâm bệnh thật.

Mai Lan hé miệng cười, rồi chậm rãi nói:

- Vương gia làm sao mà có bệnh được, kỳ thật lâm bệnh là tiểu quận chúa

Trong lòng Diêu Kế Tông chợt động, Sở Thiên Diêu nghe được cũng ngẩn ra, ngay lập tức hỏi lại:

- Tiểu quận chúa bị bệnh sao? Nàng bị bệnh từ bao giờ? Bệnh tình ra sao?

Mai Lan cô nương chuyển đôi mắt đẹp nhìn Sở Thiên Diêu, nở ra nụ cười đầy hàm ý.

- Vị công tử này? Thế nào mà khi nghe được tiểu quận chúa bị bệnh liền khẩn trương như vậy nha?

Hiển nhiên nàng đã hiểu sai ý.

Sở Thiên Diêu cũng không có tâm tư cùng nàng cười nói, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh băng, nói:

- Cô nương nói mau đi.

Lời nói không mang theo tí trách mắng, nhưng lại sắc bén như lưỡi kiếm tuốt ra khỏi vỏ, khí thế bức người.

Bị khí thế của nàng đè ép, Mai Lan không tự chủ được mà thu lại nụ cười trên môi, nghiêm mặt nói:

- Tiểu quận chúa bị bệnh vào tối hôm tết đoàn ngộ, thái y coi mạch suốt một đêm, nói bị bệnh nặng, mấy ngày nay vẫn ở trong khuê phòng dưỡng bệnh, ngoài Vương Gia, Vương Phi cùng mấy thị tì thân cận ra, không cho người ngoài tới thăm bệnh. Rốt cuộc bệnh tình ra sao, cũng không biết được.

Sở Thiên Diêu nghe được nhướn mày, nghĩ nghĩ, quay lại nhìn Diêu Kế Tông ở bên cạnh ngẩn gọn nói: “Đi.” Nói xong, xoay người bước nhanh đi trước.

- Mai Lan cô nương, sau này gặp lại.

Diêu Kế Tông khách sáo nói một câu, rồi vội vàng đuổi theo Sở Thiên Diêu.

Sở Thiên Diêu vừa đi vừa nói:

- Thật trùng hợp, ngay trong ngày tết đoàn ngộ mà bị trọng bệnh. Ta không tin Lý Sướng tự nhiên sinh bệnh, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Xuất hiện chuyện ngoài ý muốn là tự nhiên, cũng không biết chuyện cụ thể ra sao. Lý Sướng đã xảy ra chuyện gì? Thật là làm cho người ta lo lắng a!- Diêu Kế Tông than vãn.

- Không biết Bộ Binh Xuyên thế nào rồi?- Sở Thiên Diêu cũng thở dài.

Hai người bọn họ cùng đi vào Tĩnh An Vương Phủ, Lý Hơi không có ở nhà, ở trong Lưu Tiên Cư, một mình Nguyễn Nhược Nhược ở lại nghe chuyện “Hoàng kim hợp tác”. Nghe được ý đồ của bọn họ, không kìm được đôi mi Viễn Sơn của nàng nhú lại.

- Bộ Binh Xuyên cùng Lý Sướng, trong một ngày, một người mất tích, một người sinh bệnh, thật quá trùng hợp.

- Trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy, khẳng định đã phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn.- Diêu Kế Tông nói.- Ta hoài nghi Lý Sướng không phải bị bệnh, chắc là cũng giống như Lý Hơi ngày trước, bị giam trong nhà, không phải sau đó tuyên bố bị bệnh sao? Nguyễn Nhược Nhược người đi tới Thụy An Vương Phủ xem xét một chút, chúng ta vào không được.

- Cũng được, các người ở chỗ này chờ ta một chút, ta đi lấy bức tranh mang tới Thụy An Vương Phủ.

Nguyễn Nhược Nhược nói đi liền đi, Diêu Kế Tông vội hỏi:

- Chúng ta cùng đi với người được không? Người vào trong Vương phủ, bọn ta ở bên ngoài chờ người.- Thật sự hẳn không muốn ngồi ở đây chờ một tí nào cả.

- Còn có, hộp gấm này, nhờ Tiểu Vương Phi chuyển cho Lý Sướng hộ ta cái. Nói rằng là quà Bộ Binh Xuyên tặng sinh nhật của nàng.

Sở Thiên Diêu hai tay dâng hộp gấm nói.

Nguyễn Nhược Nhược tiếp nhận mà nhìn, thở dài một tiếng. Tuy rằng nàng không nói ra khỏi miệng, nhưng trong lòng rất rõ ràng. Bộ Bình Xuyên không tới đúng hạn, khẳng định là lạnh ít dữ nhiều.

V -e0 { zal'>Thụy Vương Phi thét lên một tiếng kinh hãi, Thụy An Vương như chim ưng lao tới, tay không nắm chặt lưỡi kiếm sắc... Trong phòng tràn ngập mùi máu tanh, máu rơi xuống đầy trên mặt đất như những đám mây màu đỏ, thân thể Lý Sướng mềm nhũn đổ xuống mặt bàn, giống như khi thời điểm cảnh xuân tươi đẹp đã đến cực thịnh, đóa hoa mẫu đơn kiêu diễm theo làn gió mà héo tàn.

Tình sâu đậm không thể xa cách, sống không đến được với nhau, vậy khi chết có thể đến được với nhau.

Lý Sướng yêu sâu đậm Bộ Bình Xuyên, như Lạc Đà đối suối nước ngọt, như hoa đào chờ gió xuân, như thảo nguyên chờ mưa xuống, nếu như thiếu thì sinh mệnh không thể sống được. Mất đi hần, nàng chỉ có thể nẩy cái chết theo hần. Tình yêu khi vỡ khó lành, nàng có khả năng vì tình mà tự cắt cổ mình tự vẫn.

45. Chương 45

Chương 45

Ba người cùng lên xe ngựa tiến tới Thụy An Vương Phủ. Nguyễn Nhược Nhược đi vào trong đó nửa ngày sau mới đi ra, nàng vừa lên xe, ngồi chờ đã lâu, Diêu Kế Tông mở lời hỏi ngay:

- Lý Sướng ra sao rồi?

Sắc mặt Nguyễn Nhược Nhược nặng nề, chậm rãi nói:

- Lý Sướng đúng là bị bệnh.

Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu đồng thanh hỏi:

- Nàng bệnh có nặng lắm không?

- Bệnh cũng không nhẹ.

- Rồi cuộc bị bệnh gì? Đã mời đại phu đến khám chưa?

- Tâm bệnh, đại phu nào cũng không trị được.

- Tâm bệnh?- Diêu Kế Tông ngăn ra.- Có ý tứ gì? Người nói rõ ra đi.

- Bản thân Lý Sướng ngây ngốc, ai cũng không nhận ra.- Nguyễn Nhược Nhược thở dài.

- Cái gì?- Diêu Kế Tông bỗng nhiên đứng dậy, đầu đập vào nóc thùng xe, hần ôm đầu ngồi xồm xuống, đau đến nỗi không nói nên lời.

- Ta xem xem, đụng ở chỗ nào.- Sở Thiên Diêu ôm đầu hần vào trong ngực mình mà thổi phù, nhưng trong tâm thì đau thương chưa xót.

- Biết người quan tâm lo lắng cho nàng, nhưng người dùng sốt ruột như vậy được không? Làm vậy càng loạn thêm.

Đầu của Diêu Kế Tông ở trong ngực Sở Thiên Diêu, áo dài màu xanh nhạt, từ thân thể tỏa ra mùi thơm, làm cho hần hoảng hốt, lập tức mặt đỏ bừng tránh ra đằng sau.

- Không có việc gì, không có việc gì, ta không đau.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn hai người bọn họ, trong đáy mắt nổi lên một chút ý cười, tổng thể đôi này cũng không cần người khác quan tâm.

- Nguyễn Nhược Nhược, người nói Lý Sướng ngây ngốc?- Diêu Kế Tông hỏi lại.

- Đúng vậy, ai tới nàng cũng không để ý đến, chỉ lặng lẽ nằm ở trên giường thôi. Nói với nàng cái gì, nàng đều không đáp, ngay cả khi ta đặt bông hoa vào tay nàng, nói nhỏ với nàng là của Bộ Bình Xuyên đưa cho, nàng cũng không có chút phản ứng nào cả. Trước kia xinh đẹp yêu kiều cười nói như vậy, hiện tại người như khúc gỗ.- Nguyễn Nhược Nhược thở dài không thôi.

- Phu thê Thụy An Vương có giải thích tại sao nàng bị bệnh không?- Sở Thiên Diêu hỏi.

- Bọn họ nói là bị phong hàn, sốt liên tục trong vài ngày, thành ra như vậy.

- Nói vậy thỏa đáng sao? Tưởng người khác ngu? Tuyệt đối là bị kích động quá lớn mới sinh ra tình trạng như vậy. - Diêu Kế Tông rất tức giận.

- Ta cũng thấy như vậy. Nhất định tinh thần của nàng bị đả kích rất lớn.- Nguyễn Nhược Nhược gật đầu nói.

- Lý Sướng thấy được cái gì mà kích động như thế? Nhất định có liên quan đến Bộ Bình Xuyên.- Sở Thiên Diêu nói.

Nghe Sở Thiên Diêu nói vậy, Diêu Kế Tông đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt trắng bệch. Nguyễn Nhược Nhược nhìn qua một cái thấy vậy, nói:

- Diêu Kế Tông, có cái gì nói ra mau.

- Tứ lang, người có nhớ rõ ngày tết đoàn ngộ, chúng ta thảo luận cái vấn đề kia không? Nếu Lý Sướng chúc mê Bộ Bình Xuyên, nàng sẽ mang hắc giầu ở nơi nào?

Đương nhiên Sở Thiên Diêu nhớ rõ, Diêu Kế Tông nhắc nhở một câu liền bừng tỉnh. Nàng cũng nhớ tới gì đó, sắc mặt cũng trở lên trắng bệch. - Không phải là người muốn nói...- Lại chần chờ không dám nói tiếp.

- Nay, hai người các người có thể nói rõ một chút được không?- Nguyễn Nhược Nhược khẩn trương.

- Nếu Lý Sướng chúc mê Bộ Bình Xuyên ở trong phòng của mình, sau đó mang hắc giầu ở trong khuê phòng, không khéo bị Thụy An Vương phát hiện mà nói....- Diêu Kế Tông nói không được nữa.

Nguyễn Nhược Nhược nghe được cũng hít một hơi khí lạnh.

- Nếu thật sự là như vậy, khẳng định Bộ Bình Xuyên chết chắc rồi. Có một nam tử lên vào trong Vương Phủ thâu hương trộm ngọc, Thụy An Vương sao có thể nuốt được cục khí tức này.

- Đúng là vậy, khẳng định Thụy An Vương sẽ...- Diêu Kế Tông gơ tay làm động tác chém.- Mà Lý Sướng từ trong cung trở về, biết được cha nàng ra tay độc ác với Bộ Bình Xuyên. Nàng đương nhiên liền...

Nếu giả thiết trường hợp này xảy ra, Nguyễn Nhược Nhược cũng không khỏi trắng bệch khuôn mặt.

- Nếu quả thực như thế, bệnh này của Lý Sướng sợ rằng không được tốt lắm.

Lời vừa nói ra, ba người trầm mặc không nói gì.

Hữu tình sinh ra một mối, một chữ "Tình", mà liên lụy cả cuộc đời, từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu người si tình. Cũng chỉ trách, tình như trăng với gió.

Thụy An Vương Phủ, Giáng Tuyết Lâu.

Trong lư hương khói hương lượn lơ lan ra, tỏa hương hoa mai thơm ngào ngạt. Trong phòng được đốt đèn, phát ra ánh sáng như ban ngày. Thụy An Vương Phi ngồi yên ở trước giường đã lâu, đối với nữ nhi đang hôn mê ở trên giường rơi lệ không ngừng. Bách Hợp đứng ở phía sau nàng, khuôn mặt cũng mang theo đau thương.

Vốn Bách Hợp đang chờ xử trí, nhưng khi Lý Sướng bị thương dùng kiếm tự vẫn, tuy Thụy An Vương đã dùng tay không đoạt lại kiếm sắc, nhưng vẫn bị lưỡi kiếm sắc cắt sâu vào trong thịt. Vết thương loại này

không thể để cho người khác nhìn thấy được. Trong những người biết chuyện này, cũng chỉ có thể để nha đầu này hầu hạ. Thương thế của Lý Sướng, trong vương phủ ngoài phủ thê Thụy An Vương, cũng chỉ có Bách Hợp, Chu ma ma cùng Tiết Tấn là ba người biết. Còn thái y tới bắt mạch, đã bị nghiêm lệnh không nói bệnh tình ra ngoài.

- Vương phi, sắp tới giờ hội.

Nhìn đồng hồ cát tính thời gian ở trên bàn, Bách Hợp nhẹ giọng nhắc nhở nói.

Thụy An Vương Phi chăm chú nhìn nữ nhi đang nằm ở trên giường, đồng hồ cát chảy một đường xuống dưới. Một lát sau, Lý Sướng đang mê man ở trên giường, bỗng dưng mở hai mắt.

- Sướng nhi, con đã tỉnh dậy - Thụy An Vương Phi nhẹ nhàng nói.

Còn Lý Sướng quay mặt làm ngơ, ánh mắt của nàng mờ mịt như sương mù, đẩy chần ra bước xuống giường. Giống như mộng du bước tới bên cửa sổ, dựa vào lan can ngồi xuống. Cũng không nói từ nào, hoảng hốt nhìn lùm cây Ngân Hạnh phía trước.

Thụy An Vương Phi đi đến bên cạnh nàng, thử cùng nàng nói chuyện. Nhưng bất luận nói như nào, Lý Sướng cũng không trả lời lại. Mặc dù có muôn ngàn lời muốn an ủi, nàng vẫn lặng lẽ im lìm. Đôi mắt mơ màng, vẫn chăm chú nhìn lùm cây Ngân Hạnh.

Thụy An Vương Phi khuyên giải không có tác dụng, chỉ biết thở dài, Thụy An Vương bước vào, trong tay áo, bàn tay được quần vải trắng thật dày, nói:

- Tình trạng Sướng nhi vẫn như này sao?

- Vương gia, vẫn như vậy. Bất luận hôn mê thế nào, mỗi đêm Lý Sướng đều dậy vào giờ hội. Khi tỉnh lại, đều ngồi ở đây ngắm người nhìn cây Ngân Hạnh, nói với con thế nào cũng không trả lời.

Wương Phi vừa nói vừa lau lệ.

Thụy An Vương vịn vào lan can, nhìn bóng cây Ngân Hạnh phía đối diện một lúc lâu. Sau đó mới nhìn thần sắc mơ màng của nữ nhi, nhíu mi lại, sắc mặt giận dữ cùng lo lắng. Tự nhiên ông ta có thể đoán ra được, hàng đêm nam tử kia đều đến gặp nữ nhi, từ cây này mà vào phòng. Nay người đó đã không còn, nhưng nữ nhi không thể quên được hắn. Đến nỗi tương tư thành bệnh, tâm bệnh khó chữa.

Quan sát đã ba mươi ba ngày, cũng chỉ còn trách trời, trong bốn trăm linh bốn loại bệnh, bệnh tương tư có thể chữa được sao?

Bầu trời trong sáng, không có một gợn mây, mặt trăng tròn trịa.

Canh ba Bộ Bình Xuyên mới tỉnh lại, lặng lẽ nằm ở trên giường. Nghiêng đầu nhìn, qua hồ nước trong xanh là bờ cát, cũng thấy mặt trăng sáng trên bầu trời. Phía bên cửa sổ gian nhà là khu rừng trúc rậm rạp. Ánh sáng chiếu lên những tán lá, phản chiếu thành ngàn vạn chấm bạc. Rừng trúc hiện giờ giống như bầu trời tinh tú.

Phong cảnh này quá mức quen thuộc, màn đêm như thế này đã trải qua, khi đó, hắn ẩn thân trên cây Ngân Hạnh để chờ vào Giáng Tuyết Lâu. Lúc đó cũng chỉ có ánh trăng làm bạn. Để chờ đợi nói chuyện với một thiếu nữ, chờ đến khi nha hoàn lui ra, mới mỉm cười nhảy vào lan can. Ánh đèn luôn sáng, nhưng chỉ là điểm sáng nhỏ. Hai người ở bên cửa sổ, thủ thủ nói chuyện không dứt.

Mà giờ, chỉ có một mình đơn độc ngồi bên cửa sổ. Còn có, có cái bóng của mình nữa thôi.

Nhớ tới Lý Sướng, nhìn không được, ngực Bộ Bình Xuyên bỗng nhiên đau nhói. Nàng ra sao rồi? Tay thử dùng sức một chút, muốn chuyển động thân thể của mình. Nhưng mà cả người vô lực, ngực đau đến nỗi muốn cử động thân thể một chút cũng không được. Bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, ở sâu trong đôi mắt của hắn, có một nỗi lo âu.

Thăm nghĩ trước đó, khi gặp được vui mừng biết bao. Giờ không gặp được nhau, u buồn như trời sắp chuyển mưa.

Ôm một tia hi vọng, liên tục vài ngày, Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu ở trong ngoài thành Trường An tìm kiếm Bộ Binh Xuyên. Trong thành hỏi tất cả trà lâu tửu điểm lớn nhỏ, ngoài thành tìm khắp các chùa chiền miếu lớn miếu nhỏ, nhưng vẫn không thu hoạch được gì cả.

Đồng thời, Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi điều tra theo phương hướng khác là tìm xem ngày tết đoàn ngộ hôm đó, Thụy An Vương Phủ có gì khác thường không? Cũng vậy, không có kết quả. Thụy Vương gia là nhân vật như thế nào? Một khi ông ta muốn giấu chuyện, có thể để cho người khác tìm ra được manh mối chăng?

Nguyễn Nhược Nhược thăm Lý Sướng một lần nữa, thấy bộ dạng nàng vẫn như vậy, yếu đuối tái nhợt mê man nằm trên giường. Thụy An Vương Phi ngồi ở bên giường vẻ mặt lo âu, mà không thể nói nỗi buồn sâu cho nàng nghe được.

- Vương phi không cần lo lắng, tục ngữ nói, bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, Sướng muội muội bị bệnh tuy chưa có khởi sắc, nhưng đường bệnh thời gian dài rồi cũng sẽ tốt hơn.

- Ta chỉ sợ, nó bị bệnh này.....

Wương Phi nói chưa hết câu liền ngừng lại, rồi thở thật dài.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn sắc mặt, quyết định thử một lần, rồi nảy ra ý định nói:

- Vương Phi có thể thẳng thắn nói ra được không? Sướng muội muội có phải là do phong hàn, hay là nguyên nhân khác? Cũng chỉ có bệnh tương tư, mới không có thuốc chữa.

Nàng nói liên tục một lượt, sau đó là cười, là trêu ghẹo muốn người khác đỡ sầu. Vương Phi nghe thì sắc mặt trắng ra, nửa ngày sau mới miễn cưỡng cười một tiếng:

- Đúng vậy, nhất định sẽ tốt.

Cũng không phát hiện ra trong lời nói của mình run run, Nguyễn Nhược Nhược nghe được liền minh bạch, trong lòng trầm xuống.

Mà qua một hồi, Bách Hợp tiến vào đút thuốc cho Lý Sướng, chặn phủ được hé ra, Nguyễn Nhược Nhược liếc mắt nhìn thoáng qua sau gáy nàng, thấy bên trong có quần vải trắng, được cổ áo che lại một nửa. Nàng đương nhiên đoán ra được cái gì làm thương, tâm liền chấn động. Kiểm chế ngồi xuống một lát, sau đó mới cáo từ rời đi.

Sau khi Nguyễn Nhược Nhược rời đi được một lát, Thụy An Vương vén rèm bước vào trong phòng. Nhìn Thụy An Vương Phi ngồi bên giường mặt đầy nước mắt, nhin không được thở một hơi thật dài.

- Nàng đừng khóc, Sướng nhi đã thành dạng này, nàng lại khóc tổn thương đến thân thể, chẳng phải càng làm cho ta thêm phiền lòng?

Thụy An Vương bước đến bên cạnh thê tử, đặt tay lên vai nàng, nhẹ nhàng khuyên nhủ. Bản thân là trưởng quân bộ binh, thống lĩnh ba quân, là một Vương gia nghiêm nghị. Còn ở trước mặt thê tử kết tóc, cứng rắn như thế nào giờ cũng chỉ còn ôn nhu.

- Đều tại ngươi, vì cái gì ngươi lại giết người tên Bộ Binh Xuyên? Nếu ngươi lưu lại cho hắn một con đường sống, Sướng nhi sao tới tình trạng này?

- Vũ nhi...

Thụy An Vương gọi khuê danh của thê tử, cũng lấy lý do thuyết phục.

- Nam nhân kia không thể giữ hắn lại được, không dứt khoát sau này hắn sẽ làm loạn.

- Đúng, ngươi quyết định thật nhanh chóng, hiện tại giờ không phải đã loạn rồi sao? Sướng nhi..... Sướng nhi đã mắc tâm bệnh, phải chữa cho con như thế nào?

Thụy An Vương Phi nhìn nữ nhi ngơ ngác ở trên giường, lời nói ghen ngào, nước mắt rơi không ngừng.

Nhất thời, Thụy An Vương không nói được gì, cũng không ngờ được nữ nhi đối với Bộ Bình Xuyên kia tình cảm sâu đậm, khi biết hần đã chết, liền hoành kiếm tự vẫn. Cho dù đã cứu được, nhưng thần trí thì hôn mê. Trong tâm mình không khỏi hối hận, nhưng việc đã đến nước này.....

Tĩnh An Vương Phủ, Lưu Tiên Cư.

Khoảng sân trước rừng trúc, có chiếc bàn đá đặt ở chỗ đó. Lý Hơi, Nguyễn Nhược Nhược, Diêu Kế Tông, Sở Thiên Diêu, bốn người cùng ngồi ở đó, đem tất cả các tin tức thu thập được nói ra, sắc mặt mỗi người đều ngưng trọng.

- Nếu theo lời Nhược Nhược vừa nói, Lý Sướng từng dùng kiếm tự vẫn. Khi nàng tìm cái chết, khẳng định Bộ Bình Xuyên bị Vương thúc.....

Lý Hơi nói đến đây dừng lại. Ý ở trong lời, không cần nói ra hết.

- Đáng tiếc Bộ Bình Xuyên, đáng thương cho Lý Sướng.

Sắc mặt Nguyễn Nhược Nhược ảm đạm.

Diêu Kế Tông không tự chủ được nhớ tới tình cảnh lúc mới gặp Lý Sướng cùng Bộ Bình Xuyên. Tháng hai đầu xuân, một mảnh mẽ như thanh kiếm, cùng một bóng hồng, như hoa nở tháng ba, nở nụ cười như ánh mặt trời bình minh chiếu lên tuyết trắng. Giờ đây, cũng đã qua đi..... Một đôi tình nhân vì nhau mà sinh, nay cách biệt hai nơi.

Sở Thiên Diêu cúi đầu không nói. Một thời gian dài sau, Diêu Kế Tông liếc mắt thoáng nhìn qua một lần, lay nhẹ một cái, nói:

- Tứ Lang.

Sở Thiên Diêu theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, Diêu Kế Tông thấy vậy giật mình. Cũng do ánh mặt trời phản chiếu, trong đôi mắt như lóe sáng. Cũng vì duyên cớ..... Trong đôi mắt kia mờ mịt nước mắt? Đang khóc sao? Lý Hơi cùng Nguyễn Nhược Nhược đều nhìn qua, rất ngạc nhiên, Nguyễn Nhược Nhược thấy được thì biết là đương nhiên.

Biết mình thất lễ trước ba người cùng bàn, Sở Thiên Diêu mở miệng muốn nói, nhưng một từ cũng không nói được. Chỉ còn cách yên lặng đứng dậy, đi sâu vào trong rừng trúc.

Diêu Kế Tông đứng dậy muốn đi cùng, liền bị Nguyễn Nhược Nhược kéo lại.

- Người ngồi yên, ta nghĩ để Sở Thiên Diêu một mình ở đó là được rồi.

Diêu Kế Tông ngồi lại vào ghế, nhìn bóng người đi sâu vào trong rừng trúc, trong đôi mắt biến đổi không ngừng. Nửa ngày sau, hần cúi đầu nói:

- Nguyễn Nhược Nhược, người nghĩ cái biện pháp, đưa Tứ Tang vào trong Thụy Vương phủ được không?

- Đưa hần vào trong Thụy Vương phủ làm gì chứ?

Nguyễn Nhược Nhược không hiểu được ý này.

- Người không thấy sao? Tứ Lang rất yêu Lý Sướng, biết được Bộ Bình Xuyên đã chết, có khả năng Lý Sướng không tốt, hần đau khổ lắm nha. Nam nhi đã rơi lệ không thể coi nhẹ được, khi đến mức thương tâm. Hần sẽ khóc, lúc này, tâm rất đau thương. Người nghĩ biện pháp cho hần thấy được Lý Sướng đi.

Nói chuyện cả buổi, Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi nghe được đều giật mình, nếu không phải đang không khí nặng nề, cơ hồ hai người muốn cười lớn. Nguyễn Nhược Nhược lắc đầu thở dài nói:

- Ta không thể đưa theo được, khuê phòng của tiểu quận chúa, sao ta có thể mang một cái “nam nhân” đi vào? Hơn nữa, tin tưởng ta, Sở Thiên Diêu không cần gặp Lý Sướng.

- Thế nào mà người biết hần không cần? Hần là huynh đệ của ta, so với người, ta càng hiểu hần hơn người.

Nguyễn Nhược Nhược chỉ hận rèn sắt không thành thép, nói:

- Lão Lưu, ta có thể mắng người ngu xuẩn, thường ngày sao người tự mình thông minh vậy?

- Ta thì liên quan gì? - Diêu Kế Tông không rõ.

Không thể cùng hắn nói chuyện tiếp, Lý Hơi phải tới Lễ Bộ làm việc, còn Tĩnh An Vương Phi thì cho nha hoàn đến gọi Nguyễn Nhược Nhược. Phu thê bọn họ không thể tiếp khách được nữa, Diêu Kế Tông đành tìm Sở Thiên Diêu cùng trở về.

Thương thế dần chuyển biến tốt, Bộ Binh Xuyên có thể ngồi dậy bước xuống giường đi lại. Mặc dù thân thể còn hơi yếu, đi lại chậm chạp cử động thì không có lực. Dù sao cũng bị một đao đâm vào ngực, cái mạng đã được kéo về từ quỷ môn quan. Không dưỡng thương tốt một thời gian dài, làm sao có thể khỏi hẳn như ban đầu được?

Mỗi ngày đều có một vị đại râu tóc bạc trắng tới bắt mạch trị thương cho hắn. Trong phòng ngoài tiểu nha đầu, còn một gã sai vặt. Ba người đều chiếu cố hắn cẩn thận. Ở lúc giữa hè, thời tiết nóng bức, thật không thuận lợi iệng vết thương liền lại. Nhưng ở bọn họ cẩn thận chăm sóc, thương thế không có điểm đáng ngại nào cả. Vết thương bên ngoài da cơ bản đã liền lại, nhưng thương tích bên trong lồng ngực cần có thời gian mới khỏi hẳn.

Trong thời gian dưỡng thương, Bộ Binh Xuyên đã vài lần hỏi Liễu Như coi chủ nhân là ai, nhưng nha đầu này chỉ cười mà không nói. Hỏi nhiều lần không được, hắn thôi không hỏi tiếp. Người ta muốn gặp hắn, cũng không cần hắn truy hỏi nhiều. Người ta không có tâm tư gặp hắn, hắn có hỏi thế nào thì cũng uống công.

Nhưng mà, đối với vị chủ nhân này thật làm cho người ta tò mò, đến tuột cùng là người như thế nào? Cứu một mạng người mà không cần người khác biết?

Sau giờ Ngọ ngày mùa hè, một ngày nóng bức và yên tĩnh. Trước cửa sổ là rừng trúc tươi tốt, bên dưới nó là bóng râm mát mẻ. Liễu Như bê bát thuốc tới, chờ cho Bộ Binh Xuyên ở trên giường đang tựa nửa người bên cửa sổ uống thuốc xong, sau đó mới nói:

- Bộ công tử, chủ nhân nhà ta đã tới đây, chủ nhân nghe nói thương thế của công tử đã chuyển biến tốt hơn, liền tới đây thăm công tử. Công tử lên chuẩn bị tinh thần khi thấy người nha.

Ngoài ý muốn, Bộ Binh Xuyên vừa mừng vừa sợ:

- Đương nhiên, quý chủ nhân đã đến đây, mau mời người vào đi.

Liễu Như mở cửa phòng ra, cung kính hành lễ. Từ bên ngoài cửa, chậm rãi đi vào là một vị công tử mặc áo dài chấm gót, thắt lưng phía trước có có hình ông sao, mây kiếm, phát ra khí thế cao quý.

Liếc mắt nhìn người mới tới, đồng tử Bộ Binh Xuyên co lại, sắc mặt vốn hơi tái, nay càng tái nhợt, hai tay đặt trên đầu gối run run, muốn nắm chặt lại, nhưng bởi sức khỏe suy yếu, không thể nắm chặt thành quyền được.

Khác với phản ứng mãnh liệt của Bộ Binh Xuyên, vị công tử kia lại bình tĩnh như nước, chỉ điềm đạm nói:

- Liễu Như, người ra ngoài trước.

- Vâng, thất hoàng tử.

Liễu Như bước ra khỏi phòng, liền đóng cửa phòng lại. Trong phòng còn lại một người đứng, người ngồi, đối diện nhìn nhau trầm mặc, như núi với hồ nước. Có cơn gió nhẹ từ bên ngoài rừng trúc thổi qua cửa sổ vào phòng, ở cái nóng bức mùa hè, một cơn gió như vậy làm cho người ta thư thái. Nhưng Bộ Binh Xuyên, lại có cảm giác lạnh, lạnh cả thể xác lẫn tâm hồn.

46. Chương 46

Chương 46

Ngày tết đoàn ngộ, Tây Viên Thụy An Vương Phủ.

Ở chỗ sâu trong rừng, sau khi Lý Hơi nói rõ lai lịch của Bộ Binh Xuyên xong, Lý Mân trầm mặc một lúc lâu mới nói:

- Hóa ra là vậy.

Ngắn ngủn bốn chữ, cũng thật cảm khái.

Lý Hơi nghe như vậy, cũng thấy sắc mặt như thế, tự biết không tiện ở lại, xoay người bước đi. Một mình Lý Mân ở lại run sợ nửa ngày, cũng chậm rãi thả bước, vẻ mặt miên man chậm bước trong sân. Tuy mắt đã thấy nhiều loại hoa thơm cỏ lạ ở trong thành Trường An, nhưng trong đầu vẫn hiện lên cảnh tượng cát vàng vụn dậm ở Ngọc Môn Quan ngoại.

Tất cả là cát, với những con đường rộng lớn và lãng mạn...

Có ngọn núi Minh Sa cùng dòng suối Nguyệt Nha.....

Bên dòng suối có một mỹ nữ mỹ miều, màu da rám nắng như được phốt mật, giống như khóm hoa thủy tiên.....

Năm đó từ biệt về kinh, trong tiếng rộn ràng cùng cát bụi mù mịt. Từ đó mọi liên hệ đều bị cắt đứt. Buồn bã quay đầu, giờ cũng chỉ là giấc mộng, không cách nào tìm lại được nữa.

Lý Mân chậm rãi bước đi mà suy nghĩ miên man, không biết vào vườn phía nam khi nào, lưng thưng bước đi sâu vào trong vườn. Gia đình trong phủ tự nhiên không có ai bước ra cản hãm lại cả, khi thấy hãm tất cả đều quỳ xuống, mặc hãm tự do đi lại. Đi vào sâu trong vườn, khi tới hồ nước hãm dừng lại. Hồ nước nhỏ được dùng đá Thái Hồ xếp thành hình trăng tròn, giống như dòng suối Nguyệt Nha ở Ngọc Môn Quan ngoại. Hãm kim lòng không được ngồi xuống, lấy tay tát một chút nước trong hồ. Trong ký ức nhớ tới một đôi tay như ngọc, ở trong dòng suối tạo thành những gợn sóng, từ đầu ngón tay tí tách nhỏ xuống những giọt nước như những hạt ngọc.

“Ta yêu chàng, cũng giống như yêu nước.”

Bên tai tựa hồ vang lại những thanh âm đó, ôn nhu lại ngọt ngào, vang lên như tiếng ngọc chạm vào nhau.

Nữ nhi sa mạc một khi đã phát ra lời thề tình yêu, sinh mệnh chỉ thuộc về người đó

- Giống như dòng nước tràn quý chảy vào vùng đất khô cằn. Ôn nhu như nước, thuần khiết như nước suối trong, giống như dòng nước chảy trong sa mạc, cái nóng của sa mạc không thể làm cho dòng nước cạn. Nữ tử như nước, tình yêu của họ cũng vậy. Có thể mềm mại như nước, cũng kiên cường như mặt nước đóng băng rắn chắc.

Mà hãm, khi đi nhẹ nhàng như gió mây. Một hoàng tử tuổi trẻ phong lưu, có biết bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp như hoa ngược nhìn, bên người hãm không thiếu nhất chính là mỹ nhân. Huống chi, lần đến Ngọc Môn Quan của hãm là được Phụ Hoàng ban cho làm khâm sứ khảo quân, nó là thể hiện tín nhiệm cùng trọng dụng. Dù có yêu thế nào, hãm có thể mang theo về một mỹ nhân được sao? Lưu một người ở lại, như vậy sẽ không có nhược điểm phong nguyệt ảnh hưởng đến quốc sự. Mỹ nhân thì nhiều giống như hoa đua nở, liễu xanh rợp, như chim oanh chim yến bay lượn mỗi khi xuân đến. Cảnh đẹp chỉ làm cho người ta say đắm nhất thời, nhưng giang sơn chỉ có một, mỹ nhân đáng coi trọng sao? Điều này không nói ai cũng biết.

Tâm ý của thiếu niên giống như mây với gió, chỉ có..... Tâm ý người thiếu nữ sâu đậm và đẹp đẽ.

Đêm trước khi biệt ly, gặp nhau một lần cuối, cuối cùng, đó là một đêm cuồng hoan. Giây phút đó thật ngọt ngào, làm cho hãm say đắm trong mật ngọt cùng nàng. Vui vẻ qua đi, một lần nữa cùng nàng ngồi bên cửa sổ nói chuyện. Canh hai, canh ba, canh bốn..... Qua canh bốn, chuyện chưa dứt, tình chưa dừng, đêm như trôi đưa. Cuối cùng nàng u buồn nói:

“Năm có năm nhuận, tháng có tháng thừa, có gì không có thêm canh giờ? Ông trời ơi, sao không thừa thêm một canh nữa?”

Trong thoáng chốc, tâm tình của hắn chấn động, nhìn không được ôm chặt nàng vào lòng, cũng không liên quan gì đến tình dục, chỉ đơn thuần từ nội tâm muốn ôm nàng. Ôm lấy nàng cũng chỉ vì lưu luyến và say mê, hắn không muốn gì hơn “Thêm một canh” của nữ nhi sa mạc.

Vốn hắn tới nơi đây không nghĩ có được tấm thân thể của nàng, đột nhiên, trong tâm mềm lại, ôn nhu hỏi:

“Hiện tại ta không thể đưa nàng đi theo, chờ ta một thời gian. Qua vài ba tháng, hay là nửa năm, ta đến đón nàng. Nàng nguyện ý chờ ta sao?”

“Đương nhiên, ta nguyện ý chờ chàng cả đời.”

Khuôn mặt của nàng rạng rỡ, giống như ánh mặt trời lúc bình minh.

Khi vừa đi, hắn phụ bạc nàng ngay. Khi hoan ái, hoặc ít hoặc nhiều hắn có chút tình cảm. Nhưng chút tình cảm ấy của hắn như những giọt sương sớm, khi mặt trời lên cao, lại biến mất không chút dấu vết.

Nàng hết mực mà chờ mong lời hứa hẹn của hắn. Mà hắn, càng lúc càng xa dần, rồi quên mất đoạn tình duyên ở sa mạc này. Lời nói ban đầu cũng sớm theo gió bay đi. Quanh thân mỹ nhân quay quần như mây, còn khóm thủy tiên xinh đẹp trong sa mạc sớm đã héo mòn trong trí nhớ. Mà nàng, quyết trí dùng cả sinh mệnh chờ hắn.

Tình yêu trong sa mạc, bất quá hắn chỉ cho là một lần say rượu, qua một giấc ngủ liền tan hết rượu, sớm hôm sau liền tìm trò vui khác đến tối. Cho rằng với nàng, cũng chỉ là một lần ngộ độc rượu, một chút đó không thể sinh ra di chứng. Cho đến khi sinh mệnh đó không còn.

Trong cuộc đời này, lần đầu tiên Lý Mân biết đến— phụ bạc.

Trong vườn yên tĩnh, trừ những cây xanh, không có tiếng người. Lý Mân ngồi xuống bên hồ nước, nhớ lại chuyện cũ, phảng phất như trong mộng. Bỗng có những tiếng bước chân quấy nhiễu suy nghĩ của hắn. Theo tiếng động nhìn lại, ở bãi đá lờm chờm cách đó không xa, thấy phía ngoài đường mòn cách mấy trượng có ba người đang đi trên đó. Hai người đang khiêng một cái thùng gỗ lớn, một người ở phía sau thúc giục:

- Đi mau, đi ra cửa sau lên xe ngựa bên ngoài.

Lý Mân nhận ra người đang nói là ái tướng Tiết Tấn, tâm phúc của Thụy An Vương. Nhưng nơi này là vườn sau của vương phủ, cũng là nơi ở của gia quyến. Không phải là nơi thị vệ có thể bước vào, nhất định là Thụy An Vương cho gọi. Không phải Thụy An Vương đang ở Nam Viên thiết đãi khách sao? Khi nào lại tới hậu viện? Tiết Tấn cùng hai thị vệ mang theo cái hòm đi ra ngoài làm gì vậy? Nhìn theo hướng bọn họ vừa đi ra, trong đó thấp thoáng thấy mái ngói của Giáng Tuyết Lâu.

Ba người vội vàng đi qua, biến mất ở cửa sau hậu viện. Lý Mân đứng lên đi qua chỗ đó, bước theo chỗ bọn họ vừa đi vài bước, ánh mắt lơ đãng nhìn xuống, nhìn thấy trên đường đá ngũ sắc, có vệt hồng người ta khó có thể thấy. Giật mình, hắn ngồi xuống nắn đầu ngón tay quệt lên trên đó, là máu. Hòm gỗ được mang ra từ trong Giáng Tuyết Lâu, giọt máu này từ đâu xuất hiện? Trong hòm gỗ là gì?

Lý Mân nhíu mày đứng dậy, giương giọng gọi:

- Triển Vũ, Triển Dục.

Theo tiếng hắn gọi, hai ngự tiền thị vệ vẫn theo xa xa, liền chạy nhanh tới nghe hắn sai bảo.

- Đi theo ba người vừa rồi, xem bọn họ đi nơi nào? Làm cái gì? Mang cái hòm gỗ kia về đây cho ta, còn có, đừng để cho bọn họ phát hiện.

Việc tư của Thụy An Vương Phủ, tự nhiên không thể để lại dấu vết.

- Vâng, Thất hoàng tử.

Triển Vũ, Triển Dục lĩnh mệnh, hai đạo thân ảnh mau lẹ ra khỏi hậu viện.

- Hóa ra..... Người là đệ đệ Y Thủy.

Tĩnh lặng thật lâu sau, vẫn là Lý Mân nói ra trước.

Khóe môi Bộ Bình Xuyên khẽ động, thoáng hiện ra chút lạnh lùng cùng châm biếm:

- Thất hoàng tử..... Vẫn còn nhớ rõ tên tỷ tỷ của ta, thật là vinh hạnh a.

Vốn Lý Mân sớm đã lãng quên cái tên đó, nhưng mà, hồi tưởng lại, mới phát giác không phải như vậy. Thời gian thoáng qua đi, khi cái trân quý nhất biến mất người ta mới phát giác ra mình đã làm mất nó.

Y Thủy- Trong tâm của hắn, từ lâu nàng giống như đã được phủ một lớp bụi dày, khi lấy ra thổi sạch lớp bụi thời gian bám trên đó, mặc dù đã qua dĩ vãng nhưng vẫn mới như ban đầu. Giống như khóm hoa hồng giữa sa mạc, trong mấy ngày, liền héo rũ như cỏ khô, nhưng khi để vào trong nước, để qua vài ngày, nó chậm rãi nở ra, trở thành một màu xanh lục dạt dào sức sống.

- Khi đó, quả thật ta không tiện đưa nàng đi theo. Giờ nghĩ lại, thật sự là hối hận.

Lý Mân thở dài.

Bộ Bình Xuyên nghiêng răng nói:

-Thất hoàng tử, trên đời không có bán thuốc hối hận.

- Đúng vậy, trên đời không có bán thuốc hối hận. Nay có hối, cũng đã muộn.

Trong thanh âm của Lý Mân chứa mất mát và ảm đạm. Lúc trước, hắn coi thường ly biệt, chỉ vì hắn cảm thấy mỹ nhân ở đâu cũng gặp được. Giờ phút này hắn mới hiểu được, có được mỹ nhân, nhưng khó gặp được người thâm tình. Trước có Y Thủy, sau cũng chỉ có Y Thủy, không có người nào yêu hắn sâu sắc mãnh liệt như lửa như vậy. Yêu, cho dù có chết cũng không oán.

- Người đã đáp ứng với tỷ tỷ, tối đa trong vòng nửa năm tới đón tỷ tỷ. Vì lý do gì người không có tới? Căn bản người không có nhớ rõ có người như tỷ tỷ phải không?

Bộ Bình Xuyên lạnh lùng hỏi, hỏi thật sắc bén.

Một từ Lý Mân cũng không trả lời được. Sau nửa ngày mới thấp giọng nói:

- Thực xin lỗi.

Trong cuộc đời này của hắn, chưa bao giờ có nói qua ba chữ này. Đơn giản không phải nói ột mình Bộ Bình Xuyên nghe, mà nói cho cả người mình yêu ở một nơi nào đó, nói cho nữ nhi sa mạc vì yêu mình mà chết .

“Thực xin lỗi.” Bộ Bình Xuyên thì thào nói lại một lần, đột nhiên nở nụ cười, nụ cười vô cùng mỉa mai.

- Ba cái từ này nghe thật nhẹ nhàng, thất hoàng tử. Ta nhận thấy, chỉ có máu của người, mới có thể an ủi tỷ tỷ của ta ở trên trời. Cho nên, ta mới đi khắp nơi tầm sư, khắc khổ luyện võ, không quản vạn dặm đi tới Trường An. Ta thề phải giết được người, cũng không tiếc bất cứ giá nào.

Lý Mân nhìn khuôn mặt đầy phẫn nộ và lạnh lùng của Bộ Bình Xuyên, tĩnh lặng hồi lâu, đột nhiên cất tiếng gọi: “A Xuyên.”

“Câm ngay!” Thân thể Bộ Bình Xuyên chấn động, sắc mặt càng trắng bệch, quát lớn:

- Câm ngay, ai cho người gọi ta như vậy?

Chỉ có tỷ tỷ đã mất của hắn, mới có thể gọi hắn như vậy. Một tiếng gọi, thật ôn nhu trù ẻo:

A Xuyên, người lại bướng bỉnh.

A Xuyên, người lại cùng người ta đánh nhau.

A Xuyên..... A Xuyên..... A Xuyên.....

Tiếng gọi ôn nhu như vậy, đã không còn nghe thấy nữa. Năm đấy mới có mười ba tuổi, một đường kiếm sáng chói mắt, đã cướp đi sinh mệnh cùng với tháng ngày tốt đẹp. Từ đó tâm của hắn như thảo nguyên cát, một mảnh hoang vu. Năm tháng qua đi, chuyện đó sớm hóa thành cát bụi, nhưng trong lòng của hắn tích

lại thành một lớp tro tàn thật dày. Làm cho hắc vĩnh viễn không cảm thấy ấm áp, chỉ thấy lạnh lẽo như băng.

Lý Mân là hoàng tử, trong cuộc đời này, chỉ có hắc khiển trách người khác, chưa từng có người khiển trách hắc cả. Nhưng khi Bộ Bình Xuyên phản nộ, hắc cũng không có tức giận.

- Y Thủy từng nhắc tới người với ta, nàng nói, A Xuyên là đệ đệ duy nhất của nàng, là người thân duy nhất.

Mọi chuyện tưởng nghĩ đến đã phai nhạt, đột nhiên lại nhớ tới toàn bộ. Y Thủy nhăn mày cười khẽ, giọng nói nhẹ nhàng, nàng đã từng nói có một đệ đệ ruột thịt.

" Khi chàng tới đón ta, ta nhất định phải đưa A Xuyên đi cùng. Ta không thể để ấy ở lại được, bất luận như thế nào cũng không thể bỏ mặc được."

" Nếu là đệ đệ duy nhất của nàng, vậy đưa hắc đi theo." Hắc trả lời không chút để ý, giống như nàng chỉ mang theo thêm một kiện hành lý. Mà nàng, nghe được lại cười như ánh nắng ban mai.

- A Xuyên, người phải hiểu được. Trong cuộc đời của tỷ tỷ người, có hai nam nhân yêu quý nhất, chính là ta và người. Nàng ở trên trời có linh thiêng, cũng không muốn nhìn thấy hai chúng ta tàn sát lẫn nhau.

- Không cần mang tỷ tỷ của ta ra làm tấm chắn - Lời nói của Bộ Bình Xuyên như tiếng sấm.

- A Xuyên, không phải ta mang nàng ra làm tấm chắn. Thực tế, nếu ta không có tình cảm với nàng, căn bản ta không cảm thấy áy náy, cũng không ở chỗ này nói với người. Người tốn hao bao nhiêu tâm trí muốn giết ta, ta lại không có nửa điểm suy nghĩ tới truy cứu người. Bởi vì người là đệ đệ Y Thủy, ta phụ bạc nàng, cũng đã phải trả giá. Cho nên, người cứ việc hận ta, ta cũng không muốn cùng người đối địch - Lý Mân thành khẩn nói.

Bộ Bình Xuyên vẫn tĩnh lặng, Lý Mân nói chuyện cả buổi, là cho hắc tỉnh lại từ trong phần nộ cùng cừu hận, nhớ tới bản thân mình đang ở nơi nào. Nghiến chặt răng lại, hắc gần như tiếng hỏi:

- Vì cái gì người cứu ta?

- Bởi vì người là đệ đệ Y Thủy - Lý Mân nói lại lời này.

"Ha ha ha," Đột nhiên Bộ Bình Xuyên cười thành tiếng lớn, tiếng cười lại vô cùng thê lương.

- Thất hoàng tử thật là tình thâm, tỷ tỷ, chỉ tiếc..... Người nhìn không thấy.

Cười thật lớn, đột nhiên hắc ôm ngực cúi gập xuống. Cười kịch liệt như vậy, liên tác động đến thương thể chưa khỏi hắc của hắc, đau đớn từ bên trong ra đến bên ngoài. Miệng vết thương cũng đau, tâm cũng đau, đau đến nỗi trán chảy mồ hôi lạnh rơi xuống dưới đất, Bộ Bình Xuyên không nói được một từ. Trước mắt tối sầm lại, cái gì cũng không biết.

- Thất hoàng tử, Bộ công tử không có gì đáng ngại cả, chỉ là, do thương thể làm cho thân thể suy nhược, hơn nữa cũng do đau đớn công tâm mà dẫn đến ngất xỉu.

Lão thái y râu tóc bạc trắng bắt mạch cho Bộ Bình Xuyên xong, liền hướng tới Lý Mân bẩm báo.

Lý Mân gật gật đầu, vẫy tay cho thái y lui ra. Hắc nhìn Bộ Bình Xuyên hôn mê ở trên giường mà vẫn cau mày như cũ. m thâm thở dài: Vẫn là đến sớm, phải chờ tới khi thương thể của hắc tốt hẳn, mới có thể cùng hắc nói về chuyện tỷ tỷ của hắc.

Trước khi đi, Lý Mân dặn dò.

- Liễu Như, chiếu cố Bộ công tử tốt vào. Sau khi hắc tỉnh lại có gì khác thường, báo ngay lại cho ta.

- Nô tỳ tuân mệnh.

Mặt trăng ló lên, dần dần lên cao, ánh sáng màu bạc.

Sở Thiên Diêu ôm một hũ rượu lớn, đi tới bên hồ nước sau vườn. Nhìn hồ nước trong xanh trước mặt, nhớ tới một người có đôi mắt u ám như đáy hồ, hốc mắt của nàng đỏ lên. Bộ Bình Xuyên, một thiếu niên anh

tuần từng làm cho nàng động tình, cứ như vậy rồi bỏ nhân thế sao? Ngay cả hài cốt cũng không biết ở nơi nào, làm cho nàng muốn tế bái cũng không biết đi đâu tế bái. Một vò rượu ngon, chỉ có thể đổ xuống hồ nước này, biểu trưng cho thành ý.

Từng thăm mền qua, chẳng qua, chỉ có một mình mình diễn vai đó. Màn diễn sớm hạ xuống, vai diễn của nàng sớm đã kết thúc sau màn che. Nhưng mà giờ phút này, nghĩ lại dĩ vãng, vẫn như cũ, nàng thương tâm vì nam tử đã từng làm cho nàng động tâm. Vì hấn mà rơi lệ, có lẽ đó là chút tình cảm còn sót lại, cũng có thể đó là sự ôn nhu thiện lương thiên phú của nữ tử. Tình cảm thật huyền diệu, có ai nói rõ được không?

Một mình Sở Thiên Diêu ngồi ở bên hồ, cho đến khi mặt trăng lên cao. Đột nhiên, có những tiếng bước chân cắt đứt suy tư của nàng.

- Tứ lang, một mình ngươi ở đây ngăn người làm gì chứ?

Người đến là Diêu Kế Tông.

Vẫn ở trong bóng tối mập mờ, Sở Thiên Diêu vẫn cúi đầu xuống, không muốn hấn nhìn ra mình đang khóc. Biện minh nói:

- Ta chỉ ra đây hóng mát.

Diêu Kế Tông chỉ vào vò rượu nói:

- Hóng mát? Là uống rượu giải sầu chứ. Ta biết tâm tình của ngươi không tốt, ta cũng vậy, không bằng chúng ta cùng đi ra ngoài uống vài chén nào.

- Không cần, ta chỉ muốn ngồi ở đây.

Sở Thiên Diêu không có hứng thú.

Diêu Kế Tông trầm ngâm một lát, sau đó cẩn thận hỏi:

- Cần...Có cần ta rời đi không?

Sở Thiên Diêu nghe vậy ngẩn đầu nhìn hấn, ánh mắt hấn trong đêm sáng ngời ấm áp như ngọn lửa, có thể xua tan lạnh lẽo trong lòng của nàng.

- Không cần, ngươi cũng ngồi xuống đi.

Hai người sóng vai ngồi bên hồ, mặt nước sáng như gương, gió vẫn thổi nhẹ nhàng. Màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao, dưới ánh trăng mọi đóa hoa đã khép lại như đang lặng lẽ ngủ, những ánh sao lấp lánh phản chiếu xuống hồ theo từng đợt sóng nhỏ. Giờ phút này mọi sinh vật đã chìm vào trong tĩnh lặng, chỉ còn lại một đôi đang ngồi ở đó.

Xa xa, ở nổi vào vườn sau. Sở phu nhân đang đứng ở nơi đó, mỉm cười nhìn hai người đang sóng vai nhau ngồi dưới ánh trăng. Trong đêm nữ nhi ngồi ở hồ nước ngăn người, người làm mẫu thân hiểu rõ đây là biểu hiện của thất tình. Nhìn mà lo lắng nửa ngày, đột nhiên linh cơ chợt động, phái người đi gọi Diêu Kế Tông. Hấn lập tức lên ngựa chạy tới, ngăn người cùng với nàng. Thật là đứa nhỏ tốt.

Đương nhiên Sở phu nhân không biết, ban ngày Diêu Kế Tông đã thấy Sở Thiên Diêu thất thổ, cho nên, khi nghe người báo tứ công tử ra một chỗ ngồi một mình ngăn người, làm sao mà yên tâm, khẩn cấp chạy tới như cứu hỏa.

- Nương, người đứng ở đây làm gì chứ?

Ở bên tai bỗng dưng có người đặt câu hỏi, Sở phu nhân giật mình, quay đầu sảng giọng:

- Thiên Tiêu, ngươi, cái đứa nhỏ này, đi thế nào mà không có tiếng động vậy? Dọa nương nhảy dựng.

- Con là người tập võ, bước đi đương nhiên phải nhẹ nhàng. Mà sao người ở đây thất thần vậy? Con đi đến sát bên người mà không phát hiện ra. Người đang nhìn gì vậy?

Theo tầm mắt của mẫu thân, Sở Thiên Tiêu nhìn qua, cũng thấy hai bóng người bên bờ hồ, không khỏi cười rộ lên.

- Đó không phải là Diêu Kế Tông sao? Khi cần thiết liền xuất hiện. Có thể không xa, quá vài ngày chúng ta phải đổi cửa đón tân gia.

Sở phu nhân cười nói:

- Thiên Tiêu, nương cảm thấy hai đứa nó là do trời đất tạo lên một đôi. Người xem, hai đứa nó có xứng không?

- Nương đã nhìn trúng, con còn gì có thể nói. Nhưng mà, con nghe Sương Sơ nói, trước kia Diêu Kế Tông là kẻ ăn chơi bạt mạng.

Sở Thiên Tiêu có ý lo ngại.

- Trước kia là trước kia, hiện tại người ta không phải là đứa nhỏ tốt sao?

Đương nhiên Sở phu nhân có thiên hướng nghiêng về người được tuyển chọn.

- Nương, người lên nói lời này với phụ thân đi. Con đoán chừng, vị tất lão nhân gia đã đem muối muối gả ột kẻ trên người từng đầy vết nhơ đâu.

Sở phu nhân cũng biết tính tình trượng phu của mình, hiện tại, bà cũng không lo lắng về điều này.

- Cái này tính sau, đến lúc đó nói sau cũng được.

Việc đầu tiên là, làm cho hai kẻ đối đãi như “Huỳnh Đệ” mau chóng thành không phải “Huỳnh Đệ”. Làm thế nào để Diêu Kế Tông biết Sở Thiên Tiêu là nữ nhi đây? Đi thẳng vào vấn đề, vẫn nên nghĩ lại. Sở phu nhân thay nữ nhi mà suy tính...

ly: oe 0 { z”;color:black’>- Vâng, thất hoàng tử.

Liễu Như bước ra khỏi phòng, liền đóng cửa phòng lại. Trong phòng còn lại một người đứng, người ngồi, đối diện nhìn nhau trầm mặc, như núi với hồ nước. Có cơn gió nhẹ từ bên ngoài rừng trúc thổi qua cửa sổ vào phòng, ở cái nóng bức mùa hè, một cơn gió như vậy làm cho người ta thư thái. Nhưng Bộ Bình Xuyên, lại có cảm giác lạnh, lạnh cả thể xác lẫn tâm hồn.

47. Chương 47

Chương 47

Tĩnh An Vương Phủ, Lưu Tiên Cư.

- Thất hoàng tử, huynh nói sao? Huynh cứu Bộ Bình Xuyên?

Lý Hơi hô thất thanh.

- Đúng không vậy? Đúng không vậy? Đúng không vậy?

Nguyễn Nhược Nhược khó có thể tin được, hỏi liên tục.

- Đúng như vậy - Lý Mân khẳng định nói.

- Thật tốt quá - Nguyễn Nhược Nhược không kìm được cảm xúc, đến nỗi nhảy lên, khoa trương khen hân:

- Lý Mân, huynh thật sự là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, là Phật Tổ phổ độ chúng sinh, là Thượng Đế nhân ái từ bi...

Lý Hơi cũng thở một hơi nhẹ nhõm:

- Thật là tốt, Lý Sướng được cứu rồi.
- Lý Sướng...Muội ấy bị làm sao vậy? - Lý Mân ngạc nhiên.

Nguyễn Nhược Nhược nói:

- Muội ấy nghĩ Bộ Bình Xuyên đã chết, thành bệnh tương tư, không thuốc nào chữa.
- Chả trách ta nghe nói muội ấy bị bệnh, cũng không nghĩ tới nguyên nhân thành bệnh.
- Hiện tại Bộ Bình Xuyên thế nào rồi? Huynh nói hắn bị một dao vào ngực, thương thế khẳng định rất nặng? - Lý Hoi quan tâm hỏi.

Vì thế Lý Mân nói rõ trước và sau khi theo sau người khác cứu Bộ Bình Xuyên trở về, sau đó thở dài nói:

- Ta không nên gặp hắn sớm như vậy, khi biết ta cứu hắn, hắn không chịu cho thái y bắt mạch chữa thương, ngay cả thuốc cũng không chịu uống. Cho nên, Nguyễn Nhược Nhược, ta đến mời muội đi gặp hắn. Muội đã giúp hắn cùng với Lý Sướng không ít lần, cho nên, hắn thừa nhận ân tình của muội. Muội thay ta đi khuyên giải hắn, muội thấy thế nào?
- Lần này muội phải đi - Nguyễn Nhược Nhược không từ chối.

Thời điểm Nguyễn Nhược Nhược tới, tiểu nha hoàn Liễu Như đang khổ sở ở một bên giường khuyên Bộ Bình Xuyên uống thuốc.

- Bộ công tử, công tử uống thuốc đi. Trời đang nóng như thế, nếu không uống thuốc, không thanh lọc được độc tố, miệng vết thương của công tử chuyển biến xấu mất.

Bất luận nàng dùng lời lẽ như thế nào, Bộ Bình Xuyên vẫn nằm ở trên giường ngoảnh mặt làm ngơ. Hắn tình nguyện chết chứ không muốn nhận ân huệ của cừu nhân.

Nguyễn Nhược Nhược đi tới, duỗi tay ra.

- Đưa bát thuốc cho ta.

Liễu Như sững sốt, ánh mắt nhìn thấy Lý Mân ở bên cửa, hắn hơi gật đầu. Liền tuân mệnh, giao bát thuốc cho Nguyễn Nhược Nhược, bước ra khỏi phòng. Lý Mân hơi chần chờ, cũng không có vào bên trong mà nhẹ nhàng đóng cửa vào.

- Bộ Bình Xuyên, ta đến xem người thế nào.

Nguyễn Nhược Nhược ngồi xuống cạnh giường, đẩy nhẹ người đang nằm ở trên giường một chút.

Bộ Bình Xuyên từ từ mở mắt, sững sốt:

- Tiểu Vương Phi.
- Mau uống thuốc, Lý Sướng đang chờ người tới cứu.
- Lý Sướng..... Nàng làm sao vậy? - Thân thể Bộ Bình Xuyên run lên.
- Muội ấy nghĩ người đã chết, thương tâm muốn theo người, hoành kiếm tự vận.

Bộ Bình Xuyên bật mạnh dậy, nhưng lại ngã ngồi xuống giường. Tay ôm ngực, trong lồng ngực đau đớn thống khổ, đau đến nổi sắc mặt trắng bệch, thở gấp vài hơi.

Nguyễn Nhược Nhược trấn an hắn:

- Đừng khấn cấp, đừng khấn cấp, muội ấy đã được cứu. Nhưng tâm trí hoàn toàn biến mất, cả ngày ngơ ngác, không nói một lời. Trừ người ra, bệnh này của muội, không có người chữa được. Cho nên, người phải nhanh khỏi, mới có thể đi gặp được muội đấy. Mau uống hết bát thuốc này.

Nguyễn Nhược Nhược vừa dứt lời, nhẹ nhàng múc một thìa thuốc, đưa đến bên miệng của hắn. Rất nhanh Bộ Bình Xuyên ngậm chặt miệng lại. Mồ hôi chảy ròng ròng.

Nguyễn Nhược Nhược nhẹ giọng khuyên hấn:

- Đừng buồn, Bộ Bình Xuyên, ta biết người hận Lý Mân, biết người có chết cũng không muốn nhận ân huệ của hấn. Nhưng, người không thể chỉ vì người người hận mà sống, người còn phải sống vì người yêu người. Không chỉ là tỷ tỷ của người, mà còn Lý Sướng người người yêu. Lý Sướng với tỷ tỷ người giống nhau, vì yêu, đến cả sinh mệnh đều bỏ qua. Tỷ tỷ người đã bị cô phụ, chẳng lẽ, người lại muốn Lý Sướng cũng bị cô phụ sao?

Từng từ từng từ như tiếng gõ, đập vào trong màng nhĩ Bộ Bình Xuyên, đâm vào tâm Bộ Bình Xuyên. Trong ánh mắt hấn đầy thống khổ, thân thể hơi run run. Thật lâu sau, rốt cuộc hấn mới hé miệng ra, uống lấy thìa thuốc ở bên môi nuốt xuống bụng.

- Tứ lang, tứ lang, tứ lang.....

Diêu Kế Tông vui mừng gọi từ bên ngoài cửa trước Sở gia, vừa gọi vừa chạy vào hậu viện.

Sở Thiên Diêu đang cho Tiểu Bạch Long ăn cỏ ngạc nhiên hỏi:

- Diêu Kế Tông, có chuyện gì mà người vui mừng vậy?

- Tin vui, đặc biệt là tin vui.

Diêu Kế Tông chạy vọt vào bên trong, khuôn mặt mừng rỡ.

- Tin gì vui?

- Bộ Bình Xuyên không chết.

Sở Thiên Diêu chấn động, cổ khô trong tay rơi xuống.

- Cái gì? Người nói lại một lần nữa coi.

- Bộ Bình Xuyên không chết, hấn được Lý Mân cứu đấy.

- Thật sao? - Sở Thiên Diêu khó có thể tin được mà hỏi.

- Khẳng định một ngàn phần trăm - Diêu Kế Tông khẳng định.

Nhịn không được, Sở Thiên Diêu mừng rỡ bật lên hoan hô:

- Thật tốt quá, hiện tại hấn thế nào?

Vì thế, Diêu Kế Tông nói rõ ràng một lượt, tất nhiên đó là mọi tin tức có được từ Nguyễn Nhược Nhược. Sở Thiên Diêu nghe được thở nhẹ nhõm:

- Adi đà Phật, thật là Bồ Tát phù hộ, là cho hấn hóa dữ thành lành. Tuy trong lòng hấn vẫn chưa giải tỏa được vướng mắc, nhưng thời gian còn nhiều, có thể từ từ hóa giải.

- Đúng vậy, chỉ cần người còn sống, như vậy là đủ rồi, thương thể trên người khỏi từ từ, khúc mắc trong lòng có thể từ từ tháo gỡ. Điều quan trọng nhất là, Bộ Bình Xuyên còn sống, Lý Sướng đã được cứu. Có thể nói rằng, hai người bọn họ một người tổn thương thì cùng tổn thương, một người vui vẻ cùng vui vẻ.

Sở Thiên Diêu biết được tin tức tốt, còn muốn tận mắt nhìn thấy.

- Diêu Kế Tông, khi nào chúng ta đi thăm hấn đây?

- Được a, ta nói với Nguyễn Nhược Nhược một tiếng, để cho nàng an bài.

Dừng lại một chút, Diêu Kế Tông nhìn lại Sở Thiên Diêu nói:

- Tứ Lang, ta nghĩ người nên buông tâm xuống.

Sở Thiên Diêu ngẩn ra:

- Có cái gì ta phải buông tâm xuống?

- Đừng nói cứng nữa, ngày trước, khi nói Bộ Bình Xuyên đã chết, Lý Sướng không cứu được. Người nghe được thì thương tâm...

Diêu Kế Tông cũng không nói hết được.

Mặt Sở Thiên Diêu đỏ ửng, nóng vội trả lời:

- Cũng không phải người cũng u buồn.

- Ta.....

Thiếu chút nữa Diêu Kế Tông muốn nói “Ta u buồn vì người thương tâm”, may mắn là ngừng lại.

Quả thật khi đó Diêu Kế Tông cũng vì sự việc của Lý Sướng mà u buồn, vì người bên cạnh mà tâm cũng tổn thương. Khi nhìn thấy Sở Thiên Diêu thương tâm, hẳn lại có cảm giác đau lòng. Có phải hay không là rung động vì tình yêu? Có tình yêu nên tâm mới rung động.

Khi đó Diêu Kế Tông nghiêng rằng nghiêng lợi tự mắng mình: Vô sỉ, không phải người thích Lý Sướng sao? Thế nào mà lại động tâm tư với huynh đệ mình? Người nên đâm đầu vào đầu chết quách đi.

Diêu Kế Tông âm thầm mà tự phê phán bản thân mình, cảm thấy không còn mặt mũi mà cúi đầu xuống nói:

- Tứ lang, ta đã báo tin tức cho người, ta đi về đây.

Sở Thiên Diêu gọi hắn đứng lại:

- Đợi một lát, ta với người cười Tiểu Bạch Long cùng đi ra ngoài.

- Người muốn đi đâu?

- Nhiều ngày buồn phiền đã qua, khi có được tin tức tốt cũng nên đi uống vài chén thôi - Sở Thiên Diêu đầy hứng thú.

- Uống rượu nha, uống xong sinh loạn tính - Diêu Kế Tông thầm nói. Đột nhiên, hắn không dám cùng đi với Sở Thiên Diêu đi uống rượu, sợ khi say rượu có những hành động thất lễ. Khiến cho Sở Thiên Diêu có thể ghét hắn.

- Người nói gì vậy?

Sở Thiên Diêu không nghe rõ hắn nói.

- Ta không nói gì cả. Miệng bị rút gân thôi.

Phi Hổ đang buồn chán ở trong hậu viện, thấy hai người cùng đi ra khỏi cửa, nhanh chân chạy lại gần bọn họ, bộ dáng muốn cùng đi theo hai người. Diêu Kế Tông nịnh nọt nó:

- Phi Hổ, người cũng muốn đi cùng.

Không để ý đến lời nịnh bợ của Diêu Kế Tông, nó chỉ nghiêng đầu nhìn phản ứng của chủ nhân. Sở Thiên Diêu xoa đầu của nó nói:

- Cùng đi nào.

Hai người cùng Phi Hổ đi tới tửu quán Sùng Nhân Phường ở gần đó ngồi xuống, gọi một bàn rượu thịt cùng thức ăn, còn chưa kịp động đũa, đã có người đứng ngay bên cạnh họ. Người đó trừng mắt nhìn Diêu Kế Tông nói:

- Còn không biến đi mau, quán ăn này là địa bàn của Ngũ Gia, chúng ta không chiêu đãi kẻ như người.

Diêu Kế Tông kinh ngạc nhìn người mới tới, đôi mắt trợn ngược trong mắt như phóng ra tia lửa điện, là Cao Mãnh.

- Cao anh hùng, ta lại đắc tội với người sao? - Diêu Kế Tông không hiểu ra sao cả.

- Bớt nói nhảm, người lặn đi nhanh cho ta. Đừng để rượu mừng không muốn lại muốn rượu phạt - Cao Mãnh vừa nói vừa xắn tay áo, bộ dáng muốn ra tay.

Nguyên nhân Cao Mãnh tức giận Sở Thiên Diêu đương nhiên biết, chuyện đã qua nhiều ngày nay, hắn vẫn còn nhớ rõ ràng. Không khỏi thở dài:

- Cao Mãnh, chuyện đã qua, khi đó người cũng đã đánh rồi, người vẫn còn để chuyện đó trong lòng sao?

- Như thế nào mà ta không thể nhớ kỹ chứ? Một câu của hắn làm cho sư muội của ta mấy ngày này không ăn cơm, không ăn vậy không gầy đi sao được. Dùng bất cứ thực phẩm nào, nàng đều không chịu ăn?

Như vậy khó có thể trách được Cao Mãnh đã qua nhiều ngày nay mà hắn vẫn tức giận như cũ, thì ra là thế.

- Ta có nói cái gì đâu?

Diêu Kế Tông kêu oan.

Sở Thiên Diêu nói nhỏ vào tai hắn:

- Chuyện đó không liên quan đến người, khi đó, người đang là khúc mộc côn.

Lúc này Diêu Kế Tông mới hiểu được hóa ra là Diêu nhị thiếu gia gây họa, chọc ai không chọc lại đi chọc vào người của Long gia, chuyện rối rắm này lại là hắn gánh lấy. Chỉ có thể thở dài mà đứng lên:

- Được, ta đi, ta đi ngay.

- Trước khi đi thanh toán tiền trước.

- Không phải chứ? Người không cho bọn ta ăn sao lại bắt tính tiền?

Cao Mãnh vỗ mạnh xuống bàn, hung hăng nói:

- Bảo người trả tiền, người phải trả tiền.

Rõ ràng hắn có hành động dịch ý, Phi Hổ ngồi bên cảm ứng được, đứng phắt dậy, lông ở trên lưng dựng hết lên, hướng về phía hắn mà gầm gừ cảnh cáo. Đây là Hắc Báo thuộc giống Khuyển Vương, làm cho Cao Mãnh nhìn thấy ngẩn người ra.

- Phi Hổ, không sao, yên nào - Sở Thiên Diêu trấn an nó.

- Được rồi, Cao Mãnh, ta thanh toán, tính ra là ta sợ người rồi.

Diêu Kế Tông không muốn trêu chọc Cao Mãnh, tuy rằng có Phi Hổ đi theo, hai người cùng một Khuyển vị tất đã thua hắn, nhưng sẽ sinh chuyện thì phi tốt nhất là bỏ tiền ra cho yên thân.

Cao Mãnh cũng không ép quá, thu tiền rượu xong cũng để bọn họ đi.

Bước ra khỏi quán rượu, Sở Thiên Diêu tỉ mỉ nói lại mọi chuyện xảy ra trong Diêu Vị Trai ngày ấy cho Diêu Kế Tông nghe. Nghe xong, hắn giận dữ không dứt:

- Tên hỗn tướng này, sao dùng từ đó nói với nữ hài tử cơ chứ. Cho dù nàng có béo, cũng không nên dùng từ “phì” nói chứ.

Lời nói vừa dứt liền đi ngay.

- Tứ lang giờ không đi uống rượu vội, tối Long phủ trước đã.

- Người đi làm gì vậy?

- Ta đi khuyên Long Phiêu Phiêu ăn cơm cho tốt vào, đừng vì giảm béo mà thành chứng bệnh kén ăn, có khả năng thành chuyện phiền phức lớn.

- Chứng bệnh gì? - Sở Thiên Diêu nghe mà không hiểu được.

- Chứng bệnh kén ăn, chính là, cho dù muốn ăn cái gì đó nhưng mà ăn không vào được. Bởi vì trong một thời gian dài không ăn, làm cho công năng của tràng vị thoái hóa*, dẫn tới hệ tiêu hóa không hoạt động, không nhận thức ăn cũng không tiêu hóa được, ăn gì đều phun ra, cuối cùng không còn mạng.

Ở thế kỷ 21, hẳn từng coi nhiều báo chí thấy nhiều người vì muốn giảm béo để xinh đẹp hơn khiến cho sinh mệnh bị xói mòn là ví dụ.

* dạ dày

Hắn nói chuyện cả buổi, Sở Thiên Diêu nghe được nửa hiểu nửa không, nhưng bình thường thấy Diêu Kế Tông cười đùa hi ha, nay sắc mặt lo lắng. Liền không cần hỏi nhiều nữa, cứ vậy mà đi theo hắn.

Hai người cẩn trọng thông báo tiến vào Long phủ, tới cửa sau thấy Long Ngũ gia đang ngồi chờ ở đó. Đôi mắt hắn nhìn hình thể to lớn của hắc cầu Phi Hổ, rồi chuyển ánh mắt nhìn Sở Thiên Diêu. Sau đó cũng chẳng để ý tới nữa chỉ trừng mắt nhìn Diêu Kế Tông, chậm rãi nói:

- Diêu nhị công tử, ta chỉ chờ ngươi tới mà đánh cho ngươi một trận nhừ tử. Nếu ngươi không tới, tất nhiên ta cho ngươi tới “Thỉnh” ngươi tới. Ngươi biết không? Chỉ vì câu nói của ngươi, mà trong thời gian này nữ nhi của ta không chịu ăn cơm.

Diêu Kế Tông cười làm lành nói:

- Ngũ gia, hôm nay ta mới biết được. Cho nên mới chạy nhanh tới đây.

- Trước kia, ngươi có nói nữ nhi của ta được trư nuôi, cho nên thân thể mới quá phì?

Có nỗi khổ mà không nói thành lời, Diêu Kế Tông chỉ có thể biện giải nói:

- Ngũ gia, ngày đó..... Ta uống lộn thuốc, nói gì cũng không nhớ rõ. Hôm nay Cao Mãnh nhắc nhở, thế mới chạy ngay tới đây, tới nhanh để bồi tội, đều do ta không phải. Phiêu Phiêu cô nương đâu rồi?

- Rượu vào lời thật, không uống không nói, uống nhiều mới xuất khẩu cuồng ngôn, đắc tội ai không đắc tội nữ nhi của ta, ngươi chỉ có thể nhẫn. Long Ngũ gia ta lời ngay nói thật, nếu không phải Phiêu Phiêu nhìn ngươi lọt mắt, sao ta có thể để yên cho ngươi tới ngày hôm nay?

Máng người dùng từ thô, nhưng không có tục. Thế này Diêu Kế Tông mới biết nếu có dính dáng tới Long Phiêu Phiêu, chắc những ngày bình yên sẽ không còn. Vì thế chỉ có thể thở dài không thôi:

- Dạ dạ dạ, Ngũ Gia nói đúng, từ nay về sau ta không dám uống nhiều nói bậy nữa.

Thấy hắn khiêm tốn nhận giáo huấn như thế, Long Ngũ gia cũng không nói nhiều nữa, hướng tới người hầu ở bên cạnh nói:

- Đi mời tiểu thư ra đây.

Một lát sau, một nha hoàn nâng đỡ thân hình to lớn của Long Phiêu Phiêu bước ra bên ngoài. Nàng vẫn chưa thể gầy ngay được, hình thể vẫn to lớn như cũ, trong vài ngày không ăn cơm sao có thể giảm béo đi ngay được. Nhưng, nhìn sắc mặt tiêu tụy xám ngắt không được tốt cho lắm. Nhìn thấy Sở Thiên Diêu với Diêu Kế Tông, miệng chu lên bộ dạng cực kỳ ủy khuất.

- Phiêu phiêu cô nương - Diêu Kế Tông tiến lên trước.

- Lần trước là ta nói sai, nay tới đây thỉnh tội.

Long Phiêu Phiêu cúi đầu xuống, tay túm nãy vạt áo, trùng giọng xuống nói:

- Ngươi nói không sai, quả thực ta rất phì.

Bốp— một tiếng vang lớn, mọi người trong sảnh đều kinh ngạc, chính là tiếng Diêu Kế Tông tự vả vào miệng.

- Ta đánh vào cái mồm này uống nhiều mà nói lung tung, đáng đánh đòn. Ngàn vạn lần Phiêu Phiêu cô nương đừng để lời nói không ra gì của ta trong lòng, coi ta thả ra quả rắm, gió thổi qua là tan hết.

- Ngươi đừng làm vậy - Long Phiêu Phiêu đi tới ngăn lại.

- Phiêu Phiêu cô nương, cô nương không phì, cô nương đầy đà trong đầy đà, so với châu ngọc còn sáng hơn. Nữ tử gầy trơ xương có gì tốt, gió thổi qua cái là gục. So với thân thể cường tráng của cô nương, thì cô nương tốt hơn rất nhiều.

- Thật sao?

- Đương nhiên là thật, cô nương đừng không ăn cơm nha. Nhìn xem, coi sắc mặt của cô nương kia, trước kia như cánh hoa đào màu hồng nở rộ, hiện tại không còn chút sắc nào cả.

Long Phiêu Phiêu vỗ vỗ mặt của mình rồi hỏi:

- Rất khó coi sao?

- Đúng rồi, sắc mặt của cô nương vừa trắng lại hơi vàng, tiêu tụy khó coi lắm nha.

Lập tức Long Phiêu Phiêu quay lại phân phó nha đầu ở bên cạnh.

- Nhanh đi chuẩn bị đồ ăn, ta muốn ăn cơm.

Người dưới nhanh chóng chuẩn bị bàn tiệc rượu. Long Phiêu Phiêu cũng mời Diêu Kế Tông và Sở Thiên Diêu cùng ăn cơm với nàng. Dù sao bọn họ cùng đi ra ngoài là đi ăn uống một chút, vì thể cung kính không bằng tuân mệnh cùng ở lại. Phi Hổ thì nằm úp sấp ở bên cạnh. Long Ngũ gia thì không gia nhập vào đội ngũ của những người trẻ tuổi, tự rời đi tới hậu viên. Ở nơi đó truyền đến tiếng ca hát, như vậy hẳn tới nơi đó tìm niềm vui.

- Ngũ Gia thích náo nhiệt thật, từ Hồi Tộc tới đây mà trong nhà lúc nào cũng ca hát không ngừng - Diêu Kế Tông nói.

- Quả thật cha ta rất thích náo nhiệt, trừ lúc ngủ, nếu không ở bất cứ chỗ nào, ông ấy đều gọi người tới bên người giúp vui.

- Ngũ Gia sợ tịch mịch sao? - Sở Thiên Diêu cảm thấy kỳ quái.

Cắn xong một cái đùi gà, Long Phiêu Phiêu vừa chỉ vừa nói:

- Ta cũng hỏi cha ta rồi, ông ấy nói, nếu ở trong sa mạc có quá một trăm người ở, như vậy không sợ tịch mịch.

Sa mạc, vạn dặm đều là cát vàng, ở cái nắng chói chang của mặt trời trong sa mạc không có gì sống sót. Có thể thấy được rằng Long Ngũ gia đi lại trong sa mạc nhiều năm, chiến đấu để sinh tồn ở trong đó thật không dễ dàng. Khó trách, khi tới sống ở trong thành Trương An phồn thịnh, mọi nơi đều xa hoa nhộn nhịp, thật khác biệt so với sa mạc nóng bức toàn cát.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, thì Cao Mãnh liền trở về. Tiến vào trong phòng khách, nhìn thấy ba người bọn họ nâng chén hô lớn, lập tức mặt đen sì lại.

48. Chương 48

Chương 48

Vừa thấy Cao Mãnh tiến tới, Diêu Kế Tông đứng lên khách khí chào hỏi:

- Cao huynh, chọn một chỗ cùng ngồi xuống nào.

Hắn có ý tốt, Cao Mãnh cũng không để ý tới, chỉ liếc hắn một cái, rồi nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Long Phiêu Phiêu, dùng lời nói mười phần trấn an:

- Sư muội, cuối cùng muội đã ăn cơm, thật tốt quá.

Long Phiêu Phiêu cắn một miếng lớn, vừa ăn vừa nói:

- Diêu Kế Tông nói, mấy ngày muội không ăn cơm, sắc mặt rất khó coi, cho nên muội phải ăn nhiều tấm để bổ lại.

Cao Mãnh nghe thấy vậy, quay lại lườm Diêu Kế Tông một cái, vẻ mặt không hờn không giận cũng chẳng nói chẳng rằng. Diêu Kế Tông bị hắt nhìn trái nhìn phải như thế, ngồi cũng không yên, chứ đừng nói đến ăn cái gì. Chỉ còn cách để chiếc đĩa xuống, đứng dậy nói:

- Tứ lang, chúng ta ra khỏi nhà đã lâu, giờ nên trở về thôi.

Hắn vừa chuyển thân bước đi, Sở Thiên Diêu lập tức đứng dậy đi theo. Long Phiêu Phiêu giãy nảy gọi lại:

- Không phải đang ăn ngon sao? Tiếp tục ngồi ăn đã sao lại đòi rời đi?

- Không ngồi, Phiêu Phiêu cô nương, cáo từ.

Chỉ sợ khi Diêu Kế Tông ngồi xuống, ánh mắt hung hăng kia của Cao Mãnh liệu hắn có ngồi yên ăn được không? Thấy tình hình này, hắn có thể hiểu được rằng, nhất định vị Cao Mãnh có tình ý với sư muội của hắn, nhất định hắn nhằm mình là tình địch của hắn. Căn bản hắn không có tình ý với Long Phiêu Phiêu, tội gì phải gánh thêm tên oan gia này vào người. Tốt nhất nhanh rời đi, khỏi gây thêm phiền phức.

Vừa nói hắn vừa cất bước rời đi, Sở Thiên Diêu cất bước đi theo sau.

Long Phiêu Phiêu đứng dậy đuổi theo, túm lấy bả vai của Diêu Kế Tông.

- Đừng nóng vội mà đi như thế, không có mấy khi tới đây, đang yên lành ngồi vậy mà sao lại rời đi?

Nhận ra được ánh mắt của Cao Mãnh dừng ở trên bàn tay Long Phiêu Phiêu đang giữ hắn mà nhìn chăm chăm như đóng đinh vào cột, Diêu Kế Tông giãy ra liên tục. Nói:

- Thực không thể ngồi tiếp được, ta cùng Tứ Lang đang có sự vụ. Đúng không Tứ Lang?

- Đúng vậy - Sở Thiên Diêu phối hợp với hắn.

Long Phiêu Phiêu chu cái miệng có vẻ ủy khuất:

- Thế nào mà người có sự vụ mà đòi về nhà? Đang yên lành ngồi đây cũng chưa được nửa buổi mà.

Long Phiêu Phiêu bằng mọi cách giữ Diêu Kế Tông ở lại, Cao Mãnh nhìn thấy thì trong lòng tràn đầy chua xót, lại càng không thể để yên cho Diêu Kế Tông trái ý của nàng. Vì thế nhảy ra ngăn hắn lại, hung hăng nói:

- Sư muội bảo người ngồi, người ngồi ngay.

Vừa nói vừa tung một chưởng đẩy hắn trở lại. Diêu Kế Tông không đề phòng bị đẩy một cái lảo đảo ngã về đằng sau, tí nữa thì té ngã.

- Đây, người làm gì vậy? - Hai giọng nói khác nhau cùng nói một câu, Sở Thiên Diêu và Long Phiêu Phiêu cùng mắng Cao Mãnh.

Tiếng mắng của Long Phiêu Phiêu như tiếng sấm, Sở Thiên Diêu thì phát nộ, Phi Hổ bị kích động bật dậy. Nguyên bản Cao Mãnh vừa muốn tiến tới, liền bị Phi Hổ chồm ra trùng mắt nhìn hắn, giống như hổ rình mồi. Nó nghe thấy thanh âm hầm hầm phần nộ của chủ nhân, biết nàng bị người ta khi dễ. Vì thế gầm nhẹ một tiếng rồi lao ra bảo vệ chủ, hướng về phía Cao Mãnh lao tới như tia chớp màu đen.

Cao Mãnh thấy tình hình không ổn, nhanh chóng xoay người tránh. Khi hắn tránh ra, thì Long Phiêu Phiêu ở đằng sau hắn bị liên lụy, nhìn thân hình khổng lồ của Phi Hổ như mãnh hổ hạ sơn lao tới, nàng cả kinh sắc mặt không còn một chút máu, vội bước lui về phía sau, nhưng một bước này của nàng giẫm ngay khúc xương gà mà nàng vừa tiện tay ném xuống. Chân liền trượt, nhất thời mất trọng tâm ngã ngửa về phía sau.

Sở Thiên Diêu thì ở đằng sau Long Phiêu Phiêu, thấy nàng lảo đảo sắp ngã, bản năng chuyển thân đỡ lấy. Khi vừa đỡ, sắc mặt đỏ bừng, thật sự quá nặng, căn bản nàng không đỡ được. Nhanh chóng mở miệng gọi cứu binh: “Diêu.....”

Nhưng chỉ nói được một từ này, tuy chỉ nói được một chữ, nhưng đầy kinh hãi, rớt cuống tay không đỡ nổi. Cổ tay mềm nhũn, thân hình to lớn của Long Phiêu Phiêu nặng nề đổ xuống, nàng lui nhanh về phía sau. Lại không thể toàn thân thoát ra được, thân hình khổng lồ kia của Long Phiêu Phiêu vừa đổ xuống, đè luôn lên đôi chân chưa kịp rút lui.

” Tứ lang!”

” Sư muội!”

Diêu Kế Tông và Cao Mãnh đồng thời kêu lên, cùng tiến tới. Diêu Kế Tông xông lên trước, đẩy thân hình khổng lồ của Long Phiêu Phiêu đang đè đôi chân của Sở Thiên Diêu ra, nhưng không nhúc nhích được một chút nào. Ít nhiều cũng phải nhờ tới Cao Mãnh, một mình hấn đỡ Long Phiêu Phiêu đứng dậy, đỡ nàng ngồi trở lại ghế.

- Sư muội, muội không sao chứ?

Diêu Kế Tông cấp tốc xoa chân cho Sở Thiên Diêu.

- Có sao không? Có sao không?

Sở Thiên Diêu cử động hai chân một chút, ở hai mắt cá chân nổi lên cơn đau đốn. Mới vừa rồi Long Phiêu Phiêu đè phải, chắc không chịu được sức nặng. Nàng nhịn đau nói:

- Cái chân này, chỉ bị nàng đè lên chút thôi. Không ảnh hưởng gì tới xương cốt.

Hả? Diêu Kế Tông vội vàng nâng lên, trước cởi giày, sau đó cởi tiếp đôi tất trắng. Quả nhiên mắt cá chân sưng vù ứ máu. Đây là biểu hiện của hiện tượng xương cẳng chân va chạm với xương mắt cá chân dẫn đến các cơ gân bị xé rách. Lập tức thương tâm vô cùng:

- Thật sự đã bị thương, tứ lang, có đau lắm không?

Sở Thiên Diêu lắc đầu, miễn cưỡng cười nói:

- Vẫn tốt.

Long Phiêu Phiêu ở bên cạnh vẫn bình yên vô sự, còn Cao Mãnh khi nghe thấy mắt cá chân của Sở Thiên Diêu bị thương, vội vàng chạy tới nhìn. Cao Mãnh cũng là người trong nghề, liếc nhìn một cái đưa ra kết luận:

- Vẫn tốt, không nghiêm trọng lắm, toàn bộ bề mặt chỉ sưng tím thôi, an dưỡng tốt trong mấy ngày hẳn sẽ tốt trở lại.

- Gì mà an dưỡng tốt trong mấy ngày tốt trở lại, nếu hoàn toàn khỏi hẳn phải trong ba ngày. Điều tại người, người không trở về đã không có chuyện này xảy ra.

Diêu Kế Tông nhìn kẻ đầu sỏ gây lên chuyện phát khí tức. Phi Hổ cũng chạy tới nơi, Sở Thiên Diêu gọi nó lại bên người tránh nó tiếp tục tấn công người khác.

Bị Diêu Kế Tông lớn tiếng quát mắng, Cao Mãnh không dám phát biểu ý kiến gì, mà nghĩ lại trong lòng có chút băn khoăn. Mà Long Phiêu Phiêu ngồi xồm ở một bên nhìn nửa ngày, buồn bực đột nhiên hỏi một câu:

- Sở Thiên Diêu, chân của người thế nào mà thon nhỏ vậy? So với chân của ta còn thon nhỏ hơn?

Được nàng thanh tỉnh, Diêu Kế Tông đang bị tức khí công tâm, mới phát hiện tay mình đang nắm chân trần vừa trắng vừa thon nhỏ, có cảm giác da thịt mềm mại mượt nhẵn như lông vũ, trông chừng có vẻ trong suốt tỏa sáng như ngọc. Nhất thời hấn ngáy người.

Sở Thiên Diêu hoàn hồn trở lại, theo bản năng co chân rút về. Diêu Kế Tông nhanh chóng tóm lại, giống như chim ưng lao xuống bắt mồi. Nàng thử tránh thoát, lại không tránh được lực đạo nhu hòa của cánh tay hắn. Rốt cuộc ngoan ngoãn để cho hắn nắm ở trong tay. Còn mặt thì đỏ ửng, giống như ánh lửa lưu động.

Diêu Kế Tông nắm lấy chân của Sở Thiên Diêu nhìn, giống như đang cầm trân bảo ngấm. Nửa ngày sau hắn mới ngẩng đầu lên nhìn, lọt vào trong mắt là khuôn mặt như ngân hà thất sắc. Hắn yên lặng quan sát khuôn mặt ửng hồng của Sở Thiên Diêu. Chậm rãi nói:

- Sở Thiên Diêu, rốt cuộc người là Tứ Lang...Hay là Tứ Nương?

Lời này vừa nói ra, Long Phiêu Phiêu cùng Cao Mãnh ở một bên nghe được kinh ngạc. Sở Thiên Diêu thì cúi thấp cái đầu xuống, hai gò má vẫn ửng hồng như say rượu. Trong khoảnh khắc này, có thể nhìn thấy được từ một thiếu niên tuấn lãng trở thành một thiếu nữ kiều diễm.

Diêu Kế Tông lại cố tình truy hỏi không ngớt:

- Mau nói a, rốt cuộc là Tứ Lang hay Tứ Nương? Đãi ngộ khi bị thương tích thế này, Tứ Lang với Tứ Nương không giống nhau đâu.

Chần chờ nửa ngày, thanh âm của Sở Thiên Diêu nho nhỏ hỏi:

- Là Tứ Lang thì sao? Là Tứ Nương thì như thế nào?

Diêu Kế Tông nhìn nàng chăm chú, sâu trong đôi mắt không dấu được ý cười.

- Là Tứ Lang thì...Liền đỡ lưng đưa về. Còn là Tứ Nương... Ôm luôn về.

Mặt Sở Thiên Diêu càng đỏ hơn, nàng lặng yên không dám nói, Diêu Kế Tông yên lặng chờ nàng, bộ dáng không đạt mục đích không bỏ qua. Sau nửa ngày, mặt Sở Thiên Diêu vẫn còn đỏ bừng, chậm rãi nâng tay lên cao, đầu tiên tháo khăn vấn đầu xuống, tiếp đó tháo búi tóc ra. Một mái tóc đen nhánh như dòng suối chảy xõa xuống dưới, sáng bóng đen mượt như nước sơn. Từng sợi mềm mại xõa xuống sau lưng với trên vai, càng tô đậm thêm sắc mặt như bạch ngọc của nàng. Hoặc có thể nói như đóa hoa sen đỏ nở rộ trên mặt nước trong, hai gò má ửng đỏ, không phải đang thẹn thùng sao?

Tiểu ý trong mắt Diêu Kế Tông càng nhiều, nhìn Sở Thiên Diêu nửa ngày cũng không chớp mắt một cái. Đột nhiên chuyển động cánh tay, nhẹ nhàng nâng mái tóc mượt của nàng. Tinh tế cảm nhận từng sợi tóc mượt mà, từng sợi tóc trong tay hắn, giống như những sợi tơ quấn chặt lấy tâm hắn.

Đến tận bây giờ hắn mới biết được, trước kia động tâm tình không phải không có lý do. Tại ánh mắt chưa nhìn rõ được chân tướng, bản năng trong tâm của hắn đã quyết định thay hắn rồi. Đó là hương thơm của xử nữ, ở sâu trong tâm hắn đã nhắc nhở bản thân hắn.

Buông những sợi tóc xuống, bỗng nhiên Diêu Kế Tông ôm lấy Sở Thiên Diêu. Hô to tuyên bố nói:

- Người yêu trong mộng của ta, phải có mái tóc đen nhánh mà dài mượt. Đó là người, Sở Thiên Diêu.

Xoay người lại, hắn không quay đầu mà bước thẳng đi ra ngoài, Phi Hổ quần quýt đi theo phía sau, bỏ lại Long Phiêu Phiêu và Cao Mãnh ở lại cùng ngăn người. Nửa ngày sau, Long Phiêu Phiêu mới òa khóc nức nở, vừa khóc vừa chỉ ngón tay nói lớn:

- Vốn tưởng nhìn trúng hai ý lang quân, như thế nào mà chỉ trong chớp mắt, thành ra là hai người bọn họ xứng đôi?

- Sở Thiên Diêu thật tốt a! Cứ nhiên dám giấu ta lâu như vậy.

Ở trong khuê phòng của Sở Thiên Diêu, nàng đang ngồi ở trên giường. Mái tóc đen mượt xõa xuống xuôi theo thân thể, nàng nhu thuận nắm lấy vạt áo của mình ngồi yên ở đó. Chân phải bị thương của nàng được Diêu Kế Tông nâng lên, hắn vừa nói chuyện, vừa lấy một khối bông ép máu bầm ở mắt cá chân cho Sở Thiên Diêu. Những cục máu bầm theo đó mà rút lại, cũng hạn chế sưng tấy và nhiễm trùng do chảy máu.

- Ta..... Không phải ta giấu người đâu, mà người không có hỏi ta - Sở Thiên Diêu biện minh.

- Đại tiểu thư của ta ơi, kính nhờ người, ý của người hắn là mỗi khi ta nhìn thấy một nam nhân, đều phải hỏi 'xin hỏi người là nam hay là nữ phần nam trang' sao?

Quả thật không nói lại được, tự biết mình đuối lý, Sở Thiên Diêu chỉ còn cách cúi thấp đầu không nói.

- Nếu không phải ta ngoài ý muốn phát hiện ra người, không phải từ hiền đệ trở thành hiền muội sao? Người còn định giấu ta bao lâu nha?

- Ta cũng không muốn giấu người, nhưng mà...Không biết nói như nào mới tốt.

Tiếng Sở Thiên Diêu nho nhỏ.

- Người cứ nói thẳng là được, có cái gì mà khó nói. Không phải ta khiến người nói ra, thiếu chút nữa ta bị người hại chết!

- Sao mà lại hại người? - Sở Thiên Diêu không rõ.

Diêu Kế Tông nhìn nàng mà cười:

- Ta..... Kỳ thật, ta rất kỳ quái khi biết mình tự nhiên có “Long Dương Chi Hưng”, vừa nhìn thấy người lại có ý nghĩ như vậy. Cảm thấy xấu hổ mà thiếu chút nữa đâm đầu chết.

Mặt Sở Thiên Diêu đỏ ửng, phì cái nói:

- Ta không nghĩ tới căn người.

Diêu Kế Tông nghe được đứng dậy:

- Còn có ý nghĩ không muốn căn ta, lương tâm của người đã bị phá hỏng.

- Ai bảo người có ý nghĩ bậy bạ.

- Ta không phải là hòa thượng, có ý nghĩ kỳ quái với nữ nhân cũng là điều bình thường, cũng không phải tội chết.

- Trước đó ta vẫn là huynh đệ của người.

Sở Thiên Diêu còn dám mang chuyện này ra tính toán sổ sách.

Sau nửa ngày Diêu Kế Tông không tiếp lời của nàng, chỉ nhìn nàng chăm chú, nàng bị nhìn vậy có cảm giác không được tự nhiên.

- Người đang nhìn gì?

Lúc này hắn mới chậm rãi nói:

- Hiện tại đã không còn là huynh đệ của ta, ta có thể không nghĩ được sao?

Sở Thiên Diêu sửng sốt, khuôn mặt dần dần đỏ ửng. Chân phải bị thương vẫn nằm trong tay Diêu Kế Tông, hắn dùng khăn lạnh chườm lên trên đó, chỗ tay hắn nâng bàn chân thì ấm áp. Vừa ngẩng đầu nhìn lại, thì chạm vào ánh mắt của hắn, lại giống như mặt trời thiêu đốt, làm hai gò má của nàng càng đỏ bừng. Một câu cũng không nói ra được.

Hai người lặng lẽ không nói câu nào, chỉ có, từ thân thể Sở Thiên Diêu tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng, như ánh trăng chiếu sáng dịu nhẹ trong đêm. Không hiểu sao trong tâm của Diêu Kế Tông càng thêm rung động. Trái tim trong lồng ngực của hắn đập càng ngày càng mạnh, từng chút từng chút một, lan tỏa rộng khắp trong lồng ngực. Tim của hắn đập liên hồi mà hướng tới gần Sở Thiên Diêu, tiến lại gần, tiến lại gần...

- Người định làm gì?

Sở Thiên Diêu theo bản năng đặt một tay ở trước ngực Diêu Kế Tông, không cho hắn tiếp tục lại gần.

- Hôn một cái được không? Một cái thôi.

Diêu Kế Tông nẩy ngón tay chỉ lên môi, thận trọng hỏi. Thừa dịp bên ngoài màn lụa mỏng không có người nào, muốn có một nụ hôn nhẹ nhàng.

- Người..... Đáng chết..... Người tránh ra mau.

Sắc mặt Sở Thiên Diêu càng đỏ hơn. Tuy ngoài miệng từ chối, nhưng trong lời nói có một nửa đồng ý.

Giờ phút này sao Diêu Kế Tông có thể chịu bỏ qua, hắn muốn tới gần dung mạo này đã thật lâu rồi. Dò xét thái độ của Sở Thiên Diêu là ngượng ngùng, không có một chút gận dữ nào cả, vì thế mạnh dạn gạt cánh tay đang chắn ở trước ngực kia ra, tiếp tục tiến gần, mục tiêu là đôi môi xinh đẹp ngọt ngào như bạc hà kia. Tiến lại gần một chút...

Một tiếng ” Cạch”, hai cánh cửa đột nhiên mở ra. Trên tay Sở phu nhân đang cầm thuốc mỡ bước vào phòng.

- Kế Tông, lấy cái này bôi...

Nói còn chưa dứt lời liền dừng lại, tình hình trong phòng làm cho nàng kinh ngạc vô cùng.

Sở phu nhân mới từ bên ngoài trở về, vừa vào cửa, lão bá gác cổng liền nói cho nàng là Sở Thiên Diêu bị thương ở chân. Nàng nhanh chóng tìm thuốc mỡ mang tới, ai ngờ khi vừa đẩy cửa bước vào phòng, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là tay chân của Diêu Kế Tông luống cuống, tiếp tục nhìn, thì nữ nhi đang ngồi trên giường khuôn mặt đỏ bừng, tóc xõa xuống hai bên vai, trải khắp mọi chỗ. Nhìn một chút liền hiểu được, trước đối đãi như “Huỳnh Độ” nay đã không còn là “Huỳnh Độ”! Thật đồ tổn công nàng thay nữ nhi suy tính làm thế nào để nữ nhi “Hiển Chân Tướng”, thật sự là không cần hao tổn tâm trí.

- Bá..... Mẫu, cháu..... Trong nhà còn có chút việc, cháu đi về trước.

Ở ánh mắt sáng tỏ của Sở phu nhân, Diêu Kế Tông hoảng sợ mà bỏ chạy, vừa ra khỏi Sở phủ thì thở ngắn than dài, thiếu chút nữa đã hoàn thành tâm nguyện. Sở phu nhân tới thật không đúng thời điểm, hấn chẳng sợ muộn vài giây, nếu để cho hấn chút thời gian dù chỉ hôn nhẹ cái cũng tốt nha!

Mà Sở Thiên Diêu ở trong phòng, Sở phu nhân vui mừng ngoài ý muốn tới gần “thăm” nữ nhi:

- Thiên Diêu, mau nói cho nương biết, thế nào mà Diêu Kế Tông phát hiện ra ngươi là nữ nhi nha?

Từ trong Sở phủ đi ra, Diêu Kế Tông lên ngựa thẳng tiến tới Tĩnh An Vương Phủ để khởi binh vấn tội.

- Hay cho Nguyễn Nhược Nhược người, khó trách được người nói ta ngu xuẩn, có phải người đã sớm biết Tứ Lang là Nữ Lang có đúng không? Vì sao không nói cho ta biết?

Nguyễn Nhược Nhược không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Làm sao mà người biết được?

- Trước tiên người trả lời ta làm sao mà người biết được?

Nguyễn Nhược Nhược cười lớn mà không trả lời, vẫn là Lý Hơi tốt hơn, đem chuyện trong “Vân cầm phường” ngẫu nhiên gặp phu thê Ngự Sử cho hấn nghe, hấn nghe xong nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Hóa ra ngày đó ta tới tổ khổ tự nhiên có “Long Dương Chi Hưng”, các người sớm đã biết Sở Thiên Diêu là nữ nhi. Lại còn không nói cho ta biết, hấn là có ý định biến ta thành trò cười, có đúng không?

- Đúng nha, đúng nha, nhìn người ngớ ngẩn thật là thú vị nha - Nguyễn Nhược Nhược cười rộ thú nhận.

Lý Hơi thì hỏi:

- Diêu Kế Tông, rốt cuộc làm sao mà người biết được?

Diêu Kế Tông mặc cho họ hiểu kỳ, cứ ngậm miệng không đáp, Nguyễn Nhược Nhược liền cười nói:

- Để ta đoán coi có sai không? Nói chung, ở cổ đại nữ mặc nam trang bị người ta phát hiện chỉ có bốn điểm; một là búi tóc bị rơi xuống, hai là bị người ta đụng vào ngực, ba đang thay quần áo bị người ta nhìn thấy, bốn khi tắm bị phát hiện. Diêu Kế Tông, có phải một trong bốn loại này không?

- Cũng không phải.

Ba từ của Diêu Kế Tông phủ định suy đoán của Nguyễn Nhược Nhược.

- Là ta nhận ra chân của mỹ nhân.

Vì vậy Nguyễn Nhược Nhược cùng Lý Hơi hỏi căn nguyên “Nhận ra chân mỹ nhân” Sau khi biết căn nguyên, đều chặc chặc nói:

- Đúng là thiên ý, chuyện đó không còn khả năng giấu được người nữa. Nếu không, không biết người còn mê muội bao nhiêu lâu.

- Thật sự nàng làm cho ta mê muội đến thăm a!

Lý Hơi cười nói:

- Tính ra người chưa bị mê muội tới thăm, phải nói đến Hoa Mộc Lan thay phụ thân tòng quân, đồng đội còn không biết Mộc Lan là nữ lang.

- Chuyện Mộc Lan tòng quân khi xưa, tuy đã biết lâu, nhưng vẫn có cảm giác không đúng. Ta cảm thấy không có khả năng nữ phần nam trang mà không bị người phát hiện ra như vậy được. Không thể tưởng tượng được, khi tới Đại Đường gặp được một kỳ nữ như vậy.

Từ trong khóe mắt lần đuôi lông mày của Diêu Kế Tông đều là ý cười.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn được vẻ mặt đầy ý cười của hắn, cố ý nói: “Sở Thiên Diêu là nữ tử, từ nay về sau các người không thể trở thành huynh đệ được nữa rồi.”

- Còn là huynh đệ kiểu gì nha, ta muốn nàng mặc nữ trang. Chúng ta là ngàn năm gặp nhau, giờ nghỉ lại, người nọ giống như ở chỗ ngọn đèn tranh sáng tranh tối. Khiến ta không cách nào nhìn ra.

Diêu Kế Tông chỉ còn cách nhìn nhận xác thực.

- Coi kìa- Một đôi không phải anh cũng không phải em, viết thành tình ca tình muội kiểu gì?

Nguyễn Nhược Nhược vừa nói vừa cười, Diêu Kế Tông nghe được trong lòng chợt động, ý cười trên mặt trở lên cứng nhắc. Không phải anh cũng không phải em! Đúng nha, hắn từng đối đãi với Sở Thiên Diêu như vậy. Khi thấy Sở gia Tứ Lang thất thố khi nhìn Lý Sướng và Bộ Bình Xuyên ở cùng chỗ với nhau, cũng nghĩ rằng cũng giống mình thích Lý Sướng, nghĩ hai người thất tình làm trận tuyến liên minh. Nhưng mà, hôm nay mới biết Tứ Lang hóa ra là Nữ Lang nha! Không có khả năng nàng thích Lý Sướng. Như vậy, nàng vì ai mà thất thố cùng cô đơn, trước đó vì ai mà đau thương, có phải là vì- Bộ Bình Xuyên?

Giống như có chậu nước lạnh dội vào đầu, Diêu Kế Tông cảm thấy người lạnh. Hóa ra khi trước, không phải hai nam tử thích một Lý Sướng, mà là hai nữ nhi thích một Bộ Bình Xuyên. Hiện tại thì sao? Hiện tại rốt cuộc như thế nào? Tâm của hắn đã thu lại được, nhưng còn Sở Thiên Diêu thì sao..... Còn hay không vẫn còn nhớ tới Bộ Bình Xuyên? Nhớ tới ngày đó khi nghe tin Bộ Bình Xuyên chết, đôi mắt nàng đột nhiên chảy lệ. Trong lòng Diêu Kế Tông càng thêm lạnh lẽo. Đã bại trước Bộ Bình Xuyên một lần, lần này lại bại tiếp sao?

i ch T ,0 { zt người muốn hỏi cái gì. Ta gọi là Liễu Như, là chủ nhân của ta cứu người từ Khúc Giang trở về.

Xem ra tiểu nha hoàn Liễu Như rất thích nói chuyện, mọi chuyện đều nói rõ ràng với hắn.

- Bấy ngày trước chủ nhân nhà ta thấy có người chèo thuyền ở Khúc Giang, sau đó lên lút vớt cái thùng gỗ xuống sông, chờ bọn họ rời đi mới vớt lên, liền thấy người. Người ở trong hòm, còn có thanh chủy thủ cắm ở trên ngực. Làm cho hắn kinh hãi, mới đầu còn tưởng người đã...Nhưng nhìn kỹ lại, thấy vẫn còn đang thở thoi thóp, vì thế sai người mời đại phu đến cứu người. Người đã hôn mê bấy ngày bấy đêm, hôm nay cuối cùng mới tỉnh lại.

- Vậy..... Còn có thể cứu được?

Bộ Bình Xuyên hơi chuyển thân nói, thật sự khó có thể mà tin được, ngực bị đâm một đao mà vẫn có thể sống được?

- Công tử, những đại phu đó đều nói trời sinh người dị thể, tim ở bên phải chứ không ở bên trái. Tìm được sự sống trong cái chết, chính là nguyên nhân này. Còn có, người cho người một đao kia, không có đem chủy thủ rút ra, nếu không người mất quá nhiều máu cũng sẽ chết. Công tử, thật sự là người mệnh lớn phúc lớn, cư nhiên quý môn quan không cho người đi qua.

Sau đó Bộ Bình Xuyên không nói được một câu, chấn động thật lớn. Không thể tưởng được sau khi uống rượu mà hôn mê, cư nhiên gian nan ở trong sinh tử mà trở về. Là ai muốn giết hắn? Tuyệt đối không phải là Lý Sướng, hắn tin nhiệm Lý Sướng như tin nhiệm bản thân mình. Cho dù là bất đắc dĩ dùng rượu làm hắn mê, khi đó nàng thương tâm cùng tuyệt vọng. Như thế nào mà nàng dùng chủy thủ đâm vào ngực của hắn, cùng với cho hắn vào hòm gỗ chìm xuống Khúc Giang. Nhưng mà, khi hắn bị như này Lý Sướng có ở

bên cạnh không? Sao để cho người ta cho hấn một nhát đao rồi cho vào hòm gỗ chìm xuống sông đây? Hấn bị kiếp nạn sinh tử này, Lý Sướng có biết không? Tĩnh tâm lại mà suy nghĩ, Bộ Bình Xuyên cố gắng hỏi:

- Chủ nhân nhà người ở đây không?

- Công tử, người muốn hướng tới chủ nhân nhà ta nói lời cảm tạ sao? Hấn không ở nơi này, hấn đang ở chính viện, nơi này chỉ là nơi cư ngụ tạm thời. Chủ nhân giao cho nô tỳ, sau khi công tử tĩnh lại, người chỉ cần để ý đến đường thương, ở trong này bao nhiêu lâu cũng không có việc gì.

Đều nói cứu một mạng người, hơn xây tháp bảy tầng. Nhưng mà vị chủ nhân này thật quý dị, gặp tình huống như vậy còn đuổi theo, còn mang người gần như sắp chết về chữa trị, cũng không cần báo đáp. Vị chủ nhân này, cũng không sợ rước thù oán. Bộ Bình Xuyên cũng không nói nhiều lời nữa, thân thể đang bị thương nặng, khí huyết suy yếu, vừa nãy nói chuyện nhiều như vậy cũng hao tổn tinh thần rất nhiều. Nhắm hai mắt lại, không bao lâu sau nặng nề chìm vào trong giấc ngủ.

Chú: Văn trung về đường đại hàng dệt tơ tư liệu, tham khảo cho cổ đại kinh tế chuyên đề sử nói (Vô cùng tinh mỹ đường đại tơ lụa), cùng (Trung Quốc lịch sử) trung” Khai Nguyên thịnh thế” Chương và tiết nội” Đường đại ti chức nghiệp” Chờ văn.

49. Chương 49

Chương 49

Nguyễn Nhược Nhược nhìn thấy sắc mặt Diêu Kế Tông nặng nề, nhìn không được thúc hấn một cái hỏi.

- Người làm sao vậy? Đang nghĩ cái gì vậy?

Diêu Kế Tông phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng cười:

- Không có gì.

Lại đột nhiên nhớ tới, Sở Thiên Diêu muốn đi cùng tới thăm Bộ Bình Xuyên. Không kìm nén được chua xót trong lòng, hấn lại hỏi:

- Bộ Bình Xuyên thế nào? Thương thế đã khá hơn chút nào chưa?

- Hiện tại hấn đã chịu uống thuốc dưỡng thương, dần dần hồi phục lại rồi.

Nhắc tới Bộ Bình Xuyên, Lý Hơi nói:

- Nhược Nhược, nếu thất hoàng tử đã cứu hấn, hấn là hấn không còn ý muốn giết hoàng tử nữa?

- Luận tình nói lý, sẽ nên như thế, nhưng Bộ Bình Xuyên vẫn còn hận Lý Mân đấy, trời biết hấn sẽ làm như thế nào. Không chừng, hấn sẽ giết Lý Mân sau đó lại tự sát, một mạng đền một mạng, báo lại ân cứu mạng.

Nguyễn Nhược Nhược nói xong, lắc đầu không thôi, cũng không phải nàng nói ngoa, hiệp khách cổ đại hành xử thường thường cố chấp cực đoan.

- Nhưng trong bất hạnh có may mắn, Bộ Bình Xuyên còn có một nhược điểm, không phải là Lý Sướng sao? Hiện tại chỉ có Lý Sướng mới ngăn hấn lại được.

Đúng rồi, may mắn còn có Lý Sướng. May mắn trên thế gian này vạn vật đều có tương sinh tương khắc, mỗi một vật đều khắc chế lẫn nhau.

Từ khi Nguyễn Nhược Nhược tới, Bộ Bình Xuyên bắt đầu phối hợp chữa trị. Nhưng, hần càng ngày càng trầm mặc, vốn là người nói ít, giờ khiến hần mở miệng càng khó hơn. Giờ hần ở trong phòng đóng chặt cửa lại, không cho bất kỳ một ai bước vào. Trừ phi Nguyễn Nhược Nhược đưa tin tức Lý Sướng cho hần, nếu không, cả ngày hần không nói lời nào.

Hôm nay Nguyễn Nhược Nhược đến thăm hần, không phải đi một mình, mà đưa Sở Thiên Diêu cùng Diêu Kế Tông đi theo.

Hôm nay Sở Thiên Diêu đã thay đổi cách ăn mặc, đầu không còn vấn khăn đội đầu nữa, cũng không mặc trang phục nam tử. Mà mặc Hồ phục thịnh hành trong thời kỳ Khai Nguyên Đại Đường nam nữ đều có thể mặc, cổ áo hở ngực, bó sát người, tay áo, cổ tay áo, cổ áo cùng đường viền vạt áo đều thêu một đường ren. Bên hông mang đai lưng, chân đi nhuyễn cảm hài. Mái tóc màu đen được vấn theo kiểu thiếu nữ chưa lập gia đình “thùy tần song hoàn”, hai má được phết phấn hồng. Vừa anh khí lại quyến rũ, một loại khí chất trong cương có nhu. Diêu Kế Tông nhìn thấy bộ dáng này của nàng, trừng mắt há miệng nhìn ngây ngốc, bộ dáng kinh ngạc vô cùng. Ngay cả Nguyễn Nhược Nhược, quan sát nửa ngày trời, mới tán thưởng cười nói:

- Nhìn từ trên xuống dưới, anh thư từ trên xuống dưới. Từ dưới nhìn lên, anh thư từ dưới lên. Sở Thiên Diêu, giờ mới đúng là người nha.

Diêu Kế Tông tiến lại gần kiểm tra mắt cá chân của Sở Thiên Diêu, xác nhận có thể đi lại như thường. Ở chỗ mắt cá chân bị thương dù chưa khỏi hẳn, đi lại bình thường không có đáng ngại lắm. Hần thật cẩn thận, không chịu cho nàng cưỡi ngựa, bắt nàng phải ngồi xe ngựa, cẩn thận đỡ nàng lên xuống xe. Nguyễn Nhược Nhược nhìn thấy cử chỉ hần nhẹ nhàng như vậy:

- Người có kỳ cục không? Dù Sở Thiên Diêu là nữ nhi cũng không đến mức kém đến thế, người lại coi nàng như nữ nhi bình thường, làm như bình sử không bằng.

Diêu Kế Tông há miệng trả lời ngay:

- Ta thế nào so được với sự cẩn thận chu đáo của Lý Hơi nhà người, thật sự sợ đem người ngậm trong miệng thì tan, cầm trong tay sợ vỡ.

Ba người thành một hàng đi vào trong phòng Bộ Bình Xuyên đang ở dưỡng thương, thấy hần dựa vào nhuyễn tháp gần cửa sổ ngồi một mình ngẩn người, tinh thần phiêu du. Có khách nhân đến thăm, hần không nghĩ tới tiếp đón. Tuy rằng hơi cúi thấp người đón chào, nhưng nhìn thấy thần sắc vẫn còn ảm đạm.

Hần chỉ ở trên nhuyễn tháp hơi cúi người thôi, Sở Thiên Diêu vội vàng tiến lên ngăn lại hần nói:

- Người đừng động, cẩn thận động tới vết thương.

Bộ Bình Xuyên bình tĩnh nhìn lại, ngạc nhiên nói:

- Sở Thiên Diêu, là người.

Giờ phút này hần mới nhìn rõ thiếu nữ mặc Hồ phục trước mặt là Sở Thiên Diêu.

- Đúng là ta, ta đi cùng với Tiểu Vương Phi tới thăm người. Người có tốt không?

Khóe môi Bộ Bình Xuyên nhếch lên, nở nụ cười thê lương:

- Tốt? Có cái gì tốt? Có cái gì không hư?

Sở Thiên Diêu ngẩn ra, không rõ lời này của hần:

- Người làm sao vậy?

Bộ Bình Xuyên khẽ lắc đầu, không muốn tiếp tục nói về đề tài này. Hần đưa ánh mắt nhìn về phía Nguyễn Nhược Nhược có ý hỏi, nàng hiểu được hần không tiếng trả lời vì vấn đề gì.

- Hôm qua ta thăm Lý Sướng, nàng vẫn như cũ. Ta nói chuyện gì cũng không thấy nàng có phản ứng, cũng nói cho nàng biết chuyện người không có chết, có vẻ nàng không nghe thấy. Xem ra chỉ còn cách người tự mình lộ diện mới có hiệu quả.

Nhìn thấy ánh mắt của Bộ Bình Xuyên âm thầm, Sở Thiên Diêu tới an ủi nói:

- Sẽ không có chuyện gì, tuy bây giờ Lý Sướng chưa thể khỏe lại, nhưng chỉ cần người xuất hiện, nhất định nàng sẽ tỉnh lại. Tâm bệnh của nàng là người, người sẽ là người cởi bỏ khúc mắc cho nàng.

- Người không ở trong phòng mà ngồi, một mình ở nơi này đi tới đi lui làm gì chứ?

Nguyễn Nhược Nhược đi đến đây tìm hân.

Diêu Kế Tông buồn bã ỉu xiu:

- Trong phòng rất chật, nhường lại cho các người chứ sao.

- Nhường lại cho chúng ta, hay là nhường lại cho hai người bạn họ?

Nguyễn Nhược Nhược châm biếm.

Diêu Kế Tông phiền muộn nửa ngày, nói một câu không đầu không đuôi:

- Người cũng tới rồi.

Nguyễn Nhược Nhược hiểu rõ ý tứ của hân:

- Ta sớm nghĩ tới, ngày đó, khi biết thân phận nữ nhi của nàng. Nàng không phải là nam tử, sẽ không như lời người nói, giống người cùng thâm mến Lý Sướng, tất nhiên là nàng thích Bộ Bình Xuyên. Nhưng mà, Diêu Kế Tông, ta nghĩ chuyện này đã là chuyện quá khứ.

- Ta cũng hy vọng là chuyện quá khứ, nhưng mà, nhìn lại coi, tựa hồ vẫn giống như lúc ban đầu.

- Rốt cuộc là quá khứ hay là hiện tại, nếu như người không chắc chắn, phải đi hỏi nàng một chút là được - Nguyễn Nhược Nhược thích mọi việc được rõ ràng.

Đây cũng là tôn chỉ làm việc của Diêu Kế Tông, nhưng mà, giờ phút này hân lại không dám quyết định. Hân có chút không dám đi hỏi vấn đề kia, vạn nhất không phải đáp án mà hân muốn nghe thì phải làm sao bây giờ? Bởi vì không quả quyết, nên hân biết, hân là cực kỳ thích Sở Thiên Diêu. Chỉ có thích mới có thể để ý đến vậy, mới lo được lo mất như thế. Đà điệu giấu đầu trong cát, mọi người đều cười nó vụng về. Nhưng, bản thân mỗi người đều không dám nhìn thẳng vào sự thật đó, hà tất phải lấy bộ dáng của nó ra làm trò cười. Với tính tình sáng khoái như Diêu Kế Tông, cũng có thời điểm lâm vào tình thế khó xử tiến thoái lưỡng nan.

Sau khi đi thăm Bộ Bình Xuyên trở về, Diêu Kế Tông đưa Sở Thiên Diêu trở về phủ. Tiếp tục đưa nàng tiến vào trong khuê phòng ở hậu viện, đỡ nàng ngồi xuống, sau đó cởi giày ra, kiểm tra chỗ mắt cá chân bị thương, lấy thuốc ôn nhu giúp nàng xoa bóp.

- Người có chuyện gì phiền muộn sao?

Sở Thiên Diêu nhìn Diêu Kế Tông cúi đầu bận việc nửa ngày, đột nhiên nói.

Diêu Kế Tông ngẩng ra, bàn tay đang xoa bóp cũng dừng lại. Cũng không có ngẩng đầu lên, chỉ nói:

- Nào có a.

- Vậy tại sao người không nói lời nào?

Diêu Kế Tông cắn răng một cái, bỏ đi bỏ đi, cùng lắm thì nhận một đao cho thoải mái. Vì thế thu được cao lại, lau hai tay, nhìn Sở Thiên Diêu đang ngồi ở trước mắt. Yên lặng nhìn nàng, nói:

- Được, hiện tại ta với người cùng nói chuyện. Mỗi một lời một chữ của ta, người phải cẩn thận nghe, cẩn thận trả lời lại. Hiểu chưa?

Nhìn bộ dáng Diêu Kế Tông nghiêm túc thận trọng như vậy, đây là lần đầu tiên Sở Thiên Diêu nhìn thấy, ngạc nhiên vô cùng. Vội vàng gật đầu nói:

- Hiểu được.

- Sở Thiên Diêu, ngày đó, ta ôm người trở về từ Long Phủ, đã từng nói, người yêu trong mộng ta chính là người. Người còn nhớ rõ chứ?

Sở Thiên Diêu không ngờ hẳn nói câu này, nhất thời mặt đỏ lên, thanh âm ấp úng:

- ...Nhớ rõ.

- Lúc đó chỉ có ta nói ra tâm ý của mình, còn chưa nghe thấy người đồng ý. Không biết ý tứ của người như thế nào? Ta thích người, còn người? Có nguyện ý theo ta không?

Diêu Kế Tông nói một hơi xong, dừng lại một chút, sợ rằng mình không nói tiếp được nữa.

Sau nửa ngày, Sở Thiên Diêu chỉ biết kinh ngạc nhìn hắn, không nói được một lời. Tâm tình của Diêu Kế Tông dần dần nặng trĩu, đột nhiên hắn nhảy dựng lên.

- Người cũng không cần nói gì, coi như ta chưa từng hỏi qua.

Cái gọi là “Gần hương tình càng khiếp, không dám hỏi tới người”. Chỉ vì càng tiếp cận đáp án, lại càng thiếu dũng khí. Sợ hãi cảnh còn người mất, sợ rằng năm tháng sẽ thay đổi tình cảm tốt đẹp giữa hai người

Quả nhiên Sở Thiên Diêu không nói gì, chỉ đứng dậy lấy từ trong rương ra một vật. Đưa tới trước mặt Diêu Kế Tông, nói:

- Cái hoa đăng này, khi trước Bạch Mẫu Đơn muốn có nó, bất luận như thế nào ta cũng không chịu đưa cho nàng, lại mang từ Lạc Dương về tới Trường An cất giữ. Người nói vì cái gì?

- Là- yêu người yêu cả vật sao?

Diêu Kế Tông nhìn hoa đăng vẫn hoàn mỹ như cũ, không có lấy một vết xước. Giống như ở giữa đồng tiền trăm ngàn vạn nhân dân tệ, mừng rỡ điên cuồng, khó có thể tin được.

Sở Thiên Diêu thẹn quá thành giận, sắc giọng:

- Thật tốt, như vậy còn muốn hỏi.

Diêu Kế Tông tuy bị ăn mắng, nhưng cười giống như nhặt được mười tám khối kim nguyên bảo. Đột nhiên nhảy ra ngoài cửa, nhìn ngó xung quanh, mới lui trở về đóng lại cửa phòng lại. Tiến tới trước mặt Sở Thiên Diêu:

- Thừa dịp nương người không ở nhà, để cho ta hôn một cái đi, một chút thôi.

Đôi môi Sở Thiên Diêu đỏ mọng, như một ly rượu vang đỏ. Khiến hắn muốn ném thử một ngụm, say mà ngã vào trong đó.

Đã có được bài học lần trước, lần này hắn tốc chiến tốc thắng. Không chờ nàng đồng ý, hắn rướn người về phía trước, đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Sở Thiên Diêu sửng sốt, trái tim đột nhiên đập loạn. Chưa từng tiếp xúc da thịt lần nào, khiến ọ cảm giác của nàng trở lên đình trệ – đình trệ như thể cam tâm tình nguyện. Một nụ hôn nhẹ nhàng, ôn nhu, mặc dù không lâu, chỉ là vội vàng tiếp xúc, nhưng mà lại ngọt, ngọt vô cùng, nàng chỉ cảm thấy ở đầu lưỡi đều là mật ngọt. Ngọt ngào không có lời nào có thể tả

Diêu Kế Tông cũng cảm thấy ngọt, đôi môi mềm mềm, cảm giác giống kẹo mạch nha. Làm cho hắn nhin không được, muốn nhắm nháp càng nhiều ngọt ngào. Tiếp tục đặt lên môi của nàng...

Đôi môi kiều diễm ngọt ngào, giống như là mật cùng hoa hồng quện lại mà thành.

Lạch cạch- cánh cửa được mở ra, đang tại chỗ triển miên lưu luyến hôn nhau, hai người hoảng hốt tách ra, cùng mặt đỏ tai hồng nhìn về phía cửa đang mở. Sở phu nhân đang dựa mình ở cửa về mặt cười như không cười, nửa giận nửa không trừng mắt nhìn Diêu Kế Tông.

Lại bị bắt tại trận, Diêu Kế Tông không dám ngẩng đầu lên, rầm rì vấn an:

- Bá mẫu, người đã tới.

- Không đến không được a, ta lo lắng không chú ý một lát, Diêu Kế Tông, cứ nhiên người ở nhà ta khinh bạc nữ nhi của ta.

Sở phu làm bộ giận dữ mà mắng

- Không phải vậy.

Diêu Kế Tông vội vàng vàng thanh minh.

- Cháu không có khinh bạc, cháu với Sở Thiên Diêu là tình cảm từ hai phía, nhất thời mới có cử chỉ thất lễ thế này.

- Hay ột câu cử chỉ thất lễ, tựa nhẹ nhàng thoái mái như vậy sao?

Diêu Kế Tông là người cơ trí thế nào chứ, sao mà nghe không hiểu ý tứ của Sở phu nhân. Lập tức thu lại sự sợ hãi, cười hì hì nói:

- Bá mẫu, người yên tâm, cháu chịu trách nhiệm. Cháu hôn Thiên Diêu, Thiên Diêu chính là người của cháu. Sáng mai cháu liền đưa sính lễ hướng tới Sở tứ tiểu thư cầu thân, mong rằng bá mẫu thành toàn cho.

Sở Thiên Diêu nghe được vừa thẹn vừa mừng, không dám ngẩng đầu lên, chỉ biết xấu hổ cúi thấp đầu xuống.

Sở phu nhân chờ chính là những lời này, rốt cuộc hiền tế tuyển chọn đã về tới tay. Vui vô cùng, không tiếp tục truy cứu hẳn tiếp nữa, cũng nói rõ sự thật cho hẳn:

- Kế Tông, ta cực thích đứa nhỏ như ngươi. Thiên Diêu hứa gả cho ngươi, ta đồng ý một trăm lần. Nhưng mà, không chỉ có người làm mẹ còn người làm cha nữa, còn một cửa nữa người chưa qua được đâu.

Đúng rồi, một câu nói làm cho người đang trong mộng tỉnh lại. Lúc này Diêu Kế Tông mới nhớ tới, còn phải chờ nhạc phụ tương lai xét duyệt đã.

- Sở tướng quân, không biết có dễ nói chuyện không nha?

Hắn muốn tìm hiểu một chút tin tức, biết địch biết ta, như vậy dễ nắm được phần thắng hơn.

- Cha ta..... Ghét nhất là những tên du lang ăn chơi trác táng thành tính.

- Thật tốt, đó không phải là ta.

Diêu Kế Tông cảm thấy may mắn, nhưng mà vui mừng hơi sớm. Sở Thiên Diêu nhìn hẳn nói:

- Nhưng mà, đó là người ngày trước nha.

Diêu Kế Tông ngẩn ra, lúc này mới tỉnh lại, đó chính là “Tiền khoa” khi trước của mình.

- Thiên Diêu, ngươi là người hiểu ta, đúng không? Sự tình trước kia không có quan hệ với ta.

- Ta biết, nhưng mà cha ta không biết nha. Ngươi muốn qua cửa của người, phỏng chừng phải ném chút đầu khổ.

Diêu Kế Tông không sợ.

- Chịu chút đau khổ không tính làm gì, khởi đầu luôn có khó khăn, trước đắng sau ngọt. Chờ cha ngươi trở về, ta sẽ tới cầu thân. Coi xem người muốn lập khảo nghiệm như nào mới được.

Sở phu nhân nghe được như vậy yên tâm trở lại, mà càng yêu mến Diêu Kế Tông hơn.

- Hôn sự của Thiên Tiêu với Sương Sơ, tổ chức vào ngày mười lăm tháng tám. Tháng tám này ông đấy mới trở về Trường An, Kế Tông, đến lúc đó ngươi tới cầu hôn đi.

Bộ Binh Xuyên cảm thấy thân thể của mình đã phục hồi trở lại như lúc đầu, không một chút do dự đợi tới ban đêm lặng lẽ ly khai khỏi nơi đã dưỡng thương nhiều ngày nay. Trước khi đi, hắn để lại một tờ giấy ở trên bàn: “Ngươi đã cứu ta, ta không thể giết ngươi.”

Người ở sa mạc ân oán rất rõ ràng, ân huệ nhận được dù chỉ là một giọt nước, nhưng sẽ dùng một dòng nước báo đáp lại. Mặc dù Lý Mân đã phụ tử tử của hắn, nhưng lại cứu mạng của hắn, tự nhiên hắn không thể đi tìm Lý Mân tính toán ân oán được. Bộ Binh Xuyên chỉ còn cách rời đi.

Từ ngàn dặm xa xôi tới Trường An, chỉ để giết một tên phụ tình bạc nghĩa. Từ năm mười ba tuổi, vì tử tử báo thù là mục tiêu sống duy nhất của Bộ Binh Xuyên, hắn rời khỏi đại mạc, đi khắp nơi bái sư, khổ tâm tập võ, tất cả cố gắng đều là vì mục tiêu này mà trả giá. Đột nhiên, mục tiêu này không còn nữa. Đêm khuya hắn đi trên đường thành Trường An, cảm giác mờ mịt. May mắn, vẫn còn có Lý Sướng, còn có một người đáng giá để hắn đi trả giá. Cơ hồ không cần suy nghĩ, hắn liền hướng tới Thụy An vương phủ mà đi.

Thật cẩn thận tránh khỏi thị vệ tuần tra vương phủ, hắn theo đường cũ đi tới cây Ngân Hạnh trước Giảng Tuyết Lâu. Trước lan can, Lý Sướng ngây ngốc hướng tới bên này nhìn lại. Cơ hồ hắn lập tức đã nghĩ tới phóng qua, nhưng mà ở phía sau Lý Sướng, còn có một nha đầu kêu Bách Hợp đứng đó.

Tuy trời đã vào hè, nhưng vào ban đêm gió vẫn có chút lạnh. Bách Hợp khoác thêm cho Tiểu Quận Chúa một chiếc áo choàng, sau đó đứng ở phía sau nàng thở dài. Đã nhiều ngày qua, Tiểu Quận Chúa một chút khởi sắc đều không có, mới vừa rồi Vương phi lại tới đây rơi lệ nửa ngày, đã được Vương gia khuyên trở ra. Cứ thế này mãi, không biết đến bao giờ nàng mới tốt trở lại đây?

Bộ Binh Xuyên nhẩn nại đợi nửa ngày, nhưng mà Bách Hợp với Lý Sướng như hình với bóng. Thật sự hắn không chờ được tiếp, mũi chân đạp lên một nhánh cây, quỹ mị nhảy tới lan can. Bách Hợp kinh hãi muốn thét lên, nhưng vừa há miệng, một chưởng của hắn đã bổ vào sau gáy của nàng. Nhất thời Bách Hợp mềm nhũn rồi ngã xuống.

Đi đến trước mặt Lý Sướng, Bộ Binh Xuyên ngồi thấp xuống. Ánh mắt của Lý Sướng vẫn mờ mịt không có tiêu điểm, khi thấy hắn ở trước mặt, mới đầu vẫn như cũ, không có nửa điểm dao động nào cả. Dần dần, cũng đã có một chút ánh sáng. Biểu tình trên mặt nàng có một tia biến hóa, mê hoặc, nghi ngờ, khó có thể tin..... Nàng nhẹ nhàng nâng tay lên, muốn đi chạm vào khuôn mặt gần trong gang tấc. Lại chậm chạp không dám, rồi hạ xuống, nàng sợ đó chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Mà Bộ Binh Xuyên, cũng không có nháy mắt, ánh mắt lướt trên cổ Lý Sướng, một dải lụa trắng được buộc ở đó. Vô cùng mềm nhẹ, hắn nâng tay xoa dải lụa trắng kia.

Ngón tay ấm áp chạm vào cổ, lúc này Lý Sướng mới xác định được, cảm giác chân thật, thật sự, thật là người mà nàng luôn luôn nhớ tới đã trở lại.

“Bộ Binh Xuyên!” Một tiếng gọi từ tâm can, Lý Sướng liền gắt gao ôm chặt lấy Bộ Binh Xuyên, nức nở khóc lớn. Lúc này, nàng không nghĩ tới tiếng khóc này của mình có thể kinh động đến người bên ngoài. Bộ Binh Xuyên có thể bỏ nàng lại mà thoát thân, nhưng vào giờ khắc này, hắn có thể đẩy nàng ra mà rời đi sao? Nhắm mắt lại, thôi thôi, dù sao cái mệnh này là được nhặt trở về.

Nhất thời trong Giảng Tuyết Lâu đèn đuốc sáng trưng, tiếng bước chân của Chu mục mục dồn dập chạy tới. Vừa vào tú các, thì thấy Bộ Binh Xuyên đang ôm Lý Sướng ở lan can, sợ hãi quá té nhào về đằng sau, vừa lùi vừa la thanh nói: “Quý, quý, quý.....” Trừ bỏ từ này, cũng không thể nói được cái gì nữa.

M a (V{0 {lang.

- Chuyện Mộc Lan tòng quân khi xưa, tuy đã biết lâu, nhưng vẫn có cảm giác không đúng. Ta cảm thấy không có khả năng nữ phần nam trang mà không bị người phát hiện ra như vậy được. Không thể tưởng tượng được, khi tới Đại Đường gặp được một kỳ nữ như vậy.

Từ trong khóe mắt lần đuôi lông mày của Diêu Kế Tông đều là ý cười.

Nguyễn Nhược Nhược nhìn được vẻ mặt đầy ý cười của hắn, cố ý nói: “Sở Thiên Diêu là nữ tử, từ nay về sau các người không thể trở thành huynh đệ được nữa rồi.”

- Còn là huynh đệ kiểu gì nha, ta muốn nàng mặc nữ trang. Chúng ta là ngàn năm gặp nhau, giờ nghĩ lại, người nọ giống như ở chỗ ngọn đèn tranh sáng tranh tối. Khiến ta không cách nào nhìn ra.

Diêu Kế Tông chỉ còn cách nhìn nhận xác thực.

- Cui kia- Một đôi không phải anh cũng không phải em, viết thành tình ca tình muội kiểu gì?

Nguyễn Nhược Nguyễn vừa nói vừa cười, Diêu Kế Tông nghe được trong lòng chợt động, ý cười trên mặt trở lên cứng nhắc. Không phải anh cũng không phải em! Đúng nha, hần từng đối đãi với Sở Thiên Diêu như vậy. Khi thấy Sở gia Tứ Lang thất thố khi nhìn Lý Sướng và Bộ Bình Xuyên ở cùng chỗ với nhau, cũng nghĩ rằng cũng giống mình thích Lý Sướng, nghĩ hai người thất tình làm trận tuyến liên minh. Nhưng mà, hôm nay mới biết Tứ Lang hóa ra là Nữ Lang nha! Không có khả năng nàng thích Lý Sướng. Như vậy, nàng vì ai mà thất thố cùng cô đơn, trước đó vì ai mà đau thương, có phải là vì- Bộ Bình Xuyên?

Giống như có chậu nước lạnh dội vào đầu, Diêu Kế Tông cảm thấy người lạnh. Hóa ra khi trước, không phải hai nam tử thích một Lý Sướng, mà là hai nữ nhi thích một Bộ Bình Xuyên. Hiện tại thì sao? Hiện tại rốt cuộc như thế nào? Tâm của hần đã thu lại được, nhưng còn Sở Thiên Diêu thì sao..... Còn hay không vẫn còn nhớ tới Bộ Bình Xuyên? Nhớ tới ngày đó khi nghe tin Bộ Bình Xuyên chết, đôi mắt nàng đột nhiên chảy lệ. Trong lòng Diêu Kế Tông càng thêm lạnh lẽo. Đã bại trước Bộ Bình Xuyên một lần, lần này lại bại tiếp sao?

50. Chương 50

Chương 50

Thụy An Vương và Thụy An Vương Phi khi chạy tới nơi, thì vẫn thấy Lý Sướng ôm chặt Bộ Bình Xuyên mà khóc. Trong lòng nàng tích tụ đã lâu ngày, đột nhiên bộc phát, phát tiết ra giống như nước sông chảy về biển.

- Người..... Người..... Người là người hay là quỷ?

Nhìn thấy Bộ Bình Xuyên, Thụy An Vương cả kinh đến nỗi sắc mặt biến đổi. Chính tay mình đã đâm chủ thủ vào ngực của hần. Bây giờ hần lại bình an đứng ở đây. Không phải là quỷ thì là gì?

Bộ Bình Xuyên nhìn thần sắc Thụy An Vương biến đổi như vậy, dễ dàng đoán ra ai đã “ban tặng” một dao kia cho hần.

- Là người giết ta? Thực đáng tiếc, ta chưa chết.

Thụy An Vương cả kinh cả nửa ngày, cuối cùng nghe thấy những lời này thì bình tĩnh lại. Là người hần không cần sợ, là quỷ thì không thể đối phó được, thu thập một người mà nói là chuyện đơn giản.

- Người mệnh lớn tránh được một kiếp. Bây giờ lại còn dám mò đến Thụy An Vương Phủ, dụ dỗ nữ nhi của ta, vậy là người đang tự tìm đường chết rồi. Tiết Tấn, bắt hần cho ta.

Hai bên Tiết Tấn đều là tâm phúc của Thụy An Vương, họ lập tức nhảy ra, trường kiếm bên hông tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang bắn ra bốn phía. Bộ Bình Xuyên nhìn thấy trở nên khấn trương, theo bản năng sờ thắt lưng của mình, nhưng không thấy gì cả. Lúc này mới nhớ ra ở đêm đoàn ngộ, kiếm của hần rơi mất rồi.

- Tiết Tấn, người dám, người muốn giết hần thì hãy giết ta trước.

Vẫn còn đang khóc, đột nhiên Lý Sướng ngừng khóc, tiến lên che Bộ Bình Xuyên ở phía sau, Bộ Bình Xuyên liền kéo nàng ra phía sau mình. Nàng vùng vẫy thoát ra, nhìn Thụy An Vương nói:

- Cha, nếu người lại xuống tay với Bộ Bình Xuyên, ta sẽ nhảy xuống lầu. Ta nói được là làm được, không tin người hãy thử xem.

Một nữ tử ôn nhu như nước, đột nhiên bùng phát như lửa cháy.

Thụy An Vương giật mình, không cần thử, hần biết lời nói vừa rồi của nữ nhi không phải là đe dọa suông.

Vẫn một mực quan sát sự việc, bỗng nhiên Thụy An Vương Phi nói:

- Tiết Tẩn, người đi ra ngoài trước. Những người khác cũng ra khỏi phòng đi.

Vương Phi đã hạ lệnh, những người hầu tước khác theo nhau đi ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn phu thê Thụy An Vương cùng với Lý Sướng và Bộ Bình Xuyên. Thụy An Vương Phi đến trước mặt Bộ Bình Xuyên, cẩn thận đánh giá hần một phen, trong lòng thầm khen: Khá lắm, bề ngoài tuần tú, còn thâm tình như biển, thật xứng đáng là một đấng lang quân tốt. Biết rõ vào vương phủ sẽ vào tử lộ không có đường lui, mà vẫn còn tới. Tình cảm với nhi nữ quả thật chân thành, sâu đậm không nghi ngờ gì cả.

Suy nghĩ một lát, Thụy An Vương Phi hỏi:

- Tên người là Bộ Bình Xuyên?.

- Vâng.

- Người là người ở nơi nào?

- Thần đến từ Ngọc Môn quan ngoại.

- Ngọc Môn quan ngoại, hóa ra là người trong đại mạc. Người tới Trường An du lịch sao?

Bộ Bình Xuyên do dự một chút rồi trả lời:

-Vâng.

- Trong nhà người còn những ai?

Thụy An Vương Phi thấy một mình hần tới nơi đây lập nghiệp, thái độ của nàng thêm dịu dàng, ngữ khí thêm phần thân thiết. Bộ Bình Xuyên cảm thấy có chút ngoài ý muốn, thoáng giật mình nói:

- Trong nhà chỉ có mỗi mình thần.

Năm ấy tỷ tỷ qua đời, hần liền dứt khoát rời khỏi nhà. Tỷ tỷ mất, hần không có cách nào yêu mến phụ thân. Nhà ở sa mạc, đã không còn ý nghĩa gì với hần nữa.

- Nương, hần là cô nhi.

Lý Sướng nói thêm. Thấy mẫu thân nói chuyện nhẹ nhàng với Bộ Bình Xuyên, lòng nàng tràn đầy cảm kích.

- Vũ nhi, nàng hỏi hần những chuyện đó làm gì?

Thụy An Vương nghe được không còn kiên nhẫn.

- Nữ nhi đã thành ra như thế này, nó đã quyết không phải gả cho Bộ Bình Xuyên bằng không sẽ không xuất giá, ta hỏi lai lịch của hần cũng không được sao?

Thụy An Vương nghe vậy cả kinh.

- Nàng muốn gả nữ nhi cho hần, tuyệt đối không được.

Cơ hồ sắp nổi trận lôi đình.

- Cha, nương nói đúng, đời này không phải Bộ Bình Xuyên con sẽ không xuất giá. Nếu không thể gả cho hần, con tình nguyện quy y xuất gia, cả đời phụng dưỡng cửa phật.

- Người có làm ni cô ta cũng không thể gả người cho hần, đường đường là thiên kim của Vương phủ, sao có thể gả ột gã giang hồ lãng tử.

- Đương nhiên không thể gả nữ nhi cho giang hồ lãng tử. Cho nên, Bộ Bình Xuyên, người có thể hàng đêm lên vào vương phủ của ta mà không bị thị vệ phát hiện hần là thân thủ bất phạm. Nay Hoàng Thượng mở khoa thi Hương cả văn lẫn võ, nếu người có thể đoạt được chức võ Trạng Nguyên trở về, ta liền đem viên minh châu của ta gả cho người. Nếu không thể, Sướng nhi, người không thể trách nương không tác hợp cho các người. Cha người nói đúng, đường đường là thiên kim của Vương Phủ không thể gả cho giang hồ lãng tử phiêu bạt được.

Thụy An Vương Phi nói như vậy, tuy rằng đưa ra điều kiện ‘Võ Trạng Nguyên’ nhưng điều này đã là cực kỳ khoan dung. Với thân thủ của Bộ Bình Xuyên, chức Võ trạng nguyên kia cũng không phải là khó. Trên thực tế nàng đang nghĩ vì nữ nhi. Lần này Lý Sướng tự vẫn, đã phát sinh chuyện mất hồn mất trí, làm cho người làm mẫu thân như nàng hiểu được, vô luận thế nào không thể làm khó nam nhân này được. Cho nên, nàng không thể tiếp tục để cho Thụy An Vương nhất thời tức khí mà sinh ra bi kịch.

Khi mẫu thân đưa ra điều kiện này, đầu tiên Lý Sướng vui mừng, tiếp đó thì ngần ra. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy Bộ Bình Xuyên vẫn đứng ở đó. Bộ Bình Xuyên cũng kinh ngạc, một lúc lâu cũng không nói gì, vẫn yên lặng đứng ở đó.

Thụy An Vương thật không tán thành đề nghị này của thê tử, hẳn không muốn gả nữ nhi cho tên giang hồ kia. Nhưng khi thấy Bộ Bình Xuyên chần chừ không quyết đoán, hẳn nuốt lại lời phản đối, ra vẻ khoan dung độ lượng nói:

- Đúng vậy, nếu người tham gia thi võ, có thể đứng đầu bảng, ta sẽ gả Sướng nhi cho người. Ngược lại nếu không được, tức khắc phải rời khỏi nơi này. Thấy tâm tư nữ nhi của ta đã đặt vào người, ta cho người một con đường bình an mà trở về Ngọc Môn Quan.

Lý Sướng nín thở chờ Bộ Bình Xuyên trả lời, thật lâu sau hẳn mới quay đầu nhìn nàng, cúi đầu nói:

- Thực xin lỗi, ta tuyệt đối không thể đi thi võ Trạng Nguyên được.

Sắc mặt Lý Sướng trắng bệch, ngay cả Thụy An Vương Phi cũng ngạc nhiên thất thanh hỏi:

- Người nói cái gì? Người không thi?

Được Sở phu nhân cho phép, Diêu Kế Tông và Sở Thiên Diêu luyện ái công khai. Hàng ngày hẳn đều chạy đến Sở phủ, hai người đi cùng một chỗ, so với mật đường còn khăng khít hơn. Hẳn cùng Sở Thiên Diêu vui đùa với Phi Hổ, cười đùa, luyện kiếm..... Hẳn nói:

- Trước kia ta cũng học qua đấu kiếm một thời gian .

Quả thật hẳn đã học qua đấu kiếm. Hẳn có hứng thú với rất nhiều thứ, cái gì cũng hứng thú nhưng lại thiếu tính nhẫn nại nên chỉ học một chút rồi thôi. Nhưng lúc này hẳn lại kiên nhẫn luyện cùng bạn gái. Hẳn có căn bản lại thông minh, nếu kiên trì hẳn sẽ học được rất nhiều. Mới đầu Sở Thiên Diêu thấy hẳn học võ lại thấy buồn cười, về sau lại thấy hẳn có tiến bộ cực nhanh. Hẳn không khỏi cảm thán:

- Oa, nhìn không ra người tuy là tay ăn chơi nhưng lại có võ công nha!

Diêu Kế Tông đồng dạng nói:

- Đó là thiên phú dị bẩm của ta, tư chất hơn người. Bất quá..... Sau này xin người, ba từ ‘tay ăn chơi’ này có thể hay không không cần nhắc lại nữa?

Sở Thiên Diêu cười ha ha, nhanh chóng rời đi. Rồi sau khi quay về, đưa cho hẳn một thanh kiếm:

- Cầm lấy, cái này cho người.

Sở Thiên Diêu mừng rỡ:

- Cám ơn Tam ca.

Diêu Kế Tông không biết vì sao mà nàng cao hứng như vậy, cũng không dám chậm trễ nhận kiếm, cũng nói theo như vệt:

- Cám ơn Tam ca.

Thời cổ đại kiếm là binh khí đứng đầu trong mười tám loại vũ khí truyền thống, kiếm được xưng tụng là “Bách trận chi quân”, “Bách binh chi soái”. Ở thời kỳ ban đầu, chế tạo kiếm có độ khó khăn rất lớn, đặc biệt chú trọng tới tạo hình cùng công nghệ chế tạo, bảo kiếm tốt càng tốn thời gian và sức lực hơn, bởi vậy chỉ có người có quyền thế với nhân tài mới có thể chế tạo được bảo kiếm. Vì thế kiếm trở thành tượng trưng

cho uy nghiêm và quyền lực của đế vương quân chủ. Người sở hữu binh khí thế nào là thể hiện cho trí tuệ cùng thân phận của người đó.

Sở Thiên Tiêu tặng kiếm cho Diêu Kế Tông, chứng tỏ không hề coi hấn là một tay ăn chơi. Ý tứ này Diêu Kế Tông lại không hiểu rõ, còn Sở Thiên Tiêu thì biết rõ ràng điều này. Nàng mừng rỡ ôm chặt lấy tay Tam ca của mình vừa lay vừa nói:

- Tam ca tốt nhất.

Sau khi yêu mến Diêu Kế Tông, càng ngày nàng càng giống nữ nhi. Sở Thiên Tiêu nhìn nàng cười, xoa đầu của nàng cười nói:

- Chung quy giống với nữ nhi nhà người ta rồi.

Mùa hè tới, trong không khí có hương thơm dịu dàng của cây cỏ lan ra.

Khi hoàng hôn tới, Diêu Kế Tông tìm đến Sở phủ, hưng trí bừng bừng nói:

- Thiên Diêu, thời tiết nóng quá, chúng ta đi bơi đi, ta dạy người bơi bướm.

- Chính là ngày đó người ở Khúc Giang biểu diễn những động tác bơi đẹp mắt đó sao? - Sở Thiên Tiêu nhớ ra liền hỏi.

- Đúng rồi. Chính là những động tác bơi đó, khi thực hiện giống như cánh bướm vỗ vẫy. Đổi lại là nữ nhi thực hiện những động tác đấy, thêm vào đó mặc áo tắm diễm lệ mà nói, càng thêm hấp dẫn.

- Áo tắm là cái gì? - Sở Thiên Tiêu tò mò hỏi.

Vì thế Diêu Kế Tông giảng giải một chút như thế nào áo tắm lại còn cường điệu nói về bikini. Sở Thiên Tiêu nghe được tặng cho hấn một cái tát, đỏ mặt nói:

- Người chính là tên sắc quỷ Diêu Kế Tông kia trở lại có phải không?

Diêu Kế Tông tránh thoát bàn tay của nàng mà biện hộ:

- Hấn làm sao mà biết nói tới cái này nha! Người nghe ta nói như vậy, đã cho là ta cố ý nói đùa phải không? Ta thề với trời ta không nói dối. Không tin, người đi theo ta.

Nói rồi, hấn đưa Sở Thiên Tiêu đi tới Lưu Tiên Cư - Tĩnh An Vương phủ, Lý Hơi và Nguyễn Nhược Nhược đang nói chuyện vui vẻ ở đó. Hấn vọt vào, kêu lên:

- Nguyễn Nhược Nhược, ta oan uống a!

Hấn tìm Nguyễn Nhược Nhược khiếu nại, để nàng minh oan cho hấn.

Sau khi nghe Diêu Kế Tông nói nguyên do xong, Nguyễn Nhược Nhược chứng thực nói:

- Hấn không nói đùa, ở thời đại của chúng ta có loại áo tắm đấy.

Lý Hơi cũng khó tin, nói:

- Một nữ tử lồ lộ thể, cũng chỉ mặc ba mảnh vải nhỏ thật quá là.....

- Có sao đâu, đâu phải là không mặc gì.

Diêu Kế Tông thần nhiên nói.

Sở Thiên Tiêu trừng mắt lạnh lùng nói:

- Niên đại của các người, còn có cái dạng này sao?

- Ở thời đại của chúng ta, mọi người đều thoải mái mặc bikini có làm sao đâu. Nam nữ nếu có ý với nhau, chẳng cần bãi đường thành thân hay hỏi ý kiến phụ mẫu mà có thể ở chung. Cũng có trường hợp gọi là tình một đêm, ngủ một đêm rồi chạy lấy người, không ai phải chịu trách nhiệm. Còn có.....

Diêu Kế Tông nói chưa dứt lời đã bị Nguyễn Nhược Nhược đá ột phát:

- Kính nhờ, người nói điều tốt đẹp một chút đi, đừng dọa người ta.

Sở Thiên Diêu và Lý Hơi vừa nghe được, trợn mắt lên nhìn nhau vì kinh ngạc. Hai người á khẩu, cùng nhìn bọn họ bằng ánh mắt hoài nghi cả nửa ngày.

Nguyễn Nhược Nhược vội vàng thanh minh:

- Lý Hơi, quả thật có chuyện giống như Diêu Kế Tông nói, nhưng ta chưa bao giờ làm chuyện đó cả, ta thề đấy.

- Ta cũng vậy, ta còn thấy những người như thế thật chướng mắt.

Diêu Kế Tông tỉnh ngộ, vội vã thanh minh, nếu không chỉ sợ Sở Thiên Diêu từ hôn mất.

Lý Hơi và Sở Thiên Diêu cùng thở dài nhẹ nhõm. Diêu Kế Tông biết sai liền sửa, lập tức mang những chuyện tốt mà nói cho hai người nghe. Tỷ như ô tô chạy như bay, điện thoại truyền âm đi xa ngàn dặm, máy bay, tên lửa, tàu ngầm..... Bao nhiêu thứ công nghệ cao đều nói ra hết, khiến cho hai người Đường triều kia kinh ngạc thán không thôi...

Nói nửa ngày mới có thể khiến bọn họ mất đi ấn tượng xấu về bikini của thế kỷ 21. Lúc này Diêu Kế Tông mới nhớ đến chính sự:

- Sao mà nói lâu đến thế chứ? Ta còn muốn đi bơi.

- Trời tối mất rồi, giờ người chỉ có đi bơi đêm thôi.

Nguyễn Nhược Nhược cười.

- Vậy thì đi thôi, hai chúng ta thì lại được không?

Diêu Kế Tông vẫn nhớ mãi không quên kỹ thuật bơi lội cao siêu của Nguyễn Nhược Nhược.

Nguyễn Nhược Nhược còn chưa trả lời, Lý Hơi đáp trước:

- Không được, mùa hè này nàng không thể đi bơi được.

Hắn cũng học theo bọn họ sửa hai chữ “Phù thủy” thành “Bơi lội”.

- Vì sao? Làm tiểu vương phi không thể bơi được sao?

- Làm tiểu vương phi vẫn có thể đi, nhưng Nàng sắp làm nương, đương nhiên không thể tùy tiện được.

Khuôn mặt của Lý Hơi tỏa sáng nhìn thê tử ở bên cạnh.

Diêu Kế Tông nghe được nhảy dựng lên:

- Nguyễn Nhược Nhược người đã có tiểu baby! Chúc mừng chúc mừng chúc mừng chúc mừng.....

Hắn bắn ra một tràng liên thanh.

Từ đáy lòng Sở Thiên Diêu cũng rất vui mừng:

- Nguyễn Nhược Nhược người có thai, thật sự là quá tốt. Nhất định Lý Hơi cao hứng hồng mắt rồi.

Quả thật Lý Hơi cao hứng hồng mắt rồi, khóe môi vẫn ngập tràn ý cười.

Nguyễn Nhược Nhược cười bất đắc dĩ:

- Mới mười bảy tuổi mà đã sinh đứa nhỏ. Ai! Kỳ thật ta không nghĩ sớm như vậy mà đã làm mẹ .

Diêu Kế Tông nói:

- Nhập gia tùy tục. Người còn muốn đợi đến hai mươi bảy tuổi mới sinh cục cưng chắc? Nếu thế thật, người có chắc phụ mẫu Lý Hơi sẽ không bắt hắn nạp thiếp không? Trong ba tội bất hiếu, không có hậu nhân là tội lớn nhất.

Cũng đúng, phu thê Tĩnh An vương không thể chờ lâu như vậy. Mà Lý Hơi cũng không thể, hắn đã muốn có một cái kết tinh tình yêu từ lâu rồi. Mấy ngày nay, Nguyễn Nhược Nhược thay đổi khẩu vị, khó ăn khó

ngủ. Hôm nay Thái y đến xem mạch nói có thai hơn 1 tháng. Lý Hơi nghe vậy toét miệng cười không ngừng. Trong lòng của hắn vui sướng vô cùng, giống như dòng suối phun tung tóe ra khắp nơi, Lưu Tiên Cư tràn ngập không khí vui vẻ.

Từ trong Tĩnh An vương phủ đi ra, mặt trời đã khuất bóng, trời đã gần tối hẳn, đã xuất hiện ánh sao lấp lánh rực rỡ trong màn đêm.

Diêu Kế Tông và Sở Thiên Diêu sóng vai đi trên đường cái ở Trường An, Sở Thiên Diêu mặc cho Diêu Kế Tông năn nỉ thế nào cũng không chịu đi bơi cùng hắn, nàng kiếm cơ thoái thác ngăn lời hắn lại:

- Ta không có áo tắm.
- Vấn đề này là chuyện nhỏ, ta vẽ hình dạng một cái rồi đi may là được. Đến lúc đó người phải mặc nha.
- Không cần không cần, ta mới không cần mặc cái loại áo tắm này.
- Ta không làm bikini, ta làm một kiện liền thể. Oa, Thiên Diêu nếu người mặc loại đó vào, hẳn dáng người và đường cong sẽ lộ ra hết.

Diêu Kế Tông biết rõ nàng sẽ không đồng ý, nhịn không được mang ra mà đùa giỡn nàng.

Sở Thiên Diêu không nói hai lời, giơ một bàn tay lên muốn đánh qua. Diêu Kế Tông nhanh tay tóm lấy tay nàng, cười nói:

- Làm sao mà hở ra là đánh người a, ta xuyên qua thời không vào cổ đại, hy vọng có thể gặp được một thực nữ dịu dàng điềm đạm tiêu chuẩn, ai ngờ gặp phải một nữ nhân dã man như này.
- Dịu dàng điềm đạm..... Vậy người tìm Lý Sướng đi nha!

Sở Thiên Diêu nửa thật nửa giả nói. Trước kia thì không sao cả, bây giờ nghĩ đến cảnh Diêu Kế Tông từng nhiệt tình theo đuổi Lý Sướng như vậy, trong lòng nàng lại hơi có mùi chua nha.

- Người nói vậy mà được sao? Người cũng biết ta không hợp mắt Lý Sướng a!

Quả thật, tâm ý của nữ nhi Diêu Kế Tông một chút cũng không hiểu được, vẫn cứ như trước, không cần nghĩ ngợi cùng nàng luận sự.

Sắc mặt Sở Thiên Diêu hơi biến đổi:

- Người thấy thất vọng vì người không lọt vào mắt Lý Sướng à?

Diêu Kế Tông nghe thấy trong lời nói của nàng có vị chua, vội vàng cười làm lành nói:

- Đây đều là chuyện quá khứ.....

Lời còn chưa dứt, bên cạnh vang lên một giọng nói nũng nịu:

- Ai ôi! Đây chẳng phải là Diêu nhị công tử sao?

Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu cùng quay về phía phát ra tiếng nói, một nữ tử xinh đẹp, dáng người lả lướt đứng ở một bên, xinh đẹp vô cùng, là một phụ nhân, trên đầu cài trâm ngọc cao quý, mỉm cười nhìn về phía Diêu Kế Tông với ánh mắt phong tình vạn chủng.

Tiểu nương tử nhà ai thế? Sở Thiên Diêu nhịn không được dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Diêu Kế Tông, hắn cũng tròn mắt nhìn nàng. Hắn nhún vai, tỏ vẻ không biết nha!

51. Chương 51

Chương 51

Đôi mắt nữ tử xinh đẹp đầy phong tình bay qua, tiện thể liếc xéo Sở Thiên Diêu một cái, trong mắt chợt lóe lên một tia ghen ghét, ngoài cười nhưng trong không cười nói với Diêu Kế Tông:

- Diêu nhị công tử, chả trách mấy ngày nay không thấy người tới nhà ta, hóa ra đã có thú vui mới thì quên luôn ta rồi phải không?

- Cô nương nói cái gì? Cô nương là ai nha?

Diêu Kế Tông nghe được như lọt vào trong mây mù, vừa quay đầu thì thấy Sở Thiên Diêu trừng mắt với hắn, liền vội vàng phân bua:

- Căn bản ta không biết nàng ta mà.

Nữ nhân kia nghe Diêu Kế Tông nói như vậy, tức giận sấn tới:

- Người không biết ta? Họ Diêu kia, đêm nào người cũng mò đến nhà ta, chờ ta mở cửa cho người vào, quân trộm sắc, người còn dám nói không biết ta. Người không biết ta, nhưng ta biết rõ người, dưới nách phải người có một nốt ruồi lớn, trên miệng phải người có một cái bớt.....

- Đủ đủ đủ, người không cần nói nữa.

Diêu Kế Tông nghe vậy liền có cảm giác mình đang bị lột phanh y phục ra cho thiên hạ cùng xem.

Sắc mặt Sở Thiên Diêu ngày càng khó coi, thở phì phì hừ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

- Thiên Diêu –

Diêu Kế Tông định đuổi theo thì bị nữ nhân kia giữ chặt lấy. Khi Sở Thiên Diêu tức giận bỏ đi, lập tức nàng tiến tới bày ra bộ dáng lả lơi, phong tình vạn chủng, mị nhãn mê hoặc, cười nói phóng túng:

- Tử quý, cái loại tiểu nha đầu chưa am hiểu thế sự kia làm sao mà phong tình như ta được? Chẳng phải, người vẫn nói chỉ có ta mới có thể biết cách hầu hạ nam nhân như thế nào sao? Từ khi nào người muốn ăn loại cỏ non đấy vậy? Thật uổng công ta ngày đêm nhớ thương người, vậy mà người cũng không tới nhà thăm người ta. Trên đường thấy người ta cũng nói không quen biết. Cái tên tử quý này, người thật sự là không có lương tâm a.

Nàng vừa nói vừa xuất chiêu “Lan Hoa Chi” dí trán hắn một cái, còn phô bày ra bộ dáng phong tình. Lúc này Diêu Kế Tông mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra đây là tiểu quả phụ ở Bình Khang Phường.

Diêu Kế Tông né tránh khỏi tay nàng, tức giận nói:

- Ta không phải tử quý.

Ý của hắn là hắn không phải tên Diêu Kế Tông kia .

Tiểu quả phụ tiếp tục phô ra mị lực cười một tiếng:

- Biết, người là sắc quý.

Lại liếc mắt đưa tình.

- Ta không phải sắc quý.

- Thôi đi, Diêu nhị công tử, ai không biết người háo sắc như mạng, một sắc quý điển hình.

- Kính nhờ! Nhiều năm nay ta không phải quý sắc.

Diêu Kế Tông tức giận đến mức bóp tay đậm chân. Không cần biết cái gọi là thương hương tiếc ngọc là cái gì, hắn đẩy mạnh thiếu phụ kia ra rồi chạy bán sống bán chết. Phía sau vẫn còn nghe thấy tiếng mắng chửi của nữ nhân kia:

- Diêu Kế Tông, tên hỗn đản này, ta thề với cái đũng quần, không bao giờ nhận người nữa...

Thì ra nữ nhân ở Đại Đường lại có thể chửi mắng thô tục như vậy, khiến ọi người đều quay lại nhìn Diêu Kế Tông, làm hắn khóc không ra nước mắt. Phen này thanh danh những ngày tiếp theo của hắn có thể thoát khỏi vết nhơ này không?

Sở Thiên Diêu tức giận chạy về nhà, hờn dỗi đóng cửa lại. Diêu Kế Tông chạy đuổi theo, ăn nói khép nép lấy lòng:

- Thiên Diêu, người đừng như vậy, người biết người mà nữ nhân kia nói không phải ta mà là cái kia tên gia hỏa Diêu Kế Tông trước kia nha.

Đương nhiên là Sở Thiên Diêu biết đến, nhưng, ngấm lại lời nữ nhân kia nói:

- Thật sự dưới nách người có một nốt rồi lớn, trên mông có cái bớt.....

Nghĩ lại tới đây, liền tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Nhân phẩm của Diêu Kế Tông thì không thể nghi ngờ, nhưng mà thân thể hắn, lại làm cho nàng có cảm giác buồn nôn. Giống như bị người khác cắn quá một ngụm ở quả táo, dấu răng vẫn còn đó. Hơn nữa người cắn kia miệng cũng không có sạch sẽ gì.

- Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người.

Nàng vừa nói, đẩy hắn ra rồi đóng cửa lại.

Diêu Kế Tông biết nàng vẫn còn đang tức khí, cũng không kiên trì nữa:

- Vậy được rồi, Thiên Diêu, ngày mai ta lại đến tìm người, người hãy bớt giận a!

Sáng sớm hôm sau, Bộ Bình Xuyên cũng tìm đến Sở phủ, nói đơn giản:

- Sở Thiên Diêu, ta tới đây là để từ biệt trước khi rời khỏi Trường An .

Ra là đến cáo biệt, Sở Thiên Diêu có chút ngoài ý muốn:

- Bộ Bình Xuyên, nếu rời khỏi Trường An thì người sẽ đi đâu?

- Lang bạt khắp nơi, không ở chỗ nào. Hôm nay từ biệt, có lẽ sau này sẽ không gặp lại nữa.

- Vậy..... Lý Sướng phải làm sao bây giờ? Người mặc kệ nàng mà nàng còn đang bệnh.

- Ta đã gặp nàng, nàng cũng đã bình phục thần trí rồi.

- Thật không? Vậy thì tốt quá. Nhưng nếu như vậy, người lại càng không thể đi nha. Chẳng lẽ người không muốn kết thành phu thê với Lý Sướng sao?

Bộ Bình Xuyên trầm mặc nửa ngày, cuối cùng nói:

- Hai người chúng ta, một là kẻ giang hồ lãng tử, một là thiên kim Vương Phủ, thân phận khác biệt, sao có thể kết thành phu thê?

- Tuy nói như thế, nhưng người cứ như vậy mà rời đi, Lý Sướng chịu được sao? Nàng vì người mà chết một lần, người cũng vậy, cứ như vậy mà buông xuôi sao? Người cam tâm sao?

Người cam tâm sao? Bốn chữ này vẫn quang quắn trong đầu Bộ Bình Xuyên, vang động không ngừng. Kim không được hắn nắm tay lại thành quyền, tự nhiên không cam lòng. Nhưng mà, hắn không có lựa chọn nào khác. Hắn hận Vương thất nhà Đường, sao có thể tham gia thi võ Trạng Nguyên mà phục sự Đại Đường chứ?

Trong thời gian đi dọc đường, Diêu Kế Tông nghĩ mọi cách để Sở Thiên Diêu bớt giận. Hắn không thể trách nàng phát giận được. Khi nghe những lời của quả phụ đó nói, hắn hận không thể lột được lớp da này chứ đừng nói tới Sở Thiên Diêu.

Vừa tới cửa lớn Sở phủ, đi qua bức bình phong trước cổng hần đã ngừng bước. Dưới tán cây Ngọc Lan ở sân trước, Bộ Bình Xuyên với Sở Thiên Diêu đang đứng ở đó. Mặt Bộ Bình Xuyên u buồn, còn Sở Thiên Diêu ân cần hỏi. Nhất thời Diêu Kế Tông ngần ngừ, không biết có nên tiếp tục đi tới không.

- Diêu Kế Tông, người lại đây - Sở Thiên Diêu liếc thấy hần, vội vàng gọi.

Diêu Kế Tông tuân lệnh đi tới, trước cùng Bộ Bình Xuyên chào hỏi.

- Bộ Bình Xuyên, người mạnh khỏe.

Bộ Bình Xuyên chấp hai tay thành quyền, coi như là đáp lại hần.

- Diêu Kế Tông, Bộ Bình Xuyên muốn rời khỏi Trường An, mau giúp ta khuyên hần một chút, chớ để hần rời đi.

- Người phải đi? Đi đâu? Người định bỏ mặc Lý Sướng sao? Thần trí nàng vẫn còn đang mơ hồ đấy.

Nghe những lời ấy, Diêu Kế Tông có phản ứng giống Sở Thiên Diêu.

Bộ Bình Xuyên không còn cách nào khác một lần nữa nói Lý Sướng đã khỏi bệnh. Sau khi nghe xong, Diêu Kế Tông càng không chấp thuận hần rời đi, cũng cùng phản ứng như Sở Thiên Diêu:

- Nàng đã tốt người càng không thể rời đi, người phải nghĩ biện pháp cưới nàng làm lão bà, người không muốn có nàng sao?

- Sao ta lại không muốn, nhưng nàng là thiên kim Vương Phủ - Bộ Bình Xuyên cảm thấy phiền muộn.

- Đương nhiên, người là một giang hồ lãng tử muốn kết hôn với Quận chúa Vương Phủ tương đối khó khăn. Bất quá, có thể từ từ nghĩ biện pháp, người không thể cứ như vậy bỏ đi được...

Diêu Kế Tông không khách khí nói.

- Diêu Kế Tông - Sở Thiên Diêu ngăn hần lại.

Ngay tức khắc Diêu Kế Tông ngừng lại, Sở Thiên Diêu an ủi Bộ Bình Xuyên nói:

- Quả thật biện pháp có thể từ từ nghĩ, người trước không cần rời đi, bọn ta nghĩ cách giúp cho người.

Nghe vậy, Diêu Kế Tông lập tức bày mưu hiến kế.

- Bộ Bình Xuyên, chuyện của người với Lý Sướng không thể đùa được. Không bằng làm theo cách cực đoan, người với Lý Sướng cùng bỏ trốn đi.

Hần lại dùng chiêu này. Trong mọi thời đại, khi nam nữ yêu nhau bị ngăn cách, hơn phân nửa áp dụng chiêu thức không đổi là gạo nấu thành cơm, tiền trăm hậu tấu.

Bộ Bình Xuyên lắc đầu:

- Lý Sướng từ nhỏ sống tại khuê phòng, nàng làm sao mà chịu khổ theo ta lang bạt giang hồ được? Ngay cả khi nàng chịu được gian khổ, ta cũng không đành lòng được.

Lời này cũng đúng, Lý Sướng giống như chậu hoa sinh trưởng ở trong phòng, nếu ra ngoài chín phần mười không chịu được gió táp mưa sa bên ngoài.

- Ai! Quả thật như vậy! Thay vì để nàng theo người đi trong giang hồ, không bằng người ở lại thành Trường An sung sướng với nàng. So ra, làm như vậy dễ dàng hơn nhiều.

Diêu Kế Tông chỉ thuận miệng nói ra, Bộ Bình Xuyên nghe được thì chấn động. Lời nói của hần, thật đúng với đề nghị của Thụy An Vương Phi.

- Ta phải đi rồi, không cần hai người từ biệt.

Không muốn bàn bạc vấn đề này tiếp, Bộ Bình Xuyên xoay người bước đi.

- A —— Bộ Bình Xuyên.

Sở Thiên Diêu vội vàng chạy theo, còn lại Diêu Kế Tông đứng ở trong sân một mình, có cảm giác như đứa nhỏ bị bỏ rơi.

Sở Thiên Diêu không đuổi kịp Bộ Bình Xuyên được. Bây giờ hắn không có tâm tư nói chuyện, vừa ra khỏi cửa liền thi triển khinh công nhảy lên nóc mái nhà, nhào lộn mấy cái mới đặt chân trên con phố khác mà từ từ đi. Sở Thiên Diêu đuổi theo tới Sùng Nhân Phường, nhưng không tìm được bóng dáng của hắn. Ám ức trở về nhà, ở trong sân trước Diêu Kế Tông đã không còn đó.

Tâm sự Bộ Bình Xuyên nặng nề mà chậm bước đi. Ở Trường An này, thời điểm tới thì nhẹ nhàng, đi thời điểm lại... Hắn không tự chủ được chậm rãi quay đầu lại. Càng đến gần cửa thành, lại không bước đi được tiếp. Đêm đó, đôi mắt Lý Sướng dần lộ trước hiện lên trong đầu của hắn. Nàng không nén được tiếng khóc, khiến lòng hắn đau như cắt, hắn liền bước đi nhanh hơn.

Trái tim như bị trói chặt, khiến lệ rơi ngàn giọt.

Bất chợt hắn hiểu được một điều, tại sao Lý Mân rời khỏi tỷ tỷ của hắn. Nhất định hắn giống mình, buông xuôi nhất định có lý do. Lý Mân buông xuôi không đưa tỷ tỷ theo là vì quyền lực. Mà hắn, cũng vì trong lòng còn sót lại cừu hận, không thể đáp ứng yêu cầu kia, chỉ có thể phụ Lý Sướng. Tuy lý do khác nhau, nhưng đều là cô phụ cả.

Bộ Bình Xuyên phụ bạc Lý Sướng. Nếu yêu nàng, cũng vì nàng mà hi sinh, như vậy có được tính tình sâu? Nhất thời hắn như khúc gỗ, bỗng xuất hiện một người ngăn cản hắn lại.

- Bộ thiếu hiệp phải không? Tĩnh An Vương thế tử ời thiếu hiệp.

Thật ra người muốn gặp Bộ Bình Xuyên là Nguyễn Nhược Nhược, Lý Sướng tìm tới nàng khóc lóc kể lể. Vừa nghe xong, nàng nổi trận lôi đình:

- Cái tên đầu gỗ này không đáp ứng sao? Hắn muốn đi, không dễ dàng như vậy đâu.

Vì vậy để cho Lý Hơi truyền lệnh xuống, canh giữ các cửa thành, Bộ Bình Xuyên từ hướng nào đi ra khỏi cửa thành, đều bị ngăn lại, sau đó mời hắn tới Tĩnh An Vương Phủ.

Lưu Tiên Cư, Nguyễn Nhược Nhược ở trong sương phòng vừa thấy hắn, trực tiếp nói ngay:

- Bộ Bình Xuyên, người có thể rời đi, nhưng trước khi đi, đem tâm Sướng muội muội chúng ta trả trở về đã.

Cái yêu cầu này không thể tưởng tượng nổi được, Bộ Bình Xuyên run sợ hồi lâu, mới ha ha đáp:

- Tiểu Vương phi, ta...

- Không thể có phải hay không? Vậy lưu thân ở lại trả nợ - Nói đến đây Nguyễn Nhược Nhược vỗ bàn một cái, lôi suất tính thật cao nha.

Bộ Bình Xuyên cúi đầu không nói được tiếng nào.

- Bộ Bình Xuyên, người thật không thẳng thắn, sự việc đến như vậy mà người không đáp ứng! Thụy An Vương Phi người ta đã giao đứa con như ngọc cho người 'đem động phòng hoa chúc, kim băng đề danh lúc', chuyện tốt như vậy người còn gạt đi. Người là nghĩ như thế nào? Ta biết người không buông được chuyện tỷ tỷ của người, nhưng mà chuyện ân oán này đã nhiều năm rồi, đến hôm nay người với thất hoàng tử coi như hòa nhau, người còn suy nghĩ cái gì nữa? Hơn nữa, người đã chết qua một lần, coi như làm lại người mới. Kiếp trước đau thương liền quên hết thấy đi, nếu không đời này người đừng nghĩ tới vui vẻ.

Nguyễn Nhược Nhược nói nột tràng liên tục, Bộ Bình Xuyên nghe được không nói được tiếng nào.

- Bộ Bình Xuyên, người nói lại một câu đi.

Nguyễn Nhược Nhược sợ nhất là giao tiếp với người miệng như hồ lô (1), thật sự có thể bị hắn làm cho bực mình muốn chết.

- Tiểu Vương Phi nói rất đúng, nhưng mà ta... Thật sự trong lòng không nghĩ tới. Ta hận Thất Hoàng Tử đã nhiều năm, hiện tại không tìm tới hắn trả thù, nhưng không thể đi phụng sự hắn, phụng sự Vương Thất Đại Đường được, thật sự không được.

- Phụng sự hần dĩ nhiên không được, nhưng phụng sự Vương Thất Đại Đường làm sao mà không được? Chỉ vì một người như Lý Mân, mà người lôi cả Vương thất Đại Đường vào sao? Người đừng có quy vào làm một. Lý Sướng cũng là thành viên trong vương thất Đại Đường, người có thể yêu nàng, sao lại có thành kiến với Vương thất Đại Đường?

Nhất thời Bộ Binh Xuyên không thể phản bác được, Nguyễn Nhược Nhược thừa thế truy kích:

- Người cũng phải biết suy nghĩ, cuộc sống tốt đẹp ở phía trước, người không được bỏ nó, nếu không người chỉ lẻ loi sống lưu lạc hiu quạnh, thật uổng cho sự thông minh của người. Chẳng nhẽ cả đời sau người muốn thế thâm ưu tư một mình sao? Lý Sướng cũng vậy. Thật là hại mình hại người khác.

Bộ Binh Xuyên á khẩu không nói được lời nào.

- Được rồi, ta đã nói hết. Cho người ba ngày để người suy nghĩ cho tốt, hi vọng đến khi đó người mới đưa ra quyết định. Trong ba ngày này người phải ở lại đây không được đi đâu.

Nguyễn Nhược Nhược ngăn Bộ Binh Xuyên lại, trong lòng Lý Sướng lần nữa dấy lên hi vọng. Cô gái này thật đáng thương, yêu phải người không nên yêu mà nhận mọi hành hạ trong tình yêu. Tình yêu của nàng như ngọn lửa rực cháy, biết có thể cháy theo nó nhưng không loại bỏ được.

Vừa nhận được tin tức của Nguyễn Nhược Nhược, nàng lập tức chạy tới Thụy An Vương Phủ để gặp hần. Bước vào Lưu Tiên Cư, thấy Nguyễn Nhược Nhược với Diêu Kế Tông đang ngồi ở bàn đá trước rừng trúc thương lượng gì đó.

- Sướng muội tới thật nhanh nha! Không ngừng vó ngựa tới đây rồi - Nguyễn Nhược Nhược trêu ghẹo nói.

Lý Sướng đỏ mặt.

- Chị dâu lại giễu cợt muội.

Diêu Kế Tông đứng lên, cười nói:

- Lý Sướng, thấy người đã tốt ta thật vui mừng.

- Cảm ơn người.

- Sướng muội muội, cái tên Bộ Binh Xuyên đó thật là phần tử ngoan cố, ta khuyên hần hết lời mà hần chưa chịu đáp ứng. Diêu Kế Tông có nhiều chủ ý, ta để cho hần giúp một tay, muội không ngại chứ.

Nghe được lời này, Lý Sướng như vó được cứu tinh.

- Diêu Kế Tông, nếu người nghĩ được biện pháp khiến Bộ Binh Xuyên đồng ý ở lại, ta...

Thiên kim tôn quý Vương Phủ liền quỳ xuống.

Diêu Kế Tông vội đỡ nàng dậy.

- Đừng như vậy đừng như vậy, ta không hưởng được đâu.

- Chuyện đã được đâu, Nguyễn Nhược Nhược đã nói với ta. Nàng đã nói hết lý lẽ rồi, Bộ Binh Xuyên cũng hiểu đạo lý, nhưng mà trong lòng hần vẫn còn vướng mắc. Cho nên nếu việc tiếp theo nếu không đã động được hần, cách cuối cùng cũng chỉ có thể dùng võ lực.

Quả thật Diêu Kế Tông có phong thái của một quân sư.

Nguyễn Nhược Nhược nói:

- Chuyện tiếp theo như nào đã động được hần? Tiếp theo dùng võ lực như thế nào? Người đem phương án nói cụ thể một chút.

- Lại gần đây ta nói rõ cho biết.

(1) Giống như ” Miệng cam như hén, không cạy ra được lời nào cả”

v h (V{0 { người và đường cong sẽ lộ ra hết.

Diêu Kế Tông biết rõ nàng sẽ không đồng ý, nhịn không được mang ra mà đùa giỡn nàng.

Sở Thiên Diêu không nói hai lời, giơ một bàn tay lên muốn đánh qua. Diêu Kế Tông nhanh tay tóm lấy tay nàng, cười nói:

- Làm sao mà hở ra là đánh người a, ta xuyên qua thời không vào cổ đại, hy vọng có thể gặp được một thực nữ dịu dàng điềm đạm tiêu chuẩn, ai ngờ gặp phải một nữ nhân dã man như này.

- Dịu dàng điềm đạm..... Vậy người tìm Lý Sướng đi nha!

Sở Thiên Diêu nửa thật nửa giả nói. Trước kia thì không sao cả, bây giờ nghĩ đến cảnh Diêu Kế Tông từng nhiệt tình theo đuổi Lý Sướng như vậy, trong lòng nàng lại hơi có mùi chua nha.

- Người nói vậy mà được sao? Người cũng biết ta không hợp mắt Lý Sướng a!

Quả thật, tâm ý của nữ nhi Diêu Kế Tông một chút cũng không hiểu được, vẫn cứ như trước, không cần nghĩ ngợi cùng nàng luận sự.

Sắc mặt Sở Thiên Diêu hơi biến đổi:

- Người thấy thất vọng vì người không lọt vào mắt Lý Sướng à?

Diêu Kế Tông nghe thấy trong lời nói của nàng có vị chua, vội vàng cười làm lạnh nói:

- Đây đều là chuyện quá khứ.....

Lời còn chưa dứt, bên cạnh vang lên một giọng nói nũng nịu:

- Ai ôi! Đây chẳng phải là Diêu nhị công tử sao?

Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu cùng quay về phía phát ra tiếng nói, một nữ tử xinh đẹp, dáng người lả lướt đứng ở một bên, xinh đẹp vô cùng, là một phụ nhân, trên đầu cài trâm ngọc cao quý, mỉm cười nhìn về phía Diêu Kế Tông với ánh mắt phong tình vạn chủng.

Tiểu nương tử nhà ai thế? Sở Thiên Diêu nhịn không được dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Diêu Kế Tông, hắn cũng tròn mắt nhìn nàng. Hắn nhún vai, tỏ vẻ không biết nha!

52. Chương 52

Chương 52

Khi Bộ Binh Xuyên đi rồi, trong lòng Sở Thiên Diêu không khỏi có chút khó chịu. Cảm giác giống như một loại sinh lý từ biệt, mà nàng cũng suy nghĩ rất nhiều khi bỗng nhiên không thấy Diêu Kế Tông đâu.

Sau khi Diêu Kế Tông bỏ đi, cả ngày hôm nay không có thấy mặt mũi hắn đâu. Đến khi dùng bữa tối Sở Phu nhân hỏi:

- Sao hôm nay không thấy Diêu Kế Tông ở lại dùng bữa tối?

Sở Thiên Diêu cũng nói thêm:

- Hình như cả ngày hôm nay không thấy hắn đâu?

- Đã xảy ra chuyện gì? Có phải các người đã giận đối nhau rồi? - Sở phu nhân hỏi nữ nhi.

- Nào có mà, sáng sớm hắn đã tới rồi, sau một lát hắn chợt bỏ đi.

- Sáng sớm hắn đã tới, chẳng phải khi ấy Bộ Binh Xuyên cũng tới sao? Bọn họ có gặp nhau không?

Đột nhiên Sở phu nhân nhớ tới điều đó.

- Có gặp, khi con cùng Bộ Bình Xuyên nói chuyện trong sân, vừa lúc hần tiến vào.

Sở phu nhân buông đôi đũa xuống

- Khi Bộ Bình Xuyên rời đi, có phải Kế Tông liền rời đi có đúng hay không?

Sở Thiên Diêu suy nghĩ một chút.

- Dạ... Đúng nha, tựa hồ bọn họ đi cùng một lúc.

- Khi Diêu Kế Tông rời đi, có phải hay không không có chút vui vẻ nào?

Nghe Sở phu nhân hỏi liên tiếp mấy câu, rốt cuộc Sở Thiên Tiêu cũng hiểu ra nguyên do, nuốt nốt miếng cơm xuống bụng, cười nói:

- Muội muội, xem ra là Diêu Kế Tông đang ghen.

“Hả ——” Điều này Sở Thiên Diêu cũng chưa nghĩ tới, được ca ca nhắc nhở một câu làm cho tỉnh mộng. Khó trách, bình thường một ngày hần tới ít là ba lần, hôm nay vừa đi đã không thấy bóng dáng. Tình thế nghĩ kỹ lại, quả thật, khi Bộ Bình Xuyên rời đi, biểu hiện của mình đi theo ra cửa lưu luyến không rời. Diêu Kế Tông làm sao không ghen?

Vậy mà đã khiến Diêu Kế Tông nổi ghen, thật sự để cho Sở Thiên Diêu thanh thản. Từ trước tới nay đều là nàng ghen, hôm nay cho hần nếm chút đi. Hơn nữa, trong lòng của hần có quan tâm thì hần ghen như thế. Trong lòng Sở Thiên Diêu tràn ngập vui mừng, nhưng ngoài miệng nói:

- Người này, sao mà mắt để ý nhìn tới nhiều như vậy?

Mặc dù vui nhưng vẫn còn giận, con gái khi yêu có đặc điểm ngoài miệng nói khác với trong lòng.

Sở phu nhân nói:

- Thiên Diêu, nếu sáng ngày mai Kế Tông không có tới, ngươi phải đi tìm hần nói chuyện một chút. Đừng vì một hiểu lầm nhỏ mà làm rộn thành chuyện lớn là không được đâu.

- Đã biết, thưa nương.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Thiên Diêu thức dậy sớm hơn mọi ngày. Chọn ình bộ áo gấm màu xanh bó sát người, tóc vấn cao lên, trang điểm thật xinh đẹp chờ Diêu Kế Tông tới. Nhưng mặt trời lên cao cũng không thấy hần tới cửa. Nghĩ tới hần vẫn còn giận dỗi, bất giác nở nụ cười mỉm tự mình đi tới cửa tìm hần.

Nàng cười Tiểu Bạch Long đi trên đường phố. Người đi đường chăm chú nhìn nàng, một thiếu nữ rực rỡ cười trên con ngựa trắng cao lớn, một mỹ nhân anh khí đầy quyền rũ.

Điều phu nhân ghênh đón vị thiên kim vào cửa giống như đón tiếp phượng hoàng vậy, còn e sợ tiếp đón không chu toàn. Khi biết được Sở Gia Tứ Lang là Nữ Lang, hơn nữa Tướng Quân Phu nhân còn có ý muốn gả hôn ngọc quý cho nhi tử của mình thì kích động đến nỗi thấp hươg cung phụng Bồ Tát liên tục.

- Thật là Bồ Tát phù hộ, để cho nhi tử không ra gì của con tự nhiên với cao tới nữ nhi của tướng quân.

Diêu Kế Tông thật không thích nghe lời này, hai tay hần chống nạnh nói:

- Nương, cầu Quan Thế m làm gì nha? Có được chuyện tốt ngày hôm nay, chẳng qua do chính con cố gắng mà có được.

- Không được nói, Kế Tông, ngươi không được phép bắt kính với Bồ Tát. Bồ Tát nha! Không cần để ý tới lời nhi tử của con, người thứ tội, thứ tội.

Người hiện đại không tin vào chuyện thần phật giống như người cổ đại, cũng không có biện pháp nói cho họ rõ. Cũng như cơn trùng mùa hè không kêu về mùa lạnh, Diêu Kế Tông không tiếp tục phí sức tranh cãi với nàng nữa.

Quay lưng rời đi, mà chị dâu phó Nhã Lan ở một bên che miệng cười:

- Chả trách ngày đó khi ta vừa đề cập tới chuyện cầu hôn với muội muội, Sở Tứ Lang lập tức thay đổi sắc mặt. Hóa ra là một cô nương, vậy sao mà thú người ta được chứ.
- Chị dâu, có điều người còn chưa biết. Thật ra thì ở Lạc Dương, cha cùng với di nương đã nghĩ tới chuyện gả hai muội muội ột mình Tứ Lang. Khi đó nàng sợ hãi tránh không kịp.
- Thật không? Hóa ra khi đó đã mưu tính tới ‘Sở Tứ công tử’ để làm hiền tế, đáng tiếc lại không thành, không chừng đang ảo não đây. Chắc lão nhân gia người nhất định trăm triệu lần không nghĩ tới đệ có thể lấy được Sở Tứ tiểu thư làm vợ. Rút cuộc vẫn trở thành người nhà Diêu gia chúng ta.
- Đúng đó nha, chúng ta chỉ là gia đình thương nhân, có thể lấy được thiên kim tướng môn làm vợ, thật sự chỉ có nhà ta mới có vinh hạnh này. Đa tạ Bồ Tát đa tạ Bồ Tát!

Diêu phu nhân càng không ngừng bái tạ Bồ Tát.

Tiếp đón Sở Thiên Diêu tiến vào, Diêu phu nhân tiếp trà nước hết sức ân cần. Nàng có chút băn khoăn, vội nói:

- Bá mẫu không cần phải khách khí.

Diêu phu nhân chỉ một mực nói:

- Cháu uống trà nào, dùng thêm chút điểm tâm nữa.

Quá mức nhiệt tình làm cho Sở Thiên Diêu cảm thấy không thích ứng được, đành vội vàng nói ra ý đồ của mình tới đây:

- Bá mẫu, Diêu Kế Tông có ở nhà không?
- Sáng sớm hắn đã đi ra ngoài rồi, không tới tìm cháu sao? - Diêu phu nhân hỏi lại nàng.

Biết hắn không có ở nhà, Sở Thiên Diêu không ngồi tiếp nữa, vội vàng đứng lên cáo từ:

- Bá mẫu, có thể trên đường bỏ lỡ, cháu về nhà trước đây.

Mặc dù có ý định giữ nàng ở lại, nhưng khi nghe nàng phải về nhà chờ Diêu Kế Tông, lập tức khuôn mặt Diêu phu nhân trở lên rạng rỡ:

- Vậy cháu nhanh trở về đi, có khả năng nó đang chờ cháu đấy.

Đối với tiểu nữ nhi này giống như keo với sơn, khiến cho tâm tình Diêu phu nhân nở rộ như hoa. Lập tức đưa Sở Thiên Diêu ra tận cửa.

Trên đường Sở Thiên Diêu trở về đi rất chậm, vừa mới nói ‘có thể ở trên đường bỏ lỡ’, chẳng qua nàng nãy đó làm có nói với Diêu phu nhân, sáng sớm Diêu Kế Tông đã ra khỏi cửa, khi đó nàng vẫn ở nhà chờ, cũng không thấy hắn tới, tên gia hỏa này chạy đi đâu chứ?

Có câu tục ngữ nói ‘nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến’, mặc dù ngoài miệng Sở Thiên Diêu chưa nhắc tới Diêu Kế Tông, nhưng trong lòng vừa nghĩ tới mắt đã thấy bóng dáng của hắn xa xa ở phía trước. Hắn đang đứng ở trước cửa Hạnh Hoa Xuân thuộc Diêu Ký, hắn mới từ trên xe ngựa bước xuống, vừa bước xuống xe hắn đưa hai tay về phía trước, nhìn dáng hắn cúi thấp xuống giống như là hạ nhân.

Xuất hiện đôi bàn tay trắng muốt, phẳng phất như được làm từ Bạch Ngọc, thật hợp với ống tay áo đưa ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay của Diêu Kế Tông. Tiếp đó là một thân quần áo màu Phấn Hồng xuất hiện, một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều đứng ở bên cạnh xe. Xiêm áo cũng thể người cũng vậy, hết thấy như xuân sắc không làm người ta ưu phiền.

Nhất thời Sở Thiên Diêu đứng ngây người, không cần nói là ai, nhìn xiêm y nàng cũng biết đó là Lý Sướng. Sáng sớm Diêu Kế Tông đi ra khỏi cửa, hắn là đi tìm Lý Sướng đi?

Lý Sướng vừa bước xuống xe, Diêu Kế Tông còn hướng tới cửa đưa tay ra tiếp. Còn có người muốn xuống nữa sao? Sở Thiên Diêu nhìn thấy giật mình, không ngờ hắn đỡ lấy một cô gái xinh đẹp từ trên xe xuống, một thân quần áo màu xanh, đó chính là nữ ca sô một Thụy An Vương Phủ, Mai Lan cô nương.

Nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Diêu Kế Tông đưa hai mĩ nhân vào tửu quán, thật khiến cho người khác không cách nào tiếp thu được, Sở Thiên Diêu giận đến nghiêng răng lại: Diêu Kế Tông, người tốt lắm! người tốt lắm a!

Diêu Kế Tông vừa tiến vào tửu lâu liền nói:

- Tiền chủồng quỹ, hôm qua ta phân phó thu xếp hai gian trong một phòng trang nhĩ đã có chưa?
- Nhị công tử, chuẩn bị đã tốt, mời người lên lầu.

Gian phòng trang nhĩ trên lầu có hai gian được ngăn cách bằng bức tường, bức tường ngăn cách làm bằng gỗ được chạm trổ tinh tế.

Sau khi an bài Lý Sướng ngồi bên trái gian phòng, Diêu Kế Tông đưa Mai Lan sang bên phải cùng ngồi. Chỉ chốc lát sau, Lý Hơi cũng dẫn theo Bộ Bình Xuyên vào gian bên trái, sau đó lui ra. Sang bên phải gian mật thất giao phó cho Diêu Kế Tông: - Ta đã đưa người tới cho người, chuyện kế tiếp cũng giao cho người. Giờ ta phải tới Bộ Lễ, không thể ở chỗ này hỗ trợ người được.

- Giao cho ta giao cho ta, ta đảm bảo ta giải quyết được.

Diêu Kế Tông nói đảm nhiệm công việc xong, sau đó lại nói:

- Tại sao chỉ có người tới? Nguyễn Nhược Nhược đâu?
- Nàng mới có bầu, thái y nói trong ba tháng đầu phải thật cẩn thận, ta liền không muốn đưa nàng đi ra ngoài đi lại.
- A, hiểu rồi hiểu rồi, Lý Hơi người thật là cẩn thận nha! Nguyễn Nhược Nhược lấy được người thật là phúc khí.

Lý Hơi hơi cười.

- Nhược Nhược nói, khi có được kết quả, người phải nhớ kỹ, phải tới báo cho nàng trước tiên.

Giao phó xong xuôi, hắn liền cáo từ rời đi. Diêu Kế Tông thật cẩn thận vén bức màn che quan sát động tĩnh phòng bên kia, thấy Lý Sướng với Bộ Bình Xuyên ngồi đối diện với nhau không nói gì. Hắn nhanh chóng nhắc nhở Mai Lan ở bên cạnh:

- Mai Lan cô nương, mau, đến lúc cô nương xuất trận rồi. Bài ta mới dạy cô nương hát đó, nhanh chóng hát mau.
- Diêu công tử, giờ hát được chưa?

Mai Lan cảm thấy có thể hơi sớm thì phải, dù sao ở bên kia mới ngồi xuống.

- Đương nhiên, hiện tại không hát thì lúc nào thì hát. Mau hát mau hát, tô đậm không khí cho bọn họ.

Vì vậy Mai Lan cô nương uyển chuyển cất tiếng hát nhẹ nhàng:

Tại sao đối với chàng rơi nước mắt, chẳng lẽ chàng không hiểu tình yêu. Chỉ có tình nhân mới trân quý nước mắt nhất, từng viên một nước mắt đều là yêu đều là yêu..

Diêu Kế Tông ở một bên vừa nghe vừa hạ thấp giọng chỉ đạo kỹ thuật:

- Mai Lan cô nương, thêm một chút tái tê cùng mê lương động lòng nữa, hát cho người ta rơi lệ mới đạt hiệu quả.

Mặc dù Mai Lan mới hát bài này, mà hát cực tốt. Từng từ từng câu, ngân nga khi chậm khi mau:

Tại sao thiếp rơi nước mắt vì chàng, chẳng lẽ chàng không hiểu tình yêu. Nếu không phải tình lang muốn xa rời thiếp, nước mắt thiếp sẽ không rơi xuống rơi xuống..

- Đúng đúng, cứ như vậy, hát như vậy mới tốt.

Diêu Kế Tông khen nàng không ngừng, tiếp tục theo dõi động tĩnh bên kia.

Cách vách phòng bên, Bộ Bình Xuyên với Lý Sướng ngồi đối diện không nói gì.

Đã qua ba ngày, sáng sớm hôm nay Nguyễn Nhược Nhược tới tìm hấn. Không hỏi hấn phải suy tính như nào, mà trực tiếp nói:

- Chuyện tình của ngươi với Lý Sướng, tự mình tìm cách giải quyết đi. Ta cũng lười quản nhiều! Nàng đang ở trong một nhĩ gian Hạnh Hoa Xuân chờ ngươi, ngươi đối diện với thử thách yêu nàng hay một đao lưỡng đoạn, chính ngươi nói với nàng đi.

Vì vậy, Bộ Bình Xuyên được Lý Hơi đưa tới Hạnh Hoa Xuân. Lý trí của hấn nói không muốn đi, không muốn gặp lại. Nhưng tình cảm của hấn, lại đánh bại mọi ý niệm trong đầu của hấn. Sau khi rời khỏi thành Trường An, tất sẽ trở thành những người xa lạ.

Sau khi gặp nhau rồi, Bộ Bình Xuyên lại không nói được một từ, cũng chẳng biết nói gì. Lý Sướng cũng vậy, muôn vạn tâm sự mà không nói ra được, nếu thương nàng, sao để nàng sầu lo?

Đúng là gặp nhau như chưa gặp nhau, có tình tựa như vô tình.

Khi hai người nhìn nhau không nói được một từ, thì từ bên ngoài truyền vào tiếng hát:

Tại sao đối với chàng rơi nước mắt, chẳng lẽ chàng không hiểu tình yêu. Chỉ có tình nhân mới trân quý nước mắt nhất, từng viên một nước mắt đều là yêu đều là yêu..

Tại sao thiếp rơi nước mắt vì chàng, chẳng lẽ chàng không hiểu tình yêu. Nếu không phải tình lang muốn xa rời thiếp, nước mắt thiếp sẽ không rơi xuống rơi xuống.

< tình=“” nhân=“” rơi=“” lệ=“”>

Trải qua một khúc nào ca. Lời ca rất hàm súc, lại có thể có thể biểu đạt tình cảm trong nội tâm không bỏ sót. Ca khúc này có sức hút người nghe vô cùng, làm người nghe nổi lên rất nhiều cảm xúc. Mai Lan cô nương quả không hổ danh là nữ ca số một Thụy An Vương Phủ, tiếng hát mang theo bi ai cùng tâm sự! Thanh âm chưa tới mà tình đã tới. Tiếng hát hay đến nỗi làm người nghe có cảm xúc vô hạn ở trong ngực! Những nhĩ gian khác ở trên lầu, có những khách nhân dùng cơm xong không muốn đi ngay, tất cả đều chăm chú nghe tiếng hát cảm động đó, họ cũng thắc mắc chủ nhân tiếng hát là người nào? Bộ Bình Xuyên với Lý Sướng thì khỏi cần nói, ca khúc này ứng với một đôi có tình này, ở tiếng hát đó họ càng không thể rời đi được.

- Hát thật tốt hát thật tốt, Mai Lan cô nương, cô nương ca khúc này để ọi người ở đây đều muốn khóc nha.

Điều Kế Tông khen.

Được hấn khen, Mai Lan càng chăm chú hát hơn:

Xuân đẹp mới tới, Xuân Hoa đang mở, sao chàng lại nói lời từ biệt? Thiếp ở khuê phòng mỗi mắt chờ mong, sao chàng đã quên tình cảm sâu đậm như biển của thiếp.

Trong tiếng ca du dương triền miên, Lý Sướng nhịn không được mà rơi nước mắt, nàng nghẹn giọng hỏi:

- Bộ Bình Xuyên, chàng nhất định phải đi sao?

Bộ Bình Xuyên trầm mặc một lúc lâu:

- Lý Sướng, ta thật có lỗi với nàng.

Lý Sướng càng thêm thất vọng:

- Đây là quyết định cuối cùng của chàng sao? Chàng nhất định phải đi phải không?

Nước mắt từng viên một như châu ngọc rơi. Tại sao ta rơi nước mắt vì chàng? Chẳng lẽ chàng không hiểu tình yêu. Nếu tình lang không rời ta đi, sao ta có thể rơi nước mắt.

Bộ Bình Xuyên nhìn mỗi một giọt nước mắt của nàng rơi như tảng đá rơi vào trong lòng mình, đến nỗi phá tan trái tim kiên định của hấn. Trong thoáng chốc hấn có cảm giác mềm yếu muốn ôm cô gái đang khóc vì mình, trước đó không lâu trong thế giới của nàng chỉ có nụ cười vui vẻ. Nhưng, khi có sự xuất hiện của mình, khiến cho nàng ngày qua ngày thấm đẫm nước mắt. Đôi mắt ngày xưa long lanh có rơi lệ như thế này đâu.

Mặc dù nội tâm đã mềm lại nhưng hành động vẫn chần chừ. Tay trái nắm chặt lấy tay phải, Bộ Bình Xuyên cố gắng không chế nội tâm đang dao động của mình.

Lý Sướng xoay người ngừng khóc.

- Nếu đã vậy, trên thế gian này ta chẳng còn gì lưu luyến nữa. Không bằng cắt tóc đi tu, xuất gia từ đây.

Khi nói tới đây, nàng đưa tay phải ra lấy cây kéo gần đây, tay trái nắm lấy mái tóc dài đang xoa xuống, đưa cây kéo tới muốn cắt đi.

“Lý Sướng ——” Bộ Bình Xuyên khinh hĩ hô lớn, lao tới ngăn nàng lại. May mà hần nhanh tay ngăn lại hành động kế tiếp của Lý Sướng là cắt mái tóc. Không thì mái tóc đen mượt đã bị hủy mất rồi.

Hai tay Lý Sướng bị Bộ Bình Xuyên giữ lại, nàng không giãy ra chỉ yên lặng nhìn hần, đôi mắt đỏ hỏn:

- Bộ Bình Xuyên, sáng ta đã nói qua. Đời này kiếp này, nếu không phải chàng quyết không lấy ai. Nếu chàng không chịu lấy ta, ta chỉ còn cách cắt tóc đi tu. Ta đã quyết tâm như thế, sao lại cản ta? Dù hôm nay có ngăn được ta, ngày mai thì sao? Sau này thế nào? Chàng có khả năng ngăn cả đời sao?

Bộ Bình Xuyên kinh ngạc nhìn Lý Sướng, một thiếu nữ quý tộc ôn nhu lại có thể mãnh liệt như lửa. Mọi bó buộc trong lòng của hần nhất thời bị ngọn lửa mãnh liệt của nàng thiêu rụi. Nhanh chóng ôm nàng vào trong lòng, Bộ Bình Xuyên thủ thủ bên tai nàng:

- Có thể, ta muốn ngăn nàng cả đời.

Lý Sướng nghe được chấn động, mừng rỡ mở lớn hai mắt:

- Ý của chàng là, chàng không đi phải không? Phải không? Phải không?

Khó có thể tin mà hỏi liên tục.

“Phải” Bộ Bình Xuyên đơn giản đáp một chữ. Trong chớp mắt hần đã thông suốt, trong hôm nay gạt bỏ mọi ưu phiền của ngày hôm qua. Chỉ cần biết tới yêu, không toan tính cầu mong gì, cũng không cần kháng cự lại tình cảm của mình.

- Mai Lan cô nương, ngừng hát.

Hết thấy mọi động tĩnh trong phòng bên kia Diêu Kế Tông đều biết hết, thấy kế hoạch của mình đã thành công. Nhanh chóng để Mai Lan cô nương dừng tiếng ca bi thương lại, hơn nữa tự mình hát lên tiếng ca hăng hái:

Thật ra ta muốn ở lại không rời đi, ở lại cùng nàng mỗi khi xuân hạ thu đông tới. Nàng phải tin tưởng ta hơn nữa, ta muốn cùng nàng đi trọn kiếp này...

Tiểu tử này đầu óc thật mau lẹ, biết tùy cơ ứng biến hát ra ca từ hợp với hoàn cảnh tô đậm thêm không khí.

Vừa khóc vừa cười trong lòng Bộ Bình Xuyên, Lý Sướng chợt nghe tiếng hát thay đổi. Lời ca chân thật hợp với tâm tình, làm cho nàng càng thêm vui mừng...

Ánh trăng chiếu xuống Cửu Châu (1), có người vui, có người buồn (2).

Rốt cuộc Lý Sướng đã đạt được ước muốn, tình yêu với Bộ Bình Xuyên đã thành toàn. Nhưng còn Sở Thiên Diêu thì đang tức giận đến nghiến răng nghiến lợi lại. Nửa đường nàng gặp cảnh Diêu Kế Tông “Trái ôm phải ấp” đi vào Hạnh Hoa Xuân, quả thật quá bại hoại. Trong bụng tự nhiên tràn đầy dấm chua với khí tức, phần nộ mà trở về Sở phủ. Đóng cửa trốn ở trong phòng uất hận thật lâu, cảm thấy không có cách nào nuốt nổi cục tức này, quyết định đi tìm hần tỉnh số!

Lần nữa cười Tiểu Bạch Long, còn đưa Phi Hồ theo sau, bạch câu hắc chó, thiếu nữ rực rỡ, hướng tới Hạnh Hoa Xuân mà đi.

(1) Tên gọi khác của Trung Quốc.

(2) Khi đến đoạn cuối ta thấy câu ” có nhà vui, có nhà buồn” ta thấy sao ý, lên đổi thành “có người vui, có người buồn”

53. Chương 53

Chương 53

Lý Sướng với Bộ Binh Xuyên cùng rời đi, bọn họ trở về Thụy An Vương Phủ muốn hướng tới phu thê Thụy An Vương bẩm rõ Bộ Binh Xuyên đã quyết tâm thi võ trạng nguyên. Đại công của Diêu Kế Tông đã thành, tâm tư thả lỏng:

- Mai Lan cô nương, ta mời cô nương dùng cơm để cảm ơn cô nương đã giúp một tay.

Thật ra chuyện này không có liên quan tới hắn, chẳng qua là giúp Lý Sướng thôi, hắn nhiệt tình như vậy, tự nhiên Mai Lan không từ chối. Nàng mỉm cười nói:

- Vậy liền quấy rầy Diêu công tử .

Phân phó tiểu nhị chuẩn bị một bàn thức ăn, Diêu Kế Tông ngồi đối diện với Mai Lan, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

- Diêu công tử, vừa nãy ta hát có tốt không?

- Tốt, rất tốt, ta mới dạy cô nương mà cô nương đã hát tốt như vậy, cô nương thật thông minh.

- Diêu công tử, chẳng qua do người dạy tốt thôi.

- Đâu có đâu có, đâu phải do ta dạy, chẳng qua do người học thông minh thôi. Nếu ta dạy một con heo, dù nó có tận lực thế nào cũng không học được.

Mai Lan nghe vậy liền che miệng cười:

- Diêu công tử, nói chuyện với người thật vui nha! Chén này ta mời Diêu công tử.

Nàng vừa nói vừa nâng chén, làn váy vương phải cạnh bàn, ngã đứng về phía Diêu Kế Tông. Chén bị nghiêng rượu liền đổ ra, làm một đường dài từ trên ngực của hắn xuống dưới. Mai Lan nhanh chóng đặt chén rượu xuống, mỉm cười lấy khăn tay tiến tới lau giúp hắn:

- Ai da, tay chân ta thật vụng về. Làm ướt hết áo của Diêu công tử rồi.

Mỹ nhân như ngọc gần trong gang tấc. Thở ra hương hoa lan, cười lên má lúm đồng tiền. Chết người nữa là cặp gò bồng đảo trắng như tuyết trắng đập vào mắt, hai mắt Diêu Kế Tông hoa lên, hơn nữa lại cảm thấy cổ họng mình khô khốc, nàng còn dùng tay lau tới lau lui trên người nữa chứ, nhất thời hắn cảm thấy thân thể nóng rực. Thời cổ đại tới nay, ôm nữ nhân ở trong lòng mà không loạn chắc chỉ có mỗi Liễu Hạ Huệ mà thôi. Hắn tự biết mình không có định lực này, liền nhanh chóng rời khoảng cách với Mai Lan, vừa tránh vừa nói:

- Không có sao không có sao, Mai Lan cô nương mau ngồi xuống không cần lau.

Hắn muốn nàng ngồi xuống, nàng lại càng không dừng lại, nhất định phải giúp hắn lau. Đang lúc hai người đang đẩy đẩy kéo kéo, cửa phòng nhà gian bị một người đập một cước mở ra. Sở Thiên Diêu xuất hiện mặt lạnh như băng, trừng mắt nhìn hai người đang dây dưa trong phòng.

- Thiên...Thiên Diêu, đừng hiểu lầm! Đừng hiểu lầm! Người hãy nghe ta nói...

Nhìn thấy sắc mặt của nàng, Diêu Kế Tông biết mọi chuyện đã hỏng bét. Vội vàng đẩy Mai Lan ra, tiến lên muốn giải thích.

” Chát”

Diêu Kế Tông còn chưa nói hết lời, tay phải Sở Thiên Diêu vung lên, một cây trường tiên (roi) vung tới. Hắn theo bản năng co đầu rút cổ lại, may mắn thoát khỏi nguy hiểm.

Còn Mai Lan bị dọa sợ đến nỗi thét lớn: “A ——”

Nàng là nữ ca sống trong Thụy An Vương Phủ, sống ở trong gấm hoa phú quý đã quen, chưa bao giờ biết tới loại trường diện can qua thế này, nàng bị dọa sợ đến nỗi trốn vào trong góc phòng. Mặc dù không biết Sở Thiên Diêu là ai, nhưng không khó đoán ra được, khẳng định là tình muội muội của Diêu công tử tới ăn dấm chua, nhìn thấy máu ghen quả thật không nhỏ, chỉ sợ hôm nay không lành rồi. Trong lòng hối hận: Sớm biết Diêu công tử có tình muội muội lợi hại như thế, vừa rồi không nên cố ý hắt chén rượu cổ tình câu dẫn hắn. Ai! Thật vất vả lắm mới thấy có người có thể gửi gắm cả đời, không nghĩ tới khó có thể được như ý. Có thể mình ăn vài roi của cô gái này rồi, thật là, trộm gà không được còn mất nắm thóc.

Sở Thiên Diêu cũng không tính toán với Mai Lan, oan có đầu nợ có chủ, nàng chỉ để ý đuổi Diêu Kế Tông không tha. Nàng cảm thấy người không tốt chính là Diêu Kế Tông, một tay võ không lên kêu, con ruồi cũng không tự tới đục lỗ để trứng. Nếu hắn đang hoàng nữ ca này sao dám tới câu dẫn hắn? Cho nên, nàng chỉ oán hắn chứ không oán Mai Lan. Trước cứ ăn vài roi bão tố này hãy nói.

Khi yêu, cô gái yêu sâu đậm, còn khi hận thì cũng hận đậm sâu, có ôn nhu thì cũng có hung ác.

Sở Thiên Diêu quát roi như linh xà đuổi theo, còn Diêu Kế Tông chật vật chạy quanh phòng. Vừa tránh vừa nói:

- Thiên Diêu, Thiên Diêu, hãy nghe ta giải thích đã.

Sở Thiên Diêu thì tai không nghe, mắt không thấy. Còn Mai Lan dù chưa ăn một roi nào nhưng nấp ở trong góc phòng nước mắt rơi lã chã.

Căn phòng nhỏ hẹp bị bọn họ quây phá như vậy, rất nhanh bàn ghế đổ vỡ thức ăn vương vãi khắp nơi. Ở ngoài cửa người coi náo nhiệt đã chật như nêm cối, bọn họ cùng coi trận “Tam Quốc Diễn Nghĩa” này. Coi mỹ nhân thân thủ hơn người như Tào Tháo, còn nữ tử áo xanh với vị công tử áo gấm bị đánh kia là Lưu Bị với Tôn Quyền. Có kẻ còn sợ thiên hạ không loạn, liền hướng tới Diêu Kế Tông với Mai Lan hét ầm lên cổ vũ:

- Liên Ngô kháng Ngụy, Liên Ngô kháng Ngụy, hai người các ngươi sao không liên Ngô kháng Ngụy?

Ý tứ của hắn là Diêu Kế Tông với Mai Lan liên thủ làm một trận với Sở Thiên Diêu. Tiếng hắn vừa dứt, cái roi của Sở Thiên Diêu đã bay thẳng tới mặt hắn. Hắn bị dọa sợ đến nỗi kêu cha kêu mẹ mà quay đầu chạy.

Chớp thời cơ Sở Thiên Diêu vung roi đối hướng, Diêu Kế Tông nhanh chóng kéo Mai Lan bỏ chạy. Việc cấp bách là đưa cô nương này rời đi trước kéo lại bị ngộ thương, với tính khí của Sở Thiên Diêu hắn đã từng ném một lần rồi. Cùng lắm là ăn vài roi của nàng là được rồi, còn Mai Lan do mình kéo tới giúp một tay, không có lý do gì để người ta ăn đòn theo được.

Sở Thiên Diêu vung roi đuổi tên rảnh rồi lắm mồm kia chạy đi rồi, khi quay đầu đã thấy Diêu Kế Tông đang dắt theo nữ ca kia từ cửa sổ mà bỏ sang nhà gian khác. Hắn đang bận rộn kéo cô gái kia sang phòng bên mà chạy trốn, thấy vậy nàng cắn chặt môi dưới. Roi da trong tay như khảm vào da thịt.

Chốc lát sau chỉ còn một mình Sở Thiên Diêu ở lại trong phòng bữa bọn, nàng bước nhanh tới cửa sổ gần đường, hướng tới dưới lầu hô:

- Phi Hổ, ngăn họ lại cho ta.

Tay nàng liền chỉ về phía Diêu Kế Tông với Mai Lan đang kinh hoàng bỏ chạy dưới lầu.

Phi Hổ vẫn canh giữ dưới lầu nghe được tiếng hô của chủ nhân, liền vọt người đuổi theo mục tiêu. Thấy Phi Hổ chạy tới, Diêu Kế Tông không ngừng kêu khổ. May mắn sao lúc này có chiếc xe ngựa chạy qua, cũng không để ý tới xa phu, khiến hắn dừng xe lại rồi vội vàng đẩy Mai Lan lên xe.

- Lập tức đi, mau đưa nàng tới Thụy An Vương Phủ.

Phu xe vừa nghe bốn chữ Thụy An Vương Phủ, lại thấy bộ dáng hần khẩn trương, không dám chậm trễ vung roi quát ngựa chở Mai Lan đi.

Sau khi đưa Mai Lan đi khỏi nơi thị phi, hần mới yên tâm một chút. Quay đầu chạy về tửu điểm, còn Phi Hổ đuổi sát phía sau hần, hần nhảy lên cái bàn cười làm lạnh nôi:

- Phi Hổ, đừng tới đây. Là ta nha, người quen mà. Người đã ngăn ta lại rồi, giờ người ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi.

Đôi mắt Phi Hổ mê hoặc nhìn về phía Diêu Kế Tông, tựa hồ nó mới hiểu chủ nhân muốn chặn “Người quen” này lại. Quả thật nó không hề tiến công nữa, mà chỉ ngồi xổm xuống bên cạnh bàn chăm chú nhìn hần.

Sở Thiên Diêu bình tĩnh từ trên lầu bước xuống, theo sau nàng là đám người coi náo nhiệt. Khách nhân dưới lầu cũng bị kinh động, mọi người nín thở coi hai người sẽ nháo loạn như nào.

- Thiên Diêu, thật sự là hiểu lầm. Chúng ta không nên nháo loạn chỗ này để mọi người chê cười.

Diêu Kế Tông vừa nói vừa chỉ vô số ánh mắt tò mò bốn phía xung quanh.

- Ta đưa người về nhà trước, rồi mới giải thích thật tốt với người, có được hay không?

Được hần nhắc nhở một câu, Sở Thiên Diêu biết mình đang hành động theo cảm tính, dẫn tới bao nhiêu người rảnh rỗi đứng một bên coi cuộc vui. Vì vậy, mặt lạnh đi ra khỏi tửu lầu. “Phi Hổ, đi.”

Vừa ra khỏi tửu lầu nàng liền tung người lên ngựa, sau đó quát roi thúc ngựa bỏ đi. Phi Hổ khẩn trương đuổi theo phía sau. Còn Diêu Kế Tông không ngừng đuổi theo phía sau, dù vậy vẫn không đuổi kịp nàng. Hần chỉ có cặp chân há có thể đuổi kịp được Tiểu Bạch Long, chỉ còn cách chậm chạp đi tới Sở phủ, trong lòng lúc này cảm thấy phiền phức lớn rồi.

Sở Thiên Diêu thấy hần còn dám đuổi theo, một lần nữa chặn hần ở ngay ngoài cửa.

- Người đi đi, đi càng xa càng tốt, theo cái người tên Mai Lan đó cùng song tẩu đi.

- Thiên Diêu, thật sự người hiểu lầm ta rồi, chuyện không phải như vậy.

Vì thế Diêu Kế Tông đứng ở ngay cửa nói rõ ngọn ngành mọi chuyện ra.

Sau khi nghe xong, trong lòng Sở Thiên Diêu cảm thấy đã đỡ bỏ được một chuyện, nhưng lại nổi thêm một chuyện khác:

- Thì ra từ ngày hôm qua tới ngày hôm nay, người bốn ba chuyện của Lý Sướng. Người đối với nàng thật là có tâm a! Hao phí tâm tư vì nàng, thật có nhiều ý nghĩa nha!

- Thiên Diêu, chuyện của ta với Lý Sướng... đã là chuyện quá khứ.

- May là chuyện quá khứ, nếu không, không biết người với nàng thành chuyện tốt thế nào đây?

Sở Thiên Diêu càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, hần bỏ lại nàng hần là vì Lý Sướng.

Diêu Kế Tông mới vừa rồi bị nàng đánh một trận, trong lòng nghĩ đem chuyện này ra nói như vậy tốt hơn. Ai ngờ vừa nói ra, chuyện càng thêm rối, giờ đến cả chuyện cũ cũng lòi ra. Nghe lời nói chuyện của nàng đầy mùi thuốc súng như thế, thật không thoải mái chút nào.

- Dạ, do ta thích Lý Sướng, mọi chuyện đều muốn tốt cho nàng. Nhưng người có gì khác ta? Người coi, người đối với Bộ Binh Xuyên thế nào? Hần nói một câu phải đi, cơ hồ người đuổi theo năm mươi vạn dặm không nghỉ.

Diêu Kế Tông vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện ngày hôm đó Sở Thiên Diêu bỏ lại mình đuổi theo Bộ Binh Xuyên. Không có biện pháp, ai cũng không phải là thánh nhân, ai cũng có thời điểm nhỏ mọn.

Nhất thời cửa được mở ra, giữ lấy cánh cửa, hai mắt Sở Thiên Diêu nhìn Diêu Kế Tông, giọng nói khàn khàn:

- Người —— người vừa nói cái gì?

- Ta —— chẳng qua ta chỉ nói thật.

Diêu Kế Tông do dự một chút, cuối cùng vẫn đem lời trong lòng nói ra.

- Đúng là quá khứ ta thích Lý Sướng, còn người không phải thích Bộ Bình Xuyên sao? Người đã so đo quá khứ của ta, ta không thể nói tới quá khứ của người sao?

Sắc mặt Sở Thiên Diêu tái nhợt, sau một lát nghiêng răng nói:

- Vâng, ta thích Bộ Bình Xuyên. Người có thể muốn Lý Sướng tốt, vì cái gì ngăn ta muốn Bộ Bình Xuyên tốt? Ta không muốn hắn rời đi, hắn là người đầu tiên đi vào trong lòng của ta. Hắn vĩnh viễn ở trong lòng của ta.

Nàng bắt đầu giận dữ rồi, cũng không biết lời nói có thể làm tổn thương người khác. Diêu Kế Tông nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, miễn cưỡng cười một tiếng, nói:

- Cái này không cần người nói, ta cũng biết rõ. Bộ Bình Xuyên là người trong lòng của người! Ta cũng vậy, Lý Sướng là tình nhân trong mộng của ta.

Nghe nói người đang yêu chỉ số thông minh bằng không, coi hai người này một chút, quả thật như thế. Bọn họ giống như một đôi hài tử, không ai chịu thua ai. Bắt đầu mang chuyện ra chỉ trích nhau rồi.

“Lý Sướng là tình nhân trong mộng của ta.”

Sở Thiên Diêu chấn động khi nghe những lời này, đột nhiên trong lòng vang lên câu nói.

“Tình nhân trong mộng của ta, xinh đẹp có mái tóc dài đen mượt. Đúng là người rồi, Sở Thiên Diêu.”

Lời nói vẫn vang bên tai, thoáng cái đã đổi thành người khác. Sở Thiên Diêu cảm thấy khó thở, oán giận nhìn Diêu Kế Tông, nàng gần từng chữ nói:

- Người đi, ta không bao giờ muốn thấy người.

Nói xong nàng đóng mạnh cửa lại, chút nữa đập vào mũi Diêu Kế Tông. Lui ra sau vài bước nhìn cánh cửa đóng chặt kia, hắn cũng oán hận giẫm chân một cái:

- Đi thì đi.

Sau khi trở về nhà, Diêu Kế Tông bị Diêu phu nhân mắng trời chết.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Chuyện Sở Thiên Diêu đại náo tửu lầu Hạnh Hoa Xuân rất nhanh được Tiền chủ quỹ nói cho Diêu Kế Tổ đi tuần tra cửa hàng, Diêu Kế Tổ lại hướng tới Diêu phu nhân báo cáo. Diêu phu nhân vừa nghe, tức giận tới mức thét lên:

- Mang gia pháp ra, ta không giáo huấn tên nghịch tử này một trận thì không được.

Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa động tới đầu ngón tay của đứa con trai bảo bối này, nhưng lần này hắn đã tự hủy Trường Thành, dám ở chung một chỗ khản khanh ta ta với hôn thê người khác cùng cô gái lạ, vốn chuyện này nàng không quản tới. Nhưng thấy mối nhân duyên tốt đã bị phá hỏng rồi, bảo sao Diêu phu nhân không tức cơ chứ?

Sau khi đem Diêu Kế Tông dạy dỗ thật tốt một phen xong, Diêu phu nhân bắt hắn lập tức đi Sở phủ chịu tội. Diêu Kế Tông cúi thấp đầu nghe mẩu thân dạy dỗ nửa ngày, sau khi nghe xong ngẩng đầu lên nói:

- Đã đi rồi, vô dụng, nàng ta đánh con tới tấp.

- Vậy thì lại đi tiếp, mau cởi áo ra - Diêu phu nhân vừa nói vừa động thủ cởi y phục của hắn.

Diêu Kế Tông cảm thấy khó hiểu:

- Nương, người cởi áo của con ra làm gì?

- Bảo người cởi, người liền cởi cho ta, Kế Tổ, người đi nhanh tới phòng chứa củi lấy bó mận gai lại đây.

Diêu phu nhân vừa động thủ, miệng không ngừng chỉ huy. Diêu Kế Tổ ứng thanh một tiếng bước đi luôn.

Diêu Kế Tông nghe được thì vùng vẫy khiêu lại:

- Không phải chứ? Nương, người nghĩ con phải chịu đòn nhận tội sao?

- Đương nhiên để người buộc gai tới chịu tội, như thế Sở tiểu thư mới tiêu khí giận. Nghe lời ta mà ngoan ngoãn buộc trên lưng bó gai mặn đi tới Sở phủ chịu tội đi. Càng nhiều người thấy mới tốt, như vậy Sở tiểu thư mới cảm thấy có thể diện.

- Nàng có thể diện nhưng người ta không còn thể diện a! - Diêu Kế Tông tránh khỏi cánh tay của Sở phu nhân mà nhanh chân chạy tới cửa.

Sở phu nhân gọi với theo:

- Kế Tông, người tên tiểu tử chết tiết kia, mau trở về đây cho ta...Được, người cứ chạy đi, hòa thượng chạy được người không chạy được miếu, người chớ có trở về cái nhà này. Người trở về ta trói người dẫn tới Sở phủ để Sở tiểu thư tùy ý trị tội.

Lần này Diêu phu nhân quyết tâm xen vào chuyện của đứa con này rồi.

Chạy ra khỏi phủ, Diêu Kế Tông kêu khổ thấu trời: Ai dà! Lần này thật không tốt rồi. Vì Sở Thiên Diêu mà bị mọi người xa lánh, giờ có nhà cũng không thể về nữa rồi.

Sở phủ không thể đi, nhà không thể về. Quả thật Diêu Kế Tông chạy được người không chạy được miếu rồi, hần chán nản đi tới Tĩnh An Vương phủ.

Nguyễn Nhược Nhược đang chờ hần, vừa gặp mặt liền hỏi ngay:

- Thế nào? Có giải quyết được chuyện không?

- Vừa xong một chuyện, giờ lại thêm chuyện khác.

Vừa vào trong nhà Diêu Kế Tông nằm luôn xuống cái nhuyển tháp ở gần đấy.

- Vừa xong chuyện gì? Còn thêm chuyện gì? - Nguyễn Nhược Nhược nghe được như lạc vào mây mù.

- Chuyện Bộ Binh Xuyên với Lý Sướng đã xong, giờ ta với Sở Thiên Diêu thành chuyện phức tạp rồi.

- Cái gì——Không phải người chỉ đi giúp giải quyết chuyện Lý Sướng với Bộ Binh Xuyên sao? Giờ thế nào mà bén chấy thành giải quyết chuyện của người rồi?

- Aizz! Đừng nói nữa - Diêu Kế Tông chỉ biết thở dài một tiếng, sau đó nói ngọn ngành mọi chuyện cho nàng nghe. Sau đó nhún vai nói một câu cuối.

- Thế đó, chuyện tình cảm thế là tan vỡ.

Nguyễn Nhược Nhược nghe không bỏ sót một câu, nghe xong lông mày dựng lên, trừng mắt nhìn hần nửa ngày. Bị nàng trừng mắt nhìn như vậy, trong lòng Diêu Kế Tông cảm thấy sợ hãi, nói:

- Người trừng ta làm cái gì? Ý của người đang trách ta sao?

- Không trách người thì trách ai? Ngàn vạn lần đều là do người không phải! Người thật ngu xuẩn, người không hiểu được tâm tư của cô gái. Vốn đã khó chịu khi thấy người với Mai Lan gì đó lồi lõm kéo kéo, người còn nhắc tới chuyện của Lý Sướng, nàng càng thêm buồn bực. Nàng đã coi người là tình yêu mới, người lại lại vui mừng phải ôm trái ảp vậy được sao?

- Ta không phải như vậy...

- Đương nhiên là ta biết, nhưng người như vậy khiến người ta hiểu lầm nha! Ban đầu ta không nói tới, người cũng phải chú ý tới tình ngay lý gian chứ. Người không nhìn ra Mai Lan cô nương đối với người có ý đồ sao? Người lại cùng nàng ăn cơm, như vậy không phải tạo cơ hội cho nàng sao? Thành thật mà nói, ta rất hoài nghi, liệu chén rượu kia có phải do nàng cố ý làm đổ hay không?

Quả nhiên Nguyễn Nhược Nhược có thể nhìn thấu.

Được nàng nhắc nhở một câu, Diêu Kế Tông nghĩ lại rất có thể như vậy. Khi đó mình không cần Mai Lan cô nương lau nữa, thì làm thế nào nàng cũng không chịu buông tay. Lại nghĩ tới, khi thấy Bộ Binh Xuyên với Lý Sướng ở cùng một chỗ, không phải trong lòng đầy chua xót sao? Đối lại, Sở Thiên Diêu thấy mình với Mai Lan ở cùng một chỗ, lại còn lồi lõm kéo kéo nữa chứ, nàng không phát tác mới lạ. Con người khi nóng nảy, mười chuyện thì đến tám chuyện sẽ hỏng. Không phải chuyện tình cảm của nhiều người đổ vỡ chỉ

vì chấp nhật chuyện cũ sao? Nàng đã không nói tới, mình lại còn lôi chuyện cũ của nàng với Bộ Bình Xuyên nói ra, như vậy chẳng phải là chó chê mèo lắm lông sao?

- Chuyện Lý Sướng với Bộ Bình Xuyên đã được giải quyết, giờ lại nổi lên chuyện của hai người các người. Thật sự không đáng để ta nhọc công. Diêu Kế Tông, ta phải tĩnh tâm an thai, người để ta yên ổn chút đi.

- Ta cũng không muốn như vậy a! Người biết hiện tại ta thăm lắm không, vì nàng mà mọi người xa lánh ta. Mẫu thân còn muốn trói ta bằng cành mận gai đưa tới Sở phủ nhận tội, khó khăn lắm mới thoát được, giờ có nhà không thể về.

Diêu Kế Tông nhăn mặt kêu khổ.

Nguyễn Nhược Nhược không nhịn được mà cười thành tiếng lớn.

- Thay vì bị mẹ người trói đi nhận tội, không bằng chính người tới chịu tội với Thiên Diêu. Mau đi đi, không lên chần chờ, có chuyện hiểu lầm gì nói ra hết, thành khẩn sẽ được tha thứ. Người đừng để chuyện giống như chuyện tình cảm của Quỳnh Dao, khổ sở mười tám năm mới rõ ràng chân tướng. Đến khi đó nam nữ nhân vật chính chỉ có thể cảm khái “thanh sơn y cựu tại, kỉ độ tịch dương hồng” (1) mà ôm hận suốt đời.

Nàng nói những câu vàng ngọc thế này. Diêu Kế Tông thông suốt, lập tức đứng dậy:

- Đúng đó, ta phải đi tới chịu tội với Thiên Diêu.

- Mọi chuyện phải kiên nhẫn, có nói gì đều phải nghe. Nhắc người một câu, nữ hài tử đều thích nghe lời bùi tai.

Nguyễn Nhược Nhược bày cách cho hắn.

(1) , : Núi xanh còn như cũ, mặt trời đã xế chiều

Tham khảo ” Non xanh nguyên vẻ cũ. Mấy độ bóng tà hồng” trong bài từ theo điệu Lâm Giang Tiên thuộc đoạn thứ 3 của Thuyết Tàn Hán khai trường từ trong Nhị thập nhất sử đàn từ (cũng chính là bài từ mở đầu Tam Quốc Diễn Nghĩa) của tác giả Dương Thuận (bản dịch: Phan Kế Bính)

Nguyên văn bởi 蘇軾 ;1****107:

Núi xanh vẫn còn đó, mà mặt trời đã ngã bóng vài lần.

Ý nói một thứ vẫn còn y nguyên, trong khi những thứ khác thay đổi. Khá gần nghĩa với cụm ‘cảnh còn người mất’, nhưng câu này rộng hơn

54. Chương 54

Chương 54

Khi tới Sở phủ Diêu Kế Tông liền bị ngăn lại ở trước cửa.

Khi trước Lão Bá gác cổng thấy hắn đều cười híp mắt lại, giờ thì mặt không biểu tình nói.

- Diêu công tử, tiểu thư có nói, nhà này chó mèo có thể vào, riêng người không được.

- Lão bá, tiểu thư nhà người đang giận dữ.

- Có đúng hay không ta không quản, dù sao nàng đã phân phó, ta cứ như vậy mà làm theo.

Sau nửa ngày Diêu Kế Tông sống chết bám lấy Lão Bá cầu xin mở cửa cho vào, nhưng vẫn không thành. Hắn giống như một đảng viên trung kiên bất khuất, còn lão bá dù thế nào cũng không nhượng bộ. Không chút khách khí đẩy Diêu Kế Tông ra mấy trượng xa, sau đó đóng cửa lại làm cạch một tiếng.

Không có cách nào vào bên trong, Diêu Kế Tông chỉ còn cách đứng ở bên ngoài cửa chờ, chờ Sở Thiên Diêu hay Sở phu nhân đi ra.

Đợi tới trưa, bên trong Sở phủ không có người nào ra ngoài. Diêu Kế Tông cảm thấy mệt mỏi liền ngồi ngay xuống bậc cửa. Cuối cùng Diêu Kế Tông nhìn thấy Sở Thiên Tiêu cưỡi ngựa trở về, vội vàng tiến tới nghênh đón:

- Tam ca, người trở lại.

- Diêu Kế Tông, làm sao mà người ngồi ở ngoài này vậy? - Sở Thiên Tiêu xuống ngựa hỏi.

- Đừng hỏi nữa, do ta không chú ý...Liền đắc tội với Thiên Diêu. Nàng phát giận không cho ta vào cửa, Tam ca người đi khuyên nhủ cái.

Dù là người hào phóng, nhưng Sở Thiên Tiêu là người tỉ mỉ, nghe Diêu Kế Tông nói vậy chưa vội đáp ứng ngay, trong lòng nghĩ một lát. Hắn biết tính khí muội muội của mình, Thiên Diêu chưa bao giờ nổi tính đại tiểu thư phát giận cả. Nhất định là có chuyện bức mình mới đối với hắn như vậy, vì vậy nói:

- Vậy ta... Đi vào trước xem một chút, rút cuộc tại sao muội đấy phát giận. Nếu muội đấy không đúng ta sẽ nói, nhưng nếu người không phải...

Sở Thiên Tiêu chỉ nói một nửa câu, trên mặt xuất hiện chút tiểu ý, còn nâng tay sờ lấy ống tay áo, ý ở ngoài lời không cần nói cũng biết. Diêu Kế Tông không khỏi hít sâu một hơi, vị Tam ca tương lai này của hắn xuất thân là Võ trạng nguyên a! Hắn làm sao mà đỡ được quả đấm này của hắn?

Sở Thiên Tiêu dắt ngựa vào bên trong. Diêu Kế Tông thấp thỏm bất an đứng ở ngoài cửa đợi, hắn suy nghĩ một chút coi hay là trước tạm thời lánh nạn đã, chờ cho vị Tôn Bô Tát này dùng cơm xong rồi đi Vũ Lâm Quân Doanh, sau đó mới trở lại để tránh cho da thịt chịu khổ. Nhưng vừa nghĩ như vậy, hắn cắn chặt răng dậm chân thật mạnh cái. Thôi thôi, cùng lắm bị đánh một trận. Mới như vậy đã bỏ chạy, người ta làm sao gả muội muội cho người.

Quả thật Diêu Kế Tông hạ quyết tâm này là chính xác. Sau khi Sở Thiên Tiêu vào bên trong, cũng không lập tức vào nhà ngay, mà thông qua khe cửa nhìn Diêu Kế Tông một lúc lâu. Thấy sắc mặt hắn do dự đứng trước cửa, một lúc lâu sau mới dậm chân thật mạnh một cái, sau đó sắc mặt đổi thành kiên định ngồi xuống bậc thềm. Sở Thiên Tiêu không khỏi gật đầu thầm khen: Biết rõ mình không phải là đối thủ của Võ Trạng Nguyên, hắn lâm trận không có chạy trốn, thật là một trạng hảo hán. Hai người náo loạn lần này cho dù là lỗi của hắn, cũng có thể tha thứ.

Bữa trưa đã chuẩn bị xong, Sở phu nhân và Sở Thiên Diêu cùng ngồi chờ hắn. Khuôn mặt Sở Thiên Diêu không chút biểu tình nào cả, còn Sở phu nhân chỉ nở nụ cười khẽ, coi như không có chuyện gì xảy ra

- Thiên Tiêu, trở về rồi thì mau ngồi xuống ăn cơm đi con.

Sở Thiên Tiêu ngồi xuống liền nói:

- Thiên Diêu, Diêu Kế Tông đang ở bên ngoài cửa nhà chúng ta đấy.

Sở Thiên Diêu lắc đầu:

- Để cho hắn đi yêu ai thì yêu.

- Muội muội lại phát giận rồi, không nên vì bọn họ mà âm ỉ vậy.

- Nương, thường ngày người che chở cho Diêu Kế Tông lắm mà, sao lần này lại không giúp hắn?

- Ta giúp hắn nhiều lần rồi, lần này chuyện quá lớn, ta đứng ngoài nhìn coi hắn xử lý chuyện này như nào.

Về mặt Sở phu nhân tràn ngập chờ đợi trò vui sắp diễn ra.

- Rốt cuộc chuyện thế nào mà tự nhiên vỡ lẽ ra vậy? - Sở Thiên Tiêu không nhịn được mà hỏi.

- Tam ca, huynh trông nom Vũ Lâm Quân của huynh cho tốt có được không, quản chuyện của muội làm gì? Nói lấy một câu, Sở Thiên Diêu khua loạn đôi đũa trong tay khiến chiếc bát kêu loong coong. Sở phu nhân không nhịn được cười nói:

- Thiên Diêu, bát đũa có tội tình gì chứ, con cần thận một chút có được hay không?

- Nương, tâm tình muội muội không được tốt, những chiếc bát đôi đũa này có gì quan trọng. Cứ để muội muội đập hết bát đũa cho bõ tức, người cũng không nên trách muội muội một câu nha!

Những lời này của hấn nghe giống như thiên vị Sở Thiên Diêu, nhưng nàng buồn bực đứng dậy, giẫm chân nói:

- Các người...Người ta tâm tình không tốt, còn lấy người ta ra làm trò cười. Ta không ăn!

Nàng xoay người chạy ra khỏi phòng, thật đúng là một tiểu nữ nhi làm nũng. Sở phu nhân cùng Sở Thiên Tiêu không khỏi nhìn nhau mà cười một tiếng, đồng thời cùng nói một câu:

- Nàng càng ngày càng giống nữ nhi.

Cửa lớn mở ra một lần nữa, ra ngoài là Sở Thiên Tiêu. Sau khi do dự một chút, Diêu Kế Tông vẫn tiến tới nghênh đón:

- Tam ca, người lại đi làm?

- Hả? - Sở Thiên Tiêu nghe không hiểu.

Diêu Kế Tông vội sửa lại lời nói:

- Tam ca, người tới Vũ Lâm Quân Doanh đảm nhận chức khâm sai?

- Đúng rồi! Người với Thiên Diêu... Rốt cuộc là thế nào? Nói ngắn gọn, ta phải đi ngay bây giờ.

Vì vậy Diêu Kế Tông tránh nặng tìm nhẹ nói, sau đó còn cường điệu:

- Đệ tuyệt đối không có qua lại với nữ nhân khác, điều này hoàn toàn là hiểu lầm. Nếu nàng tới sớm nửa khắc* thì biết, khi đó còn hai người bạn còn chưa đi khỏi, khi đó có thể giải thích cho nàng hiểu.

* 1 khắc = 15 phút

- Nói như vậy, đều là hiểu lầm?

- Hiểu lầm hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm - Diêu Kế Tông khẳng định.

- Nếu là hiểu lầm, vậy người cứ chờ đi. Đợi tới khi muội ta ra ngoài, như vậy người có thể giải thích uội ấy rõ - Sở Thiên Diêu vừa nói còn vỗ bả vai của hấn, coi như khích lệ.

Tất nhiên Diêu Kế Tông rất cảm kích: “Đa tạ Tam ca.”

Sở Thiên Tiêu đi, Diêu Kế Tông tiếp tục ngồi cửa đợi. Đã qua trưa, mặt trời nhô cao, ánh nắng chói chang, trong ngày hè nóng nực này quả thật là hình phạt. Trước cửa Diêu phủ, không có một bóng người. Diêu Kế Tông ngồi yên ở bậc thềm, cái nóng từ mặt đất phả lên có cảm giác ngồi trên đồng lửa vậy. Hấn có cảm giác đầu của mình như sắp bốc cháy. Vì vậy đứng lên đi sang phía đối diện Diêu phủ, nơi đó có bụi cây ngô đồng, có chút bóng mát có thể trú trong đó.

Mặc dù có bóng cây, nhưng cái nắng nóng vẫn như cũ. Ở giữa trưa mùa hè đường phố yên tĩnh và nóng như ở sa mạc, ở Sùng nhân phường không có một cơn gió thổi qua, ngay cả tiếng ve kêu cũng không có. Cái nóng oi ả làm cho người ta khó thở, Diêu Kế Tông ôm gối ngồi gọn trong bóng mát, ngẩng đầu lên nhìn là bầu trời nắng chói chang, cúi đầu nhìn xuống là hơi nóng phả lên như lò lửa. Không khỏi thở dài nói:

- Trời nóng như lò than hồng thế này, không khéo ta bị nung chảy ra mất.

Hấn ngồi đợi tới tận hai canh giờ, mặt trời vẫn còn nắng chói chang dù đã ngã về đằng tây. Cánh cửa Sở phủ vẫn còn đóng chặt, không khỏi mắng câu:

- KAO, ta đã chờ lâu như thế, sao không chịu mở cửa cho ta vào nha!

Không còn người để mà trách, hấn ngẩn đầu trách ông trời:

- Người. Ông trời già, ta nói với người. Xin người hãy mưa xuống một lát cho bớt nóng có được hay không? Nếu không, làm sao chứng minh cho sự kiên định cùng quyết tâm chờ đợi của ta. Người xem, trong kịch truyền hình nam nữ nhân vật chính cầu mưa đều có mưa, còn có tuyết nữa. Không có tuyết thì cũng phải mưa mới hợp chứ! Ta nhớ có một nam nhân vật ở trong mưa tuyết nửa ngày, sau đó mới cảm động được nữ chính mà được vào nhà. Khó trách ta đợi lâu như vậy mà không có hiệu quả, đều là người không chịu phối hợp cho tốt.

Ông trời bị hấn giảng dạy, dường như có chút băn khoăn. Lập tức xuất hiện những tiếng loạt xoạt, hàng ngàn hạt mưa trắng xóa xuất hiện ở giữa bầu trời chói chang. Bầu trời trong xanh tự nhiên xuất hiện những hạt mưa, Diêu Kế Tông tự nghĩ mình có bản lĩnh hô mưa gọi gió. Nhưng mưa chưa được hai phút liền ngừng lại, những giọt nước mưa chưa kịp ướt mặt đất đã bay hơi trong chớp mắt. Đây là hiện tượng mưa bóng mây độc đáo trong mùa hè.

Diêu Kế Tông tức đến giậm chân, chỉ tay lên trời kêu to:

- Người có ý gì nha? Rơi xuống được có mấy hạt mưa, đây có phải cố ý trêu đùa hủy hoại chuyện của ta có phải hay không?

Còn bên trong cánh cửa, mỗi một canh giờ lão bá đều chạy vào nhà báo một tiếng:

- Tứ tiểu thư, Diêu công tử vẫn còn bên ngoài cửa chờ.

Sở Thiên Diêu không quan tâm nói:

- Mặc kệ hấn.

Tuy nói thế, nhưng nàng có chút mềm lòng rồi. Nhìn mặt trời nắng chói chang, mà hấn vẫn đầu trần ở bên ngoài, nếu trúng nắng độc như vậy không tốt chút nào? Nhưng mỗi khi mềm lòng đi ra, trong lòng nàng lại nghĩ tới câu “Lý Sướng là người yêu trong mộng của ta.” Lập tức quay trở về, nghiêng răng oán: Nếu nàng là người yêu trong mộng của người, người khổ sở ở đây đợi ta làm gì? Người đi tìm nàng mới tốt hơn.

Cứ như vậy, mỗi khi nàng mềm lòng lại kiên định bởi câu nói đó. Sở Thiên Diêu ở trong khuê phòng đứng ngồi không yên, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng mưa rơi, nàng nhào ra cửa sổ nhìn, thấy vậy không khỏi giậm chân không ngừng. Diêu Kế Tông ở bên ngoài trời nắng chói chang hơn nửa ngày, mặc mưa thế này mong rằng đừng có bị bệnh.

Nàng vừa nghĩ như thế, Sở phu nhân ở bên ngoài cửa thở dài nói:

- Ai da! Diêu Kế Tông đây nắng nửa ngày, bị trận mưa này, không khéo bị cảm đây.

Vừa nghe mẫu thân nói như thế, trong lòng Sở Thiên Diêu càng gấp hơn. Lập tức mở cửa phòng chạy ra cửa lớn. Nhưng vừa chạy ra ngoài, mưa lại ngừng. Mưa bóng mây chợt tới chợt ngừng, Sở Thiên Diêu cũng dừng bước. Nàng nghĩ nghĩ một lát, lại quay trở về. Sở phu nhân đi theo nàng, chỉ biết cười, nói:

- Ai! Ông trời — thật là không chịu hợp tác nha.

Lời nói của mẫu thân có mười phần hàm ý, Sở Thiên Diêu làm như không nghe thấy, chỉ nâng chén trà lên mà uống.

Còn Diêu Kế Tông tức đến nổi giậm chân phê bình ông trời thật lâu, cuối cùng không còn chút sức nào nữa. Ngày hôm nay ở trong tửu lâu cùng với Mai Lan, hấn mới gấp mấy đĩa thức ăn, uống mấy chén rượu, ngoài đó ra cơm nước hấn chưa kịp ăn. Phơi nắng nửa ngày dưới cái nắng chói chang này, hấn có cảm giác mình là khúc gỗ phơi quần áo. Vẫn còn tiếp tục phải chờ sao? Nghĩ nghĩ trong chốc lát, hấn liền xoay người rời khỏi Sở phủ, thẳng bước đi không quay đầu lại.

Một lần nữa lão bá lại chạy vào báo tin mà Sở Thiên Diêu không thích nghe nhất.

- Tứ tiểu thư, Diêu công tử đã đi rồi.

- Cái gì, hấn đã rời đi?

Sở phu nhân không ngờ tới, cái đứa nhỏ này...Cố gắng trong nửa ngày khi sắp thành mà sao lại quay đầu bỏ đi như vậy.

Chén trà trong tay bỗng nhiên nặng trĩu mà đặt xuống bàn, sắc mặt Sở Thiên Diêu trở lên u ám.

- Đi thì cứ đi đi, lần này đi đừng có tới nữa. Mọi chuyện cũng chấm dứt từ đây.

Nhìn nữ nhi nổi giận đùng đùng mà trở về phòng, trên mặt Sở phu nhân vẫn còn nụ cười như cũ. Thằng nhóc Diêu Kế Tông này, chẳng lẽ đã nhìn lầm hử? Mới có chút gian khổ như thế mà đã bỏ đi rồi, vậy sao mà qua được cửa ải của Sở tướng quân đây? Ai! Nhịn không được nằng thử dài lắc đầu cái...

Đi khỏi Sùng Nhân Phường, Diêu Kế Tông tìm một tửu quán gần đấy mà ngồi xuống. Gọi ra một bàn thức ăn mà ăn uống thả cửa. Sau khi ăn uống no say, hửn cất giọng hô:

- Tiểu Nhị, tới đây

Tiểu Nhị nhanh chóng chạy ra hỏi:

- Khách quan, có gì sai bảo?

- Trong quán của các người có cái thang không?

- Cái thang? Dạ có, khách quan muốn cái thang làm gì vậy?

- Có thì khiêng ra đây cho ta, bao nhiêu tiền ta cũng mua.

Lần đầu tiên Tiểu Nhị gặp khách ăn cơm xong còn muốn mua cái thang, nhất thời nghi ngờ Diêu Kế Tông có ý đồ xấu. Nhưng nhìn quần áo trên người, cộng với khí chất tỏa ra của hửn. Tự nhiên cảm thấy mình trở lên mê muội. Vì vậy cười làm lạnh nói:

- Khách quan, ngài đợi một chút a.

Tiểu nhị nhanh chóng chạy vào báo với chủ quầy một câu. Chủ quầy nhanh chóng chạy tới cười nói: - Khách quan, ngài muốn mua cái thang? - Khi nghe tiểu nhị nói xong, hửn cảm thấy buồn bực, liền chạy tới đây xác nhận.

Diêu Kế Tông lôi ra một thỏi bạc.

- Bớt nói nhảm đi, mau sai người mang cái thang ra đây, chỗ bạc này thuộc về người.

Thỏi bạc này mua trăm cái thang cũng thừa. Hai mắt chủ quầy sáng ngời, mừng rỡ thu bạc vào ta, rồi quay ra chỉ huy đám tiểu nhị:

- Mau mau mau, mang cho khách quan này cái thang.

Khi mang cái thang ra khỏi tửu quán, Diêu Kế Tông rêu rao đi khắp các đoạn đường trong thành Trường An. Hửn là một công tử, để vác được cái thang ở trên vai quả là cực khổ. Người qua đường thấy vậy trở mắt nhìn lại, còn một số người rảnh rỗi đi theo coi hửn vác cái thang này đi đâu.

Trên đường đi Diêu Kế Tông còn gặp một gánh hát rong, người đánh trống, người thổi sáo, người gảy tì bà... đang hòa tấu một bản nhạc hết sức cảm động. Người coi kín đường.

Diêu Kế Tông dừng lại nghe một lát, liền móc ra một thỏi bạc nói:

- Người đang đánh trống kia, đi theo tại hạ một chuyến có được hay không?

Những người hát rong ngoài đường này, thường chỉ nhận được mấy trăm văn tiền, còn bạc vụn chưa thấy bao giờ. Đột nhiên có một vị công tử đưa ra cả thỏi bạc, có cái gì mà không làm chứ? Cũng không để ý tới hỏi người đầu lĩnh, liền nhận ngay thỏi bạc, cười hi ha nói:

- Công tử gia, thỏi bạc này của người ngoài muốn ta, còn có thể muốn cả nhóm chúng ta.

- Ta chỉ muốn thuê người đánh trống, nhưng mọi người đi cùng cũng được. Đi thôi.

Diêu Kế Tông khiêng cái thang đi trước, đám nghệ sĩ theo sau. Người đánh trống ở bên cạnh được hửn giao phó gì đó mà gật đầu liên tục. Người rảnh rỗi theo phía sau càng nhiều, người mới không biết hỏi người cũ.

- Mọi người cùng đi đâu vậy?

- Không biết đi đâu, dù sao cứ đi theo vị công tử phía trước là được.

Người dân đại Đường cũng đều thích coi náo nhiệt, nơi nào có chuyện ầm ĩ họ đều đi tới. Vì vậy, đoàn người đi theo Diêu Kế Tông càng ngày càng nhiều, có người đã nhận ra Diêu Kế Tông là cao nhân bơi lội ở sông Khúc Giang trong tiết Đoan Ngọ. Danh tiếng thật lớn nha! Dẫn tới người theo phía sau càng ngày càng đông, mọi người đều coi hấn muốn diễn tiếp trò gì. Đám người từ bốn phương tám hướng dồn về như những cơn sóng đi theo phía sau Diêu Kế Tông đi tới Sùng Nhân Phường.

Diêu Kế Tông dừng lại ở trước cửa Sở phủ. Quần chúng theo phía sau hấn lập tức tạo thành hình chiếc quạt, coi xem hấn muốn làm cái gì? Diêu Kế Tông mang cái thang dựa vào bức tường cạnh cửa lớn, so với bức tường cái thang này thấp hơn một trượng. Đành chấp nhận.

Trong đám đông có người bàn luận:

- Ô, ban ngày ban mặt mà vị công tử này tính toán muốn trèo tường vào nhà người khác trộm đồ sao?

Người khác một lời phủ nhận:

- Ở trước mặt chúng ta hấn có thể trèo tường mà vào sao? Sẽ không.

- Vậy, mọi người giải thích tại sao hấn dựa thang vào tường thế kia?

Vấn đề này không ai trả lời được, quần chúng thời Đường đang đầy bụng suy nghĩ, còn Diêu Kế Tông sau khi dựa thang vào tường xong, liền quay đầu lại, hướng tới đám người đang ồn ào tranh luận mà giơ tay lên, giống như người chỉ huy dàn nhạc. Mọi tiếng bàn luận đều dừng lại, mọi người đều chú ý coi hấn muốn nói gì.

ng (V{0 { do người không phải! Người thật ngu xuẩn, người không hiểu được tâm tư của cô gái. Vốn đã khó chịu khi thấy người với Mai Lan gì đó lồi lõm kéo kéo, người còn nhắc tới chuyện của Lý Sướng, nàng càng thêm buồn bực. Nàng đã coi người là tình yêu mới, người lại vui mừng phải ôm trái ảp vậy được sao?

- Ta không phải như vậy...

- Đương nhiên là ta biết, nhưng người như vậy khiến người ta hiểu lầm nha! Ban đầu ta không nói tới, người cũng phải chú ý tới tình ngay lý gian chứ. Người không nhìn ra Mai Lan cô nương đối với người có ý đồ sao? Người lại cùng nàng ăn cơm, như vậy không phải tạo cơ hội cho nàng sao? Thành thật mà nói, ta rất hoài nghi, liệu chén rượu kia có phải do nàng cố ý làm đổ hay không?

Quả nhiên Nguyễn Nhược Nhược có thể nhìn thấu.

Được nàng nhắc nhở một câu, Diêu Kế Tông nghĩ lại rất có thể như vậy. Khi đó mình không cần Mai Lan cô nương lau nữa, thì làm thế nào nàng cũng không chịu buông tay. Lại nghĩ tới, khi thấy Bộ Bình Xuyên với Lý Sướng ở cùng một chỗ, không phải trong lòng đầy chua xót sao? Đối lại, Sở Thiên Diêu thấy mình với Mai Lan ở cùng một chỗ, lại còn lồi lõm kéo kéo nữa chứ, nàng không phát tác mới lạ. Con người khi nóng nảy, mười chuyện thì đến tám chuyện sẽ hỏng. Không phải chuyện tình cảm của nhiều người đổ vỡ chỉ vì chấp nhặt chuyện cũ sao? Nàng đã không nói tới, mình lại còn lôi chuyện cũ của nàng với Bộ Bình Xuyên nói ra, như vậy chẳng phải là chó chê mèo lắm lông sao?

- Chuyện Lý Sướng với Bộ Bình Xuyên đã được giải quyết, giờ lại nổi lên chuyện của hai người các người. Thật sự không đáng để ta nhọc công. Diêu Kế Tông, ta phải tỉnh tâm an thai, người để ta yên ổn chút đi.

- Ta cũng không muốn như vậy a! Người biết hiện tại ta thăm lăm không, vì nàng mà mọi người xa lánh ta. Mẫu thân còn muốn trời ta bằng cảnh mạn gai đưa tới Sở phủ nhận tội, khó khăn lắm mới thoát được, giờ có nhà không thể về.

Diêu Kế Tông nhăn mặt kêu khổ.

Nguyễn Nhược Nhược không nhin được mà cười thành tiếng lớn.

- Thay vì bị mẹ người trối đi nhận tội, không bằng chính người tới chịu tội với Thiên Diêu. Mau đi đi, không lên chần chờ, có chuyện hiểu lầm gì nói ra hết, thành khẩn sẽ được tha thứ. Người đừng để chuyện giống như chuyện tình cảm của Quỳnh Dao, khổ sở mười tám năm mới rõ ràng chân tướng. Đến khi đó nam nữ nhân vật chính chỉ có thể cảm khái “thanh sơn y cự tại, kỉ độ tịch dương hồng” (1) mà ôm hận suốt đời.

Nàng nói những câu vàng ngọc thế này. Diêu Kế Tông thông suốt, lập tức đứng dậy:

- Đúng đó, ta phải đi tới chịu tội với Thiên Diêu.

- Mọi chuyện phải kiên nhẫn, có nói gì đều phải nghe. Nhắc người một câu, nữ hài tử đều thích nghe lời bùi tai.

Nguyễn Nhược Như bày cách cho hắn.

(1) , : Núi xanh còn như cũ, mặt trời đã xế chiều

Tham khảo ” Non xanh nguyên vẻ cũ. Mấy độ bóng tà hồng” trong bài từ theo điệu Lâm Giang Tiên thuộc đoạn thứ 3 của Thuyết Tàn Hán khai trường từ trong Nhị thập nhất sử đàn từ (cũng chính là bài từ mở đầu Tam Quốc Diễn Nghĩa) của tác giả Dương Thuận (bản dịch: Phan Kế Bính)

Nguyên văn bởi 蘇軾 ;1****107:

Núi xanh vẫn còn đó, mà mặt trời đã ngả bóng vài lần.

Ý nói một thứ vẫn còn y nguyên, trong khi những thứ khác thay đổi. Khá gần nghĩa với cụm ‘cảnh còn người mất’, nhưng câu này rộng hơn

55. Chương 55

Chương 55

- Kính thưa các phụ lão hương thân, tại hạ là Diêu Kế Tông, hôm này hướng tới nữ tử mình yêu là Sở tứ tiểu thư mà cầu tình. Nếu mọi người đã theo tới, mong mọi người vỗ tay khích lệ tiểu sinh một chút có được hay không?

Thật đúng là chuyện lạ trong thời Đường này, người xưa yêu đương có người nào thông báo khắp nơi như thế này? Bằng không “Nguyệt hạ liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu” (Đêm trăng dưới tán cây liễu, ước hẹn sau hoàng hôn) mà thổ lộ tâm tình, còn có “Hồng tiên tiểu tự, tả tấn bình sinh ý” (Viết tên lên tấm thiệp hồng, để bày tỏ tâm tình) thể hiện chân tình. Diêu Kế Tông mở tập tục trước tiên, quần chúng Đường triều thấy vậy thật hưng phấn a! Tiếng vỗ tay vang dội khắp trời.

Lão bá gác cổng bị kinh động rồi, y mở hờ cánh cửa vừa đủ nhìn, thấy vậy thì hết cả hồn. Bên ngoài đường như lú lú đầy ắp người. Đến nỗi hắn không nhìn thấy Diêu Kế Tông đang đứng trước cửa. Không biết vì sao mà nhiều người đến đây như vậy? Nhanh tay đóng chặt cửa lại, nhanh chóng chạy vào báo:

- Phu nhân, không tốt rồi. Bên ngoài cửa nhà chúng ta không hiểu sao có rất nhiều người, so với chợ Đông cùng chợ Tây chẳng kém bao nhiêu.

Trong thành Trường An thì chợ Đông với chợ Tây là nơi nhộn nhịp nhất, lão bá gác cổng so sánh như vậy, Sở phu nhân không khỏi ngẩn ra:

- Không thể nào? Có nhiều người chen lấn ở trước cửa nhà chúng ta làm gì?

- Tiểu nhân cũng không biết nha! Trông thấy nhiều người như vậy tiểu nhân liền vội vã đóng cửa lại rồi quay về bẩm người

Sở phu nhân đứng lên:

- Ta đi nhìn coi.

Vừa bước ra khỏi cửa, Sở Phu nhân còn chưa bước tới bậc tam cấp của phòng khách. Diêu Kế Tông đã làm cho quần chúng lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, theo cây thang bò lên trên đầu tường. Vừa leo lên liền nhìn thấy Sở phu nhân, hần gãi gãi đầu chào hỏi:

- Bá mẫu, người khỏe không?

Dưới loại tình huống oái ăm này mà hần còn lễ phép như thế.

Đứng kinh ngạc ở hành lang một lúc lâu, sau đó Sở Phu nhân mới nói:

- Kế Tông người... Làm cái gì vậy nha? Chậm một chút, chậm một chút, cẩn thận kéo ngã xuống.

Trong thời gian nói chuyện, Diêu Kế Tông đã trèo lên đứng ở trên tường rồi.

- Bá mẫu, Thiên Diêu không cho cháu vào từ cửa lớn, cháu cũng chỉ còn cách trèo tường thôi. Đúng rồi, Thiên Diêu đâu?

Sở phu nhân dở khóc dở cười, phân phó lão bá gác cổng nói:

- Nhanh đi, mau gọi Tứ tiểu thư ra đây.

Khi Sở Thiên Diêu nghe tin chạy đến thì cũng kinh ngạc chẳng kém:

- Diêu Kế Tông, người đang làm gì vậy? Người còn dẫn theo nhiều người ngăn ở cửa nhà ta, lại còn leo lên trên đầu tường, rốt cuộc người muốn làm sao?

- Thiên Diêu, ta đến hát cho người nghe!

- Ai muốn nghe người ca hát, người đi mau. Đừng để cho ta thấy người nữa, bằng không, ta thấy người một lần thì đánh một lần - Sở Thiên Diêu lớn tiếng nói.

- Thiên Diêu, đừng nói nữa. Ta hát cho người nghe, người biết lòng của ta là được rồi.

Diêu Kế Tông vừa nói vừa đứng lên đầu tường, hướng tới tay trống bên ngoài vẫy tay một cái, tay đánh trống lập tức ngừng hẳn mà đệm nhạc vào. Hần hát một câu, tiếng trống của tay đánh trống nhịp nhàng vang theo lời ca.

Trời hiểu — thùng thùng

Đất hiểu—Thùng thùng

Ta yêu nàng liệu nàng có tin hay không — thùng thùng

Nàng lại không để ý tới —thùng thùng

Nhưng ta lại chờ mong— Thùng thùng

Bởi vì nó khiến ta phiền lòng—Thùng thùng thùng

Nàng là bảo vật duy nhất trong lòng ta, nàng cho ta biết bao nhiêu kỷ niệm ngọt ngào. Ngọn lửa tình yêu càng rực cháy thêm, khiến ta không thể rời xa được giây phút nào.

Vì nàng mà khiến trái tim ta thổn thức, vì nàng mà tâm hồn của ta như sóng dâng trào. Vì nàng mà khiến ta chìm trong say đắm, vì nàng mà khiến ta mê muội đến khi nào?

Bài hát của Diêu Kế Tông trùng tên với siêu sao Hồng Kông Lưu Đức Hoa – khúc < thần=“” hồn=“” diên=“” đảo=“”>>, nhưng ở đoạn cuối với đoạn giữa lời bài hát “Vì yêu” hần lại tự tiện mà đổi thành “Vì nàng”, hướng tới Sở Thiên Diêu mà hát với tình cảm nồng nàn chân thành nhất, khi nghe được bài này khiến cho trái tim nàng thổn thức. Khi hần hát được một nửa, thì ngoài tiếng trống còn có tiếng đàn tỳ bà... cùng hòa tấu phối hợp theo. Chủ gánh hát là một người tốt a, tuy không được bạc, nhưng cũng vì người bạn mà hòa tấu cùng.

Khi Diêu Kế Tông hát xong khúc ca này, người bên ngoài hoan hô vang dội. Đối với sự kiện đứng lên trên bức tường ca hát, quần chúng Đường triều lần đầu tiên nhìn thấy. Đương nhiên là lần đầu tiên thấy rồi, đây chính là phương thức cầu yêu ở Ý, con dân sinh trưởng ở Đại Đường làm sao mà biết được? Nếu không phải thời không đưa nam tử ở ngàn năm sau đến thành Trường An này, bọn họ làm sao mà được xem loại náo nhiệt này?

Vậy chứ mọi người cũng rất nghĩa khí nha! Nghe xong cũng không cần ai bảo, đã có người ở bên ngoài thay Diêu Kế Tông hô lớn:

- Sở gia Tứ tiểu thư, Diêu công tử đã có lòng như thế, cô nương đồng ý đi chứ.

Những người khác nghe thấy vậy cũng hô hỗ trợ theo: “Đồng ý đi, đồng ý đi.”

Diêu Kế Tông hài lòng đứng ở đầu tường như một nguyên soái thống lĩnh nghìn quân, hần chỉ vào những người ở dưới nói:

- Thiên Diêu, ngươi nghe kìa, tiếng hô của mọi người lớn lắm nha.

Giờ phút này Sở Thiên Diêu thật sự là vừa rồi vừa vui, rồi là vì hần hướng tới đám đông ở dưới lớn giọng mà thổ lộ, vui là hần dám ở trước đám đông mà thổ lộ với mình. Thật sự hần đối nàng là một mảnh chân tình, trước mắt ít nhất thì nửa thành Trường An đều đã biết. Hần không hề kiêng kỵ ở trước mặt mọi người mà thổ lộ tình cảm với nàng, nàng còn nghi ngờ tình yêu của hần sao? Mọi chuyện phiền muộn khi xưa nên quên hết để tạo những kỷ niệm mới đi.

Nếu thật sự yêu một người, thì không lên để ý tới người đó đã từng yêu ai. Liệu có ai không có kỷ niệm và quá khứ? Cũng lên để lại một chỗ trống cho sự xuất hiện của người mới đến với mình. Huống chi, chính mình cũng chưa chắc có thể bảo trì được sự trong sạch cho tới khi người yêu mình thực sự xuất hiện nha.

- Được rồi, được rồi, ngươi xuống đây nhanh lên.

Rốt cuộc Sở Thiên Diêu đã lên tiếng. Diêu Kế Tông mừng rỡ, nhanh chóng trả lời:

- Thiên Diêu, MY DEAR, I LOVE YOU.

- Ngươi còn nói cái gì a? Mau xuống đi, kéo ngã bây giờ.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Diêu Kế Tông đang đắc ý không cẩn thận trượt một cái, từ trên bức tường ngã xuống dưới đất, quần chúng đang vây xem liền hét chói tai. Đột nhiên té ngã, cả thân thể hần lộn ngược rơi vào bụi chuối tây ở góc tường.

Sở Thiên Diêu hô lớn mà chạy qua, vẻ mặt hoảng sợ:

- Diêu Kế Tông, Diêu Kế Tông.

Vừa gọi vừa kéo hần ra khỏi bụi chuối tây, thấy hần đã bất tỉnh nhân sự. Sở phu nhân vừa thấy đã chạy tới, lập tức phân phó bọn hạ nhân:

- Hai người các người, mau tới nâng Diêu công tử vào khách phòng. Ngươi, nhanh đi tìm đại phu. Ngươi, mau đem chậu nước tới đây.

Được nàng phân phó, bọn hạ nhân thi hành ngay lập tức. Duy nhất người đi mời đại phu thì không thi hành được, bởi vì hần không có biện pháp để bước ra ngoài a.

Ngoài cửa lớn, mọi người thấy Diêu Kế Tông ngã từ trên tường xuống đất, lập tức trở nên sốt ruột đều muốn tràn vào bên trong để nhìn xem tình hình hiện giờ. Nhưng nhờ có cánh cửa bền chắc, lão bá gác cổng lại đóng chặt, nhất thời bọn họ không có cách tiến vào được. Nếu không...Nhưng mà cứ để như vậy cũng không phải là cách hay nha! Đường đường là phủ tướng quân, nay huyền náo như trang trại nuôi gà, rất ư là kỳ cục.

May mắn thay, lúc này Sở Thiên Diêu đã trở về. Y ngồi trên ngựa lớn, một thân quan phục Đô Thống Ngự lâm quân, uy nghiêm tản ra khắp hướng. Nhìn thấy nhà mình ồn ào âm ỉ, ngạc nhiên không hết, hần hét lớn một tiếng:

- Bọn ngươi rãnh rồi hay sao, có gì tụ tập quanh nhà ta thế này?

Dân chúng Trung Hoa hơn phân nửa là sợ quan lại, thấy một vị tam phẩm đại quan đến đây. Trước tiên là chạy thật nhanh khỏi nơi này, một số cùng hần nói rõ sự tình. Sở Thiên Tiêu nghe họ kể với âm thanh phập phồng lo sợ, cuối cùng cũng nghe rõ sự tình hiện tại. Muốn nhanh chóng vào phủ xem xét. Nhưng trước khi vào phủ, hần đối bọn người ồn ào kia nói:

- Đi đi, đi đi, nơi này là Tướng Quân Phủ, các người vây quanh ở chỗ này không đi, ta bắt hết những ai làm loạn ra xét xử.

Hiện tại hần một thân trang phục võ tướng, câu này thốt lên lập tức có hiệu quả. Đoàn người dù không cam tâm, nhưng cũng đành không tình nguyện mà rút lui. Từng tốp từng tốp biết điều mà tránh ra, nhưng có nhiều người vẫn còn gan lì, vẫn đứng ở xa xa để xem động tĩnh bên trong. Sở Thiên Tiêu cũng không quan tâm nhiều đến vậy, gọi người tới mở cửa, vừa vào cửa hần liền hỏi:

- Điều công tử thế nào rồi?

Lão bá gác cổng một bên cho gia đình ra ngoài tìm đại phu, một bên trả lời Tam công tử:

- Dạ, Điều công tử ngã hôn mê, đã được nâng đến khách phòng.

Ở trong phòng khách, Sở Thiên Tiêu đã đem chiếc khăn tay lau sạch hết bùn trên mặt Điều Kế Tông. Nhìn thấy trên trán hần là một khối máu bầm ứ, biết rõ hần bị đập đầu đến mức ngất xỉu đi, cánh tay của nàng trở lên run rẩy. Ngay tức khắc trong đầu nhớ tới chuyện “Thiên Ngoại Phi Côn” ở Lạc Dương ngày ấy, cánh tay nàng càng run nhiều hơn. Trăm ngàn lần đừng có.....

Sở phu nhân nhìn sắc mặt hoảng sợ của nữ nhi, liền an ủi:

- Không có gì đáng ngại, may mắn Kế Tông ngã vào bụi chuối tây, nếu ngã vào phiến đá ở bên ngoài, khi đó mới nguy hiểm. Chẳng qua là đầu hần bị đụng một chút, lại có bụi chuối tây đỡ lại, hần chỉ hôn mê nhất thời thôi, lát nữa sẽ tỉnh lại thôi.”

- Nương, người không biết nỗi lo của con đâu!

Tâm sự đầy bụng khiến Sở Thiên Tiêu khó mà mở miệng, nàng thấy Điều Kế Tông vẫn còn hôn mê bất tỉnh, nước mắt liền tuôn thành dòng. Trong lòng cầu Thần khấn Phật thậm cầu nguyện không ngớt:

- Lão Thiên gia, trăm ngàn lần đừng để cho hần biến trở lại thành tên Điều Kế Tông trước kia.

Hai mẹ con đang nói chuyện, Sở Thiên Tiêu nhanh chóng tiến vào:

- Điều Kế Tông không có việc gì chứ?

- Vẫn đang hôn mê bất tỉnh, phải đợi đại phu đến xem mới biết cụ thể ra sao.- Sở phu nhân nói.

Vì thế, cả ba người lòng như lửa đốt ngồi chờ đại phu, khó khăn lắm mới mời được đại phu đến đây, sau khi chẩn đoán, nói:

- Không có ngoại thương, mạch đập bình thường, không có gì trở ngại. Nhưng....

Đại phu lấp lửng một hồi, lại nói tiếp:

- Nếu là đụng đầu đến hôn mê bất tỉnh, thì giờ chỉ có chờ hần tỉnh lại mới biết trong đầu có bị thương hay không.

Y thuật cổ đại không được như hiện đại, không có biện pháp chụp CT. Đại phu không thể biết trong đầu có bị nội thương hay không, chỉ còn cách chờ hần tỉnh dậy coi có làm sao hay không thôi. Hần vừa nói như vậy, Sở phu nhân trở nên hết hoảng. Cẩn thận hỏi lại đại phu: “Loại tình huống này hiếm xảy ra lắm phải không?”

Đại phu biết ý của nàng, liền trấn an:

- Phu nhân yên tâm, công tử là cát nhân thiên tướng, nghĩ chắc chắn không có gì trở ngại. Hết thấy chờ hần tỉnh lại là biết ngay.

Không có biện pháp, chỉ còn cách chờ Diêu Kế Tông tỉnh lại mà thôi. Sở phu nhân phái người đi Diêu phủ truyền tin, nhưng chỉ nói là bị vết thương nhỏ, ở trong phủ tĩnh dưỡng là tốt rồi. Diêu phu nhân tự nhiên sẽ không đến, nàng còn ước gì nhi tử có thể ở lại Sở phủ đi. Như vậy, chuyện hôn sự sẽ không bị ảnh hưởng.

Sở Thiên Diêu cực nhọc cả ngày đêm, túc trực bên cạnh Diêu Kế Tông, trông sao trông trăng, trông hán mau mau mở to mắt. Nhưng hán cứ ngủ, đẩy hán bao nhiêu mà vẫn còn bất tỉnh. Ngủ cả một đêm vậy mà giờ vẫn còn ngủ giống như lợn chết. Trong lòng Sở Thiên Diêu tràn ngập bất an, rốt cuộc phải người đi gọi Nguyễn Nhược Nhược đến.

Khi Nguyễn Nhược Nhược đến rồi, lại thở ngắn than dài:

- Người kia, đúng là người không chịu cho ta nghỉ ngơi mà.

Sở Thiên Diêu bảo mọi người lui ra, rồi đóng cửa lại cùng Nguyễn Nhược Nhược kể lể:

- Lần trước là khúc gậy đánh vào đầu, hán liền ngất xỉu, lúc tỉnh lại thay đổi như một con người khác. Lúc này lại đụng vào đầu, người nói xem, có thể hay không lại.....

Nguyễn Nhược Nhược hít vào một ngụm khí lạnh, thoát đầu, kể đến phủ nàng nói là Diêu công tử bị thương, phải ở Sở phủ tĩnh dưỡng, mời nàng tới xem. Không nghĩ tới tình hình nghiêm trọng đến thế, nếu hồn phách hán lại rời bỏ thân thể, thật sự ngay cả nàng cũng muốn bất tỉnh theo.

- Có nhìn thử bụi cây chuối bên kia chưa?

Nguyễn Nhược Nhược hỏi câu không rõ đầu đuôi, Sở Thiên Diêu đáp lại rất nhanh:

- Đêm qua thừa dịp mọi người ngủ say, ta liền qua đó tìm thật lâu, nhưng không có hiện tượng kỳ lạ nào xảy ra cả.

Lần thứ hai này, Sở Thiên Diêu làm việc có kinh nghiệm rồi nha!

Nguyễn Nhược Nhược gật đầu:

- Chắc là không có việc gì đâu. Nhưng sao hán lại bất tỉnh lâu đến vậy?

Nàng ghé vào vào đầu giường nhìn Diêu Kế Tông đang mê man bất tỉnh một hồi lâu, miệng kêu khổ:

- Lão Lưu a, không phải người biến thành người thực vật chứ? Làm ơn, đây là Đại Đường triều a, không có nước biển để truyền vào mà nuôi người. Người mà làm người thực vật không chịu đứng dậy thì chỉ có con đường chết, mau tỉnh lại đi.

Nàng vừa nói vừa vỗ hai má của Diêu Kế Tông, vỗ vỗ vài cái, Đúng là thấy hiệu quả, bỗng nhiên Diêu Kế Tông mở to mắt, sững sờ ngốc lăng trừng mắt nhìn nàng. Sở Thiên Diêu lập tức cúi xuống, vẻ mặt thiết tha nhìn hán:

- Diêu Kế Tông, người...Người thế nào rồi?

Diêu Kế Tông nhìn Sở Thiên Diêu rồi nhìn Nguyễn Nhược Nhược, lập tức nhếch môi cười: - Ha, đây không phải là Nguyễn gia Tam muội muội sao? Người càng ngày càng xinh đẹp a.- Vừa nói vừa sờ tay nàng, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra, lộ ra bộ dạng sắc quỷ.

Tâm tình Sở Thiên Diêu và Nguyễn Nhược Nhược trong phút chốc trầm xuống. Rốt cuộc....vẫn là sợ cái gì thì cái đó đến nha? Cả hai nữ tử đều mang biểu tình sắp khóc, còn Diêu Kế Tông thì miệng cười đến tận mang tai:

- Tam muội muội, người vẫn xinh đẹp như cũ nha, ta phải cưới người về làm lão bà. Về nhà, ta sẽ bảo mẹ ta đem sính lễ đến Nguyễn phủ cầu hôn.

Bàn tay của Nguyễn Nhược Nhược bị hán nắm lấy, nàng muốn dùng sức giãy ra. Nghe hán nói xong lời này, nhất thời ngẩn ra, liền cười hỏi:

- Đến nhà ta cầu hôn như nào?

- Đề nghị gã người cho ta nha! Sau khi kết hôn người sinh cho ta tám đến mười nhi tử mập mạp.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, Nguyễn Nhược Nhược đã dùng tay đánh hắn liên hồi:

- Tên chết tiệt, làm bộ làm tịch khiến ta sợ hết hồn. Sở Thiên Diêu còn không mau đến đánh hắn.

Rốt cuộc không phải là công dân Đường Triều, nói chưa đến ba câu đã lộ rõ chân tướng. Lão bà nha, kết hôn nha, đó là những từ mà Diêu Kế Tông ở Đại Đường này nói được sao?

Diêu Kế Tông không ngừng lấy tay bảo vệ mặt và đầu mình:

- Đừng đánh, đừng đánh, ta chỉ nói giỡn thôi! Nói cho cùng người cũng đừng có đánh đầu ta nha, lỡ đánh thành Diêu Kế Tông thật xuất hiện thì sao a!

- Có đánh cũng không biến trở lại thành Diêu Kế Tông thật được, hôm qua người bị đụng đầu vẫn bình yên vô sự, có thể thấy được Diêu Kế Tông thật lần trước do đùa giỡn dân nữ nên đã bị lão bá kia đánh cho hồn tiêu phách tán. Lão Lưu, chúc mừng người nha! lúc này thân thể hoàn toàn là của người rồi.

Còn Sở Thiên Diêu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn trước mắt, mới vừa rồi nước mắt nàng tuôn thành dòng, nhưng giờ nghe bọn họ nói mà lại thấy vô cùng vui vẻ, liền nín khóc rồi mỉm cười. nhin không được tiến đến ôm lấy Diêu Kế Tông:

- Người, người không sao, người sẽ không bao giờ có việc gì nữa, thật tốt quá, thật tốt quá.

Hiện tại nàng vô cùng cao hứng, chẳng quan tâm Diêu Kế Tông mới vừa rồi cố ý hù dọa nàng, chỉ là vui mặt trong lòng ngực hắn mà khóc mà cười, mà kêu:

- Thật tốt quá, thật tốt quá....

Tốt rồi, hắn vẫn là Diêu Kế Tông nàng yêu, nàng quen thuộc, hồn phách sẽ không bao giờ bị biến đổi nữa. Bỗng nhớ tới trên núi Chung Nam có lão đạo sĩ đã nói: Thiên ý đều đã có an bài. Thiên ý an bài tốt như vậy, thật sự là quá hạnh phúc. Sở Thiên Diêu ôm chặt Diêu Kế Tông, không tự chủ được mà nước mắt chảy xuống, rồi thỏa mãn tươi cười.

Diêu Kế Tông cũng ôm chặt lấy nhụy ngọc ôn hương ở trong lòng, nói:

- Thiên Diêu, nàng có thể yên tâm gả cho ta, ta sẽ không bao giờ lại biến thân nữa.

Nguyễn Nhược Nhược cũng nói:

- Giờ ta có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi, trước kia người rất giống Áo Đặc Mạn, nói biến thân liên biến thân. Để cho người ta chuẩn bị tư tưởng một chút cũng không có.

Diêu Kế Tông không thềm để ý tới lời nói của nàng, hắn chỉ cúi đầu nhìn Sở Thiên Diêu ở trong lòng, lấy tay giúp nàng lau hai hàng nước mắt chảy trên gò má. Ánh mắt nàng hướng hắn rồi nhoẻn miệng cười, ánh mắt trong suốt như những hạt sương sớm. Hắn cũng tươi cười với nàng, làm cho nàng rất an tâm.

Nguyễn Nhược Nhược xem bộ dáng của hai người, biết mình ở trong phòng này đã trở nên dư thừa. Lắc đầu cười rồi bước ra ngoài:

- Ta rất biết điều, không ở đây làm kỳ đà cản mũi. Đi trước, cáo từ.

Diêu Kế Tông nghe được lời này, lập tức nói:

- Đi thông thả, không tiễn. Đúng rồi, tiện thể đóng cửa phòng giúp ta luôn a!

Nguyễn Nhược Nhược vừa bước ra ngoài, chưa kịp đóng cửa phòng, Diêu Kế Tông đã nâng khuôn mặt Sở Thiên Diêu, cúi đầu hôn lên...Cánh cửa từ từ đóng lại.

56. Chương 56

Chương 56

Diêu Kế Tông đã giành lại được một cuộc sống trong mùa hè nóng nực này, và cả tình cảm nồng cháy nữa. Sau phong ba, tình cảm của hắn với Sở Thiên Diêu càng tốt hơn, giống như keo với sơn gắn kết không rời nhau nửa bước.

Cho anh hôn một cái có được không? Anh hôn lên má để lại dấu yêu.

Cho anh hôn một cái có được không? Anh hôn vào lòng để em nhớ tới anh.

Diêu Kế Tông theo sát ở bên cạnh Sở Thiên Diêu ngay cả khi nàng tắm cho Tiểu Bạch Long, thay nàng múc nước, còn cười hi ha nhìn nàng mà hát.

- Không cần đâu, người phiền quá! Tránh xa ta ra một chút.

Sở Thiên Diêu vừa cười vừa đẩy hắn lui ra.

Diêu Kế Tông chẳng những không chịu tránh ra xa, mà tiến lại gần hơn, cơ hồ dán sát bên tai nàng mà hát: Nhìn vào đôi mắt em, cho dù em không đồng ý. Anh vẫn hướng tới em mà thỉnh cầu, anh quyết không nản lòng.

Dù em không đồng ý cho anh hôn lên môi. Anh vẫn hướng tới em mà thỉnh cầu, mà không buồn lòng.

Sở Thiên Diêu đỏ mặt bịt tai lại chạy ra phía sau Tiểu Bạch Long, Diêu Kế Tông vẫn ở phía trước hát không ngừng:

Cho anh hôn một cái có được không? Dù là hôn gió, anh vẫn vui mừng.

Cho anh hôn một cái có được không? Nụ hôn gió ngọt ngào, cũng khiến anh cảm động.

Sở Thiên Diêu không rõ nhin không được hỏi:

- Hôn gió là cái gì a?

Diêu Kế Tông liền thực hiện luôn, hai tay đặt nhẹ ở vàng môi, rồi “Nhé” một tiếng, sau đó hát về phía nàng.

- Đây chính là hôn gió .

Động tác của Diêu Kế Tông khiến Sở Thiên Diêu nhìn thấy không khỏi cười vang một tiếng.

- Người đang trêu ta.

- Không phải trêu nàng, đây chính là hôn gió, không tin ta dẫn nàng tới để Nguyễn Nhược Nhược chứng thực.

Hắn nói vậy, Sở Thiên Diêu tin ngay. Động tác kia đúng là hôn gió thật. Không khỏi lắc đầu cười nói:

- Các người...Thật đúng là cái gì cũng nghĩ ra được, làm ra được.

Ý nàng là người ngàn năm sau không kiêng kỵ điều gì cả, Diêu Kế Tông cười híp mắt nói:

- Dù sao chúng ta là người ngàn năm sau, hiểu biết khác với người thời đại các nàng.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng nói xen vào:

- Hai đứa đang nói cái gì vậy? Gì mà chúng ta là người ngàn năm sau?

Nhìn về nơi phát ra tiếng nói, không biết Sở phu nhân đã đứng ở cửa ra vào từ lúc nào rồi. Khi nàng nghe được đôi ba câu đối thoại, khuôn mặt liền có dấu hỏi lớn.

- Bá mẫu, cháu đang biểu đạt tấm lòng với Thiên Diêu đấy chứ. Cho dù ngàn năm sau, trong lòng cháu chỉ có một mình nàng - Diêu Kế Tông nhanh chóng chuyển đề tài.

Sở phu nhân hài lòng gật đầu.

- Kế Tông, ta thích đứa nhỏ toàn tâm toàn ý như ngươi. Trong lòng chỉ có một mình Thiên Diêu nhà ta, vậy ngươi...Sẽ không nạp thêm tiểu thiếp chứ?

Phụ nữ trong xã hội phong kiến thời Đường có địa vị không ấy, chế độ đa thê đang tồn tại. Cưới thêm vợ bé là chuyện bình thường. Giống như Sở tướng quân cùng Lăng Ngự sử chỉ có một thê tử kết tóc, có thể nói là chuyện hiếm gặp. Sở phu nhân là số ít người không phải chia sẻ trượng phu với nữ nhân khác. Mặc dù đa phần là nàng xa cách trượng phu, nhưng chưa bao giờ lo ngại vị trí chính thất chịu sự uy hiếp từ thiếp thất, cũng chưa bao giờ tranh giành tình cảm với tình nhân mà phiền não cả. Tự nhiên nàng mong nữ nhi của mình có được may mắn như mình. Trên thực tế, hôn nhân của Sở Thiên Diêu mãi chưa định đoạt phần lớn là nguyên nhân này. Dù sao trong xã hội phong kiến nam tôn nữ ti này, muốn tìm một trượng phu không cưới thêm vợ bé thật là khó khăn. Giống như một bên là vực thẳm một bên là núi cao, không có con đường nào khác mà chọn.

- Đường nhiên sẽ không - Diêu Kế Tông một lời khẳng định.

- Cháu kiên trì chính sách một vợ một chồng. Hai người sẽ sống trong những ngày tốt đẹp.

Hai câu sau cùng của hần, nghe câu trước thì Sở phu nhân không hiểu, nhưng nghe câu sau thì mừng rỡ:

- Kế Tông, thật là đứa nhỏ tốt, thật sự ta không có nhìn lầm ngươi.

Sở Thiên Diêu nghe được cũng mừng rỡ, thừa lúc Sở phu nhân không để ý, nàng nhanh chóng thưởng cho Diêu Kế Tông một nụ hôn gió, khiến cho hần cười càng thêm rạng rỡ.

- Đúng rồi Kế Tông, mấy hôm trước ta nhận được tin của phụ thân Thiên Diêu, chậm nhất là trong mười ngày tới mới có thể trở về đến Trường An. Ngươi —— chuẩn bị tốt chưa?

- Đã chuẩn bị tốt, khi đó cháu sẽ trong trạng thái tốt nhất, để cho nhạc phụ đại nhân tương lai nhìn liền coi trọng cháu - Diêu Kế Tông tràn đầy tự tin.

Mười ngày sau, Long Vũ tướng quân Sở Chính Nghị trở về thành Trường An. Dù có đi qua trước cửa nhà mà cũng không vào, trước tiên vào cung gặp vua bẩm báo sự vụ dân tình biên cương. Dùng lời thời hiện đại là báo cáo công tác. Sau khi báo cáo xong, mới hướng tới Hoàng đế báo cáo chuyện nhà của mình. Tháng này có nhi tử kết hôn, xin Lão Tử ở lại mấy ngày lo chuyện hôn sự của nhi tử. Hoàng đế tất nhiên sẽ đồng ý, chẳng những vậy mà còn ban thưởng rất nhiều, để bày tỏ sự ân sủng của mình. Sở Chính Nghị thụ hưởng long ân, tất nhiên vô cùng cảm kích.

Sở Chính Nghị mang theo phần thưởng Hoàng Đế ban cho trở về nhà, người nhà ra tận cửa đón. Lặn lội đường xa đương nhiên mệt mỏi, sau bữa tẩy trần đơn giản liền đi nghỉ ngay. Ngày hôm sau Sở phu nhân mới nói chuyện trong nhà cho hần biết, Ngày thứ hai Sở phu nhân mới cùng hần tinh tế nói đến chuyện hôn sự của Thiên Diêu với Sương Sơ, sau khi nói chuyện hôn sự của ca ca xong, liền nói đến chuyện chung thân của muội muội.

Mặc dù khi nói tới Diêu Kế Tông, Sở phu nhân dùng hết lời vàng ngọc khen ngợi hần từ dưới đất đưa lên mây, nhưng từ đầu tới cuối Sở tướng quân vẫn nhíu mày lại: - Con thương nhân? Dù sao Thiên Diêu cũng là tướng môn hổ nữ, nàng chọn tới chọn lui lại thay nữ nhi chọn con nhà thương nhân hãm lợi?

- Phu quân, dù Diêu Kế Tông xuất thân trong gia đình thương nhân, nhưng là người có tình có nghĩa, tuyệt không phải loại người coi lợi trên nghĩa. Trên hết hần một lòng một dạ đối với Thiên Diêu, thê không nấy thêm vợ lẽ. Chàng có thể tìm ở đâu được một nam tử chung tình như thế? Như vậy tùy chàng an bài hôn sự của Thiên Diêu, nếu không, chàng thấy hần rồi nói sau.

Quả thật Sở Tướng quân rất khen ngợi hai chữ chung tình này. Sở Chính Nghị từ nhỏ đã lập trí thê tận trung báo quốc, cũng không ham mê nữ sắc, chỉ có một thê tử thanh mai trúc mã. Một người có nhân phẩm cùng tính tình như Sở tướng quân, tự nhiên vô cùng ghét loại đặng đồ tử hạo sắc, còn với người có tình cảm chuyên nhất thì vô cùng khen ngợi. Người như thế ở trong xã hội phong kiến này vô cùng khó tìm, đa phần nam tử thê thiếp thành đoàn. Có thể có bảo vật vô giá, nhưng khó có được người hữu tình. Sở phu nhân có thể tìm được một người, hần còn nói thế nào nữa. Tuy nói là người xuất thân từ thương nhân, nhưng con nhà vương tướng có thể bằng không? Có thể hần là người gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn.

Vì vậy Sở Tướng Quân gật đầu nói:

- Nếu nàng đã nhìn trúng hần, vậy gặp hần một lần cũng không sao.

Chọn lấy một ngày, chọn một phòng thượng hạng ở tửu lâu Hạnh Hoa Xuân của Diêu gia mà bày tiệc, trong đó có gia đình tướng quân. Diêu lão già cũng nhanh nhẹn từ Lạc Dương trở về, lấy thân phận gia chủ ân cần tiếp đón tướng quân.

Trong bữa tiệc nhận rể này, tất nhiên Sở Thiên Diêu có tham gia. Do Sở tướng quân cùng phu nhân dẫn đầu, còn có Sở Thiên Tiêu cũng tham gia nữa.

Trong bữa tiệc, Sở tướng quân lặng lẽ quan sát cả hộ gia đình thương nhân nhà người ta.

Diêu lão ra là một người khôn khéo trong lời ăn tiếng nói, ở trong trường hợp này như cá với nước, đưa không khí buổi tiệc này không quá lạnh cũng không quá nóng. Không gần gũi quá mức, cũng không quá xa cách, vừa đúng chừng mực, quả không hổ danh là đệ nhất thương buôn của thành Trường An.

Còn Diêu phu nhân là lão thái thái nhà giàu điển hình, cách ăn mặc vô cùng lịch sự. Khuôn mặt đầy đặn lúc nào cũng cười híp mắt. Nhìn không giống là người khó chung đụng.

Còn hai người con trai, con cả Diêu Kế Tổ bộ dáng thư sinh, ăn nói nhã nhặn. Con thứ Diêu Kế Tông mày rậm mắt to, anh tuấn đỉnh đặc, so với con cả hoạt bát hơn nhiều. Hơn nữa, khuôn mặt hần mang theo ba phần cười, làm người ta nhìn vào thêm phần yêu mến.

Nhìn một gia đình như thế thật vừa mắt. Không phải như trong tưởng tượng là loại thương nhân dựa vào hơi tiền coi thường người khác.

Nhìn đánh giá Diêu Kế Tông mấy lần, quả thật Sở tướng quân có ấn tượng khá tốt. Trên mặt luôn mang theo nét cười, khi cười khiến người ta cười theo. Thêm vào đó Sở phu nhân với Sở Thiên Tiêu khen ngợi hần không ngớt, trên cơ bản Sở tướng quân đã chấp thuận hần.

Nói tóm lại, bữa cơm này rất thành công. Không ổn nhất là gần về cuối.

Khi kết thúc buổi tiệc, đoàn người Diêu gia đưa ba người Sở tướng quân xuống dưới lầu. Ở trước cửa tửu lâu, Diêu Kế Tông đã đỡ Sở phu nhân lên xe, Sở tướng quân với Sở Thiên Tiêu đang định lên ngựa, thì từ Hạnh Hoa Xuân có người gọi Diêu Kế Tông:

- Kế Tông... Bây giờ tìm người rất khó a.

Theo tiếng nói mà mọi người nhìn thấy là một vị công tử cảm y đang say khướt. Tựa như hần rất thân thiết với Diêu Kế Tông, vừa gặp đã bám vào vai mềm miệng nói không rõ:

- Từ lúc lần trước.. Sau khi người từ Trường Xuân Viện chạy mất, ta liền... Chưa thấy người lần nào. Làm sao hôm đó người chạy nha?

Nhìn thấy Vương công tử say khướt chạy tới nói chuyện với mình, Diêu Kế Tông cảm thấy không ổn. Một lời muốn đuổi hần rồi đi:

- Vương công tử, người uống nhiều, ta đưa người trở về. Bá phụ với mọi người đi trước đi.

Vương công tử lảo đảo đi theo hần, vừa đi lại còn hỏi:

- Kế Tông. Làm sao hôm đó người chạy nha? Mấy kỹ nam đó so với nữ còn đáng yêu hơn, vậy mà không làm cho người cảm thấy sung sướng sao? Hay tiểu quả phụ ở Bình Khang Phường đã mê hoặc rồi?

Quả thật Diêu Kế Tông hận không thể dùng ngay... chớ mà chặn cái miệng của hần lại. Diêu lão gia, Diêu phu nhân cùng Diêu Kế Tổ, nghĩ tới hần là biết vị bằng hữu không bằng cầu này của nhi tử. Khi thấy Vương công tử, mỗi người bộ dáng đều mất tự nhiên.

- Đứng lại.

Sở tướng quân bình tĩnh lên tiếng.

Cả người Diêu Kế Tông cứng đờ lại, rốt cuộc Sở tướng quân vẫn là Sở Tướng quân a! Vài câu mơ hồ của kẻ say đều lọt vào trong tai.

Diêu Kế Tông thì dờ dẫm, còn vị Vương công tử kia thì khác. Hắn nửa tỉnh nửa mê xoay người trở lại.

- Kẻ nào? Kẻ nào gọi ta đứng lại?

Sở tướng quân gác tay sau lưng thông thả bước tới, liếc hắn một cái, có thể nhận ra được sắc mặt vị công tử này thật nhợt nhạt do sắc dục quá độ. Nhịn không được mà trầm giọng nhắc nhở:

- Người trẻ tuổi, trên đầu chữ sắc có cây đao.

- Phi phi phi, cái gì mà trên đầu chữ sắc có cây đao. Ta nói là trẻ không phong lưu thật uống đời trai tráng, có đúng không Kế Tông?

Vị Vương công tử vừa nói vừa tìm người đồng minh tới ủng hộ hắn.

Diêu Kế Tông sớm đã không phải đồng minh của hắn nữa rồi. Khi bị hỏi câu này, thật không phải tin tức tốt với hắn:

- Bá phụ nói đúng, trên đầu chữ sắc có cây đao.

- Hả? Tể Tông, làm sao mà ngươi lại có ý tưởng đen tối giống như lão bá này vậy? Người dạy ta không phong lưu uống đời trai dâu rồi, ngươi quên rồi sao? Hai ta từng đi tới chỗ tiểu quả phụ ở Bình Khang Phường tìm sung sướng, ngươi nói coi.

Lời vừa nói ra, mặt Diêu Kế Tông lập tức trắng bạch, còn Sở tướng quân sắc mặt đen thui lại.

Vị Vương công tử còn nói tiếp:

- Đúng rồi, Kế Tông, nói đến tiểu quả phụ ở Bình Khang Phường, ngày đó nàng ở trước mặt ta mắng to ngươi một trận, nói gì mà cái quần cũng không nhận ngươi...

- Câm miệng, ngươi không nói lời nào không có ai bảo ngươi câm.

Quả thật Diêu Kế Tông có ý nghĩ muốn giết hắn rồi.

Mà Sở tướng quân, đôi mắt như hổ đánh giá Diêu Kế Tông một lần nữa, không nói câu nào chỉ hừ một tiếng. Quay lại nhìn thấy Sở Thiên Tiêu đang đứng sững sờ tại chỗ, trầm giọng mà nói:

- Thiên Tiêu, đi.

- Bá phụ... Bá phụ...

Diêu Kế Tông chạy theo mà gọi, thấy không có hiệu quả, chỉ còn cách nhìn về phía Sở phu nhân đang ở trong xe cầu cứu. Nàng cũng vậy, nhìn Diêu Kế Tông với ánh mắt kinh ngạc, rồi thở dài một tiếng, thả màn xe xuống, xe ngựa lộc cộc chạy theo hai con ngựa đằng trước.

Bốn người nhà Diêu gia còn lại cũng ngăn ra mà nhìn đoàn người Sở gia càng đi càng xa. Vương công tử ngậm miệng được một lúc lâu, không nhịn được lại muốn nói chuyện.

- Kế Tông, tiểu quả phụ đó còn nói...

Hắn chưa nói dứt lời, Diêu Kế Tông lao đến đá cho hắn một cái bay đi thật xa, rồi nhào tới đè hắn xuống đánh ột trận thật tốt. Loại cận bã này hắn sớm đã muốn đánh ột trận rồi.

- Ta muốn giết ngươi, ngươi quá nhiều miệng. Ta muốn móc ruột ngươi ra làm dây buộc lấy cổ ngươi mà kéo, a —— còn cả lưỡi của ngươi nữa! Ta phải cắt xuống, ồn ào —— làm mất yên tĩnh của toàn thể giới...

- Lý Hơi, ngươi cứu cứu ta với, lần này chỉ có ngươi mới cứu được ta. Người thay ta hướng tới cha Thiên Tiêu nói vài lời tốt đẹp, để ông ấy biết đó là chuyện trước kia, bây giờ ta đã hối cải rồi.

Diêu Kế Tông ngồi ở Lưu Tiên Cư mà than thở cầu viện Lý Hơi. Chỉ nơi này hắn mới tìm ra được viện binh mà thôi, với thân phận Tĩnh An Vương Thế Tử, ra mặt thay hắn nói vài lời tốt đẹp, chắc Sở Tướng quân cũng phải nể tình phần nào.

- Đương nhiên ta sẽ nói vài lời giúp người, nhưng Sở Chính Nghị là người cố chấp. Nếu ông ta có thành kiến với người, sợ rằng chuyện rất khó. - Đối với tiền thân trước kia của hân, Lý Hơi thấy không lạc quan lắm.

Nguyễn Nhược Nhược cũng than thở:

- Lão Lưu, người quả là mệnh khổ ngay trong buổi ra mắt đầu tiên. Ta chưa từng thấy qua người nào yêu nhau giống như gặp phải chín chín tám mươi một khổ nạn khi thỉnh kinh cả.

Diêu Kế Tông chỉ còn cách thở dài chấp nhận:

- Quả thực ông trời già muốn giết ta. Đổi lại là người khác, chắc không muốn sống nữa.

- Nói xấu nói ít thôi, người suy nghĩ coi lần này lật lại tình thế như thế nào? - Lý Hơi thay hân suy tính.

Nguyễn Nhược Nhược lắc đầu nói:

- Án này không thể lật lại được, tổng thể không thể đi nói với Sở Tướng Quân rằng bản chất thật sự của Diêu Kế Tông là du hồn của Lưu Đức Hoa ở ngàn năm sau được. Không phải chàng đã nói Sở Tướng Quân là người cố chấp sao? Nói như vậy, người bảo thủ chắc không tiếp thu nổi cái mới mẻ gì được. Mà cứ coi như nói cho ông ta tin được người không phải là Diêu Kế Tông mà là Lưu Đức Hoa nhập vào, chỉ sợ khi đấy ông ta lấy có “Quý Nhập Vào Người” mà xử lý người rồi.

- Thì đúng như thế, giờ ta chỉ có thể dùng thân phận này mà phấn đấu để Sở tướng quân gả nữ nhi cho thôi.

- Đúng vậy - Nguyễn Nhược Nhược thư thái trả lời.

- Cái này thật sự rất khó a! Người không thấy sắc mặt đen thui của Sở tướng quân lúc đấy thôi.

- Khó hơn nữa người cũng phải cố gắng! Đương nhiên, nếu như người không tính tới chuyện này thì không sao cả - Nguyễn Nhược Nhược nói kích hân.

Còn Diêu Kế Tông nhảy dựng lên:

- Đương nhiên ta không muốn tính, lúc này tình cảm của ta với Thiên Diêu đang nồng đậm không rời.

- Vậy người nhanh nhanh nghĩ đi, làm thế nào mà thuyết phục nhạc phụ tương lai của người. Ta sẽ để cho Lý Hơi nói giúp người vài lời tốt đẹp, còn người nghĩ biện pháp để ông ấy thay đổi cách nhìn về người, như vậy mọi chuyện thuận lợi hơn.

(V{0 { nàng tuôn thành dòng, nhưng giờ nghe bọn họ nói mà lại thấy vô cùng vui vẻ, liền nín khóc rồi mỉm cười. nhin không được tiến đến ôm lấy Diêu Kế Tông:

- Người, người không sao, người sẽ không bao giờ có việc gì nữa, thật tốt quá, thật tốt quá.

Hiện tại nàng vô cùng cao hứng, chẳng quan tâm Diêu Kế Tông mới vừa rồi cố ý hù dọa nàng, chỉ là vui mắt trong lòng ngực hân mà khóc mà cười, mà kêu:

- Thật tốt quá, thật tốt quá....

Tốt rồi, hân vẫn là Diêu Kế Tông nàng yêu, nàng quen thuộc, hôn phách sẽ không bao giờ bị biến đổi nữa. Bỗng nhớ tới trên núi Chung Nam có lão đạo sĩ đã nói: Thiên ý đều đã có an bài. Thiên ý an bài tốt như vậy, thật sự là quá hạnh phúc. Sở Thiên Diêu ôm chặt Diêu Kế Tông, không tự chủ được mà nước mắt chảy xuống, rồi thỏa mãn tươi cười.

Diêu Kế Tông cũng ôm chặt lấy nhuyễn ngọc ôn hương ở trong lòng, nói:

- Thiên Diêu, nàng có thể yên tâm gả cho ta, ta sẽ không bao giờ lại biến thân nữa.

Nguyễn Nhược Nhược cũng nói:

- Giờ ta có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi, trước kia người rất giống Áo Đặc Mạn, nói biến thân liền biến thân. Để cho người ta chuẩn bị tư tưởng một chút cũng không có.

Diêu Kế Tông không thèm để ý tới lời nói của nàng, hắn chỉ cúi đầu nhìn Sở Thiên Diêu ở trong lòng, lấy tay giúp nàng lau hai hàng nước mắt chảy trên gò má. Ánh mắt nàng hướng hắn rồi nhoẻn miệng cười, ánh mắt trong suốt như những hạt sương sớm. Hắn cũng tươi cười với nàng, làm cho nàng rất an tâm.

Nguyễn Nhược Nhược xem bộ dáng của hai người, biết mình ở trong phòng này đã trở nên dư thừa. Lắc đầu cười rồi bước ra ngoài:

- Ta rất biết điều, không ở đây làm kỳ đà cản mũi. Đi trước, cáo từ.

Diêu Kế Tông nghe được lời này, lập tức nói:

- Đi thong thả, không tiễn. Đứng rồi, tiện thể đóng cửa phòng giúp ta luôn a!

Nguyễn Nhược Nhược vừa bước ra ngoài, chưa kịp đóng cửa phòng, Diêu Kế Tông đã nâng khuôn mặt Sở Thiên Diêu, cúi đầu hôn lên...Cánh cửa từ từ đóng lại.

57. Chương 57

Chương 57

- Mẫu thân, người đã nói vừa gặp Diêu Kế Tông thì biết ngay là người thật thà, nhân phẩm tốt, không thể soi mói.

Phụ thân mẫu thân cùng ca ca đi dự buổi tiệc của Diêu gia, Sở Thiên Diêu ở nhà đứng ngồi không yên. Biết cuộc đời mình sẽ được quyết định trong buổi tiệc này. Chờ đến lòng nàng loạn cả lên, hận không thể lập tức biết đáp án.

Nhưng ai mà biết, trông tới trông lui, nhưng tin tức trở về lại như một chậu nước lạnh trên trời tưới xuống, tưới đến nàng cả người lạnh như băng. Phụ thân giọng nói như chém đinh chặt sắt tuyên bố: “Cái tên họ Diêu này là kẻ háo sắc. Nữ nhi của ta có chết già trong khuê phòng cũng sẽ không gả cho hắn.”

Phụ thân bỏ lại những lời này liền nghiêm mặt trở về phòng, Sở Thiên Diêu chỉ có thể vây quanh mẫu thân hỏi tình huống cụ thể. Nghe nàng đem tình hình lúc đó nói ra, tự nhiên hiểu là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng làm sao có thể cùng cha mẹ nói rõ được? Chỉ có thể quần lầy mẫu thân mà thôi: “Mẫu thân, người chẳng phải đã nói Diêu Kế Tông vừa gặp là biết ngay là người thật thà, nhân phẩm tốt, không thể soi mói sao?”

Sở phu nhân than thở: “Nghe người ta nói trước kia, Diêu Kế Tông đã từng là một tên hái hoa tặc, chúng ta có thể không tin. Nhưng hôm nay ta thấy Vương công tử cùng hắn thuộc một dạng, hơn nữa chúng nó còn làm những chuyện trái đạo đức. Mẫu thân nghe đến choáng váng. Vừa đi kỹ viện, vừa đi chọc ghẹo tiểu quả phụ, đứa nhỏ kia ngày xưa làm những chuyện như vậy! Chẳng trách cha người thấy hắn là chướng mắt.”

“Nhưng mà mẫu thân, đó đều là những chuyện quá khứ. Buông đao thì thành phật sao! Làm gì mà bắt ép người ta phải thay đổi triệt để khi mà những chuyện ấy đã xảy ra rồi?”

“Lời này. Người nói với phụ thân người đi. Mẫu thân không còn biện pháp nói thay hắn, nhưng mẫu thân dám chắc nếu người nói ra, nhất định sẽ bị cha người giáo huấn ột trận. Tự nhiên nữ nhi của hân yêu một kẻ háo sắc, hân không mắng chết ta mới là lạ. Người tin hay không tin?”

Sở Thiên Diêu thấy mẫu thân nói không sai, phụ thân nhất định sẽ trách mẫu thân, ai bảo nàng không bảo quần tốt nữ nhi? Nhưng là con gái con đứa, lại còn đi tìm phụ thân nói Diêu Kế Tông như thế nào tốt, nói mình như thế nào yêu hắn, nàng không mở miệng được. Huống chi mới thái độ vừa rồi của phụ thân lại kiên quyết như vậy: nữ nhi của ta coi như chết già trong khuê phòng cũng không được phép gả cho hân.

Nghĩ như vậy, Sở Thiên Diêu tức giận giậm chân, nói: “Được rồi, muốn ta chết già cũng được. Dù sao thì trừ Diêu Kế Tông ra, ai ta cũng không gả.”

Nói vừa xong liền giận dỗi xoay người rời đi, chạy vào phòng hờn dỗi đóng cửa lại. Diêu phu nhân than thở: “Lão già bướng bỉnh, đứa nhỏ cũng bướng bỉnh, khổ thân ta a.”

“Mẫu thân, lần này phải làm sao giờ? Cha đối với Diêu Kế Tông trăm triệu lần đều kinh tởm hần, nhưng muội muội lại bảo không phải hần thì không lấy ai nữa?” Trầm mặc hồi lâu Sở Thiên Tiêu mở miệng hỏi.

“Ta làm sao biết được? Ai! Bỏ qua chuyện này đi, trước sắp xếp hôn sự cho người trước. Cái kia để đó một nói sau.”

Sở phu nhân muốn đem chuyện khó giải quyết một lần, nhưng lão thiên không cho. Ngày thứ hai, Tĩnh An Vương thế tử Lý Hơi tới viếng thăm, hần là vì nói đỡ cho Diêu Kế Tông mà đến. Nói rằng Diêu Kế Tông lúc trước rất tệ, nhưng đã sớm sửa đổi, so sánh lúc trước với bây giờ như hai người khác nhau. Có câu là con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, hi vọng Sở tướng quân có thể cho thêm cơ hội, ...

Sở tướng quân ngại mặt mũi Tiểu vương gia, từ chối thì không tốt. Nghĩ ngợi đôi chút, liền nói: “Là Tiểu vương gia ra mặt xin tha cho hần, vậy cũng tốt, ta liền cho hần một cơ hội. Xin truyền lời lại cho Diêu Kế Tông, rằng ngày mai hần hãy tới Sở phủ gặp ta.”

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Diêu Kế Tông đã tới, cung kính vào phòng khách ra mắt Sở tướng quân. Sở phu nhân, Sở Thiên Tiêu đứng ở một bên, Sở Thiên Diêu trong trường hợp này không được phép lộ diện, nàng chỉ dám núp đằng sau tấm bình phong lắng nghe tình hình bên trong.

Diêu Kế Tông vừa đến, Sở tướng quân không mời hần ngồi, cũng không cho người ta dâng trà. Chẳng qua là lạnh lùng nhìn hần nói: “Diêu công tử, người rất có mặt mũi nha! Có thể khiến cho Tĩnh An Vương Phủ Tiểu vương gia tới thay người nói đỡ.”

“Bá phụ, cháu cùng với Tiểu vương gia có quan hệ thân thiết. Chỉ có hần hiểu rõ cháu nhất, cho nên đồng ý thay cháu hướng bá phụ cầu tình. Cháu đối với Thiên Diêu là một tấm chân tình, kính xin bá phụ thành toàn.” Diêu Kế Tông cười làm lạnh nói.

“Muốn ta thành toàn cho người, người phải vượt qua cửa ải của ta đã. Thiên Tiêu, đi.” Sở tướng quân hô nhi tử đứng một bên.

Sở Thiên Tiêu do dự một chút, rồi đi ra ngoài. Một hồi lâu, thấy hần dẫn theo hai gia đình mang đồ vật gì đó tới đây, để xuống trong đình viện, một mảnh bạc lóe lên làm hần chói mắt, cái đồ vật gì thế này?

“Diêu Kế Tông, người muốn cưới con gái ta đúng không, tốt lắm, trước tiên lên đình bản lần ba lần đi.”

Lăn trên đình bản, đôi mắt Diêu Kế Tông tròn tròn, hần nhào tới cạnh cửa nhìn ra, một mảnh bạc lóe sáng chói mắt nguyên lai chính là vô số đỉnh nhọn dưới ánh mặt trời khúc xạ ra. Lúc này hần thất thanh nói: “OH, MY— GOD. Đây quá đã man đi.”

Cái gì gọi là đình bản? Nhìn là biết, chính là tấm ván gỗ lớn đầy đinh sắt. Trước đây nha môn, công đường thường dùng đình bản, cái này để dò xét khi đi tố cáo người khác. Có gan thì lăn từ đầu tới cuối rồi giải thích rõ mình thật có oan tình, có quyết tâm đi khiếu nại. Thì đơn kiện mới được tiếp nhận, án kiện mới được phúc thẩm. Hay tố cáo bằng cách kích trống kêu oan bên ngoài, phải ăn hơn một bữa hèo. Cũng là như nhau.

Giờ phút này, Sở tướng quân lấy chiêu này để đối phó Diêu Kế Tông. Người muốn ta gả nữ nhi cho đúng không? Trước phải thể hiện được lòng quyết tâm. Qua được cửa ải này, ta có lẽ sẽ suy nghĩ lại.

Sở tướng quân dùng chiêu này quả là lợi hại, nếu là Vương công tử tức kiểu Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), tự nhiên sẽ không chịu được da thịt bị tổn thương. Nếu tấm chân tình kia là giả, cũng nhất định không chịu được vạ cây đinh đâm vào da thịt. Nếu không phải có đủ quyết tâm cùng thành ý, ai chịu lăn?

“Bá phụ, người nghĩ như vậy là không đúng. Quyết tâm cùng thành ý có hay không cần phải tàn phá thân thể mới biểu hiện được sao?” Là người đến từ thế kỷ hai mươi mốt, cảm thấy phương thức loại biểu hiện quyết tâm ở cổ đại thật không có đạo lý.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, người lăn hay không lăn? Nếu không chịu lăn trên đình bản thì cút ngay ra cửa. Từ nay về sau không được vào Sở phủ ta một bước.”

“Bá phụ, vậy ý của ngài chính là không thương lượng được rồi?”

“Phải” Sở tướng quân một chữ nặng ngàn cân.

Diêu Kế Tông đối với con người bảo thủ này thật không còn cách nào. Hắn nhìn qua Sở phu nhân, Sở phu nhân cúi đầu. Lại nhìn qua Sở Thiên Tiêu, Sở Thiên Tiêu gầm mặt. Trong lòng biết bọn họ là không có biện pháp giúp hắn, trong cái nhà này chỉ có Sở tướng quân là được phép định đoạt. Nhìn qua cặp giày ở dưới bình phong, hắn liền biết Sở Thiên Diêu núp đằng sau tấm bình phong. Giờ phút này không khỏi kêu: “Thiên Diêu, người đừng trốn nữa, mau ra đây đi.”

Sở Thiên Diêu đi ra, Sở tướng quân trừng mắt: “Trở về trong phòng của người ngay, con gái con đứa, chạy đến phòng khách nghe lên hôn sự của người an bài như thế nào, một chút xấu hổ cũng không có.”

“Có gì đâu mà con phải xấu hổ? Đây là chuyện của con, con là cái gì không thể nghe. Con chẳng những phải nghe, con còn muốn nói, cha, con yêu Diêu Kế Tông, không phải hắn thì đừng mong con lấy ai khác.” Có Diêu Kế Tông ở đây, Sở Thiên Diêu đột nhiên không sợ hãi liền thẳng thắn nói lên suy nghĩ trong lòng.

“Người. . . . Người nói cái gì? Chung thân đại sự, chỉ có bậc phụ mẫu mới có quyền nói, người đừng có ở đó mà làm càn?” Sở tướng quân tức giận, dưng râu trợn mắt.

“Bá phụ, chung thân đại sự là của nàng. Không phải nàng chọn chẳng lẽ phải chờ các người chọn sao? Ngài không cần phải cố chấp, suy nghĩ một chút. Khổng Tử Đông Nam bay, Tiêu mẫu chọn nữ nhân mà nhi tử nàng không yêu làm vợ hắn, kết quả trở thành bi kịch. Ngài không muốn để cho ta cùng Thiên Diêu cũng một người ‘giơ thân phó Thanh Trì’, một người ‘tự treo Đông Nam cành’ đi?”

Diêu Kế Tông dĩ nhiên sẽ không điên mà mang theo Sở Thiên Diêu đi chết vì tình yêu không được chấp thuận, chẳng qua là dùng lời dọa Sở tướng quân một chút. Sở tướng quân không dễ bị hù, nhưng Sở phu nhân lại bị dọa sợ chết khiếp: “Không muốn a, ngàn vạn không muốn a. Kế Tông, Thiên Diêu, hôn sự có thể từ từ nữa thương lượng. Các người không được suy nghĩ bậy bạ a!”

“Không có thương lượng gì hết, trừ phi người lặn qua đình bản trước rồi hãy nói.” Sở tướng quân cứng rắn nói.

Nói qua nói lại, cuối cùng cũng nói trở về chuyện cũ. Ánh mắt mọi người đều nhìn vào đình bản bằng bạc trắng lóe đến chói mắt trong đình, Diêu Kế Tông đi lên trước, ngồi chồm hổm xuống thừ một cái đình: “Bá phụ, người có phải bảo người ta đem mỗi đình mài một lần, so sánh đình này với kim may cơ hồ không khác nhau là mấy.”

“Không chỉ mài một lần, ta còn bảo người ta mài ba lần. Tên hái hoa tặc như người, ở nơi này có thể cắn răng chịu đựng lặn qua lặn lại ba lần trên đình bản, mới chính thức gọi thoát thai hoá cốt.”

Trong miệng Diêu Kế Tông nói một câu trầm thấp: “Bá phụ, ngài đủ ngoan độc! Ngài rõ ràng là cố ý chơi ta.”

“Ta chính là cố ý chinh người.” Sở tướng quân thẳng thắn. Ở trong mắt của hắn, Diêu Kế Tông chính là kẻ mê loạn quan hệ nam nữ, cứ nhiên giờ lại quan hệ với nữ nhi của hắn, không chinh hắn thì chinh ai?

Diêu Kế Tông dù có may mắn hay là giả trò bịp bợm như thế nào thì giờ đối với người như Sở tướng quân cũng chẳng còn cách nào khác. Chẳng lẽ nhất định phải chịu da thịt thống khổ?

“Thiên Diêu, làm sao bây giờ? Nàng hi vọng ta lặn trên đình bản sao?” Hắn kéo Sở Thiên Diêu đến một bên thấp giọng hỏi.

“Ta dĩ nhiên không muốn người chịu khổ, nhưng là. . . . tình hình hôm nay. . . . Người không lặn đình bản thì cha sẽ không bao giờ nghỉ tốt về người được. Hắn chính là cố ý muốn hù dọa người trở về.” Sở Thiên Diêu cũng lâm vào tình thế khó xử.

Dụng tâm của Sở tướng quân Diêu Kế Tông như thế nào lại không biết, việc đã đến nước này, đã ngoài khả năng của hắn. Nhắm mắt nói: “Tốt lắm, ta đành phải chịu đựng da thịt thống khổ vậy.”

Diêu Kế Tông xoay người hướng đình bản đi tới, đám người cũng nín thở nhìn hắn. Hắn đứng trước đình bản, lấy tay mơn trớn những đình nhọn. Chỉ là vô ý, liền kéo thành miệng máu, nếu là nằm trên đó lặn ba

lần, chỉ sợ là toàn thân một miếng thịt cũng chẳng nhìn ra được. Diêu Kế Tông ngồi xổm hồi lâu, chậm chạp không hạ được quyết tâm nằm trên đó.

“Hừ, rốt cuộc ngươi lặn hay không lặn? Ta không có kiên nhẫn chờ ngươi một ngày. Thời hạn một nén nhang, nếu ngươi vẫn không dám nằm trên đó, liền tìm cửa chính mà cút ra ngoài đi.”

Một nén nhang sắp hết nhưng Diêu Kế Tông vẫn chưa có nằm lên trên đỉnh bản. Ngược lại hắn còn đứng rồi đi tới trước mặt Sở tướng quân nói: “Bá phụ, ngài không phải là muốn ta biểu hiện quyết tâm cùng thành ý sao? Nếu là để cho cháu tự biểu hiện, thì cho cháu tự chọn cách thức được không?”

“Để cho ngươi chọn, ngươi muốn tránh nặng tìm nhẹ có phải hay không? Tưởng khiêng lên hơn mấy rương vàng bạc, hay đưa lên kỳ trân dị bảo là được sao? Tiểu tử, những thứ đồ này Sở mỗ ta nhìn rất chướng mắt. Lấy sự can đảm của ngươi ra? ngay cả dũng khí cũng không có, vậy mà cũng muốn kết hôn với thiên kim của tướng môn, ngươi dựa vào cái gì?”

“Không không không, bá phụ ngài hiểu lầm. Cháu tuyệt sẽ không lấy tiền để biểu hiện quyết tâm, thành ý. Cháu sẽ dùng trí dũng song toàn của cho cho ngài nhìn. Còn việc lặn trên đỉnh bản, nói cho cùng thì không phải là giải pháp tốt”

“Ngươi còn có mặt trí dũng song toàn?” Sở tướng quân dùng vẻ mặt không tin nhìn Diêu Kế Tông. Này Hoa Hoa Công Tử thật đúng là nói khoác mà không biết ngưng, dụ dỗ phu nhân, nữ nhi của hắn, lại muốn tới dụ dỗ hắn. Cũng được, xem hắn có thể làm ra được cái dạng gì.

“Tốt, vậy ngươi mau dùng phương thức của ngươi để biểu hiện bề ngoài quyết tâm, thành ý cho ta nhìn cái coi.”

“Bá phụ, phương thức này phải có thời gian chuẩn bị. Như vậy đi, bảy ngày sau, ngài hãy đến dưới chân núi Bạch Vân, rồi sẽ thấy.”

“Ngươi nói cái gì? Trong bảy ngày làm ra cái dù lượn trên không á?” Nguyễn Nhược Nhược kinh ngạc.

”Ừ, sau khi hoàn thành nó, ta liền leo lên núi Bạch Vân bay thử. Ta muốn làm cho cái con người bảo thủ kia phải kinh ngạc, cho hắn xem bộ dáng của ta lúc ta đang bay giữa không trung. Hừ, chỉ biết nói lặn đỉnh bản mới gọi là bản lĩnh, giờ ta da thịt đầy đặn cũng có thể chứng tỏ bản lĩnh vậy. Ta đây cá rằng chơi dù bay cũng là cách chứng minh lòng can đảm.

“Dù lượn, là thứ gì nha?” Lý Hơi nghe không hiểu.

Diêu Kế Tông giải thích đơn giản: “Đây là hoạt động thể dục trên không hạng nhất ở thế kỷ hai mốt của ta.”

“Lại hàng không, ngươi lần trước nói giỏ treo ngược gì gì đó cũng là hàng không.”

“Ta thích nhất là chơi những thứ mà bay trên không! Đây là điểm mạnh của ta. Nhảy dù, tàu lượn, khinh khí cầu, dù lượn, những thứ này ta cũng đã chơi qua.”

“Hả, chơi đùa của ngươi không giống với người ta, người đi làm một cái dù lượn ra ngoài chơi, trong lòng ta rất lo lắng a.” Nguyễn Nhược Nhược nói.

“Không phải là làm dù lượn để chơi, ta là làm chứng minh ta trí dũng song toàn, can đảm tri thức hơn người. Nếu không thì cái con người bảo thủ kia sẽ không đem nữ nhi gả cho ta.”

“Nhưng là rốt cuộc cái gì gọi là dù lượn nha?” Lý Hơi lại hỏi.

Diêu Kế Tông dùng lời lẽ dễ hiểu giải thích cho hắn biết: “Dù lượn, máy bay hay tàu lượn, mặc dù hình thù không giống nhau, nhưng nguyên lý bên trong cơ bản là giống nhau, đều dựa vào không khí để lấy lực cất cánh. Chúng ta ở đây không có động lực, cũng không có motor động cơ hay thiết bị động lực. Tuyệt đối không cất cánh được, tỷ như tàu lượn cùng dù lượn lúc cất cánh phải chạy lấy đà mới bay lên được, mà tàu lượn lúc cất cánh là dùng xe hơi hoặc phi cơ tới kéo đi mới bay được, nhưng hiện nay thịnh hành nhất là loại bay lên nhờ không khí, cái này gọi không khí động lực học, bay lượn trên không, động lực cơ bản nhất

chính là động lực không khí, như ở giữa môi trường chân không, đừng nói là bay lượn, ngay cả có động lực cũng không thể nào mà bay.”

Hắn nói một hơi khiến Lý Hơi hoàn toàn mù tịt, motor động cơ hay không khí động lực hoặc chân không. . . . Những từ ngữ này đối với hắn thật quá lạ lẫm. Chỉ có thể lắc đầu cười khổ nói: “Ta không hiểu.”

“Ai da, không cần người hiểu, giúp ta chuẩn bị vật liệu là được.” Diêu Kế Tông giờ phút này cũng không có đủ kiên nhẫn để giảng giải cho hắn về kiến thức hàng không

“Này người làm được không? Ta thật rất sợ người ngã chết nha!” Nguyễn Nhược Nhược vẻ mặt đau khổ nói: “Lăn đỉnh bản bắt quá chỉ khiến cho da thịt thống khổ một chút, dù lượn nguy hiểm hơn nhiều nha.”

“Ta biết cái này nguy hiểm hơn, nhưng ta không muốn lăn trên đỉnh bản. Đây là ta nguyện ý làm, đã chơi thì phải chịu.”

Diêu Kế Tông vô cùng kiên quyết, Nguyễn Nhược Nhược nhìn hắn hồi lâu, rồi thở dài: “Được rồi, muốn vật liệu gì, chúng ta sẽ cung cấp cho người cái tốt nhất.”

“Cái thời đại này, làm gì có nơi để chúng ta mua những vật liệu dùng để bay trên không, liệu cơm gắp mắm đi. Lý Hơi người thay ta chuẩn bị vài thớt vải gai dày thượng đẳng, cùng mấy bó thân cây trúc mềm, còn nước sơn, lấy mấy thùng nước sơn thượng đẳng.”

“Làm gì cần dùng tới nước sơn? Người suy nghĩ cái gì đó?” Nguyễn Nhược Nhược không hiểu.

“Người không hiểu thì thôi, nhưng ta cần nó, nhanh đi lấy là được.”

Không có biện pháp, chỉ có thể nghe theo hắn. Lý Hơi nghe xong, liền triệu Tầm Mai đến, nhiệm vụ này chuyển giao cho hắn, nhấn mạnh là càng nhanh càng tốt. Hắn không dám trễ nãi, lập tức lĩnh mệnh đi làm.

58. Chương 58

Chương 58

Đảo mất cái đã qua kỳ hạn bảy ngày.

Bên dưới Bạch Vân đỉnh, Sở Chính Nghị không thấy Diêu Kế Tông đâu cả, ở nơi đó chỉ có Tĩnh An Vương Thế Tử Lý Hơi với Thế Tử Phi Nguyễn Nhược Nhược mà thôi.

- Chào Sở tướng quân, chào Sở phu nhân.

Nguyễn Nhược Nhược niềm nở tiến tới chào hỏi.

Lần đầu tiên Sở Chính Nghị nhìn thấy vị Tiểu Vương phi thân thiện như nàng, không phải vì phú quý mà tỏ ra cao ngạo. Cũng có chút ngạc nhiên.

- Nguyễn Nhược Nhược, Diêu Kế Tông đâu?

Sở Thiên Diêu nhất định phải theo tới, nàng nhìn xung quanh mà không thấy người yêu đâu, nên hỏi liên tục.

- Thiên Diêu, Tiểu Vương phi là người tôn quý, sao con có thể gọi thẳng tên như vậy được?

Sở Chính Nghị khiển trách nữ nhi không có quy củ.

- Không sao, Sở tướng quân, là ta để cho Thiên Diêu gọi ta như vậy. Chúng ta là hảo tỷ muội.

Nguyễn Nhược Nhược cười đến híp mắt lại mà hướng tới Sở Chính Nghị nói chuyện, sau đó quay lại hướng tới Sở Thiên Diêu nói:

- Diêu Kế Tông đang ở trên đỉnh núi Bạch Vân, lát nữa hắn mới xuống.

Sở Thiên Diêu ngẩng đầu nhìn về ngọn núi Bạch Vân, trong tầm mắt là ngọn núi cao vút trong mây.

- Hắn lên trên đó làm gì?

- Hắn muốn nhảy từ trên đó xuống.

Nguyễn Nhược nói qua loa, Sở Thiên Diêu nghe được thì thét chói tai:

- Hắn muốn nhảy từ trên đó xuống? Như vậy sao được, hắn sẽ ngã chết.

Sở phu nhân cả kinh che miệng lại, hai mắt mở lớn. Đối với người không biết lợi dụng dù mà nhảy xuống, hay dùng vật phi hành mà hạ xuống. Đối với người Đường đại mà nói, từ chỗ cao thế này nhảy xuống chỉ có chết.

Còn bên kia Lý Hơi đang nói chuyện với Sở tướng quân.

- Sở tướng quân, Diêu Kế Tông cảm thấy ngại cho hắn lần qua bàn chông là cái dừng nhất thời, hắn không muốn. Phương thức thể hiện của hắn chính là từ nơi đỉnh núi cao này nhảy xuống, như vậy mới thể hiện được quyết tâm và dũng khí của hắn.

Sở tướng quân kinh ngạc mà nhìn ngọn núi cao vạn trượng, để cho Diêu Kế Tông lần bàn chông thì hắn sợ da thịt chịu khổ, còn từ trên đỉnh núi cao này nhảy xuống lại không sợ tan xương nát thịt?

- Diêu Kế Tông muốn từ trên đỉnh ngọn núi Bạch Vân nhảy xuống? - Hắn khó có thể tin hỏi.

- Đúng vậy - Lý Hơi khẳng định chắc chắn.

- Không cần, Tiểu vương gia. Ta chỉ muốn cho tên đặng đồ tử này ném một chút đau khổ, cũng không muốn tánh mạng của hắn.

- Sở tướng quân, mặc dù Diêu Kế Tông từ trên kia nhảy xuống, tuyệt đối sẽ không mất mạng.

- Nhảy xuống từ độ cao như vậy mà không mất mạng, trên đời có chuyện như vậy sao?

Lần đầu tiên Sở tướng quân nghe được chuyện này.

- Sở tướng quân, Diêu Kế Tông tự có diệu kế - Lý Hơi cười đầy ẩn ý.

Sau khi suy nghĩ một lát, vẻ mặt Sở Chính Nghị vẫn mờ mịt như cũ, quay ra nhìn ngọn núi ở mặt trong mây, hắn gật đầu nói:

- Được, nếu hắn nhảy từ trên đỉnh núi cao này xuống mà bình an vô sự, như vậy nữ nhi của ta sẽ gả cho người trí dũng song toàn như vậy. Nếu hắn mất mạng, không được tới tìm Sở gia ta phiền toái.

Lời ông ta vừa dứt, Nguyễn Nhược Nhược vội tiếp lời, nói:

- Sở tướng quân, vậy đa tạ ngài đã thành toàn.

Nghe lời nắm chắc phần thắng của nàng, trong lòng Sở Thiên Diêu tràn đầy lo lắng dần dần ổn định trở lại.

Mấy người cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi Bạch Vân, mọi đôi mắt đều không chớp, đều chờ coi làm sao Diêu Kế Tông bình an vô sự từ trên đỉnh núi nhảy xuống.

Nguyễn Nhược ra lệnh cho Tần Mai đốt một quả pháo hoa làm tín hiệu, trong phút chốc bầu trời trở lên sáng rực. Rất nhanh trên mặt đất, mọi người đều nhìn thấy một con Đại Điểu màu đỏ bay xuống núi. Con chim lớn dang rộng đôi cánh bay lượn trong không trung, tựa như Hùng Ưng giang cánh bay lượn vậy.

- Đây là... Con chim gì vậy?

Sở phu nhân nhìn mà không hiểu.

- Không giống như là chim, làm gì có con chim nào hình tam giác.

Sở Chính Nghị nhìn chăm chú như nhìn thấy quái vật.

- Ở trên còn có người, là Diêu Kế Tông, là Diêu Kế Tông.

Còn Sở Thiên Diêu thì tinh mắt hơn, nhìn ra Diêu Kế Tông ở trên đó, nàng hưng phấn hướng tới hắn mà vẫy tay .

Còn Sở tướng quân không dám tin vào hai mắt của mình, Diêu Kế Tông có thể làm ra một thứ có hình thù kỳ quái từ trên đỉnh núi bay xuống. Bay bay như cánh điều giấy.

Diêu Kế Tông phải mất năm ngày mới chế thành cánh điều hình tam giác này, bề mặt lớn kết cấu đơn giản. Cũng không khác với cánh điều có động cơ là máy, đằng trước mặt có diện tích nhỏ hơn một chút, không phải là chỗ chịu tải khi lướt đi. Trước kia Diêu Kế Tông đã xem qua cách làm, hiểu được quá trình chế tạo, chẳng qua không có vật dụng phù hợp. Hắn làm toàn bộ đều là vải, bộ khung được làm bằng câu trúc. Mặc dù đơn sơ, nhưng hắn đã thử ở trên bờ cao ở Ngưng Bích Hồ rồi, cánh điều không có lao thẳng xuống mà nhẹ nhàng bay lượn, mặc dù cách mặt đất chỉ có hai ba thước. Sau khi bay thử thành công, hắn tốn thêm hai ngày nữa cải tiến tăng thêm lực bay, còn phủ lên trên vải một lớp sơn đỏ để gió không lọt qua vải. Sau đó hắn tràn đầy tự tin lên trên ngọn núi Bạch Vân.

Trên đỉnh núi Bạch Vân, hắn tìm một chỗ thích hợp trên sườn dốc. Sau khi nhận được tín hiệu của Nguyễn Nhược Nhược, hắn nhảy ra bên ngoài lao từ sườn núi xuống dưới, chủ yếu dựa vào gió mà cất cánh bay lên. Hai tay điều chỉnh phương hướng liên tục. Hướng tới dưới chân núi bay xuống.

Cánh điều lướt bay trên không, trừ khi gặp phải khí lưu, còn không sẽ từ từ hạ xuống. Lực cản càng ít, trọng lượng tăng dần, cuối cùng sẽ bay dần xuống dưới đất.

Diêu Kế Tông bay dần xuống thấp, người trên mặt đất có thể thấy rõ nụ cười trên mặt hắn. Hắn còn hướng tới mọi người gọi:

- Mọi người thấy không, ta là thần tiên bay trên trời.

Nguyễn Nhược Nhược cười thường cho hắn tràng vỗ tay tán thưởng, nói:

- Tên tiểu tử này thật không phải là người, giống như thần tiên ở trên trời hạ phàm trần.

- Hắn có thể bay tới bay lui như thế —— thật khiến người khác khâm phục.

Lý Hơi cũng đồng tình.

Còn Sở tướng quân với Sở phu nhân đã hoàn toàn ngây dại. Người có thể bay trên trời, đây là lần đầu tiên nhìn thấy a! Mặc dù từ bé có nghe tới ngự gió phi hành, rất cuộc cũng chỉ là nghe nói, hôm nay mới tận mắt thấy nha! Nhất thời đối với cái đẳng đồ tử ngày xưa nhìn bằng con mắt khác. Cũng là, ở cổ đại, mọi người nhìn thấy một người có thể bay, cũng giống như ở hiện đại mọi người nhìn thấy người ngoài hành tinh hay UFO mà kích động.

Diêu Kế Tông bình yên chạm đất. Hắn gỡ phi hành khí xuống, rồi chạy vọt tới trước mặt Sở Chính Nghị nói:

- Bá phụ..

Hắn chưa nói hết lời, Sở Chính Nghị chỉ vào cánh điều tam giác mà hỏi trước:

- Diêu Kế Tông, đó là cái gì?

- Cái này nha, đây là cháu làm cái điều lớn.

Đương nhiên Diêu Kế Tông không thể nói cho ông ta biết đây là ‘Dù lượn hình tam giác’ được.

Sở Chính Nghị nhìn kỹ cánh tam giác kia một chút, ở giữa không trung không có lớn lắm, khi ở trên mặt đất, dài tám trượng, rộng năm trượng, thật đúng là con “Điều lớn”. Tinh tế nhìn kỹ, bộ khung làm bằng cây trúc được bọc bằng vải, hắn lại hỏi:

- Người công cái điều này lên đỉnh núi nhảy xuống, không sợ gió lớn thổi người ngã chết sao?

- Không thổi bay được, không phải cháu mò mẫm làm một mạch. Mọi người đều nhìn thấy là một con điều đơn giản, thật ra muốn làm ra nó cần học vấn lớn đấy. Khi cháu chế tạo ra phải tính đến trọng tâm của nó, như vậy mới có thể điều khiển được nó lên xuống cũng như tính ổn định của nó. Khi nắm chắc chín phần mới dám lên đấy, bá phụ, cháu không phải kẻ chỉ biết cái đúng của kẻ thất phu, mà còn có đầu óc nữa.

Nói chuyện với Diêu Kế Tông một lúc lâu, Sở tướng quân nghe được dù nửa hiểu nửa không, nhưng cũng thay đổi cách nhìn đối với hắn. Tiểu tử này đã từng là kẻ không ra gì, nhưng cũng không phải kẻ vô học, giờ hối cải để làm người mới, có thể thấy được là đứa trẻ dễ dạy. Lập tức vỗ mạnh vào vai hắn:

- Tốt lắm, còn trẻ mà đã có dũng có mưu, lại có đảm lược. Nữ nhi của ta, có thể giao cho người.
- Thật sao? Bá phụ, vậy những chuyện trước kia. . . . Có phải hay không có thể xóa bỏ hết thảy?
- Con người dù sao cũng không phải thánh nhân, ai cũng có thể có sai lầm, cháu đã hối cải rồi, con người trước kia coi như đã chết từ hôm qua.

Sở Chính Nghị trước nay chưa có bao giờ dễ nói chuyện cả.

- Cảm tạ bá phụ.

Cuối cùng qua ải, Diêu Kế Tông mừng đến nỗi thở dài liên tục.

Nguyễn Ngược Ngược ở một bên cười nói:

- Thực là ngốc, lúc này còn gọi bá phụ.

Diêu Kế Tông ngay tức khắc hiểu ra, lập tức thay đổi lời nói:

- Đa tạ nhạc phụ thành toàn.

Rồi lại hướng tới Sở phu nhân ở một bên hô:

- Nhạc mẫu.

Sở phu nhân mỉm cười gật đầu.

Tiếp đó hắn chạy tới ôm lấy eo Sở Thiên Diêu, xoay tròn tại chỗ:

- Nương tử.

Sở Thiên Diêu vừa vui vừa xấu hổ:

- Chàng—— đang nhiều người vậy mà.

Mọi người cũng thức thời rời đi, bao gồm cả Sở Chính Nghị. Thường ngày ông ta không cho phép loại hành động không phép tắc này xảy ra, nhưng nhìn hành động của Diêu Kế Tông một cách vui vẻ tự nhiên không che giấu tình cảm như thế, mà khuôn mặt của nữ nhi tràn đầy ngọt ngào. Tình cảm của hai người như chìm đắm trong bể tình hạnh phúc, lại phẳng phất như có hương hoa mùa xuân, khiến người đứng xem trong lòng cũng tràn ngập hương thơm ngào ngạt. Ai có thể nhẫn tâm đi trách cứ hắn đây?

Không những không đành lòng đi trách cứ, Sở Chính Nghị dạng “Người bảo thủ” còn mông lung suy nghĩ: Không có ai mang chuyện lễ giáo nói ra. Cần gì phải quản nhiều?

Diêu, Sở hai phủ khẩn trương chuẩn bị hôn sự.

Nam nữ thời đại Đường theo chủ trương tảo hôn sinh đẻ sớm. Bởi vì cuối thời Tùy chiến loạn liên miên dân số thưa thớt, kinh tế suy kém, vì thế triều đình chủ trương tảo hôn sinh đẻ sớm để phát triển kinh tế. Đầu năm Trinh Quán, Đường Thái Tông ban bố “Chiếu lệnh quan lại cùng thứ dân tìm người kết hôn ngay lập tức”, quy định nam mười hai, nữ mười năm, tất cả phải kết hôn. Đến thời Khai Nguyên quy định nam mười năm, nữ mười ba làm giới hạn.

Sở Chính Nghị trở lại Trường An trong một tháng. Trước tổ chức hôn sự cho con trai, ngay sau đó liền gả nữ nhi. Vốn không muốn như vậy, nhưng không tổ chức ngay thì chỉ còn cách chờ năm sau hồi kinh mới tổ chức được. Cũng có nguyên nhân, thứ nhất Diêu Kế Tông không muốn chờ lâu, thứ hai Sở phu nhân cảm thấy nữ nhi cũng lớn sớm gả đi, không muốn chờ thêm năm nữa, ba là Diêu gia cũng muốn gấp rút thành hôn do e sợ đem dài lắm mộng. Hai nhà ăn nhịp với nhau, lập tức vội vàng làm hôn sự.

Hôn lễ thời Đường có rất nhiều nghi lễ, đầu tiên là nạp thái (lễ dạm hỏi), vấn danh (hỏi tên tuổi), nạp cát (đưa điềm tốt), nạp trưng (đưa sính lễ), thỉnh kỳ (xin ngày cưới), thân nghinh (đón dâu), xưng là “Sáu lễ”.

Khi hôn lễ diễn ra thì vô cùng phô trương và xa xỉ. Dù sao Đường đại cũng là một nước cường thịnh thời đó, cưới gả là chuyện đại sự, đương nhiên không hề tiếc tiền bạc.

Hôn nhân thời Đường phần lớn phải trải qua chi mệnh của cha mẹ, tuy nói như vậy, nhưng hai bên nam nữ cũng không phải làm theo mệnh lệnh người khác định đoạt, mà họ vẫn có tự chủ lựa chọn nhất định. Cũng bởi vì thủ tục phong kiến, nên hôn nhân thời Đường rất chú trọng tới môn đăng hộ đối. Như Sở gia phủ tướng quân mà nói, chịu gả nữ nhi cho nhà thương nhân, quả thật Diêu phủ vô cùng vinh dự. Tự nhiên rất dụng tâm chuẩn bị hôn sự, bạc xuất ra như nước.

Đám hỏi của Diêu Sở hai nhà long trọng nhất thời trở thành giai thoại của thành Trường An.

Quả thật Diêu Kế Tông không nghĩ tới, kết hôn ở thời Đường lại phiền phức như thế a!

Hắn dẫn đầu đoàn người đi tới Sở phủ rước dâu, đơn giản chỉ chờ tân nương lên kiệu thôi cũng đã sốt ruột rồi.

Trước khi tân nương lên kiệu, phía nhà trai còn phải hồi thúc tới ba lần, nàng phải ra vẻ không muốn xuất giá. Dù thế nào đi chăng nữa cũng phải giả bộ, nếu không muốn thành chuyện cười. Rốt cục lên kiệu rồi, khi nâng kiệu thì gia đình nhà gái đốt pháo, cùng sử dụng lá trà, gạo té vào kiệu. Huynh đệ tân nương được đi theo kiệu, gọi là “Tổng Kiệu”.

Kiệu hoa tới cửa, nhà trai tấu nhạc đốt pháo pháo nghênh kiệu. Tân nương ra khỏi cửa kiệu còn phải bước qua “Yên Ngự” bằng gỗ sơn đỏ, rồi bước qua chậu lửa, tới hiềm đường thì được hỉ nương đỡ bên phải còn chú rể đỡ bên trái. Sau đó do chủ hương công công kêu lễ, bắt đầu bái đường. Tân lang cùng tân nương đốt hương làm lễ khẩn vái.

Người xướng lễ trước tiên hô:

- Làm lễ ra mắt, tấu nhạc!

Sau khi nhạc nổi lên, tiếp tục hô:

- Quỳ, cùng quỳ.

Tân lang tân nương cùng quỳ xuống, nghe người xướng lễ phân phó mà hành động:

- Dâng hương, hai dâng hương, ba dâng hương! Dập đầu, dập đầu tiếp, ba dập đầu!

Người xướng lễ lại tiếp tục: Đứng dậy, lạy! Đứng dậy, lạy! Đứng dậy, lạy!

Lại hô tiếp: quỳ, cùng quỳ, đọc chúc chương!

.

Cả quá trình gọi là “Ba quỳ, chín dập đầu, sáu đứng lên bái”. Cuối cùng người xướng lễ hô: Xong lễ, lui xuống, đưa vào động phòng!

Vừa quỳ vừa dập đầu lại đứng lên bái lạy, Diêu Kế Tông bị hành tới khổ sở. Xem trong TV thường ‘nhất bái thiên địa nhị bái cao đường phu thê giao bái’ là xong. Thế nào mà nơi này bái lạy không dứt. Nếu không phải hắn có nhẫn nại, có khi cỡi ngay trang phục đỏ thẫm của tân lang này xuống rồi.

Sau khi hoàn thành nghi thức lễ bái, sẽ được hai tiểu nha hoàn đưa tới phòng hoa trướng. Diêu Kế Tông cầm dải lụa dẫn tân nương đi vào động phòng, chân còn phải cho vào trong bao bố mà nhảy, thông thường 5 cái, cũng có 10 cái. Khi đi qua xong, hỉ nương liền tới đón lấy nói, với ý “Nối đôi tông đường”, “Thời Ngũ Đại gặp mặt”. Sau khi vào động phòng, nam ngồi bên trái, nữ ngồi bên phải mép giường, gọi là “Ngồi giường”, rồi được một phụ nhân đưa ột cây gậy phúc thọ, ý bảo hắn gỡ khăn đỏ của tân nương xuống. Với ý “Vừa lòng đẹp ý”, gọi là “Xin khăn vuông”.

Sau khi gỡ khăn hỉ, tân lang tranh thủ nói với tân nương vài câu.

- Thiên Diêu, hôn lễ này thật như tổ chức đám...

Sở Thiên Diêu nhanh chóng che miệng hắn lại.

- Chớ có nói lung tung, đây là ngày vui chúng ta đây.

Diêu Kế Tông chỉ còn cách nuốt trở lại.

- Đúng vậy, đúng vậy, ngày vui, ngày vui, ta vui mừng còn không kịp nữa mà. Còn có thể oán trách gì nữa.

Hỉ nương ở một bên nói:

- Mời tân nương đổi trang phục.

Tân lang chỉ còn cách đi ra ngoài để cho tân nương thay đổi trang phục. Rồi sau đó, tân lang, tân nương cùng đi ra ngoài gặp người thân, gọi là “Lễ Diện Kiến”, thân quen theo bối phận mà quỳ lạy ra mắt, gọi là “Thấy lớn nhỏ”. Khi bái lại cũng nổi nhạc lên. Nếu cùng bối phận thì tân lương nhận bao lì xì thì là được phúc, còn bái kiến tiểu bối thì là “Gặp mặt tiền”.

Sau lễ ra mắt, chính là tiệc rượu. Cũng gọi là “Hạ lang tửu” (rót rượu), tân nương đi tới từng bàn rót rượu cho trưởng bối, rượu phải rót đầy không được vương vãi. Rượu uống là Trạng Nguyên Hồng, món ăn được gọi là uyên ương. Quả thật lúc này Sở Thiên Diêu cũng giống như Diêu Kế Tông không còn nhẫn nại nữa, nàng đã đối với những lễ tiết không dứt này bắt đầu cảm thấy phiền rồi.

Sau tiệc rượu, trước khi trở về động phòng, tân lang tân nương còn được tân khách mời rượu chúc phúc, gọi là “Tam chúc dịch ẩm” lễ, mỗi lần uống rượu, người mời chỉ uống một hớp, sau đó đổi chén rượu cho nhau. Cũng gọi là “Rượu giao bôi”.

Thật vất vả lắm mới chờ đến khi kết thúc mọi nghi thức, chỉ còn tập tục phá đám tân phòng nữa thôi. Một đám tân khách, lú lú náo loạn tới nửa đêm mới tan. Diêu Kế Tông đưa tiễn khách không che giấu nỗi vui mừng.

- Mọi người đi thông thả, đi thông thả a.

Quả thật Nguyễn Nhược Nhược cũng cần đi thông thả, lúc này nàng mang thai đã gần đến năm tháng, thân thể bắt đầu lộ rõ vẻ người mang thai. Nàng xoa bụng nói:

- Ai da, Diêu Kế Tông ta mệt quá nha, có thể cho ta vào tân phòng của các người ở lại nghỉ ngơi một chút?

Biết rõ là phá đám mình, vì thế Diêu Kế Tông không khách khí mà mắng luôn:

- Người đừng mơ tưởng, mệt mỗi thì trở về nhà của mình mà ngủ, phụ nữ có thai thức đêm không hay. Lý Hơi, mau mang lão bà người đi, đừng ở lại cản trở đêm động phòng hoa chúc của ta.

Lý Hơi cười nói:

- Hiểu hiểu, ta cũng đã trải qua lên biết tâm tình của người lúc này. Nhược Nhược, nàng cũng không lên trêu chọc hấn, hai ta đi thôi.

Trong phòng cưới, hỉ nương đã chuẩn bị chăn giường xong rồi, chỉ còn chờ tân nương để lấy bao lì xì nữa thôi. Hỉ nương cũng thật biết bóc lột, chưa đủ thì còn giả vờ mà không đi ngay. Bao lì xì của Sở Thiên Diêu chủ yếu là do mẫu thân chuẩn bị cho nàng, nhất thời nàng có thể tìm đâu ra bạc đây?

Đang lúng túng thì Diêu Kế Tông trở về phòng. Người thông minh như hấn nhìn qua là biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Trên người của hấn cũng không có ngân lượng, lập tức đưa tay rút lấy cây trâm cài trên đầu Sở Thiên Diêu nhét vào trong tay hỉ nương:

- Khiến người chờ lâu, xin vui lòng nhận xin vui lòng nhận.

Hỉ nương bật cười thành tiếng lớn:

- Ai da, Nhị công tử, cái này ta đảm đương không nổi, là đồ trang sức của cô dâu đấy. Xin thu lại, ta đi ra ngay đây.

Dừng một chút, nàng lại dặn dò nói:

- Đầu giường có kẹo với hoa quả, hai người cùng ăn. Nén trong phòng không được thổi tắt, tân nương phải “ngồi chờ”, chờ đèn cây tắt mới được nghỉ ngơi a.

Hỉ nương ra cửa thuận tay đóng cửa phòng lại, rồi ren cả ngày, rốt cục thì tân lang với tân nương có thời điểm ở cùng chỗ với nhau. Diêu Kế Tông không nói hai lời trước cởi quần áo, Sở Thiên Diêu lập tức đổ mặt.

“Người.”

- Một thân hỉ phục cả ngày, ta nóng đến chết rồi.

Tuy đã sớm vào mùa thu, nhưng ngày hôn lễ trời nóng mười phần. Diêu Kế Tông vừa buồn chán vừa nóng. Hắn cởi bỏ áo dài, chỉ còn bộ áo lót bên trong, uống hai hộp trà xuống bụng mới có cảm giác tốt hơn chút.

Tiếp tục nhìn cô dâu của mình, thấy một thân hỉ phục với trăm cài đầu, nhin không được mà hỏi:

- Thiên Diêu, nàng không thấy nóng sao? Còn có, trên đầu nàng còn đeo nhiều châu báu không cảm thấy nặng sao?

- Thế nào mà không nặng a, ta cảm thấy đầu hôm nay nặng gấp ba lần bình thường vậy.

- Ta tới giúp nàng gỡ xuống.

Diêu Kế Tông thay nàng gỡ hết những cái trâm xuống, chẳng những thế còn tháo búi tóc giúp nàng. Mái tóc dài đen mượt xoa xuống, đen nhánh tỏa ra hương thơm.

- Thiên Diêu, tóc của nàng đẹp thật, mỗi sợi đều đen nhánh suông mượt.

Diêu Kế Tông khen từ đáy lòng.

- Trừ người Hồ ra, còn người nào không có mái tóc đen?

Sở Thiên Diêu cười nói.

- Không phải là a, đó là thời đại của chúng ta, trong khắp thành phố căn bản không tìm được cô gái nào có mái tóc đen mượt.

Diêu Kế Tông đứng dậy nói.

- Tại sao không tìm được?

- Các nàng thích uốn tóc, nóng đến nổi quần hết lại. Còn thích nhuộm tóc thành đủ mọi màu sắc nữa chứ. Nếu muốn tìm một người có mái tóc thẳng mượt đen nhánh thật đúng là khó đấy.

- Nóng. Tóc? Các nàng không sợ nóng sao?

Sở Thiên Diêu cắt câu lấy nghĩa.

Diêu Kế Tông cười vang một tiếng.

- Thiên Diêu, nàng thật đáng yêu.

- Ta nói sai?

- Không có. Đúng rồi, nàng có nóng không? Ta thay nàng cởi trang phục màu đỏ này ra.

Diêu Kế Tông chuyển đề tài.

Trên người Sở Thiên Diêu vẫn mặc trang phục hỉ nường, chồng chồng lớp lớp nặng nề, trên đầu còn đội mũ Kim Phượng được cài nhất loạt trâm bạc. Mặc vào trang phục lỏng lẻo, khiến cho thường ngày toát ra anh khí trở lên xinh đẹp quyến rũ. Diêu Kế Tông nhìn một chút, không nhin được mà hôn lên má của nàng, còn tay nhanh chóng cởi bỏ thắt lưng của nàng.

- Không cần, người đi ra ngoài.

Sở Thiên Diêu đỏ mặt tránh khỏi tay của hắn.

- Ta đi ra? Ta đi tới đâu, tối nay chúng ta động phòng a!

- Nhưng là, hiện tại không được. Ta còn phải ngồi chờ đèn tắt.

- Ngồi chờ đèn tắt? Để nó tự cháy tự tắt đi, chúng ta động phòng trước.

- Nhưng mà.

Sở Thiên Diêu còn chưa nói hết lời, Diêu Kế Tông đã dùng môi của mình chặn môi của nàng lại rồi. Không thể nói ra được một từ nào cả. Màn lụa được kéo xuống, bên trong là một màn xuân sắc.

Ngọn nến long phượng vẫn cháy ở phía trên, như vui mừng phát ra ánh sáng màu hồng khắp căn phòng, thỉnh thoảng con phát ra âm thanh lách tách như đang khúc khích cười trộm cảnh tượng trong trường hồng kia.

Chú thích: Tài liệu về hôn lễ cũng như những tài liệu liên quan đều tham khảo trong Tập tục hôn lễ Trung Quốc Tư Liệu cách ăn mặc đi lại thời Đường Hết Văn.

59. Kết Thúc

Kết Thúc

Cũng trong năm này là thi võ trạng nguyên, Bộ Bình Xuyên đoạt ngôi đầu. Bởi có võ nghệ cao cường, được bổ nhiệm vào chức Đô Úy cấm quân, đây là chức vị dưới tướng quân.

Người vì lụa, ngựa vì yên cương (1). Bình thường Bộ Bình Xuyên ăn mặc đơn giản đã có khí phách xuất chúng, giờ mặc vào bộ quan phục võ tướng Đại Đường khí độ càng thêm bất phàm. Hắn tiến vào Vương Phủ cầu hôn, Thụy An Vương Phi nhìn thể nào cũng thấy vừa ý, cảm thấy là một đôi trời sinh với hòn ngọc quý nhà mình. Thụy An Vương cũng không nói hai lời, khi Bộ Bình Xuyên lấy thân phận Đô Úy cấm quân tới cầu hôn, tự nhiên không phản đối. Nói đi cũng phải nói lại, có một vị Đô Úy cấm quân tướng mạo song toàn, có thể coi là con rể nhất lưu.

(1) tương đương như câu “Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân.”

Quả thật Bộ Bình Xuyên bây giờ khác với khi xưa, trực tiếp được bổ nhiệm làm quan võ ở trong kinh thành, có thể nói là cá vượt long môn. Quân đội Đại Đường được phân bố thành Binh bộ, Binh bộ được chia thành mười hai vệ, trong mỗi vệ được chia thành tả hữu vệ: Hữu có Kiêu Vệ, Vũ Vệ; Tả có Uy Vệ, Quân Vệ, Ngô Vệ. Mỗi vệ đều có một đại tướng quân, tất cả mười hai người. Bộ Bình Xuyên có võ nghệ siêu quần trấn áp quần hùng đạt chức quán quân, để cho không ít cấp trên để ý tới hắn. Nghe nói có ít nhất năm vị tướng quân trong nhà có nữ nhi đang có ý định tuyển trọn vị Võ Trạng Nguyên tướng mạo phi phàm làm rể hiền. Càng có người nhanh hơn đoạt lấy. Hiện tại Thụy An Vương thấy thể nào cũng vừa lòng đẹp ý với Bộ Bình Xuyên. Còn nhớ tới khi trước cho hắn một đao mà không chết, tiểu tử này nhất định sau này có phúc vô cùng a! Nữ nhi gả cho hắn thật tốt.

Đầu xuân năm sau, Bộ Bình Xuyên với Lý Sướng thành hôn .

Tiệc thành hôn của họ, Diêu Kế Tông dẫn Sở Thiên Diêu cùng đi, còn tặng một phần hậu lễ. Xem như kết thúc một đoạn duyên tình, Diêu Kế Tông thở dài nói:

- Tình yêu của bọn họ, thật đúng là tìm đường sống trong cỏi chết.

Trở về từ bữa tiệc, trên đường đi Sở Thiên Diêu nói với Diêu Kế Tông:

- Hôm nay Lý Sướng xuất giá, ăn mặc rất xinh xắn đấy.

- Hôm nay Bộ Bình Xuyên rước dâu, ăn mặc rất bảnh trai.

Hai người nhìn nhau mà cười một tiếng. Sau đó Diêu Kế Tông ôm eo kiều thê nói:

- Mà quần bọn họ làm gì, không quan hệ tới chúng ta.

Sở Thiên Diêu gật đầu:

- Không liên quan tới chúng ta, nhưng, bọn họ là bằng hữu của chúng ta.

- Đó là đương nhiên. Đứng rồi, Thiên Diêu, ta hát một bài cho nàng nghe.

- Lại muốn hát cái gì cho ta nghe?

Diêu Kế Tông cũng không đáp, trực tiếp mở lời hát:

Có lẽ thỉnh thoảng ta nghĩ tới người, không khỏi nhớ mãi người đó. Cũng coi người đó là bạn bè, làm cho ta đau lòng cùng thương nhớ.

Chỉ là trong lòng ta không còn lửa cháy, hãy để chuyện cũ theo gió bay đi. Tất cả si mê trong lòng, mặc dù đã không có được người đó.. .

Cũng cùng thời điểm đó, ông lớn Long Ngũ gia của Trường An gả nữ nhi cho ái đồ Cao Mãnh. Tân nương to béo đầy đặn, cùng với tân lang cao lớn to con bái đường thì người vây xem đều nói: trời sanh một đôi, trời sanh một đôi.

Cũng mùa xuân năm đó, Tĩnh An Vương Phủ thế tử phi Nguyễn Nhược Nhược sinh hạ được người kế thừa vương vị tương lai. Một tiểu hài mập mạp béo trắng, phát ra tiếng khóc vang dội khắp Vương Phủ trang nghiêm. Kèm theo tiếng khóc của hắn, là tiếng cười vui mừng của nhiều người.

“Nhìn đứa bé như được tạc từ ngọc, khiến nhiều người yêu mến a!” Đây là tiếng nói của Tĩnh An Vương Phi .

“Lông mày này mắt này, giống như đúc với Hơi Hơi thuở nhỏ.” Đây là thanh âm của Tĩnh An Vương.

“Khuôn mặt cùng đôi môi giống như Tiểu Vương phi, rất thanh tú.”

“Hài tử trắng trắng mập mạp, mặt đầy phúc tướng.”

“Vừa nhìn tiểu thế tử thấy thật có cốt cách!”

.

Lý Hơi ôm lấy hài tử, ngồi nhìn Nguyễn Nhược Nhược nằm bên cạnh nói.

- Nhược Nhược, nàng chịu khổ, mau nhìn con của chúng ta xem, lớn lên cũng giống hai người chúng ta.

- Đương nhiên giống ta với chàng, gen di truyền của hai chúng ta chứ sao.

Nguyễn Nhược Nhược chú tâm nhìn đứa bé mình sinh ra, chân chính cảm nhận “Máu mủ tình thâm”. Trong lòng tràn ngập trù mến.

Từ một cô gái không rành thế sự, đi tới làm vợ người, làm mẹ người. Thế gian các cô gái đều như thế, được sinh ra rồi sinh con.

Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu khi nghe được tin liền chạy tới Tĩnh An Vương Phủ thăm Nguyễn Nhược Nhược. Sản phụ vẫn còn ở trong tháng ở cữ, không cho người nhìn, bọn họ chỉ nhìn được đứa nhỏ. Lần đầu tiên Diêu Kế Tông nhìn được đứa nhỏ khả ái như thế, hắn thật hoài nghi liệu sờ vào có biến thành nước không. Đứa nhỏ đang nhắm mắt ngủ, cái miệng chu lên. Dường như đang nằm mơ ăn cái gì, đáng điệu thật thơ ngây khả ái.

- Thật là đáng yêu, thật là đáng yêu.

Diêu Kế Tông nhìn không chớp mắt, ngoài miệng chỉ biết nói câu này.

Nhìn xong trẻ nít rồi đi về nhà, hai con ngựa một đen một trắng chậm rãi đi trên đường phố Trường An. Khi được nửa quãng đường Diêu Kế Tông nói với Sở Thiên Diêu:

- Chúng ta cũng phải cố gắng, để cuối năm ôm đứa nhỏ, song song lên cấp cha mẹ. Tốt nhất nàng sinh đôi long phượng, một lần nam nữ song toàn mới tốt.

Sở Thiên Diêu cười hắn.

- Người người này, nhìn thấy người ta sinh một, người liền muốn sinh hai, lòng tham thật không nhỏ.

- Ta chẳng những lòng tham lớn, mà còn tham gấp nha! Về nhà chúng ta liền vào phòng ngủ, tạo nhi tử đi.

Diêu Kế Tông cúi đầu thì thầm bên tai nương tử như một tên trộm.

- Người muốn chết a! Giữa ban ngày ban mặt.

Sở Thiên Diêu đỏ mặt quát roi sang.

Diêu Kế Tông nhanh chóng tránh thoát, thêm vào nữa thúc ngựa chạy đi. Sở Thiên Diêu giơ roi giục ngựa đuổi theo, cười nói:

- Người chạy đi đâu? Đứng lại ăn roi đã.

Hai con ngựa ở trên đường Trường An nhẹ nhàng bước chạy, hai người trên lưng ngựa phát ra tiếng cười thanh thúy. Tiếng cười như dòng suối trong xanh róc rách chảy, phiêu tán ở trong bầu trời thành Trường An trong xanh

Lời kết thúc (của tác giả):

Xem qua quá nhiều chuyện tình yêu bi thương, nhân vật chính hơn phân nửa đều là số mạng an bài, cảnh ngộ lang bạc. Cuối cùng chỉ có khóc, bị thương, để tình yêu đau đến không muốn sống. Tựa hồ nếu không như thế, tình yêu cũng không đủ khắc sâu hoàn mỹ thuần túy, có được hạnh phúc nhưng lại không được đầy đủ sung túc.

Mà ta lại thủy chung cho là, tình yêu chân chính, chân chính hạnh phúc, đơn giản nhất trong cuộc sống, một tình cảm mộc mạc. Ta dùng cảm xúc của ta, viết ra tình yêu hoàn mỹ trong lòng của ta. Liền thí dụ như Diêu Kế Tông cùng Sở Thiên Diêu. Tình yêu của bọn họ không có khúc chiết, lại càng không truyền kỳ. Nhìn như tầm thường, lại —— rất tốt đẹp rất tốt đẹp. Không phải sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-duyen-thien-nien-tuong-hoi-ii>